ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

Ἀνάμεσα ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

«Ἡ λαχτάρα νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω χαρὰ μ' ἔκανε νὰ δεχτῶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ».

ΚΑΤΙ ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Τέσσερα χρόνια ἐργάζεται σὲ μιὰ ἑταιρεία. Ὁμαλὲς οἱ σχέσεις μὲ τὸν προϊστάμενό της. Καμμιὰ ὄχλησι ἐκ μέρους του. Οὔτε ὁ αὐστηρός, οὔτε ὁ ἐξαιρετικὰ διαχυτικός. Στοὺς δυὸ αὐτοὺς πόλους βρίσκονται συνήθως οἱ ἐργοδότες, ἢ οἱ ἀνώτεροι ὑπηρεσιακά. Ἄλλοι βασανίζουν μὲ τὴ σκαιότητα, μὲ τὶς ἀπαιτήσεις, μὲ τὴν ἔλλειψι συμπαθείας, μὲ τὴ συνεχῆ γκρίνια, μὲ τὶς προσβολὲς καὶ τὶς παρατηρήσεις. Κι' ἄλλοι πάλι εἶναι ἀφόρητα σιροπάτοι. Βλέπουν στὸν ὑπάλληλο τὸ ἐνδιαφέρον τους, ἀδιαλλαξία, τὸ θηλυκό. Κι' ἂν τὸ θηλυκὸ αὐτὸ προκαλῆ τὸ ἐνδιαφέρον τους, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἀπόδοσι τῆς δουλειᾶς, τὸ τριγυρίζουν, ἐπιζητοῦν τὴν ἀπομόνωσι, τὸ καλοῦν σὲ ἐρωτικὰ γεύματα, τοῦ γίνονται φορτικοί, ἀηδιαστικοὶ συχνότατα. Ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν κάνει τὴ ζωή τους, μὲ προχωρημένη ἡλικία, μὲ τὶς γυναῖκες καὶ μὲ τὰ παιδιά τους, βλέπουν στὶς ἐργαζόμενες κοπέλλες σκεῦη τέρψεως κι' ἀδιαφοροῦν ἂν ἔχουν κι' αὐτὲς τὸ σύνδεσμό τους, ἂν εἶναι κορίτσια, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὶς προσκλήσεις τους.

Τὸ δράμα τῶν κοριτσιῶν, ποὺ ἐργάζονται. Πόσες φορὲς δὲ μᾶς ἔχει ἀπασχολήσει. Ἀλλὰ σήμερα δὲν πρόκειται γιὰ κάτι τέτοιο. Ἄφησε ὁ προϊστάμενος στὴ συμπεριφορά ἀπέναντι τῆς ὑπαλλήλου του. Ὁμαλὲς οἱ σχέσεις. Στὰ ὅρια τοῦ μέτρου. Δὲν ἦταν ὁ ἀπόλυτα τυπικὸς καὶ ὑπηρεσιακός. Οὔτε ὅμως ἡ οἰκειότητά του ἔπαιρνε ἔκτασι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ παρεξηγήσεις. Ἐκτὸς ἂν θεωρήσετε παρεξηγήσιμη μιὰ κάποια συμπάθεια — τὴν συμπάθεια ποὺ ὀφείλει ὁ κάθε ἄνθρωπος στὸ συνάνθρωπό του.

Κάποτε ὅμως τὸ κορίτσι βρῆκε καλύτερη θέσι ἀπ' αὐτὴ στὴν ὁποία ἐργάζεται. Βλέπετε, ἄλλες τρομάζουν νὰ χωθοῦν σὲ μιὰ δουλίτσα, κι' ἄλλες ἔχουν ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ προσφορές. Καὶ ζήτημα τύχης ἴσως: ἀλλὰ καὶ τὰ προσόντα θὰ συντελοῦν στὴ ζήτησι. Πολὺ πιὸ μεγάλος ὁ μισθὸς στὴ νέα θέσι ποὺ τῆς πρότειναν. Γιατί νὰ τὸν χάσῃ; Δὲν ἐκτελεῖ κανεὶς ἱεροπραξίαι ὅταν δουλεύῃ. Ὥστε νὰ τὸν χάσῃ; Δὲν ἐκτελεῖ κανεὶς ἱεροπραξίαι ὅταν δουλεύῃ. Ὥστε νὰ τὸν χάσῃ; Δὲν ἐκτελεῖ κανεὶς ἱεροπραξίαι ὅταν δουλεύῃ. Ὥστε ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν ἀμοιβή. Τὸ συμφέρον εἶναι τὸ ἐλατήριο τῆς ἐργασίας. Τὸ συμφέρον ἐπέβαλε στὴν ὑπάλληλο ν' ἀλλάξῃ γραφεῖο. Ἀποφασισμένη νὰ φύγῃ, πῆγε στὸν προϊστάμενό της καὶ τοῦ ὑπέβαλε παραίτησι.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ φεύγω.

Ταραγμένος αὐτός, τὴ ρωτᾶ:

— Ἔχεις κανένα παράπονο;

— Ὄχι, ἀλλὰ εἶναι καλύτεροι οἱ ὅροι.

Ἀντήλλαξαν μερικὲς φράσεις ἀκόμα. Καὶ τότε ἔγινε τὸ ξαφνικό. Ἕνας ἄνθρωπος, μὲ κολοσσιαῖες σωματικὲς διαστάσεις, νὰ πέφτῃ στὰ πόδια τοῦ κοριτσιοῦ καὶ νὰ παρακαλῆ:

— Μὴ φύγῃς.

— Σᾶς παρακαλῶ, σηκωθῆτε.

— Μὴ φύγῃς, σ' ἀγαπῶ!

— Μ' ἀγαπᾶτε; Πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ τὸ λέτε. Ποτὲ δὲ μ' ἀφίσατε νὰ καταλάβω τὸ παραμικρό.

— Δὲν ἔπρεπε. Πῶς νὰ σοῦ τόλεγα; Πάντρεμένος, κατὰ εἴκοσι χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ σένα καὶ μὲ μεγάλο γυιό.

Δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του νὰ ἐκδηλωθῇ. Εἶχε τὴν ἱκανοποίησι, ὅτι τὴν ἐβλεπε, τὴν ἔνοιωθε κοντά του, ἄκουγε τὴ φωνή της, ἄκουγε τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς, καθὼς τὰ χτυποῦσαν τὰ δάχτυλά της. Ζοῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ καθεστὼς αὐτὸ θὰ συνεχιζόταν χωρὶς διακοπή. Δὲ θέλησε νὰ σκεφθῇ, ὅτι τὸ κορίτσι μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ δουλειά, ἢ νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ παύσῃ νὰ ἐργάζεται. Τώρα ποὺ βρέθηκε στὴν πραγματικότητα, τοῦ ἦρθε σὰν κεραυνός.

— Μὴ φύγῃς...

Ἦταν τέτοια ἡ συντριβή, τέτοιος ὁ σπαραγμός, τέτοια ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἐκδηλώσεως... Ἕνας γίγας στὸ σῶμα, ποὺ γονατίζει καὶ παρακαλεῖ... Ποιὰ συναισθήματα νὰ κυριάρχησαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας; Κι' ἡ συμπόνια, βέβαια. Συγκινεῖται καλογράφος, φιλικὴ τὴ δεχόμαστε κι' ἐμεῖς. Μὲ τὸ θάρρος τῆς φιλίας τὴν κάλεσε ἕνα βράδυ στὸ σινεμά. «Τὸ θεώρησα φυσικό. Σὰ νὰ πήγαινα μὲ τὸν ἀδελφό μου. Μοῦ φέρθηκε πολὺ καλά». Τίποτα ποὺ νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Ὅπως πῆγαν ἔτσι καὶ χώρισαν: σὰ δυὸ καλοὶ φίλοι.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, νέα πρόσκλησι. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ πρόσκλησι ἦταν γιὰ τὴ συναυλία. Κατὰ τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἡ ὀρχήστρα ἐκτελοῦσε τὴ συμφωνία της, ἔνοιωσε τὸ χέρι του νὰ ψαύῃ τὸ χέρι της. Ἀντίο ἀδελφικὴ φιλία. Σιωπηλὴ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι. Ἕνα ἀγγίγμα χεριῶν δὲν εἶναι σκάνδαλο. Εἶναι ὅμως ἀρκετὸ γιὰ νὰ δείξῃ τὶς διαθέσεις τῶν προσώπων ποὺ ἀγγίζουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Ἐμπρὸς στὴ χαραυγὴ μιᾶς καινούργιας ἀγάπης, ἡ νέα διαλογίζεται: Ἀξίζει νὰ παρακολουθήσῃ τὸ «φίλο» στὶς ἐκδηλώσεις του; Τίποτα δὲν τῆς εἶπε ἀκόμα. Ὅπου καὶ νἄναι ὅμως θὰ τῆς τὸ πῇ. Πῶς νὰ δεχθῇ τὴν προσφορά; Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ παντρεμένος μὲ τὴ δοκιμασμένη καὶ σταθερὴ ἀγάπη. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ ἐλεύθερος μὲ τὴ σιωπηλὴ ἐκδήλωσι. Μιὰ ζωὴ γεμάτη τρυφερότητα καὶ κατανόησι μὲ τὸν πρῶτο. Τὸ ἀβέβαιο μὲ τὸν δεύτερο. Νὰ μείνῃ στὸν ἕνα ποὺ τὴν κρατᾶ καὶ τὸν κρατᾶ; Ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄλλο, ποὺ ἀκόμα δὲν τὴν κάλεσε;

Τὸ γεγονὸς ὅμως, ὅτι συζητᾶ τὸ θέμα μέσα της καὶ μεταδίδει τὶς σκέψεις της καὶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σελίδα, δὲν εἶναι, ἄραγε, ἀρκετὴ ἀπόδειξι, ὅτι ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν πρῶτο δὲν ἔχει βαθεῖες ρίζες; Ὅσοι ἀγαποῦν βαθειά, δὲ συζητοῦν ποιὸν νὰ προτιμήσουν.

Τόσο τὸ καλύτερο γι' αὐτήν. Μποροῦσε ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν παντρεμένο νὰ ἦταν τόσο ἰσχυρή, ὥστε νὰ βρισκόταν σὲ ἀδυναμία ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ κοντά του. Τὸ κοινὸ μαρτύριο. Ἔξω ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς νόμους κι' οἱ δυό τους. Ὁ ἄντρας μὲ τὴ διπλὴ ζωή. Ἡ κοπέλλα, ποὺ τρέμει μήπως ἡ κοινολόγησι τοῦ συνδέσμου της μὲ τὸν ἔγγαμο τὴν κηλιδώσῃ...

Νὰ ἐπαναλάβουμε ὅσα κάθε τόσο λέμε; Τὰ εἴπαμε τόσες φορές, ὥστε διαπρέχουμε τὸν κίνδυνο μήπως, ἀντιγραφεῖς τοῦ ἑαυτοῦ μας, μηρυκάσουμε τὶς ἴδιες λέξεις, τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα, τὰ ἴδια φραστικὰ σχήματα. Ὁ κίνδυνος ὅμως αὐτὸς δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ σημειώσουμε, ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς ἐρωτικοὺς συνδυασμούς, ὁ χειρότερος εἶναι τὰ εἰδύλλια μὲ πρόσωπα, ποὺ μὲ τὸ γάμο τους ἔπαυσαν νὰ διαθέτουν ἐλεύθερα τὸν ἑαυτό τους.

Δὲν ἀσκοῦμε μαντεῖα, γιὰ νὰ ξέρουμε ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τελικὴ ἐκδήλωσι τοῦ νέου ἀστέρα ποὺ ἐμφανίστηκε στὴ ζωὴ τῆς κοπέλλας. Τὴ θέλει; Δὲν τὴ θέλει; Εἶναι ποσχηματικὸ τὸ αἴσθημα; Εἶναι πόθος; Εἶναι καπρίτσιο παροδικό; Ἔξω ἀπ' αὐτὸν καὶ τὶς διαθέσεις του, βλέπουμε τὴν περίπτωσι καὶ ἀδίστακτα ἐκφράζουμε πάνω σ' αὐτὴν τὴ γνώμη μας. Ἀδίστακτοι εἴμαστε πάντα, ὅταν πρόκειται γιὰ ἁπλοκὴ μὲ ἀνθρώπους τῆς διπλῆς ζωῆς. Μακρυά, ὅσο εἶναι καιρός.

Φαίνεται δέ, ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἔλειψε στὴν πρωτογενῆ πλοτρία τοῦ σημερινοῦ ἔργου. Μιὰ ποὺ μπορεῖ καὶ συζητεῖ ψύχραιμα τὴν ἐρωτική της ὑπόθεσι, ἑτοιμη νὰ δεχθῇ τὴν πιὸ καλὴ λύσι, ἡ λογικὴ τὴν κιαλεῖ ν' ἀπαγκιστρωθῇ ἀπὸ ἕνα θεσμὸ ποὺ μοιραίως τὴν κοστᾶ σὲ κοινωνικὴ ἀνωμαλία. Τὰ θέματα εἶναι δύο: Τὸ πρῶτο, ἂν θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν παντρεμένο. Τὸ δεύτερο ἂν θ' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄλλο. Χωρὶς νὰ σχετίζῃ τὰ δυὸ θέματα. Ἂς κάνῃ τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο κι' ἂς πάρῃ τὸ δρόμο ποὺ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνικὴ τάξι κι' ἡ φρόνησι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— *Τί νὰ τὴν κάνω τὴν Καντιλλάκ, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, Κωστάκη; Κέρασέ με καλύτερα τώρα ἕνα παγωτό!*

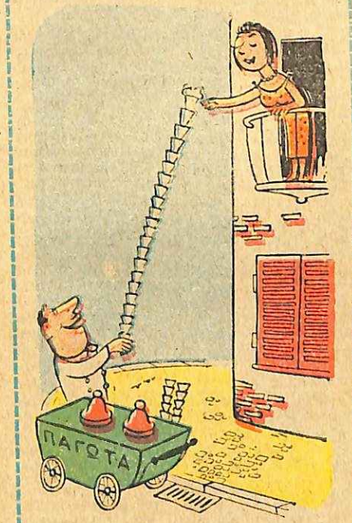

— *Μιὰ σοκολάτα καὶ μιὰ κασάτα παρακαλῶ!*

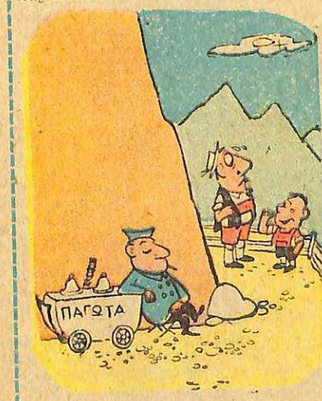

—*Ἐδῶ ἔχει περίφημη ἠχώ, μπαμπᾶ! Φώναξε: «Δυὸ παγωτά...!» νὰ δῆς πῶς ἀκούγεσαι!...*

ΕΤΟΣ ΚΑ — ΑΘΗΝΑΙ. 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1953 — ΑΡ. 1024

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36 781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Ἡ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Τὰ κυνικὰ καύματα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν δημιουργησαν βέβαια, μιὰ ἀφόρητη κατάστασι γιὰ ὅλους, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ τὸν ἐπιβάτη, ποὺ στριγγίζε μὲ τὸ μαντήλι τὸν ἱδρῶτα καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ:

— Ζέστη, βρὲ ἀδερφέ!

Κι' ὕστερα πάλι:

— Τί κακὸ εἶναι αὐτό!

Κι' ἀφοῦ φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε καὶ σφουγγάριζε τὸ μέτωπο μὲ τὸ μαντήλι ἀναστενάζοντας βαρειά, συνέχιζε τὰ ἴδια:

— Οὔφ! Τέτοια ζέστη δὲν ἔχω ματαδῆ!

Καὶ πάλι:

— Τί κακὸ εἶναι τοῦτο φέτος!

Καὶ δόστου πάλι:

— Τί ζέστη εἶν' αὐτή!...

Ὁπότε ζαφνικὰ, κάνοντας τὰ τελευταῖα ἰκνη τῆς ὑπομονῆς, τινάζεται ἀπάνω ὁ πλαϊνὸς του:

— Ἀμάν! Ἀμάν! Ἀμέν! Μᾶς τρέλλανες! Μᾶς πέθανες! Μᾶς τάραξες! Δὲν μᾶς φτάνει ἡ ζέστη θάκουμε κι' ἐσένα!

Καὶ ὁ εἰσπράκτορας:

— Ὁδηγέ! Κάνε στάσι... Δρομοκαΐτειο, γιατὶ παρασφίξανε!

Καὶ διαχύνεται στὸ λεωφορεῖο ἱλαρότης.

★

Μ Ε τὶς πολυκατοικίες ποὺ πυκνώνονται στὴν Ἀθήνα — ὄχι μόνο στὴν περιοχὴ τῆς πλατείας Ἀμερικῆς καὶ τῆς Κυψέλης — οἱ κάτοικοι τῶν μὲν βλέπουν μέσα στὰ διαμερίσματα τῶν δέ. κυρίως ὅταν οἱ δρόμοι εἶναι στενοί. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, λοιπόν, μιὰ οἰκογένεια βλέποντας τὸν ἀπέναντι γειτονά της νὰ περιφέρεται μέσα στὸ σπίτι του μὲ περιβολὴ σχεδὸν ἀδαμιαία καὶ

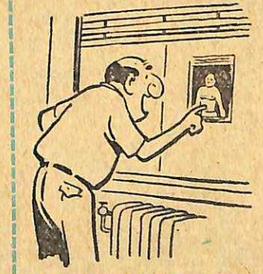

μὲ τὰ παράθυρά του ὀρθάνοιχτα, ἐξαγριώθηκε.

— Κύριε! φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πατὴρ φαμίλιας στὸν γυμνιστή. Ἐπὶ τέλους ἡ ντυθῆτε ἢ κλείστε τὰ παράθυρά σας!

— Καὶ γιατὶ δὲν κλείνετε ἐσεῖς τὰ δικά σας; ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ γυμνιστοῦ.

— Διότι δὲ θὰ σκάσουμε ἐπειδὴ τὸ θέλετε ἐσεῖς!

— Καὶ θέλετε. λοιπόν, νὰ σκάσω ἐγώ, ἐπειδὴ τὸ θέλετε ἐσεῖς; Στὸ κάτω-κάτω βρίσκομαι στὸ σπίτι μου καὶ κυκλοφορῶ ὅπως θέλω!

Ἡ ἀστυνομία ὅμως. ποὺ ἐπεκαλέσθη τελικὰ ὁ ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὴν τολμηρὴ ἐμφάνισι τοῦ γείτονά του συμπολίτης, βρέθηκε σ' ἀμηχανία: Προσβάλλει κανεὶς τὴν δημοσία αἰδώ, ὁταν βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι του; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία! Ποὺ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει λυθῆ ἀκόμα, γιὰ ἐκείνους, τουλάχιστον, ποὺ στεροῦνται ἐντροπῆς.

★

Ο ὑπαίθριος ἐμπορος ἔχει ἁπλωμένα μέσα στὸ πανεράκι του ἕνα σωρὸ στυλὸ καὶ διαλαλεῖ τὶς ἀρετές τους στὴ διαπασῶν:

— Πάρτε κύριοι! Ἐδῶ τὰ καλύτερα στυλὸ τοῦ κόσμου! Καλύτερα καὶ ἀπὸ τὰ Πάρκερ! Καλύτερα καὶ ἀπὸ τὰ Σέπερς! Καὶ δὲν πληρώνετε ἐδῶ διακοσαριὲς καὶ πεντακοσαριὲς δραχμές, ἀλλὰ μόνο μὲ τρία ταλληράκια κάνετε τὴ δουλειά σας. Ὁρίστε, κύριοι! Πάρτε, κύριοι τὰ καλύτερα στυλὸ τοῦ κόσμου!

Παρὰ τὴν καμπανιστὴ φωνή, ὅμως, τοῦ ὑπαίθριου πωλητὴ καὶ παρὰ τὴ ρητορικὴ εὐφράδειά του, ἐλάχιστοι ζυγώνουν.

Ἐὐθυμο ἐνστάντανε

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς παίρνει ἀπ' τὸ πανεράκι ἕνα στυλό.

— Πόσο κάνει, εἶπες;

— Τρία ταλληράκια, κύριος! Εἶναι τὰ καταπληκτικώτερα στυλὸ τῆς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς!

— Καὶ γιατὶ εἶναι τόσο φτηνά;

— Διότι... τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει, κύριος.

Ἀλλὰ ὁ ἀγοραστὴς διστάζει ἀκόμα:

— Δηλαδὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ μὲ αὐτό;

Κι' ὁ πωλητὴς χάνοντας τὴν ὑπομονή του:

— Μάλιστα, κύριε! Ἂν εἶναι τυχερὸς μπορεῖ καὶ νὰ γράφη!

Κι' ὁ κόσμος τῶν περιέργων διασκεδάζει.

★

Π ΟΛΛΟΙ σύζυγοι, ὡς γνωστόν, ἀφίνουν τὰ λεφτὰ τῆς ἑβδομάδος στὶς γυναῖκες τους γιὰ τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ οἱ γυναῖκες, κάνοντας τὴ σχετικὴ... οἰκονομία καὶ σώφρονα διάκρισι εἰς βάρος τοῦ φαγητοῦ, ἐξοικονομοῦν πολλὰ ἄλλα ἐξοδάκια τους, ποὺ τὰ θεωροῦν ὅτι ἔχουν προτεραιότητα ἐναντι τοῦ φαγητοῦ. Στὸ κουρεῖο, λοιπόν, ποὺ συναντῶνται καὶ τὰ λένε, ρωτᾶ μιὰ κυρία τὴν ἄλλη:

— Πόσο σ' ἀφίνει ὁ ἄντρας σου γιὰ φαγητό;

— Πεντακόσιες δραχμές

τὴ βδομάδα, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ ἄλλη. Ἐσένα;

— Ἄ, δὲν ἔχω παράπονο. Ἐμένα μ' ἀφίνει ὀκτακόσιες καὶ καμμιὰ φορὰ χιλιάρικο.

Καὶ ἡ ἄλλη μὲ ἐκρηξι θαυμασμοῦ καὶ ζήλειας:

— Πῶ, πῶ... πόσα θὰ βγάζῃς!...

★

Ε ΠΟΧΗ ζέστης καὶ... ἐξετάσεων. Ἔδωσαν τὰ παιδιά, δίνουν οἱ ὑποψήφιοι γιὰ τὸ γυμνάσιο, ἔδωσαν οἱ φοιτηταί, δίνουν ἄλλοι γιὰ πτυχίο καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ παρουσιάζονται παραλλήλως τὴν ἴδια ἀγωνία καὶ οἱ γονεῖς. Συναντιοῦνται, λοιπόν, δυὸ πατεράδες.

— Πῶς τὰ πῆγε ὁ γυιός σου;

— Θαυμάσια!

— Ἄ, μπράβο! Συνχαρητήρια! Πέρασε, λοιπόν;

— Ἄ, ὄχι. Ἀπορρίφθηκε.

Ὁ ἄλλος τὸν κυττᾶ ἀπορημένος:

— Ἀπορρίφθηκε; Μὰ τότε γιατί μοῦ λὲς θαυμάσια;

Καὶ ὁ πατέρας ἀναστενάζοντας.

— Γιατὶ ἐλπίζω νὰ βάλη μυαλό! Τοῦ χρειαζόταν τὸ τράκο γιὰ νὰ συνέλθη λίγο.

Οὐδὲν κακὸν — ποὺ λένε — ἀμιγὲς καλοῦ...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ

Ἡ πολιομυελίτις ἐξαπλοῦται ὅσο πᾶει
καὶ δεκάδες ἀνθλίκους κατακέφαλα χτυπάει
μ' ὅλα ταῦτα οἱ σοφοὶ μας μέσα στάσι δείχνουν
καὶ σὲ φάσεις κι' ἀντιφάσεις ἀτελείωτες τὸ ρίχνουν!

★

Τὸ ἐμβόλιο πολλοί τους συνιστοῦν κι' ὑποστηρίζουν
μερικοὶ τὸ ἀπορρίπτουν, ἀρκετοὶ τὸ ψιψιρίζουν
καὶ αὐτὸ ποὺ βλέπει μόνον ὁ ταλαίπωρος πολίτης
εἶναι ἡ πολυγνωμία καὶ ἡ... πολυμυελίτις!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὁ Ζὰκ Ντελαφουά, ὁ νεαρὸς μὰ διάσημος κιλλὰς ζωγράφος καὶ οἰκογενειακὸς φίλος τοῦ Ἀντρὲ Μερλέν, καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν, πρόσεξε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ἐνῶ ἔπιναν μαζὶ καφὲ στὸ γραφεῖο του, ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν ἀνήσυχος καὶ συλλογισμένος.

— Μά, τί ἔχεις, Ἀντρέ; τὸν ρώτησε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ Ζοζιάν, ἡ γυναῖκα μου, θέλει νὰ μ' ἐγκαταλείψη... τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀντρέ.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κόλλα χαρτὶ καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ὁ Ζὰκ τὴν πῆρε καὶ διάβασε:

«Ἂν μ' ἀγαπᾶς πράγματι ὅπως σὲ λατρεύω κι' ἐγώ, δὲ θὰ δεχτῆς νὰ ὑποφέρουμε περισσότερο τόσο κοντὰ καὶ τόσο μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ ἀντίληψι ποὺ ἔχεις γιὰ τὰ καθήκοντά σου εἶναι λίγο... ἐξωφρενική. Ἡ εὐτυχία μᾶς περιμένει... Γιατί νὰ μὴ θέλουμε νὰ τὴ χαροῦμε ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός;»

— Ποῦ τὸ βρῆκες; ρώτησε ὁ Ζὰκ, ἐπιστρέφοντας τὸ ἀνυπόγραφο γράμμα στὸ φίλο του.

— Χτὲς τὸ βράδυ, πεταμένο κοντὰ στὸ κομοδίνο τῆς Ζοζιάν. Ἐσὺ τί λές;

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω, ψιθύρισε. Ἡ Ζοζιὰν σοῦ ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ νὰ ὑποπτευτῆς ὅτι θέλει νά... σὲ χωρίσῃ;

— "Οχι, ποτέ! Νὰ γιατὶ τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητο γιὰ μένα...

— Δὲν ἔκανες τὴ σκέψι ὅτι ἴσως ἡ Ζοζιὰν ν' ἀκολουθῆ τὸ παράδειγμα ποὺ τῆς ἔδωσες ἐσύ;

Ὁ Ἀντρὲ κύτταξε τὸ φίλο ξαφνιασμένος.

— ...Λησμόνησες τὴν ἱστορία μὲ τὴν Ἀρμὰντ Μανέ, τὴν καλύτερη φίλη της; συνέχισε ὁ ζωγράφος στὸν ἴδιο τόνο.

— Ποῦ τὴ θυμήθηκες;... ταράλισε ὁ καθηγητής, μὲ φανερὴ ταραχή. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἦταν κάτι... χωρὶς συνέχεια. Ὁ ἄντρας τῆς Ἀρμάντ ἔλειπε τότε σὲ μακρυνὸ ταξίδι, στὴν Ἀφρική, καὶ ἡ Ζοζιὰν εἶχε πάει γιὰ δυὸ μῆνες στὴν Ἰταλία, νὰ δῇ μιὰ πλουσία θεία της... Ἡ Ἀρμάντ κι' ἐγὼ βρεθήκαμε μόνοι... δὲν ξέραμε πῶς νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μας... Κανεὶς δὲν πῆρε στὰ σοβαρὰ τὸν ἐφήμερο αὐτὸ δεσμό...

— Τὸ νομίζεις ἐσύ! τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Ζάκ. Καὶ ἂν ἡ Ζοζιὰν πληροφορήθηκε τὴν ἀσήμαντη αὐτή, ὅπως τὴ λές ἐσύ, περιπέτεια καὶ τὴν πλήγωσε στὸν ἐγωϊσμό της; Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτή... καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴν τὴν ἄφησε ἀδιάφορη τὸ αἴσθημα ἑνὸς ἄλλου, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκότανε...

Ὁ Ἀντρὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὸ ζωγράφο μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγε.

— Ἡ γνώμη μου, προσέθεσε ὁ Ζάκ, εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ τῆς γιὰ τὴν ὥρα τίποτα στὴ Ζοζιάν. Περίμενε νὰ δῆς τί θὰ γίνῃ.

★

Ξαφνικά, οἱ δύο φίλοι πρόσεξαν ὅτι ἡ Ζοζιὰν στεκότανε μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ γραφείου.

Ἡ Ζοζιάν, — μιὰ ψηλὴ καὶ λεπτοκαμωμένη γυναῖκα, πολὺ νόστιμη ἂν ὄχι ὁμορφη, μ' εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, — ἔκανε δύο βήματα μπροστά, χαμογελῶντας παράξενα.

— Γιατί σταματήσατε; ρώτησε. Μοιάζετε καὶ οἱ δυὸ σὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ τὰ τσάκωσαν νὰ κάνουν ἀταξίες...

Πλησίασε τὸ Ζάκ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Καὶ προσέθεσε, μὲ προσοχητὴ σοβαρότητα:

— Δὲ θὰ ἔκανα τὴν ἀδιακρισία νὰ ζητήσω νὰ μάθω τί λέγατε, ἂν δὲν ἄκουα νὰ ἀναφέρετε καὶ τ' ὄνομά μου. Μὲ κουτσομπολεύατε μήπως;

Ὁ Ἀντρὲ τῆς ἔδωσε ἀμίλητος, τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε παρατέσει.

Ἐκείνη τὸ πῆρε καὶ φαίνεται ὅτι θὰ τὸ γνώρισε ἀμέσως, γιατὶ συνοφρυώθηκε, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ παράξενο χαμόγελο.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ μένα! εἶπε τέλος.

Ὁ Ἀντρὲ τὴν ἀγκάλιασε, μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ χαρά.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ! ψιθύρισε. Μά... πῶς βρέθηκε σὲ σένα τὸ γράμμα αὐτό;

Ἡ Ζοζιὰν δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ὕστερα εἶπε, μπερδεύοντας τὰ λόγια της:

— Μὲ ἀναγκάζεις νὰ σοῦ πῶ πράγματα, ποὺ δὲ θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τὰ μάθῃς. Ἐ, λοιπόν, τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι μιᾶς φίλης μου, ποὺ δὲν τὴν ἔβρεις καλά, τῆς Ντανιὲλ Λενότρ. Ἤρθε νὰ μὲ δῇ χτὲς, τὸ ἀπόγεμα, καὶ ἔφερε μαζί της καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ τῆς τὸ ἔστειλε ἕνας θαυμαστής της — πλατωνικὸς θαυμαστὴς γιὰ τὴν ὥρα, — γιὰ νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή μου τί νὰ κάνῃ.

»Εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄντρα της, μὰ ἔχει τὴν ἀόριστη ἐντύπωσι ὅτι ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀγαπᾶ πιά...

— Κι' ἐσύ, τί συμβουλὴ τῆς ἔδωσες; τὴ διέκοψε ὁ Ἀντρέ.

— Καὶ θέλει ρώτημα; Τῆς εἶπα, σὰν καλὴ φίλη, νὰ κάψῃ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ νὰ μὴ στείλῃ καμμιὰ ἀπάντησι στὸ θαυμαστή της...

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολογάκι της.

— Κοντεύουν ἕξη... Πρέπει νὰ ντυθῶ, νὰ πάω σὲ μιὰ ἐπίσκεψι... Μὴν ξεχάσης, Ζάκ, ὅτι ἀπόψε τὸ βράδυ σὲ περιμένουμε νὰ φᾶμε μαζί...

Ὁ ζωγράφος ὑποκλίθηκε, εὐχαριστῶντας.

★

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ζὰκ ἔμεινε λίγη ὥρα κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Ἀντρὲ γιὰ διάφορα θέματα, σὰν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Ζοζιὰν εἶχε ἀποσυρθῆ λίγο πιὸ νωρίς.

Τέλος, ὁ ζωγράφος σηκώθηκε, καλησπέρισε τὸ φίλο του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ διάδρομο, τὸν σταμάτησε ἡ Ζοζιάν, ποὺ βγῆκε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο, σὰ νὰ περίμενε νὰ τὸν συναντήσῃ μόνο.

— Φεύγεις ἀπὸ τώρα; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ ζωγράφος.

Καὶ πρόσθεσε μὲ πονηρὸ χαμόγελο:

— Κάτι μοῦ λέει πὼς ἡ ἐπίσκεψι ποὺ ἔκανες τὸ ἀπόγεμα ἦταν γιὰ τὴν Ντανιὲλ Λενότρ. Πολὺ καλὴ καρδιά, ἑτοιμη πάντοτε νὰ βοηθήσῃ μιὰ φίλη της σὲ μιὰ δύσκολη θέσι... Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ εἶχε ἀντίρρησι νὰ βεβαίωσῃ τὸν ἄντρα σου, ἂν τὴ ρωτοῦσε, ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν γιὰ κείνην...

Πλησίασε περισσότερο τὴ νεαρὰ γυναῖκα καί, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, γιὰ νὰ δῇ μήπως τοὺς παρακολουθοῦσε κανείς, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, — ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε,— τί συμβουλὴ σοῦ ἔδωσε ἡ Ντανιὲλ ὅταν τῆς ἔδειξες τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔστειλα...

Ἡ Ζοζιὰν δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι.

Γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της.

Ὁ ζωγράφος κατάλαβε — καὶ χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Μαντεύω τί θὰ σὲ συμβούλεψε! εἶπε. «Κάψε, Ζοζιάν τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ μὴ στέλνῃς καμμιὰ ἀπάντησι στὸ θαυμαστή σου...»

Ἀναστέναξε καὶ προσέθεσε:

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς ἡ συμβουλὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ καλή... γιατί, καταλαβαίνω, Ζοζιάν, πὼς ἐξακολουθεῖς ν' ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα σου...

★

Ὁ Ἀντρὲ ἔμαθε μὲ κατάπληξι τὴν ἑπομένη ὅτι ὁ φίλος του ὁ Ζὰν ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ κάνῃ ἕνα μακρυὸ ταξίδι στὸ Κογκό, γιὰ νὰ ἐμπνευστῆ καινούργιους πίνακες ἀπὸ ἕνα διαφορετικὸ περιβάλλον.

ΖΩΡΖ ΠΕΡΕΦΙΤ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐκδίωξις

Κατόπιν τῆς θερμότητος καὶ τῶν δεινῶν καυσώνων
ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν Ζουὰν ὁ δρῶν ἀφοδρῶς κι' ἀφθόνως
τὸ μβανιερόν μου ἔλαβον μὲ σκέψιν ἐμπνευσμένην
κι' ἀφίχθην εἰς τὴν θάλατταν παρὰ τὴν Βουλιαγμένην.
Κι' ὦ Ζεῦ! ἰδὼν νεάνιδα κομψὴν πασιφανῶς
εἰσπλέουσαν πρὸς ἔνδυσιν ἐντὸς τῆς καμβίνος
ἐν πρώτοις ἀνεστέναξον ἐν ὅλω τρεῖς φοράδας
καὶ εἶτα ἀνεζήτησον ὅπας καὶ χαραμάδας.
Ἤγουν μὲ σκέψεις πονηρὰς καὶ λαύρον λογισμὸν
(μὴ εἰσενέγκῃς, Κύριε, ἡμᾶς εἰς πειρασμόν)
κι' ἔκυον ἐν νῷ τὸ ὅραμα ἐκδυομένης μούσης
τὸν ὀφθαλμόν μου ἔβεσον ἐπὶ ὁπῆς τυχούσης.
Ἀλλὰ πρὶν ἴδω οὐδαμῶς, μοὶ ἐκόπη ἡ ἀνάσα
καθ' ὅτι αἴφνης ἤκουσον: «Τί κάνεις ρὲ μβαγάσα;»
Καὶ στρέψας εἶδον, ὦ θεοί, ἑξηκοντούτην μάλλον,
ὅστις καὶ μὲ καθύβριζεν μετὰ φωνῶν ἐξάλλων:
—Δὲ ντρέπεσαι ἀνάγωγε, γαϊδάρε καὶ (ὄνε!
Παραλυμένε! Ταρνανᾶ! Σαρδαναπάλων (γόνε,
ὅστις ἀνόμους λογισμοὺς ἐνέθαλες στὸ (νοῦ σου!
Καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις μὲ ἔπτυσεν εἶπὼν (τετράκις: «Φτοῦ σου!»
Κατόπιν τούτου ἔφυγον ντραπεὶς κατα- (φανῶς
κι' ἐφάνην βλὰξ περιωπῆς τὰ μάλα ἐ- (πωδύνως
καθ' ὅτι ἐγὼ ἀπέπλευσον μακρὰν τῆς (καμβινος
κι' ἐκ τῆς ὁπῆς, ὦ "Απολλον, ἡμβάνιζεν (ἐκείνος!

Ὁ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪Ἡ κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τῆς Σμάρως Στεφανίδου, τοῦ θιάσου Λογοθετίδη, στὸ Ντητρόϊτ, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς συγγραφεῖς κ. κ. Σακελλάριο καὶ Γιανακόπουλον νὰ ἐμπνευσθοῦν μιὰ σπαρταριστὴ κωμῳδία μὲ ἀστυνομικὴ ὑπόθεσι, ποὺ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς μονόπετρου μεγάλης ἀξίας.

— Σημειωτέον ὅτι στὸ «Μονόπετρο», τὸ νέο ἔργο τοῦ θεάτρου «Πάρκ», ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Ἴλνα Λίμπκοῦ θὰ παίξῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ρόλο μιᾶς ὑπηρέτριας.

✪Τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Ἀρθούρου Σνίτσλερ «Ὁ κύκλος», ποὺ παίχθηκε πρὶν ἀοκετὰ χρόνια ἀπὸ τὸν θίασο «Μουσούρη» μὲ τὸν τίτλο «Ἐρωτικὸ γαϊτανάκι» καὶ ποὺ ἐσημείωσε τότε μεγάλη ἐπιτυχία διασκευάσθηκε σὲ μουσικὴ κωμῳδία ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ Περικλῆ Χριστοφορίδη μὲ τὸν τίτλο «Πῶς γεννιέται ὁ ἔρωτας» καὶ θὰ παιχθῇ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα στὸ θέατρο «Περροκέ».

— Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Σνίτσλερ, ποὺ ἦταν καὶ διάσημος γιατρός, ἔγινε στὴν ἐποχὴ του ἀφορμὴ μιᾶς μεγάλης δίκης, λόγῳ τῶν τολμηρῶν σκηνῶν του.

✪Στὸ μεταξύ, ἕνα ἄλλο τολμηρὸ ἔργο, ἡ «Μάμα» τοῦ Ρουσσέλ, συγκεντρώνει πολὺ κόσμο στὸ θέατρο τῆς κ. Κατερίνας καὶ διεκδικεῖ τὴν πρώτη θέσι στὶς εἰσπράξεις.

—Ἐντύπωσι προκαλεῖ στὸ ἔργο αὐτό, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἀποδίδει τὸ «σόκιν» ἡ κ. Κατερίνα, χωρὶς νὰ... σοκάρουν!

✪Ὁ Λουῒ Μαριανό, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἔδειξαν τόση προθυμία νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν στὴν ἐδῶ περιπέτειά του, ἔκαμε μιὰ ἔκτακτη ἐμφάνισι στὴν Ἐκάλη, κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς «Παιδικῆς Στέγης τῶν φίλων τῆς Ἀστυνομίας».

✪Ἡ Ἰωάννα Ἄλμπα ποὺ ἔκανε τὴν ἐπανεμφάνισί της, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παληὲς ἐπιτυχίες της, λανσάρει τώρα ἕνα δικό της τραγούδι, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἐσένα ποθῶ στὴ ζωή».

✪Πολλὴ ἐπιτυχία, ἐπίσης σημειώνει τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνα νέο ἄστρο τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ πολὺ ταμπεραμέντο, ἡ Νάντια Κωσταντοπούλου, ἀποκάλυψι τοῦ μαέστρου Πλέσσα.

—Ὁ μοντέρνος συνθέτης τήν... ἐψάρεψε μέσα στὴ δισκοθήκη τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὅπου ἐργάσθηκε ὡς ὑπάλληλος ἐπὶ τρία χρόνια.

✪Στὸ ρεσιτάλ, ποὺ ἔδωσε τελευταῖα στὸ «Κάρνεγκυ Χώλ» τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ Νίκος Γούναρης, παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα μεγάλο χορωδιακὸ συγκρότημα. Στὴν ἴδια συναυλία, παρουσίασε ἐπίσης τὴν Ἑλληνίδα τραγουδίστρια τῆς Καλιφορνίας Μαρία Ρουμελ.

✪Τὸ ἑλληνικὸ χορευτικὸ ζευγάρι Δρόσος —Τάντα, βρίσκεται τώρα στὸ νησὶ τῆς Μαγιόρκας, ὅπου πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ μεγάλη μουσικοχορευτικὴ ταινία, ποὺ γυρίζεται ἐκεῖ.

— Στὴν ταινία αὐτὴ ἡ Τάντα θὰ ἐμφανισθῇ ὡς σολίστ ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλου μπαλέτου σὲ ἕνα ἐξωτικὸ χορό, ποὺ χορογραφεῖ ὁ Δρόσος.

✪Μετὰ τὰ τραγούδια τοῦ Καμποζόνε, τὸ τελευταῖο μεγάλο σουξὲ τοῦ Ντὲν Μάρτιν «Ρετερὺ τοῦ μί» πρόκειται νὰ κυκλοφορήσῃ σὲ ἑλληνικὴ ἔκδοσι.

✪Ἡ γνωστὴ χορεύτρια Μιρέλλα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου πρόκειται νὰ κάνῃ διάφορες ἐμφανίσεις

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

800 ΠΑΙΔΙΑ δίνουν δράματα καθημερινῶς!...

Πῶς μποροῦν νὰ σωθοῦν τὰ Ἑλληνόπουλα, μὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸ ἀδέσποτο πολεμικὸ ὑλικό

Τί θὰ γίνῃ μὲ τὶς νάρκες καὶ μὲ τὸ σπαρμένο σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα πολεμικὸ ὑλικό; Θὰ συνεχίζεται αὐτὴ ἡ καθημερινὴ θυσία τοῦ αἵματος, καὶ τῆς ζωῆς τόσων ἀθώων; Θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ σκοτώνωνται ἢ ν' ἀκρωτηριάζωνται μικρὰ παιδιά; Πρὶν λίγες μέρες συνέβη στὸ Ναύπλιο ἕνα ἀκόμη τέτοιο ἀνατριχιαστικὸ δυστύχημα: Οἱ μαθηταὶ Ἐλευθ. Ἀντωνίου καὶ Σπ. Ἀθανασόπουλος εἶχαν ἀνασύρει ἀπὸ τὴν παραλία μιὰ χειροβομβίδα, καθὼς προσπαθοῦσαν ἐὲ νὰ τὴν ἀνοίξουν, προκάλεσαν τὴν ἐκρηξή της. Καὶ μεταφέρθηκαν καὶ οἱ δυὸ σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι στὸ νοσοκομεῖο...

Ἐπίσης κοντὰ στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Βόϊον, μιὰ ὁμάδα στρατιωτῶν ἔπεσε μέσα σ' ἕνα παληὸ ναρκοπέδιο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν ἀπὸ νάρκες οἱ ὑπολοχαγοὶ Α. Κιουσόπουλος καὶ Α. Ἰωαννίδης καὶ νὰ τραυματισθοῦν ἑπτὰ στρατιῶτες.

Αὐτά, φυσικά, δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ θύματα τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, ποὺ εἶναι σπαρμένο στὴν Ἑλλάδα. Κάθε μέρα ὁ ἀριθμὸς τους μεγαλώνει, χάρις στὴν ἀδιαφορία τῶν ἁρμοδίων καὶ στὴν πλήρη ἄγνοια τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἰδιαίτερα τῶν παιδιῶν.

Μιὰ στατιστικὴ ἀποκαλύπτει ὅτι ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ συμμοριτοπολέμου ἔχουν σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ σπαρμένο πολεμικὸ ὑλικὸ καὶ κυρίως ἀπὸ τὶς νάρκες 1185 ἄνθρωποι. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ τραγικὰ θύματα, τὰ 800 εἶναι παιδιά! Ἐπίσης, ἔχουμε 270 ἀκρωτηριασμένα παιδιὰ ἀπὸ πολεμικὸ ὑλικό, ἀπὸ ὅλμους καὶ χειροβομβίδες..

Συζητήσαμε μὲ πολλοὺς εἰδικούς, εἴδαμε ἕνα πλῆθος τραγικὰ θύματα καὶ μελετήσαμε τὶς ἀνατριχιαστικὲς περιπτώσεις τους. Ἔτσι μποροῦμε νὰ σᾶς ἀναφέρουμε πῶς προῆλθε αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακό, ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη καὶ τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τραγικὸ θάνατο τ' ἀθῶα Ἑλληνόπουλα.

Ἡ Ἱστορία ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου. Τότε, σ' ὁρισμένα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἁπλώθηκαν ναρκοπέδια. Τὰ σημεῖα αὐτὰ μποροῦσαν, βέβαια, νὰ ἐρευνηθοῦν ἀργότερα, γιατὶ ὑπῆρχαν τὰ σχέδιά τους. Μὰ γρήγορα τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν. Σ' αὐτὰ τὰ ναρκοπέδια, μετὰ τὴν συνθηκολόγησι οἱ κατακτητὰ ἤρθαν νὰ προσθέσουν ἄλλα. Κι' ὕστερα, στὸν συμμοριτοπόλεμο, πολλὰ ναρκοπέδια γέμισαν τὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν, τὶς διαβάσεις, τὴν ὑπαιθρο. Ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1948 σκορπίστηκε παντοῦ πολεμικὸ ὑλικό. Ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μας, ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, ἀπὸ τὶς ὁμάδες ἀντιστάσεως. Παντοῦ ὑπῆρχε σκορπισμένο ἢ φυλαγμένο ὑλικό. Χειροβομβίδες, ὅλμοι, νάρκες ὅλων τῶν τύπων.

Ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία μὲ τὰ εἰδικά συνεργεῖα της ἀγωνίστηκε μὲ χίλιους κινδύνους καὶ πολλὰ θύματα ν' ἀπαλλάξη τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ αὐτὲς τὶς φοβερὲς παγίδες τοῦ θανάτου. Προσπάθησε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ ναρκοπέδια, ὅσα, φυσικά, εἶχε ἐπισημάνει. Ἐπίσης τὰ περισσότερα τμήματα τῆς Ἑλλάδος, ὅπου εἶχαν γίνει συγκεντρώσεις καὶ μάχες.

Κι' ἐδῶ φαίνεται ὅτι ἔγινε πιθανὸν κάποιο λάθος. Κανεὶς μέχρι σήμερα δὲ μπορεῖ ἴσως νὰ δηλώσῃ ὑπεύθυνα, ὅτι ξεκαθάρισε μιὰ περιοχὴ ἀπὸ τὶς νάρκες. Κι' ἀπόδειξι εἶναι τὸ ὅτι σὲ τέτοιες περιοχές, ποὺ ἔχουν ξεκαθαριστῆ, ἔχουν συμβῆ δυστυχήματα ἀπὸ νάρκες.

Πολλοί, ἀσφαλῶς, θυμοῦνται τὸ τραγικὸ δυστύχημα στὴ Λούτσα, ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ ἐκρηξι νάρκης στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1952 ἡ ἠθοποιὸς Ἀνθὴ Μηλιάδη καὶ ὁ κινηματογραφιστὴς Δ. Κομίνης.

Τί θὰ μποροῦσε τώρα νὰ γίνῃ; Νὰ ἐρευνηθῆ πάλι μὲ προσοχὴ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα. Μόνο ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πρέπει νὰ κρατηθῆ ἕνας ὀνομαστικὸς κατάλογος τῶν ἀνδρῶν τῶν συνεργείων κάθε τμήματος. Ὅταν δὲ ξεκαθαρίζουν μιὰ περιοχή, νὰ ὑπογράφουν ὅλοι ἕνα πρωτόκολλο. Ἔτσι, ἂν συμβῆ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ἕνα δυστύχημα ἀπὸ νάρκη, νὰ παραπέμπονται οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ ἀσύγγνωστο ἀμέλεια ἢ καὶ μὲ αὐστηρότερη κατηγορία...

Βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανείς, ὅτι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ βαρέθηκαν ἢ φοβήθηκαν νὰ κάνουν σωστὰ τὴ δουλειά τους. Μὰ μερικοὶ "Ἕλληνες ἀρέσκονται νὰ κάνουν τοὺς... ἔξυπνους κι' αὐτὲς τὶς «ἐξυπνάδες» τους τὶς πληρώνουν τ' ἀθῶα θύματα τῶν ναρκῶν.

Μὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ νάρκες. Ἔχουμε πολλὰ ἑκατομμύρια διαφόρων εἰδῶν πολεμικοῦ ὑλικοῦ, ποὺ ἔχει σκορπιστῆ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ τὸ ὑλικὸ δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀχρηστευθῆ. Ἂν δὲ γίνῃ, ὅπως μᾶς ὑπεδείχθη, τὸ ἑξῆς:

Κάθε πολίτης νὰ μπορῇ νὰ παραδώσῃ ἀνωνύμως τὸ πολεμικὸ ὑλικό, ποὺ ἔχει στὰ χέρια του, χωρὶς νὰ τοῦ ζητηθῆ ν' ἀναφέρῃ πῶς βρέθηκε στὴν κατοχή του. Ἀρκετοὶ ἔχουν στὰ σπίτια τους πολεμικὸ ὑλικὸ γιά... ἐνθύμιο ἢ τὸ ἔχουν κρυμένο, γιατὶ διστάζουν νὰ τὸ παραδώσουν. Μερικοὶ μάλιστα ἀναζητοῦν τὴν καταλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθοῦν. Τὸ ρίχνουν στοὺς σκουπιδότοπους, στὴ θάλασσα ἢ τὸ θάβουν μέσα στὸ σπίτι τους σὲ κρύπτες!...

Πρὶν λίγο καιρό, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Κωπαΐδος, ἕνα διώροφο σπίτι τινάχτηκε στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἔκκηρη μιᾶς ποσότητος πυρομαχικῶν, ποὺ φύλαγε σὲ μιὰ κρύπτη ὁ ἰδιοκτήτης του!...

Ἐπίσης, τώρα τὸ καλοκαίρι στὶς διάφορες παιδικὲς κατασκηνώσεις καὶ τὸ χειμώνα, στὰ σχολεῖα, τὰ καθοριστῆ μιὰ ὥρα εἰδικῆς διδασκαλίας. Πρέπει νὰ μάθῃ τὰ παιδὶ νὰ ξεχωρίζῃ τὰ διάφορα πολεμικὰ εἴδη καὶ νὰ γνωρίζῃ τί κινδύνους διατρέχει ἀπὸ αὐτό. Μποροῦν νὰ διατεθοῦν ποσότητες χειροβομβίδων καὶ ἄλλου πολεμικοῦ ὑλικοῦ στὰ διάφορα σχολεῖα. Νὰ ἀποκτήσουν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα μικρὸ μουσεῖο μὲ πολεμικὰ εἴδη ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν ἀφαιρεθῆ τὰ καψούλια καὶ ἡ γόμωσι, ὥστε νὰ εἶναι τελείως ἀκίνδυνα.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ θὰ μποροῦν νὰ ξεχωρίζουν τοὺς διαφόρους τύπους τῶν χειροβομβίδων καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν ἀπὸ αὐτές.

Πρὶν λίγο καιρό, κοντὰ στὸν Ἅλιμο, τέσσερα παιδιὰ βοῦκαν κρυμένη στὰ βράχια μιὰ κόκκινη ἰταλικὴ χειροβομβίδα. Τὴν πέρασαν γιά... κουμπαρᾶ, ποὺ ἦταν γεμάτος...λίρες! "Ἀρχισαν, λοιπόν, νὰ τὴ χτυποῦν μὲ μιὰ βαρειὰ πέτρα, γιὰ νὰ τὴ σπάσουν καὶ νὰ μοιράσουν τὶς λίρες! Οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἦταν ξαπλωμένοι καὶ παρακολουθοῦσαν τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ τοὺς ἔσωσε! Ἡ χειροβομβίδα φυσικὰ ἐξεφράγη. Τὸ ἕνα παιδὶ κομματιάστηκε. Τ' ἄλλο ἔμεινε ἀνάπηρο σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Ἀπὸ ἄγνοια ἐπίσης σκοτώθηκε καὶ μιὰ γυναῖκα στὸ Μενίδι. Στὸ σπίτι της ὑπῆρχε ἕνας παλιὸς ὅλμος. Τὸν νόμισε γιὰ σιδερικὸ καὶ τὸν πῆρε γιὰ νὰ καρφώσῃ σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ σιδερένιο παλοῦκι, ὅπου ἔδενε τὸ γαϊδαρό της. Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς χτυποῦσε τὸν ὅλμο στὸ σίδερο, ἔσκασε τὸ καψοῦλι. Ἀκολούθησε, φυσικά, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι. Κι' ἡ γυναῖκα κι' ὁ γαϊδαρός της σκορπίσθηκαν σὲ κομμάτια.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ γίνῃ πλήρης διαφώτισι τοῦ πληθυσμοῦ κι' ἰδιαίτερα τῶν παιδιῶν. Νὰ μάθουν νὰ ξεχωρίζουν τὸ πολεμικὸ ὑλικό. Ὅταν ξέρουν τί κινδύνους διατρέχουν, ἂν τὸ ἀγγίξουν, δὲ θὰ τὸ πειράζουν, ἀλλὰ θὰ εἰδοποιοῦν τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμῆμα κι' ἐκεῖνο τὴν ἁρμοδία ὑπηρεσία.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Διάφοροι τύποι χειροβομβίδων. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ἀγγλικὴ Μίλς, πολωνική, γερμανικὴ καὶ ἰταλική.

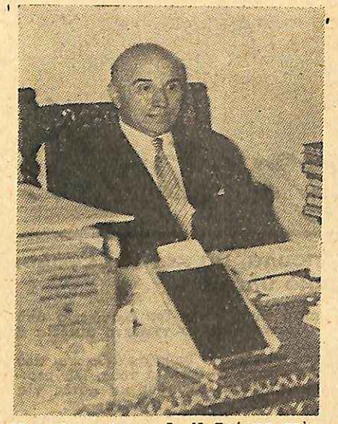

Ὁ καθηγητὴς κ. Α. Κωδούνης στὸ γραφεῖο του.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία

Συνέντευξη μὲ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Κωδούνη, ποὺ συμβουλεύει νὰ κάνουν θαλάσσια λουτρὰ ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς

«Συμβουλεύω ὅσους πάσχουν ἀπὸ ρευματισμοὺς νὰ κάνουν θαλάσσια λουτρά. Ἡ θάλασσα εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὶς ρευματικὲς παθήσεις».

Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ λόγια, μᾶς ἀπήντησε ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἰατρὸς κ. Ἀντώνιος Κωδούνης στὴν ἐρώτησί μας, ἂν ἐνδείκνυνται τὰ θαλάσσια μπάνια γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς.

— Ἡ τελευταία συμβουλὴ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, συνέχισε ὁ κ. Κωδούνης εἶναι: «Ὅλοι στὴ θάλασσα»! Ἐξ ἄλλου, τὴν ἄποψι αὐτὴ ὅτι τὰ θαλάσσια μπάνια εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικὰ κατὰ τῶν ρευματισμῶν, ὑποστηρίζουν, τώρα καὶ πολλοὶ ξένοι ἐπιστήμονες, τῶν ὁποίων οἱ σχετικὲς μελέτες δημοσιεύτηκαν σὲ ἰατρικὰ περιοδικὰ διεθνοῦς κύρους.

»Ἔχει ἀποδειχτῆ, συνέχισε ὁ κ. Κωδούνης, ὅτι τὰ μπάνια στὴ θάλασσα προλαμβάνουν ὅλες σχεδὸν τὶς ἀσθένειες. Εἶναι δηλαδή, ἡ καλυτέρα προληπτικὴ ὑγιεινή, γιατὶ τονώνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Στὴν ἀκροθαλασσιά, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, κυριολεκτικῶς ἀναβαπτίζεται μὲ τὸν καθαρὸ ἀέρα, τὸν ἥλιο καὶ τὶς ἀσκήσεις στὴ θάλασσα.

»Τὸ κολύμπι συμβάλλει στὸ ὡραιότερο σώματος, εἶναι δὲ ἐγκληματικὸ νὰ ἀπαγορεύουν οἱ γονεῖς στὰ παιδιά τους νὰ κάνουν θαλάσσια λουτρά. Δὲν ὑπάρχει καλύτερη τόνωσι γιὰ τὸν ὀργανισμό, ὑπογράμμισε χαρακτηριστικὰ ὁ κ. καθηγητής, ἀπὸ ἕνα μπάνιο στὴ θάλασσα. Ἡ φυλή μας, μπορεῖ κάθε καλοκαίρι, μὲ τὸ κολύμπι, νὰ ἀναβαπτίζεται μὲ νέες δυνάμεις καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ρωμαλέα.

ΟΙ ΕΥΠΑΘΕΙΣ ΣΤΑ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ὁ κ. Κωδούνης, συνεχίζοντας μᾶς εἶπε ὅτι τὰ μπάνια ὠφελοῦν ἰδιαίτερα ἐκείνους ποὺ ἔχουν εὐπάθεια στὰ κρυολογήματα ἢ ποὺ ὑπέφεραν κατὰ καιροὺς ἀπὸ βρογχίτιδες.

—Σ᾽ αὐτὲς ὅλες τὶς κατηγορίες τῶν ἀρρώστων, ποὺ ἀναγκάζονται, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ θερμὲς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ, νὰ φοροῦν χοντρὲς φανέλλες, συμβουλεύω, μᾶς ἐτόνισεν ὁ κ. καθηγητής, ν᾽ ἀοχίσουν ἀμέσως μπάνια στὴ θάλασσα. Μάλιστα, αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι ἡ καλύτερη γιὰ ν᾽ ἀρχίσουν τὰ θαλασσια λουτρά. Ἡ εὐαισθησία, στὸ κρῦο, τοὺς διαβεβαιώ πὼς μὲ τὸ κολύμπι, θὰ ἐξαφανιστῆ. Τοὺς χειμερινοὺς μῆνες ἀσφαλῶς θὰ τοὺς περάσουν χωρὶς νὰ κρυολογοῦν.

Σ᾽ ἐρώτησί μας, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κάμουν μπάνιο καὶ ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ δερματικὲς παθήσεις, ὁ κ. Κωδούνης ἀπάντησε, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς τῶν κατηγοριῶν αὐτῶν θὰ πρέπει προηγουμένως, νὰ συμβουλεύωνται ἀπαραιτήτως γιατρό.

Καὶ ἐξήγησε τὸ γιατί: «Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, εἶπε, ὅπως σ᾽ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν πολὺ εὐαίσθητο δέρμα, τὰ θαλάσσια μπάνια μποροῦν νὰ ἐπιδεινώσουν τὴν πάθησι. Συνεπῶς, πρέπει νὰ προσέχουν ἰδιαίτερα ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ δερματίτιδες».

Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἐνδείκνυνται γιὰ οἱαδήποτε ἡλικία. Ἀκόμη καὶ οἱ ...Μαθουσάλες μποροῦν ἄφοβα νὰ χαροῦν τὴ θάλασσα. Φυσικά, τὸ μπάνιο, ὅπως κι᾽ ἡ ἡλιοθεραπεία, συμβουλεύει ὁ κ. Κωδούνης, νὰ «γίνωνται λελογισμένως».

Στοὺς ἡλικιωμένους συνιστᾶ νὰ κολυμποῦν μόνο λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ μὴν ἐξαντλοῦν τὸν ὀργανισμό τους. Ἐπίσης τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουν κι᾽ αὐτοὶ ποὺ ἐπαναλαμβάνουν τὰ θαλάσσια λουτρὰ ὕστερα ἀπὸ διακοπὴ μερικῶν χρόνων. Αὐτοί, μάλιστα, καλὸ θὰ ἦταν νὰ κολυμποῦν μέρα παρὰ μέρα.

Οἱ καρδιακοὶ καὶ οἱ φυματικοὶ ἐπιτρέπεται νὰ κολυμποῦν;

Στὴν ἐρώτησί μας αὐτὴ ὁ κ. Κωδούνης ἀπάντησε ὅτι ὅσοι καρδιακοὶ ἔχουν ἔκδηλα τὰ σημεῖα τῆς παθήσεώς τους, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὸ κολύμπι. Οἱ φυματικοὶ ὅμως ποὺ θεραπεύθηκαν δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτα ἀπὸ τὸ θαλάσσιο λουτρό. "Οχι ὅμως καταχρήσεις! Τὸ μπάνιο δὲν πρέπει νὰ διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ 15—20 λεπτά.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Στὴν ἡλιοθεραπεία, συμβουλεύει ὁ κ. Κωδούνης, ὅλοι ἀνεξαιρέτως πρέπει νὰ λάβωμε μέτρα προφυλάξεως τῆς ὑγείας μας. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σκεπάζωμε τὸ κεφάλι μας, νὰ φοράμε γυαλιὰ τοῦ ἡλίου καὶ νὰ ἀλείφωμε τὸ σῶμα μας μὲ λάδι ἢ μὲ εἰδικὲς ἀλοιφές, ποὺ προφυλάσσουν ἀπὸ τὰ κοκκινίσματα. Ἐπίσης εἶναι φρόνιμο, αὐτοὶ ποὺ κάνουν πολλὴ ὥρα ἡλιοθεραπεία, νὰ πίνουν ὑγρά, λεμονάδες, πορτοκαλλάδες κλπ., ὥστε νὰ ἀντικαθιστοῦν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, ποὺ ἐκβάλλονται μὲ τὸν ἱδρῶτα. Ἀλλὰ προσοχή: "Οχι οἰνοπνευματώδη ποτά! Οἱ κολυμβηταὶ μετὰ ἀπὸ 15 περίπου μέρες προσδευτικὴς ἡλιοθεραπείας, δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτα, γιατὶ τὸ ἀνθρώπινο δέρμα ἀποκτᾶ τὴν ἀπαραίτητη ἀντοχὴ στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες, χωρὶς πιὰ νὰ ὑφίσταται φόβος ἐγκαυμάτων.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἡλιοθεραπεία προκαλεῖ καρκῖνο τοῦ δέρματος;

—"Οχι, μᾶς ἀπάντησε κατηγορηματικὰ ὁ κ. Κωδούνης. Αὐτὸ δὲν ἔνει ἀποδειχτῆ. Πρὸ 30 περίπου ἐτῶν μιὰ ὁμάδα Ἀογεντινῶν γιατρῶν ὑποστήριξε τὴ θεωρία αὐτή. Ἡ ἀποψί τους ὅμως δὲν ἐπιβεβαιώθηκε οὔτε κλινικά, οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν... καθημερινὴ ἀπόλαυσι τοῦ ἥλιου.

Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ δοξασίες τῆς θεωρίας αὐτῆς γιὰ τὴ δημιουργία καρκίνου τοῦ δέρματος ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία, δὲν πρέπει μερικοὶ ἀπὸ φόβο νὰ στερηθοῦν τὴ ζωογόνο ἐπίδρασι τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων τοῦ ἥλιου. "Οταν τὸ μπάνια κι᾽ ἡ ἡλιοθεραπεία γίνωνται μὲ μέτρο, σὲ καμμιὰ ἀπολύτως περίπτωσι δὲ βλάπτεται ἡ ὑγεία. Ἀντίθετα, ὁ ὀργανισμός μας ὠφελεῖται ἀφάνταστα.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

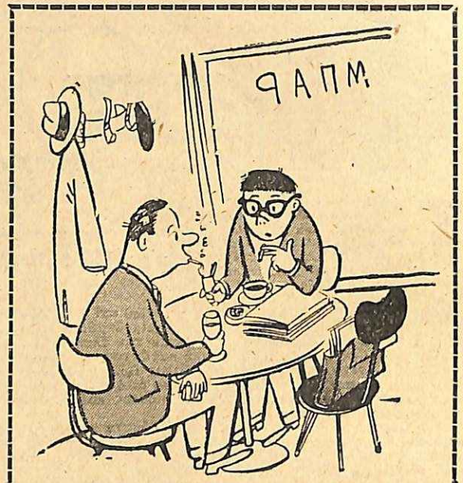

— Τί πουλήσατε ἀπὸ τότε, ποὺ γίνατε συγγραφεῖς;

— Πρῶτα τὸ χειμερινὸ παλτό μου κι᾽ ἔπειτα τὸ ρολόϊ μου!

—"Οχι, σήμερα δὲ μᾶς παρέδωσαν καμμιὰ γρηὰ κυρία. Πέρασε αὔριο!...

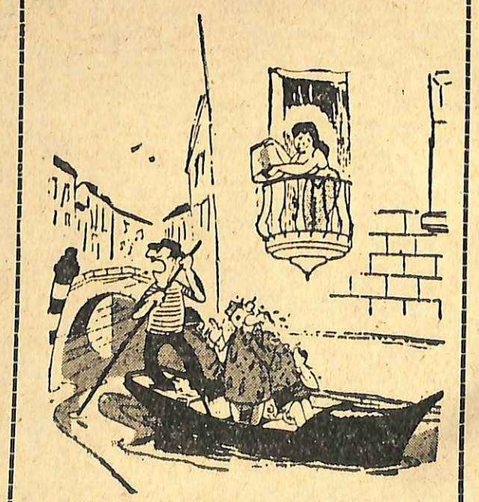

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐγώ. Ὁ γονδολιέρης τραγουδάει!...

Οἱ ἄθλοι τοῦ ΘΗΣΕΩΣ

Ἀπὸ τὴν προϊστορία τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας

Τὸ 470 π.Χ. ὁ στρατηγὸς Κίμων, γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα ἀπὸ μιὰ νικηφόρο ἐκστρατεία, ἔφερε μαζί του ἀπὸ τὴ νῆσο Σκῦρο τὰ ὀστᾶ τοῦ Θησέως. Οἱ Ἀθηναῖοι τὰ δέχτηκαν μὲ ἐξαιρετικὲς τιμές. "Εχτισαν ἕνα μεγάλο μαρμάρινο ναό, κοντὰ στὸν Κεραμεικό, γιὰ νὰ τοποθετήσουν τὰ ὀστᾶ, ποὺ ὁ Παυσανίας τὸν ἀναφέρει γιὰ «Θησέως ἱερόν».

Οἱ μεγαλύτεροι ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς, ὁ Πολύγνωτος καὶ ὁ Μίκων, ζωγράφισαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ μὲ εἰκόνες παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἀθηναίου ἥρωα.

Ὁ ναὸς τοῦ Θησέως δὲ διατηρήθηκε ὡς σήμερα. Τὸ παρουσιαζόμενο γιὰ Θησεῖον φαίνεται πὼς ἀνῆκε στὸ θεὸ "Ηφαιστο. Τοὐλάχιστον οἱ περισσότεροι ἀρχαιολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ λαμπρὰ διατηρούμενος ναός, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Θησέως, δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ εἶχαν φτιάξει οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κίμωνος, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν ἥρωα. Τὸ ὄνομα τοῦ Θησείου δόθηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἡφαίστου σὲ μεταγενέστερα χρόνια, ὅταν πλέον εἶχε ἐξαφανιστῆ τὸ Ἱερὸ τοῦ Θησέως. Καὶ ὑπῆρξε ὁ Θησεὺς ὁ σπουδαιότερος, μετὰ τὸν Ἡρακλῆ, ἥρωας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τῆς Ἀθήνας, τῆς ὁποίας θεωρεῖται ὁ θεμελιωτής.

Ἡ ἱστορία τοῦ Θησέως καὶ τὰ κατορθώματά του εἶναι ἀνακατωμένα μὲ μύθους καὶ θρύλους. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔζησε δὲ διασώθηκαν γραπτὰ μνημεῖα. Καὶ ἡ λαϊκὴ φαντασία, σὲ μεταγενέστερα χρόνια, μεγαλοποίησε τοὺς ἄθλους τοῦ Ἀθηναίου ἥρωα, ἀνακάτεψε θεοὺς καὶ μυθολογικὰ πρόσωπα καὶ μᾶς ἀφῆκε τὸ θρῦλο τοῦ Θησέως, ποὺ ὑπῆρξε γιὰ τὸν ἀρχαῖο κόσμο μιὰ πλούσια πηγὴ ἐμπνεύσεως. Μεγάλοι ζωγράφοι τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεώτερου κόσμου, τὸ θέατρο, ἡ ποίησι καὶ ἡ λογοτεχνία, χρησιμοποίησαν θέματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Θησέα καὶ πολλὲς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων ἀγγείων, ποὺ σώθηκαν ὡς σήμερα, παρουσιάζουν τὰ κατορθώματά του.

Ἡ ἀρχαιολογία καὶ οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν τὸν τελευταῖον αἰῶνα φώτισαν πολλὲς πλευρὲς τοῦ θρύλου, κι᾽ ἔδωσαν ἱστορικὸ περιεχόμενο σὲ πολλοὺς ἄθλους, ποὺ θεωροῦνταν ἄλλοτε δημιουργήματα φαντασίας. Οἱ ἀνασκαφὲς τῆς Κύπρου καὶ ἡ ἀποκάλυψι τοῦ πολυδαίδαλου ἀνάκτορου τοῦ Μίνωα —τοῦ Λαβύρινθου— μετέβαλαν τὸ μῦθο τοῦ Μινώταυρου σὲ ἱστορικὴ πραγματικότητα. Ἔτσι, σήμερα, μποροῦμε νὰ ἔχωμε ὁλοκληρωμένη τὴ ζωὴ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωα, μέσα σὲ ἱστορικὰ πλαίσια καὶ ἐξακριβωμένα, κατὰ τὸ δυνατόν, γεγονότα.

Πατέρας τοῦ Θησέα ἦταν ὁ βασιλιὰς τῆς Ἀθήνας Αἰγεύς, ποὺ βασίλευε γύρω στὰ 1300 π.Χ. Κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ὁ Αἰγεὺς εἶχε πάει στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ προσφέρη δῶρα καὶ νὰ πάρη χρησμό. Καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μαντεῖο πέρασε ἀπὸ τὸ βασιλιὰ τῆς Τροιζῆνος, τὸν Πιτθέα.

Μικρὸ ἦταν τὸ βασίλειο τῆς Τροιζῆνος. Τὸ ἀποτελοῦσαν τὸ σημερινὸ νησὶ τοῦ Πόρου καὶ ἡ ἀπέναντι παραλία τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλὰ ὁ βασιλιάς του, ὁ Πιτθεύς, εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ σὲ ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο. "Ἦταν γυιὸς τοῦ Πέλοπα, τοῦ πανίσχυρου βασιλιᾶ, ποὺ ἔδωκε καὶ τ᾽ ὄνομά του στὴ μεγάλη χερσόνησο.

Ὁ Πιτθεὺς ἦταν ἐπὶ πλέον σοφώτατος ἄνθρωπος καὶ φημιζόταν γιὰ τὴ φρονιμάδα καὶ τὴ δικαιοσύνη του. Σ᾽ αὐτὸν ἀποδίδονται, ἐκτὸς ἄλλων γνωμικῶν, καὶ τ᾽ ἀρχαῖα ρητὰ «μηδὲν ἄγαν» καὶ «μὴ δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς». Καθιέρωσε, δηλαδή, πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τὴν ἀρχή: ν᾽ ἀκούγωνται στὶς δίκες καὶ τὰ δύο μέρη —ἡ κατηγορία καὶ ἡ ὑπεράσπισι— προτοῦ νὰ βγῆ ἡ ἀπόφασι.

Στὸ βασίλειο τοῦ Πιτθέα, ποὺ τ᾽ ἀρχαῖα κείμενα τὸν ἀναφέρουν γιὰ «ἔνδοξον, λόγιον καὶ σοφώτατον», μαζεύονταν οἱ ἀμφικτυονίες τῆς Πελοποννήσου. "Ενα εἶδος συμμαχίας, στὴν ὁποία θὰ συμμετεῖχε ἴσως καὶ ἡ Ἀθήνα. Καὶ ὁ Αἰγεὺς γυρίζοντας ἀπὸ τοὺς Δελφούς, ἔκρινε σκόπιμο νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ σύμμαχο καὶ ἰσχυρὸ βασιλιὰ τῆς Τροιζῆνος.

Ἡ φιλοξενία τοῦ Αἰγέα στὸ παλάτι τῆς Τροιζῆνος ἦταν ὁλοκληρωμένη. Δέχτηκε τὶς περιποιήσεις καὶ τῆς κόρης τοῦ Πιτθέα, τῆς Αἴθρας. Καὶ φεύγοντας τὴν ἀφῆκε στὴν δδὸ τῆς μητρότητος. Ἡ Αἴθρα ἐξωμολογήθηκε στὸν Αἰγέα πὼς περίμενε παιδί. Κι᾽ ἐκεῖνος τῆς ζήτησε ἅμα μεγαλώση νὰ τοῦ τὸ στείλη στὴν Ἀθήνα. "Εβαλε μάλιστα κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα τὸ σπαθὶ του καὶ τὰ σανδάλια του, λέγοντας στὴν Αἴθρα:

"Οταν ὁ μικρὸς μπορέση νὰ μετακινήση τὴν πέτρα καὶ νὰ πάρη τὸ σπαθὶ καὶ τὰ παπούτσια, τότε νὰ ξεκινήση γιὰ τὴν Ἀθήνα...

"Ετσι γεννήθηκε ὁ Θησεύς. Κι᾽ ἐπειδὴ ἔλειπε ὁ νόμιμος πατέρας, ὁ Πιτθεὺς καὶ οἱ ὑπήκοοί του ἀποδῶσαν τὴν πατρότητα στὸν Ποσειδῶνα, ποὺ ἦταν ὁ θεὸς ποὺ προστάτευε τὴν Τροιζῆνα. Οἱ θεοὶ τότε ἀνακατεύονταν μὲ τοὺς θνητοὺς καὶ πολλοὶ ἥρωες καὶ ἐπιφανεῖς τῆς μυθολογίας τοὺς διεκδικοῦσαν γιὰ γονεῖς τους. Συνέβαινε καὶ τότε κάτι ἀνάλογο μὲ ὅ,τι γινόταν καὶ σὲ νεώτερα χρόνια μὲ τοὺς μετανάστες: Ἀφίναν γιὰ πολλὰ χρόνια τὶς γυναῖκες τους καὶ σὰν γύριζαν κάποτε κι᾽ εὕρισκαν καὶ κανένα ἐπὶ πλέον παιδὶ τὸ ἀποδίδαν στὴν... ἐκκλησία.

Ὁ Πιτθεὺς ἔδωσε ἐξαίρετη ἀνατροφὴ στὸ Θησέα. Κι᾽ ὁ μικρὸς μεγάλωνε ἀσχολούμενος μὲ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ θαυμάζοντας τὸν ξάδελφό του Ἡρακλῆ γιὰ τοὺς ἄθλους του. Πρόσπαππος τοῦ Ἡρακλῆ, ὅπως καὶ τοῦ Θησέα ἦταν ὁ Πέλοψ. "Ησαν, δηλαδή, μεταξύ τους ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς δεύτερα ξαδέλφια. Καὶ οἱ ἄθλοι τοῦ ξαδέλφου, δὲν ἄφιναν ἡσυχο τὸ νεαρὸ Θησέα, ὅπως ἀργότερα τὸ «τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδη» δὲν ἄφινε νὰ κοιμηθῆ τὸ Θεμιστοκλῆ.

"Οταν ὁ Θησεὺς ἔγινε δεκάξη χρόνων καὶ μπόρεσε νὰ μετακινήση τὴν πέτρα καὶ νὰ πάρη τὸ σπαθί, ἡ Αἴθρα τοῦ εἶπε ποιός ἦταν ὁ πατέρας του. Κι᾽ ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ ξεκινήση γιὰ τὴν Ἀθήνα. "Οχι ὅμως μὲ πλοῖο, ὅπως ταξίδευαν ὅλοι τότε, ἀλλ᾽ ἀπὸ τὴν ξηρὰ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀσφάλεια ἀπὸ τοὺς ληστὲς καὶ τοὺς κακοποιούς, ποὺ κυριαρχοῦσαν σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα ὡς τὴν Ἀττική. Ὁ παππούς καὶ ἡ μητέρα ἐκτέλεσαν τὸ Θησέα νὰ πάη μὲ πλοῖο. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε ν᾽ ἀκολουθήση τὸ δρόμο τῆς ξηρᾶς.

— Εἶναι εὐκαιρία τοὺς εἶπε νὰ φανῶ κι᾽ ἐγὼ ἀντάξιος τοῦ ξαδέλφου μου Ἡρακλῆ. Νὰ ξεκαθαρίσω τὴν περιοχὴ ἀπὸ τοὺς ληστὲς καὶ ν᾽ ἀνοίξω τὸ δρόμο τῆς Ἀθήνας.

Οἱ παραδόσεις τῶν ἀρχαίων ἀποδίδουν στὸ Θησέα σειρὰ ἄθλων στὴν ὁποιορία του αὐτή. Τὸν παρουσιάζουν ὅτι ξεκαθάρισε τὴ βορειοανατολικὴ ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, τὴ Μεγαρίδα καὶ τὴν Ἀττικὴ ἀπὸ φοβεροὺς κακοῦργους.

Εἶναι πιθανὸν τὸ ξεκαθάρισμα αὐτὸ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πρὸς τὸν Ἰσθμὸ καὶ τὴν Πελοπόννησο νὰ ἔγινε ἀργότερα, ὅταν ὁ Θησεὺς ἔγινε βασιλιᾶς κι᾽ ἔφερε τὰ σύνορα τοῦ ἀθηναϊκοῦ κράτους ὡς τὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Τότε θὰ ζήτησε ν᾽ ἀποκατασταθῆ στὴν ὁδικὴ συγκοινωνία μὲ τὴν Τροιζῆνα, μὲ τὴν ὁποία τὸν συνδέαν συμμαχικοὶ καὶ συγγενικοὶ δεσμοί.

Ὡστόσο ἂς παρακολουθήσωμε ἀπὸ τοὺς θρύλους τῶν ἀρχαίων τὴν ὁδοιπορία τοῦ ἥρωα:

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα κι᾽ ἔφτασε στὴν Ἐπίδαυρο βρῆκε τὸν πρῶτο ληστή, τὸν Περιφήτη-Κορυνήτη. Κρατοῦσε ἕνα ρόπαλο —μιὰ κορύνη— καὶ σκότωνε τοὺς ταξιδιῶτες, γιὰ νὰ τοὺς ληστεύη. Ὁ Θησεὺς πάλεψε μαζί του, τὸν σκότωσε καὶ ξεκίνησε παίρνοντας τὸ ρόπαλο γι᾽ ἀνάμνησι τοῦ πρώτου του ἄθλου καὶ συγχρόνως γιὰ ὅπλο χρησιμώτατο. Οἱ ἀρχαῖες παραστάσεις καὶ τὰ ἀγάλματα παρουσίαζαν τὸ Θησέα μὲ τὸ ρόπαλο τοῦ Περιφήτη στὸ χέρι, ὅπως τὸν Ἡρακλῆ μὲ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας.

Προχωρῶντας πρὸς τὸν Ἰσθμὸ βρῆκε ἕναν ἄλλο φοβερὸ ληστή, τὸν Σίνη-Πιτυοκάμπτη, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἕναν πρωτότυπο τρόπο, γιὰ νὰ ἐκτελῆ τὰ θύματά του: Πλησίαζε δύο κλαριὰ ἑνὸς μεγάλου δέντρου κι᾽ ἔδενε στὸ ἕνα τὸ δεξὶ πόδι τοῦ θύματος καὶ στὸ ἄλλο τὸ ἀριστερό. Κατόπιν ἄφινε τὰ κλαριὰ νὰ γυρίσουν στὴ θέσι τους ξεσχίζοντας τὸ θῦμα. Ὁ Θησεὺς σκότωσε τὸν Πιτυοκάμπτη, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ ἐκτελοῦσε αὐτὸς τοὺς διαβάτες πού λήστευε.

Ὁ Πιτυοκάμπτης εἶχε καὶ μιὰ ὡραιοτάτη κόρη, τὴν Περιγούνη, ποὺ τρομαγμένη εἶχε κρυφτῆ μέσα στοὺς θάμνους. Ὁ Θησεὺς τὴν πῆρε μαζί του, τὴν περιποιήθηκε καὶ φρόντισε νὰ τὴν παντρέψη. Οἱ παραδόσεις τῶν ἀρχαίων ἀναφέρουν ὅτι ὁ Θησεὺς εἶχε ἀποκτήσει κι᾽ ἕνα γυιὸ μὲ τὴν Περιγούνη, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μελάνιππο.

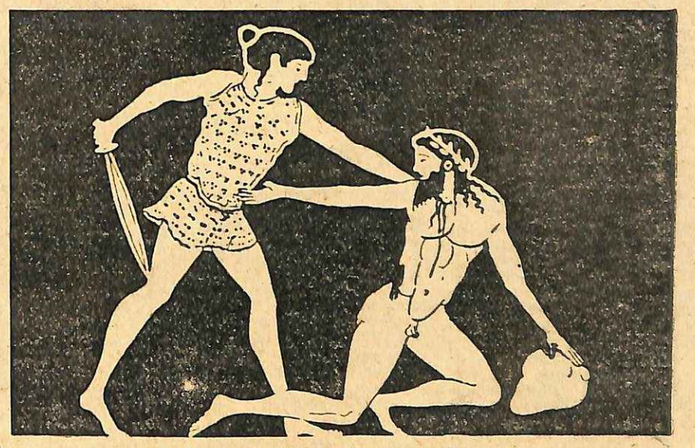

Ὁ Θησεὺς ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Προκρούστη.
(Παράσταση σὲ ἀρχαῖο ἀγγεῖο).

Καὶ δὲν ἔφταναν οἱ ἀρσενικοὶ ληστὲς ποὺ λυμαίνονταν τὴν περιοχή, ἀλλὰ εἶχε προστεθῆ σ᾽ αὐτοὺς καὶ μιὰ λησταρχίνα, ποὺ δὲν ἄφινε τοὺς κατοίκους τῆς Περαχώρας νὰ καλλιεργήσουν τὰ πλούσια σὲ κρεμμύδια χωράφια τους. Οἱ κάτοικοι τὴν ὀνόμασαν «γκρίζα ἀγριογουρούνα». Ἦταν τρομερὴ κακοῦργος καὶ ἀνεκδιήγητα ἀκόλαστη.

Αὐτή, πληροφορημένη, ἴσως, γιὰ τοὺς προηγούμενους ἄθλους τοῦ Θησέα, ἀπόφυγε νὰ τὸν συναντήση. Ἀλλὰ τὴν κυνήγησε ἐκεῖνος, τὴ βρῆκε καὶ τὴ σκότωσε.

Στὴν Κακιὰ Σκάλα ἕνας ἄλλος ληστής, ὁ Σκίρων, ἀφοῦ λήστευε τοὺς διαβάτες τοὺς ὑποχρέωνε γιὰ νὰ τοὺς πλένουν τὰ πόδια. Κι᾽ ἔνῶ τὰ ἔπλεναν, τοὺς ἔδινε μιὰ κλωτσιὰ καὶ τοὺς ἔριχνε στὸ γκρεμὸ ποὺ σχηματίζει τὸ μέρος ἐκεῖνο πρὸς τὴ θάλασσα, ποὺ στὴν ἀρχαιότητα ὀνομαζόταν —ἀπὸ τὸν Σκίρωνα— Σκιρωνίδες Πέτρες καὶ σήμερα Κακιὰ Σκάλα. Ὁ Θησεὺς γκρέμισε τὸ ληστὴ μὲ μιὰ κλωτσιὰ σταὺς βράχους, ὅπου ἔριχνε ἐκεῖνος τὰ θύματά του.

Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα ὁ Θησεὺς σκότωσε τὸν Κερκύονα, ἕνα ληστὴ μὲ φοβερὴ δύναμι, ποὺ ἀνάγκαζε τοὺς ταξιδιῶτες νὰ παλεύουν μαζί του κι᾽ ὅσους τοὺς νικοῦσε τοὺς σκότωνε. Καὶ πιὸ πέρα τὸν Δαμάστη-Προκρούστη, ποὺ εἶχε ἕνα κρεβάτι καὶ ξάπλωνε τοὺς διαβάτες. Καὶ ὅσων τὰ πόδια περίσσευαν τὰ... ἔκοβε. Καὶ ὅταν ἦταν μικρότερα ἀπὸ τὸ μάκρος τοῦ κρεβατιοῦ, τὰ τραβοῦσε βιαίως, ὥσπου νὰ φτάσουν. Ὁ Προκρούστης ἀκολούθησε τὴν τύχη τῶν θυμάτων του. Καὶ καθὼς θὰ ἦταν χεροδύναμος καὶ μεγαλόσωμος, θὰ περίσσευαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὄχι μόνο τὰ πόδια του, ἀλλὰ καὶ τό... κεφάλι του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστότερους αὐτοὺς ληστές, ποὺ ἐξολόθρεψε ὁ Θησεύς, ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ ἐξαφανίστηκαν μαθαίνοντας τοὺς ἄθλους τοῦ ἥρωα. Γιατὶ ἡ φήμη του εἶχε φτάσει στὴν Ἀθήνα, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ Θησέα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΤΗΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μεσόκοπος έμπορευόμενος, συνθλιβόμενος ανάμεσα στὶς Συμπληγάδες τῆς ἐποχῆς μας: Τὰ κεσάτια καὶ τὶς 'Εφορίες. ΜΑΡΙΝΑ: "Ημισύ του, πρώην... τρυφερὸν καὶ νῦν αὐταρχικόν, σκληρὸν καὶ ἀναιδέστατον. ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Μητέρα τῆς Μαρίνας καὶ... κατ' ἀναπότρεπτον ἀνάγκην πεθερὰ τοῦ Χαρίδημου. ΣΟΦΙΑ: Οἰκογενειακὴ τους φίλη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Χώλ-σαλόνι, μέτρια καὶ ἄγουστα ἐπιπλωμένο. 'Η Μαρίνα κι' ἡ Σοφία συνεχίζουν συζήτησι).

ΜΑΡΙΝΑ: Καλὰ κάνατε, Σοφία μου. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, ποὺ ἔλεγε κι' ὁ Αἰσχύλος.

ΣΟΦΙΑ: "Ε, ὅπως τὸ πάρη κανείς.

ΜΑΡΙΝΑ: Μήπως θέλεις νὰ σοῦ βάλω κανένα μαξιλάρι στὴν πλάτη σου νὰ καθήσῃς πιὸ ἀναπαυτικά;

ΣΟΦΙΑ: "Οχι, εὐχαριστῶ, μὴν ἀνησυχῆς. Κάθομαι μιὰ χαρά.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι' ὁ ἄντρας σου τί λέει γιὰ ὅλ' αὐτά;

ΣΟΦΙΑ: Οὔ, αὐτὸς κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του.

ΜΑΡΙΝΑ: Θὰ τοῦ ἀρέσουν, φαίνεται, πολὺ τὰ παιδιά.

ΣΟΦΙΑ: Κυριολεκτικῶς, τρελλαίνεται.

ΜΑΡΙΝΑ: Καὶ τί προτιμάει: 'Αγόρι ἢ κορίτσι;

ΣΟΦΙΑ: Δὲν ἔχει καμμιὰ προτίμησι. Παιδὶ νἄναι κι' ὅτι νἄναι.

ΜΑΡΙΝΑ: Καὶ πότε περιμένεις μὲ τὸ καλὸ τὸ εὐτυχὲς γεγονός;

ΣΟΦΙΑ: "Ε, ἀργεῖ ἀκόμη.

ΜΑΡΙΝΑ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Πέντε μῆνες, περίπου.

ΜΑΡΙΝΑ: Μὲ τὸ καλό, Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ: Εὐχαριστῶ, Μαρίνα μου. "Ας πηγαίνω, ὅμως, γιατὶ ἔχω νὰ περάσω κι' ἀπὸ τὰ μαγαζιά. (Σηκώνεται).

ΜΑΡΙΝΑ: Κάθησε λίγο νἄσθη κι' ὁ Χαρίδημος ποὺ ἔχει τόσον καιρὸ νὰ σὲ δῇ. ('Ακούγεται ἡ ἐξώπορτα ποὺ ἀνοίγει). Μωρέ, μπράβο. Πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει ὁ Χαρίδημος ἄκεφος καὶ σκουντουφλιασμένος).

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καλησπέρα σας.

ΣΟΦΙΑ: Καλησπέρα, κύριε Χαρίδημε. Τί κάνετε; Πῶς πάει τὸ μαγαζί;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καὶ ποῦ θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ; Ρωτῆστε τὸν ἔφορο.

ΣΟΦΙΑ (γελῶντας): "Ε, τί νὰ γίνῃ; 'Υπομονὴ κι' ὅλα θὰ περάσουνε. Λοιπόν, Μαρίνα μου, Καληνύχτα κι' εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ σὲ βρῆκα καλά.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι' ἐγώ, Σοφία μου. Καὶ νὰ μᾶς ἔρχεσαι ὅποτε βρίσκεις εὐκαιρία.

ΣΟΦΙΑ: "Α! ἡ σειρά σου τώρα νὰ μοῦ κάνῃς ἐπίσκεψι.

ΜΑΡΙΝΑ: Καὶ μήπως μπορῶ νὰ ξεμυτήσω ἀπὸ τὶς δουλειές; "Εχω μείνει, βλέπεις, καὶ χωρὶς ὑπηρέτρια.

ΣΟΦΙΑ: Βόλεψέ τα, τέλος πάντων, καὶ σκάστο ἕνα ἀπόγεμα. Κι' ἂν θέλῃς πᾶρε καὶ τὴ μαμά σου μαζί.

('Ακούγεται συνθηματικὸ κουδούνισμα).

ΜΑΡΙΝΑ: Μπράβο, σύμπτωσις! Κι' αὐτὴ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ (σιγά): Φτού!

ΜΑΡΙΝΑ: Τί εἶπες, Χαρίδημε;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: 'Εγώ; Τίποτα. 'Απλῶς ἔβηξα. "Η, μᾶλλον, τσιγαρόβηξα.

('Ακούγεται δεύτερο κουδούνισμα, κι' αὐτὸ συνθηματικό).

ΣΟΦΙΑ: 'Η μαμά σου εἶναι;

ΜΑΡΙΝΑ (προχωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα): Ναί. Θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ θὰ σὲ δῇ.

ΣΟΦΙΑ: "Αχ! τί κρῖμα νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ φύγω.

ΣΚΗΝΗ 3η

('Η Μαρίνα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει φουργιόζα καὶ λαχανιασμένη ἡ 'Ανδρομάχη).

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Καλησπέρα σας. Μπᾶ! Τί βλέπω; 'Η Σοφία. Τί κάνεις, καλό μου κορίτσι;

ΣΟΦΙΑ: Καλά, εὐχαριστῶ. Τὰ δικά σας;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: "Ησυχα, ὅπως πάντα. Μὰ γιατί ὄρθια;

ΣΟΦΙΑ: Γιατὶ εἶμαι ἕτοιμη νὰ φύγω. Σᾶς περιμένω, ὅμως, ὁπωσδήποτε ἕνα βραδάκι στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴ Μαρίνα.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Πολὺ εὐχαρίστως. Θὰ σθοῦμε μέσα στὴν ἑβδομάδα.

ΣΟΦΙΑ: Λοιπόν, καληνύχτα σας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Καληνύχτα, παιδί μου.

ΣΟΦΙΑ: Καληνύχτα. Μαρίνα μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Καληνύχτα, Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ: Καληνύχτα. κύριε Χαρίδημε.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καληνύχτα σας, καληνύχτα σας.

('Η Μαρίνα ξεπροβοδίζει ὡς τὴν ὀξώπορτα τὴ Σοφία κι' ἐπιστρέφει).

ΜΑΡΙΝΑ: Τὴν καϋμένη τὴ Σοφία.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μὰ πῶς πάχυνε ἔτσι αὐτή;

ΜΑΡΙΝΑ: 'Αχαχούχα! Δὲν κατάλαβες τίποτα;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Σὰν τί νὰ καταλάβω;

ΜΑΡΙΝΑ: Περιμένει μπέμπη ἡ γυναίκα.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καὶ γιατὶ μπέμπη καὶ ὄχι μπέπα; Πῶς τὸ προεξοφλεῖς, δηλαδή;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Πάντως, εἴτε μπέμπη, εἴτε μπέπα, κάτι περιμένουν ἡ Σοφία κι' ὁ ἄντρας της. "Οχι σὰν κάτι ἄλλους μαγκούφηδες, ποὺ δὲν περιμένουν τίποτα...

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: "Ε, τί νὰ γίνῃ; "Αλλοι περιμένουν γεννητούρια, ἄλλοι περιμένουν πῶς καὶ πῶς θανάτους. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ (χτυπῶντας ξύλο): Μπᾶ ποὺ νὰ φᾶς τὴ γλῶσσα σου, γουρσουζόμουτρο! (Στὴ Μαρίνα). Κι' ὁ ἄντρας της τί λέει; Τί παιδὶ προτιμάει;

ΜΑΡΙΝΑ: "Α, δὲν τὸν νοιάζει καθόλου.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καλὰς βλάκας εἶναι κι' αὐτός.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί εἶναι βλάκας ὁ ἄνθρωπος;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Γιατί, ἂν ἦταν ἔξυπνος, θὰ ἤβελε καὶ θὰ θερμοπαρακαλοῦσε νὰ βγῇ ἀγόρι.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι' ἂν βγῇ κορίτσι;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Τόσο τὸ χειρότερο καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν κοινωνία.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ, μπουμπουκοκέφαλε! 'Αμ χωρὶς κορίτσια, χωρὶς γυναῖκες, τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Εὐτυχής.

ΜΑΡΙΝΑ: Αὐτὰ τὰ λὲς ἐσύ. Γιὰ ρώτα, ὅμως, κι' ἐμένα.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Νὰ σὲ ρωτήσω τί, γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς τί;

ΜΑΡΙΝΑ: "Οτι δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ σοῦ σκαρώσω γυιό. Κόρη θὰ σοῦ κάνω. Κόρη!

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τὸ παιδὶ τὸ δικό μου θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἀγόρι. Κι' ἂν σ' ἀρέσῃ Κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, μάλιστα καὶ δῖνε του.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι' ἄμα φύγω ἐγώ, ποιός θὰ σοῦ γεννήσῃ τὸ διάδοχο;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Μωρέ, φύγε ἐσὺ καὶ θὰ-βρῶ ἐγὼ τρόπο νὰ τὰ βολέψω.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Οὔ νὰ χαθῆς. νὰ χαθῆς! Προστυχόμουτρο.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Πλάντεξε, φούαξε. λύσσαξε, κυρὰ 'Ανδρομάχη. 'Αλλὰ ἐγγονη δὲν πρόκειται νὰ δῆς. Μόνο ἐγγονό.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Κι' ἐγὼ παίρνω τὴν κόρη μου καὶ φεύγω καὶ κάτσε καὶ γέννα τον μόνος σου.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: 'Αμ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ κοπιάσω. Πηγαίνω στὸ ὀρφανοτροφεῖο καὶ βρίσκω ὅσους θέλω ἕτοιμους, "Αντρες! 'Αρσενικούς! 'Αγόρασους! "Οξω! "Οξω οἱ γυναῖκες! "Οξω!

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. Γ.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Στὸ «Ραντάρ» τῆς λεωφόρου 'Αλεξάνδρας σημειώνει κάθε βράδυ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης Κοίτη 'Επισκόπου σὲ τσαγούδια 'Αττὶκ καὶ Χαιρόπουλου, ποὺ ἐνθουσιάζουν ὅπως πάντα τοὺς θεατάς.

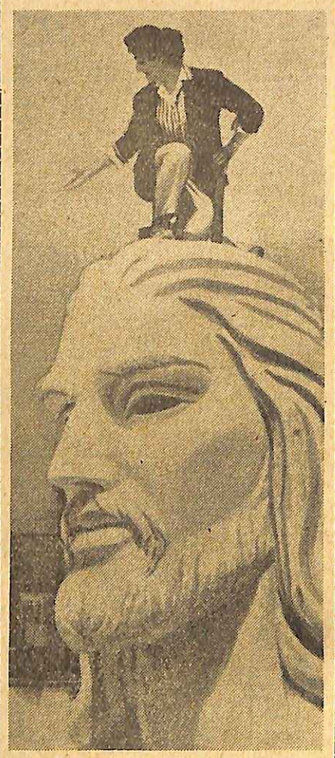

ΕΝΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟ ΑΓΑΛΜΑ

Στὴν Καράρα τῆς 'Ιταλίας, ποὺ φημίζεται γιὰ τὰ μάρμαρά της, ἀποπερατώθηκε πρὸ ἡμερῶν ἕνα τεράστιο ἄγαλμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο τὸν προσεχῆ μῆνα θὰ στηθῇ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος τῆς 'Αβάνας, τῆς πρωτεύουσας τῆς Κούβας. Τὸ ἄγαλμα αὐτό, ποὺ ἔχει ὕψος 18 μέτρων, εἶναι ἔργο τῆς νεαρᾶς Κουβανέζας γλύπτριας Χίλμα Μαντέρα, ἡ ὁποία διακρίνεται στὴ φωτογραφία μας πάνω στὴν κεφαλὴ τοῦ δημιουργήματός της, ἐνῶ δίνει ὁδηγίες στοὺς βοηθούς της γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐργασίας.

ΠΩΣ Θ' ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΤΕ τὴ δυνατὴ ζέστη;

'Ο ὑγρὸς ἀέρας, τὰ ρεύματα κι οἱ ἀνεμιστῆρες. — Οἱ ἀνάγκες τοῦ σώματός μας σὲ νερό

ΠΩΣ ὁ ὀργανισμός μας ἀντιλαμβάνεται τὴ ζέστη; Πῶς μποροῦμε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσωμε; Τὸ καλοκαῖρι πρέπει νὰ τρῶμε πολὺ ἢ λίγο; Ποιές εἶναι οἱ ἀνάγκες τοῦ σώματός μας σὲ νερό; Νά μερικὲς «ἐπίκαιρες» ἐρωτήσεις, ποὺ ἀπασχολοῦν ὅλους μας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ θερμόμετρο ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνη. Τὴν ἀπάντησι σ' αὐτές, σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης, θὰ βρῆτε κατωτέρω.

1) Πῶς αἰσθανόμαστε τὴ ζέστη;

'Η ἐπιστήμη ἔχει ἀποκαλέσει θερμοδέκτες τὰ μικρότατα νευρίδια, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος. Τὰ νευρίδια αὐτὰ εἶναι εὐαίσθητα σὲ διαφορὲς θερμοκρασίας ἀκόμη καὶ ἑνὸς χιλιοστοῦ τοῦ βαθμοῦ! Μποροῦμε νὰ τὰ παραβάλωμε μὲ φυσικὰ θερμόμετρα, ποὺ μεταβιβάζουν ἀδιάκοπα, ἡμέρα καὶ νύχτα, τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία στὸν ὑποθάλαμο, ὅπου βρίσκεται τὸ θερμικὸ κέντρο τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

'Ο ὑποθάλαμος κάνει ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες «ἐνέργειες», γιὰ νὰ διατηρήσῃ σταθερὴ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας, γύρω στοὺς 37 βαθμούς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ περιβάλλοντος. Τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία τὴν «παίρνουν» ἐπίσης τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. "Οταν ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία ἀνεβαίνη, τὰ ἀγγεῖα αὐτὰ διαστέλλονται καὶ ἐπιταχύνουν τὴν κυκλοφορία.

2) Σὲ ποιά θερμοκρασία αἰσθανόμαστε ζέστη;

"Ενας ἄνθρωπος μὲ καλὴ ὑγεία καὶ ποὺ δὲν κάνει ἔντονη μυϊκὴ ἐργασία ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴ ζέστη ἔπειτα ἀπὸ τοὺς 25 βαθμούς. "Οταν, ὅμως, ὁ ἀέρας εἶναι ξηρὸς καὶ δημιουργοῦνται ρεύματα, μποροῦμε ν' ἀνεχθοῦμε χωρὶς δυσφορία θερμοκρασία 30 βαθμῶν ἢ καὶ μεγαλύτερες. "Οταν, ἀντίθετα, ὁ ἀέρας εἶναι ὑγρὸς καὶ ἀκίνητος, μπορεῖ νὰ βροῦμε ἐνοχλητικὴ ἀκόμη καὶ μιὰ θερμοκρασία κατώτερη ἀπὸ 25 βαθμούς.

3) Οἱ γυναῖκες ἀνέχονται εὐκολώτερα τὴ ζέστη;

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἱδρύνονται πιὸ ἐλαφρὰ καὶ στὸ ὅτι ἀφήνουν ἀκάλυπτα πολλὰ μέρη τοῦ σώματός των (λαιμός, μπράτσα, πόδια κλπ.).

Περισσότερο εὐαίσθητοι στὴ ζέστη εἶναι οἱ γέροι, οἱ ἄρρωστοι, οἱ ἐξηντλημένοι ὀργανισμοί, οἱ παχύσαρκοι καὶ τὰ παιδιὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 8 χρόνων.

Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἡ ζέστη εἶναι ζήτημα ψυχολογικό. Ζεσταίνονται ἐπειδὴ βλέπουν τὸ θερμόμετρο ν' ἀνεβαίνη. (Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ τουρτουρίζουν μόλις βλέπουν τὸ θερμόμετρο νὰ κατεβαίνη).

4) Σὲ ποιά θερμοκρασία μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀνθέξῃ;

Πρόσφατα πειράματα, ποὺ ἔγιναν στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἔδειξαν ὅτι ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ σὲ θερμοκρασία 115 βαθμῶν. "Ενας ἄνθρωπος, ἐξ ἄλλου, δὲ δυσκεραίνεται στὴν ἐργασία του, ἀκόμη καὶ κάτω ἀπὸ θερμοκρασία 50 βαθμῶν, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ ἀέρας εἶναι ξηρὸς καὶ ἀνανεώνεται συνεχῶς. "Οταν, ὅμως, εἶναι ὑγρὸς καὶ ἀκίνητος, ἡ ἐργασία γίνεται δύσκολη, ἀκόμη καὶ μὲ θερμοκρασία 30 βαθμῶν.

5) Οἱ ἀνεμιστῆρες καὶ ὁ «κλιματισμὸς» βλάπτουν;

"Ενας ὑγιὴς ἄνθρωπος (χωρὶς νὰ παρουσιάζῃ παθολογικὲς βλάβες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ τῆς καρδιᾶς καὶ χωρὶς νὰ πάσχῃ ἀπὸ ρευματισμούς), μπορεῖ νὰ ἐκτεθῇ, ἀκόμη καὶ ἱδρωμένος, στὸ ρεῦμα ἑνὸς ἀνεμιστῆρος, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπιταχύνεται ἡ ἐξάτμισι τοῦ ἱδρώτα καὶ προκαλεῖται πτῶσι τῆς θερμοκρασίας. 'Η ἐνέργεια τοῦ ἀνεμιστῆρος θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ ἐκείνην ἑνὸς λουτροῦ ἢ ἑνὸς ντούς.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, μὲ ἐπισφαλῆ ὑγεία καὶ οἱ ἡλικιωμένοι, δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθενται στὸ ρεῦμα ἑνὸς ἀνεμιστῆρος.

'Ο «κλιματισμὸς» (αἴρ κοντίσιον) εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατος.

6) Τί νὰ τρῶμε τὸ καλοκαῖρι;

'Επικρατεῖ ἡ ἀντίληψι ὅτι, ὅσο λιγώτερο τρῶμε τὸ καλοκαῖρι, τόσο πιὸ λίγο αἰσθανόμαστε τὴ ζέστη. Αὐτό, ὅμως, δὲν εἶναι σωστό. 'Ο ὀργανισμός μας ἔχει ἀνάγκη τὸ καλοκαῖρι, ὅπως καὶ τὸ χειμῶνα, ἀπὸ ὡρισμένες θερμίδες, ποὺ πρέπει νὰ τοῦ τὶς προμηθεύσωμε. 'Ελαττώνοντας τὴν τροφή μας, περιορίζομε τὶς δυνάμεις μας καὶ δὲ μποροῦμε ν' ἀναπληρώσωμε τὶς θφορὲς ποὺ ἡ ζέστη προκαλεῖ στὸν ὀργανισμό μας.

Μιὰ ἄλλη πρόληψι εἶναι ὅτι οἱ κρύες τροφὲς μᾶς ζεσταίνουν λιγώτερο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μιὰ ζεστὴ σούπα μᾶς κάνει νὰ ἱδρώνωμε. 'Αλλὰ μᾶς δίνει πολὺ λιγώτερες θερμίδες ἀπὸ μιὰ μερίδα κρύο κρέας. Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ποῦμε ὅτι τὸ κρύο κρέας μᾶς ζεσταίνει περισσότερο. 'Αλλ' οὔτε αὐτὸ εἶναι σωστό. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, ὁ ὀργανισμός μας ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ ρυθμίζη αὐτόματα τὴ θερμοκρασία του καὶ ν' ἀποβάλλη μὲ τὴ μορφὴ ἱδρώτα ἐκείνην ποὺ πλεονάζει.

7) Γιατί ἡ ζέστη μᾶς φέρνει δίψα;

'Ο ὀργανισμός μας ἀντιμετωπίζει τὴ ζέστη μὲ τὸν ἱδρώτα, ποὺ ἀποτελεῖται κατὰ τὰ 99% ἀπὸ νερό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ καλοκαῖρι διψᾶμε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ χειμῶνα.

8) Πόσο μποροῦμε ν' ἀνθέξωμε στὴ δίψα;

"Ενας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μείνη νηστικὸς ἐπὶ 40 μέρες (μερικοὶ αὐθεντικοὶ φακίρες φτάνουν τὶς 75), νὰ μὴν κοιμηθῇ δέκα μέρες στὴ σειρά, ἀλλὰ δὲν ἀντέχει στὴ δίψα περισσότερο ἀπὸ 48—72 ὧρες. "Ετσι, ἂν στερήσωμε ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ φαγητὸ καὶ νερό, θὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ δίψα, πρωτοῦ ἀκόμη αἰσθανθῇ τὴν ἔλλειψι τῆς τροφῆς. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ σῶμα μας ἀποτελεῖται κατὰ τὰ ¾ ἀπὸ νερό. Τὸ νερὸ αὐτὸ βγαίνει μὲ τὴ μορφὴ ἱδρώτα, ἀσχετα μὲ τὸ ἂν τὸ ἀντικαθιστοῦμε ἢ ὄχι. "Οταν χάσωμε τὰ 10% ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, ἀρχίζομε νὰ παραμιλᾶμε, ἐνῶ μποροῦμε νὰ χάσωμε τὰ 50% ἀπὸ τὶς πρωτεῖνες καὶ ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ ἀπόθεμά μας σὲ λίπη καὶ ὑδατάνθρακες, προτοῦ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν πεῖνα μας.

'Η ποσότης τοῦ νεροῦ ποὺ ὁ ὀργανισμός μας χρειάζεται τὴν ἡμέρα ὑπολογίζεται σὲ 3 λίτρα καὶ τὸ καλοκαῖρι σὲ 5 λίτρα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ μᾶς τὸ παρέχουν οἱ τροφὲς (χορταρικά, φροῦτα κλπ.).

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Μὴ μιλᾶς ποτὲ γιὰ εὐτυχία σ' ἀνθρώπους λιγώτερο εὐτυχισμένους ἀπὸ σένα.

Πυθαγόρας

★ "Αν ἀγαπᾶς τὴ ζωή, μὴ σπαταλᾶς τὸν καιρό, γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ θφασμα φτιάχεται ἡ ζωή.

Οὐδὲν γνῶτον

★ 'Ο ἄεργος βίος εἶναι προκαθυλικὸς θάνατος.

Γκαῖτε

★ 'Η συνεχὴς τεμπελιὰ καταντάει στὸ τέλος πιὸ βαρειὰ κι' ἀπὸ τὴ βαρύτερη δουλειά.

Μυσσὲ

Ἐπίκαιρη διλογία

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

'Επροτάθη κάποιο μέτρον καὶ θὰ ξαναπροταθῇ προκειμένου, λέει, ἡ προῖκα νὰ μὴ φορολογηθῇ, πρᾶγμα ποὺ τὸ βρίσκουν ὅλοι ὁπωσδήποτε λαμπρὸν καὶ τονώνει τὸ κουράγιο τῶν μελλόντων γάμπρων!

★

«Εὖγε στὸν εἰσηγητή του»), ἀνακράζουν ἐν τῷ ἅμα κι' ὅσοι ὑφίστανται τοῦ γάμου τὸ ἀνείπωτο τὸ δράμα γιατὶ ὄντως θεωρεῖται βαρυτάτη τιμωρία τὸ νὰ εἶσαι παντρεμένος καὶ νὰ ἔχης... κι' ἐφορία!

ΤΙΤΛΟΣ ΤΙΜΗΣ

Τῆς ἀκρίβειας μας τὰ δίχτυα καὶ τ' ἀμέτρητα πλοκάμια, περιέπλεξαν κι' ἐκείνη τὴν κοινόταπτη τὴν μπάμια, ἡ ὁποία μὲ καμάρι ἀπ' τὰ ὑψη μᾶς κυττᾶ καὶ σὰν πύρευλος περίπου τοὺς ἀθέρας κατακτᾶ!

★

Δηλαδὴ στῆς ἐποχῆς μας τὴν ἀσύστολη κραιπάλη ἔχει πάρει τέτοια ἀξία καὶ τιμὴ τόσο μεγάλη ὥστε θάναι πιὰ τιμή σου, ἂν κανεὶς ἐπιχειρήσῃ νὰ σ' ἀποκαλέσῃ...μπάμια, προκειμένου νὰ σὲ βρίσῃ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙΔΕΙΑ

Μαθητὰ καὶ μαθητάκοι τῶν παρόντων τῶν ἐτῶν ἐπιτίθενται πλειστάκις κατὰ τῶν καθηγητῶν καὶ τὰ μοῦτρα τοὺς τσακίζουν καὶ τοὺς σπάνε τὸ κεφάλι, ἐπειδὴ στὴν ἴδια τάξι παραμένουνε καὶ πάλι.

★

"Ετσι ὅσοι ἀπ' τοὺς δασκάλους κι' ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς (γιὰτ ἀγωνίζονται νὰ βγάλουν... μορφωμένους μαθητὰς μὲ ἀγρίας ἐπιθέσεις ἀνταμείβονται οἱ καϋμένοι καὶ στὴν κυριολεξία βγαίνουν... παραμορφωμένοι!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

'Εξελέγη «Μὶς Εὐρώπη» τελικῶς ἡ «Μὶς Αὐστρία» κι' ὅσες ἔχασαν τὸν τίτλο κι' ὅσες ἐμείναν στὴν (ἄκρη νοιώθουν σύγχισι μεγάλη, εἴτε σύγχισι μετρία καὶ πολλές τους τῶχουν ρίξει στὸ πικρὸ καὶ μαῦρο (δάκρυ!

★

'Αλλ' ἀνάστατη κυρίως κάθε βέρτζινη τυγχάνει κι' ἀπ' τὴν πίκα της κοντεύει τὰ μαλλιά της νὰ μα- (δήσῃ, γιατ' ἡ νέα τῆς Αὐστρίας, ἂν κι' ὠνομαζόταν...Χάνυ ἐκατάφερε τὸν τίτλο καὶ τὸ γέρας νὰ... κερδίσῃ!

ΚΑΥΜΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

'Επελείωσαν γιὰ πάντα τοῦ φαροὺκ τὰ μεγαλεῖα καὶ προτοῦ νὰ καταλήξῃ στὴν ἐσχάτη ἀφιλία, τὴν ἀπόφασι ἐπῆρε κάποια πλάζ νὰ διευθύνη καὶ... μπανιέρης εἰς τὸ μέλλον εὐτελέστατος νὰ (γίνῃ!

★

Παλαιές του φιλενάδες τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπηρετῇ καὶ φουρτούνα στὴν καρδιὰ του συνεχῶς θὰ ἐπι- (κρατῇ, γιατὶ ὁ δόλιος θὰ θυμᾶται μὲ ἀφάνταστη πικρία πῶς τὸν ἄφησαν κι' ἐκεῖνες μέσα στῶν... λουτρῶν (τὰ κρῦα!

ΟΡΘΗ ΑΠΟΨΙΣ

'Ανασκάπτονται καὶ πάλι λευφόροι κι' ἀρτηρίες ἀπ' τοῦ Δήμου τοὺς ἐργάτες κι' ἀπὸ πλείστες ἑ- (ταιρείες καὶ καθὼς οἱ ἐργολάβοι συνεχίζουν τὸ καθὰ τους πάνε ὅλους μας τοὺς δρόμους νὰ τοὺς κάνουν ἀδια- (βάτους!

★

'Ο ἀντίλεος κασμᾶς τους μιὰ στιγμὴ δὲ μένει ἀργὸς καὶ σ' ἀπείρους συμπολίτες τὴν ἐντύπωσι παρέχει, ὅτι μιὰ κι' ὁ Δήμαρχός μας προϋπῆρξε... στρατηγός, πρέπει ἐπ' ἀπείρον τὸ 'Αστυ... χαρακώματα νὰ ἔχη!

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Κάπου εἴκοσι κοπέλλες, ποὺ πηγαίνουνε γιὰ μαῖες κι' ὅλες ὁμολογουμένως θαλερώτατες κι' ἀκμαῖες ἀπὸ ἄγνωστη ἀρρωστια προσβλήθηκαν οἱ καϋμένες καὶ βρεθήκανε κλινήρεις καὶ μισοπαραλυμένες!

★

Δέος σ' ὅλους, ἐπομένως, τέτοια νόσος προκαλεῖ καὶ πιστεύει ὁ Νεοέλλην ὁ πολύπειρος καὶ σύννους πὼς ἡ νόσος ποὺ προσβάλλει τὸν...μαμπίδων τὴ σχολὴ δὲ μπορεῖ παρὰ γιὰ ὅλους νὰ... ἐγκυμονῇ κινδύνους!

Γ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Χρυσαυγέρα ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΔΑ

(Μέσα σὲ ἕνα πολὺ ζεστὸ διαμέρισμα ἀθηναϊκῆς πολυκατοικίας. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη τσουρουφλίζονται ἐπίμονα καὶ τηγανίζονται μέσα στὸ ἀπεριγραπτο λιοπύρι τοῦ καλοκαιριοῦ).

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ νὰ μὴν κουνήσουμε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐ, μὴν εἶσαι ὑπερβολική... Δὲν πήγαμε δυὸ φορὲς στὸν Ἅλιμο καὶ μιὰ φορὰ στὸ Λαιμό;..

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιθετική): Γιατί ξεχνᾶς καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ Ζάππειο, καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς στὸ σινεμαδάκι καὶ τρεῖς-τέσσερις φορὲς τὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονιᾶς μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμος): Κι' αὐτὰ ὅλα... Καλὰ ποὺ τὰ θυμήθηκες...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀσυγκράτητη ἀγανάκτησι): Σὰ δὲ ντρεπόμαστε!... Ἄλλοι πᾶνε στὴ Ρόδο, στὴν Κῶ, στὸ Ξυλόκαστρο, κι' ἐμᾶς μᾶς φτάνει τὸ Ζάππειο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πικρὸ χαμόγελο): Ἄλλοι πᾶνε καὶ πιο μακρυὰ—στὴν Κυανῆ Ἀκτή, στὴ Νορμανδία, στὴ Φλόριντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ ποὺ τὸ λές!..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχουν ὅμως λίγο πιὸ μεγάλα εἰσοδήματα ἀπὸ τὰ δικά μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχεις δίκιο... Ὅλα ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία—τὴ φοβερή, τὴν ἀπερίγραπτη κακομοιριά μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Κσύνενοῦλα. Νὰ ἤξερες πόσο σὲ λυπᾶμαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν μὲ λυπόσουν, θὰ φρόντιζες νὰ μὲ πᾶς γιὰ μιὰ βδομάδα ὡς τὶς Σπέτσες, στὴ Μύκονο, ἢ ἐπὶ τέλους, καὶ στὴν Αἴγινα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχω τὸν τρόπο νὰ σὲ πάω σὲ πολὺ περισσότερα μέρη...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μάτια ποὺ λάμπουν): Ἀλήθεια;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ποιὸν τρόπο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ ἕναν πολὺ πρωτότυπο... (Τὴ βάζει νὰ κάτσῃ πλάϊ του, παίρνει ἕξη βιβλία ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη του καὶ τὰ ἀκουμπάει σὲ ἕνα τραπεζάκι δίπλα).

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἶν' αὐτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕξη εἰσιτήρια γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ ὀνείρου.

ΕΚΕΙΝΗ (ἐκπληκτη): Τὸ ταξίδι τοῦ ὀνείρου;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρίνε καὶ μόνη σου... Τὰ βιβλία αὐτὰ ποὺ κυκλοφόρησαν αὐτὸ τὸν καιρό, μᾶς ὁδηγοῦν ἀνέξοδα καὶ ἄνετα στὶς πιὸ μαγευτικὲς γωνιὲς τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος—στὴν Τῆνο, στοὺς Δελφούς, στὴν Ὀλυμπία, στὴν Ἀργολίδα, στὶς Κυκλάδες, στὴν Κέρκυρα... Ἔλα νὰ ταξιδέψουμε σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη μαζί..

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ὑποχρέωσες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἀνοίγει τὸ βιβλίο): Ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα πλῆθος θαυμάσιες εἰκόνες, δὲς τὴν Τῆνο—τὸ νησὶ τῆς Παναγίας! Τὸ νησὶ ποὺ ἔμεινε ὄχι μόνο σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀτίμητα διαμάντια ποὺ κέντησε ὁ καλὸς Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάνω στὸ γαλάζιο ἀτλάζι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους, ἀλλὰ ποὺ προβάλλει καὶ σὰ νησὶ τῶν θαυμάτων! Ἐκεῖ γονατίζουνε κάθε Δεκαπένταυγουστο οἱ δυστυχισμένοι ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυὲς γωνιὲς τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος γιὰ νὰ βροῦνε γιατοειά—νὰ δές τους σ' αὐτὲς τὶς τόσο ἐκφραστικὲς φωτογραφίες... Κι' ἀπὸ κεῖ ξεπήδησε κάποτε ἡ Θεία Νέμεσι γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὑπουλο δολοφόνο, ποὺ γτύπησε τὴν «Ἕλλη»!... Ὕστερα νὰ οἱ Κυκλάδες—τὸ ἀτίμητο γιοργάνι τῶν μαργαριταριῶν ἁπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ Αἰγαίου!.. Δὲς τὴν ἀπόκρημνη Σαντορίνη, ποὺ τὰ βράχια της τάνει σκίσει ἀλύπητα ἡ μανία τοῦ Ἐγκέλαδου, δὲς τη Σίφνο, τὴν Πάρο, τὴ Μῆλο τὴ μικροῦλα μὰ τόσο γραφικὴ Κίμωλο, δὲς τὴν ἀριστοκράτισσα τὴ Σύρα! Πόσα ἀκρογιάλια, πόσες θάλασσες, πόσες ὁμορφιές, πόσες βαρκοῦλες, πόσες ἀνατολές, πόσα ἡλιοβασιλέματα!

ΕΚΕΙΝΗ (παρασύρεται γοητευμένη): Τί ὅμορφα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα, ἂν θὲς νὰ ἀφίσουμε τὰ νησιά, μᾶς περιμένουνε τὰ μέρη τοῦ ἀσύγκριτου, τοῦ ἀγέραστου ἑλληνικοῦ μεγαλείου!... Κύττα τὰ ἀγάλματα —τὴν ἀριστουργηματικὴ Θεὰ Ὑγεία τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους ποὺ προβάλλει ὁλοζώντανος ἀπὸ μαρμάρινη σάρκα, τὴ Νίκη τοῦ Παιωνίου ποὺ λαμπύνει τὴν Ὀλυμπία, τὸν ἀσύγκριτο γάλκινο Ἡνιόχο ποὺ ἐκάλπασε ἀσυγκράτητος μέσα ἀπὸ τὶς χιλιετηρίδες, γιὰ νὰ φτάσῃ φρέσκος καὶ ξεκούραστος, σχεδὸν ἀγέραστος, ὡς τὴν ἐποχή μας—εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γοητευτικοὺς ἐνοίκους τῶν Δελφῶν—καὶ θὰ καμαρώσῃς μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα κειμήλια ποὺ μᾶς κληροδότησε σπάταλα ἡ κλασσικὴ Ἑλλάδα... Πιὸ πολλὰ ὅμως μᾶς κλέψανε κατὰ καιροὺς οἱ διάφοροι αὐθάδεις ἀρχαιοκάπηλοι, γιὰ νὰ τὰ διασκορπίσουνε στὰ διάφορα μουσεῖα ξένων χωρῶν...

ΕΚΕΙΝΗ (παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του): Τί ἀτιμία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, εἶναι ἀτιμία καὶ ντροπὴ γιὰ τοὺς κλέφτες! Κλέψανε τόσα πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν καταφέρανε νὰ κλέψουνε εἶναι ἡ Ἑλλάδα ἡ ἴδια! Αὐτὴ δὲν κλέβεται. Αὐτὴ εἶναι καὶ μένει κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο γλαυκὸ οὐρανό, μέσα στὴν ὑγρὴ ἀγκαλιὰ τῆς ἴδιας γλυκύτατης θάλασσας, ποὺ μέσα ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τῶν κυμάτων της ἐξέβρασε κάποτε, περίσσεια τῆς ὁμορφιᾶς της, τὴν Ἀφροδίτη στὴ μαγικὴ ἀκρογιαλιά... Ἡ Ἑλλάδα δὲν κλέβεται, σὰ σύνολο, σὰ ζωγραφικὴ σύνθεσι, σὰν ἰδέα!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πίστι): Δὲν κλέβεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεφυλλίζει ἕνα βιβλίο): Ἔλα νὰ καμαρώσουμε τὴν Ἱερὰ Ἄλτι, στὴν Ὀλυμπία, ποὺ προβάλλει μέσα ἀπὸ τὶς δασωμένες ὄχθες τοῦ Κλαδέου, ἔλα νὰ δοῦμε ἀγάλματα καὶ μαγικὰ ἐρείπια νὰ ξεπετάγουνται μέσα ἀπὸ τὸ αἰώνιο θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς ἀνοιξης, ἔλα νὰ θαυμάσουμε ἀκόμα, δίπλα στὸ κλασσικὸ μεγαλεῖο, τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ — δρόμους, ξενοδοχεῖα,τουριστικὰ περίπτερα.

ΕΚΕΙΝΗ (ταξιδεύει γοητευμένη μέσα ἀπὸ τὶς εἰκόνες): Τί ὅμορφη ποῦναι ἡ Ἑλλάδα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα τώρα νὰ εἰσδύσουμε περιδεεῖς μέσα στὴ δελφικὴ μυστικοπάθεια τοῦ βράχου τῶν Φαιδριάδων, γιὰ νὰ χαροῦμε τὸ τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, κι' ἔλα νὰ πιοῦμε νερὸ ἀπὸ τὰ νάματα τῆς Κασταλίας! Κι' ὕστερα, ἀφίνοντας τοὺς Δελφούς, ἂς κατηφορίσουμε μαγεμένοι στὴν Πελοπόνησο, ἂς διασχίσουμε τὴν Ἀργολίδα, ἂς σταθοῦμε γοητευμένοι στὴν Ἐπίδαυρο,στὴν Τίρυνθα, στὶς Μυκήνες, ἂς διασταυρωθοῦμε μὲ τὴ σκιὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, κι' ὕστερα, ἂς καμαρώσουμε τὸ Ναύπλιο καὶ τὸν Ἀργολικὸ ἀπὸ τὴ βενετσιάνικη μυστικοπάθεια ποὺ χαρίζει τὸ Μπούρτζι! Κι' ὅταν τὸ Αἰγαῖο καὶ ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα ἐξαντλήσουνε τὸ ἐνδιαφέρον τους, πᾶμε νὰ πετάξουμε ἁπάνω ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Ἰονίου πρὸς τὶς δαντέλλες τῆς Ἑπτανήσου! Ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη ἀγκαλιὰ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, προβάλλει, βενετσιάνα ἀρχόντισσα ποὺ διατήρησε τὴν περήφανή της ἑλληνικότητα, ἡ Κέρκυρα, ποὺ κάθε τοπίο της εἶναι κι' ἕνα ταμπλὼ, καὶ κάθε ταμπλὼ ἀριστούργημα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ὅμορφη κρουαζιέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Εἶναι ἡ πιὸ ὅμορφη κρουαζιέρα στὴ χώρα τῶν ὀνείρων... (Τὴν ἀγκαλιάζει, σιγά, πειστικά). Μιὰ περιοδεία μέσα στὸ ἑλληνικὸ θαῦμα!... (Ἐκείνη γέρνει μὲ εὐγνωμοσύνη στὴν ἀγκαλιά του).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Μιὰ νέα «δημοκρατία»

Κάποια κ. Ἄϊσεν Πὴρλ Κλίτ, ἰδιοκτήτρια ἑνὸς «ράντσου» 2800 στρεμμάτων στὸ Τέξας, κήρυξε τὸ κτῆμα της... αὐτόνομη δημοκρατία, χωριστὴ ἀπὸ τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ὡς χώρα ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ τ' ὄνομα «Ἐνερί»!

Ἡ πρωτεύουσά της, τὸ Λράεπ, ἀποτελεῖται... ἀπὸ δυὸ τσαντήρια! Γιατὶ ὁ πληθυσμὸς τοῦ «κράτους» εἶναι μονάχα δυὸ ἄτομα: ἡ κ. Κλὶτ κι' ἡ ἀδελφή της!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ τότε ποὺ κάποιο δικαστήριο ἔβγαλε ἀπόφασι ὅτι τὸ μισὸ κτῆμα ἀνῆκε στοὺς κληρονόμους ἑνὸς πεθαμένου συνεταίρου τῆς Κλίτ. Ἐκείνη δήλωσε τότε πὼς ἦταν ἀποκλειστικὰ δικό της, ἐδῶ καὶ 38 χρόνια, καὶ πὼς θὰ πυροβολοῦσε τὸν πρῶτο «ξένο» ποὺ θὰ πατοῦσε στὸ ἔδαφός της. Στηρίζει μάλιστα αὐτὴ τὴ φοβέρα της σ' ἕνα δίκαννο κυνηγετικὸ ὅπλο, ποὺ ἔχει πάντα μαζί της!

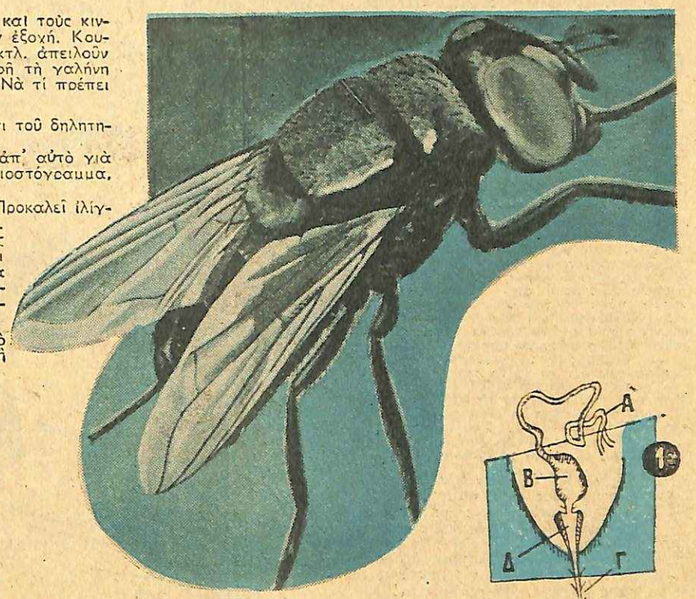

ΜΑΣΤΙΓΕΣ τοῦ καλοκαιριοῦ

Πῶς θὰ προφυλαχτῆτε ἀπὸ αὐτὲς

Τὸ καλοκαῖρι ἔχει τὶς χαρές του, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τοὺς κινδύνους του, ποὺ εἶναι ἰδίως μεγαλύτεροι στὴν ἐξοχή. Κουνούπια, μέλισσες, μύγες, σκορπιοί, ἀράχνες κτλ. ἀπειλοῦν τὸν ἄνθρωπο τῶν πόλεων, ποὺ πηγαίνει νὰ βρῇ τὴ γαλήνη καὶ τὴ δροσιὰ μέσα στὰ δάση ἢ σὲ μακρυνὰ χωριά. Νὰ τί πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μάστιγες:

1) Μέλισσες.—Δὲν ξέρομε ἀκόμη τὴ σύστασι τοῦ δηλητηρίου τῆς μέλισσας.

Εἶναι, ὅμως, πολὺ δραστικό. 3 χιλιοστόγραμμα ἀπ' αὐτὸ γιὰ κάθε κιλὸ βάρους σκοτώνουν ἕνα κουνέλι καὶ 4 χιλιοστόγραμμα, κατὰ κιλὸ βάρους ἐπίσης, ἕναν ποντικό.

Τὸ τσίμπημα τῆς μέλισσας εἶναι πολὺ ὀδυνηρό. Προκαλεῖ ἰλίγγους, ἀναπνευστικὲς διαταραχές, αἴσθημα ἀγωνίας. Στὸ μέρος τοῦ τσιμπήματος σχηματίζεται συνήθως οἴδημα. Σὲ ὄχι σπάνιες περιπτώσεις παρουσιάζεται βήχας (ὅπως τοῦ κοκκίτη), διάρροια, ούρτικάρια ποὺ ἁπλώνεται σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα κτλ. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες.

Ἡ σοβαρότης τοῦ τσιμπήματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔγινε. Στὴ γλῶσσα, στὸν οὐρανίσκο ἢ στὸ λαιμὸ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο. Τὰ συμπτώματα εἶναι ἐπίσης σοβαρώτατα, ἂν ἡ μέλισσα ἔχωσε τὸ κεντρί της μέσα σ' ἕνα αἱμοφόρο ἀγγεῖο.

Τὸ τσίμπημα τῆς μέλισσας μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀναζωπυρώσῃ παλαιὲς ἀσθένειες.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε, ἂν σᾶς τσίμπησε μέλισσα, εἶναι νὰ βγάλετε τὸ κεντρί της καὶ νὰ πλύνετε τὴ μικρὴ πληγή μ' ἕνα ἀντιϊσταμινικὸ φάρμακο. Σὲ βαρύτερες περιπτώσεις, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

2) Σφῆκες.—Ἡ σφήκα τσιμπάει πολλὲς φορὲς στὴ σειρά. Τὸ δηλητήριό της ἔχει κεραυνοβόλο ἐπίδρασι καὶ προκαλεῖ αἱμορραγίες τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων, ἰδίως τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Πρέπει νὰ καλέσετε ἀμέσως τὸ γιατρό. Στὸ μεταξύ, τρίψετε τὸ μέρος ὅπου ἔγινε τὸ τσίμπημα μὲ μαϊντανό, ποὺ κατευνάζει τὸν πόνο.

3) Ἀράχνες.— Οἱ συνηθισμένες ἀράχνες δὲν εἶναι δηλητηριώδεις. Τὸ τσίμπημά τους προκαλεῖ μιὰ ἔντονη κοκκινίλα, ποὺ ἐξαφανίζεται γρήγορα. Ὑπάρχουν, ὅμως, δηλητηριώδεις ἀράχνες, ποὺ τὸ τσίμπημά τους μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ παραλυτικὰ φαινόμενα ἢ καὶ θάνατο.

4) Φτερωτὰ μυρμήγκια.— Τὸ τσίμπημα τῶν φτερωτῶν μυρμηγκιῶν εἶναι ὀδυνηρό, ἀλλ' ὄχι ἐπικίνδυνο. Κάτως σοβαρώτερο εἶναι τὸ τσίμπημα τῶν κόκκινων μυρμηγκιῶν. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ παρουσιάζει κανένα κίνδυνο.

5) Κουνούπια.—Ὅλοι ξέρουμε ὅτι τὰ καλούμενα ἀνωφελῆ κουνούπια μεταδίδουν μὲ τὸ τσίμπημά τους τὸ πλασμώδιο τῆς ἑλονοσίας. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ μεταδώσουν τὸ μικρόβιο τοῦ ἀνθρακος.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ κουνούπια ἀγαποῦν τόν... πολιτισμό. Κάθονται στὰ αὐτοκίνητα, στὰ τροῖνα, στὰ ἀεροπλάνα καὶ διασχίζουν ἔτσι ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες χιλιομέτρων. Τὸ κουνούπι ποὺ συναντᾶτε, λοιπόν, σὲ μιὰ ἐξοχὴ μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἰσημερινὴ Ἀφρικὴ καὶ νὰ σᾶς μεταδώσῃ τὸν κίτρινο πυρετό...

Ἂν μένετε σὲ κατασκήνωσι, μπορεῖτε ν' ἀνάψετε μιὰ φωτιὰ μὲ πράσινα φύλλα. Ὁ καπνὸς τους διώχνει τὰ ἔντομα.

6) Μύγες κι' ἀλογόμυγες.— Τὸ τσίμπημά τους δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο, καίτοι τῆς ἀλογόμυγας προκαλεῖ ἕνα μικρὸ πόνο. Μὲ τὴ μύγα ὅμως, συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὸ κουνούπι: Ἂν ἔχῃ καθίσει σὲ ψοφίμια ἢ σὲ ἀκαθαρσίες, μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ σοβαρὲς ἀσθένειες.

7) Σκορπιοί.— Δὲν εἶναι ὅλοι δηλητηριώδεις. Ἂν τὸ μέρος ὅπου σᾶς τσίμπησε ἕνας σκορπιὸς ἀρχίζῃ νὰ πρήσκεται, πρέπει νὰ φωνάξετε ἀμέσως τὸ γιατρό.

8) Μέδουσες.—Ὅλες σχεδὸν οἱ μέδουσες, τὰ κοράλλια καὶ οἱ ἀνεμῶνες τῆς θάλασσας ἐκκρίνουν ἕνα δηλητήριο, ποὺ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Τὸ δηλητήριο αὐτὸ βρίσκεται μέσα σὲ μικροσκοπικὲς φοῦσκες, ποὺ εἶναι προικισμένες μ' ἕνα εἶδος ραντάρ. Μόλις πλησιάσῃ ὁ ἐχθρός, τὸ ραντὰρ αὐτὸ κινητοποιεῖ ἕναν αὐτόματο μηχανισμό, ποὺ κάνει τὴ φουσκίτσα νὰ σπάζῃ. Τὸ δηλητήριο τῆς χώνεται τότε μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ ἀπὸ τὶς ἀπυχές, ποὺ ἡ μέδουσα ἀνοίγει μὲ τὰ ἀγκιστρα τοῦ ραντάρ της.

Τὸ δηλητήριο αὐτὸ προκαλεῖ ἕνα γενικὸ μούδιασμα. Ἀκολουθοῦν ἔπειτα ἔντονα πασαλυτικὰ φαινόμενα, ποὺ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν στὸ θάνατο.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, τὸ δράμα ξετυλίγεται μέσα σὲ ἐλάχιστες ὧρες, ἀκόμη καὶ λεπτά. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ φωνάξετε ἀμέσως τὸ γιατρό.

Κάθε χρόνο, οἱ μέδουσες προκαλοῦν ἀσκετὰ θύματα στὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου. Μὴν παίζετε, λοιπόν, ποτὲ μὲ τὶς μέδουσες. Ἀρκεῖ ν' ἀκουμπήσουν στὸ χέρι ἢ τὸ πόδι σας γιὰ νὰ ἐνσταλάξουν τὸ δηλητήριό τους μέσα στὸ αἷμα σας.

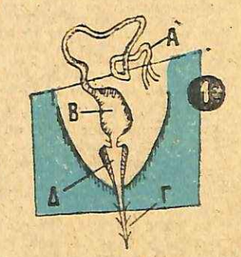

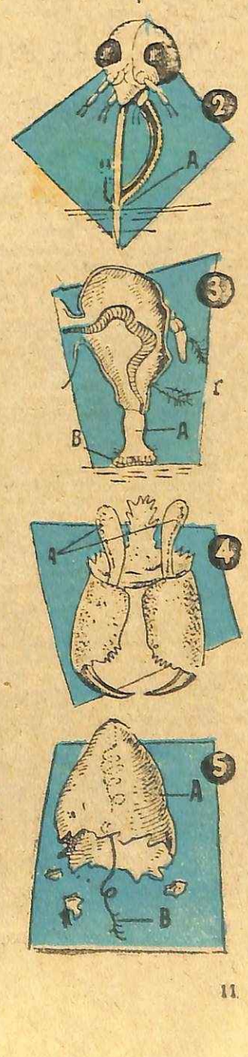

1) Τὸ κεντρὶ τῆς μέλισσας ἔχει μικρὲς προεξοχές, σὰν ἀγκαθια. Γι' αὐτό, δὲ μπορεῖ νὰ τὸ βγάλῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ τσίμπημα. Τὸ δηλητήριό της που ἐκκρίνεται ἀπὸ εἰδικοὺς ἀδένες (Α) ἐναποθηκεύεται σὲ μιὰ σακκουλίτσα (Β). Διοχετεύεται κατόπιν ἀπὸ ἕναν ἀγωγὸ (Δ) μέσα στὸ κεντρὶ (Γ). 2) Ἡ μικροσκοπικὴ νηματοειδὴς προβοσκίδα τοῦ κουνουπιοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 «λεπίδες», ποὺ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει τὸν ἰδιαίτερο προορισμό της. Μὲ τὴ μιὰ τρυπάει, μὲ τὴν ἄλλη ξεσχίζει μὲ τὴν τρίτη χύνει τὸ δηλητήριό του, ποὺ εἶναι, ἀλλωστε, ἀκίνδυνο κτλ. Τὶ τελευταῖα ἀπ' αὐτὲς (Α) εἶναι ἕνα εἶδος απορροφητικῆς ἀντλίας, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀπομυζᾷ τὸ αἷμα. 3) Ἡ προβοσκίδα τῆς μύγας (Α) εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ μικρὲς «λεπίδες», που ξεσχίζουν τὸ δέρμα. Ἡ μύγα ἀπομυζᾷ τὸ αἷμα μὲ τὶς μικρὲς θηλὲς (Β) ποὺ βρίσκονται στὴν ἄκρη τῆς προβοσκίδας της. Στὸ Γ, μιὰ εἰδικὴ κεραία, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ μύγα πασπατεύει τὴ λεία της, γιὰ νὰ βρῇ τὸ κατάλληλο μέρος, ὅπου θὰ χώσῃ τὴν προβοσκίδα της. 4) Τὸ ὀδοντωτὸ κεντρὶ τῆς ἀράχνης ξεκύνει ἕνα δηλητήριο, ποὺ, σὲ μερικὲς περιπτώσεις, εἶνε πιὸ τρομερὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς ὀχιᾶς. Τὸ δηλητήριο αὐτὸ εἶναι ἐναποθηκευμένο μέσα σὲ δυὸ ἀδένες (Α). 5) Τὸ «ἀκόντιο» τῆς μέδουσας ἀποτελεῖται ἀπὸ μικροὺς ἀδένες ποὺ περιέχουν δηλητήριο (Α). Τὸ δέρμα αὐτοῦ τοῦ ἀδένος, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ λεπτό, σπάζει μόλις ἕνα ξένο σῶμα ἀκουμπήσῃ πάνω σ' αὐτό. Μιὰ κεραία (Β), ποὺ εἶναι εἶδος ραντάρ, προκαλεῖ τὴ διάρρηξη τῶν τοιχωμάτων τοῦ ἀδένος. Ἡ κεραία αὐτὴ εἶναι ὠπλισμένη μὲ μικρὰ ἀγκιστρα, ποὺ ἀνοίγουν τὸ δέρμα τοῦ θύματος.

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιωάννας 'Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ δεν άρτο άγεται

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο γιατρὸς ἐξήγησε στοὺς Βάντηδες ὅτι ὅσα παιδιὰ κι' ἂν ἀποκτοῦσαν ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἡ Μαριλένα θὰ πέθαιναν, γιατὶ κι' οἱ δυὸ γονεῖς ἀνῆκαν στὴν ὁμάδα τοῦ αἵματος, ποὺ ἔχει ἀρνητικὸ ρέζους. 'Ο πατέρας τοῦ 'Αλέξανδρου τοῦ ζήτησε ἀμέσως νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴ γυναίκα του κι' ὅταν συνάντησε τὴν ἀρνησί του κατέφυγε στὸν φράτογλου καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι ἐπρεπε νὰ χωρίσουν τὰ παιδιά τους. 'Η Μαριλένα ὡστόσο παρακάλεσε τὸν 'Αλέξανδρο νὰ μὴ διαλύσουν τὸ γάμο τους, βεβαιώνοντάς τον ὅτι τὸ τρίτο τους παιδὶ θὰ ἦταν γερό. Τὸ κρυφὸ σχέδιό της ἦταν ν' ἀποκτήσῃ ἕνα παιδὶ μὲ τὸ Νότη Ζαφειρίου κι' ἀρχισε νὰ περνᾶη εὐτυχισμένες στιγμὲς στὴν ἀγκαλιά του. Στὸ μεταξὺ ὁ ζωγράφος ἐφτιαχνε μιὰ γυμνὴ θεὰ 'Αρτεμι, ἔχοντας ὡς μοντέλο τὴ Μαριλένα...

11ον

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Τὸ ἀδιάφορο ὕφος ποὺ παίρνεις καμμιὰ φορά, συνδυασμένο μὲ τὴν καινούργια ἔκφρασι ποὖχεις ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ χάρισες τὴν ἀγάπη σου, μὲ ξετρελλαίνει. Εἶναι μιὰ 'Αρτεμις ἕτοιμη νὰ ἐρωτευθῇ. Εἶμαι σίγουρος πὼς αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ κάψῃ καρδιές. Θὰ μὲ δοξάσῃ!

Ξεχνιόταν ὧρες νὰ πιοζάρῃ ἡ Μαριλένα. Καὶ γύριζε πάντα κουρασμένη ἀλλὰ εὐτυχισμένη στὸ σπίτι της.

'Ο 'Αλέξανδρος παραξενευόταν κάπως μὲ τὶς συχνὲς ἐξόδους της καὶ μὲ τὸ εὐτυχισμένο της ὕφος.

— Μὰ ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε κάμποσες φορές. 'Αλλοτε δὲν ἔβγαινες ἀπὸ τὸ σπίτι ἔτσι συχνά.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ἀστραφτερά:

— Δὲ θέλεις νὰ γεννηθῇ γερὸ τὸ παιδάκι μας; τὸν ρώτησε.

— Εἶναι ὁ μεγαλείτερος πόθος μου!

— Λοιπὸν ἄφησέ με νὰ ζήσω, ὅπως μ' εὐχαριστεῖ αὐτὸν τὸν καιρό.

— Μὰ ποῦ πᾶς; Δὲν κουράζεσαι;

— Πάω περίπατο. 'Ανασαίνω καθαρὸ ἀέρα, μαζεύω ἥλιο. Καὶ θὰ δῆς πὼς τὸ μωρό μας θὰ εἶναι τὸ πιὸ γερὸ μωρὸ τοῦ κόσμου.

'Ο Φίλιππος, ὁ Στέφανος κι' ὁ Μίνως Βάντης ἀγωνιοῦσαν. Δὲ μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦνε τίποτ' ἄλλο σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲ μποροῦσαν νὰ σταματήσουν ἀλλοῦ τὸ νοῦ τους.

— Τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ παιδί; "Αν πάθῃ πάλι;

'Ο καθηγητὴς Μάνιας τοὺς εἶχε πῆ τὴ γνώμη του:

— Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο πρέπει νὰ γίνῃ μετάγγισις αἵματος ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί του.

'Η Μαριλένα ὅμως εἶχε ἐπαναστατήσει.

— Δὲν τὸ δέχομαι μὲ κανένα τρόπο, εἶχε πῆ. Αὐτό, τὸ ἀποκλείω. Τὸ μωρὸ κινδυνεύει πάρα πολὺ νὰ πεθάνῃ μ' αὐτὴ τὴ μετάγγισι. 'Αφοῦ σᾶς λέω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ γεννηθῇ γερό;...

'Ο Φίλιππος κι' ὁ Στέφανος φώναζαν πὼς δὲν τὸ παραδέχονταν αὐτό, καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστήμη. 'Ο 'Αλέξανδρος ὅμως εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴ γυναίκα του καὶ ἔκλινε μᾶλλον στὴ γνώμη της. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔφριττε στὴ σκέψι νὰ ἀδειάσουν ὅλο τὸ αἷμα τοῦ μωροῦ καὶ νὰ τοῦ βάλουν ἄλλο. Τὸ θεωροῦσε τερατῶδες!

Τὴν ἴδια ἄποψι συμμεριζόταν κι' ὁ Μίνως. Δειλὸς ἀπὸ τὴ φύσι του αὐτός, ἦταν πάντα ἐναντίον τῶν ἡρωϊκῶν ἀποφάσεων. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ πάῃ ἀντίθετα μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Κι' ἔτσι κρατοῦσε οὐδετερότητα.

Κι' οἱ γυναῖκες εἶχαν διχασμένες γνῶμες. 'Η 'Ερμίνα ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀντρός της.

— Νὰ γίνῃ ἀμέσως ἡ μετάγγισι, ἔλεγε. 'Ο κίνδυνος εἶναι πενῆντα τοῖς ἑκατό, ἐνῶ ἂν τ' ἀφήσουμε σὰν τὰ ἄλλα, τὸ ξέρομε πιά, εἶναι ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. "Οσο γιὰ τὴν πεποίθησι τῆς Μαριλένας ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῇ γερό, τὴ γράφω στὰ παληά μου τὰ παπούτσια.

— 'Εγὼ δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζω, ἔλεγε ἡ 'Υπατία. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ἐκβιάζωνται τὰ πράγματα. Δὲν ξέρω, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἀγωνία σας ν' ἀποκτήσετε διάδοχο, ἐμποδίζει νὰ γεννηθῇ ἕνα παιδάκι φυσιολογικό.

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; φώναξε ὁ ἄντρας της.

— Τόχετε πάρει τόσο ἐπὶ πόνου, τόχετε κάνει τέτοιο ζήτημα, ποὺ νομίζω πὼς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σᾶς ἀντιμάχεται.

— Κι' ἐσὺ πιστεύεις στὰ λόγια τῆς Μαριλένας;

— Μᾶλλον. Δὲν εἶναι ἐπιπόλαια κοπέλα ἡ Μαριλένα. Γιὰ νὰ τὸ λέῃ. κάτι θὰ ξέρῃ.

"Ετσι μ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις περνοῦσαν οἱ μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Μαριλένας ποὺ φαίνονταν σὲ ὅλους ἀτέλειωτοι. Τὴ γνώμη τοῦ Φρατόγλου καὶ τῆς Οὐρανίας κανεὶς δὲν τὴ ζητοῦσε. Κι' ἂν τοὺς ρωτοῦσαν ὅμως, δὲ θάξεραν τί νὰ ποῦνε. "Ετρεμαν μονάχα κι' οἱ δυό τους, κι' ἡ θεία Οὐρανία πήγαινε κάθε μέρα στὴν ἐκκλησία κι' ἄναβε κεριὰ καὶ παρακαλοῦσε. Κι' ὁ Φρῖξος πήγαινε κλεφτὰ κλεφτὰ στὸν καθηγητὴ κάθε τόσο κι' αὐτός, καὶ τὸν παρακαλοῦσε:

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ πρόσεξε τὴν κόρη μου. Νὰ μὴ πάθῃ τίποτα αὐτή.

"Ενα ἀριστούργημα

— Λοιπόν;

Τὰ μαῦρα ἀστραφτερὰ μάτια τοῦ Νότη Ζαφειρίου στηλώθηκαν, θριαμβευτικὰ στὴ Μαριλένα. Στεκόταν αὐτὴ μπροστὰ στὸ τελειωμένο ἔργο καὶ δὲν εὕρισκε λόγια νὰ ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό της.

— Εἶναι ἀριστούργημα! ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους ἐκστατική.

Εἶχε μέρες νὰ τὸ ἰδῇ. Καὶ τώρα, ἔβλεπε μπροστά της ἕνα πίνακα ποὺ νόμιζε πὼς εἶχε φθάσει ἀπὸ κάποιο ξένο μουσεῖο.

— Θὰ μὲ δοξάσῃ αὐτὸ τὸ ἔργο! ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὁ νεαρὸς ζωγράφος.

Κύτταζε τὸν ἑαυτό της ἀπάνω στὸ μουσαμᾶ, ἡ γυναῖκα κι' ἀνατρίχιαζε σύγκορμη. Τὸ κορμί της, σπαθᾶτο, λίγο ὑπερβολικὰ ἀδύνατο, μὲ πόδια μακρυά, μὲ γραμμὲς ἐφηβικές, λὲς καὶ πετοῦσε. "Εδειχνε πρὸς κάποιο σημεῖο, μὲ μάτια ἀγνὰ αὐστηρά, ἀδιάφορα. Τὰ χεῖλη της ὅμως εἶχαν κάποια ἀνεπαίσθητη γυναικεία ἔκφρασι, ποὺ γλύκαινε ὅλη τὴ σύνθεσι. Κι' ἡ ἀτμόσφαιρα, τὸ φῶς γύρω δὲν εἶχε τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι ἑνὸς ἀττικοῦ οὐρανοῦ. "Ηταν σκεπασμένο μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη ὁμίχλη, ποὺ τύλιγε σὰν ὀνειρεμένο σύννεφο τὸν πίνακα.

— Πότε θ' ἀλλάξῃς τὰ χαρακτηριστικά μου; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

'Αναστέναξε ὁ νεαρὸς ζωγράφος.

— Φρίττω μὲ τὴν ἰδέα νὰ βάλω ἄλλη πινελιὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ἀποκρίθηκε.

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ἡ Μαριλένα, ἂν τ' ἀφήσῃς ἔτσι εἶναι καταστροφή, καταστροφὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας!

— Ἐφ' ὅσον θὰ τὸ παρουσιάσω στὴ δημοσιότητα. "Αν τ' ἀφήσω ὅμως μονάχα γιὰ μᾶς τοὺς δυό;...

— Τέτοιο ἀριστούργημα, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαριλένα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ κρυμμένο.

— "Αφησέ το, τῆς εἶπε μὲ πάθος. Θ' ἀποφασίσω νὰ τὸ χαλάσω ἂν τὸ παρουσιάσω στὴν ἔκθεσί μου τὴν ἄνοιξι. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ πρόλαβα καὶ τὸ τέλειωσα, πρὶν χαλάσουν οἱ γραμμές σου.

— Τώρα χάλασα; εἶπε μὲ λύπη ἡ γυναίκα.

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Εἶσαι τόσο κομψή, ποὺ δὲν κινδυνεύεις, τῆς εἶπε. Θὰ ξαναγίνῃς, ἡ "Αρτεμις ὅπως σὲ εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου.

— 'Ο πίνακας ὅμως αὐτὸς μὲ φοβίζει, εἶπε ἡ Μαριλένα.

— Δὲν εἶμαστε παιδιά, ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς ζωγράφος.

— Μὰ κι' ἐδῶ ποὺ τὸν ἔχεις... ποῦ ξέρεις; "Ενας φίλος σου νάρθῃ, θὰ τὸν δῇ.

— Τὸν ἔχω σκεπασμένο, ἔννοια σου, τῆς ἀποκρίθηκε τρυφερά. Περισσότερο φοβᾶμαι ἐγὼ μὴ τὸν ἰδῇ κανένα βέβηλο μάτι. Ζηλεύω. Δὲν ξέρω ἂν τ' ἀποφασίσω ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο.

— Παιδὶ ποὺ εἶσαι, εἶπε ἡ γυναίκα. "Αν ἀλλάξῃς τὰ χαρακτηριστικά μου δὲν εἶμαι ἐγώ.

— Καὶ τὸ σῶμα σου;

Ενταπάζ

Μιὰ ἄγνωστη ἀρρώστεια

"Ενας περίφημος ὀφθαλμίατρος διαβεβαιώνει τοὺς φίλους του πὼς ἔχει ἐγκύψει τόσο πολὺ στὴν εἰδικότητά του, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ διαγνώσῃ ἀμέσως ὁποιαδήποτε ἀρρώστεια τῶν ματιῶν.

— Κανεὶς ἀσθενὴς δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ ἰατρεῖο μου χωρὶς νὰ ξέρῃ τὴν πάθησί του! καυχιέται ὅπου σταθῇ κι' ὅπου βρεθῇ.

Κάποιος φίλος του λοιπὸν θέλει νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ λέει μιὰ μέρα, μπροστὰ σὲ μιὰ συντροφιά:

— Κι' ὅμως ἐγὼ παθαίνω κάτι μὲ τὰ μάτια μου, ποὺ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μπορέσῃς ποτὲ ν' ἀνακαλύψῃς τὴν αἰτία του.

— 'Αδύνατο! Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ παθαίνεις;

— Νά, τὴ νύχτα, ὅταν πέφτω νὰ κοιμηθῶ, ἀδύνω τὸ ἠλεκτρικὸ κι' ὕστερα... δὲ βλέπω νὰ κλείσω τὰ μάτια μου!...

Κόκκαλο ὁ ὀφθαλμίατρος!

Ο ΦΑΚΟΣ

— "Ολα τὰ γυναικεῖα σώματα λίγο-πολὺ μοιάζουν.

— 'Εγὼ θὰ μποροῦσα νὰ γνωρίσω τὸ δικό σου ἀνάμεσα ἀπὸ χιλιάδες γυναῖκες, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ λατρεία.

— Ἐσὺ εἶσαι ζωγράφος, κάνεις ἀνατομία στὸ σῶμα.

— "Οχι... εἶμαι ἐρωτευμένος, γι' αὐτό. "Ενας ἐρωτευμένος ἄντρας, δὲ μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίσῃ τὸ σῶμα τῆς γυναικας ποὺ ἀγαπάει.

Τὸν κύτταξε ἀνήσυχη...

— Δηλαδή, κι' ἂν ἀλλάξῃς τὰ χαρακτηριστικά μου, ὑπάρχει φόβος ἂν τὸ ἰδῇ ὁ ἄντρας μου;

"Εκανε μιὰ κίνησι νευριασμένη ὁ νέος.

— 'Ο ἄντρας σου δὲν εἶναι ἐρωτευμένος, δὲ σ' ἀγαπάει. Ἐσὺ δὲ μοῦ τὸ εἶπες αὐτό;

— Ναί, ἀποκρίθηκε θλιμμένη. 'Ο 'Αλέξανδρος εἶναι σίγουρη πὼς δὲ μὲ ξέρει.

— "Εννοια σου, δὲν κινδυνεύεις, γέλασε ὁ Νότης. "Αφησέ μου τὴν πρωτοβουλία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ δοῦμε τί θ' ἀποφασίσω.

"Ενα παιδάκι γερὸ καὶ δυνατὸ

Πάλι μὲ τὶς ἄνοιξης τοὺς ἀνθοὺς γεννήθηκε τὸ τρίτο παιδάκι τῆς Μαριλένας. 'Ολοι ἦταν μαζεμένοι στὴν κλινική, πιὸ πεθαμένοι παρὰ ζωντανοὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους.

— 'Αγόρι, τοὺς ἀνήγγειλε ὁ ἴδιος ὁ Μάνιας θριαμβευτικά. "Ενα θαυμάσιο παιδί, μὲ μαλλιὰ ξανθά, λιναρένια, καὶ μὲ κατάμαυρα μάτια.

'Ο Φίλιππος, ὁ Στέφανος κι' ὁ Μίνως κυττάχτηκαν παραξενεμένοι. "Ολοι μαζὶ κύτταξαν τὸν 'Αλέξανδρο ποὺ στεκόταν μὲ τὸ μέτωπο σκεπασμένο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας. Τέσσερα ζευγάρια μάτια συναντήθηκαν ἀνοιχτὰ γαλανά, ποὺμοιαζαν ἀπόλυτα μεταξύ τους.

— "Εχει μαῦρα μάτια τὸ μωρό; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Σὰν τὸ κάρβουνο, γέλασε ὁ γιατρός. Σᾶς ξεγέλασε, δὲ θέλησε νὰ γίνῃ ἕνας Βάντης γαλανός. Πῆρε ἀπὸ τὸ σόϊ τοῦ Φρατόγλου...

— Μὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά; εἶπε ὁ Φίλιππος δυσαρεστημένος.

— "Α, ἀγαπητέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός, μὴ μὲ καθιστᾶτε ὑπεύθυνο καὶ γιὰ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ γιὰ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, τῶν παιδιῶν ποὺ γεννιοῦνται στὴν κλινική μου.

"Επειτα πῆρε ἕνα ὕφος σοβαρό:

— 'Αποφασίστε τώρα, γιὰ τὸ σπουδαῖο ζήτημα.

— Πῶς σᾶς φαίνεται; τὸν ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

— Μοῦ φαίνεται θαυμάσιο. Δὲν συγκρίνεται μὲ τ' ἄλλα δυό.

— Μὰ τὸ δεύτερο ἦταν γερό, ὅπως μᾶς εἴπατε...

— Κι' ὅμως, σᾶς ἐπαναλαμβάνω αὐτὸ δὲ συγκρίνεται, μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν κινδυνεύει. Πάλι ὅμως...

— Κύριε καθηγητά, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος, ἀποκλείω κάθε ἐπέμβασι. 'Η γυναίκα μου μ' ἔβαλε νὰ τῆς ὁρκισθῶ πὼς δὲ θὰ γίνῃ ἡ μετάγγισι.

— Μὲ τί δικαίωμα; φώναξαν μ' ἕνα στόμα ὁ Φίλιππος κι' ὁ Στέφανος.

— Φαντάζουσι πὼς ἔχει κάποιο δικαίωμα κι' αὐτή, εἶπε ἡ Οὐρανία ποὺ παρακολουθοῦσε τρεμάμενη τὴ συζήτησι. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς πόνεσε γιὰ νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί; Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τὸ βάσταξε μέσα του ἐννιὰ μῆνες; Τὸ παιδὶ ἀνήκει πιὸ πολὺ στὴ μητέρα παρὰ στὸν πατέρα.

Τὴν κύτταζαν ὅλοι ἀγανακτισμένοι, γεμᾶτοι ἱερὴ ἀγανάκτησι.

— Αὐτὲς εἶναι σοφιστεῖες, εἶπε ὁ Στέφανος. Τὸ παιδὶ ἀνήκει στὸν πατέρα, ἐπειδὴ τὸ δικό του ὄνομα διαιωνίζει, τὴ δική του τὴ γενιὰ συνεχίζει. 'Η μητέρα φυσικὰ εἶναι τὸ ἀπαραίτητο μέσον γιὰ νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί.

— Τὸ παιδὶ ἀνήκει σ' ἐμᾶς, εἶπε ὁ Φίλιππος μὲ ἔμφασι. Κι' ἐμεῖς θὰ ἀποφασίσουμε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

'Ο 'Αλέξανδρος σηκώθηκε.

— Δὲ θὰ γίνῃ τίποτε πρόφερε κοφτά. "Εδωσα τὸ λόγο μου στὴ Μαριλένα νὰ μὴ θίξουμε τὸ παιδί, καὶ θὰ τὸν κρατήσω. Κι' ὁ Θεὸς ἂς βοηθήσῃ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ μείνῃ γερό.

'Η διαθήκη τῆς θείας 'Υπατίας

"Ενα μῆνα μετὰ τὴ γέννησι τὸ βάφτισαν τὸ ἀγοράκι. Τὰ βαφτίσια ἔγιναν μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ παρίστατο ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς 'Αθήνας.

"Οταν πρόφερε ὁ γουνὸς τ' ὄνομα Φίλιππος, ὁ Φίλιππος Βάντης πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του, κι' ὁ Στέφανος ἔρριξε στὴ γυναίκα του μιὰ ματιὰ γεμάτη παράπονο. Εἶχε καῦμὸ πὼς εἶχε ἀποκτήσει κορίτσια αὐτός, καὶ πὼς τ' ὄνομά του ἔσβυνε.

Τὸ μωρουδάκι ἦταν ἕνας θαυμάσιος παίδαρος, κι' ἐμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ Νότη Ζαφειρίου. Ἴδιο μακρουλὸ πρόσωπο, χλωμὸ καὶ ὁλόλευκο, ἴδια λιναρένια μαλλιὰ καὶ ἴδια ὁλόμαυρα μάτια. "Ηταν ἕνας τύπος χαρακτηριστικός, κι' οἱ γνωστοὶ κύτταζαν καλὰ-καλὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς παππούδες κι' ἔλεγαν μεταξύ τους:

— Δὲν πῆρε ἀπὸ κανένα σόϊ, εἶναι τύπος παράξενος, ξεχωριστός.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίας κρυμμένος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, ὁ Νότης Ζαφειρίου παρακολούθησε τὴ βάπτισι τοῦ γυιοῦ του. Τὸ καμάρωνε ἀπὸ μακρυὰ τὸ παιδάκι, καὶ βάδινε πολλὰ γιὰ νὰ τὸ φύξῃ στὴν ἀγκαλιά του. "Ενοιωθε πὼς τ' ἀγαποῦσε τρυφερά, 'Αγαποῦσε τρελλὰ τὴ Μαριλένα, ἔβδινε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ ζήσῃ ἕνα χρόνο μαζί της σὰν νόμιμος σύζυγος. Γιὰ ν' ἀκούσῃ μιὰ μέρα τὸ παιδί του νὰ τὸν φωνάζῃ πατέρα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ ποτέ.

— 'Η Μαριλένα εἶναι προσκολλημένη στὸν πατέρα της καὶ στὴν περιουσία της, συλλογίζόταν. Ποτὲ δὲ θάχη τὸ θάρρος νὰ τινάξῃ τὶς προλήψεις, νὰ τοὺς βροντοφωνήσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἔρθῃ κοντά μου. Κι' ὅμως μ' ἀγαπάει. "Ηρθε σὲ μένα καὶ μοῦ πρόσφερε τὴν ἀγάπη της μὲ χαρά, φαινόταν εὐτυχισμένη.

Ράγιζε ἡ καρδιά του ὅσο ἔβλεπε τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας Βάντη. Κι' ἀπορροῦσε πὼς δὲ διάβαζε τὴν ἴδια χαρά, τὴν ἴδια εὐτυχία στὸ πρόσωπο τοῦ 'Αλέξανδρου. 'Ανάμεσα σ' αὐτὰ τὰ εὐτυχισμένα πρόσωπα τὸ μόνο ποὺ ἔμενε σοβαρό, θλιμμένο σχεδόν, ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ 'Αλέξανδρου. "Ηταν κάτι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών του. Καὶ τώρα, ὅπως σὲ ὅλες τὶς στιγμὲς ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένος, ἡ μορφὴ τῆς Φανούλας περνοῦσε θλιμμένη μπροστά του καὶ τοῦ μάραινε κάθε χαρά. Τ' ὄνομά της ἀνέβαινε αὐθόρμητα στὰ χεῖλη του:

— Φανούλα. "Αν ἤσουν κοντά μου, ἂν ἤσουν ἐσὺ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου, πόσο διαφορετικὰ θὰ ἦταν ὅλα!

'Ωστόσο προσπάθησε νὰ φανῇ γελαστὸς τὸ βράδυ στὸ ἐπίσημο δεῖπνο ποὺ παρέθεσε ὁ πατέρας του καὶ στὸ ὁποῖο παραβρέθηκαν τ' ἀδέλφια καὶ λίγοι στενοὶ συγγενεῖς. Δὲν ἤθελαν ξένους γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα, νὰ ἐκφράσουν τοὺς πόθους τους καὶ τὰ ὀνειρά τους. "Ολοι οἱ καλεσμένοι ἀνῆκαν στὴν οἰκογένεια Βάντη, κι' ἦταν εὐτυχισμένοι ποὺ διαιωνιζόταν τὸ γένος.

Τὴν ὥρα τῶν προπόσεων σηκώθηκε ἡ 'Υπατία, καὶ πρόφερε γεμάτη συγκίνησι:

— Εἶμαι κι' ἐγὼ πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ ἀποκτῶ κληρονόμο, 'Αλέξανδρε, μένω πιστὴ στὸ λόγο μου. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ πάμε στὸ συμβολαιογραφεῖο νὰ γράψω ὅλη μου τὴν περιουσία στὸ παιδί σου.

Τὰ τρία ἀδέλφια κυττάχτηκαν μὲ ὕφος θριαμβευτικό, καὶ τὰ ποτήρια σηκώθηκαν πάλι στὴν ὑγειὰ τῆς πλούσιας θείας. Προπόσεις ἀπάνω στὶς προπόσεις, γέλια, χαρούμενες φωνές, καὶ ὄνειρα ποὺ πλάθονταν στὰ ξύπνια.

— Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί!. Εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια παιδιὰ τοῦ τόπου μας. "Οταν συγκεντρώσῃ μιὰ μέρα ὅλες αὐτὲς τὶς περιουσίες δὲ θὰ ξέρῃ τί ἔχει.

— Γιὰ σταθῆτε! φώναξε ἡ 'Ερμίνα, ἐδῶ διαφωνοῦμε. Τώρα ποὺ πῦρε ἡ Μαριλένα τὸ μυστικό, θὰ μᾶς κάνῃ κι' ἄλλα παιδιά.

— 'Εγὼ συμβιβάζομαι μὲ τρία, εἶπε σοβαρὰ ὁ Φίλιππος. Νυφοῦλα τ' ἀκοῦς; Νὰ μᾶς κάνῃς τρεῖς γυιούς, νὰ ἔχουμε καὶ στὴν καινούργια γενιὰ ἕνα Στέφανο κι' ἕνα Μίνωα. Κι' ἔπειτα ἂν θέλῃς κάνε καὶ μιὰ κόρη, νὰ στολιστῇ τὸ σπίτι.

— Τί τὶς θέλεις τὶς κόρες; φώναξε ὁ Στέφανος. Τὰ κορίτσια ἀδυνατίζουν τὶς οἰκογενειες, τραβᾶνε τὸ χρῆμα, ἐνῶ τ' ἀγόρια φέρνουν χρῆμα. Κάνε ἐσὺ γυιούς, Μαριλένα. "Ακουσέ με ἐμένα ποὺ στὸ λέω.

'Η Μαριλένα χαμογελοῦσε μὲ τὸ μακρυνό της τὸ ὕφος. Φαινότανν' ἀκούῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ ὅ,τι γινόταν γύρω της. Κάθε τόσο ἡ ματιά της στηλωνόταν σὰν ἀφηρημέ-

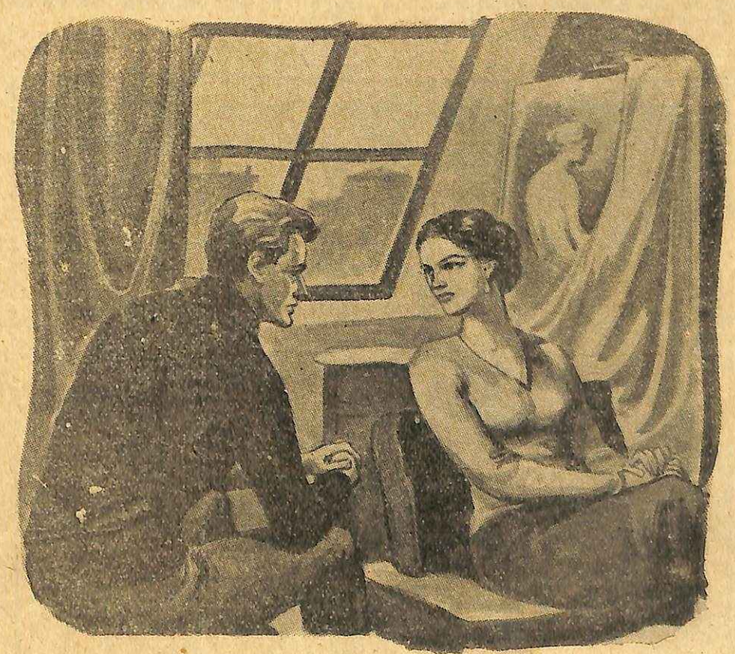

'Ο πίνακας αὐτὸς μὲ φοβίζει... εἶπε ἡ Μαριλένα στὸ Νότη.

νη στὸ κενό, κι' ὁ πατέρας της τὴν κύτταζε ἀνήσυχα καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ εἶναι πιὸ προσεκτική. Σήκωσε αὐτὴ ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της καὶ χαμογέλασε εὐγενικά. Μέσα της τραγουδοῦσε ἄλλος σκοπός:

—"Ἐχεις τὸ παιδὶ τοῦ ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶς. "Ἐχεις ἕνα ζωντανὸ δῶρο τῆς ἀγάπης του. Δὲ μπορεῖς νὰ λὲς πιὰ πὼς εἶσαι δυστυχισμένη.

Κόντευε νὰ ξημερώσῃ ὅταν διαλύθηκαν. Εἶχαν ξεχάσει ὅλοι, τοὺς ρευματισμούς τους καὶ τ' ἀρθριτικά τους καὶ τὰ σηκώτια τους καὶ τὶς χολές τους. Εἶχαν πιῇ, εἶχαν φάει, εἶχαν ξενυχτήσει. Κι' ὅταν σηκώθηκαν πιὰ νὰ φύγουν, ἔνοιωθαν πὼς εἶχαν ζήσει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους.

Μιὰ παρ' ὀλίγον μοιραία ἀπροσεξία

Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸν τοκετὸ ἡ Μαριλένα ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀγαπημένου της, τώρα μὲ περισσότερο θάρρος ἀπὸ πρίν. Ἡ ἀγάπη τους ἦταν τώρα δισπρόστατη. εἶχε τὴν ἀλμύρα τοῦ ἀπηγορευμένου καὶ τοῦ ἐπικίνδυνου πράγματος, συγχρόνως ὅμως εἶχε καὶ τὴ γλύκα τῆς οἰκογένειας.

Ἡ Μαριλένα ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νότη, νοιώθοντας πὼς εἶναι τρυφερὸς φίλος της μαζὶ καὶ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της. "Ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες ζοῦσε γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συναντοῦσε τὸν ἀγαπημένο της. Κι' ὁ μόνος της πόθος ἦταν νὰ τοῦ πάῃ τὸ παιδί, νὰ ἰδῇ τὸ μωρό της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του... Νόμιζε πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ αἰσθανθῇ μεγαλείτερη εὐτυχία.

"Οσο μεγάλωνε τὸ μωρουδάκι, ὅσο τὸ βλέπε νὰ μοιάζῃ ὅλο καὶ πιὸ καταπληκτικὰ στὸ Νότη, τόσο καιγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ τὸ παρουσιάσῃ.

Μιὰ μέρα δὲ βάσταξε:

— Πρέπει νὰ δῇς τὸ παιδί, τοῦ εἶπε. "Ἀκουσε τί σκέφθηκα. Θὰ τὸ πάω μόνη μου στὸ Βασιλικὸ Κῆπο αὔριο τὸ πρωΐ. Θὰ βρῶ κάποια αἰτία στὴ νταντά του καὶ θὰ τὸ πάω μόνη μου, θὰ τῆς δώσω ἄδεια. Εἶναι καιρὸς ποὺ μοῦ ζήτησε μιὰ ὁλόκληρη μέρα ἄδεια. Θάρθῃς λοιπὸν νὰ μὲ βρῇς, καὶ νὰ ἰδῇς τὸ παιδί.

Τοῦ εἶπε λεπτομερῶς ποῦ θὰ καθόταν, κι' ἔφυγε μὲ χαρούμενη προσδοκία γιὰ τὴν αὐριανὴ ἡμέρα.

Ἡ νταντὰ—μιὰ νεαρὴ καὶ καλοθρεμένη Γερμανίδα—πήδησε ἀπὸ τὴ χαρά της μόλις τῆς εἶπε ἡ Μαριλένα ὅτι τῆς δίνει ἄδεια ὅλη τὴν ἡμέρα. "Εφυγε χαρούμενη καὶ σὲ λίγο ἡ Μαριλένα ἑτοιμάστηκε νὰ βγῇ μόνη της μὲ τὸ καροτσάκι.

"Οταν τὴν εἶδε ὁ Ἀλέξανδρος παραξενεύτηκε.

— Μόνη θὰ πᾶς; τὴ ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησε γιὰ τὴν ἄδεια τῆς νταντᾶς.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πᾶς μόνη σου, τῆς εἶπε. Πάρε τὴν καμαριέρα γιὰ τὸ καροτσάκι.

Τοῦ χαμογέλασε τρυφερὰ (εἶχε μάθει μὲ τὸν Νότη νὰ χαμογελᾶη) καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν πειράζει γιὰ μιὰ φορά, μοῦ κάνει εὐχαρίστησι. Δὲ φαντάζεσαι πόσο τὸ χαίρομαι νὰ βρεθῶ μόνη μὲ τὸ μωρό μου στὸ πάρκο μιὰ μέρα.

Τὸ μωρουδάκι ἦταν τώρα τεσσάρων μηνῶν γνώριζε ὅλους, κουνοῦσε χαρούμενα τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του κι' ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα.

"Εφυγε πεταχτή, πεταχτή, σπρώχνοντας μπροστά της τὴ ἀδέξια τὸ καρότσι.

Δὲν πρόφθασε νὰ φθάση στὴν ὡρισμένη θέσι κι' ἀντίκρυσε τὸ Νότη. Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸ παιδάκι του ἔκανε σὰν τρελλός. Τὸ ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη γλυκόλογα, λὲς κι' ἦταν σὲ θέσι τὸ μικρὸ νὰ τὰ καταλάβῃ. Πέρασαν ἔτσι κάνα δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ τὶς καταλάβουν, πετῶντας κι' οἱ δυὸ στὰ οὐράνια. "Οταν εἶπε ἡ Μαριλένα πὼς εἶναι ὥρα νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι, ὁ Νότης σκυθρώπασε:

—Ἀπὸ τώρα; Δὲν τὸ χόρτασα τὸ μωρουδάκι μου. Θέλω νὰ τὸ ζωγραφίσω. Πῶς θὰ γίνῃ; Θέλω νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα του φτιαγμένη ἀπὸ τὸ χέρι μου.

— Θὰ τὸ ζαναφέρω καμμιὰ φορὰ ἐδῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Καὶ τότε τὸ ζωγραφίζεις.

— Πότε; Νὰ μοῦ πῆς πότε! ἐπέμεινε αὐτός.

Δίστασε ἡ Μαριλένα. Φοβόταν λιγάκι, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους νίκησε μέσα της ὁ πόθος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀγαπημένο της:

— Σὲ ὀκτὼ μέρες, τοῦ εἶπε, θὰ βρῶ πάλι τρόπο νὰ τὸ φέρω μόνη μου. Στὴν ἴδια θέσι.

Καὶ πραγματικὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρες πρότεινε πάλι στὴ νταντὰ νὰ πάρῃ ἄδεια.

"Ηταν ἀραβωνιασμένη αὐτὴ καὶ ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε νάχῃ κάποια ἐλευθερία. Τὴν εὐχαρίστησε μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἡ Μαριλένα ἔφυγε πάλι μὲ τὸ παιδί, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Ἀλέξανδρου ποὺ τόβρισκε ἀναξιοπρεπὲς νὰ σέρνη ἡ γυναίκα του τὸ ἀμαξάκι.

Ὁ Νότης ἄρχισε νὰ σκιτσάρῃ τὸ μωρουδάκι, κι' αὐτὸ τοῦ γελοῦσε, λὲς καὶ καταλάβαινε.

"Ηταν κι' οἱ δυό τους ἀφοσιωμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυσι, ὅταν παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά τους ὁ Στέφανος Βάντης.

Ἂν ἔβλεπε φάντασμα μπροστά της ἡ Μαριλένα δὲ θὰ τρόμαζε πιὸ πολύ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τάχασε τόσο, ποὺ πετάχτηκε ὄρθια, μὲ τὰ μάτια μεγάλα. Ὁ Νότης ποὺ δὲν γνώριζε τὸ Στέφανο—τὸν εἶχε δῆ κάποτε ἀπὸ μακρυὰ ἀλλὰ δὲν τὸν θυμόταν, —δὲν κατάλαβε τὸ λόγο τῆς ταραχῆς της.

— Θεῖε Στέφανε! πρόφερε ἡ Μαριλένα σιγανά.

"Ερριξε αὐτὸς μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ στὸ Νότη, εἶδε τὸ σκίτσο τοῦ μωροῦ. Ἡ ματιὰ αὐτὴ ἔκανε τὴ Μαριλένα νὰ συνέλθη. Γέλασε νευρικά, καὶ φώναξε σαστισμένη:

— Θεῖε Στέφανε... νὰ σοῦ παρουσιάσω.. εἶναι ζωγράφος ὁ κύριος... Ξετρελλάθηκε μὲ τὸ μικρό μου Φίλιππο καὶ τὸν ζωγραφίζει.

Ὁ Νότης μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα. Γέλασε κι' αὐτὸς κι' εἶπε, ὅσο πιὸ φυσικὰ μποροῦσε:

— Μὰ δὲν ἔχω ἰδῆ πιὸ χαριτωμένο πλασματάκι.

Τὰ γκρίζα, διαπεραστικὰ μάτια τοῦ Στέφανου Βάντη στηλώθηκαν στὸ νεαρὸ ζωγράφο. Ἡ καρδιὰ τῆς Μαριλένας ἄρχισε νὰ φτερουγίζη. "Ηταν τόσο χτυπητὴ ἡ ὁμοιότης τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ τῆς φαινόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀντιλαμβάνωνται ὅλοι μὲ τὴν πρώτη ματιά.

— Εἴσθε ζωγράφος; ρώτησε ὁ Στέφανος κοφτά.

— Μάλιστα...

— Κι' ὀνομάζεσθε,

— Νότης Ζαφειρίου...

— Νότης Ζαφειρίου... εἶπε ὁ Βάντης ἀπὸ τὸ ὕψος του. Δὲν ἔτυχε νὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα...

— Δὲν ἔχω κάνει ἀκόμα ἀτομική μου ἔκθεσι. Ἑτοιμάζω γιὰ τὸ φθινόπωρο.

Ὁ Στέφανος τὸν κύτταξε κάμποση ὥρα διαπεραστικά, κι' ἔπειτα γύρισε στὴ Μαριλένα.

— Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου; τῆς εἶπε.

—Ἀφῆστε νὰ τελειώσω τὸ σκίτσο τοῦ μικροῦ, παρακάλεσε ὁ Νότης.

Δίστασε πάλι ὁ Στέφανος Βάντης, ἔπειτα χαιρέτησε τυπικὰ κι' ἀπομακρύνθηκε.

— Ποιὸς ἦταν; τὴν ρώτησε ὁ Νότης ἀμέσως.

—Ἕνας ἀπὸ τὴν τριανδρία, τοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας.

"Επειτα ὅμως σοβαρεύτηκε:

— Φοβᾶμαι μὴ δημιουργήση κανένα σκάνδαλο. Δὲν ξέρεις τί σοῦ εἶναι αὐτός.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια ὁ νέος.

— Καὶ θὰ τὸ θεωροῦσες τόσο φοβερὸ νὰ δημιουργηθῇ σκάνδαλο;

— Δὲ θὰ ἦταν εὐχάριστο...

— Θὰ ἦταν ὅμως μιὰ λύσι, ἀγάπη μου.

— Δὲν ὑπάρχει λύσι, τοῦ εἶπε θλιμμένη. Σοῦ ἔχω ἐξηγήσει. Ἀπ' ὅλους πιὸ πολύ, συλλογίζομαι τὸν πατέρα μου. Δὲ μπορῶ νὰ τὸν πληγώσω.

—"Αν ὅμως παρουσιαστῆ ἀνωτέρα βία..

— Πρέπει νὰ προσέχουμε, Νότη, εἶπε ἀνήσυχη ἡ Μαριλένα, αὐτὸ ποὺ κάνουμε εἶναι πολὺ τολμηρό, δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνη.

— Νὰ μὴ σὲ βλέπω;

—Ἐμένα θὰ μὲ βλέπῃς ὅπως πάντα. Τὸ παιδὶ ὅμως, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὸ φέρνω ἐγώ. "Οταν θέλῃς νὰ τὸ βλέπῃς, νάρχεσαι κλεφτὰ-κλεφτὰ ἐδῶ, ποὺ ξέρεις ὅτι θὰ τὸ φέρνῃ ἡ νταντά του, καὶ θὰ τὸ καμαρώνῃς.

— Αὐτὸ εἶναι καταδίκη γιὰ μένα, ἀναστέναξε ὁ ἄντρας.

"Υφος βαρὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ἦρθε ὁ Στέφανος μὲ τὴ γυναίκα του νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀνεψιό του καὶ τὴ γυναίκα του. Μόλις τοὺς εἶδε ἡ Μαριλένα, αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζη.

— Ποιὸς ξέρει τί θὰ ποῦνε τώρα, σκέφθηκε, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πανικοβλήθηκε.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι της, καὶ τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ ὕφος προκλητικό.

"Αρχισε ὁ Στέφανος νὰ μιλάη γιὰ διάφορα θέματα, κι' ἔπειτα γελαστός, πρόσχαρος, ὅσο ἦταν δυνατὸν περισσότερο, εἶπε:

— Μαριλένα, πῶς τοῦ φάνηκε τοῦ Ἀλέξανδρου γιὰ τὸ ζωγράφο;

— Γιὰ ποιὸ ζωγράφο; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὁ Στέφανος γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Πῶς; Δὲν τοῦ εἶπες γιὰ τὶς κατακτήσεις τοῦ γυιοῦ σου; Ὁ γυιός σου, Ἀλέξανδρε, κατέκτησε ἕνα νεαρὸ ζωγράφο. Τοὔκανε τὸ σκίτσο του!

—Ἀλήθεια; ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος ἀδιάφορα.

Δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον σχεδὸν γιὰ καμμιὰ κουβέντα. "Οπως τῆς Μαριλένας ὁ νοῦς κι' ἡ λόγο της ἦταν νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ἔτσι καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου ὁ νοῦς κι' ἡ ψυχὴ ἦταν νὰ δῇ τὸν Πέτρο Καρόκο καὶ νὰ μάθη νέα γιὰ τὴ Φανούλα. "Αν καὶ κάθε φορὰ τοῦλεγε τὰ ἴδια ὁ ἰδιωτικὸς ἀστυνομικός, ἐν τούτοις δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του.

—Ἐφ' ὅσον ζῇ, κάπως θὰ μπορέσουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη της...

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν ἀπασχολοῦσε τόσο, ποὺ ἔδινε δευτερεύουσα σημασία στὸ μωρό. Κι' ἐνῶ ὅλη του ἡ οἰκογένεια παρακολουθοῦσε μὲ τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες τὶς προόδους τοῦ παιδιοῦ, ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν πάντα ὁ λιγώτερο ἐνήμερος. Ἔτσι ἡ Ἑρμίνα εἶχε τὴν εὐκαιρία πολλὲς φορὲς νὰ τοῦ κάνη παρατηρήσεις, καὶ νὰ φωνάζη μὲ ἀγανάκτησι:

— Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ λέγεσαι πατέρας! Ἄκουὲς ἐκεῖ νὰ μὴ μάθη ὅτι ἀκούστηκε στὸ φλυτζάνι τὸ πρῶτο δοντάκι τοῦ Φίλιππου, τὴν ὥρα ποῦπινε τὸ γαλατάκι του...

"Ολη ἡ οἰκογένεια εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονὸς καὶ κάθε μέρα τηλεφωνοῦσε κι' ὁ Φίλιππος κι' ὁ Μίνως γιὰ νὰ μάθουν ἂν διακρίνεται ἐπὶ τέλους τὸ δοντάκι. "Οσο γιὰ τὸ Φίλιππο, περνοῦσε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα κι' ἔμενε ὥρα πολλὴ νὰ θαυμάζη ἐκστατικὸς τὸν ἐγγονό του.

— Μονάχα, ἔλεγε ἀναστενάζοντας, γιατί νάχη αὐτὰ τὰ μαῦρα μάτια; Γιατί νὰ μὴν εἶναι τέλειος Βάντης;

Αὐτὸ δὲν τὸ χώνευε νὰ εἶναι κι' οἱ δυὸ γονεῖς του γαλανοὶ καὶ νὰ βγῇ αὐτὸς μαυρομάτης.

Ὁ Στέφανος στήλωνε τὰ μάτια του διαπεραστικὰ στὴ Μαριλένα, ἤθελε νὰ τὴν ψυχολογήσῃ. Κι' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ μιλοῦσε μᾶλλον ἐλαφρὰ κι' εὐτράπελα, πῆρε ἔξαφνα ἕνα ὕφος βαρύ.

— Μαριλένα, τὸν γνώριζες αὐτὸ τὸ ζωγράφο, ρώτησε, ἢ τὸν γνώρισες στὸν Κῆπο;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ κοπέλλα. Ἀστραπιαία ἔγινε ἡ σκέψι μέσα της:

— Τί ν' ἀπαντήσω; "Αν πῶ ὅτι τὸν γνώριζα, θὰ τοὺς κοιμίσω ἴσως τὶς ὑποψίες. "Αν πάλι πῶ ὅτι δὲν τὸν γνώριζα, θὰ μὲ περάσουν γιὰ ἐπιπολαία.

Ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξη ὅλα:

— Τὸν γνώριζα λίγο, τυπικά, ἀποκρίθηκε. Μόλις... Ἀλλά, δὲν εἴχαμε κουβέντες. Πῆρε θάρρος μὲ τὸ παιδὶ κι' ἦρθε κοντά μου.

—"Ακουσε, ἀνεψιά, εἶπε ὁ Στέφανος μὲ ὕφος πιὸ βαρὺ ἀκόμα. Πρέπει νὰ εἶσαι προσεκτική. Τὸ ξέρω, βέβαια, ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε, ἀλλοίμονο... Ἀλλὰ γιὰ σκέψου, ἂν σὲ ἰδῇ κανένα μάτι! Βλέπεις, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς ἡ οἰκογένειά μας εἶναι πασίγνωστη. Καμμιὰ μας κίνησι δὲ μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη!

Ἡ Μαριλένα κατσούφιασε.

— Γιατί μοῦ κάνεις παρατήρησι, θεῖε; ρώτησε ἐπιθετικά.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνασήκωσε τὰ μάτια του κι' ἔχασε κάπως τὸ ἀδιάφορο ὕφος του.

— Δὲν σοῦ κάνω παρατήρησι, εἶπε ὁ Στέφανος. Ἁπλῶς μιὰ ὑπόδειξι σοῦ κάνω.

— Δὲν χρειάζονται ὑποδείξεις, εἶπε ἡ Ὑπατία μὲ ὕφος συγκαταβατικό. Ἡ Μαριλένα εἶναι φρόνιμη κι' ἔξυπνη κοπέλλα. Καταλαβαίνει πολὺ καλὰ τί μπορεῖ νὰ τὴν ἐκθέσῃ.

Ὁ Ἀλέξανδρος σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Μὰ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλᾶτε τόση ὥρα; ρώτησε δύσθυμα.

— Λέω, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος, γιὰ τὸ ζωγράφο ποὺ καθόταν δίπλα στὴ Μαριλένα.

— Θεῖε, πρόφερε ὁ νέος μὲ ὕφος παγερό, νομίζω ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ συζήτησι περιττεύει. Ἡ Μαριλένα εἶναι ἐνήλικη καὶ ξέρει περίφημα τί ἁρμόζει στὴ θέσι της καὶ τί δὲν ἁρμόζει.

Κύτταξε ὁ Στέφανος μιὰ στιγμὴ τὸν ἀνεψιό του θυμωμένος. Μὲ μιᾶς ὅμως ὁ θυμός του ἔσπασε. "Ενα αὐθόρμητο γέλιο ἀκούστηκε:

— Μπράβο, ἀνεψιέ! "Ετσι σὲ θέλω. Νὰ μὴν ἀνέχεσαι τὸ παραμικρὸ ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ γυναίκα σου. Μ' ἀρέσει ποῦγινες ἀληθινὸς ἱππότης.

Σήκωσε ὁ νέος θυμωμένος τοὺς ὤμους του.

— Οὔτε ἱππότης ἔγινα, οὔτε παριστάνω τὸν ἐρωτευμένο σύζυγο. Δὲ θέλω ὅμως, δὲν τὸ ἀνέχομαι νὰ μιλᾶς στὴ γυναίκα μου σὰν νὰ μὴν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη.

Ὁ Στέφανος τώρα θύμωσε.

Πῆρε ἕνα ὕφος προσβεβλημένης μεγαλειότητος καὶ πρόφερε τυπικά:

— Μὲ συγχωρεῖς ἀνεψιέ, δὲν ἤξερα ὅτι εἶσαι τόσο εὐθικτος.

Σὲ λίγο ἔφυγε χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ προσβεβλημένο του ὕφος.

"Οταν ἔμειναν μόνοι, ἡ Μαριλένα ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ τὸν ἄντρα της.

— Δὲν ὑποφέρεται ὁ θεῖος Στέφανος, εἶπε αὐτός, εἶναι ἐξωφρενικό! Δὲ φθάνει ποῦχω τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου καὶ μοῦ ζητᾶνε τὸ λόγο ποῦ ἤμουν καὶ τί ἔκανα, ἔχω καὶ τὸ θεῖο Στέφανο.

Ἡ Μαριλένα τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, ἔκανε πὼς κάτι συγυρίζει, καὶ πρόφερε ἀδιάφορα:

— Δὲ βαρυέσαι, καϋμένε! Νομίζει πὼς κάτι κάνει.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ἐπεισόδιο ἔληξε χωρὶς δυσάρεστες συνέπειες.

Φθινοπωρινὴ ἔκθεσι

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς σαιζὸν ὁ Νότης πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παρουσιάσῃ ἔργα του σὲ μιὰ ἀτομικὴ ἔκθεσι.

Χάρηκε ἡ Μαριλένα, καὶ προκαταλάμβανε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀνησυχοῦσε ὅμως ἦταν ὁ πίνακας ποὺ παρίστανε τὴν "Αρτεμι.

Τὸν εἶχε διορθώσει ὁ Νότης, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀλλοιώσει ἀρκετὰ τὰ χαρακτηριστικά της, κατὰ τὴ γνώμη της.

—"Αν μὲ καταλάβουν; τοῦλεγε καὶ τοῦ ξανάλεγε. Αὐτὸς γελοῦσε.

— Ποιὸς θὰ σὲ καταλάβῃ; Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρῃς τὸν ἄντρα σου στὴν ἔκθεσί μου.

— Οὔτε θὰ πατήσουμε! εἶπε ἡ Μαριλένα. Ἐμένα θὰ μοῦ πῆς πότε νάρθω, νάμαστε μόνοι μας οἱ δυό μας.

Πραγματικά, πρὶν γίνουν τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια, τῆς μήνυσε νὰ πάῃ νὰ δῇ τὰ ἔργα του τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ κρέμασε.

Μὲ φόβο, ἔφθασε στὴν αἴθουσα ἡ γυναῖκα, κι' ἐκεῖ ἡ καρδιά της σταμάτησε. Στὸ κέντρο, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο πίνακα, φάνταζε ἡ "Αρτεμις. Στὴ μεγάλη αὐτὴ αἴθουσα ἡ ὁμορφιά της ἦταν ἐντυπωσιακή. Κι' ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ τὴν περιέβαλλε φαινόταν πιὸ διάφανη, πιὸ ὀνειρεμένη.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὔκανε τὴν καρδιά της νὰ σταματήσῃ ἦταν ἡ διαίσθησι πὼς ἐδῶ στὸ μεγάλο χῶρο. ἡ ὁμοιότης της ἦταν πιὸ φανερή.

— Νότη, φώναξε μὲ φόβο, θὰ μὲ καταλάβουν.

— Μὴν εἶσαι παιδί, τῆς ἀποκρίθηκε, δὲ θὰ βρίσκεσαι δίπλα ἐσὺ γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν.

— Μὰ κανεὶς γνωστός μου...

— Δὲ θὰ τοὺς πάῃ στὸ νοῦ τους. Κανεὶς δὲν ἔχει ἰδέα ὅτι γνωριζόμαστε.

—Ὁ θεῖος Στέφανος;

— Ποῦ θὰ θυμᾶται; γέλασε ὁ Νότης. Θἄχη ξεχάσει καὶ τ' ὄνομά μου, εἶναι σίγουρος.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ψιθύρισε ἡ Μαριλένα μὲ φόβο.

Ὡστόσο ἡ καρδιὰ της χτυποῦσε, ὅταν γύρισε σπίτι της. Θὰ ἤθελε νἄβρισκε τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ ὅλο τὸ σόι τοῦ ἄντρός της νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἔκθεσι. Θὰ ἤθελε νὰ πάῃ ὅλη ἡ Ἀθήνα νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔργο τοῦ ἀγαπημένου της. "Ολοι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Βάντηδες.

Τὴ νύχτα ἐκείνη δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Κι' ὅμως ὅσο καὶ νὰ φοβόταν ἄκουγε κάποια φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίζη:

—«Γιατί ἀγωνιᾶς; Κι' ἂν ἀκόμα σὲ ἀναγνωρίσουν, δὲν πρόκειται νὰ σὲ σκοτώσουν. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ σκοτώνουν, ὁ ἄντρας σου. Θὰ ζητήσῃ ψύχραιμα-ψύχραιμα τὸ διαζύγιο. Αὐτὸ δὲ θὰ εἶναι καταστροφὴ οὔτε τιμωρία γιὰ σένα. Εἶναι αὐτὸ ποὺ ποθεῖς μέσα σου, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου».

—«Ναί, μὰ ὁ πατέρας μου;»

Ἡ μόνη σκέψι ποὺ τῆς δηλητηρίαζε τὴ χαρά της ἦταν ἡ σκέψι τοῦ πατέρα της. Τὸν Ἀλέξανδρο τὸν συμπαθοῦσε σὰν ἄνθρωπο γιὰ τὴν εὐγένειά του καὶ τὸν ντρεπόταν. Ἀλλ' ὅταν σκεπτόταν ὅτι ὁ πατέρας της θὰ μάθαινε πὼς εἶχε ποζάρει γυμνὴ στὸ νεαρὸ ζωγράφο, τὸ μυαλό της σταματοῦσε.

— Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ ντροπή του, ἔλεγε κι' ἔκλαιγε. Κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω μαζί του.

Ἀναθεμένη σεμνά, διακριτικά, ἀπορροῦσε τώρα κι' ἡ ἴδια μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ εἶχε βρῇ τὸ θάρρος νὰ ποζάρῃ στὸ Νότη. Κι' ὅμως τότε τῆς φαινόταν φυσικό.

Πρὸς τὸ πρωΐ τὰ αἰσθήματά της ἄλλαξαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

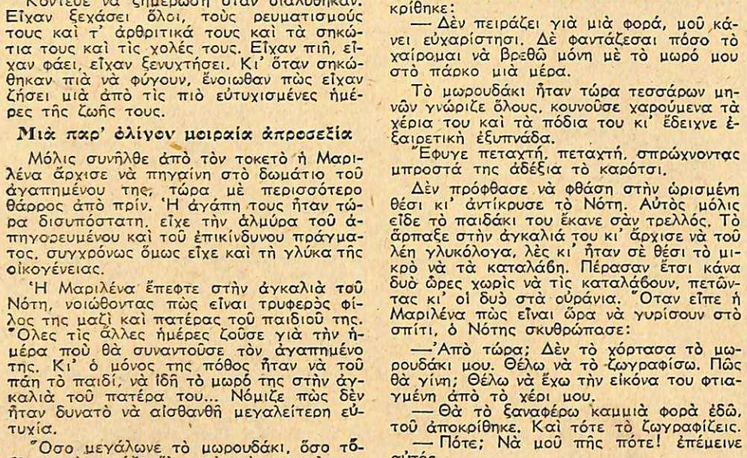

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ «ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ»

Τὴν Κυριακὴ 22 Ἰουνίου δόθηκε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ ἐκπαιδευτήριο «Ἁγία Σκέπη» τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, ποὺ διευθύνει ὁ κ. Α. Ζάμαρος, ἡ ἐτησία τελετὴ τῶν ἐξετάσεων. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἐνσταντανὲ ἀπὸ τὴν τελετή. Παρουσιάζει τὶς μαθήτριες τοῦ σχολείου, ποὺ διακρίθηκαν σὲ διαφόρους ἑλληνικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους ἐξετέλεσαν μὲ χάρι καὶ δεξιοτεχνία.

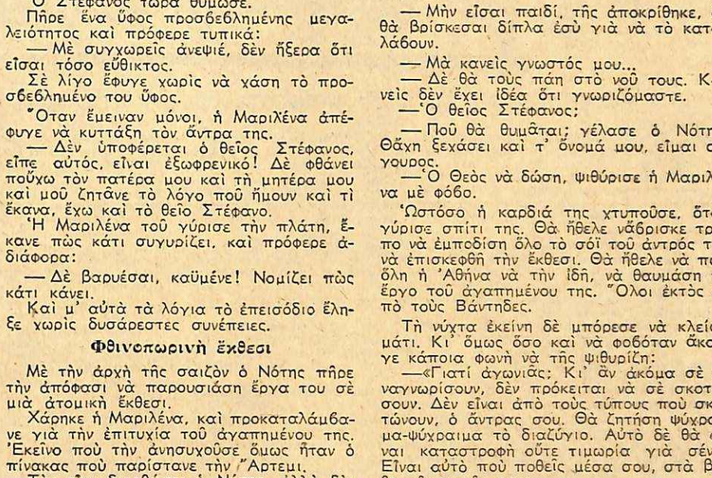

ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΧΡΟΝΩΝ

"Ενα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ πιὸ κοσμικὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ καυχᾶται γιὰ τὴν ὀρχήστρα τζὰζ ποὺ διαθέτει. Θεωρεῖται ἡ πιὸ μοντέρνα τοῦ κόσμου, ἐνῶ τὰ μέλη ποὺ τὴν ἀποτελοῦν εἶναι ὅλα γυναῖκες καὶ μάλιστα οἱ πιὸ ἡλικιωμένες ποὺ ἔπαιξαν ποτὲ σὲ ὀρχήστρα τοῦ εἴδους αὐτοῦ! "Ολες —μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποίες διακρίνονται στὴ φωτογραφία μας— εἶναι ἡλικίας 55 μέχρι 78 χρόνων, παρ' ὅλο ὅμως ὅτι ἀνήκουν σὲ περασμένες γενεές, παίζουν τοὺς πιὸ μοντέρνους μουσικοὺς ρυθμοὺς καὶ μὲ τὸν πιὸ ζωντανὸ τρόπο. Τὸ ρεπερτόριό τους ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ καλύψω, τσά-τσά καὶ ρὸκ ἔντ ρόλ.

Το ρεπερτόριο τῶν παραστάσεών του καὶ τὰ παραμυθόλογα

Ο Καραγκιόζης τῆς παραδόσεως, ὅταν πρωτοπαρουσιάστηκε, εἶχε τὸ ρεπερτόριο τῶν παραστάσεών του ξεσηκωμένο ἀπὸ τὰ παλιὰ παραμυθόλογα. "Αλλα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παραμυθόλογα εἶναι δημιουργήματα τοῦ ἴδιου τοῦ Καραγκιόζη καὶ ἄλλα εἶναι γεννήματα τῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ. "Οσο περνοῦν ὅμως τὰ χρόνια, οἱ παραστάσεις του παρουσιάζουν κι' ἕνα τρίτο, τὸ τελευταῖο εἶδος: τὰ θεατρικὰ ἔργα γιὰ Καραγκιοζοθέατρο, ποὺ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοῦ Καραγκιοζοπαίχτες.

Τὰ πρῶτα Καραγκιοζέϊκα παραμυθόλογα, ποὺ ἔχουν γιὰ σκοπὸ νὰ χωρατέψουν μὰ καὶ νὰ διδάξουν μαζὶ τὸ κοινό, θὰ μποροῦσαν ἀξιόλογα καὶ σήμερα ἀκόμη ν' ἀποτελέσουν τὴν κύρια παράστασι μὲ προσθήκη στὸ τέλος μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀπειρες νεώτερες κωμῳδίες. Αὐτὸ ἔκανε σχεδὸν κάθε βράδυ στὸ θέατρό του ὁ Μόλλας, ποὺ εἶχε σκαρώσει πάρα πολλὲς κωμῳδίες μονόπρακτες.

Ξανανρίζουμε στὰ παραμυθόλογα, ἀλλὰ θὰ φυλαχτοῦμε νὰ μὴ μποῦμε σὲ λεπτομέρειες παρασταστικές, ἐπειδὴ πολὺ θὰ ξεμακρύνουμε μὲ τὶς διάφορες ἐκδοχὲς καὶ ἀμφισβητήσεις ἀναφορικὰ μὲ τὴ γέννησι τοῦ θεάτρου τῶν σκιῶν, ποὺ ἄλλοι τὴ θέλουν ἑλληνική, ἄλλοι κινεζική καὶ ἄλλοι ἀσιατική.

Τὰ Καραγκιοζέϊκα παραμυθόλογα, λοιπόν, ἔχουν πρόσωπα ἀνθρώπων «βασιλιάδες, ἄρχοντες, στρατηγούς, παπάδες, γέρους, ψαράδες, λησταί, γρηὲς γυναῖκες, νέες, χῆρες κλπ.) ποὺ μιλοῦν καὶ πράττουν ἔργα ἢ λένε λόγια εὐχάριστα ἀστεῖα ἢ διδακτικὰ μὲ πεῖρα καὶ μὲ γνῶσι κατασταλαγμένη σ' ἕνα εἶδος λαϊκῆς φιλοσοφίας. Ὁ ἐρευνητὴς τοῦ Καραγκιόζη θὰ ἔχη πάρα πολὺ νὰ κοπιάσῃ γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀρχικὴ καταγωγή του, γιατὶ κάθε λαὸς δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἀνθρώπους γύρω του, τὴ φύσι τους καὶ τοὺς τρόπους τους ἀποθηκεύοντας ἀπὸ αὐτὰ ὅλα πεῖρα καὶ ἱστορίες. Κι' αὐτὴ ἡ πεῖρα κι' αὐτὲς οἱ ἱστορίες κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ λαὸ σὲ ἄλλο λαό.

Γι' αὐτὸ εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε τὴν πρώτη πηγὴ ἔκτὸς ἂν τὸ παραμυθόλογο κρύβῃ μέσα του κάποιο γνώρισμα ψυχολογικό, κάποια πρᾶξι γνωστὴ γενναία καὶ ἱστορικὴ καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἥρωά της, ὁπότε μᾶς ἀνοίγει μόνο του τὴν πόρτα γιὰ τὴν ἀναγνώρισί του.

Ο ΜΙΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ

Θ' ἀναφέρω ἀμέσως ἐδῶ ἕνα χαριτωμένο παραμυθόλογο τοῦ Καραγκιόζη, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μεταφυτευθῇ καὶ νὰ τοποθετηθῇ σ' ὁποιο τόπο καὶ σ' ὁποια χώρα θὰ ἐπιθυμοῦσε ὁ Καραγκιοζοπαίχτης του:

«Τὸν καιρὸ ποὺ ἡγεμόνευε στὴ Σερβία ὁ Μιλός, οἱ γύφτοι ἔκαναν ἀναφορὰ πὼς δὲν εἶνοι δίκηο νὰ πληρώνουν διπλὸ φόρο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ξένους, ποὺ ἀπόχτησαν τὴν σερβικὴ ὑπηκοότητα, ἀφοῦ κι' αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ Σέρβοι. Πῆγε, λοιπόν, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ ἡγεμόνα Μιλὸς καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἀναφορὰ τῶν γύφτων, λέγοντάς του:

»—Μονάρχα μου, δίκηο εἶναι νὰ χαλάσῃς αὐτὸ τὸν ἄδικο νόμο γιὰ τοὺς γύφτους ἐκείνους, ποὺ εἶναι πιστοὶ ὑπήκοοι μας καὶ νὰ τὸν κρατήσῃς γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν ὑπηκοότητα.

»Ὁ Μιλὸς ὅμως τὸν ἔδιωξε λέγοντάς του πὼς μιὰ μέρα θὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ δίκαιου νόμου του.

»Ἔβγαλε, λοιπόν, μιὰ διαταγὴ καὶ μάζεψε κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι του ὅλους τοὺς γύφτους, κι' ἐκείνους ποὺ ἦταν ὑπήκοοί του κι' ἐκείνους ποὺ δὲν ἦταν "Υστερα βγῆκε στὸν ἐξώστη καὶ τοὺς φώναξε:

—"Οσοι ἀπὸ σᾶς εἴσαστε ὑπήκοοί μου, νὰ σταθῆτε κατὰ δῶ κι' ὅσοι δὲν εἴσαστε, νὰ πᾶτε κατὰ πέρα...

»Οἱ γύφτοι τότε μοιράστηκαν σὲ δυό. Ὁ Μιλὸς φώναξε πάλι:

»—"Οσοι γύφτοι εἴσαστε ὑπήκοοί μου θὰ πληρώνετε τὸν φόρο κι' ὅσοι δὲν εἴσαστε δὲ θὰ πληρώσετε τίποτα.

»Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια οἱ γύφτοι, ποὺ εἶχαν γίνει Σέρβοι ὑπήκοοι, τσέξανε ὅλοι ἀμέσως, κατὰ τὴ μεριὰ ἐκείνων ποὺ δὲν εἶχαν γίνει ἀκόμη ὑπήκοοι τοῦ Μιλὸς καὶ δὲ θὰ πλήρωναν κανένα φόρο, φωνάζοντας ὡς τὸν ἕβδομο οὐρανό:

»—"Ολοι οἱ γύφτοι μιὰ γενιὰ εἴμαστε ἄρχοντά μας!

»Καὶ γίνανε ἕνα μὲ τοὺς ἄλλους.

»—Τοὺς βλέπεις τώρα τί πρᾶγμα εἶναι τοῦτοι δῶ, οἱ γύφτοι ὅλοι; γυρίζει καὶ λέει ὁ Μιλὸς στὸν ὑπασπιστή του. "Αντε, καὶ μὴν ξανάρθῃς νὰ μοῦ πῇς νὰ χαλάσω τοὺς νόμους μου!...»

Τὸ παραπάνω παραμυθόλογο θὰ μποροῦσε, ὅπως εἴπαμε, νὰ τοποθετηθῇ σ' ὁποιο ἱστορικὸ πρόσωπο θὰ θέλαμε, γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ γραφτὴ παράδοσι, ἀλλὰ ἀπὸ προφορική. Καὶ σπάνια τὸ παλιὸ παραμυθόλογο ζῇ στὸ στόμα τοῦ λαοῦ ἀκέραιο κι' ἀπαραμόρφωτο.

Ο «ΠΑΡΑΜΥΘΟΛΟΓΟΣ» ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΥΜΑ-ΙΛΑΚΑΚΗΣ

Οἱ Καραγκιοζοπαίχτες μας — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθ' αὐτὸ δικά τους θεατρικὰ ἔργα, ποὺ γι' αὐτὰ θὰ κάνωμε λόγο σ' ἄλλο σημείωμα—ἔχουν πάρει κι' ἔχουν μεταποιήσει σὲ Καραγκιοζέϊκες παρασταστάσεις πάρα πολλὲς τέτοιες ἱστορίες, ποὺ τὶς ἄκουσαν ἢ φρόντισαν νὰ τὶς μάθουν ἀπὸ παλιοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ τέτοιες, κι' ἔχουν γιὰ ἥρωες ἕνα ἢ περισσότερα πρόσωπα. "Ενας τέτοιος σπουδαῖος «παραμυθολογᾶς» τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἦταν κι' ὁ Γιάννης Σουμαϊλακάκης. Ἡ καταγωγή του ἀπὸ τοὺς Μολάους τῆς Μονεμβασιᾶς. Ὁ Σουμαϊλακάκης — ποὺ τὸν γνώρισα κι' ἐγὼ προσωπικὰ στὰ τελευταῖα χρόνια του — εἶχε γνώριμους πολλοὺς Καραγκιοζοπαίχτες, ἂν κι' ὁ ἴδιος δὲν σύγναζε στὰ Καραγκιοζοθέατρα. Οἱ Καραγκιοζοπαίχτες ὅμως τὸν κυνηγοῦσαν παντοῦ γιὰ νὰ τοὺς διηγηθῇ ὡραῖα χωριάτικα ἀφηγήματα, σατυρικὲς ἱστορίες μὲ πειράγματα, πολλὰ λαογραφικὰ γεννήματα μὲ λόγια ἐπιγραμματικά, ποὺ ἤξερε τὸν μῦθο τους ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ἐνῶ οἱ πολλοὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἱστορίες δὲν εἶχανε φυλάξει παρὰ μονάχα τὴ φιλοσοφικὴ φράσι ἢ τὴν σύντομη παροιμία.

Ἡ κατοικία αὐτοῦ τοῦ σπάνιου ἀνθρώπου ἦταν ἕνα ἰσόγειο σπιτάκι στὴν ὁδὸν Βουλιαγμένης, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ "Αη Γιάννη τοῦ Ἀποκεφαλιστῆ. Ἐκεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια μαζευότανε πάρα πολλοὶ κι' ὄχι μόνο Καραγκιοζοπαίχτες, μὰ κι' ἄλλοι: ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἐπιστήμονες ἱστορικοί, ὅπως ὁ Βλαχογιάννης κι' ὁ Ν. Βραχνός, λαογράφοι, ὅπως ὁ Ν. Πολίτης κι' ὁ Σ. Λάμπρος, γιὰ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα του ἀνέκδοτα, μῦθους, ἱστορίες, περιπαίγματα, ὅλα βγαλμένα ἀπὸ τὸν πλούσιο πνευματικὸ ἀγρὸ του καὶ νὰ τὰ καταγράψουν σὰν χρήσιμο ἱστορικὸ καὶ λαογραφικὸ ὑλικό.

Ὁ Σουμαϊλακάκης πρόσφερε πάρα πολλὰ στὸ Καραγκιοζοθέατρο. Τρυγοῦσε ἀπὸ τὸ πλατύκαμπο τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀναμνήσεων του τὰ πιὸ πλούσια αὐτόφυτα περιβόλια μὲ τὰ σπανιώτερα ἄνθη.

Οἱ περισσότερο γνωστοὶ του Καραγκιοζοπαίχτες ἦταν ὁ Θεόδωρος Ἀρακόπουλος, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Θεοδωρέλλος, ὁ Λεωνίδας Σπαρτιάτης, ὁ Παναγιώτης Λαμπρινός, ὁ Μάρκος Ξάνθος, ὁ Σωτήρης Σπαθάρης κι' ὁ Ἀντώνιος Μόλλας.

Σὲ ὅλους αὐτοὺς ὁ ἀκριβὸς φίλος τους τοὺς χάριζε γενναιόκαρδα ὅσες ἱστορίες ἤξερε μὲ τὴν ἁπλὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ καὶ μὲ τὰ λόγια τῆς καρδιᾶς.

ΟΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ ΣΤΟ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΟΘΕΑΤΡΟ

Ἀπὸ τὸν Καραγκιόζη ὅλοι μας ἔχουμε κάτι νὰ μάθουμε ἴσως καὶ νὰ διδαχτοῦμε, ἐκεῖ ποὺ περιμένουμε μόνο νὰ γελάσουμε.

Στὶς παρασταστάσεις του θὰ βρῇ κανεὶς κι' ἄλλα περίεργα καὶ παράξενα, χωρατὰ κάθε λογῆς, λόγια καλοθύμητα, λόγια πατριωτικὰ καί, τέλος, λόγια ἔξυπνα ἢ κουτά, ὅλα βγαλμένα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τὰ ἤθη τῶν καιρῶν.

Ἀκόμη, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καραγκιόζη ἔχουν δανειστῇ τοὺς τίτλους τῶν ἔργων τους ὁ ἀξέχαστος κριτικός, αἰσθητικὸς καὶ συγγραφέας Φῶτος Πολίτης γιὰ τὸ θεατρικὸ ἔργο του «Καραγκιόζης ὁ Μέγας» καὶ ὁ κ. Θ. Ν. Συναδινὸς γιὰ τὸ ἐπίσης θεατρικὸ ἔργο του «Ὁ Καραγκιόζης».

Γιὰ τὸν «Καραγκιόζη τὸ Μέγα» γράφει ὁ Λ. Καμπάνης στὴν ἱστορία του τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας ὅτι εἶναι μιὰ κωμῳδία, ὅπου ὁ Πολίτης «θέλησε νὰ γελοιογραφήσῃ τοὺς λογῆς-λογῆς προσδευτικοὺς καὶ μεταρρυθμιστὰς κι' ὅπου ὁ συγγραφεὺς προβάλλει ἀπολογητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς λαϊκῆς παραδόσεως». Γιὰ τὸν «Καραγκιόζη» τοῦ κ. Συναδινοῦ μνημονεύεται ἡ γνώμη τοῦ θεατρικοῦ κριτικοῦ Α. Μ. Ἀνδρεάδη ὅτι εἶναι «ἕνας ὀρθόδοξος Ταρτοῦφος».

Ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης ἔχει γράψει γύρω ἀπὸ τὸν Καραγκιόζη, τὶς φιγοῦρες του, τὶς παρασταστάσεις του καὶ γενικὰ τὴν Καραγκιοζοπαιχτικὴ τέχνη μιὰ θαυμάσια νουβέλα μὲ τὸν τίτλο «Τοῦ Καραγκιόζη τὰ φαρμάκια». Μὲ τὸν Καραγκιόζη ἀκόμη ἔχουν ἀσχοληθῆ ὁ Ζ. Παντωνίου, ὁ Ν. Λάσκαρης, ὁ ἱστορικὸς τοῦ θεάτρου, ὁ Μπόμπης Ἄννινος, ὁ Γάλλος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Λουΐ Ρουσσὲλ καὶ ὁ κ. Τζούλιο Καΐμης ποὺ ἔχει κάνει μιὰ πλατύτατη καὶ ἐξαιρετικὴ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ Καραγκιόζη.

Θαυμαστὴς τοῦ Καραγκιοζοθέατρου ἦταν καὶ ὁ ἀλησμόνητος Ἀκαδημαϊκός, ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς Γεώργιος Δροσίνης, ποὺ ἀκόμη καὶ στὰ βαθειὰ γεράτειά του πήγαινε κάποτε-κάποτε στὸν Καραγκιόζη τοῦ Σπαθάρη, στὴν Κηφισιά, στὸ πρόαστιο, ὅπου πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ βίου του.

Ὁ Δροσίνης, λοιπόν, ταξιδεύοντας κάποτε τὸ καλοκαῖρι στὴν Πελοπόνησο, εἶχε περάσει κι' ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ὅπου συνάντησε κάποιους γνωστούς του, ποὺ τὸν φιλοξένησαν ἕνα βράδυ.

«Ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ — ἔγραφε ὁ Δροσίνης — ὁ φιλικὸς ἐκεῖνος κύκλος, ποὺ τόσο πρόθυμα μ' ἐξενάγησε καὶ μὲ ξένισε στὸ Ναύπλιο, ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ, λέγω, ν' ἀναμνησθῶ μὲ στοργὴ τοῦ ἀφελοῦς καὶ νεανικοῦ δείπνου μας ἐκείνης τῆς ἑσπέρας, ποὺ εἶχεν ὡς ἐπιδόρπια τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα.

»Παρὰ τὴν ἄκρη ἐπὶ τοῦ μεγάλου παραθύρου ἐνὸς καφενείου εἶχεν ἀναρτήσει τὸ γενικὸν του παραπέτασμα ὁ Καραγκιόζης, ἐδίδετο δὲ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἓν δρᾶμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον

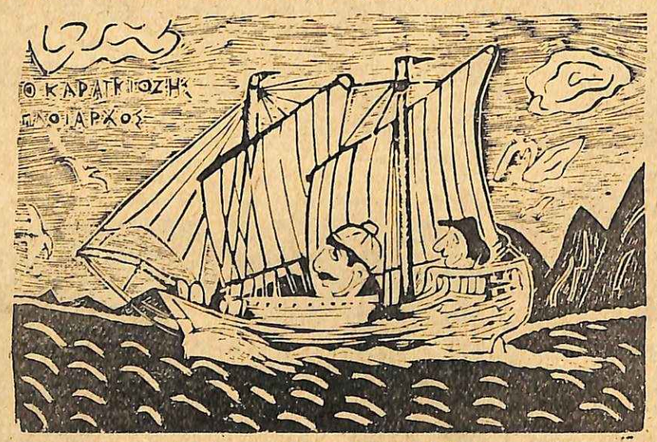

Ἀπὸ τὸ θέατρο τῶν σκιῶν τῆς παραδόσεως: («Ὁ Καραγκιόζης πλοίαρχος»).

παρακολουθήσει ἡ «Ἐρωτικὴ ἀγάπη». Καὶ εἴδομεν σκιαγραφουμένας ἐπὶ τῆς σινδόνος τὰς μορφὰς τοῦ Καραγκιόζη καὶ τῶν ἐραστῶν τῆς Βασιλοπούλας καὶ ἠκούσαμεν τοὺς λεπυργισμοὺς τοῦ Νιόνιου, τὰς κραυγὰς τοῦ Τσιφούτη, τὰ θαυμάσια τραγούδια τοῦ Ἀχιλλέως ἰατροῦ, τοῦ μέλλοντος εὐτυχοῦς νυμφίου, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐντέχνους παγίδας τοῦ Χατζηαβάτη, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Καραγκιόζη, κατὰ τῶν ἀνεπιθυμήτων μνηστήρων. Καὶ ἐγελάσαμεν μὲ τὰς εὐφυεῖς βωμολοχίας τοῦ Καραγκιόζη καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ γενναίου καὶ ἡρωϊκοῦ Μπαρμπαγιώργου. Ἀκόμη ἐθαυμάσαμεν τὴν πλήρη καὶ πολὺ ἐπιτυχῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς θηρίου—δράκοντος, τὸ ὁποῖον κατέπινε τοὺς ἀνεπιθυμήτους καὶ θρασεῖς ἐραστὰς τῆς βασιλοπούλας, ὡσὰν νὰ ἦσαν ράγες σταφυλῆς. Καὶ μόνον ἀπήλθομεν ὅταν ἐτελείωσεν ἡ παράστασις κατὰ μεσονύκτιον ὑπακούσαντες εἰς τὸν ὄζυν καὶ παρατεταμένον συριγμὸν τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀγγέλλοντος τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν».

Ἡ παράστασι αὐτὴ τοῦ Καραγκόζη ποὺ παρακολούθησε ὁ Δροσίνης πρὶν πενῆντα ἴσως κι' ἑξῆντα χρόνια, εἶναι ἀπὸ αὐτὲς τὶς γνωστὲς παρασταστάσεις τῆς παραδόσεως τοῦ Καραγκιοζοθέατρου.

Ἡ παράδοσι τοῦ Καραγκιόζη δὲν ἐπιτρέπει πολλὲς τολμηρὲς μεταρρυθμίσεις. Δὲν πρέπει, δηλαδή, νὰ παραμορφώνεται, ἀλλὰ νὰ ξαναπλάθεται ἀπὸ τὸ δημιουργὸ Καραγκιοζοπαίχτη. "Οπου ὑπάρχει καλὸ ἱστορικό, πρέπει νὰ τὸ διατηρήσῃ ὅπως εἶναι, καὶ μονάχα ὅπου ἀπαντήσῃ ὑλικὸ σχολαστικὰ διατυπωμένο, μὲ ἀχρωμάτιστη ὑπόθεσι, μὲ σαχλὸ ἢ κρύο διάλογο, μπορεῖ νὰ τὸ ξαναζωντανέψῃ μὲ χρώματα καὶ μὲ διαλόγους, ποὺ ταιριάζουν στὰ πράσωπα καὶ στὰ ἤθη τὰ περασμένα. Ἀπὸ τοὺς παλιοὺς Καραγκιοζοπαίχτες ἐκεῖνοι ποὺ πέτυχαν ἀπόλυτα στὴν μεταρρύθμισι τοῦ θεάτρου τῶν σκιῶν εἶναι ὁ Μίμαρος καὶ ὁ Ρούλιας. "Ερχονται στὴν πρώτη γραμμὴ. Ἀκολουθοῦν ὁ Μόλλας καὶ ὁ Μόρος.

Δύο ἄλλοι καινοτόμοι Καραγκιοζοπαίχτες στάθηκαν ὁ Δημήτριος Μανωλόπουλος καὶ ὁ Χαρίλαος Πετρόπουλος. Αὐτοὶ φρόντισαν νὰ βελτιώσουν τὴν τεχνικὴ τοῦ θεάτρου τῶν σκιῶν καὶ τὰ σκηνικά του. "Αλλοτε — δηλαδὴ στὶς ἀρχὲς — τὸ μεγαλύτερο ὕψος ποὺ ἔφταναν οἱ χαρτονένιες φιγοῦρες τοῦ Καραγκιοζοθέατρου ἦταν οἱ 20 πόντοι. Καὶ στὸ ὕψος αὐτὸ κοφόντουσαν ὁ Μπαρμπαγιώργος, οἱ βασιλιάδες καὶ ὅλοι οἱ πρῶτης γραμμῆς ἥρωες τοῦ Καραγκιοζαϊϊκου θεάτρου. Ὁ Καραγκιόζης, ἂν καὶ πρῶτος ἥρως, παρουσιάζεται κοντότερος, γιατὶ ἀπὸ φυσικοῦ του δὲν εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα σὰν καμπούρης, κι' ὅλας, ποὺ εἶναι. Τὸ πάχος τοῦ χαρτονιοῦ, ποὺ χαράζονται οἱ φιγοῦρες δὲν πρέπει νὰ εἶναι παχύτερο ἀπὸ τρία χιλιοστὰ τοῦ μέτρου. Διαφορετικὰ δὲ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τὸν Καραγκιοζοπαίχτη σβέλτα καὶ μὲ ἄνεσι στὶς κινήσεις.

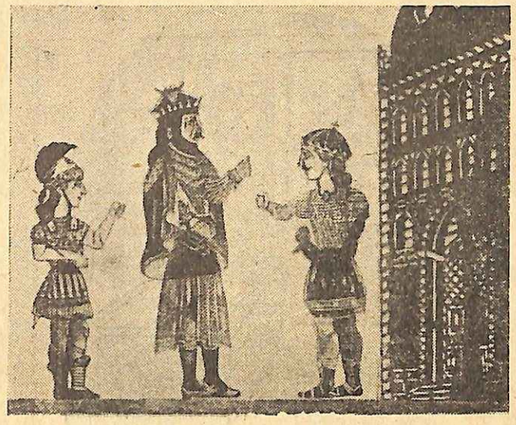

Σκηνὴ ἀπὸ τὸ τροποποιημένο θέατρο τοῦ Καραγκιόζη.

Τὰ μάτια, τὸ στόμα, τὰ μαλλιά, οἱ σκιὲς τοῦ ρουχισμοῦ τῆς φιγούρας, τὸ καπέλλο ἢ τὸ φέσι μὲ τὴ φούντα, οἱ τσάκισες τῆς φουστανέλλας, τὰ διάφορα μπιχλιμπίδια τῶν σπαθιῶν, τὰ παρασήμια (ἔχει καὶ παρασημοφορημένους ἥρωες ὁ Καραγκιόζης) γίνονται μὲ χάραγμα καὶ μὲ ξέσκωμα τοῦ χαρτονιοῦ ἀπὸ κοπίδι, ποὺ πρέπει νὰ τὸ κρατάῃ καὶ νὰ τὸ ἐργάζεται χέρι σταθερὸ καὶ σίγουρο μεγάλου τεχνίτη σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ὁ Μανωλόπουλος πρῶτος ἔμπασε στὸ Καραγκιοζοθέατρο ἀντὶ τῆς χαρτονένιας φιγούρας τὴν διαφανῆ δερμάτινη, ποὺ πάνω της ζωγράφιζε μὲ σινικὴ μελάνη καὶ μὲ διαφορα χρώματα κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

Αὐτὲς οἱ φιγοῦρες ἔφταναν τὸ ὕψος τοῦ ἑνὸς μέτρου. Καὶ διαδόθηκαν ἀμέσως σὲ ὅλους τοὺς Καραγκιοζοπαίχτες.

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ Μανωλόπουλος τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς δερματένιας φιγούρας τὸ ἀντέγραψε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου τὸ εἶδε, τὸ μελέτησε καὶ τὸ ἔφερε ὕστερα στὴν Ἑλλάδα. Πολλοὶ ὅμως ὁμότεχνοί του, ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ χαρτονένιες φιγοῦρες εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τὶς δερμάτινες ἀπὸ κάθε ἄποψι Καραγκιοζαΐϊκης σκηνικῆς τεχνικῆς. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν μερικοὶ τὶς καταργήσανε καὶ ξαναγύρισαν στὸ χαρτόνι. "Αλλοι πάλι διατηρήσανε τὸ χρωματιστὸ δέρμα γιὰ ὡρισμένο ἀριθμὸ ἀπὸ αὐτὲς καὶ γιὰ διακοσμητικὰ σκηνικά: κτίσματα, σημαῖες, σπηλιές, θηρία κτλ.

Ἡ μεγάλη καινοτομία τοῦ Μανωλόπουλου ἦταν στὴν στροφὴ τῆς φιγούρας καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω. Γιατὶ ὅπως εἶναι τὸ σκιὲς στὸ πανὶ μποροῦσαν νὰ κάνουν μόνο δυὸ κινήσεις: τὴν μιὰ τοῦ βαδίσματος ἐμπρὸς καὶ τὴν ἄλλη τοῦ σκυφίματος πρὸς τὰ πίσω. Τώρα οἱ φιγοῦρες μποροῦν νὰ γυρίζουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις ἐπάνω στὸν μπερντέ, γιατὶ εἶναι διπλές, δηλαδὴ μὲ δυὸ «προφίλ», ἕνα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἕνα πρὸς τὰ πίσω.

Τέλος, ὁ Χαρίλαος Πετρόπουλος, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἔκαμε δυὸ μπερντέδες τὸν ἕναν δίπλα στὸν ἄλλο, τελειοποιώντας τὴν σκηνικὴ ἀλλαγή, ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν ἐπιτύχῃ ἔτσι ταχύτατα καὶ σὲ ὁποια στιγμὴ τῆς παραστάσεως τὸ καλοῦσε ἡ σκηνικὴ οἰκονομία τῆς παρασάσεως. Πότε ἄναβε τὰ φῶτα στὸ ἕνα πανὶ καὶ πότε στὸ ἄλλο. "Εκανε, δηλαδὴ —ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασι — τὴν περιστροφικὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου τοῦ Καραγκιόζη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΞΕΣΠΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

"Ενας βαθύπλουτος Νοτιοαμερικανὸς ἔμπορος ὀρυκτελαίων κυττάζει μιὰ ἐλαιογραφία τοῦ Πικασσὸ κάπου ἀπὸ τὴν ὁποία βρίσκεται ἡ τιμὴ τῶν 10.000 δολλαρίων καὶ στρέφοντας πρὸς τὸν περίφημο ζωγράφο, ποὺ συνέπεσε νὰ εἶναι παρών, τοῦ λέει:

—Καλημέρα, κύριε συνάδελφε.

—Συνάδελφος; Εἴσαστε ζωγράφος;

—"Οχι. Ἀλλὰ πλουτίσαμε κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ λάδι καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ λαδομπογιά...

★

Στὸ δικαστήριο.

Ὁ πρόεδρος.— Κατηγορούμενε, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις πὼς ἔκλεψες ἐσὺ τὸ ρολόϊ τοῦ κυρίου, ἀθωώνεσαι. Μὰ ὁ κατηγορούμενος δὲν κουνιέται ἀπ' τὴ θέσι του.

Ὁ πρόεδρος.— Πήγαινε λοιπόν... Εἶσαι ἐλεύθερος!

Ὁ κατηγορούμενος.— Μά... δὲν κατάλαβα καλά, κύριε πρόεδρε. Τὸ ρολόϊ θὰ μείνῃ δικό μου, ἢ πρέπει νὰ τὸ δώσω πίσω;

★

Μεταξὺ φιλενάδων:

—"Αχ, Κική μου, σὰν τρελλὸς κάνει γιὰ μένα! Μοῦ ὁρκίζεται αἰώνια πίστι κι' ἀφοσίωσι, ὁ πολυαγαπημένος μου Πέτρος.

—Καλέ, αὐτὸς εἶναι δικός μου! Χτὲς μὲ φίλησε, στὰ σκοτεινά.

—Ἀλήθεια; "Α, τὸ μασκαρᾶ! Νὰ τὸν ἀποφεύγῃς, Κική μου. Εἶναι ἄθλιος, τιποτένιος!

—Καλὲ τί λές; Αὐτὸς εἶναι ὁ εὐγενικώτερος ἄντρας ποὺ γνώρισα.

—Τί ἀνόητη ποὺ εἶσαι! Εἶναι ἀπατεώνας, σοῦ λέω. "Εχει ἀρραβωνιαστῆ μὲ τὴ Νίτσα.

—Ἀλήθεια; "Α, τὸν παλιάνθρωπο, τὸν ἠλίθιο, τὸν ἀσχημομούρη!...

★

—Τί γίνεσαι, Νῖκο; Τί νεώτερα;

—"Ενινα πατέρας.

—Συχαρητήρια! Κι' ἡ γυναῖκα σου εἶναι καλά;

—Ἡ γυναῖκα μου; Μὰ αὐτὴ δὲν τὸ ξέρει!

★

—Ἡ κόρη μου κάνει μάθημα τραγουδιοῦ καὶ δὲ μπορῶ νὰ μείνω στὸ σπίτι οὔτε στιγμή.

—Εἶσαι εὐτυχής, φίλε μου... Ἡ δική μου κόρη μαθαίνει μαγειρική... κι' ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τρώω στὸ σπίτι μου!

★

"Ενας ἱεραπόστολος μαλώνει τοὺς κανιβάλους:

—Τὸν φάγατε λοιπόν, τὸν ἀεροπόρο;

—Ναί, πάτερ μου...

—Ἀσεβέστατοι! Τί κάνατε; Δὲ σᾶς εἶχα πῆ νὰ μὴν ζαναφᾶτε ἄνθρωπο;

—Μὰ αὐτός, πάτερ μου, δὲν ἦταν ἄνθρωπος. "Ηταν... πουλί!...

★

Στὸ φωτογραφεῖο:

Ἡ κυρία.— Δυστυχία μου! Ὁ ἄντρας μου εἶν' αὐτός, ἢ κανένας χιμπατζῆς;

Ὁ φωτογράφος.— Δυστυχῶς, κυρία μου, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω τίποτα. "Επρεπε νὰ τὸν προσέξετε πρὶν τὸν παντρευτῆτε!...

★

Ὁ γιατρός.— "Εχετε ἄδικο νὰ παραπονιέσθε, κυρία μου. Ὁ ἄντρας σας εἶναι μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ἡλικία του.

Ἡ κυρία.— Ὄχι ὅμως... καὶ νιὰ τὴ δική μου!

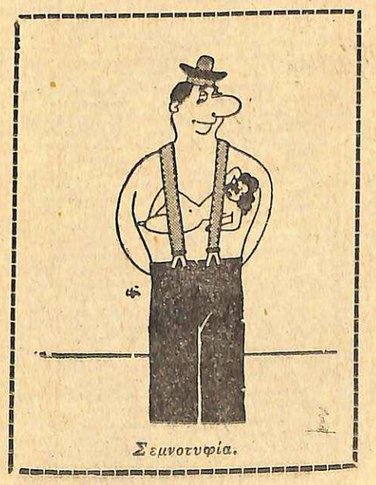

Σεμνοτυφία.

—Πῶς! Μοῦ ἀρνεῖσθε τὴν κόρη σας, ἀφοῦ μοῦ δώσατε τὸ λόγο σας;

—Μά, κύριε, σὲ σᾶς ἔδωσα τὸ λόγο μου καὶ σ' ἄλλον τὴν κόρη μου. Μὴν τὰ θέλετε ὅλα δικά σας!

★

—"Ωστε ἡ γυναῖκα σας πάει κάθε χρόνο στὰ θαλάσσια λουτρά;

—Ναί, γιατὶ νομίζει πὼς τὸ ἁλάτι δὲ θὰ τὴν ἀφίσῃ... νὰ μπαγιατέψῃ!

★

Ὁ ὑπηρέτης.— Θὰ φύγω ἀπ' τὸ σπίτι σας, ἀφεντικό. Ἡ γυναῖκα σας μοῦδωσε δυὸ χαστούκια.

Ὁ κύριος.— "Αν ἦταν σοβαρὸς λόγος αὐτός, τότε ἐγὼ θἄπρεπε νὰ εἶχα φύγει ἑκατὸ φορὲς ὡς τώρα!

★

Ὁ ὑπηρέτης.— Κύριε, κύριε! Ἀκούω βήματα στὸ ἀπάνω πάτωμα... Σίγουρα θἄναι κλέφτες!

Ὁ κύριος.— Μὴν τοὺς ἀνησυχήσῃς. "Ισως νὰ πνίξουν τὴν πεθερά μου!...

— *Τὸ τηλεγράφημα λέει, πὼς κληρονομήσατε πέντε ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸ θεῖο σας!...*

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
τῆς «κάθετης κυριαρχίας»

Πῶς παρουσιάζεται ἡ νομικὴ πλευρὰ τῆς κατακτήσεως τοῦ διαστήματος

ΕΝΩ οἱ Ρῶσοι κι' οἱ 'Αμερικανοὶ ἔχουν ριχτῆ σ' ἕνα λυσσαλέο ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαστήματος, πολλοὶ διαπρεπεῖς νομομαθεῖς, τόσο τοῦ παλαιοῦ ὅσο καὶ τοῦ νέου κόσμου, ἀρχισαν ν' ἀπασχολοῦνται μὲ τὰ ἀκανθώδη προβλήματα, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ αὐτὲς τὶς νέες τολμηρὲς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνθρώπου. "Ολοι αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι πρέπει νὰ καθοριστῆ ἀπὸ τώρα ἕνα «δίκαιο τοῦ διαστήματος», ποὺ νὰ δεσμεύῃ προκαταβολικὰ τὶς διάφορες χῶρες καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους.

Θὰ παρατηρήσετε ἴσως ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι δυναμικὸ κι' ὅτι ὁ ἰσχυρότερος θὰ κατακτήσῃ τὸ διάστημα χωρὶς νὰ δώσῃ λογαριασμὸ σὲ κανένα.

Αὐτὸ θὰ ἦταν σωστό, ἂν ὑπῆρχε μιὰ χώρα, ποὺ θὰ εἶχε συγκεντρώσει ὅλη τὴ δύναμι στὰ χέρια της. Ἀλλά, γιὰ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον, αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο δὲ φαίνεται πιθανόν. Καὶ εἶναι λογικώτερο νὰ σκεφτοῦμε ὅτι θὰ ὑπάρξουν πολλὲς χῶρες, ποὺ θὰ διεκδικήσουν «κομμάτια» τοῦ διαστήματος ἢ θὰ μποροῦν νὰ ἐλέγξουν ὡρισμένες περιοχές του.

Τὸ ἴδιο συνέβη ἀλλοτε καὶ μὲ τὶς ἀποικίες. Τὰ ἰσχυρότερα κράτη κατέκτησαν τμήματα ἀπὸ τὶς καλούμενες ἀποικίτστες ἠπείρους κι' ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτά. Εἶδαν, ὅμως, κατόπιν ὅτι, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἰσχύῃ τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου ἢ τοῦ πιὸ τυχεροῦ, τὰ πράγματα θὰ ἔφταναν σὲ ἀδιέξοδο. Καὶ γι' αὐτὸ θεσπισαν μιὰ νομοθεσία ποὺ ρύθμιζε τὰ ζητήματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἀδυνάτων λαῶν ἀπὸ τοὺς πιὸ δυνατούς.

"Ετσι, δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράξενο τὸ ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ διαστήματος ἀρχισαν νὰ μελετῶνται ἀπὸ τώρα. Τὸ σημαντικώτερο ἀπ' αὐτὰ εἶναι τῆς καλουμένης «κάθετης κυριαρχίας». Ποῦ τελειώνει ἡ κυριαρχία ἑνὸς κράτους μέσα στὸ διάστημα;

Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ «κάθετη κυριαρχία» τερματίζεται ἐκεῖ ὅπου καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα. "Αλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἐκτείνεται ὡς τὸ σημεῖο ποὺ φτάνει ἡ γηΐνη ἕλξις. "Αλλοι ἀκόμη ὅτι ἐκτείνεται στὸ ἄπειρο...

"Οποια κι' ἂν πάρωμε ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπόψεις, θὰ πρέπει νὰ συμπεράνωμε ὅτι οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι ποὺ ἐξαπέλυσαν οἱ Ρῶσοι κι' οἱ 'Αμερικανοὶ παρεβίασαν τὴν «κάθετη κυριαρχία» πλείστων χωρῶν.

'Αλλὰ νὰ μερικὰ ἄλλα προβλήματα: Ἡ ἐκσφενδόνισι δορυφόρων κι' ἡ κατάστησι τῆς Σελήνης ἢ τοῦ "Αρεως ἀπαιτεῖ κολοσσιαῖα ποσά. Μόνο, λοιπόν, οἱ πλούσιες χῶρες, ὅπως ἡ 'Αμερικὴ κι' ἡ Ρωσία, μποροῦν νὰ ριχτοῦν σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. "Ας πάρωμε, ὅμως, μιὰ χώρα ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα πλούσια γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ Σελήνη, διαθέτει, ὅμως, ἰσχυροὺς «ἐγκεφάλους», ποὺ ἔγουν ἐξοικειωθῆ μὲ τὰ προβλήματα τοῦ διαστήματος. Τέτοια χώρα π. χ. εἶναι ἡ Γερμανία. "Ας ὑποθέσωμε, λοιπόν, ὅτι ἕνας Γερμανὸς σοφὸς ἀνακαλύπτει ἕνα ἰσχυρὸ μαγνητικὸ μηνύτημα, ποὺ κάνει τὰ διαστημόπλοια νὰ ἐφεύρουν ἀπὸ τὴν τροχιά τους καὶ νὰ προσγειώνωνται στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Βεσσλίνου. "Ετσι, ἡ Γερμανία θὰ σφετερίζεται τὰ πλούσια μεταλλεύματα, ποὺ οἱ Ρῶσοι κι' οἱ 'Αμερικανοὶ θὰ μεταφέρουν ἀπὸ τὴ Σελήνη. Μποροῦμε νὰ ποῦμε τότε ὅτι ἡ Γερμανία ἀσκεῖ διαστημοπειρατεία;

"Αλλο πρόβλημα: "Ενας ρωσικὸς τεχνητὸς δορυφόρος ἢ ἕνα διαστημόπλοιο ἐφεύγει ἀπὸ τὴν τροχιά του καὶ πέφτει πάνω στὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια τοῦ Ντητρόϊτ, ὅπου προκαλεῖ μεγάλης ἐκτάσεως πυρκαϊές. Οἱ Ρῶσοι ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσουν τὶς ζημιὲς ἢ μποροῦν νὰ ἰσχυριστοῦν ὅτι ἡ εὐθύνη τους ἐκτείνεται ὡς τὸ σημεῖο ὅπου μποροῦν νὰ ἐλέγχουν τὸ δορυφόρο ἢ τὸ διαστημόπλοιό τους;

"Ενα ἀκόμη πρόβλημα: Μιὰ γώρα – ἂς ὑποθέσωμε ἡ Γαλλία — δὲν ἔχει οὔτε τεχνητοὺς δορυφόρους οὔτε διαστημόπλοια. Οἱ ἐπιστήμονες της, ὅμως, εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐλέγχουν μὲ εἰδικὰ μηχανήματα τὸ γῶρο τοῦ διαστήματος, ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴ χώρα τους καὶ νὰ καταρρίπτουν τὰ διαστημόπλοια, ποὺ περνοῦν ἀπ' αὐτόν. Εἶναι ἄραγε δικαιωμά τους;

"Ολα αὐτὰ τὰ προβλήματα μπορεῖ νὰ φαίνωνται σήμερα γωρὶς σημασία. 'Αλλ' αὔριο ἢ μεθαύριο, θ' ἀπασχολήσουν σοβαρὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλανήτου μας.

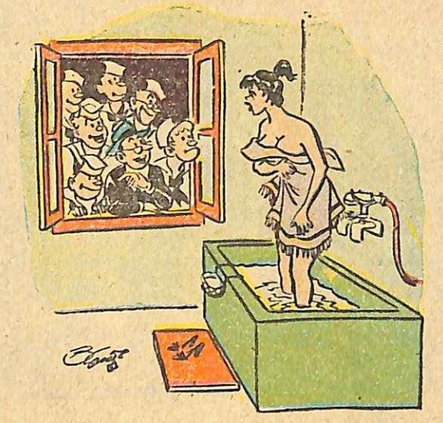

'Ο διερμηνεύς: 'Αδίκως φωνάζετε δεινοί. Δὲν ξέρουν ἑλληνικά!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΔΙΚΑ

"Αδικα πήγες γιὰ γαμπρὸς
γιὰ κεῖνη πούχες πλώρη,
ὁ γάμος θάτανε λαμπρός,
μὰ ἡ μοῖρα σου ἔτσι τόχει
καὶ δὲ σὲ ἤθελε ἡ μαμᾶ
κι' ἂς σ' ἤθελε ἡ κόρη
καὶ μὲ τὰ μοῦ καὶ μὲ τὰ μὰ
ἐν τέλει σοῦπε: "Ο χ ι.

*

Τί τρέλλα ποὺ σὲ βάρεσε
νὰ θέλῃς νὰ γαμπρίζῃς!
Τὸ ξέρω πὼς σοῦ ἄρεσε
ἡ στρογγυλὴ της προῖκα,
τὴν εἶχες βρῆ στὸ τσάκα της
κι' ἄρχισες νὰ ἐλπίζῃς,
μὰ θύμωσε ἡ μαμάκα της
καὶ σοῦκοψε τὴ γλύκα.

*

"Αδικα μοῦ στηνόσουνα
στὴ γειτονιὰ τῆς πάντα,
ἄδικα μοῦ ντυνόσουνα
σὰν νᾶσουν φιγουρίνι,
ἄδικα τὴν ξεμυάλιζες
μὲ κάθε μιὰ σου ἀδάντα
καὶ τὸ μαλλί σου γυάλιζες
γερὰ μὲ μπριγιαντίνη...

*

"Αδικα γίνανε ὅλα αὐτὰ
κι' ἤσουν κομψὸς στὴν τρίχα,
γιατὶ ἡ μαμᾶ, ποὺ ὀρθὰ κοφτὰ
σοῦ ἔκοψε τὸν βῆχα,
γαμπρὸ δὲ σὲ γουστάριζε
γιὰ κόρη τεφαρίκι
κι' ἀμέσως σὲ μπαρκάρισε
ἀλλοῦ νὰ βρῆς καΐκι...

*

Προῖκα, φτωχέ μου, δὲ μασᾶς
καὶ μοῦχες μαραζώσει
καὶ τὴ χυλόπιττα φυσᾶς
γιὰ νὰ ψευτοκρυώσῃ.
Μ' ἂν μπῆς σὲ ἄλλο πειρασμὸ
καὶ ρίξῃς σ' ἄλλο στόχο,
μὴν κάνῃς τὸν λογαρισμὸ
χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γιὰ νὰ ἀποδείξουν ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ

'Εκπληκτικὰ κατορθώματα ἐρωτευμένων ποὺ φθάνουν στὰ ὅρια τῆς τρέλλας!...

ΤΟ ξευγάρι ποὺ ἔκανε τὸν περίπατό του στοὺς ἡσυχους δρόμους μιᾶς μικρῆς γαλλικῆς πόλεως, τὴ ζεστὴ ἐκείνη καλοκαιρινὴ νύχτα μὲ τὴν ἀστροφεγγιά, δὲ φαινόταν καθόλου εὐτυχισμένο. Ἡ κοπέλλα ἴδιως εἶχε ὀρεξι γιὰ γκρίνια...

— Γιατὶ δὲν εἶσαι καλὴ μαζί μου, ἀγάπη μου; τῆς παραπονέθηκε ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἀγκαλιάζοντάς την ἀπ' τὴ μέση. 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!... Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ παντρευτοῦμε, γιὰ νὰ σ' ἔχω ὁλότελα δική μου!...

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας λάμψανε.

— Μ' ἀγαπᾶς! εἶπε εἰρωνικά. Δὲν τὸ πιστεύω... Τί ἔχεις κάνει γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπη σου; Δὲ θὰ σὲ παντρευτῶ, ἂν δὲν κάνῃς πρῶτα κάτι πραγματικὰ γενναῖο!

'Ο νέος τὴν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Πῶς θέλεις δηλαδὴ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω; ρώτησε. Πές μου ἕνα τρόπο...

'Εκείνη τοὔδειξε τότε μιὰ παληὰ κι' ἀχρηστευμένη καμινάδα, ὕψους 40 μέτρων.

— 'Ανέβα ἐκεῖ πάνω αὔριο! τοῦ εἶπε. Μόνο τότε θὰ δεχτῶ νὰ σὲ παντρευτῶ.

Πραγματικά, τ'ἄλλο πρωῒ, ὁ νέος ἔκαμε τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀναρρίχησι, ἀπὸ μιὰ σκουριασμένη σιδερένια σκάλα, στερεωμένη στὴν καμινάδα.

Εἶχε φτάσει σχεδὸν στὴν κορφή, ὅταν ἡ σκάλα ξεκόλλησε κι' ἄρχισε νὰ πέφτῃ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ ἔξω! 'Αλλ' ὁ νέος εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ ἁρπάξῃ τὸ σῦρμα τοῦ ἀλεξικεραύνου καὶ νὰ μείνῃ κρεμασμένος ἀπ' αὐτὸ στὸ κενό, μερικὲς στιγμές.

"Υστερα, ἁπλώνοντας τὸ ἕνα χέρι του καὶ τὸ ἕνα πόδι του πρὸς τὰ ἔξω, ἁρπαξε τὴ σκάλα ποὺ ταλαντευότανε, καὶ τὴν τραβηξε πρὸς τὸ μέρος του. Στερέωσε πάλι τὴν ἄκρη της στὴν καμινάδα καὶ μπόρεσε νὰ κατεβῇ μ' ἀσφάλεια... καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ποὺ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε περάσει!

Δὲν ὑστεροῦσε σὲ θάρρος ἀπ' αὐτὸ τὸ Γάλλο ἕνας Βέλγος, ὀνόματι Γκαρνιέ. Αὐτὸς εἶχε ἐρωτευθῆ μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶχε τάξει νὰ παντρευτῇ μόνο τὸν ἄντρα ποὺ θὰ τῆς ἀποδείκνυε πρῶτα τὴν ἀγάπη του καὶ τὴ γενναιότητά του.

— Θὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, τὴ ρώτησε, ἂν μπῶ σ' ἕνα κλουβὶ λιονταριῶν τοῦ ἰσίρκου καὶ μείνω πέντε λεπτὰ ἐκεῖ μέσα, διασᾶζοντας ἐφημερίδα;

— Δὲ θὰ τολμήσῃς ποτέ, ἀπάντησε ἐκείνη ἀνασκώνοντας τοὺς ὤμους της.

Κι' ὅμως ὁ νέος τόλμησε... καὶ βγῆκε ἀνέπαφος ἀπ' τὴν τρομαχτικὴ αὐτὴ περιπέτεια!

Γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπη του, ἕνας ἄλλος γενναῖος ἀλλ' ἄμυαλος νεαρὸς ξαπλώθηκε δίπλα σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἀνασήκωσε τὸ μανίκι του κι' ἔβαλε τὸ μπράτσο του κάτω ἀπὸ ἕνα τσάϊνο ποὺ περνοῦσε, γιὰ νὰ τοῦ τὸ κόψῃ. "Οπως ἐξήγησε κατόπιν, ἀκουστηριάσθηκε ἔτσι, ἐπειδὴ εἶχε πῆ στὴ μητέρα τῆς ἀγαπημένης του ὅτι ἤταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὸ ἕνα του χέρι γι' αὐτήν. Θέλησε δηλαδὴ ν' ἀποδείξῃ ἔτσι ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νιὰ σχῆμα λόγου...

Λένε γιὰ τὸ μεγάλο ζωγράφο Βὰν Γκὼγκ ὅτι ἔκαψε κάποτε τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ μιὰ λάμπα, γιὰ ν' ἀποδείξῃ σὲ μιὰ κοπέλλα πῶς τὴν ἀγαποῦσε!

"Ενας ἄλλος καλλιτέχνης, ὁ Αὐστριακὸς Ἰουστῖνος Σζόνταν, κοπίασε ἐπὶ 25 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ μάθῃ νὰ ζωγραφίζῃ πάνω σὲ... ἰστοὺς ἀράχνης! Γιατὶ τοῦ εἶχε πῆ μιὰ ξανθειὰ καὶ ὄμορφη Βιεννέζα, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, ὅτι ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντοευτῇ «πρέπει νὰ κάνῃ κάτι τὸ ἀδύνατο».

'Από τότε; ὁ νέος ζωγράφος ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, δουλεύοντας ἐπὶ χρόνια σ' ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸ ἀτελιέ. Κι' ἐπιτέλους κατώρθωσε «τὸ ἀδύνατο» μιὰ κρύα νύχτα τοῦ Δεκέμβρη: Ζωγράφισε δηλαδὴ ἕνα μικρὸ καὶ ὡραῖο πίνακα σ' ἕνα δίχτυ ἀράχνης, ἀφοῦ πρῶτα εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα εἰδικὸ μίγμα χρωμάτων κατάλληλο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

"Οταν συμπλήρωσε τὸ κατόρθωμά του, πῆγε νὰ τὸ ἀναγγείλῃ στὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε... ἀλλ' ἔνιωθε πὼς αὐτὴ εἶχε πεθάνει στὸ μεταξύ!

Οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τῆς Βιέννης θαύμασαν τὸ Σζόνταν γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία του, 'Αλλ' ἡ φήμη ποὺ ἀπόχτησε, δὲν τὸν ἀποζημίωσε ποτὲ γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδιᾶς του.

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μιὰ μάσα ΑΠΟ ΕΡΜΙΝΑ

ΑΥΤΗ ἡ κυρία ἤτανε μία πολὺ καθὼς πρέπει κυρία. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα της, εἶχε καὶ ἕναν πολὺ καθὼς πρέπει φίλο. Βέβαια, αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καθόλου καθὼς πρέπει καὶ τὸν ἀποδοκιμάζω μ' ὅλη μου τὴν ἀγανακτισμένη ψυχή, ἀλλά, τέλος πάντων, κάτι τέτοια συμβαίνουν καὶ δὲ νομίζω, ὅτι ὠφελεῖ τὴν παγκόσμια ἠθικὴ νὰ τ' ἀποσιωποῦμε. Κάθε ἄλλο μάλιστα. 'Η γνώμη μου εἶναι, ὅτι ὀφείλουμε ν' ἀποκαλύπτουμε καὶ νὰ στηλιτεύουμε παρόμοια γεγονότα, γιὰ νὰ παραδειγματίζεται ἡ κοινωνία καὶ νὰ φρονηματίζωνται οἱ ἔνοχοι.

Βέβαια, ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, ἂν τυχὸν καὶ τὴν καλοῦσαν ν' ἀπολογηθῇ, μποροῦσε νὰ προβάλῃ τὰ δικαιολογητικά της καὶ νὰ πῇ:

— Κύριοι ἔνορκοι, ναὶ μὲν ἔσφαλα, ἀλλὰ εἶχα τοὺς λόγους μου. Ὁ σύζυγός μου, ποὺ ἤταν τόσο τρυφερὸς τὸν πρῶτο χρόνο, ἐμείωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ μένα. 'Αφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὶς δουλειές του. Πολλὲς φορές, τρώει τὰ μεσημέρια ἔξω, πολλὲς νύχτες γυρίζει ἀργὰ καὶ κουρασμένος, γιατὶ τὸν ἀπασχολοῦν συμβούλια καὶ συνεδριάσεις. Καὶ μένω μόνη... Ρουτίνα, πλῆξις, ἀνία... Καὶ εἶμαι ἀκόμη νέα καί, ὅπως μοῦ λένε, ἀρκετὰ ὄμορφη. Εἶχα θαυμαστάς. 'Ακόμα καὶ παντρεμένους — δὲ σᾶς τὸ κρύβω κύριοι ἔνορκοι. Γιατὶ καὶ πολλοὶ παντρεμένοι, ποὺ ἔχουν ἐγκαταστήσει τὴ ρουτίνα στὴ συζυγική τους ζωή, συνηθίζουν νὰ ποικίλλουν τὴ ρουτίνα μιᾶς ἄλλης συζυγικῆς ζωῆς. Ἐπλητται, κύριοι ἔνορκοι. Μέσα στοὺς θαυμαστάς μου, ἤταν κι' ὁ συνένοχός μου, ὁ Χρῆστος Φ., ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐνδιαφέρων τύπος, εὐχάριστος. καλὰ ἀποκαταστημένος, πνευματώδης καὶ πιὸ ἐπίμονος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Βρέθηκα σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καί... τὰ παρακάτω ἤρθαν μόνα τους. "Ετσι ἔγιναν τὰ πράγματα, κύριοι ἔνορκοι. Ἰδού τὸ ἐγκλημά μου, ἰδού καὶ τὰ ἐλαφρυντικά μου. Καὶ τώρα δικάστε με!

Αὐτά, ἀπάνω κάτω, θὰ ἔλεγε ἡ κατηγορουμένη. 'Εγώ, παρ' ὅλα τὰ δικαιολογητικά, θὰ τὴν καταδίκαζα. 'Αλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι κριτής. Εἶμαι ἁπλὸς ἀφηγητὴς μιᾶς Ἱστορίας καὶ ἐπανέρχομαι στὸ θέμα μου.

*

Λοιπόν, ἂς ποῦμε πὼς αὐτὴ τὴν κυρία, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, τὴ λένε... τὴ λένε... ἂς βάλουμε ἕνα σπάνιο ὄνομα... Κατίνα. Χαϊδευτικὰ Κάθριν. "Ετσι θὰ τὴ λέμε. Κι' ἂς κάνουμε τὴν ἀδιακρισία νὰ τὴν παρακολουθήσουμε σ' ἕνα τρυφερὸ τὲτ-ἀ-τέτ, μὲ τὸ φίλο της τὸ Χρῆστο. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα, ἢ ἡ νύχτα — ἂν προτιμᾶτε — ποὺ ἔχουν κι οἱ δυὸ μιὰ Ἱστορικὴ ἐπέτειο. Κλείνουν ἕνα χρόνο ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαινίασαν τὸ δεσμό τους. Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ συγκινητικὴ ἐπέτειος, ποὺ πρέπει νὰ γιορτάζεται καὶ νὰ τιμᾶται. Κι' ἡ καλύτερη τιμή, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἕνα ὡραῖο δῶρο; Τὴν ἔκπληξι, τὴν ἔχει ἑτοιμη ὁ Χρῆστος: Μιὰ ἐρμίνα!... Μιὰ ἐρμίνα! Μάλιστα, μιὰ κάπα ἀπὸ ἐρμίνα, ποὺ ἔφερε δάφνα χαρᾶς στὰ δμορφα μάτια τῆς Κάθριν.

— Τί εὐγενικὸς ποὺ εἶσαι! εἶπε, συγκινημένη, ἡ Κάθριν...

'Εκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα. Περιορίστηκε σ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἐγωϊστικὴ ἱκανοποίησι — αὐτὴν τὴν ἱκανοποίησι ποὺ νοιώθουμε ὅτάν προσφέρουμε ἕνα δῶρο ἀνώτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ περιμένουν ἀπὸ μᾶς.

— Εἶναι θαῦμα! ψιθύρισε ἐκείνη, κυττάζοντας τὸ ἐρμινοφορεμένο εἴδωλό της στὸν καθρέφτη.

— 'Εσὺ εἶσαι θαῦμα, ἀγάπη μου. Καὶ σοῦ πάει τρέλλα.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ δίκαιο αὐτὸ θαυμασμό, πρόβαλε τὸ ἀναπόφευκτο πρόβλημα:

— Πῶς θὰ τὴ δικαιολογήσω στὸν ἄντρα μου;

'Ο Χρῆστος ἔξυσε τὸ κεφάλι του. Βέβαια, ἦταν κι' αὐτό.

— Δὲ μπορεῖς νὰ πῇς, ὅτι τὴν ἀγόρασες ἀπὸ τὶς οἰκονομίες σου;

— Τὴν ἐρμίνα; 'Αλήθεια, δὲν εἶναι καθὼς πρέπει αὐτὸ ποὺ ρωτᾶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρω. Πόσο ἔδωσες; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρμίνα πρέπει νὰ κοστίζῃ τὸ λιγώτερο δεκαπέντε χιλιάδες.

— Μόνο δεκαοχτώ!

— Χρυσέ μου... Καὶ μπορῶ νὰ πῶ στὸν ἄντρα μου, ὅτι εἶχα ἀπὸ οἰκονομίες μου δεκαοχτὼ χιλιάρικα; Δὲ μοῦ ἀφίνει τόσα, ὥστε νὰ δικαιολογήσω ἕνα τέτοιο ποσόν. 'Ιδίως τώρα τελευταία ποὺ, ὅπως μοῦ λέει, τὸν ἔχουν πνίξει τὰ γραμμάτια καὶ οἱ ἐφορίες...

— "Αν πῆς, ὅτι τὴ βρῆκες εὐκαιρία;

— Δὲν πιάνει τὸ κόλπο. Πολὺ συνηθισμένο. Κι' ὁ Δημήτρης δὲν εἶναι κανένας βλάκας — τὸν ξέρεις.. Θὰ ὑποψιαστῇ ἀμέσως.

Αὐτὲς τὶς ἀναποδιὲς παρουσιάζουν τὰ παράνομα δῶρα. 'Ο Χρῆστος ἔξυσε πάλι τὸ κεφάλι του.

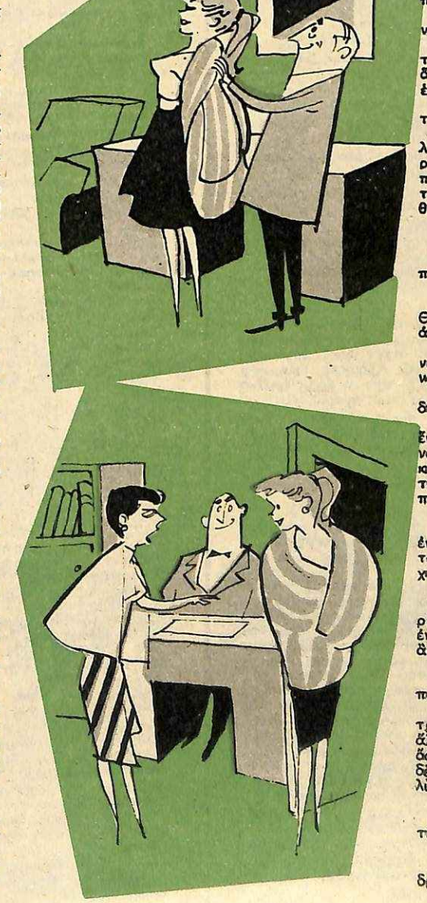

— Ἐδῶ χρειάζεται μεγάλη διπλωματία, εἶπε... "Ασε με νὰ σκεφτῶ λίγο. (Σκέφτηκε). Βρῆκα! Βρῆκα! Δέχομαι συγχαρητήρια.

— Τί;

— "Ακου νὰ δῆς μιὰ μπιχανή, ποὺ πέφτει στὰ γρανάζια της κι' ὁ πιὸ ἔξυπνος. Θὰ πάρῃς τὴν ἐρμίνα αὔριο τὸ πρωῒ καὶ θὰ πᾶς σ' ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο. Θὰ τὴν ἀφίσῃς γιὰ ἕνα τίποτα, γιὰ ἕνα πεντακοσάρικο... Γιὰ τοὺς τύπους. Καὶ δὲ θὰ πῆς τ' ὄνομά σου. 'Αλλὰ αὐτὸ εἶναι δύσκολο... "Ασε, θὰ τὴν πάω ἐγὼ καλύτερα. Θὰ βροῦ ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο ἐμπιστοσύνης... Θὰ τὴν ἀκουμπήσω, θὰ μιλήσω σχετικά, ὥστε ὁ ἐνεχυροδανειστὴς νὰ κρατήσῃ ἐχεμύθεια καὶ θὰ σοῦ φέρω τὴν ἀπόδειξι. 'Εσὺ θὰ πῆς στὸν ἄντρα σου, ὅτι βρῆκες τὴν ἀπόδειξι μέσα σ' ἕνα ταξί. 'Η ἀπόδειξι θὰ γράφῃ «μιὰ γούνα». Καὶ θὰ πείσῃς τὸν ἄντρα σου νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρία, ποὺ σοῦ ἔφερε ἡ τύχη καὶ νὰ πάῃ νὰ τὴν πάρῃ... "Η μήπως θὰ ἔχῃ ἠθικοὺς δισταγμοὺς ὁ κύριος;

— Δὲ νομίζω... "Αμα καταλάβῃ ὅτι θὰ

*

Βγῆ κερδισμένος, ἀφίνει τοὺς ἠθικοὺς δισταγμούς κατὰ μέρος. Τὸν ξέρω καλά.

— Πῶς σοῦ φαίνεται;

— Χρηστάκη μου, εἶσαι μεγαλοφυΐα. Γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ!

*

Τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἔδωσε τὴν ἀπόδειξι: «Μιὰ γούνα — ἀριθμὸς 148 — δραχμαὶ πεντακόσιαι. "Ονομα «Εἰρήνη Φ.». Φαντάζομαι πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς!

— Οὔουου!... Τὸ πράγμα εἶναι τελειωμένο... 'Αλλά, ἂν ρωτήσῃ τὸν ἐνεχυροδανειστή;

— Δὲ τὸν συμφέρει νὰ τὸν ρωτήσῃ. Θὰ τοῦ πῆ — νὰ τοῦ πῆς, ὅτι πρέπει νὰ πῆ — ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία πῆγε χθὲς μιὰ γούνα... ὄχι ἐρμίνα, πρὸς Θεοῦ...

— Χρηστάκη, μὲ προσοβάλλεις! Τόσο κουτὴ μ' ἐχεις;

— Μὲ συγχωρεῖς. Κι' ἐκεῖνος θὰ πῆ «Μάλιστα!...» καὶ θὰ τὴν παραδώσῃ ἀμέσως, χωρὶς δεύτερη κουβέντα. Εἶναι κανονισμένα τὰ πράγματα. Δὲ θὰ τοῦ ζητήσῃ οὔτε ταυτότητα. Κι' ὁ Δημήτρης θὰ σοῦ τὴ φέρῃ κατενθουσιασμένος. Μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Εἶσαι Ταλλεϋράνδος!

*

— Δημήτρη, κύτταξε τί βρῆκα στὸ ταξί, ποὺ ἐρχόμουνα.

'Ο Δημήτρης παίρνει τὴν ἀπόδειξι.

— Νὰ τὴν πᾶμε στὴν ἀστυνομία, λέει. Θάναι καμμιὰ δυστυχισμένη ποὺ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη...

— Τώρα, τὸ φιλάνθρωπο μοῦ παρασταίνεις, Δημήτρη; Δυστυχισμένη κι' ἔχει γούνα; Καὶ πάει καὶ μὲ ταξί;

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, χρυσῆ μου. 'Εσύ, δηλαδή, τί νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε;

— 'Εγὼ νομίζω, ὅτι ἡ τύχη μου μοῦ ἔφερε ἕνα κελεπούρι. Καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ τὸ κωλοτσήσω. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἐκείνη ποὺ ἔβαλε ἐνέχυρο τὴ γούνα, ἂς εἶχε τὸ νοῦ της. Γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ νοῦ της, θὰ πῆ πὼς δὲν τὴ νοιάζει καὶ πολύ.

— Ἴσως. 'Αλλά, ἂν εἶναι κανένα γατί;

— Γιὰ γατὶ δὲ δίνουν πενταοσάρικα τὰ ἐνεχυροδανειστήρια. Συνήθως προσφέρουν κάτω ἀπὸ τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ἀξίας τοῦ ἐνεχύρου.

— "Εχεις δίκιο. 'Αλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά. Θὰ πήγαινα ἐγώ, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα, ἀλλὰ ἐρμίνα βάζει, ἂν ὁ ἐνεχυροδανειστὴς θὰ θυμᾶται πρόσωπο. 'Ενῶ, ἂν πᾶς ἐσύ, εἶναι ἄλλο...

— Ναί, ἀλλά...

— "Ασε τὰ ἀλλά. "Αν δὲ πᾶς, θὰ μοῦ πάρῃς ἐσὺ μιὰ γούνα. Διάλεξε...

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἔπεισε τὸ Δημήτρη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς ἀντιρρήσεις του. 'Εξ ἄλλου, ἔβλεπε κι' αὐτὸς πὼς ἡ ὑπόθεσι εἶχε ὄφελος. "Οχι, ποτὲ τὰ ἐνεχυροδανειστήρια δὲ δίνουν τὴν πραγματικὴ ἀξία. Δίνουν πολὺ-πολὺ πιὸ κάτω.

*

— Παρακαλῶ, μιὰ κυρία ἔφερε χθὲς αὐτὴ τὴ γούνα...

'Ο ἐνεχυροδανειστὴς βάζει τὰ γυαλιά του.

— Μάλιστα. Θὰ μοῦ δώσετε ἑξακόσιες δραχμές. Εἶναι κι' ὁ τόκος, βλέπετε...

— 'Ορίστε

Καὶ τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Δημήτρη νὰ

θαμπώσουν τὰ μάτια του. Αὐτὴ ἡ ἑρμίνα; Μάλιστα, αὐτὴ ἡ ἑρμίνα, βγαλμένη; λές, μόλις ἀπὸ τὴ βιτρίνα. Ἀφόρετη! Ὡρισμένως, δὲν ἦταν καμμιὰ δυστυχισμένη γυναίκα ἐκείνη ποὺ τὴν ἀκούμπησε... Καί, γιὰ ἕνα πεντακοσάρικο μόνο; Γιατί ὄχι; Τόσα τῆς ἔκαναν ἀνάγκη ἐκείνη τὴ στιγμή. Μικρὸ ποσὸν γιὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ γρήγορα καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἑρμίνα της...

Μὲ τὸ δέμα στὸ χέρι, ὁ Δημήτρης μπῆκε σ' ἕνα κέντρο, νὰ πιῇ καφὲ καὶ νὰ σκεφτῇ.

★

Εἶναι κι' ὁ Δημήτρης πολὺ καθὼς πρέπει σύζυγος. Κι' εἶχε μιὰ πολὺ καθὼς πρέπει φιλενάδα — ἂς τὴν ποῦμε... ἕνα ἄλλο σπάνιο ὄνομα... "Ας τὴν ποῦμε Μαρίκα, χαϊδευτικὰ Μαράκι. "Ενα πλάσμα μὲ χαριτωμένο κι' ἔξυπνο μουτράκι, μ' ἐνδιαφέρουσες σωματικὲς ἀναλογίες, ποὺ ἤξερε νὰ τὶς ὑπογραμμίζῃ μὲ κορμὶ κινηματογραφικό — ἕνα πλάσμα, περίπου σὰν αὐτὰ ποὺ σκιτσάρει ὁ Γάλλιας στὰ κέφια του. Αὐτὸ τὸ Μαράκι εἶχε κι' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο χάρισμα: "Ηταν ἡ ἰδιαίτερη δακτυλογράφος τοῦ Δημήτρη — τὸ πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐργασία ποὺ τὸν ἀπορροφοῦσε, τὰ νυκτερινά του συμβούλια κι' ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς συζυγικῆς ἀνίας. Βέβαια, κι' αὐτὸ τὸ δεσμὸ τὸν ἀποδοκιμάζω — ὅπως κι' ἐσεῖς, ὑποθέτω — μ' ὅλη μου τὴν ἀγανακτισμένη ψυχή. Ἀλλὰ κάτι τέτοια συμβαίνουν ἐπίσης κι' ἂν τυχὸν καὶ καλοῦσαν τὸ Δημήτρη ν' ἀπολογηθῇ, θὰ εἶχε κι' αὐτὸς τὰ δικαιολογητικά του:

— Μάλιστα, κύριοι ἔνορκοι... "Εσφαλα, ἀλλὰ ἔχω τοὺς λόγους μου. Ναὶ μὲν ἡ σύζυγός μου εἶναι νέα καὶ ὡραία, ἀλλὰ εἶναι ἡ... σύζυγός μου. Ἐμεῖς οἱ ἄντρες ρέπουμε πρὸς τὴν ἀλλαγὴ ἀέρας, ἔτσι εἶναι, τί νὰ γίνῃ;... Μιὰ μέρα χρειάστηκα δακτυλογράφο, παρουσιάσθηκαν πολλές, ποὺ ἤξεραν καλὴ γραφομηχανή, παρουσιάστηκε κι' ἡ δεσποινὶς Μαράκι, ποὺ δὲν ἤξερε μὲν πολλὰ ἀπὸ γραφομηχανή, ἀλλά... μὲ τὸν καιρὸ θὰ μάθαινε. Τὴν προσέλαβα. Καθὼς ἔσκυβα πάνω ἀπὸ τὴ γραφομηχανή της νὰ δῶ τὶς ἀνορθογραφίες της, αἰσθανόμουν ἕνα κύμα ἀρώματος καὶ ζάλης... Σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, παρασύρθηκα ἀπὸ τὸν πειρασμὸ καὶ ὑπέκυψα. Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω. Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ, κύριοι ἔνορκοι: Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο πρέπει νὰ φορέσῃ αὐτὴ τὴν ἐξαΐσια ἑρμίνα; Ἡ σύζυγος ἔχει τὸ σπίτι της, τὸ ὄνομά μου, τὶς τουαλέττες της, τὴ στοργή μου... Ἐνῶ τὸ καϋμένο τὸ Μαράκι... Τί ὅμορφα ποὺ θὰ τῆς πηγαίνῃ αὐτὴ ἡ κάπα, πόσο θ' ἀναδείξῃ τὴν ὁμορφιά της... Καὶ πόσο θὰ λάμψουν τὰ μάτια της, μπροστὰ στὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ δῶρο... Ἐξ ἄλλου, ἡ Καίτη δὲν ξέρει, ὅτι τὸ ἐνέχυρο εἶναι ἑρμίνα. Θὰ πάμε, λοιπόν, σ' ἕνα γουναράδικο δευτέρας τάξεως καί...

— "Ηθελα κανένα κομμάτι γουναρικὸ φτηνό. Ἐκεῖ γύρω στὸ χιλιάρικο — ὄχι πάραπάνω.

— Γιακᾶ, μανσόν;

— "Ο,τι νάναι.

— Αὐτὸ τὸ μανσὸν ἀπὸ ἀστρακάν. Χίλιες πενῆντα.

...Κι' ἔπειτα πᾶμε στὸ γραφεῖο μας, ὅπου γίνεται ἡ μεγάλη σκηνὴ τῆς δωρεᾶς, μὲ ζεστὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης — καὶ κατόπιν παίρνουμε τὸ τηλέφωνο:

— Καίτη... Τὸ πῆρα τὸ γουναρικό.

— Ἀλήθεια; ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Κάθριν, ποὺ τὴ διακρίνει ἕνας ξεχωριστὸς παλμός. Τί εἶναι;

— "Οπως τὸ φοβόμουνα. "Αδικα πάει τὸ πεντακοσάρικο.

— Ἄδικα; Πῶς ἄδικα; Γιατί ἄδικα;

— "Ενα ψευτομανσὸν εἶνα., ἀπὸ ἀστρακάν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Πῶς δὲν εἶναι. "Ηξερα ἐγὼ ποὺ σοῦλεγα... Μόλις τὸ εἶδα, σκέφτηκα νὰ τὸ ἀφίσω. Ἀλλὰ μιὰ ποὺ ἦταν τὸ γοῦρι σου... Θὰ στὸ φέρω τὸ βράδυ. Γιατὶ τὸ μεσημέρι μάλλον δὲ θἄρθω.

★

Ἀλλὰ ἡ Κάθριν δὲν ἔχει ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ ὣς τὸ βράδυ. Κατὰ τὴ μίαμιση τὸ μεσημέρι, πάει στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου:

— Νά, Καίτη. Αὐτὸ εἶναι...

— Αὐτό;

— Ναί, αὐτό.., Τί φανταζόσουνα ἐσύ; Πάρτο καὶ μὲ γειά σου.

Ἡ Κάθριν δαγκώνεται. Τί νὰ πῇ; "Ενα σωρὸ ἰδέες περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό της. Μήπως ὁ Χρῆστος;... Ἀδύνατον! Ἐτοῦτος ἐδῶ κάτι ἔχει σκαρώσει. Πρὸ παντός, ἐκεῖνο ποὺ τῆς δίνει στὰ νεῦρα, εἶναι τὸ κυνικό του ὕφος. "Οπου ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου κι' ἐμφανίζεται, μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό, τὸ Μαράκι:

— Μὲ χρειάζεσθε τίποτ' ἄλλο, κύριε διευθυντά;

Τὰ μάτια τῆς Κάθριν πετοῦν ἀστραπές: Νά ἡ ἑρμίνα στοὺς ἀεροδυναμικοὺς ὄμους τῆς δακτυλογράφου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς ἔρχεται νὰ ὁρμήσῃ, ν' ἁρπάξῃ τὴν ἑρμίνα ἀπὸ τὴν ἄκρη, τὸ Μαράκι ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὴ γραβάτα — καὶ νὰ τὴ σφίξῃ. Ἀλλὰ σκέπτεται ἀμέσως: «Τί τρέλλα πάω νὰ κάνω!». Συγκρατιέται, ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία της:

— Ὡραία ἡ ἑρμίνα σας, δεσποινίς. Πόσο τὴν πήρατε;

— Μοῦ τὴν ἔστειλε ἕνας θεῖος μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική! ἀπαντᾶ ἐκεῖνη καὶ ρίχνει ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸ Δημήτρη.

Ἡ Μαίρη φεύγει. Σηκώνετμι κι' ἡ Κάθριν.

— Πάρε τὸ μανσόν, Καίτη. Σοῦ ἀνήκει.

— Χάρισέ το σὲ καμμιὰ φτωχή! λέει ἐκείνη καὶ τὸ πετάει στὸ γραφεῖο του.

Κι' ἐνῶ ἀνοίγει τὴν πόρτα, ὁ Δημήτρης τῆς λέει:

— Τὴν πάθαμε, Καίτη!

★

— "Οσο καὶ νάναι, αὐτὴ ἡ ὑπόθεση ἔχει κάποιο χιούμορ, παραβέχεται, λίγες ὧρες ἀργότερα ὁ πανέξυπνος Χρήστος. Πλήρωσα 18 χιλιάδες, γιὰ νὰ βάλῃ ἑρμίνα ἡ φιλενάδα τοῦ ἄντρα σου!...

— Κι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει ἔξω φρενῶν, ἀπαντᾶ ἡ Κάθριν, εἶναι ποὺ μὲ ἀπατᾶ. ὁ παλιάνθρωπος!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

★★

Ὁ γυιὸς τοῦ ἀπαγχονισθέντος

Ὁ νεαρὸς Ντόνελλυ, τοῦ ὁποίου τὸν πατέρα εἶχαν ἀπαγχονίσει ὡς κακοποιό, ἐπρόκειτο νὰ συμπληρώσῃ μιὰ αἴτησι σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, ὅπου ἔπρεπε νὰ γράψῃ τοὺς λόγους τοῦ θανάτου τῶν γονέων του. Γιὰ τὴ μητέρα του δὲν ὑπῆρχε δυσκολία, γιατὶ εἶχε πεθάνει ἀπὸ πνευμονία. Ἀλλὰ γιὰ τὸν πατέρα του τί μποροῦσε νὰ γράψῃ, ποὺ νὰ εἶναι ἀλήθεια κι' ὅμως νὰ μὴν εἶναι προσβλητικὸ γιὰ τὴ μνήμη του; Σκέφτηκε, λοιπόν, κάμποση ὥρα κι' ὕστερα ἔγραψε: «Ὁ πατέρας μου ἦταν προσκαλεσμένος σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ἐνδιαφέρουσα δημοσία συγκέντρωσι, ὅταν, ξαφνικά, τὸ πάτωμα, ὅπου στεκόταν, ὑποχώρησε, καὶ σκοτώθηκε...».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 701

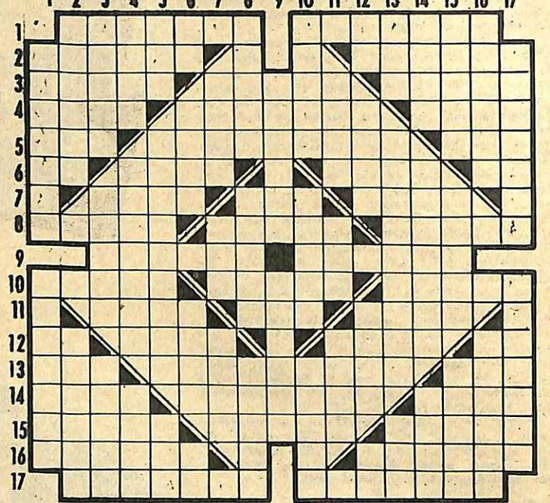

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Κερκυραῖος μουσικοσυνθέτης. — Ὁμάδες ναυτῶν σὲ εἰδικὴ ὑπηρεσία στὴν ξηρά.
2 "Ενα κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ.— Θὰ σᾶς θυμίση τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.
3 Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ κάνουμε αὐστηρὴ δίαιτα. — Ἄχρηστο ὕφασμα. —
4 Στὰρ καὶ χορεύτρια τῆς ὀθόνης (ἐπών.).
4 Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας. — "Ηρως τοῦ 21. — Παίζεται μὲ χαρτιά.
5 "Αλογο τῶν σταυρολέξων. — Ἦταν ὁ Σόλων. — Ἰσχυρὸς κλονισμός.
6 Ἐπιτατικὸ μόριο. — Τοπικὸ ἐπίφρημα (δημοτ.). — Γνωστὸ τσίρκο. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
7 Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Κεφαλληνίας. — Τὴν ἀντικατέστησε ὁ ΟΗΕ. — Παλαιὰ χώρα τῆς Ἀσίας, ὅπου ἡ σημερινὴ Συρία.
8 Πόλις τῆς Γερμανίας στὴν Πομμερανία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Στόλπε. — Ἐκλεψις ποὺ δὲν παρατηρεῖται συχνά. — Λατρευόταν στὴν ἀρχαία Αἴγινα.
9 Ἀλεῦρι γιὰ γλυκίσματα. — Ὄστριο.
10 Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ τράπουλα. — Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐννέα Μοῦσες. — Τὸ τιμόνι τοῦ ἁμαξᾶ.
11 Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος. — Τσάπα τῶν χωρικῶν. — Τὴ γεννᾶ ἡ μονοτονία.
12 Ἀρχὴ ὅρκου. — Τὴν ἀναζητοῦμε τώρα τὸ καλοκαίρι. — Ἡ παραμονὴ κοντά του εἶναι ἀνθυγιεινή. — Ἀνεστραμμένη πρόθεσι.
13 "Εχουν τὸ ἴδιο μέγεθος. — Ὄνομα δέκα βασιλέων τῆς ἀρχ. Καππαδοκίας. — "Εμαθε σὲ πολλὲς Ἑλληνίδες μιὰ χρήσιμη τέχνη.
14 Φροῦτα. — Εἶναι ὑποδειγματικὰ ὁπλισμένος. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα, ποὺ ἔχουν κάποιο κοινὸ σκοπό.
15 Στρωτή. — Μᾶς ἐξασφαλίζει λίγη δροσιὰ τώρα τὸ καλοκαίρι. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα σιδηρουργεῖο.
16 Μουσικὴ σύνθεσι. — Βρισκόταν ἄλλοτε ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης χώρας.
17 Παλιὸ ἐμπροσθογεμὲς ὅπλο. — Ζῶο χρήσιμο στοὺς χωρικούς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Χώρα τῆς Ἀμερικῆς. — "Εχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος του.
2 Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. — Περνᾶ ἀπαρατήρητος.
3 Περίφημος κατασκευαστὴς βιολιῶν.— Κάθισμα γιὰ πολλὰ ἄτομα. — Παιδὶ τοῦ δρόμου.
4 Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλης καταστασκόπου. — "Ελλην ποιητής.— Νοστιμίζει τὰ πάντα.
5 Ἐκφράζει μῖσος. — Μιὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. — Φωνῆεν.
6 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Ζιζάνιο τοῦ σίτου. — Ἀρχὴ ὑποθέσεως.
7 Ἐκεῖ ἡ Ραχὴλ ἔκλαιγε τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν της. — Ἐπώνυμο Γάλλου μυθιστοριογράφου.— Σύγυγος τοῦ Μωάμεθ.
8 Δὲν ἔχει καμμιὰ βλάστησι (οὐδ.). — Ἔτσι λέγεται στὴ δημοτικὴ ὁ γυπαετὸς ὁ γενειοφόρος.— Μενάλη ὁροσειρὰ τῆς Ἀφρικῆς.
9 Ἐπίφρημα: Ἐπειδή.— "Ετσι ὀνόμαζαν οἱ Βυζαντιοὶ τοὺς Μουσουλμάνους ἡγεμόνες.
10 Ζακυνθινὸς ἔρως. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
11 Κόσκινο. — Ἡρωΐς ἀρχαίου ἐρωτικοῦ δράματος. — Συνήθεια.
12 Ἀνεστραμμένα τὰ γράμματα αὐτά, σχηματίζουν τὸ ἐπώνυμο δυὸ γνωστῶν στὰρ. — Κάθε ἐργοστάσιο ἔχει τὸ δικό του. — Τουρκικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα. — Ἐρωτηματικό.
13 Χαρακτηρίζει τὰ σκωτσέζικα ὀνόματα. — Ἄραψ. — Ἀρχικὰ μεγάλου ὀργανισμοῦ.
14 Δούλη τοῦ Ἀβραάμ. — Ραπανάκι. — Ἡμιανεξάρτητο σουλτανᾶτο τῆς Α. Ἀραβίας.
15 Ναυτικὴ βάσι τῆς Ἰταλίας. — Βγάζει κάρβουνα ἀπ' τὴ φωτιά. — "Εχει κοινὰ σύνορα μὲ ἄλλο.
16 Δὲ συμβαδίζει μὲ τοὺς νόμους. — "Εχει συνήθως φιλανθρωπικὸ σκοπό.
17 Ἀδέξια. — Ἦταν κατὰ τὴ μυθολογία μας ἡ προσωποποίησι τῆς δικαιοσύνης.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Μακρῆς)

Ἡ λύσι τοῦ 700 στὴ σελ. 98

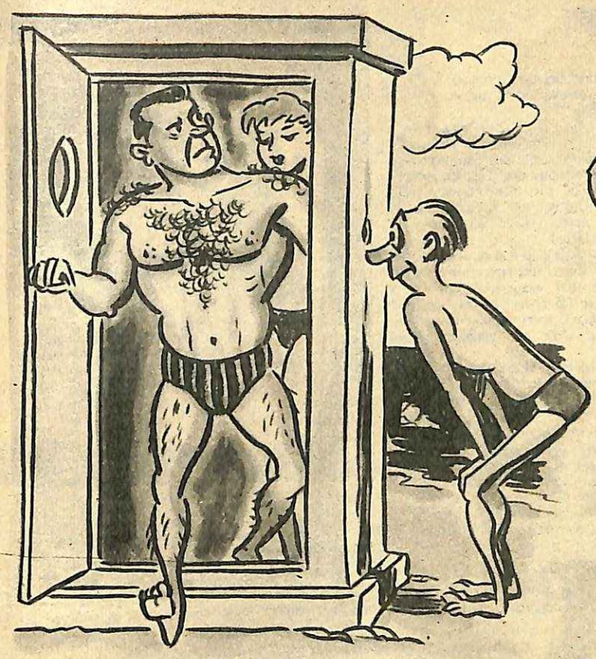

Ἐθελοντὴς τοῦ θανάτου!...

Στὴν πλάκα

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Μιχάλη, στό... τηλέφωνο!...

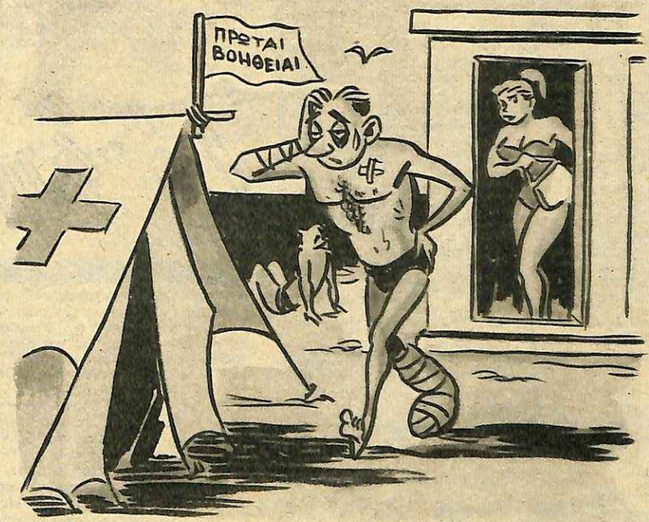

Ὁ ἀδιόρθωτος

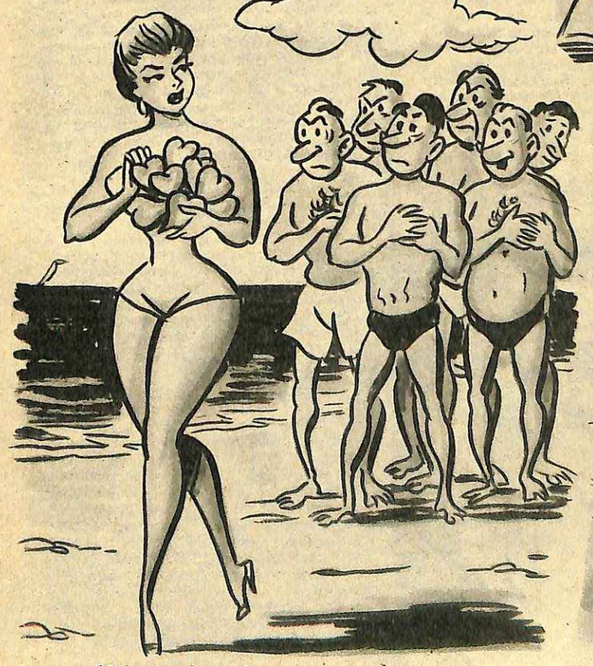

Μιὰ γυναίκα πέρασε.

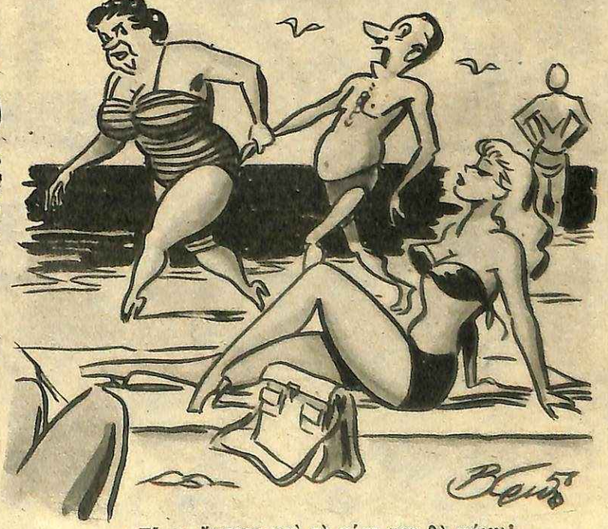

— Εἶμαι ἄντρας καὶ τὸ κέφι μου θὰ κάνω!...

Τὸ "ἑπταήμερο σχέδιο" τῆς καλλονῆς

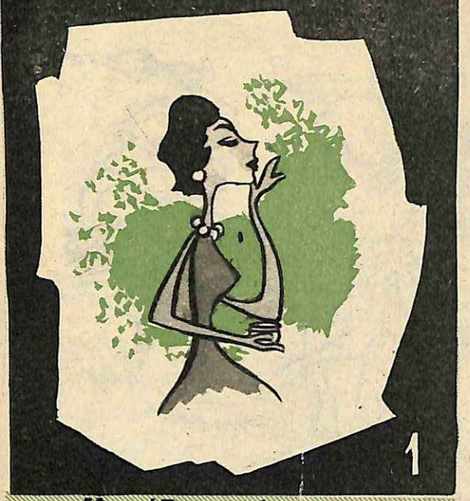

Χρειάζεται σύστημα καὶ ὑπομονὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε ἕνα «ἑπταήμερο σχέδιο», γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησι τῆς καλλονῆς σας καὶ τὸ γενικὸ φρεσκάρισμά σας. Γιὰ τὴν ἐπιτυχία του δὲν ἀπαιτεῖται παρὰ σύστημα καὶ ὑπομονή.

Ἂν τυχὸν παραπαιγνίσετε στὸ διάστημα τοῦ χειμώνα, ἀκολουθῆστε—μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ γιατροῦ σας—μιὰ δίαιτα ἐπὶ 2 ἡμέρες, πρὶν ἀρχίσετε τὸ «ἑπταήμερο σχέδιο». Θὰ χάσετε ἔτσι 2—3 κιλά. Γιὰ νὰ ἀδυνατίσετε ἀκόμη περισσότερο, μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπαναλάβετε καὶ τὴν ἑπομένη βδομάδα, γιὰ ἄλλες 2 ἡμέρες. Ἡ δίαιτα αὐτὴ εἶναι ἡ ἑξῆς: *Πρόγευμα.*—2 αὐγὰ πηχτά. *Γεῦμα.*—8 ξερὰ δαμάσκηνα. *Δεῖπνο.*—Μπιφτέκι στὴ σχάρα, δίχως λίπος (ὅσο θέλετε).

Καὶ τώρα, ἀρχίζει ἡ βδομάδα:

1) Δευτέρα. Ἡμέρα τοῦ δέρματος.

Θὰ κάνετε σήμερα τὸ δέρμα σας πιὸ φρέσκο καὶ καθαρώτερο. Μὴν ἀπογοητευθῆτε ὅμως, ἂν δὲν ἰδῆτε ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα τῶν φροντίδων ποὺ καταβάλατε. Πρέπει νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς γι' αὐτό.

Τὸ πρωΐ.— Ξεπλένετε πρόσωπο καὶ λαιμὸ μὲ χλιαρὸ νερὸ κι' ὕστερα μὲ κρύο. Βάζετε μιὰ κρέμα λιπαρὴ ἢ στυπτική, ἀναλόγως τοῦ ἂν ἔχετε δέρμα στεγνὸ ἢ λιπαρό. (Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε κάθε μέρα, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς).

Στὸ τραπέζι. — Καταργῆστε ὅλη αὐτὴ τὴ βδομάδα τὰ τηγανητά, ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ δέρμα σας, κι' ἀντικαταστῆστε τα μὲ ψητὰ στὴ σχάρα. Περιορίστε στὸ ἐλάχιστο τὰ γλυκά, τὶς σοκολάτες, τὰ παγωτά. Ἀντικαταστῆστε τὴ ζάχαρη μὲ ζαχαρίνη, στὰ ποτά σας (αὐτὸ θὰ ὠφελήσῃ καὶ τὴ σιλουέτα σας).

Σήμερα καὶ κάθε μέρα.—Κάνετε τὸ λιγώτερο μιὰ ὥρα περίπατο—ἀλλὰ περπατῶντας ζωηρὰ καὶ κανονικά, κι' ὄχι... χαζεύοντας στὶς βιτρίνες! Ἡ καλὴ κυκλοφορία καὶ ἡ ὀξυγόνωσι τοῦ αἵματος θὰ δώσῃ στὸ δέρμα σας τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας.

Ἀπόψε καὶ κάθε βράδυ.—Ἂν ἔχετε ξηρὸ δέρμα, τὸ καθαρίζετε μὲ μιὰ κρέμα, δυὸ φορές, σκουπίζετε μὲ τσιγαρόχαρτο καὶ βάζετε ὕστερα θρεπτικὴ κρέμα γιὰ τὴ νύχτα. Ἂν ἔχετε λιπαρό, τὸ καθαρίζετε μὲ λοσιόν, ὕστερα μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα καὶ τελευταῖα μὲ κρύο νερό, καὶ κατόπιν βάζετε μιὰ λοσιὸν στυπτική.

Ειδικὴ περιποίησι γιὰ σήμερα.— Βάζετε μιὰ «μάσκα» καλλονῆς σ' ὅλο τὸ πρόσωπο, ἐκτὸς ἀπ' τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

2) Τρίτη. Ἡμέρα τῶν δοντιῶν.

Ἄρχισαν νὰ χαλάνε τὰ δόντια σας; Φροντίστε νὰ τρῶτε περισσότερα γαλατερὰ (γάλα, τυρί, κλπ.), καθὼς καὶ μῆλα καὶ κόρα ψωμιοῦ (γιατὶ δυναμώνουν τὰ οὖλα).

Μετὰ τὸ πρόγευμα.—Καθαρίζετε τὰ δόντια σας μὲ μέτρια σκληρὴ ὀδοντόβουρτσα καὶ κάνετε μασάζ τῶν οὖλων μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων. Μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε ὀξυζενέ, γιὰ ν' ἀσπρίσουν. Ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ ὀδοντόπαστα ποὺ χρωματίζει τὰ οὖλα πιὸ ἔντονα, ὥστε νὰ φαίνωνται λευκότερα τὰ δόντια.

Μετὰ κάθε φαγητό.— Χρησιμοποιεῖτε τὴν ὀδοντόβουρτσα, μὲ κινήσεις πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω (ὄχι δοζιόντια), φροντίζοντας νὰ εἰσχωρήσουν οἱ τρίχες της σὲ κάθε κοιλότητα ἢ ἀνωμαλία. Τρίβετε τὰ οὖλα σας μὲ λίγο ἀλάτι ἢ τὰ ξεπλένετε μὲ ὀξυζενὲ ἀραιωμένο μ' ἄλλο τόσο νερό.

Ειδικὴ περιποίησι γιὰ σήμερα.—Πηγαίνετε στὸν ὀδοντογιατρό σας νὰ ἐξετάσῃ τὰ δόντια σας καὶ νὰ τὰ καθαρίσῃ (αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε ὁ μῆνες).

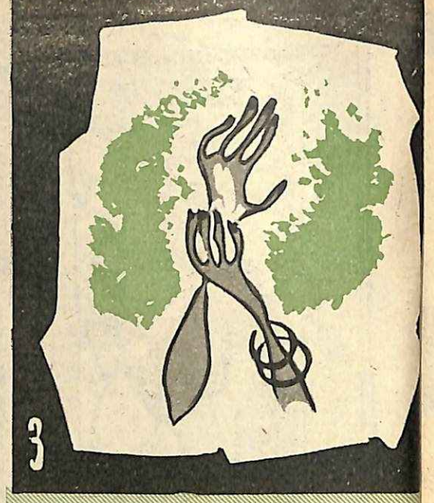

3) Τετάρτη. Ἡμέρα τῶν χεριῶν.

Τὸ πρωΐ.— Μουσκεύετε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὰ χέρια σας σὲ ζεστὴ σαπουνάδα. Ἀφοῦ τὰ σκουπίσετε, στρώχνετε πρὸς τὰ πίσω τὰ πετσάκια τῶν νυχιῶν. Τρίβετε τὰ χέρια σας μὲ μιὰ κατάλληλη κρέμα, πρὶν καθήσετε γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ὅλη τὴν ἡμέρα.— Χρησιμοποιεῖτε λαστιχένια γάντια γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ σας. Κι' ὅταν τὶς τελειώσετε, περνᾶτε τὰ χέρια σας μὲ μιὰ λοσιόν, ποὺ βρίσκεται πάντα πρόχειρη δίπλα στὸ νεροχύτη τῆς κουζίνας σας. Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι οἱ λεμονόκουπες ἀσπρίζουν τὰ χέρια.

Τ' ἀπόγευμα.—Κάνετε τὸ μανικιούρ σας. Διορθώνετε τὸ σχῆμα τῶν νυχιῶν σας, μὲ τὸ ψαλιδάκι (ἂν χρειάζεται) καὶ μὲ τὴ λίμα. Κόβετε τὰ πετσάκια. Ἀλείφετε τὰ νύχια πρῶτα μ' ἕνα ἄχρωμο βερνίκι κι' ὕστερα μὲ χρωματιστό, στὴν ἀπόχρωσι ποὺ προτιμᾶτε. Ἂν δὲ θέλετε νὰ βάψετε τὰ νύχια σας, μπορεῖτε νὰ τὰ γυαλίσετε τρίβοντάς τα μὲ τὸ «πολισουάρ» καὶ μὲ μιὰ εἰδικὴ σκόνη.

Ἀπόψε καὶ κάθε βράδυ.— Ἀλείφετε μὲ κρέμα τὰ χέρια σας, πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε.

Ειδικὴ περιποίησι γιὰ σήμερα.— Διαλύσετε μιὰ φούχτα χοντρὸ ἁλάτι σὲ μιὰ κατσαρόλα βραστὸ νερό. Ὅταν κρυώσῃ ἀρκετά, βουτῆχτε μέσα τὰ χέρια σας ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὕστερα ξεπλύνετέ τα μὲ καθαρὸ νερό, χλιαρό.

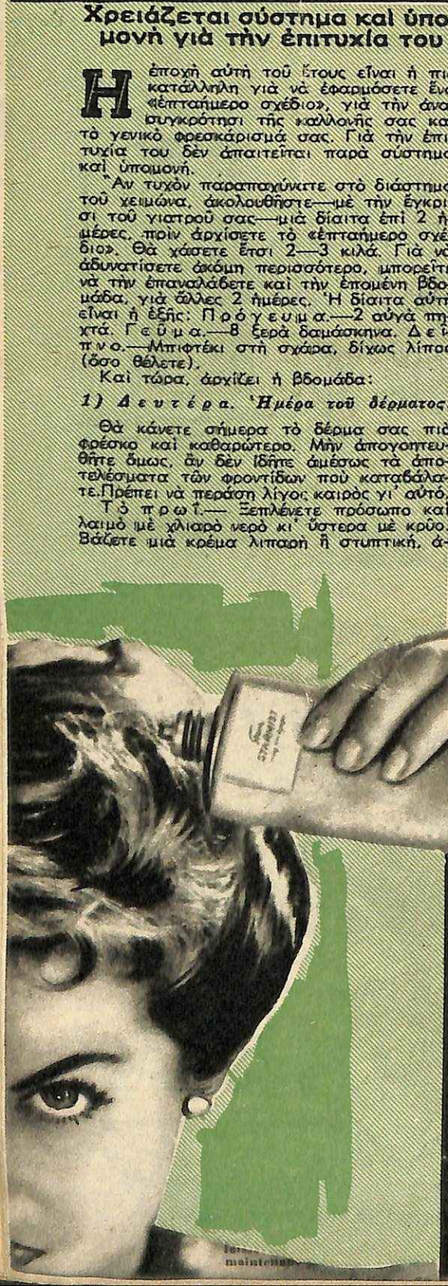

4) Πέμπτη.—Ἡμέρα τῶν μαλλιῶν.

Τὸ πρωΐ.—Διαθέτετε δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ βουρτσίσετε δυνατὰ καὶ ρυθμικὰ τὰ μαλλιά σας. Τὸ βούρτσισμα γίνεται πρῶτα ἀπὸ τὶς ρίζες πρὸς τὶς ἄκρες τῶν τριχῶν κι ὕστερα ἀντιθέτως (γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο σκύβετε πολὺ τὸ κεφάλι σας, ὥστε νὰ κρέμωνται πρὸς τὰ κάτω τὰ μαλλιά σας). Κυττάχτε ὕστερα μήπως χρειάζεσθε καινούργιο, «φιλέ», κι' ἂν τὰ δόντια τῆς τσταπάρας σας εἶναι ὅλα γερά.

Τὸ βράδυ.—Διαθέτετε δυὸ ὥρα. Ἂν χρειάζεται γιὰ ἕνα καλὸ λούσιμο. Ἀλείφετε ἔχετε μαλλιὰ πολὺ ξηρά, παντοῦ τὸ τριχωτὸ δέρμα σας μὲ χλιαρὸ ἐλαιόλαδο, τυλίγετε τὸ κεφάλι σας μὲ μιὰ παλιὰ καὶ ζεστὴ πετσέτα καὶ τ' ἀφίνετε ἔτσι ἐπὶ μιὰ ὥρα. Ὕστερα καθαρίζεπε τὰ μαλλιά σας μὲ μιὰ κρέμασαμπουάν.

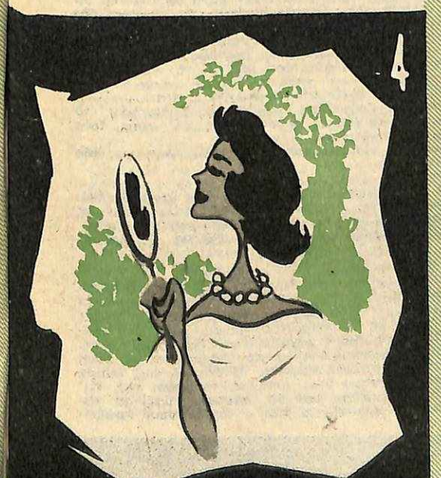

Σήμερα καὶ κάθε μέρα.— Ἡ ἰσορροπημένη δίαιτα, ὁ καθαρὸς ἀέρας κι' ὁ κανονικὸς ὕπνος, καλλιτερεύοντας τὴ γενικὴ ὑγεία, κάνουν ὡραιότερα τὰ μαλλιά. Μπορεῖτε, ἂν χρειάζεται, νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ μιὰ τονωτικὴ λοσιόν.

Ειδικὴ περιποίησι γιὰ σήμερα.— Περνᾶτε τὰ μαλλιά σας μὲ δυὸ χτυπημένους κροκοὺς αὐγῶν, στοὺς ὁποίους ἔχετε προσθέσει καὶ μιὰ μικρὴ κουταλιὰ ρούμι. (Τ' ἀσπράδια αὐτῶν τῶν αὐγῶν, χτυπημένα καλὰ κι' ἀνακατεμένα μὲ λίγες σταγόνες λεμόνι, ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ καλὴ «μάσκα» γιὰ λιπαρὸ δέρμα. Τὴν ἀφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ 10 λεπτὰ κι' ἔπειτα ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερό).

5) Παρασκευή.— Ἡμέρα γενικῆς περιποιήσεως.

Τὸ πρωΐ.—Μετὰ τὸ μπάνιο σας, περνᾶτε τὸ σῶμα σας, καὶ ἰδίως τὶς μασχάλες, μ' ἕνα ὑγρὸ ποὺ ἐλαττώνει τὴν ἐφίδρωσι ἢ κάνει ὅσοσο τὸν ἱδρώτα. (Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνετε κάθε πρωΐ). Ὕστερα ἀλείφεσθε μὲ κολώνια καὶ πουντράρεσθε μὲ τάλκ. Πρὶν καθήσετε γιὰ πρόγευμα, περάστε τὰ φρύδια σας μ' ἕνα βουρτσάκι καὶ μὲ λίγη κρέμα.

Τ' ἀπόγευμα.—Ἐξετάστε τὴ γκαρδιά σας καὶ ξεχωρίστε ὅ,τι πρέπει ἀ πάῃ στὸ καθαριστήριο. Βουρτσίζετε καλὰ τὰ ὑπόλοιπα ροῦχα σας, κι' ἂν τυχὸν ἔχουν τίποτα μικρολεκέδες τοὺς καθαρίζετε μ' ἕνα σφουγγαράκι.

Ἂν εἶσαστε παντρεμένη, ἐπιθεωρῆστε ἐπίσης τὰ ροῦχα τοῦ συζύγου σας, βουρτσίστε τοὺς γιακάδες του, στερεώστε τὰ κομπιὰ ποὺ κρέμονται. Πετάχτε τὰ πολὺ φθαρμένα παπούτσια καὶ γάντια σας, τὰ καπέλλα ποὺ χάσανε τὴ φρεσκάδα τους, τὶς κάλτσες ποὺ δὲ διορθώνονται πιά.

Τὸ βράδυ.—Κάνετε ἕνα καλὸ μπάνιο, μὲ ἀρωματικὰ ἅλατα. Τρίβετε τὶς φτέρνες σας μὲ ἐλαφρόπετρα (καθὼς καὶ τὶς γάμπες σας, ἂν τὸ δέρμα τους εἶναι τραχύ).

Ἀφοῦ σκουπιστῆτε, πουντράρεσθε μὲ μπόλικο τάλκ καὶ ἀπαλλάσσετε τὶς γάμπες καὶ τὶς μασχάλες σας ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες. Περνᾶτε τὰ πόδια σας μὲ τὴν ἴδια λοσιὸν ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χέρια σας. Ὕστερα, μπροστὰ σ' ἕνα μεγεθυντικὸ καθρέφτη, μαδᾶτε μὲ τὸ τσιμπιδάκι ὅσες τρίχες χαλάνε τὸ σχῆμα τῶν φρυδιῶν σας. Καὶ ἀλείφετε τὰ τσίνορά σας μ' ἕνα βουρτσάκι βρεγμένο μὲ καστορέλαιο, γιὰ νὰ δυναμώσουν καὶ νὰ μεγαλώσουν.

6) Σάββατο. Ἡμέρα τῆς καλῆς στάσεως.

Τὸ πρωΐ.— Σταθῆτε μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαράς σας, ἀναπνεύσετε βαθειὰ καὶ πολὺ ἀργά, 5 φορὲς στὴ σειρά. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐκπνοὴ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπομένη εἰσπνοή, κάνετε ἕνα μικρὸ διάλειμμα.

(Τὸ ἴδια πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε μέρα).

Στὸ πρόγευμα.—Κάθεσθε ὅπως συνήθως. Τραβᾶτε τώρα πρὸς τὰ μέσα τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς σας, γλυστρᾶτε λίγο πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὸ κάθισμά σας. Βάζετε τὰ χέρια σας κάτω ἀπ' τὸ σῶμα σας καὶ ἀγγίζετε τὰ ὀστὰ τῆς λεκάνης, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε πὼς πέφτει ἀπάνω τους ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός σας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχετε πάρει τὴ σωστὴ στάσι.

Ὅλη τὴν ἡμέρα.— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταστρέψῃ ἡ δουλειά σας (στὸ γραφεῖο ἢ στὸ σπίτι) τὴ σιλουέτα καὶ τὴ στάσι σας. Ὅταν στέκεσθε, ὅταν σκύβετε, κλπ., φροντίστε νὰ μοιράζεται κανονικὰ καὶ νὰ (σαρρωπῆ τὸ βάρος σας, κι' ἔτσι θὰ νοιώθετε λιγώτερη κούρασι στὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Σήμερα καὶ κάθε μέρα.—Στέκεσθε μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο, ξυπόλητη, ἢ μὲ τὶς κάλτσες μόνο.

Ἀκουμπᾶτε πάνω τὴ ράχη σας, ὁλόκληρη, τόσο καλὰ ὥστε νὰ μὴ χωρᾶ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα οὔτε τὸ δάχτυλό σας, σὲ κανένα σημεῖο.

Ὕστερα, διατηρῶντας αὐτὴ τὴ στάσι τοῦ σώματος, κάνετε τρεῖς φορὲς τὸ γύρο τοῦ δωματίου.

Προσέξετε πῶς περπατᾶτε! Τὰ πόδια σας πρέπει νὰ «βλέπουν» ἴσια πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ χέρια σας νὰ ταλαντεύωνται ἐλεύθερα στὰ πλευρά σας.

Ὁ χορὸς καλλιτερεύει πολὺ τὸ περπάτημα.

Ἂν ἔχετε κάλους κλπ., ἀποταθῆτε σ' ἕνα εἰδικό, ποὺ θ' ἀναλάβῃ νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνοχλήσεις.

7) Κυριακή. Ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως.

Σήμερα δὲ θ' ἀσχοληθῆτε μὲ τίποτε. Θὰ ἐπιδιώξετε μονάχα τὴ χαλάρωσι ὅλου τοῦ σώματός σας. Ξαπλωθῆτε στὸ πάτωμα, ἀνάσκελα, μὲ τὰ πόδια λίγο ψηλότερα ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο σῶμα σας, ἀφῆστε νὰ χαλαρωθοῦν ὅλοι οἱ μῦς σας, μὴ σκέπτεσθε τίποτε.

Μείνετε ἔτσι 1 ὥρα. Θὰ νοιώσετε ὕστερα τὸν ἑαυτό σας φρέσκο καὶ ξεκούραστο.

Οἱ περισσότερες ἀπ' τὶς ὀδηγίες ποὺ σᾶς δώσαμε πιὸ πάνω γιὰ τὸ «ἑπταήμερο σχέδιο» τῆς καλλονῆς σας, δὲν ἀφοροῦν μονάχα αὐτὴ τὴ βδομάδα. Μπορεῖτε — καὶ πρέπει—νὰ τὶς ἐφαρμόζετε διαρκῶς, κάθε μέρα ἢ κάθε βδομάδα, γιὰ νὰ ἔχετε μόνιμα ἀποτελέσματα.

✪✪

Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾶ...

Στὸ Μπλούμιγκτον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἡ χήρα Λάουρα Γουίλσον, ἡλικίας 85 ἐτῶν, παντρεύτηκε τὸν Τζαίημς Μπό, ἡλικίας 29 χρόνων, ποὺ ἦταν ὁ γαλατᾶς τῆς γειτονιᾶς της. Ἡ κυρία Μπὸ εἶναι τώρα τρισευτυχισμένη καὶ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους:

— Βρῆκα ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ἔρωτα τῆς ζωῆς μου!...

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Η ΜΟΝΗ ΤΟΠΛΟΥ

Η ΜΟΝΗ Τοπλοῦ, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες καὶ τὶς πιὸ ἱστορικὲς μονὲς τῆς Κρήτης. Βρίσκεται στὸ ἀνατολικώτερο ἄκρο τῆς μεγαλονήσου καὶ ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πνευματικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ κέντρα της. Σ' αὐτὴ μόνασαν οἱ ἀδελφοὶ Παντόγαλοι, ὁ Γαβριὴλ — ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς μονῆς, προστατευόμενος τοῦ πατριάρχη Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως—κι' ὁ Μελέτιος, μητροπολίτης Ἐφέσου. Σ' ὅλες τὶς κρητικὲς ἀπελευθερωτικὲς ἐπαναστάσεις, ἡ μονὴ Τοπλοῦ στάθηκε προπύργιο τῶν ἀγωνιστῶν, ποὺ ὕψωναν τ' ἀνάστημά τους στὸν ἑκάστοτε κατακτητή. Τὰ θύματά της, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ὑπῆρξαν ἀμέτρητα. Μόνο στὰ 1811, ὁ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς ποὺ καταπατοῦσε τὸν ἁγιασμένο αὐτὸ χῶρο κρέμασε, ἔπειτα ἀπὸ ἀπίστευτα μαρτύρια τοὺς δυὸ ἡγουμένους της Ἱερεμία καὶ Ζαχαρία, καθὼς καὶ δώδεκα μοναχούς.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, μὲ τέτοια ἡρωϊκὴ ἱστορία, ἡ μονὴ δὲ μποροῦσε νὰ κλείση τὶς πόρτες της στοὺς καινούργιους ἀγῶνες τῶν θρυλικῶν παιδιῶν της. Μόλις οἱ Γερμανοὶ πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν Κρήτη, ἔγινε καὶ πάλι τὸ κέντρο τῆς πατριωτικῆς κινήσεως τῆς ἐπαρχίας Σητείας, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἡγούμενό της Γεννάδιο Συλλυγνάκη καὶ τοὺς ἱερομόναχους Ἱλαρίωνα Συντυχάκη, Καλλίνικο Παπαθανασάκη καὶ Εὐμένιο Σταματάκη. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ σ' ὁλόκληρη τὴ μεγαλόνησο, βρισκόντουσαν κάπου δεκαοχτὼ χιλιάδες φυγάδες, Αὐστραλοὶ καὶ Νεοζηλανδοὶ οἱ περισσότεροι. Ὅλους αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ τοὺς βοηθοῦν καὶ νὰ τοὺς περιθάλπουν οἱ Κρητικοί, ποὺ ἂν τοὺς ἄφηναν στὴν τύχη τους θὰ πήγαιναν χαμένοι.

Στὸ διάστημα αὐτό, μέσα στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν τ' ἀντίποινα. Ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Κρήτης, τὰ Χανιά, τὸ Ἡράκλειο καὶ τὸ Ρέθυμνο, παρουσίαζαν μιὰ ἄγρια ὄψι. Αὐτὲς οἱ μεγάλες πολιτεῖες τοῦ νησιοῦ, ἦταν γεμάτες ἐρείπια ποὺ κάπνιζαν ἀκόμη. Στοὺς δρόμους ἦταν σπαρμένα πτώματα, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ σαπίζουν ἀπ' τὴ ζέστη. Στὰ χωριά, ποὺ ἔγιναν μάχες, τὸ ἴδιο. Κι' ἐδῶ πτώματα κι' ἐρείπια. Στρατιῶτες, γυναῖκες, παιδιά, γέροι. Οἱ Γερμανοὶ ὀργάνωσαν τότε ἕνα σωρὸ «ἀγγαρεῖες» ἀπὸ αἰχμαλώτους, γιὰ νὰ σκάψουν λάκκους καὶ νὰ παραχώσουν ὅπως-ὅπως τοὺς νεκρούς. Γιὰ τοὺς δικούς τους ὅμως ἑτοίμαζαν λαμπρὰ μαυσωλεῖα. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία. Οἱ Γερμανοὶ τὸ δήλωσαν ξεκάθαρα:

— Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ θελήση νὰ τὸ σκάση, θὰ τουφεκιστῆ ἐπὶ τόπου!

Κι' ἔτσι ἔγινε πραγματικά. Μερικὰ παλληκάρια, ποὺ θέλησαν νὰ ξεφύγουν, στήθηκαν στὸν τοῖχο. Ἀπὸ τὶς 2 Ἰουνίου ὅμως, τ' ἀντίποινα ξεπέρασαν κάθε ὅριο. Τὸ Κυριτσάδο τῆς Κυδωνιᾶς, κλείστηκε πρὶν ξημερώση σὲ γερμανικὸ κλοιό. Διάλεξαν εἰκοσιπέντε ἄντρες. Ὑποχρέωσαν κατόπι μὲ κλωτσιὲς καὶ κοντακιὲς τὰ γυναικόπαιδα, νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσί τους.

— Ὅπως αὐτοὶ σκότωσαν τοὺς ἀλεξιπτωτιστές μας, εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ἔτσι θὰ τοὺς σκοτώσουμε κι' ἐμεῖς!

— Οἱ ἀλεξιπτωτιστὲς σκοτώθηκαν σὲ κανονικὴ μάχη, τόλμησε νὰ πῆ ἕνας γέροντας. Ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι ἄμαχος πληθυσμός.

— Δὲν ὑπάρχει ἄμαχος πληθυσμὸς στὴν Κρήτη! φώναξε ἐκεῖνος. Καὶ τὰ μωρὰ ἀκόμη μᾶς πολεμήσανε καὶ μᾶς πολεμᾶνε.

Καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν δικῶν τους, οἱ εἰκοσιπέντε ἄντρες γαζώθηκαν ἀπὸ τ' αὐτόματα τῶν δημίων. Ἡ ἐκδίκησι ὅμως τῶν τελευταίων, ὑπῆρξε ἀκόμη πιὸ ἄγρια στὴν Κάνδανο. Δὲ θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ συγχωρέσουν τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ δοκίμασαν, ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστὲς τῆς Σελίνου. Γυναῖκες καὶ παιδιά, πλάϊ στοὺς ἄντρες, ἐξόντωσαν ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀλπίνι καὶ ἀλεξιπτωτιστές, ταμπουρωμένοι σὲ βράχους. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάχη ποὺ κράτησε ὁλόκληρη τὴν 24 Μαΐου 1941, Σελινιῶτες καὶ Ἐνιαχωριανοί, πῆραν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς αὐτόματα, πολυβόλα, φυσίγγια καὶ χειροβομβίδες κι' ἀπὸ τὸ ἑπόμενο ξημέρωμα, συνέχισαν τὴ μάχη στὴν Κάνδανο. Οἱ ναζῆδες ἀφριζαν ἀπὸ τὴ λύσσα τους. Ξαφνιάζονταν πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ νὰ πολεμοῦν σὰν ἄντρες κι' ἄντρες, ποὺ μάχονταν σὰν ἀητοί. Τὰ ἴδια τους τὰ πολυβόλα, τοὺς θέριζαν τώρα καὶ τοὺς ἔσπερναν τὸ θάνατο.

Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ξαναγύρισαν μὲ δυνάμεις ἰσχυρὲς καὶ ἀεροπορία. Φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀνθέξουν περισσότερο αὐτοὶ ποὺ τόσο ἡρωϊκὰ πολέμησαν. Καὶ τώρα, στὶς 3 Ἰουνίου, τὰ ξανθόμαλλα ἀγρίμια τοῦ Χίτλερ, πῆγαν νὰ πάρουν τὴν ἐκδίκησί τους. Κύκλωσαν τὴν Κάνδανο καὶ ἀνάγγειλαν στοὺς κατοίκους της τὴ διαταγὴ τοῦ Φύρερ:

— Τὸ χωριό σας θὰ καταστραφῆ ἀπὸ τὰ θεμέλιά του. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲ σήκωσαν ὅπλα, θὰ πᾶτε ὅμηροι στὴ Γερμανία. Οἱ ἄλλοι θὰ τουφεκιστῆτε!

Οἱ κάτοικοι ὅμως δὲν περίμεναν μὲ σταυρωμένα χέρια. Κατόρθωσαν νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ τὸν κλοιὸ καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν. Οἱ Γερμανοί, ποὺ δὲν περίμεναν κάτι τέτοιο, ἔγιναν ἀκόμη χειρότεροι. Καὶ πάνω στὴ λύσσα τους, ἔκαψαν κι' ἀνατίναξαν ὅλα τὰ σπίτια τοῦ ὡραίου αὐτοῦ χωριοῦ. Στὴν πλατεῖα του στήθηκε, σὰν σημάδι βαρβάρων, ἡ ἐπιγραφή: «Ὡς ἀντίποινον τῶν ὑπὸ ὡπλισμένων πολιτῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, δολοφονηθέντων Γερμανῶν στρατιωτῶν, κατεστράφη ἡ Κάνδανος». Γιὰ τοὺς ἴδιους δῆθεν λόγους, ἐξετέλεσαν ἑκατὸν πενήντα ἀθώους ἀπὸ τὰ χωριὰ Ἀλικανό, Ταυρωνίτη, Παπζάρι καὶ Ἀγυιά.

— Ἂς δοκιμάσουν νὰ μᾶς ξαναπειράξουν, καυχήθηκε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ὑπολοχαγὸς Σβάρτς. Θ' ἀνατινάξουμε ὅλη τὴν Κρήτη καὶ θὰ τὴ μεταβάλουμε σὲ βράχο ἀκατοίκητο.

«Ὁ ὑπολοχαγὸς Σβάρτς—γράφει στὸ ἡμερολόγιό του ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ὄττο Μπλύχερ, ποὺ πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς συμμάχους στὴν Πελοπόννησο τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944 — εἶναι φοβερὰ μισέλληνας. Αὐτὸς ποὺ θὰ πέση στὰ χέρια του δὲν πρόκειται νὰ σωθῆ γιὰ κανένα λόγο. Στὴν Κάνδανο ἔδειξε ὅλο τὸ μῖσος του, ἀνατινάζοντας σπίτια καὶ τουφεκίζοντας γέρους καὶ ἀρρώστους. Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τὸν τύφλωσε. Θὰ ζητήσω μετάθεσι γιὰ τὴν Ἀθήνα κι' ἐλπίζω νὰ τὴν πετύχω. Σὲ μιὰ μεγάλη πρωτεύουσα, ὅσο σκληρὰ καὶ ἂν φέρωνται οἱ συνάδελφοι καὶ συμπατριῶτες μου, τὸ κακὸ χάνεται. Δὲ φαίνεται ὅσο ἐδῶ. Ἡ Κρήτη φλέγεται. Ὁ λαός της δὲν εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑποστῆ ἀδιαμαρτύρητα τὴν τύχη του. Πολέμησε καὶ θὰ πολεμήση. Τ' ἄγρια βουνὰ τῆς μεγαλονήσου ὑψώνονται ἀπειλητικὰ γύρω μας. Σὲ κάθε βράχο, σὲ κάθε χαράδρα καὶ μονοπάτι, στήνεται καὶ μιὰ παγίδα. Εἶναι πολὺ φυσικό. Οἱ Κρητικοὶ ἑτοιμάζουν ἄμυνα γιὰ τὴ ζωή τους...»

Καὶ τ' ἀντίποινα ἄγρια, σκοτεινά, ἀπάνθρωπα, συνεχίζονταν χωρὶς διακοπή. Τὰ ξημερώματα τῆς 1 Αὐγούστου, οἱ Γερμανοὶ κύκλωσαν τὰ χωριὰ Κουφό, Βοτόλακα, Φουρνί, Νέα Ρέματα, Πρασνὲ καὶ Ὀρφανί. Ἔπιασαν ὅλους τοὺς ἄντρες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ μισόγυμνους ἀγουροξυπνημένους ἀνθρώπους, ποὺ ὡδηγήθηκε μὲ κοντακιὲς καὶ βρισιές, στὸ «στρατοδικεῖο». Ἦταν μιὰ παρωδία στρατοδικεῖου αὐτό. Στὸ ὕπαιθρο, κάτω ἀπὸ τὰ ἐλαιόδεντρα, σὲ μερικὰ τραπέζια καφενείου, ἕνας ἀξιωματικὸς — ὁ ὑπολοχαγὸς Σίγμουντ Σβάρτς— ἕνας ὑπαξιωματικός, ἕνας στρατιώτης κι' ἕνας διερμηνέας, παρίσταναν τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς ἀνακριτὲς μαζί.

— Πήρατε μέρος στὴ μάχη τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν; τοὺς ρώτησε ὁ Σβάρτς. Ὅποιος πῆ τὴν ἀλήθεια δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε. Αὐτὸς ὅμως ποὺ θὰ πῆ ψέμματα, θὰ τουφεκιστῆ!

— Κι' ἂν σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὸν ρώτησε κάποιος, πῶς θὰ τὴ διαπιστώσετε;

— Ἀπὸ τὰ... μάτια σας, ἀπάντησε ὁ ὑπολοχαγός. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ διακρίνω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα.

Αὐτὸ συνήθως τὸ λένε στὰ παιδιὰ γιὰ ἐκφοβισμό. Ὁ Σβάρτς ὡστόσο ἴσως νὰ τὸ πίστευε αὐτὸ γιατὶ τὰ μυαλά του — σύμφωνα πάντα μὲ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ὄττο Μπλύχερ, ποὺ βρίσκεται σήμερα στ' ἀρχεῖα τῆς Β.Μ.Σ. — «δὲν ἦταν στὴ θέσι τους». Ἑκατὸν ὀχτὼ ἀθῶοι τουφεκίστηκαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ἕνας τυφλός. Τοὺς ἔβαλαν πρῶτα νὰ σκάψουν τὸ λάκκο τους κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ τοὺς πολυβολοῦν ἀπ' ὅλες μαζὶ τὶς μεριές. Τὸ θέαμα ἦταν τραγικό. Ὅμως οἱ Γερμανοί, μὲ ἀπίστευτη ἀπάθεια, ἀποθανάτιζαν τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους μὲ φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ «μικροφίλμ» γιὰ κινηματογράφο. Τέτοιες ταινίες βρέθηκαν ἀργότερα πολλὲς καὶ προεβλήθηκαν στὴ δίκη τῶν Ἐγκληματιῶν Πολέμου, στὴ Νυρεμβέργη. Οἱ ἐκτελέσεις, οἱ ἀνατινάξεις καὶ οἱ καταστροφὲς τῆς Κρήτης, ὑπάρχουν ὅλες σχεδὸν τυπωμένες στὰ προαναφερόμενα «μικροφίλμ».

Τὸν ἴδιο καιρὸ οἱ φυλακὲς γέμισαν κρατούμενους. Οἱ Γερμανοὶ κάθε τόσο μὲ προκηρύξεις, καλοῦσαν τὸ λαό, ποὺ τρομοκρατημένος, εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ χωριὰ καὶ τὶς πόλεις, νὰ ξαναγυρίση στὰ εἰρηνικά του ἔργα. Ὅσοι τοὺς πίστεψαν, τὴν ἔπαθαν ἄσχημα. Οἱ ἀγροτικὲς φυλακὲς τῆς Ἀγυιᾶς δέχτηκαν τοὺς περισσότερους. Τοὺς ἔκαναν μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι κι' ὅσους διαπίστωναν ὅτι καταγόντουσαν ἀπὸ τὰ χωριὰ ἐκεῖνα, ποὺ εἶχαν ἀντισταθῆ στοὺς ἀλεξιπτωτιστές, τοὺς ἔστελναν στὸ ἀπόσπασμα. Ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ, δούλευαν τὰ πολυβόλα στὴν Ἀγυιὰ κι' ἑκατοντάδες ἀθῶοι ἔπεφταν ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν δολοφόνων. Ὅμως ὅλ' αὐτά, μέσα στὶς ψυχὲς τῶν Κρητικῶν, ἄρχισαν νὰ φουντώνουν τὴν ἀγανάκτησι. Πολλοὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ βουνὸ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πολεμήσουν γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα τοῦ νησιοῦ. Οἱ ἀνταρτικὲς ὁμάδες τοῦ Παιτουβᾶ καὶ τοῦ Πετρακογιώργη, δέχονταν μὲ χαρὰ τοὺς καινούργιους συντρόφους. Ἡ φλόγα τῆς ἀνταρσίας εἶχε ἀνάψει.

«Ἀπὸ πολὺ νωρὶς — γράφει ὁ Ὄττο Μπλύχερ — εἴχαμε ἀντιληφθῆ ὅτι στὰ διάφορα μοναστήρια τοῦ νησιοῦ γινόντουσαν περίεργα πράγματα. Ὁ ταγματάρχης Μέρχαρτ, ἀρχηγὸς τοῦ Γραφείου ΡΤΣ 5 στὸ Ἡράκλειο, ἔλαβε μυστικὴ ἔκθεσι ἀπὸ τὸν πράκτορα Κλεῖτο, ποὺ ὑποδείκνυε ὡς ἑστίες ἀντιστάσεως τὶν μονὲς Πρέβελι, Κρυσταλλένιας καὶ Τοπλοῦ. Ὁ Μέρχαρτ ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Ἐνδιαφέρθηκε κυρίως γιὰ τὴ μονὴ Τοπλοῦ, ἐπειδὴ ἀπὸ ἄλλους πράκτορες εἶχε μάθει ὅτι ἐκεῖ φιλοξενοῦντο Ἄγγλοι φυγάδες. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν παρακολούθησι δὲν ἀνακαλύφθηκε τὸ παραμικρό. Φαίνεται πῶς οἱ μοναχοὶ ἀντελήφθηκαν τὴν παρακολούθησί μας κι' ἔλαβαν τὰ μέτρα τους. Ὁ Κλεῖτος ἐπέμενε γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν πληροφοριῶν του. Ὁ Μέρχαρτ διέταξε νὰ συνεχιστῆ ἡ παρακολούθησι. Τὴν ὑπόθεσι τὴν ἀνέλαβαν ὁ Κλεῖτος, ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Πλάτων. Εἶναι πράκτορες ἱκανοὶ κι' ἐπικίνδυνοι...

»Ἔστειλα ἀνώνυμα — συνεχίζει πιὸ κάτω ὁ Μπλύχερ — ἕνα σημείωμα στὸν Κ. νὰ εἰδοποιήση τοὺς μοναχοὺς ὅτι παρακολουθοῦνται. Δὲ γνωρίζω τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂν μποροῦσα, θὰ πήγαινα ὁ ἴδιος στὴ μονή. Φαίνεται ὅτι τὸ αἷμα τοῦ παπποῦ μου, ποὺ ἦταν ἱερέας, κυκλοφορεῖ ἔντονα στὶς φλέβες μου. Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικά. Σὰν ἄνθρωπος, ὑποφέρω πάντα γιὰ ὅλες τὶς ἐκτελέσεις. Περισσότερο ὅμως ὅταν ἐκτελοῦνται παπάδες. Οἱ Ἕλληνες ἱερεῖς αἰσθάνονται τὸν προορισμό τους. Εἶναι ἄξιοι καλύτερης τύχης. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πεθαίνουν κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες μας ἐπειδὴ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους. Μακάρι ὁ Κ. νὰ κατόρθωσε νὰ εἰδοποιήση τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς. Ὁ Μέρχαρτ, ὅπως καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Σβάρτς, εἶναι σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Ὑποψιάζομαι ὅτι ἑτοιμάζει τὸν ἀφανισμὸ τοῦ ἱστορικοῦ μοναστηριοῦ. Ἂν διαπιστώση ὅτι πράγματι φιλοξενοῦνται ἐκεῖ Ἄγγλοι, θὰ διατάξη τὴν ἀνατίναξί του...»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ καλόγεροι τῆς θρυλικῆς μονῆς, δὲν εἶχαν πάρει εἴδησι τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἔκαναν ὅμως τὴ δουλειά τους μὲ θαυμαστὸ τρόπο, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὴν ἀντίληψι τῶν Γερμανῶν. Τὴν εἰδοποίησι τοῦ Μπλύχερ δὲν τὴν ἔλαβαν ὅπως φαίνεται, γιατὶ δὲν ἀναφέρεται πουθενά. Τὸ γεγονὸς ὡστόσο εἶναι, ὅτι στὸ μοναστήρι εἶχε ἐγκατασταθῆ πρὸ πολλοῦ ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικός, ὁ Σμὶθ Χιούζ, μὲ τὸν ἀσύρματό του. Γύρω ἀπὸ τὸ Βρεταννὸ αὐτό, εἶχαν συγκεντρωθῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἡγούμενο Γεννάδιο Συλλυγνάκη — ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος πληροφοριῶν — καὶ οἱ ἱερομόναχοι Εὐμένιος Σταματάκης, Καλλίνικος Παπαθανασάκης, Ἱλαρίων Συντυχάκης, καθὼς καὶ οἱ πολῖτες Ἰωσὴφ Σακκιαδάκης, Γιάννης Ἱερεμίας, Ἑλένη Μαρκετάκη, Τερψιχόρη Βλάχου καὶ μερικοὶ ἄλλοι.

Γιὰ τὴν Τερψιχόρη Βλάχου, ποὺ ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τολμηρὲς κατασκόπους τοῦ τελευταίου πολέμου, πρέπει νὰ ποῦμε λίγα λόγια: Καταγόταν ἀπὸ τὴ Σητεία τῆς Κρήτης κι' ἦταν κόρη ἀρχοντικῆς οἰκογένειας. Τὸ 1941, σὲ ἡλικία μόλις δεκαεννέα ἐτῶν, παντρεύτηκε τὸν ἀνθυπομοίραρχο Ἀλέξανδρο Βλάχο καὶ στὰ μέσα τοῦ 1943, ἄρχισε νὰ δρᾶ ὡς ἐπίσημη κατάσκοπος τῆς Συμμαχικῆς Ἀποστολῆς, ποὺ βρισκόταν ἐγκαταστημένη στὸ νομὸ Λασηθίου. Τότε ἀκριβῶς πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς στὴν Ἱεράπετρα. Εἶχε πάει ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Μαίρη Χρυσουλάκη καὶ φιλοξενεῖτο στὸ σπίτι τοῦ πρώην ὑπουργοῦ Ἐμμανουὴλ Κοθρῆ, ποὺ δούλευε κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο κλιμάκιο κατασκοπείας. Οἱ φασίστες ἦταν πονηροί. Ἡ ἀσύγκριτη ὀμορφιὰ τῆς Τερψιχόρης, τὸ θαρραλέο της παρουσιαστικό, τὸ ἔξυπνο πρόσωπό της, ὅλ' αὐτά, τοὺς ἔβαλαν σὲ ὑποψίες. Καὶ τὴ συνέλαβαν.

— Ἔχουμε πληροφορίες πῶς εἶσαστε κατάσκοπος τῶν Ἄγγλων, τῆς εἶπαν. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ἢ ὄχι;

Ἡ τολμηρὴ νέα χαμογέλασε.

— Ἂν σᾶς πῶ ὄχι θὰ μὲ πιστέψετε; τοὺς ρώτησε. Ἂν ἔχετε ἀποδείξεις γι' αὐτὸ ποὺ μὲ κατηγορεῖτε, παρακαλῶ νὰ μὲ στείλετε ἀμέσως στὸ στρατοδικεῖο. Ἂν δὲν ἔχετε, ἀφῆστε με νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου.

— Δὲν ἔχουμε ἀποδείξεις, ὁμολόγησαν ἐκεῖνοι. Μὰ θὰ τὶς βροῦμε πολὺ γρήγορα.

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια. Ἔχουμε τὸ τρόπο νὰ σᾶς κάνουμε νὰ μιλήσετε.

Ἔτσι πίστευαν οἱ φασίστες, ὅταν ἄρχισαν νὰ τὴν ἀνακρίνουν μὲ τὰ μέσα ποὺ μόνο αὐτοὶ γνώρισαν, ἀπὸ τοὺς προγόνους τους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἀπέτυχαν ὅμως μὲ τὸ χειρότερο τρόπο, γιατὶ ἡ Τερψιχόρη στάθηκε βράχος ἀκλόνητος στοὺς ψυχολογικοὺς ἐκβιασμούς τους. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσουν. Ἀλλὰ τὴν ὑποχρέωσαν νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴ Σητεία, σὰν ἕνα εἶδος ἐξορίας. Ἡ ἀδελφή της, Μαίρη Χρυσουλάκη, ἔμεινε στὴν Ἱεράπετρα ὅπου συνέχισε τὴ δρᾶσι της. Κι' αὐτὴ ὅμως συνελήφθη λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὴ Γκεστάπο, μαζὶ μὲ τὴν Ἑλένη Μαρκετάκη, πάνω στὴν προσπάθειά τους ν' ἀποστάσουν ὡρισμένες πολύτιμες πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦσαν, τὸ ἀεροδρόμιο καὶ τὶς βάσεις Καστελλίου Πεδιάδος. Τὶς ἔρριξαν στὰ μαρτύρια κάπου πέντε μέρες. Ἐπειδὴ ὡστόσο δὲν κατόρθωσαν νὰ τοὺς πάρουν λέξι, τὶς ἐλευθέρωσαν. Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, ἡ Τερψιχόρη Βλάχου προδόθηκε ἀπὸ κάποιον «καλοθελητὴ» πῶς εἶχε φύγει μὲ ὑποβρύχιο ἀπὸ τὴν Κρήτη, πῆγε στὸ Κάϊρο καὶ ξαναγύρισε στὴ μεγαλόνησο μ' ἐντολή, νὰ κάνη κατασκοπεία καὶ σαμποτάζ.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες, τοὺς εἶπε ἡ Τερψιχόρη μὲ τὸ ἀπαράμιλλο θάρρος της. Αὐτὸς ποὺ μὲ κατάγγειλε δὲν ξέρει τί λέει. Ἐκτὸς ἂν ἐνεργῆτε κι' ἐσεῖς σὰν τοὺς Ἰταλούς.

— Δηλαδή;

— Κι' αὐτοὶ μ' ἔπιασαν κάποτε ὡς... κατάσκοπο! Ἀλλὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ μ' ἀφήσουν, ἀφοῦ μοῦ ζήτησαν προηγουμένως συγνώμη. Φυσικά, ἐσεῖς κάνετε τὴ δουλειά σας. Ἂν ἔχετε ἀποδείξεις, τουφεκῖστε με. Ἂν ὅμως δὲν ἔχετε, ἀφῆστε με ἐλεύθερη...

Τὴν ἄφησαν. Ἡ Τερψιχόρη γλύτωσε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια. Μὰ δὲ σταμάτησε νὰ δουλεύη. Γρήγορα συνδέθηκε μὲ τὴν ὁμάδα ποὺ διεύθυνε ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Τοπλοῦ Γεννάδιος Συλλυγνάκης. Ὁ ἡρωϊκὸς ρασοφόρος τὴ συμβούλευε συχνά:

— Πρόσεχε, κόρη μου. Εἶναι γλυκὸ νὰ δουλεύη κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζήσης γιὰ νὰ τὴ δῆς ἐλεύθερη.

— Ἂς ἐλευθερωθοῦμε κι' ἂς πεθάνω, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Τὸ αἷμα μου θὰ γίνη ποτάμι καὶ θὰ πνίξη τοὺς κατακτητές. Κύτταξέ με, πάτερ ἡγούμενε. Εἶμαι εἴκοσι ἑνὸς χρονῶν κι' ὡστόσο νομίζω πῶς γέρασα. Εἶναι ἀσήκωτο τὸ βάρος τῆς σκλαβιᾶς.

Χαμογελοῦσε ὁ Γέροντας μὲ καλωσύνη καὶ τῆς ἔδινε κουράγιο νὰ κάνη ὑπομονή. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἀσύρματος τοῦ Σμὶθ Χιοὺζ δούλευε συνέχεια. Μὲ τὶς πληροφορίες τῆς Τερψιχόρης καὶ τῶν ἄλλων συνεργατῶν της, τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς ἔστελνε τὰ ἀεροπλάνα του καὶ τὰ ὑποβρύχιά του, γιὰ νὰ καταβυθίζουν τὰ καράβια τοῦ Ἄξονα στὰ νερὰ τῆς Κρήτης. Οἱ πράκτορες ὅμως τῶν Γερμανῶν, προετοίμαζαν τ' ἀπαίσιο ἔργο τους. «Ὁ ὑπολοχαγὸς Σβάρτς—γράφει ὁ Ὄττο Μπλύχερ — ἦταν πλέον πεπεισμένος ὅτι στὴ μονὴ Τοπλοῦ γινόντουσαν σοβαρὰ πράγματα. Οἱ πράκτορές του Κλεῖτος, Ἀννίβας καὶ Πλάτων, εἶχαν ἀποτύχει. Στὸ προσκήνιο παρουσιάστηκε τώρα ὁ Ἀρμένης Ὀνὶκ Τζαφεριάν, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ ν' ἀναλάβη τὴν ὑπόθεσι τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ Ὀνίκ, ποὺ μιλοῦσε θαυμάσια τὰ ἑλληνικά, εἶχε ἔρθει στὴν Κρήτη ὡς ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Στογιάννης, μὲ σκοπὸ νὰ συνδεθῆ μὲ τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς Τοπλοῦ...»

Πραγματικά, ὁ Ἀρμένης, θρασύς, ἔξυπνος καὶ δασκαλεμένος γιὰ ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐπισκέφτηκε τὸν ἡγούμενο Γεννάδιο, γιὰ νὰ τοῦ φέρη δῆθεν τοὺς «ἀσπασμοὺς τῶν ἀδελφῶν τῆς Κύπρου».

— Ἔρχεσαι λοιπὸν ἀπὸ τὴν Κύπρο; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ Γέροντας. Πῶς εἶναι δυνατόν;

— Δὲν ἦρθα τώρα. Ταξίδεψα στὴν Ἀθήνα τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου κι' ἀποκλείστηκα ἐκεῖ.

— Καὶ πῶς βρέθηκες στὴν Κρήτη;

— Ἔχω συγγενεῖς ἐδῶ κι' ἦρθα νὰ τοὺς ἐπισκεφτῶ.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ συγγενεῖς σου;

Ὁ ψευτοαρχιμανδρίτης εἶπε μερικὰ ὀνόματα ἀνθρώπων, ποὺ κατοικοῦσαν δῆθεν στὸ Ἡράκλειο. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ ἡγούμενος διαπίστωσε ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ἀνύπαρκτα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγινε ἐξαιρετικὰ προσεχτικὸς καὶ εἰδοποίησε σχετικὰ τοὺς μοναχούς. Ἡ Τερψιχόρη ἀνάλαβε τότε νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο. Ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῆ βῆμα πρὸς βῆμα. Κι' ἕνα βράδυ τὸν εἶδε νὰ μπαίνη κρυφὰ στὸ γερμανικὸ φρουραρχεῖο τῆς Σητείας. Αὐτὸ ἦταν.

— Πρόκειται γιὰ πράκτορα τῆς Γκεστάπο, εἶπε στὸν ἡγούμενο. Ἂν δὲν τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση, θὰ μᾶς καρφώση ὅλους.

Ὁ Γεννάδιος Συλλυγνάκης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε, δὲ πρέπει νὰ δείξουμε διόλου πῶς τὸν ὑποψιαστήκαμε. Θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ μπαινοβγαίνη στὸ μοναστήρι ὅπως καὶ τώρα. Φτάνει νὰ εἴμαστε προσεχτικοί.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Ἀρμένης βαρέθηκε καὶ μιὰ μέρα ἐξαφανίστηκε. Πιάστηκε στὴ Θεσσαλονίκη λίγο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Στὴν ἀπολογία του ἀναφέρει ὅτι πῆγε στὴ μονὴ Τοπλοῦ γιὰ νὰ... μονάση, ἐπειδὴ εἶχε βαρεθῆ τὰ... ἐγκόσμια!

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο φόρεσες ράσα; τὸν ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἔκανε τὶς ἀνακρίσεις. Γιατὶ παρουσιάστηκες ὡς Βασίλειος Στογιάννης;

— Γιατὶ εἶμαι Ἀρμένης καὶ φοβόμουν μήπως δὲ μὲ κρατήσουν στὸ μοναστήρι.

— Στὸ ἡμερολόγιο ὅμως τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Ὄττο Μπλύχερ, ἀναφέρεσαι ὡς πράκτωρ τῶν Γερμανῶν.

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μπλύχερ μὲ μισοῦσε πάντα. Εἶναι ἕνας ψεύτης κι' ἐλεεινὸς ἀξιωματικός.

— Ἀφοῦ δὲν εἶχες σχέσεις μὲ τοὺς Γερμανούς, πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὸ Μπλύχερ;

Ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ὁ ἡγούμενος Γεννάδιος, μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Τζαφεριάν, ἔλαβε καινούργια μέτρα γιὰ τὸν ἀσύρματο τοῦ Σμὶθ Χιούζ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύη στὴ μονή. Ἐνῶ ὅμως ὅλοι προφυλάγονταν ἀπὸ τοὺς ξένους, κάποιος Ἑλληνόφωνας προδότης, μυρίστηκε τὴν ὑπόθεσι. Μιὰ καὶ δυὸ τότε, πῆγε καὶ τὰ κατάγγειλε ὅλα στοὺς Γερμανούς. Οἱ τελευταῖοι δὲν ἔχασαν καιρό. Συνέλαβαν ἀμέσως τὴν Τερψιχόρη Βλάχου, τὴν ἀδελφή της Μαίρη Χρυσουλάκη, τὴν Ἑλένη Μαρκετάκη, τὸν Ἰωσὴφ Σακκιαδάκη, τὸ Γιώργο Κοκκινάκη, τὸ Γιάννη Ἱερεμία, τὴν Ἀριστέα Ἰωαννίδου, τὸν ἄντρα της Γιάννη Ἰωαννίδη, τοὺς ἱερομόναχους Ἱλαρίωνα Συντυχάκη, Καλλίνικο Παπαθανασάκη, Εὐμένιο Σταματάκη καὶ τὸν ἡρωϊκὸ ἡγούμενο Γεννάδιο Συλλυγνάκη, ποὺ εἶχε κατορθώσει στὸ μεταξὺ νὰ φυγαδέψη τὸν ἀσύρματο καὶ τὸν Ἄγγλο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τολμηροὶ Ἕλληνες, ρίχτηκαν στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα μαρτύρια. Μὰ κανεὶς τους δὲν ὑπέκυψε. Εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ Γερμανοὶ πῶς δὲν ἔβγαζαν τίποτε μαζί τους καὶ τοὺς ἔστειλαν στὸ στρατοδικεῖο, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἱλαρίωνα Συντυχάκη — ποὺ δραπέτευσε ἀργότερα στὴν Αἴγυπτο — τὴ Μαίρη Χρυσουλάκη, τὸ Γιώργο Κοκκινάκη καὶ τὴν Ἀριστέα Ἰωαννίδου, καταδικάστηκαν ὅλοι οἱ ἄλλοι σὲ θάνατο. Ἡ ἐκτέλεσί τους ἔγινε στὴν Ἀγυιά.

Ἡ περιουσία τῆς νέας δημεύτηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἡ μητέρα της καὶ ἡ ἀδελφή της ἔμειναν ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι στὶς φυλακές. Ἐπίσης ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῆς μονῆς Τοπλοῦ, κινητὰ καὶ ἀκίνητα, κατασχέθηκαν. Συνέλαβαν τὸ δόκιμο μοναχὸ Γεώργιο Χρυσουλάκη, καθὼς καὶ τὸ ὑπόλοιπο προσωπικὸ τοῦ μοναστηριοῦ. Μὲ τὴν ἀποτελεσματικὴ ὅμως ἐπέμβασι τοῦ «ἐκεῖ διαμένοντος Ἐπισκόπου Ἱεροσητείας Φιλοθέου Μαζοκοπάκη καὶ τοῦ ἐπιζήσαντος, λόγῳ γήρατος καὶ ἀσθενείας Προηγουμένου Κυρίλλου Βουτυράκη, οἱ ἀνωτέρω συλληφθέντες ὡς καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Μονῆς διεσώθησαν». Ἐδῶ τελειώνει ἡ δραματική μας ἱστορία. Ἱστορία μεγάλη, ἀσύγκριτη καὶ ἡρωϊκή...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Πήρατε μέρος στὴ μάχη τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν; τοὺς ρώτησε ὁ Σβάρτς.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ μιᾶς "σειρήνας"

Ἡ Τζαίην Μάνσφιλντ καὶ τὸ περίφημο στῆθος της

ΠΟΛΛΑ παράξενα καὶ ἀνεξήγητα πράγματα συμβαίνουν ἀπὸ ἐτῶν στὸ Χόλλυγουντ, ποὺ συνεχίζονται ἀκόμη καὶ σήμερα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ὁ ἔντεχνος τρόπος μὲ τὸ ὁποῖον πολλὲς στὰρ δὲ λένε καὶ σπουδαῖα πράγματα ὡς ἠθοποιοί, κατορθώνουν νὰ εἶναι συνεχῶς τὰ «πρόσωπα τῆς ἡμέρας» γιὰ τὸ διεθνὲς κοινὸν τοῦ κινηματογράφου.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκει ἀναμφισβήτητα καὶ ἡ πασίγνωστη Τζαίην Μάνσφιλντ. Μέτρια ὡς ἠθοποιὸς καὶ μὲ ἐλάχιστες καλὲς ταινίες στὸ ἐνεργητικό της, ἔχει κατορθώσει ὡστόσο νὰ εἶναι τόσο δημοφιλής, ὥστε σὲ κάθε δημοσία ἐμφάνισί της στὴν Εὐρώπη νὰ σημειώνεται πραγματικὸς συναγερμός! Ποῦ ὀφείλεται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της; Μόνο στὸ ὑπεράφθονο στῆθος της καὶ στὰ «σοφὰ» τσακίσματα τῆς μέσης; Ἀσφαλῶς ὄχι. Κι' ὅμως, πρέπει νὰ ἔχη κάποιο μυστικὸ γιὰ νὰ συνεγείρη τὰ πλήθη ἔτσι ὅπως συνέβη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Ἀνάμεσα στὰ 30 καὶ πλέον διεθνοῦς κλάσεως «ἀστέρια» ποὺ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὶς Κάννες—ἀναφέρει σὲ πρόσφατο ἄρθρο του ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κινηματογραφικὰ περιοδικὰ—μόνο δύο συγκέντρωσαν τὴ γενικὴ προσοχὴ καὶ περιέργεια καὶ ἔκαναν τὸν κόσμο νὰ σχηματίζη ἀτέλειωτες «οὐρὲς» καὶ νὰ διαπληκτίζεται γιὰ νὰ τὰ θαυμάση ἀπὸ κοντά. Ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, ποὺ πέρυσι εἶχε σημειώσει πραγματικὸ θρίαμβο, ἐφέτος ἀναγκάστηκε νὰ καταθέση τὰ ὅπλα ἔμπρὸς στὶς... «μεγαλειότητες» τῆς Σοφίας Λόρεν καὶ τῆς Τζαίην Μάνσφιλντ. Ὅλες οἱ ἄλλες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ Ρωσίδα Τατιάνα Σαμοήλοβα, ἔσβυσαν ἔμπρὸς στὴ Σοφία καὶ στὴ Τζαίην, ἐνῶ μιὰ ἄλλη Ἀμερικανίδα στάρ, ἡ χαριτωμένη χορεύτρια Μίτσι Γκέϋνορ, μάταια ἀγωνίστηκε 15 ὁλόκληρες ἡμέρες νὰ συγκεντρώση γύρω της ἔστω καὶ 100 θαυμαστάς! Ἔτσι ἡ Τζαίην κράτησε ἐγωϊστικὰ τὴ πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὴ γενικὴ περιέργεια, γιατί, ἐπὶ πλέον, ὅταν κατέφθασε στὶς Κάννες, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, τὸν πρώην «μίστερ Ἀμερίκα» Μίκυ Χάργκιταϊη, ἡ Σοφία Λόρεν μόλις εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της Κάρλο Πόντι. Καί, φυσικά, βρῆκε τὸ πεδίο ἐλεύθερο καὶ «ἔδρασε» πραγματικά.

Ἡ ἄφιξι τῆς Τζαίην στὸ φεστιβὰλ τοῦ προσέδωσε τὴ «ζωὴ καὶ τὴ κίνησι» ποὺ τοῦ ἔλειπαν. Ἡ ξανθὴ στὰρ μὲ τὸ ἀπίθανο στῆθος προκάλεσε πραγματικὴ θύελλα παντοῦ ἀπ' ὅπου πέρασε. Ἀμέσως μόλις ἔφθασε στὶς Κάννες ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νίκαιας μὲ τὸ ἀνοικτὸ αὐτοκίνητό της, τὴν ὑπεδέχτηκαν μὲ πραγματικὴ ὑστερία.

Ἐμπρὸς βρισκόταν ἡ Τζαίην, ὄρθια στὸ αὐτοκίνητο, καὶ πίσω σὰν τιμητικὴ συνοδεία, ἀκολουθοῦσαν δεκάδες ἄλλων ἀνοικτῶν αὐτοκινήτων, ποὺ δημιουργοῦσαν σωστὸ πανδαιμόνιο μὲ τὰ ρυθμικὰ κορναρίσματά τους.

Μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τῆς Τζαίην Μάσφιλντ

Στὴν Κρουαζέτ, τὴν κεντρικὴ λεωφόρο τῶν Καννῶν, ἕνα τεράστιο καὶ ἔξαλλο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ πλῆθος, σταμάτησε μὲ τὸν ὄγκο του αὐτὴ τὴν πομπή. Καὶ μόλις οἱ θαυμασταὶ τῆς Τζαίην διακρίνανε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, ποὺ ἀνέμιζαν καὶ τὸ... ἐπιβλητικὸ στῆθος νὰ διαγράφεται ἀκόμη πιὸ ἔντονο, ξέσπασαν σὲ χαρούμενες κραυγές. Τόσος ἦταν ὁ κόσμος ποὺ ἤθελε νὰ δῆ καὶ νὰ ἀγγίξη τὴ Τζαίην, ὥστε δημιουργήθηκε ἄμεσος κίνδυνος δυστυχημάτων. Καὶ τότε ὁ ἄνδρας της δὲ δίστασε: Τὴν ἅρπαξε σὰν πούπουλο στὰ στιβαρὰ μπράτσα του καὶ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἑξαλλων θαυμαστῶν της τὴν ἔφερε σῶα καὶ ἀβλαβῆ ὡς τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου «Κάρλτον», ἐνῶ ἡ πίεσι τοῦ κόσμου ἦταν τέτοια, ὥστε ἔκανε κομμάτια τὴν κρυστάλλινη πόρτα!

Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ παραμονὴ τῆς Τζαίην στὶς Κάννες στάθηκε τρικυμιώδης καὶ γεμάτη ἀπὸ καθημερινὰ ἐπεισόδια. Ἰδοὺ μερικὰ ἀπ' αὐτά: Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἀφίξεώς της στὶς Κάννες, ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ φεστιβὰλ ποὺ εἶνε ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ἀστέρων, σὲ μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνά της στὸ διαμέρισμα τῆς Τζαίην, ἀνεκάλυψε κατάπληκτη κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα ἕνα φωτογράφο! Ὅταν τὸν ἀνέκριναν δὲ δίστασε νὰ ὁμολογήση:

—Ἤθελα νὰ ἐπιτύχω κάτι τὸ ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακό, ποὺ θὰ μὲ ἔκανε πλούσιο: μιὰ φωτογραφία τῆς Τζαίην στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄνδρα της. Ἀλλὰ δὲ στάθηκα τυχερός...

Ὅπως τὸ περίμεναν οἱ θαυμασταί της, ἡ Τζαίην τοὺς ἀπεζημίωσε μὲ τὸ παραπάνω ἀλλὰ... μόνο ὀπτικῶς. Καὶ οἱ 50 τουαλέττες, ποὺ εἶχε φέρει μαζί της καὶ ποὺ τὶς φόρεσε διαδοχικά, εἶχαν ἕνα τολμηρότατο ντεκολτέ, ποὺ ἄφηνε νὰ... κινῆται ἐλεύθερα τὸ πλουσιώτατο στῆθος. Σὲ μιὰ ἐπίσημη δεξίωσι, μάλιστα, ἡ Τζαίην ὑπέστη κι' ἕνα ἀτύχημα ἐπάνω στὸ... στρατηγικὸ αὐτὸ σημεῖο τοῦ σώματός της. Καθὼς γύριζε ἀπ' ἔξω μὲ μιὰ ὑπερέξωμη τουαλέττα, καμμιὰ τριανταριὰ φωτογράφοι μὲ τὶς μηχανές καὶ τὰ φλὰς τὴν πολιόρκησαν ἀμέσως καὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν μεταξύ τους. Μέσα στὸ πανδαιμόνιο ποὺ ἀκολούθησε ἡ Τζαίην βρέθηκε αἰχμάλωτη καὶ κάποια φωτογραφικὴ μηχανὴ τὴν γρατσούνισε στὴν ἄκρη τοῦ στήθους της! Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ κατάλαβε οὔτε ἡ ἴδια οὔτε κανεὶς ἄλλος. Λίγο ἀργότερα, ὅμως, πρῶτος ὁ ἄνδρας της διέκρινε στὸ σημεῖο αὐτὸ μερικὲς σταγόνες αἷμα καὶ βγάζοντας τὸ μαντῆλι του τὸ σκούπισε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, στὶς πλουσιώτατα διακοσμημένες τα ράτσες τῆς βίλλας «Γιακουμούρ», ὅπου κατοικεῖ ἡ Μπεγκούμ, ἡ χήρα τοῦ Ἀγᾶ Χάν, δόθηκε μιὰ μεγάλη δεξίωσι. Ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος ποὺ παρευρέθη παρακολουθοῦσε διαρκῶς τὴν Τζαίην καὶ κύτταζε συγχρόνως καὶ τὴν πολυτελέστατη κολυμβητικὴ πισίνα. Ἦσαν νὰ δοῦν τὴν Τζαίην μὲ μαγιό! Ἡ Μπεγκοὺμ ἀνέλαβε νὰ πείση νὰ δεχτῆ, ἐνῶ οἱ φωτογράφοι ἑτοίμαζαν τὶς μηχανές τους. Ἡ ξανθὴ βεντέττα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ παρουσιαστῆ μὲ μαγιό, ἀλλὰ τὴ τελευταία στιγμὴ δημιουργήθηκε ἕνα σοβαρὸ ζήτημα: Θὰ ὑπῆρχε τὸ κατάλληλο γιὰ τὸ... στῆθος της μαγιό; Ἡ θὰ τῆς ἔδιναν κανένα κοινό, ποὺ θὰ...σκιζόταν στὸ πιὸ κρίσιμο μέρος;

Στὸ τέλος, ἡ Τζαίην φόρεσε μὲ κάποιο φόβο ἕνα μαγιὸ καί, προπορευομένου τοῦ Μίκυ, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐνθαρρύνη, ἔπεσαν στὴ πισίνα, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ θεαματικὸ πρὸς μεγάλη θλῖψι τῶν παρισταμένων.

ΡΟΤΖΕΡ ΚΛΑΙ·Υ·

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ὁ διάσημος σκηνοθέτης Σεσὶλ ντὲ Μίλλ, ποὺ εἶναι σήμερα 77 χρόνων, βρίσκεται, ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅπως δήλωσαν οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦν, ὁ ἀκούραστος αὐτὸς καλλιτέχνης, στὸν ὁποῖο τόσα ὀφείλει ὁ κινηματογράφος, παρουσιάζει κάποια ἀνωμαλία στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα. Κατὰ τὶς τελευταῖες πληροφορίες, πάντως, ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας του εἶναι ἱκανοποιητική.

★ Ὁ Κὲρκ Ντάγκλας, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε πρὸ χρόνων τὴ νεαρὴ Γαλλίδα Ἄνν Μπουϊντένς, ἀπέκτησε καὶ δεύτερο γυιό, στὸν ὁποῖο θὰ δοθῆ τὸ ὄνομα Ἄντονυ. Ὁ μεγαλύτερος γυιός του, ὁ Πήτερ, εἶναι σήμερα δυὸ χρόνων.

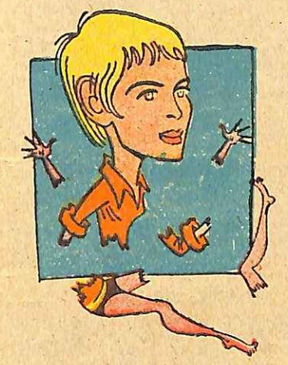

Ἡ Τζὴν Σῆμπεργκ, ὅπως τὴν βλέπει ἕνας Γερμανὸς γελοιογράφος ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῆς νοσοκομείου κριτικῆς.

★ Μιὰ πρόσφατη στατιστική, μᾶς δίνει τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα, σχετικὰ μὲ τὰ ξένα φίλμ στὴ Ρωσία: Ὁ πιὸ γνωστὸς κι' ἀγαπητὸς ξένος σκηνοθέτης, εἶναι ὁ Ρενὲ Κλαίρ, ἐνῶ ἀρέσουν ἰδιαίτερα τὰ φίλμ, ποὺ γυρίστηκαν βάσει ἔργων τοῦ Σταντάλ, τοῦ Ντίκενς, τοῦ Ζολὰ καὶ τοῦ Χάουπτμαν.

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ἠθοποιούς, ἀναφέρονται, κατὰ σειράν, τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα: Ζεραρ φιλίπ, Βὶβιαν Λῆ, Ἰὺς Μοντάν, Σιμὼν Σινιορέ, Ντανιὲλ Νταριέ, Ζὰν Γκαμπέν, Φάτεν Χαμάμα, Ράϋ Κοπούρ, Ναργκίς, Ράφ Βαλλόνε, Μάσσιμο Τζιρόντι, Τζίνα Λολομπριτζίντα, Συλβάνα Παμπανίνι, Μαρία Σέλ, Μαρία Φελίξ, Πέντρο Ἀρμεντάριθ, Νικὸλ Κουρσέλ, Ντανιὲλ Ντελόρμ, Μπερνάρ Μπλιέ.

Στὴ Ρωσία προβάλλονται ταινίες προερχόμενες ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὴν Κίνα, τὴν Ἰταλία, τὴν Τσεχοσλοβακία, τὶς Ἰνδίες, τὴ Βουλγαρία, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Οὐγγαρία, τὴν Πολωνία, τὴν Αὐστρία, τὴ Σερβία, τὴν Ἀργεντινή, τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἰαπωνία, τὸ Μεξικό, τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ Ρῶσοι θὰ γνωρίσουν ἐφέτος γιὰ πρώτη φορὰ τὴν παραγωγὴ τῶν κάτωθι χωρῶν: Σουηδίας, Ἰνδονησίας, Ἱσπανίας, Πορτογαλίας, Βιρμανίας καὶ Μογγολίας.

★ Ἐνῶ γυρίζονταν στὸ Παρίσι οἱ τελευταῖες σκηνὲς τοῦ φίλμ «Ἡ γυναίκα καὶ τὸ νευρόσπαστο», ἡ Μπριτζὶτ Μπαρντὸ κι' ἡ χαριτωμένη σωσίας της Μάγκλ, ἡ ὁποία τὴν ντουμπλάρει σὲ πολλὲς σκηνές, εἶχαν μιὰ τρομερὴ σκηνή, ποὺ κατέληξε στὸ νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Οἱ τεχνικοὶ τοῦ στούντιο ἐπενέβησαν, ἀλλὰ δυσκολεύτηκαν νὰ τὶς χωρίσουν. Οἱ λόγοι τῆς τρομερῆς αὐτῆς συμπλοκῆς παραμένουν μυστηριώδεις.

★ Εἴκοσι ἑκατομμύρια Γάλλοι ἀπάντησαν σ' ἕνα ἐρωτηματολόγιο τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐρευνῶν Ντουρντέν, ἀποκαλύπτοντας τὰ ὀνόματα τῶν ἀγαπημένων τους ἠθοποιῶν καὶ τὶς προτιμήσεις τους.

Ἡ Μισὲλ Μοργκὰν ἔρχεται ἐπὶ ἐσφαλῆς τῶν γυναικῶν καὶ ἀκολουθοῦν ἡ Μπριτζὶτ Μπαρντό, ἡ Ντανιὲλ Νταρριέ, ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ἡ Ἐντβὶζ Φεγιέρ, ἡ Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ κι' ἡ Ντανιὲλ Ντελόρμ.

Ἀπὸ τοὺς ἄντρες, τὰ ὀνόματα εἶναι, κατὰ σειράν ἐπιτυχίας, τὰ ἀκόλουθα: Ζὰν Γκαμπέν, Φερναντέλ, Πιὲρ Φρεναί, Ζεράρ Φιλίπ, Ζὰν Μαραί, Ντανιὲλ Ζελέν, Ζὰν-Κλὼντ Πασκάλ, Μπουρβίλ, Ἔντυ Κωνσταντὶν καὶ Φρανσουὰ Περιέ.

Ἀπὸ τοὺς ξένους ἠθοποιούς, οἱ μόνοι ποὺ συγκέντρωσαν πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ψήφους, εἶναι: Ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, ἡ Ἰνγκρὶντ Μπέργκμαν, ἡ Σοφία Λόρεν, ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς κι' ὁ Ράφ Βαλλόνε.

Ἀπὸ τὰ φίλμ, ἐπὶ κεφαλῆς ἔρχονται «Τὸ μεροκάματο τοῦ τρόμου» μὲ τὸν Ἰὺς Μοντὰν καὶ ἡ «Σίσσυ».

Ἡ ἴδια στατιστικὴ ἀποκαλύπτει πὼς οἱ περισσότεροι θεαταί, 25%, προτιμοῦν τὰ αἰσθηματικὰ φίλμ, ἐνῶ μόνο 1% ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ντοκυμανταίρ. 20% πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο ἐπειδὴ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ σκηνοθέτη του καὶ προτιμοῦν, κατὰ σειρά: τὸν Κλουζώ, τὸν Ρενὲ Κλαίρ, τὸν Καγιάτ, τὸν Μαρσὶλ Καρνέ, τὸν Κριστιὰν Ζάκ, τὸ Ρενουὰρ καὶ τὸ Σεσὶλ ντὲ Μίλ.

★ Ἀφοῦ δέχτηκε μιὰ πρώτη ἐπίθεσι τῆς κριτικῆς μὲ τὸ φίλμ της «Ζὰν ντ' Ἄρκ», ἡ Τζὴν Σῆμπεργκ, γίνεται ὁ στόχος νέων δυσμενῶν κριτικῶν στὶς χῶρες, ὅπου ἄρχισε νὰ προβάλλεται τὸ νέο της ἔργο «Καλημέρα θλῖψι». Ὁ Ὄττο Πρέμινγκερ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύη στὸ μεγάλο της ταλέντο καὶ τὴ θέλει γιὰ πρωταγωνίστρια καὶ στὸ φίλμ ποὺ θὰ γυρίση.

★ Ἡ Τζὴν Μάνσφιλντ βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὴν κομητεία τοῦ Μπάκιγχαμ καὶ ἀναπαύεται ἀναγκαστικὰ στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ ταῦρος», δεδομένου, ὅτι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε ἐκεῖ, βρέχει συνεχῶς. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες ἐξόδους της, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἐξεδήλωσε τὴν ἀπορία του βλέποντάς την νὰ βγαίνη χωρὶς ἀδιάβροχο.

— Γιατί νὰ φορέσω ἀδιάβροχο; τοῦ εἶπε ἡ Τζέην. Μόλις βγῶ ἔξω μὲ βροχή, οἱ ἄντρες μαλλώνουν ποιὸς θὰ μὲ πρωτοφιλοξενήση κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα του.

★ Ὁ Ροσσάνο Μπράτσι, ὁ διασημότερος Ἰταλὸς ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, «ἀποκάλυψε τὸν πραγματικό του ἐσωτερικὸ κόσμο, ἀπαντῶντας σὲ μιὰ σειρὰ ἐρωτήσεων:

— Θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ ἀπαρνηθῆτε τὴν κινηματογραφική σας καρριέρα;

— Ναί, γιὰ νὰ ζήσω στὶς νήσους Χαβάη μὲ τὴ Μαϊρὶλυν Μονρόε γιὰ καμαριέρα, τὴ Σοφία Λόρεν γιὰ μαγείρισσα καὶ τὴν Τζέην Μάνσφιλντ γιὰ σωφερίνα.

— Ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξετε μιὰ ἄλλη καρριέρα, τί θὰ θέλατε νὰ γίνετε;

— Πυροσβέστης.

— Σᾶς τρομάζει ἡ ἐπαφὴ σας μὲ τὸ πλῆθος;

— Ναί, μὲ φοβίζει τὸ ἐνδεχόμενο νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσουν.

— Ποιὸ πρᾶγμα, κατὰ τὴ γνώμη σας, γελοιοποιεῖ ἕναν ἄνδρα στὰ μάτια μιᾶς γυναίκας;

— Ὁ δισταγμός.

★ Στὶς 27 Ἰουνίου ἄνοιξε τὸ «8ο κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τοῦ Βερολίνου». 36 χῶρες συμμετέχουν σ' αὐτό, δὲν ἀντιπροσωπεύεται ὅμως καμμιὰ χώρα τοῦ Παραπετάσματος, οὔτε κι' ἡ Γιουγκοσλαυΐα. Θὰ διαρκέση 12 μέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες θὰ προβληθοῦν 30 μεγάλα φίλμ, 4 μεγάλα ντοκυμανταὶρ καὶ 44 μικρὰς διαρκείας.

Ἡ Γαλλία, γιὰ νὰ πάρη μέρος στὸ φεστιβὰλ αὐτό, ζήτησε νὰ σταματήση ἡ προβολὴ τοῦ φίλμ «Σταυροὶ στὸ μέτωπο», μὲ τὸν Κὲρκ Ντάγκλας, ποὺ θίγει τὸ γαλλικὸ στρατό. Πραγματικά, ἡ προβολὴ τοῦ ἔργου διεκόπη προσωρινὰ κι' ἔτσι ἡ Γαλλία ἔστειλε δυὸ φίλμ: «Ὁ νόμος εἶναι νόμος» τοῦ Κριστιὰν Ζάκ, μὲ τοὺς Φερναντὲλ καὶ Τοτό, καὶ «Τὸ πέρασμα τοῦ διαβόλου», ποὺ ὁ Ζὰκ Ντυπὸν γύρισε βάσει μιᾶς νουβέλλας τοῦ Ζοζὲφ Κεσσέλ.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ φεστιβάλ, θὰ βρίσκεται στὸ Βερολίνο ὁ Ζὰν Μαραί, ὁ ὁποῖος εἶναι μέλος τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς. Ἐπισκέφτηκαν δὲ ἐπίσης τὴν ἄλλοτε γερμανικὴ πρωτεύουσα ὁ Φερναντέλ, ἡ Μυλὲν Ντεμουζὸ κι' ἡ Πασκὰλ Ἀντρέ.

Παρ' ὅλον ὅτι τὸ φεστιβὰλ αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ συναγωνιστῆ σὲ μεγαλοπρέπεια τὰ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν καὶ τῆς Βενετίας, ἔχει, ἐν τούτοις, μεγάλη ἐμπορικὴ σημασία.

Σύντομες εἰδησοῦλες

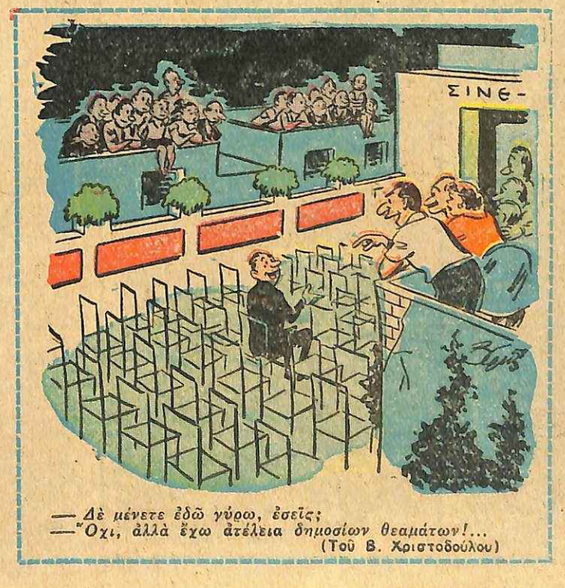

—Δὲ μένετε ἐδῶ γύρω, ἐσεῖς;
—Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω ἀτέλεια δημοσίων θεαμάτων!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὡς φαβορὶ φέρεται μέχρι στιγμῆς τὸ φίλμ τοῦ Ἰνγκμαρ Μπέργκμαν «Ἀγρίες φράουλες» (Σουηδία). Ἀρεσαν ἐπίσης πολὺ τὸ ἀμερικανικὸ φίλμ «Καιρὸς γιὰ ἔρωτα, καιρὸς γιὰ θάνατο», ποὺ γυρίστηκε βάσει ἑνὸς ἔργου τοῦ Ἔριχ-Μαρία Ρέμαρκ, στὸ ἴδιο τὸ Δ. Βερολῖνο, καὶ τὸ γιαπωνέζικο «Ἱστορία ἑνὸς ἔρωτος». Ἀπὸ τὰ μικρὰ ντοκυμανταὶρ θεωρήθηκε ἐξαιρετικὸ τὸ «Ἀσθένειες τῶν ἀκτινοβολιῶν».

★ Ἡ Μπριτζὶτ Μπαρντὸ ἔκανε μερικὲς ἐνδιαφέρουσες ἀποκαλύψεις σ' ἕναν Ἄγγλο δημοσιογράφο. «Μὲ στενοχωροῦν, εἶπε, οἱ διαδόσεις, ὅτι ἔκαναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ παίξω σ' ἕνα φίλμ μὲ τὸν Φράνκ Σινάτρα. Θαυμάζω τὴν ἐξαίρετο αὐτὸ ἠθοποιό, δὲν εἶναι ὅμως πιὰ τόσο νέος. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἔβιναν γιὰ παρτεναὶρ τὸν Ἄντονυ Πέρκινς. Θ' ἀποτελοῦσαμε ἕνα πολὺ πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι. Πάντως, θὰ φροντίσω ὁ ρόλος μου νὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἰσάξιος μὲ τὸ ρόλο τοῦ Φράνκ Σινάτρα στὸ ἔργο. Ἀπὸ τὸ φίλμ δὲ θὰ λείπη τὸ στρὶπ-τήζ, γιατὶ παραμένω τὸ «σῶμα» τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου καὶ δὲν ἔχω, πρὸς τὸ παρόν, ἄλλες φιλοδοξίες. Θὰ φροντίσω νὰ γίνω μιὰ ἠθοποιὸς τῆς περιωπῆς τῆς Ἄννας Μανιάνι, ὅταν θὰ ἔχω τὰ χρόνια της!».

Ὁ Ρὸκ Χάτσον

★ Ὁ Ἰταλὸς παραγωγὸς Ντὶνο ντὲ Λαουρέντις ἀνήγγειλε πὼς ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Λάτον Φεστβάνγκερ ἀνέλαβε νὰ γράψη τὸ σενάριο τοῦ φίλμ «Σιμὼν Μπολιβάρ», τὸ γύρισμα τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίση ὀπωσδήποτε τὸν Ἰανουάριο στὴ Ν. Ἀμερική.

★ Ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιά, ποὺ τὸν ἔχουν καταγοητεύσει. Ὁ Ἄγγλος καλλιτέχνης, ποὺ μεγάλωσε καὶ ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια του μέσα στὸ ἀπαίσιο ἀγγλικὸ κλίμα, εἶπε χαρακτηριστικά, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς σύντομης παραμονῆς του στὴν πρωτεύουσα καὶ πρὶν ξαναφύγη γιὰ τὰ μαγευτικὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια:

— Χόρτασα ἥλιο, θάλασσα καὶ καθαρὸ ἀέρα!...

★ Τὴν προσεχῆ ἄνοιξι, ἡ Μπριτζὶτ Μπαρντὸ θὰ γυρίση ἕνα νέο φίλμ στὴ Γαλλία, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ πρώην συζύγου της Ροζὲ Βαντίμ. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἡ Μπριτζὶτ θὰ παίξη τὸν πρῶτο της βουβὸ ρόλο, δεδομένου, ὅτι θὰ ὁποδυθῆ μιὰ κωφάλαλη.

★ Τὸ φίλμ «Ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι δικός μου», ποὺ ὁ σκηνοθέτης Χένρυ Κίνγκ θὰ γυρίση, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ρὸκ Χάτσον, θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς ἐφετεινὲς παραγωγὲς τοῦ Χόλλυγουντ. Τὸ σενάριο τοῦ φίλμ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἄλις Χόμαρτ «Δισκοπότηρο καὶ σπαθί».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἑλληνικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ Φράγκοι, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἱππότη Βερλάγκεν, πολιορκοῦν τὸ σπίτι τοῦ Σωτηριάνου, γιὰ ν' ἀπαγάγουν τὴ Ματθίλδη, ποὺ τὴν παρουσία της ἐκεῖ ἔχουν πληροφορηθῆ ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωσι. Ὁ Σωτηριάνος ἐπικαλεῖται ἕνα προνόμιο ποὺ ἔχει ἀπὸ τὸ δούκα Βρυέννιο, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὀργανώνει τότε μιὰ βαθμιαία ἀποχώρησι τῶν ἀνθρώπων του πρὸς τὸ μέρος μιᾶς βαθειᾶς χαράδρας ποὺ φτάνει ὡς τὴν κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ. Οἱ Φράγκοι, ὅμως, ἀνακαλύπτουν τὴ φυγή τους καὶ τοὺς καταδιώκουν μέσα στὴ χαράδρα. Ἡ θέσι τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἀπελπιστική. Ὁ Σωτηριάνος διατάσσει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἡ Ματθίλδη, ποὺ βλέπει ὅτι αὐτὴ ἡ αἱματοχυσία εἶναι ἄσκοπη, θέλει νὰ παραδοθῆ. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἐκείνη τὴ στιγμὴ φτάνει ὁ Λάσκαρις μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Οἱ Φράγκοι κατατροπώνονται καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μένουν στὸ πεδίο τῆς φονικῆς συγκρούσεως. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι κι', ὁ ἱππότης Βερλάγκεν. Οἱ Ἕλληνες κηρύσσουν πιὰ φανερὰ ἐπανάστασι, κυριεύουν τὴν Ἀκρόπολι καὶ διώχνουν τοὺς Φράγκους ἀπὸ ὅλη τὴν Ἀττική. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Ζαφείρης Μπαρουξῆς παίρνει τὸν Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἀπὸ τὴν ὑπόγεια φυλακή του στὸν Ἅη Γιάννη τὸν Κυνηγὸ καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὴν Ἀθήνα. Ὁ νεαρὸς Φράγκος ἱππότης βλέπει παντοῦ ὁμάδες ἀπὸ Ἕλληνες ἐνόπλους. Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαίνονται πολὺ παράξενα.

14ον

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὸ νεαρὸ ἱππότη, ἦταν ἡ ἑλληνικὴ φρουρά. ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρο. Αὐτὸ πιὰ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια! Μήπως, λοιπόν, ὀνειρευόταν;

Ξεπέζεψε, ὡστόσο, μπροστὰ στὴν κεντρικὴ πύλη κι' ἀκολούθησε τὸν Μπαρουξῆ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κάστρου.

Ἔφτασαν σὲ λίγο στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του. Στὸ δουκικὸ θρόνο καθόταν ὁ Μιχαὴλ Λάσκαρις καὶ πλάϊ του σ' ἕναν ἄλλο θρόνο, ἦταν καθισμένη ἡ δούκισσα Ματθίλδη. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἀντὶ γιὰ τὸ οἰκόσημο τῶν Λαρὸς καὶ τῶν Βρυεννίων, εἰκονιζόταν ἕνας πελώριος δικέφαλος ἀητός. Ἕλληνες ἀξιωματοῦχοι, μὲ πολυτελεῖς στολές, βρίσκονταν μέσα στὴν αἴθουσα.

Ὁ Ἱππότης, ὑπακούοντας στὸ ἔνστιχτό του, λύγισε τὸ ἕνα του γόνατο, ὅπως θἄκανε μπροστὰ στὸ δούκα Βρυέννιο. Ἀλλ' ἀμέσως σηκώθηκε καὶ κύτταξε σαστισμένος γύρω του. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ταυτόχρονα ἔκπληξι, ταραχὴ καὶ τρόμο.

— Δὲ θέλεις, λοιπόν, νὰ προσφέρης τὸ σεβασμό σου στὸ δούκα τῆς Ἀθήνας; τὸν ρώτησε ὁ Λάσκαρις μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

—Δούκας τῆς Ἀθήνας εἶναι μόνο ὁ Βρυέννιος καὶ κανένας ἄλλος, ἀπάντησε ὁ Φοὺλκ.

— Κάνεις λάθος, φίλε μου, εἶπε ὁ Λάσκαρις. Τὸ δουκάτο τῆς Ἀθήνας εἶναι τώρα ἑλληνικὸ κι' ἐκεῖνος ποὺ κάθεται στὸ θρόνο του σὲ βλέπει μὲ μεγάλη χαρὰ μπροστά του.

Οἱ Ἕλληνες, διώχνοντας τοὺς Φράγκους, σεβάστηκαν τὴν ὀνομασία ποὺ οἱ ξένοι κατακτητὲς εἶχαν δώσει στὸ κράτος τους. Ἦταν πολιτικὴ ἀνάγκη τὸ κράτος τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐξακολουθήση νὰ λέγεται δουκάτο, ὅπως καὶ πρίν. Ἔτσι, ὁ Βρυέννιος δὲ θὰ εἶχε δικαίωμα πιὰ στὸν τίτλο τοῦ δούκα τῆς Ἀθήνας. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ξεκαθάριζαν τὰ πράγματα, τὸ ἑλληνικὸ αὐτὸ δουκάτο θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ ἀνεξάρτητο δεσποτάτο — κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἠπείρου, ἢ νὰ ὑπαχθῆ μὲ τὸν ἕνα, ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, στὸ διοικητικὸ μηχανισμὸ τοῦ Βυζαντίου.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ εἶχε ξαναβρῆ τώρα τὴν ψυχραιμία του. Ἡ περηφάνεια τοῦ Φράγκου Ἱππότη εἶχε ξυπνήσει καὶ πάλι μέσα του.

— Δὲν ξέρω κανένα ἑλληνικὸ δουκάτο τῶν Ἀθηνῶν, εἶπε. Τὸ μόνο ποὺ ζητάω ἀπὸ τὸ σφετεριστὴ τοῦ θρόνου τῆς Ἀθήνας εἶναι νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ νόμιμο κυρίαρχό μου, ποὺ εἶναι ὁ δούκας Βρυέννιος.

— Ὅταν σὲ κάλεσα ἐδῶ, εἶχα πάρει ἀπὸ πρὶν τὴν ἀπόφασι νὰ σοῦ φερθῶ σὰ φίλος, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Λάσκαρις. Θ' ἀδιαφορήσω, λοιπόν, γιὰ τὰ προσβλητικὰ λόγια σου. Θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω μόνο, ὅτι σφετεριστὲς δὲν εἶναι οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' οἱ Φράγκοι, ποὺ ἦρθαν στὴ χώρα μας σὰν ἅρπαγες καὶ ληστές... Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ τρέξης κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀποκαλεῖς νόμιμο κυρίαρχό σου, θὰ ἱκανοποιηθῆ ἀμέσως.

Γύρισε σ' ἕναν ἀπὸ κείνους, ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ πρόσταξε:

— Δῶστε στὸν Ἱππότη τὸ ξίφος καὶ τὰ σπηρούνια του. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι ἐλεύθερος... Γιὰ δική του ἀσφάλεια, ὅμως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀνθρώπους θὰ τὸν συνοδεύσουν ὡς τὰ πρόθυρα τῶν Θηβῶν... Ὁ Ἱππότης Φοὺλκ θ' ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὴ διαδρομὴ αὐτή, ὅτι ὅλα τὰ περάσματα εἶναι πιασμένα ἀπὸ ἰσχυρὲς ἑλληνικὲς δυνάμεις κι' ἐλπίζω, ὅτι δὲ θὰ παραλείψη νὰ τὸ κάμη γνωστὸ στὸν κύριό του. Μπορεῖ νὰ τοῦ ἀναγγείλη ἐπίσης, ὅτι σὲ λίγο θὰ ξεκινήσω κι' ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὸν διώξω ἀπὸ τὴ Βοιωτία, ποὺ ἐξουσιάζει ἀκόμη.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ εἶχε ζωσθῆ, στὸ μεταξύ, τὸ ξίφος του κι' εἶχε φορέσει τὰ σπηρούνια του.

— Ἄν, ὅπως ἀκούω, τὸ δουκάτο τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἑλληνικό, τότε ἡ δούκισσα Ματθίλδη δὲν ἔχει θέσι ἐδῶ, εἶπε. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ θὰ μπορέσω νὰ τὴ συνοδεύσω ὡς τὴ Θήβα.

Ἔκαμε ταυτόχρονα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστά της.

— Φίλε μου, ἀπάντησε ἡ δούκισσα, ἀνταποδίδοντας τὸ χαιρετισμό του, κάνεις λάθος νομίζοντας πὼς ἡ θέσι μου δὲν εἶναι ἐδῶ... Μάθε, λοιπόν, ὅτι ἡ δούκισσα Ματθίλδη εἶναι ἡ εὐτυχισμένη σύζυγος τοῦ Μιχαὴλ Λάσκαρι.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ τῆς ἔρριξε ἕνα ὀργισμένο βλέμμα κι' ἔπειτα βγῆκε βιαστικὰ ἔξω.

Κάμποσοι καβαλλάρηδες τὸν περίμενον μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ Κάστρου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὸν συνώδευσαν ὡς τὰ σύνορα τῆς Βοιωτίας.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἔφτασε στὴ Θήβα, ὁ δούκας Βρυέννιος δὲ βρισκόταν πιὰ στὴ ζωὴ κι' ἡ φράγκικη κυριαρχία στὴν Ἑλλάδα εἶχε καταλυθῆ ὁριστικά.

Παγίδες θανάτου

Ὁ Βρυέννιος βρισκόταν στὸ Ζητοῦνι (Λαμία), ὅταν ἔμαθε πὼς οἱ Ἕλληνες εἶχαν καταλάβει τὴν Ἀθήνα κι' εἶχαν διώξει τοὺς Φράγκους ἀπ' ὅλη τὴν Ἀττική. Εἶχε πάει ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σταματήση τὴ διείσδυσι τῶν Καταλανων στὴ χώρα του καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ φύγουν πρὸς τὸ βορρᾶ.

Ἂν ὁ Βρυέννιος ἀποφάσιζε νὰ κινηθῆ δραστήρια, ἡ ἱστορία τῶν Φράγκων κατακτητῶν καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἦταν ἴσως διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν ποὺ ξέρουμε σήμερα. Ἀλλ' ὁ ὁρμητικὸς αὐτὸς πολεμιστής, ὑπέροχος τὴ στιγμὴ τῆς δράσεως, δὲν εἶχε τὸ χάρισμα νὰ παίρνη τὶς ἀποφάσεις του, ὅταν ἔπρεπε τὴν καθεμιά. Βρισκόταν πάντα ἔξω ἀπ' τὰ γεγονότα, ποὺ ξετυλίγονταν γύρω του. Τοῦ ἔλειπε ἡ ἱκανότητα νὰ τὰ προβλέπη, νὰ τὰ σταθμίζη καὶ νὰ τὰ ἐχτιμάη στὴν ἀξία του τὸ καθένα. Κι' ὄχι σπάνια, παρασυρόταν ἀπὸ τὴν ἔξαλλη φαντασία του, ποὺ τοῦ ἔδειχνε παραμορφωμένες τὶς εἰκόνες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἐνῶ τὸ ἔδαφος τρανταζόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, αὐτὸς κύτταζε μακρυὰ καί, στὸ τέλος, χανόταν μέσα στὰ ἴδια τὰ ὄνειρά του κι' ἦταν ἀνίκανος νὰ τὰ ξεχωρίση ἀπὸ τὰ πραγματικὰ περιστατικά. Εἶχε συγκεντρώσει ἕναν ἀξιόλογο στρατὸ γύρω του, ἀλλὰ τὸν ἄφηνε νὰ ἀδρανῆ κι' εἶχε κάμει τὸ θανάσιμο λάθος νὰ πάρη στὴν ὑπηρεσία του τοὺς Καταλάνους. Τοὺς ἀρνήθηκε κατόπιν τοὺς μισθούς, ποὺ τοὺς χρωστοῦσε καὶ τοὺς φέρθηκε σκαιὰ καὶ περιφρονητικὰ (τοὺς μίλησε μὲ τὴ μεγαλύτερη ὑπεροψία καὶ τοὺς κυνήγησε μὲ τοὺς σαρκασμούς του,σὰ νὰ μὴν τοὺς λογάριαζε καθόλου, ἀφηγεῖται ὁ Νικηφόρος Γρηγορας), ἀλλὰ ταυτόχρονα τοὺς ἄφησε ἀνενόχλητους νὰ ρημάζουν τὶς βόρειες ἐπαρχίες τοῦ κράτους του, σὰ νὰ μὴν ἄξιζε ν' ἀσχοληθῆ μ' αὐτούς. Κι' ὅταν, τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς χτυπήση, χρονοτρίβησε στὸ Ζητοῦνι, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ κέντρου τοῦ στρατοπέδου τους ἢ νὰ τοὺς πλευροκοπήση.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀμφιταλαντεύσεις του, γιὰ νὰ τοῦ καταφέρουν τὸ πλῆγμα ποὺ παρασκεύαζαν ἀπὸ καιρό.

Ἡ εἴδησι ἦταν τόσο τρομακτική, ποὺ δυσκολεύτηκε νὰ τὴν πιστέψη. Ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, εἶχε χάσει τὸ θρόνο του. Ἡ Ἀθήνα βρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ θανάσιμου ἐχθροῦ του, τοῦ Λάσκαρι.

Ἡ θέσι του ἦταν δύσκολη, κρίσιμη ἴσως, ἀλλ' ὄχι τραγική. Οἱ Φράγκοι βαρῶνοι θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν πρόθυμα, ὅπου τοὺς ὁδηγοῦσε, γιατὶ τὰ συμφέροντά τους ἦταν δεμένα ἀναπόσπαστα μὲ τὰ δικά του. Ἀλλά, γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὴν κατάστασι, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση μὲ δραστηριότητα καὶ γρηγοράδα. Κι' αὐτὸ στάθηκε καὶ πάλι ἀνίκανος νὰ τὸ κάμη.

Ἔτσι, ἔχασε ἄλλες τέσσερις ἡμέρες. Ἀποφάσισε, τέλος, ν' ἀφίση γιὰ τὴ στιγμὴ τοὺς Καταλάνους καὶ νὰ τρέξη στὴ Βοιωτία, γιὰ νὰ προστατεύση τὴ Θήβα καὶ νὰ μπορέση κατόπιν ν' ἀνακτήση τὴν πρωτεύουσά του.

Τί θλιβερὴ χρεωκοπία, στ' ἀλήθεια, γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ λογάριαζε νὰ βρεθῆ μ' ἕνα πήδημα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ μὲ μερικὰ ἄλλα στὴν Κωνσταντινούπολι!

Αὐτὴ ἡ ὀπισθοδρόμησι ἔγινε τόσο βιαστικά, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φυγή.

Ἀλλ' οἱ Καταλάνοι εἶχαν τρέξει κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν ἀναβλητικὸ δούκα τῆς Ἀθήνας. Ἐνῶ φανταζόταν πὼς τοὺς εἶχε ἀφίσει πίσω του, στὶς θεσσαλικὲς πεδιάδες, τοὺς βρῆκε μπροστά του, στὴν κοιλάδα του Βοιωτικοῦ Κηφισσοῦ. Μερικὲς προχωρημένες μονάδες τους εἶχαν φτιάξει ἀπὸ πρὶν ἕνα μικρὸ στρατόπεδο ἐκεῖ. Ἔπειτα, ἔφτασε κι' ὁ κύριος ὄγκος τους. Ἕλληνες τσοπάνηδες τῆς περιοχῆς, τοὺς εἶχαν ὁδηγήσει πρόθυμα ἀπὸ τὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τὶς ἀπόκρημνες πλαγιὲς τοῦ Καλλίδρομου...

Ἐνῶ ὁ Βρυέννιος δίσταζε, οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ τυχοδιῶχτες εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν συντρίψουν. Κι' εἶχαν μελετήσει ἀπὸ καιρὸ ἕνα σχέδιο, ποὺ θὰ τοὺς ἔδινε τὴ νίκη.

Οἱ Φράγκοι ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴ Θήβα καὶ τὴν Ἀθήνα, ἂν δὲν ξεκαθάριζαν πρῶτα τοὺς λογαριασμούς τους μὲ τοὺς Καταλάνους. Καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτούς, ἦταν, ὅτι δὲν εἶχαν οὔτε τὴν εὐχέρεια νὰ διαλέξουν τὴν τοποθεσία τῆς μάχης. Ἔπρεπε νὰ πολεμήσουν ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν οἱ ἐχθροί τους.

Βέβαιοι, ὅτι ὁ Βρυέννιος θὰ ἐξαναγκαζόταν ν' ἀναμετρηθῆ μαζί τους σ' ἕναν ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου, οἱ Καταλάνοι εἶχαν ὀχυρωθῆ στὸ τρίγωνο μεταξὺ Ὀρχομενοῦ, Χαιρωνείας καὶ Λειβαδιᾶς, πίσω ἀπὸ τὰ τέλματα ποὺ σχημάτιζε ὁ Κηφισσός, στὸ σημεῖο ποὺ χυνόταν στὴν Κωπαΐδα. «Αὐτὰ τὰ τέλματα τὰ ἔκαμαν ἀσπίδα τους», λέει ὁ Μουντάνερ. Ψημένοι ὅπως ἦταν στὸν πόλεμο, ἤξεραν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ ἔδαφος κι' εἶχαν τὴν πεῖρα τοῦ ἀπρόοπτου, τοῦ ἀναπάντεχου, τῆς μικρῆς λεπτομέρειας, πού, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ γίνη, στὴν κατάλληλη στιγμή, τὸ κλειδὶ τῆς νίκης. Ὑστεροῦσαν, ὅμως, ἀριθμητικὰ καὶ δὲν εἶχαν τὴν εὐχέρεια ν' ἀνανεώσουν ἢ νὰ συμπληρώσουν τὶς δυνάμεις τους. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐξουδετερώσουν αὐτὸ τὸ μειονέκτημα. «Οἱ Καταλάνοι, γράφει ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς, πέρασαν τὸν Κηφισὸ κι' ἔστησαν τὸ στρατόπεδό τους ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, στὸ βοιωτικὸ ἔδαφος, ἀποφασισμένοι νὰ δώσουν μάχη σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἦταν 3.500 ἔφιπποι καὶ 3.000 πεζοί. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βρίσκονταν πολλοὶ αἰχμάλωτοί τους, ποὺ τοὺς εἶχαν δεχτῆ στὶς τάξεις τους, γιὰ τὴν ἱκανότητά τους νὰ χειρίζωνται τὸ τόξο. Ὅταν ἔμαθαν πὼς οἱ ἐχθροὶ πλησίαζαν, ὄργωσαν ὅλη τὴν περιοχή, ὅπου εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δώσουν μάχη. Ἔπειτα ἔσκαψαν βαθειὰ χαντάκια, ὅπου διωχέτευσαν τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ πλημμύρισαν μὲ τόσο νερὸ τὴν πεδιάδα, ποὺ τὴν ἔκαμαν βάλτο. Ἀλλ' εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ κρύψουν αὐτὰ τὰ χαντάκια κάτω ἀπὸ ἕναν καταπράσινο τάπητα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, μετέφεραν μεγάλα κομμάτια γῆς μὲ πλούσιο χορτάρι καὶ σκέπασαν μ' αὐτὰ τὰ παράξενα ὑδραυλικὰ ἔργα τους, ποὺ θὰ γίνονταν παγίδες θανάτου γιὰ τὸν ἐχθρό. Ἀπὸ μακρυά, ἡ πεδιάδα φάνταζε πλημμυρισμένη στὸ πράσινο. Κανένας δὲ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ τί κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ φανταχτερὴ βλάστησι.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, κάθε ὁμάδα πῆρε τὴν ὡρισμένη θέσι της γιὰ τὴ μάχη καὶ περίμενε τὸν ἐχθρό.

Ἔτσι ξημέρωσε ἡ 15η Μαρτίου τοῦ ἔτους 1311.

Τὸ φριχτὸ μακελειὸ

Θλιβερὰ προαισθήματα βασάνιζαν τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ Βρυέννιο. Ὁ ἀλαζονικὸς καὶ ὑπεροπτικὸς δούκας, ποὺ καταφρονοῦσε τοὺς Καταλάνους κι' εὕρισκε πὼς ἦταν ἀνάξιό του νὰ σκοτίζεται γιὰ τὸ ποῦ θὰ πήγαιναν ἢ τί θὰ ἔκαναν, ἔτρεμε τώρα στὴ σκέψι, ὅτι ἔπρεπε νὰ συγκρουσθῆ μαζί τους. Τὴν προηγούμενη ἡμέρα, φώναξε τὸν ἐπίσημο νοτάριό του καὶ τοῦ ὑπαγόρευσε τὴ διαθήκη του. Μ' αὐτὴν ὥριζε, ὅτι «ἂν τὸ θέλημα τοῦ ἐπουράνιου ἀφέντη του ἦταν νὰ τὸν καλέση κοντά του», ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνταφιασθῆ στὴ μονὴ τοῦ Δαφνιοῦ, κοντὰ στοὺς προγόνους του. Μὲ τὴν ἴδια διαθήκη, ἄφηνε σημαντικὰ ποσὰ σὲ διάφορες ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια, καθὼς ἐπίσης στοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ὑπηρέτες του. Κάλεσε ἔπειτα τὸ θησαυροφύλακά του καὶ τον πρόσταξε νὰ πληρώση ὅλα τὰ χρέη του, ἀκόμη κι' ἐκεῖνα ποὺ ἦταν ἀμφισβητούμενα ἢ δὲν εἶχαν ξεκαθαριστῆ. Ζήτησε, τέλος, συγγνώμη ἀπ' ὅσους εἶχε βλάψει κι' ἐπανόρθωσε γενναιόδωρα τὶς ζημίες, ποὺ τοὺς εἶχε κάμει, εἴτε ἀπὸ κακὴ πρόθεσι, εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια.

Ὅπως ἕνας ἑτοιμοθάνατος, τὰ εἶχε σκεφτῆ ὅλα καὶ δὲν παρέλειψε τίποτα.

Ἀλλά, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν εἶδε τὸ στρατό του νὰ παρελαύνη ἀπὸ μπροστά του γιὰ νὰ πάρη τὶς ὡρισμένες θέσεις γιὰ τὴ μάχη, ξέχασε ἀμέσως ὅλους τοὺς δισταγμούς του κι' ἡ ὑπεροψία του τὸν κυρίευσε καὶ πάλι. Αὐτὲς οἱ κυκλοθυμικὲς μεταστροφὲς τοῦ ἦταν πολὺ συνηθισμένες.

— Δὲ θὰ χρειαστῆ παρὰ νὰ σπηρουνίσουμε τὰ ἄλογά μας, γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀχρείους, φώναξε μ' ἐνθουσιασμό. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ καταπράσινη αὐτὴ πεδιάδα θὰ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ληστῶν.

Καὶ πρόσθεσε, φουσκώνοντας τὸ στῆθος του ἀπὸ περηφάνεια:

— Ἀλλὰ δὲ θὰ χασομερήσουμε γιὰ νὰ τὰ θάψουμε. Κι' ἄλλωστε, νομίζω πὼς εἶναι πιὸ σωστὸ νὰ τ' ἀφίσουμε στὰ κοράκια καὶ τὰ ὄρνια, ποὺ θὰ κατασπαράζουν ἡμέρες καὶ νύχτες τὶς σάρκες τους... Ἐμεῖς θὰ τρέξουμε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ δοῦμε μερικοὺς προδότες νὰ πεθαίνουν πάνω στὴν κρεμάλα κι' ἔπειτα θὰ πάρουμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἡ πορεία μας θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐποποιΐα ποὺ εἶδαν ποτὲ οἱ αἰῶνες.

Τὸ παλιὸ ὄνειρο: ἡ Θεσσαλονίκη, τὸ Βυζάντιο! Κι' ὡστόσο, τὸ ἔδαφος εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποχωρῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Σὲ λίγο, θὰ βρισκόταν στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἄλλη μιὰ φορά, ὁ δούκας Βρυέννιος εἶχε χάσει τὴν αἴσθησι τῆς πραγματικότητας.

Καὶ δὲν συνῆλθε οὔτε ὅταν εἶδε τὰ σχέδιά του ν' ἀνατρέπωνται, ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα ρήγματα, ποὺ σχηματίσθηκαν στὴν παράταξί του.

Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκαμαν οἱ 200 ἔφιπποι κι' οἱ 300 πεζοὶ Καταλάνοι, ποὺ εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσία του.

Οἱ μισθοφόροι αὐτοί, ποὺ δὲν ἀγνοοῦσαν τὰ γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν, πίστευαν ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ πὼς ὁ Βρυέννιος θὰ συμφιλιωνόταν μὲ τοὺς συντρόφους τους καὶ πὼς θὰ τοὺς ἔπαιρνε ὅλους στὴν ὑπηρεσία του, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του. Ἀλλ, ὅταν εἶδαν τὶς προετοιμασίες τῆς μάχης, βγῆκαν ἀπὸ τὴν παράταξι καὶ πῆγαν μπροστὰ στὸ δούκα.

— Ἀφέντη, τοῦ εἶπαν, αὐτοὶ ἐκεῖ εἶναι ἀδελφοί μας καὶ βλέπουμε μὲ μεγάλη μας λύπη πὼς θέλεις νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσης ἄδικα. Ἤρθαμε, λοιπόν, νὰ σοῦ ποῦμε πὼς ἡ ἀπόφασί μας εἶναι νὰ πεθάνουμε μαζί τους. Γι' αὐτό, σὲ λύνουμε ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις σου ἀπέναντί μας καὶ σοῦ δηλώνουμε ταυτόχρονα, ὅτι οὔτε ἐμεῖς ἔχουμε καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντί σου. Ὁ Θεὸς ἂς κρίνη ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ σ' ἐμᾶς.

Ἦταν σκηνὴ ἐπικοῦ μεγαλείου αὐτὴ ἡ θαρραλέα ἐμφάνισι τῶν Καταλάνων μπροστὰ στὸ δούκα. Ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴ σημασία της. Δὲν εἶχε ἀκόμη τὴν ἑτοιμότητα νὰ προλάβη τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀποστασίας. Ἕνας ἄλλος, στὴ θέσι του, θ' ἄρχιζε τὴ μάχη ἀπ' αὐτούς. Ἀλλ' ὑπερίσχυσε καὶ πάλι ἡ ὑπερφίαλη καὶ ἀλαζονικὴ διάθεσί του.

— Εἶναι δίκαιο καὶ σωστὸ νὰ πεθάνετε μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς σας, τοὺς ἀπάντησε εἰρωνικά, προεξοφλῶντας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης.

Καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν.

Ἦρθε ἔπειτα ἡ σειρὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Βρυέννιος εἶχε ἐντάξει μὲ τὴ βία πολλοὺς Λοκρούς, Φωκαεῖς, Θηβαίους, Μεγαρεῖς, ἀκόμη καὶ Ἀθηναίους στὸ στρατό του. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ τοῦ δήλωσαν, ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ πολεμήσουν κι' ἀποτραβήχτηκαν στὰ γειτονικὰ ὑψώματα, ὅπου ἔμειναν σὰ θεατές.

Εἶχε, ὡστόσο, ἀκόμη σημαντικὲς δυνάμεις γύρω του. Στὸ πλευρό του βρίσκονταν πάντοτε οἱ σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς Φράγκους βαρώνους: Ὁ Σαὶντ-Ὀμέρ, ὁ Ἀλβέρτος Παλαβιτσίνι, μαρκήσιος τῆς Βοδονίτσας, ὁ Θωμᾶς ντὲ Σερομονκούρ, κόμης τῶν Σαλώνων, ὁ Ἀντώνιος Φλαμένκ, ἄρχων τῆς βοιωτικῆς Καρδίτσας, ὁ Βονιφάτιος τῆς Βερώνας ἄρχων τοῦ Γαρδικίου καὶ τῆς Καρύστου, ὁ Ρενὼ ντὲ Λαρός, ἄρχων τοῦ Δαμαλᾶ (στὴν Ἀργολίδα), ὁ Νικόλαος Σανοῦδο, πρωτότοκος γυιὸς τοῦ δούκα τῆς Νάξου, ὁ Γεώργιος Γκύζι, ἄρχων τῆς Τήνου, τῆς Μυκόνου καὶ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ Νεγκρεπόντε (Χαλκίδος). Ἀλλ' ὁ Βρυέννιος δὲν ἤξερε νὰ χρησιμοποιήση αὐτὸ τὸ στρατό. Ἦταν μόνο γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστής. Ὄχι στρατηγός.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ἄλλωστε, ἦταν κοινὸ σ' ὅλους τοὺς Φράγκους βαρώνους τῆς ἐποχῆς του. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτήριζε τὶς ἐπιθέσεις τους ἦταν ἡ τυφλὴ ὁρμή. Πέρα ἀπ' αὐτή, δὲν εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν καμμιὰ ἄλλη ἱκανότητα. Οἱ μεσαιωνικοὶ ἱππότες μάθαιναν νὰ εἶναι ἀνδρεῖοι καὶ ἀριστοτέχνες στὸ χειρισμὸ τῶν ὅπλων. Ἂν εἶχαν ἀκόμη μερικὲς πολιορκητικὲς γνώσεις κι' ἐφευρετικὸ μυαλό, γιὰ νὰ στήνουν στοὺς ἐχθρούς τους μικροπαγίδες, τόσο τὸ καλύτερο. Οἱ παρα-

— Ἀφέντη εἶπαν οἱ μισθοφόροι στὸ Βρυέννιο, βλέπουμε με μεγαλη μας λύπη πὼς θέλεις νὰ ἐξολοθρέψης τοὺς ἀδελφούς μας...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἡσυχο-μυελῖτις

Σ' ἀνησυχία ζωηρὴ
βρίσκεται, πιά, κάθε πολίτης
γαιτὶ ἀμπάριζα νερὴ
πῆρε ἡ πολιομυελῖτις...
Κι' ὅλο τραβιέται στοὺς γιατροὺς
γιὰ σχετικὲς πληροφορίες,
ἢ γιὰ ἐμβόλια κι' ὀρρούς
στήνει οὐρὲς στὶς σπετσαρίες!

★

Στὸ μεταξὺ χάνει σερὶ
κι' ἡ ἐπιστήμη τὸν καιρό της
καὶ τοῦ... ἰοῦ ζητᾶ νὰ βρῆ
ποιά εἶναι ἡ ρίζα κι' ἡ πατρότης!
Μὰ κι' ἂν δουλεύη ἐντατικῶς
καὶ μελετάη ἐπισταμένως
ἄγνωστος μένει δ.αρκῶς
τέτοιος ἰός... μπασταρδεμένος!

★

Πάντως σὲ πόρισμα γραφτὸ
καὶ βαρυσήμαντο προβαίνει
ὅτι τὸ «Σῶλκ» εἶναι αὐτὸ
ποὺ τὴν ἀρρώστεια προλαβαίνει.
Καὶ λέει ὀρθὰ καὶ καθαρὰ
καὶ δίχως λόγια μασημένα
ν' ἀποφευχθοῦν καὶ (τὰ νερὰ
γιατ' εἶναι πάντα (μολυσμένα!

★

Ἔτσι, λοιπόν, ὅσοι (ἀγαποῦν,
τὴν συνεχῆ κρασο-(ποσία
πρέπει ἀδίστακτα (νὰ ποῦν
πὼς ἔχουν πλήρη ἀ-(νοσία...
Γιατὶ δὲν ξέρουν (εὐτυχῶς,
ὕδωρ καθόλου τί ση-(μαίνει
κι' εἶναι μὲ κράσο (συνεχῶς
καὶ μὲ... «κρασόλκ» (ἐμβολιασμένοι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πανίσιες ἰδιότητες, ὅμως, κρίνονταν περιττὲς καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀξιοσύστατες. Ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς στρατοῦ, μικροῦ ἢ μεγάλου, ἔπρεπε νὰ ὁρμάη πρῶτος πάνω στὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ δίνη σ' ὅλους τὸ παράδειγμα τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ θάρρους. Ἂν ἔφτιανε σχέδια καὶ διεύθυνε τὴ μάχη σύμφωνα μ' ὡρισμένη λογικὴ τάξι, ἂν ἔκανε ἑλιγμοὺς ἢ λοξοδρομήσεις, ἂν ἄφηνε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῆ πέραν ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς συγκρούσεως, ἂν προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψη κενὰ στὴν παράταξι τοῦ ἀντιπάλου, ἀντὶ νὰ ριχτῆ ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ κυριώτερος ὄγκος του κι' ὅπου ὁ κίνδυνος ἦταν μεγαλύτερος, ἂν ἀναζητοῦσε προσφορώτερα μέσα γιὰ τὴν ἐξαπόλυσι μιᾶς ἐπιθέσεως ἂν ξέφευγε ἀπὸ τὴν πεπατημένη τῆς ἀτομικῆς παλληκαριᾶς, γιὰ νὰ πρωτοτυπήση, θὰ ξέπεφτε στὰ μάτια τῶν ἰδίων τῶν ἀνθρώπων του.

Αὐτοὶ οἱ μεσαιωνικοὶ στρατοκόποι εἶχαν, στ' ἀλήθεια μιὰ στατικὴ ἀκαμψία. Πολεμοῦσαν σὰν καλοκουρδισμένα αὐτόματα, στὴ θέσι ὅπου τύχαινε νὰ βρεθοῦν. Ὁ μηχανισμός τους δὲν τοὺς ἐπέτρεπε παρὰ μιὰ μοναδικὴ κίνησι: μπροστά. Δὲ μποροῦσαν νὰ πᾶνε οὔτε ἀριστερά, οὔτε δεξιά, οὔτε πίσω. Νά γιατί ὁ Μεσαίων δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξη στρατηγούς, ὅπως ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ Ρώμη καὶ τὸ Βυζάντιο. Τὸ κλῖμα του ἦταν κατάλληλο μόνο γιὰ ἀνδρείους πολεμιστές. Τὴν ἀποκορύφωσι αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἀποτέλεσαν οἱ Σταυροφορίες, ὅπου ὁ γενικὸς σκοπὸς ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὶς ἀτομικὲς ἐπιδιώξεις. Νομίζει κανείς, ὅτι οἱ Σταυροφόροι δὲν ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ νικήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς ἱκανότητες καὶ τὴν ἀνδρεία τους καὶ νὰ κερδίσουν ἐπαίνους κι' ἐγκώμια, ὅπως σὲ μιὰ κονταρομαχία.

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολούθησαν κι' οἱ ἀπόγονοι τῶν Σταυροφόρων, ποὺ ξεχύθηκαν πάνω στὶς ἑλληνικὲς χῶρες. Τὸ ἄπαντο τῆς δυτικῆς στρατηγικῆς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἦταν ἡ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου κατὰ κύματα, ποὺ εἶχαν τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ βιαιότητα τῆς θύελλας. Οἱ συμπαγεῖς μάζες τῶν σιδερόφρακτων ἱπποτῶν ἔπεφταν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη πάνω στὸν ἐχθρό, σὰν πελώριοι ὁδοστρωτῆρες καὶ δὲν τοῦ ἄφηναν τὸν καιρὸ ν' ἀναπνεύση. Αὐτὴ ἡ στρατηγικὴ πετύχαινε πολλὲς φορές. Ἀλλ' ἂν ὁ ἐχθρὸς κατάφερνε ν' ἀποφύγη αὐτὸ τὸ μαζικὸ σφυροκόπημα καὶ τοὺς ξάφνιαζε μὲ μιὰ ἀπροσδόκητη κίνησι, οἱ ἱππότες ἦταν ἀνίκανοι ν' ἀντιδράσουν, σὰν τὰ παιδάκια ποὺ τὰ χάνουν, ὅταν βλέπουν πὼς οἱ σύντροφοί τους παίζουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπ' αὐτά. Αὐτὸ ἔγινε σὲ πολλὲς μάχες στὴν Παλαιστίνη, ὅπου οἱ Ἄραβες ἀρχηγοὶ ἔδειξαν ἀπαράμιλλες στρατηγικὲς ἱκανότητες, στὴ μάχη τῆς Πελαγωνίας (1260), ὅπου ὁ Σεβαστοκράτωρ Ἰωάννης Παλαιολόγος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ 8ου, κατατρόπωσε τοὺς Φράγκους καὶ αἰχμαλώτισε τὸν πρίγκηπα τοῦ Μορέως Γουλιέλμο Βιλλαρδουΐνο κι' ἀργότερα στὴ μάχη τῆς Νικοπόλεως.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τὸν ἀκάλεστο στὸ γάμο κάτω-κάτω τὸν καθίζουν.

★ Τὸ πεῖσμα βγάζει πρῆσμα καὶ τὸ γινάτι μάτι.

Ἑλληνικὲς

★ Ἡ καθαρὴ καρδιὰ δὲν κρατάει ποτὲ κάκια.

★ Ὁ τεμπέλης εἶναι πρωτοξάδερφος τοῦ ζητιάνου.

★ Τὸ χρυσάφι ἔχει περισσότερους πιστοὺς ἀπ' τὸ Θεό.

★ Ἡ ἐξυπνάδα εἶναι ἀστραπὴ τοῦ μυαλοῦ.

★ Ὅσο ἀνοίγεις τὰ παράθυρα, τόσο διώχνεις τὸ γιατρὸ ἀπ' τὴν πόρτα.

★ Ἕνα σήμερα ἀξίζει δύο αὔριο.

★ Οἱ τεμπέληδες γρήγορα κουράζονται.

★ Τὰ μεγαλεῖα στέκουν πάντα στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ.

★ Ἕνα ράψιμο στὴν ὥρα του προλαβαίνει δέκα ξηλώματα.

★ Καὶ τὸ πιὸ ἀργὸ πουλὶ πιάνει τὸ σκουλῆκι.

★ Φυλάξου ἀπὸ σιγαλὸ σκυλὶ κι' ἀπὸ ἀτάραχο νερό.

Ἀγγλικὲς

Τὸ ἴδιο σκληρὸ μάθημα θὰ ἔδιναν τώρα κι' οἱ Καταλάνοι στοὺς Φράγκους.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βαρώνους ποὺ περιστοίχιζαν τὸ Βρυέννιο, τοῦ ὑπόδειξαν, ὅτι θὰ ἦταν ἴσως προτιμώτερη μιὰ ἐπίθεσι ἀπὸ τὰ πλάγια. Ἀλλ' ὁ σκληροτράχηλος δούκας ἀρνήθηκε καὶ νὰ συζητήση αὐτὴ τὴν πρότασι. Κι' ἐφάρμοσε τὴν τακτικὴ τοῦ ταύρου, ποὺ ὁρμάει πάνω στὸν ταυρομάχο, γιὰ νὰ τὸν ξεκοιλιάση μὲ τὰ κέρατά του. Αὐτὴ μόνο μποροῦσε νὰ καταλάβη τὸ ἄξεστο μυαλό του. Τὸ βλέμμα του εἶχε σταματήσει στὴν καταπράσινη πεδιάδα. Ὄχι μόνο δὲν ἀναρωτήθηκε ποιὲς δυνατότητες τοῦ ἔδινε ἡ τοποθεσία γύρω σ' αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἔστειλε οὔτε πέντε στρατιῶτες του, γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσουν μὲ ποιὸ τρόπο ὁ στρατός του θὰ μποροῦσε νὰ κινηθῆ εὐχερέστερα καὶ προσφορώτερα, γιὰ νὰ φτάση ὡς τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο.

Ὁ κοντόφθαλμος δούκας τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶχε πληροφορηθῆ τὴν ὁμαδικὴ κάθοδο τῶν Καταλάνων στὴ Βοιωτία, ἐνῶ αὐτὸς τοὺς περίμενε στὴ Λαμία καὶ δὲν εἶχε μάθει τίποτα γιὰ τὰ περίφημα «ὑδραυλικὰ» ἔργα τους. Καὶ τώρα εἶχε κάμει μιὰ θανάσιμη παράλειψι: Εἶχε θεωρήσει περιττὸ ν' ἀνιχνεύση τὸ ἔδαφος, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ συγκρουσθῆ μὲ τοὺς ἐχθρούς του.

Ἦταν μήπως καταδικασμένος ἀπὸ τὴ μοῖρα, ὅπως θέλει μιὰ παράδοσι, ποὺ ἀναφέρει τὸ ἀραγωνικὸ χρονικό;

Ὅταν πέθανε ὁ Γουΐδων ὁ 2ος, χωρὶς ν' ἀφίση κληρονόμους, τὸ δουκάτο τῶν Ἀθηνῶν διεκδίκησαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ Βάλθερος Βρυέννιος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Ἀλίκη ντὲ Λαρός, χήρα τοῦ Ἰωάννου ντ' Ἰμπελέν, ἄρχοντα τῆς Βηρυττοῦ, καὶ κυρίαρχος τῆς Λαπήθου στὴν Κύπρο, γιὰ λογαριασμὸ τῆς κόρης της Ἐσίβ.

Τὰ δικαιώματα τῆς Ἐσὶβ ἦταν ἰσχυρότερα. Ἀλλ' οἱ Φράγκοι φεουδάρχες, ποὺ συγκεντρώθηκαν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, στὴ Γλαρέντζα, προτίμησαν τὸν πρῶτο, γιατὶ ἦταν ἄνδρας κι' ἀκόμη γιατὶ ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ Ἐσὶβ θεώρησε αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ ἄδικη κι' ὅταν τέλειωσε ἡ συνέλευσι τῶν βαρώνων, γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ «τὴν παρακάλεσε νὰ διαβιβάση στὸ γυιό της, τὸν Ἰησοῦ Χριστό», τὴν ἀκόλουθη εὐχή:

«Ἂν οἱ ἄρχοντες, ποὺ πῆραν μέρος στὸ συμβούλιο ἔδωσαν σωστὴ γνώμη, νὰ ζήσουν ἔντιμοι κι' εὐτυχισμένοι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἄν, ὅμως, ἔβγαλαν ἄδικη ἀπόφασι, νὰ πεθάνουν χωρὶς κληρονόμο ἀπὸ τὸ κορμί τους. Κι' ἂν ὁ ἐξάδελφός της Βάλθερος Βρυέννιος εἶχε πάρει τὸ δουκάτο μὲ τὸ δίκιο του, νὰ ζήση εὐτυχισμένος καὶ ν' ἀφίση ἀπογόνους, ποὺ νὰ τὸν διαδεχτοῦν, κι' αὐτοὶ ἄλλους, σὲ σειρὰ γενεῶν. Ἄν, ὅμως, τὸ εἶχε πάρει ἄδικα, νὰ πεθάνη ἀπὸ κακὸ θάνατο, προτοῦ κλείση ὁ χρόνος κι' οἱ ἀπόγονοί του νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τὸν κληρονομήσουν».

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν προσευχή, ξαναμπῆκε στὸ πλοῖο της κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Κύπρο.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὁ Βρυέννιος βάδισε μόνος του στὴν καταστροφή

Προτοῦ ἀκόμη συμπληρωθοῦν τὰ κενά, ποὺ εἶχαν ἀφίσει φεύγοντας οἱ Καταλάνοι μισθοφόροι κι' οἱ Ἕλληνες, ἀνέβηκε στ' ἄλογό του, πρόσταξε νὰ ὑψώσουν τὴ σημαία του κι' ὥρμησε μαζὶ μὲ διακόσιους ἱππότες μὲ χρυσᾶ σπηρούνια.

Ἦταν τὸ πρῶτο κῦμα τῆς ἐφόδου, ποὺ τὸ διαδέχτηκαν ἀμέσως κι' ἄλλα.

Οἱ Καταλάνοι περίμεναν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους. Ἀλλ' ὅταν οἱ Φράγκοι ἱππότες πλησίασαν, ἔβγαλαν μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε μ' ὅλη τους τὴ δύναμι τὶς λόγχες τους πάνω στὶς ἀσπίδες τους. Τρομαγμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο, τὰ ζῶα τοῦ Βρυεννίου καὶ τῶν συντρόφων του, λοξοδρόμησαν κι' ἔπεσαν μέσα στὸ τέλμα.

Τὰ ἄλλα κύματα, ποὺ ἀκολούθησαν τὸ πρῶτο, εἶχαν τὴν ἴδια τύχη. Τὰ ζῶα, στὴν προσπάθειά τους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ βοῦρκο, ἔριχναν κάτω τοὺς ἀναβάτες τους. Ἄλλα, ἁλυσοδεμένα ἀπὸ τὴ λάσπη, ἔμεναν ἀσάλευτα, μαζὶ μὲ τοὺς ἀναβάτες τους, σὰν ἔφιπποι ἀνδριάντες ὅπως λέει ὁ Γρηγορᾶς.

Ἄρχισε ἔπειτα τὸ μακελειό.

Πρῶτα μὲ τὰ βέλη, ποὺ εὕρισκαν στὰ σίγουρα τὸ στόχο, γιατὶ οἱ Φράγκοι δὲ μποροῦσαν νὰ μετακινηθοῦν. Ὕστερα ἔγινε ἡ ἐπίθεσι. Οἱ Καταλάνοι περπατοῦσαν σὲ στερεὸ ἔδαφος καὶ πετσόκοβαν τοὺς ἐχθρούς τους, ποὺ κατάφερναν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ βοῦρκο. Ἡ σφαγὴ συνεχίστηκε κατόπιν καὶ μέσα στὰ χαντάκια.

Ὁ Βρυέννιος εἶχε καυχηθῆ πώς, σὲ μιὰ μόνο στιγμή, θὰ ξεπάστρευε τοὺς Καταλάνους. Κι' εἶχε γίνει τὸ ἀντίθετο. Οἱ Καταλάνοι δὲ χρειάστηκε παρὰ νὰ κινήσουν λίγο τὰ χέρια τους, γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς Φράγκους.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους βρῆκε τὸ θάνατο ὁ Βρυέννιος. Κι' ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι... Ὡς ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, οἱ Καταλάνοι κυνηγοῦσαν τοὺς φυγάδες καὶ τοὺς ἔσφαζαν σὰν κοτόπουλα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Βρυέννιο, σκοτώθηκαν ἐπίσης ὁ Σαὶντ-Ὁμέρ, ὁ Στρομονκούρ, ὁ Παλαβιτσίνι, ὁ Φλαμένκ, ὁ Ρενὼ ντὲ Λαρός, ὁ Γκίζι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐνῶ ὁ Νικόλαος Σανοῦδο τραυματίστηκε κι' ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

Ἀπὸ τοὺς βαρώνους καὶ τοὺς ἑφτακόσιους ἱππότες μὲ τὰ χρυσᾶ σπηρούνια τῆς περήφανης αὐτῆς στρατιᾶς σώθηκαν μόνο δύο: ὁ Βονιφάτιος τῆς Βερώνας κι' ὁ Ρογῆρος Ντελώρ, ὁ νεαρὸς ἱππότης, ποὺ εἶχε κάμει τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Καταλάνους.

Ὁ πρῶτος μ' ἐλάχιστους ὀπαδούς, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὴν Εὔβοια. Ὁ δεύτερος πῆρε τὸ δρόμο τῶν Σαλώνων. Θὰ τὸν ξαναβροῦμε σὲ λίγο ἐκεῖ.

Μόλις ἡ εἴδησι γιὰ τὴ μάχη τῆς Κωπαΐδος ἔφτασε στὴ Θήβα, ὅλοι οἱ Φράγκοι, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔφυγαν βιαστικὰ γιὰ τὴν Εὔβοια.

Μαζί τους ἦταν κι' ἡ δούκισσα Ἑλένη. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὸ Σχηματάρι, ἡ ἀπόγονος τῶν Κομνηνῶν σκέφτηκε πὼς ἡ δική της θέσι ἦταν ἀλλοῦ. Καὶ πρόσταξε ἐκείνους ποὺ τὴ συνώδευαν, νὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς Ἀθήνας.

Τὸν ἴδιο δρόμο εἶχαν πάρει ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῶν Θηβῶν.

Ἔτσι, ὅταν οἱ Καταλάνοι ἔφτασαν στὴν πόλι, τὴ βρῆκαν ἔρημη σχεδὸν ἀπὸ κατοίκους. Ἡ φράγκικη φρουρὰ τῆς Λειβαδιᾶς, ἐξ ἄλλου, συνθηκολόγησε μαζί τους καὶ τοὺς παρέδωσε τὸ ὀχυρὸ φρούριο. Ἦταν τώρα οἱ ἀδιαφιλονείκητοι κυρίαρχοι.

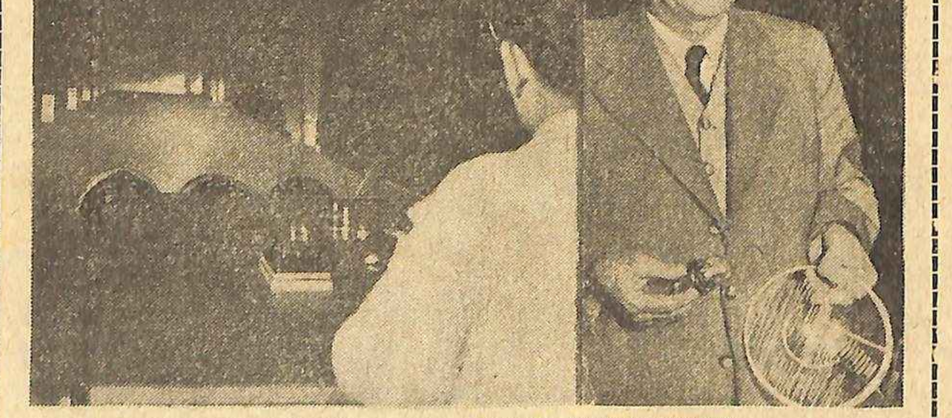

ΝΕΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΓΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Πολλὰ νυχτερινὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα θα ἀποφεύγωνται στὸ μέλλον χάρις στὰ νέα κρύσταλλα ποὺ θὰ τοποθετοῦνται μπροστὰ στους προβολεις. Ὡς γνωστόν, τὴ νύχτα, πολλοὶ αὐτοκινητισταὶ τυφλώνονται ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, προκαλῶντας συγκρούσεις καὶ πολλὰ ἀνθρώπινα θύματα. Μὲ τὰ νέα κρύσταλλα (δεξιὰ) οἱ προβολεῖς δὲν θὰ τυφλώνουν πιὰ γιατὶ χάρις σὲ μιὰ ἀσύμμετρη διάταξι τῶν κύκλων ποὺ σχηματίζει τὸ γυαλί, τὸ φῶς διοχετεύεται μόνο πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου (ἀριστερά), ὥστε οἱ ὁδηγοὶ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ νὰ βλέπουν μὲν τὰ φῶτα ἀλλὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται ἀπ' αὐτά.

Μέσα στὴ λάσπη τῆς Κωπαΐδος

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἔφτασε στὴ Θήβα δυὸ μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεγάλη μάχη τῆς Κωπαΐδος.

Οἱ Καταλάνοι, ποὺ τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη στὴν πόλι, γέλασαν μὲ τὸ ἔκπληκτο ὕφος του καὶ τὸν βρῆκαν τόσο ἄκακο, ποὺ τὸν ἄφησαν νὰ γυρίζη ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ τὸν πειράξουν. Κι' ἄλλωστε, ἡ δίψα τους γιὰ αἷμα εἶχε κορεσθῆ πιά. Ἡ φροντίδα τους ἦταν τώρα ν' ἀρπάξουν ὅ,τι πολύτιμο εὕρισκαν καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, ποὺ τὰ ἔσερναν μαζί τους, στὰ σπίτια τῶν ἀφεντάδων καὶ τῶν πλουσίων.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης ἔπεφτε ἀπὸ ἔκπληξι σὲ ἔκπληξι.

Κλεισμένος στὸν πύργο τοῦ Ἅη-Γιάννη τοῦ Κυνηγοῦ, δὲν εἶχε παρακολουθήσει τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου καιροῦ. Ἀλλὰ τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ Ζαφείρη Μπαρουξῆ ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ ὅλα σχεδόν. Αὐτό, ὅμως, ποὺ ἀντίκρυζαν τὰ μάτια του, ἦταν τόσο ἀναπάντεχο, ποὺ τοῦ φαινόταν σὰν κακὸ ὄνειρο. Χτὲς ἀκόμη, εἶχε δῆ στὸ θρόνο τῆς Ἀθήνας τὸ Μιχαὴλ Λάσκαρι καὶ τὴ Ματθίλδη. Καὶ τώρα ἔβλεπε τοὺς Καταλάνους νὰ μπαινοβγαίνουν στὴν Καδμεία, σὰ νὰ ἦταν τὸ σπίτι τους καὶ τοὺς ἄκουγε νὰ μιλᾶνε κομπαστικὰ γιὰ τὸ θρίαμβό τους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα μποροῦσαν νὰ εἶχαν γίνει μέσα σὲ δύο μόνον ἡμέρες; Τὸ φτωχὸ μυαλὸ τοῦ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ δυσκολευόταν νὰ τὸ πιστέψη.

Μοναδικὸ λείψανο τῆς φράγκικης κυριαρχίας, περιπλανήθηκε κάμποση ὥρα μέσα στὴν πόλι κι' ἔπειτα πέρασε τὴν πύλη καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ στὴν αὐλὴ τῆς Καδμείας.

Κάμποσοι Καταλάνοι βρίσκονταν ἐκεῖ, ἀλλὰ κανένας δὲ γύρισε νὰ τὸν κυττάξη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἦταν σφιγμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Δὲν ἔνοιωθε, ὡστόσο, φόβο μέσα στὴν ψυχή του.

— Ὁδηγῆστε με κοντὰ στοὺς ἀρχηγούς μου, εἶπε, πλησιάζοντας σ' ἕναν ὅμιλο. Θέλω νἄχω τὴν ἴδια τύχη μαζί τους.

Οἱ Καταλάνοι γέλασαν.

— Ἂν ἤθελες νἄχης τὴν ἴδια τύχη μαζί τους, ἔπρεπε νἄρθης ἀπὸ δυὸ μέρες πρωτύτερα, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ χτύπησε μὲ θυμὸ τὸ πόδι του.

— Πηγαίνετέ με κοντά τους, ξαναεῖπε. Σὲ ποιὸ κελλὶ τοὺς ἔχετε κλεισμένους;

Τοὺς φανταζόταν αἰχμαλώτους τῶν Καταλάνων. Καὶ νόμιζε πὼς χρέος του ἦταν νὰ πάη κοντά τους, γιὰ νὰ συμμερισθῆ τὴν τύχη τους καὶ νὰ τοὺς προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του.

— Δὲν ἔχουμε κανένα ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Καταλάνος. Οἱ ἀρχηγοί σου εἶναι ἐλεύθεροι... Πιὸ ἐλεύθεροι κι' ἀπὸ τὰ πουλιά.

Τὸ συννεφιασμένο πρόσωπο τοῦ ἱππότη ἔλαμψε, ξαφνικά, ἀπὸ χαρά. Ἡ καταστροφὴ δὲν ἦταν ἴσως τόσο μεγάλη, ὅσο τὴν εἶχε φαντασθῆ στὴν ἀρχή.

— Καὶ ποῦ μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ; ρώτησε.

Ὁ Καταλάνος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Δὲν εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶ, ἀπάντησε. Μ' ἕνα καλὸ ἄλογο, θὰ εἶσαι ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι... Ἀλλ' ἂν θέλης, περίμενε νὰ πᾶμε μαζί. Θὰ φύγουμε σὲ λίγο μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους μου.

Οἱ Καταλάνοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξεκαθαρίζουν τὸ πεδίο τῆς μάχης. Ἔπαιρναν τὰ ἄλογα ποὺ ἦταν ζωντανά, ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ χαλινάρια καὶ τὶς σέλλες τους καὶ γύμνωναν τοὺς σκοτωμένους ἀπὸ τὰ ὅπλα, τοὺς θώρακες καὶ τὰ σπηρούνια τους... Ἔριχναν κατόπιν τὰ πτώματα μέσα στὰ τέλματα. Ἂν κάθονταν νὰ θάψουν κανονικὰ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, θάχαναν πολὺν καιρό. (Ὁ Μοντάνερ ἀνεβάζει τοὺς νεκροὺς σὲ 20.000. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἴσως ὑπερβολικός. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν στὴ μάχη τῆς Κωπαΐδος δὲν πρέπει νὰ ἦταν λιγώτεροι ἀπὸ δέκα χιλιάδες).

Ἡ συνοδεία ξεκίνησε σὲ λίγο. Μαζὶ μὲ τοὺς Καταλάνους ἔφυγε κι' ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζέλ.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ πεδίο τῆς μάχης, ὁ συνοδός του τοῦ ἐξήγησε τὸ τέχνασμά τους καὶ τὸν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαντάκια, ὅπου εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο οἱ πιὸ ξακουσμένοι ἀπὸ τοὺς Φράγκους βαρώνους.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομακτικό.

Γιὰ τὸν ἔρωτα

★ Οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μελετήσουν τοὺς ἄνδρες, γιατὶ μαντεύουν ὅλα τὰ αἰσθήματα κι' ὅλες τὶς σκέψεις τους.

Σανιὰλ Ντυμπαὶ

★ Ἡ γυναῖκα εἶναι μιὰ κοτολέττα, ποὺ πρέπει νὰ τὴν κοπανίση κανεὶς καλά, γιὰ νὰ γίνη τρυφερή.

Φρειδερῖκος ὁ Μέγας

★ Ἡ γυναῖκα εἶναι ὅπως ἕνα φλυτζάνι καφέ. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ τὸ πιοῦμε, δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ κοιμηθοῦμε. Ἀλλ' ἔπειτα...

Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατὴρ

★ Μιὰ ὡραία γυναῖκα εἶναι ὅπως ἕνα τραπέζι γεμᾶτο μὲ ὀρεκτικὰ ἐδέσματα. Τὸ κυττάζομε μὲ διαφορετικὸ μάτι πρὶν καὶ μετὰ τὸ φαγητό.

Ἑλβέτιος

★ Ἐκεῖνος ποὺ ὑποπτεύεται ἄδικα τὴν ἐνάρετη γυναῖκα του, τὴ σπρώχνει στὴν ἀπιστία.

Ναθάνιελ Φὲλντ

★ Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ξέρει τὸν τρόπο νὰ γίνεται πάντοτε ὄμορφη.

Μπαλζὰκ

★ Στὸ γάμο ἡ γυναῖκα παίρνει τὸ ὄνομα τοῦ ἄνδρα, ὅπως ἕνας νικητὴς τὸ ὄνομα τῆς μάχης ποὺ κέρδισε.

Σαφὶρ

★ Τὸ πιᾶτο τῆς συζυγικῆς ἀγάπης κρυώνει πολὺ γρήγορα.

Α. Ράμσαιη

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἀναγνώρισε ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς τὸν Ἀλβέρτο Παλαβιτσίνι. Τὸ κεφάλι του ἀναπαυόταν πάνω στὸ μαλακὸ χορτάρι, ἐνῶ τὰ πόδια του, ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἦταν χωμένα μέσα στὸ βοῦρκο. Μιὰ ἐχθρικὴ λόγχη εἶχε χωθῆ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ ὁ θώρακάς του ἄφηνε στὸν ἀριστερὸ ὦμο κι' εἶχε καρφωθῆ στὸ στῆθος του. Τὸ κοντάρι του ἦταν βαμμένο κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν πληγή του.

Πιὸ πέρα βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ Γεωργίου Γκίζι. Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ τὸ ἀναγνώρισε, μ' ὅλο ποὺ τὸ κεφάλι του ἦταν ἀνοιγμένο στὰ δύο.

Ὁ Ρενὼ ντὲ Λαρὸς εἶχε δεχτῆ τὸ θανατηφόρο χτύπημα πάνω στ' ἄλογό του, ποὺ βρέθηκε χωμένο μέσα στὴ λάσπη ὡς τὸ λαιμό.

Ὁ Θωμᾶς ντὲ Στρομονκοὺρ εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς Καταλάνους, ποὺ τὸν ἔρριξαν ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ξανασηκωθῆ. Τὸ σῶμα του ἦταν γεμᾶτο πληγές.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ πήγαινε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, ἀνασήκωνε τὰ κράνη τους, παραμέριζε τοὺς θώρακές τους κι' ἔσκυβε πάνω στὰ νεκρὰ πρόσωπά τους, σὰ νἄθελε ν' ἀνακαλύψη κάποιο ἴχνος ζωῆς σ' αὐτά.

— Κι' ὁ δούκας Βρυέννιος; ρώτησε ξαφνικά.

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπάντησε ὁ Καταλάνος, ποὺ τὸν συνώδευε στὴ μακάβρια περιοδεία του.

Καὶ τὸν ὡδήγησε στὴ μέση περίπου τῆς πεδιάδας. Μιὰ μακρυὰ λόγχη ἦταν μπηγμένη ἐκεῖ μέσα στὸ χῶμα. Καὶ πάνω στὴν κορυφή της μόρφαζε ἕνα κεφάλι.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζέλ, μὲ μιὰ ἐνστιχτώδη κίνησι, γονάτισε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ κεφάλι τοῦ Βρυεννίου.

— Τό... σῶμα του; τραύλισε.

Ὁ Καταλάνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Ἴσως νὰ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ...

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τοὺς σωροὺς ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα. Ὁ θάνατος τὰ εἶχε ἀνακατέψει, χωρὶς νὰ κάμη διάκρισι ἂν εἶχαν δύο ἢ τέσσερα πόδια.

Οἱ Καταλάνοι, ὅταν εἶδαν τὸ δούκα τῆς Ἀθήνας νὰ πέφτη, ἔτρεξαν καὶ τοὔκοψαν τὸ κεφάλι. Τὸ κάρφωσαν κατόπιν σὲ μιὰ λόγχη καὶ τὄστησαν μπροστὰ στὸ στρατόπεδό τους σὰν τρόπαιο.

Ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζὲλ ἀνασηκώθηκε ἀργά. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Τοὺς εἶδες ὅλους, τοῦ εἶπε ὁ Καταλάνος. Οἱ ἀφεντάδες εἴμαστε ἐμεῖς τώρα...

Καὶ τοῦ πρότεινε νὰ μπῆ κι' αὐτὸς στὴν Ἑταιρεία.

— Ἂν θέλης, μπορῶ νὰ μιλήσω στοὺς ἀρχηγούς μας, τοῦ εἶπε καλόβολα. Θὰ σοῦ δώσουν καλὴ θέσι...

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φοὺλκ ντὲ Μεζέλ. Δὲ θέλω τίποτα.

Ξανανέβηκε κατόπιν στὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε.

Ποῦ θὰ πήγαινε τώρα;

Στὴν Ἀθήνα, ποὺ τὴν ἐξουσίαζαν οἱ Ἕλληνες, δὲ μποροῦσε νὰ γυρίση καὶ δὲν εἶχε θέσι στὴ Θήβα, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν Καταλάνων.

Καί, ξαφνικά, τὸ μυαλό του πῆγε στὴν ἀγαπημένη του Θαμάρ. Πόσες φορὲς δὲν τὴν εἶχε σκεφτῆ, τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλί του! Τὸ ὄμορφο εἰδύλλιό τους εἶχε διακοπῆ ἀπότομα... Ἀλλὰ τώρα θὰ τὴν ξανάβρισκε.

Μιὰ δειλὴ ἀχτίδα φώτισε τὸ σκοτάδι, ποὺ ἁπλωνόταν μέσα στὴν ψυχή του. Ἡ Θαμὰρ ἦταν ἐλεύθερη πιά. Καὶ τὸν ἀγαποῦσε. Τοῦ εἶχε δώσει ὡς τότε τόσα δείγματα τῆς ἀγάπης της... Ἡ μοῖρα του ἦταν ἴσως λιγώτερο σκληρὴ ἀπ' ὅ,τι εἶχε φαντασθῆ. Ἂν ὅλα εἶχαν σωριαστῆ γύρω του σ' ἐρείπια, τοῦ εἶχε μείνει, ὅμως, ἡ ἀγάπη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

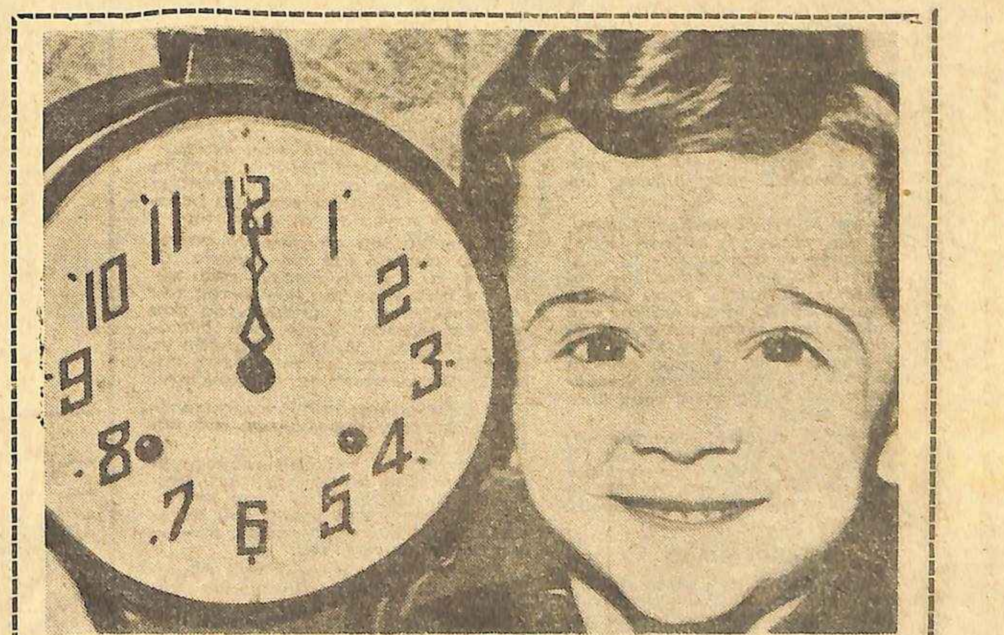

ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΗ ΕΦΕΤΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

Γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας δὲν θὰ πάη ἐφέτος σχολεῖο ὁ μικρὸς Γκάρυ Περέϊρα, που μένει μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του στὸ Νιοῦ Μπέντφορντ τῆς Μασσαχουσέτης. Ὁ Γκάρυ γεννήθηκε τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μεταξὺ τοῦ 1953 καὶ τοῦ 1954 ἀκριβῶς ἕνα λεπτὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὑπολογίζεται ἔτσι πὼς γεννήθηκε τὸ 1954 καὶ ἐπειδὴ δὲν συμπληρώνει τὰ πέντε χρόνια μέσα στὸ 1958 δὲ θὰ μπορέση σύμφωνα μὲ τὸν ἀμερικανικὸ νόμο νὰ πάη στὸ νηπιαγωγεῖο κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸ ἔτος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ στενοχώρησε τοὺς γονεῖς του ἀλλὰ γέμισε χαρὰ τὸ μικρὸ Γκάρυ, ὁ ὁποῖος ποζάρει στὴ φωτογραφία μας μαζὶ μὲ τὸ ρολόϊ ποὺ τοῦ ἐξασφάλισε μιὰ ἐτησία παράτασι τῆς ἀποχῆς του ἀπὸ τὰ θρανία.

Ὁ Σιλβάνο κι' ἡ Φράνκα, μετὰ τὸ γάμο τους

ΠΛΗΡΩΣΕ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣΙ...

Τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς νεαροῦ Ἰταλοῦ κακοποιοῦ, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη ἕνας τίμιος ἄνθρωπος

Ὁ Σιλβάνο Πιερέττι, ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἱστορίας, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε, ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς νέος, ἡλικίας εἰκοσιεφτὰ χρόνων. Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα μιὰ νόστιμη μελαχροινούλα, τὴ Φράνκα Μπιάνκι, ποὺ δούλευε σ' ἕνα ὑφαντουργεῖο. Πέρυσι, ἀπόκτησαν κι' ἕνα κοριτσάκι. Ὁ Σιλβάνο ἐργαζόταν ὡς πλασιὲ σὲ μιὰ ἐπιχείρησι καὶ μὲ τοὺς δυὸ μισθούς τους, οἱ νεαροὶ σύζυγοι τὰ κατάφερναν νὰ ζοῦν φτωχικά, ἀλλὰ μ' ἀξιοπρέπεια. Τίποτα δὲν τοὺς ἔλειπε γιὰ νὰ εἶναι ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι. Ἡ μᾶλλον, τοὺς ἔλειπε κάτι, ποὺ τὸ περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία. Ἀλλὰ ἦταν βέβαιο, πὼς θἀρχόταν κι' αὐτὸ στὴν ὥρα του. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ χαρτὶ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ θ' ἀποκαθιστοῦσε τυπικὰ τὸν Σιλβάνο σὰν τίμιο μέλος τῆς κοινωνίας. Γιατὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶχε ἕνα κακὸ παρελθόν. Μετανοιωμένος, ὅμως, εἶχε ἀλλάξει ζωή. Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὸ νόμο, ἡ ἀστυνομία, βλέποντας ὅτι πραγματικὰ εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσί του, θὰ τοῦ ἔδινε μετὰ ἀπὸ παρέλευσι τριῶν χρόνων, ἕνα πιστοποιητικὸ καλῆς διαγωγῆς. Μ' αὐτὸ τὸ χαρτί, ὁ Σιλβάνο θὰ θεωροῦσε πιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ ὅμοιο μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἐδῶ καὶ λίγες βδομάδες, λοιπόν, ἔφτασε ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ μέρα, ποὺ ἐξέπνεε ἡ προθεσμία. Ὁ Σιλβάνο πῆγε τὸ βράδυ στὴν ἀστυνομία καὶ πῆρε τὸ χαρτί. Ὅταν γύρισε σπίτι του, τὸ ἔδειξε τῆς γυναίκας του μὲ βουρκωμένα μάτια κι' ἀγκαλιάστηκαν εὐτυχισμένοι. Τώρα πιὰ δὲν εἶχαν τίποτα ποὺ νὰ τοὺς σφίγγη τὴν καρδιά. Τὸ τελευταῖο συννεφάκι στὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς τους εἶχε φύγει κι' αὐτό.

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, ἄκουσαν κάποιον νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα τους. Ὁ Σιλβάνο πῆνε ν' ἀνοίξη κι' ἀντίκρυσε ἕνα παλιὸ φίλο του, τὸ Μάριο Μάρτουλλο, ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ χρόνια.

Ο ΚΑΚΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ὁ Μάριο ἀνῆκε στὸ κακὸ παρελθὸν τοῦ Σιλβάνο. Εἶχαν κάνει μαζὶ διάφορες μικροκλοπὲς κι' εἶχαν περάσει ἀρκετοὺς μῆνες στὶς φυλακὲς ἀνηλίκων.

Ὁ νέος, ὅμως, ἐκεῖνος δὲν ἔμοιαζε τοῦ φίλου του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ στὸν ὑπόκοσμο. Ἡ καρδιά του εἶχε σκληρύνει καὶ δὲν ἤξερε ἄλλο δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς παρανομίας.

Ὁ ἐπισκέπτης διηγήθηκε στοὺς δυὸ συζύγους πὼς ἡ ἀστυνομία τὸν ἀναζητοῦσε γιὰ κάποιο ἀδίκημα, ποὺ δὲν εἶχε κάνει, καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσουν ἐκεῖνοι τὴ νύχτα, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ πάη στὸ σπίτι του.

—Καλά, μείνε ἀπόψε μαζί μας, τοῦ εἶπε ὁ Σιλβάνο. Αὔριο, ὅμως, κύτταξε νὰ βρῆς κανένα ἄλλο κρησφύγετο, γιατὶ δὲ θέλω μπλεξίματα. Ξέρεις, πὼς ἄλλαξα ζωὴ καὶ δὲν εἶμαι καθόλου ὁ παλιὸς Σιλβάνο. Σήμερα, μάλιστα, πῆρα καὶ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ λέει πὼς εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

Ὁ Μάριο ἔδειξε πὼς συγκινήθηκε καὶ πρόσθεσε πὼς θἄθελε κι' αὐτὸς νὰ ἦταν στὴ θέσι τοῦ φίλου του. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ πέρασαν οἱ ὧρες, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ στὸ Σιλβάνο:

—Πᾶμε σὲ κανένα μπὰρ νὰ πιοῦμε δυὸ ποτηράκια γιὰ τὸ γεγονός, ποὺ σὲ κάνει ἀπόψε νᾶσαι τόσο εὐτυχισμένος.

—Μὰ εἶναι ἀργά, παρετήρησε ὁ Σιλβάνο.

—Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Μάριο. Ἔχω ἐδῶ κοντὰ ἀφήσει ἕνα αὐτοκινητάκι, ποὺ μοῦ δάνεισε κάποιος φίλος θὰ γυρίσουμε ἀμέσως.

Ὁ Σιλβάνο, ἀνύποπτος, πείστηκε στὰ λόγια του. Φίλησε τὴ Φράνκα καὶ βγῆκε μαζί του.

Ἐκεῖνες τὶς μέρες, στὸ Μιλάνο, ὅπου διαδραματίστηκε αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἶχαν γίνει δυὸ λησταῖες σὲ μαγαζιὰ κι' ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τοὺς ἐνόχους. Τὶς νύχτες, λοιπόν, καοαμπινιέροι μὲ πολιτικὰ σταματοῦσαν διαφόρους ὑποπτους στὶς λαϊκὲς συνοικίες καὶ τοὺς ζητοῦσαν τὶς ταυτότητές τους.

Ὅταν τὸ αὐτοκινητάκι βγῆκε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεία καὶ πῆγε νὰ στοίψη σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ κατέληγαν ἐκεῖ, βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ τρία ἄτομα, ποὺ τοῦ ἔκαναν μὲ τὰ χέρια τους νόημα νὰ σταματήση.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ Μάριο πάτησε ἀπότομα φρένο, ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ βγῆκε τρέχοντας. Ὁ Σιλβάνο, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγα δευτερόλεπτα, τὸν μιμήθηκε. Κατάλαβε πὼς ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἔπιαναν, θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του. Ἡ ζωή του θὰ καταστρεφόταν. Ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τὸν πίστευε, θὰ τοῦ ἔπαιρναν τὸ πιστοποιητικὸ καὶ τὸ μέτωπό του θὰ κηλιδωνόταν πάλι.

Οἱ καραμπινιέροι ἔτρεξαν πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους. Ὁ ἕνας ἀκολούθησε τὸ Μάριο κι' οἱ ἄλλοι δυὸ τὸ Σιλβάνο. Αὐτός, τρέχοντας σὰν τρελλός, πῆδησε τὸ χαμηλὸ μαντρότοιχο ἑνὸς οἰκοπέδου, τὸ διέσχισε καὶ βγῆκε στὸν ἀπέναντι δρόμο. Ἀλλὰ τὰ σφυρίγματα τῶν καοαμπινιέρων ὠδήγησαν ἐκεῖ μιὰ ἄλλη περίπολο, ποὺ βρέθηκε μπροστὰ στὸ δύστυχο νέο. Αὐτὸς δὲ σταμάτησε. Συνέχισε τὸ τρέξιμό του, ἔσπριξε σ' ἕνα σοκκάκι καὶ βρέθηκε αὐτὴ τὴ φορὰ μπροστὰ στοὺς δυὸ πρώτους διώχτες του. Ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ καὶ συνέχισε τὴ φυγή του.

Ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάση ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ τὴν ἀγωνία. Οἱ φωνὲς τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ χύθηκαν πάλι πίσω του, καλῶντας τον νὰ σταματήση κι' ἀπειλῶντας τον πὼς θὰ πυροβολοῦσαν, τοῦ ἔσκιζαν τ' αὐτιά. Ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς δώση σημασία. Θἄταν χαμένος, ἂν πιανόταν.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καραμπινιέρους τότε τὸν πυροβόλησε στὰ πόδια.

Ὁ Σιλβάνο, τραυματισμένος, ἔπεσε ἀκριβῶς στὴ στροφὴ τοῦ στενοῦ δρόμου, τὸ κεφάλι του χτύπησε μὲ δύναμι στὴ γωνία τοῦ πεζοδρομίου κι' ἔμεινε ἀκίνητος, κάνοντας τὶς αἰσθήσεις του.

Στὸ νοσοκομεῖο, ποὺ τὸν πῆγαν ὕστερα ἀπὸ λίγο, δὲν ἔζησε γιὰ πολλὴ ὥρα. Εἶχε πάθει αἱμορραγία στὸν ἐγκέφαλο. Λίγο, ὅμως, πρὶν ξεψυχήση, ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του καὶ ἐξήγησε, γιατὶ δὲν εἶχε σταθῆ νὰ δείξη τὴν ταυτότητά του.

Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦταν:

—Φέρτε μου τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδάκι μου. Θέλω νὰ τοὺς δῶ πρὶν πεθάνω.

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβαν νὰ τοῦ κάνουν αὐτὴ τὴ χάρι. Σὲ μερικὰ λεπτά, ὁ τραγικὸς νέος ἦταν πιὰ νεκρός...

— Εἶδες Γιαννάκη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίζης μὲ τὸ σφυρί, γιατὶ μπορεῖς νὰ χτυπήσης τὰ δαχτυλάκια σου!...

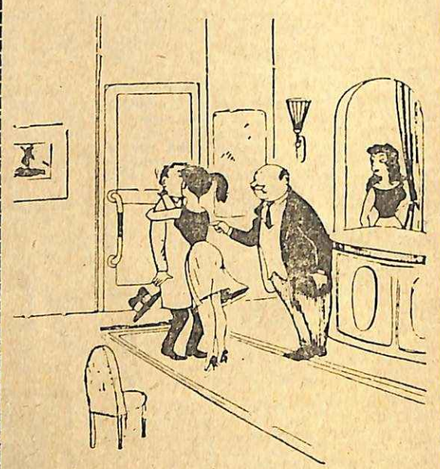

— Δεσποινίς, Λιλή, ὅταν σᾶς εἶπα νὰ καλοπιάνετε τοὺς πελάτες, δὲν ἐννοοῦσα αὐτό!

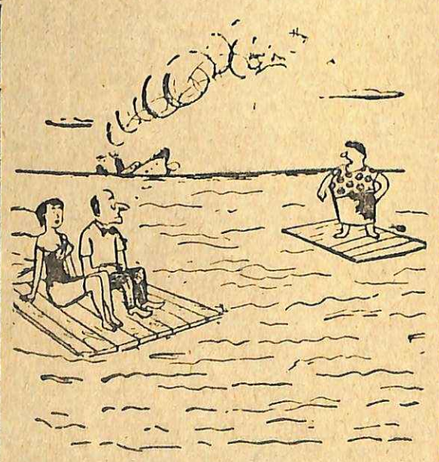

— Κλέαρχε! Ἔλα ἀμέσως ἐδῶ!...

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ

Τὰ ἀρχιτεκτονήματα ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΖΑΜΙ ΤΗΣ ΚΟΡΔΟΒΑΣ

Τὸ ἔτος 786, ὁ χαλίφης Ἐδδεραμὰν ἀποφάσισε νὰ χτίση στὴν Κόρδοβα ἕνα τζαμί, ποὺ νὰ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς Βαγδάτης, τῆς Δαμασκοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὸ τζαμὶ αὐτὸ τὸ προώριζε γιὰ Μέκκα τῆς Δύσεως.

Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ τὴ διακόσμησί του συνεχίστηκαν καὶ ἀπὸ τοὺς διαδόχους του καὶ δὲν τερματίσθηκαν παρὰ μόνο τὸ 1018, ἐπὶ τοῦ χαλίφη Ἀλμανζόρ, ἔπειτα ἀπὸ 232 χρόνια!

Τὸ τζαμὶ τῆς Κόρδοβας ἦταν ἀναμφισβήτητα τὸ μεγαλοπρεπέστερο καὶ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ μνημεῖο τῆς ἀραβικῆς τέχνης. Ἐκεῖνος ποὺ ἔμπαινε σ' αὐτὸ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν μέσα σ' ἕνα δάσος ἀπὸ πολύχρωμες μαρμάρινες κολῶνες. Ἀκοῦστε τὸν ἀριθμό τους: 1400! Προσθέστε τώρα ὅτι αὐτὲς οἱ κολῶνες στολίζονταν μὲ ἀριστουργηματικὰ ἀραβουργήματα κι' ὅτι συνδέονταν μεταξύ τους μὲ ἀψίδες, ποὺ στολίζονταν ἐπίσης μὲ ὑπέροχες παραστάσεις φυτῶν, πουλιῶν κλπ.

Ὁ ἐπισκέπτης ἔμπαινε ἀπὸ 19 μεγαλοπρεπεῖς πύλες καὶ διέσχιζε τὴ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη 33 αἴθουσες, ποὺ διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. 4700 λυχνίες ἔκαιγαν μέρα καὶ νύχτα μέσα σ' αὐτὲς τὶς αἴθουσες. Στὸ βάθος βρισκόταν τὸ ἅδυτο τῶν ἁδύτων, ἡ «Μακσοῦρα», ποὺ περιεῖχε τὸ «Μιχράμπ», τὸ Κοράνιο ποὺ ὁ χαλίφης Ὀσμὰν εἶχε ἀντιγράψει ὁλόκληρο μὲ τὸ χέρι του. Ἄλλες αἴθουσες ἀνοίγονταν στὰ πλάγια.

Ἀνάμεσα στὶς κολῶνες ὑπῆρχαν κῆποι μὲ πορτοκαλλιές, λεμονιές, μπανανιὲς καὶ ὑπέροχοι ἀνθῶνες.

Τὸ τζαμὶ ἦταν ἀνοιχτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἔτσι, τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἔξω, ἔφτανε ὡς τὴ «Μακσοῦρα», ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος ποὺ σχημάτιζαν οἱ κολῶνες.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς 1400 κολῶνες σώζονται σήμερα λιγώτερες ἀπὸ 1000.

Τὸ τεράστιο τζαμί, μετὰ τὴν ἐκδίωξι τῶν Μαύρων, μετατράπηκε σὲ ναὸ τῆς Παναγίας. Ἀλλά, τὸ 1523, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κόρδοβας, τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἀπεραντωσύνη αὐτοῦ τοῦ ναοῦ, ζήτησε ἀπὸ τὸν Κάρολο Κουΐντο τὴν ἄδεια νὰ χτίση στὸ ἐσωτερικό του μιὰ μικρότερη ἐκκλησία, ποὺ νὰ ἦταν πιὸ εὔχρηστη καὶ περισσότερο προσιτὴ στοὺς πιστούς. Αὐτὴ ἡ ἐκκλησία, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς μητρόπολις τῆς Κόρδοβας, στηρίχτηκε πάνω σὲ 63 κολῶνες, χτίστηκε δὲ σύμφωνα μὲ τὸ γοτθικὸ ρυθμό, ποὺ ἡ λεπτοδουλεμένη γραμμή του συνδυάζεται μὲ τὸ ἀραβικὸ σχέδιο.

Στὴν Κόρδοβα, ἐξ ἄλλου, πάνω σ' ἕνα λόφο, βρισκόταν τὸ περίφημο ἀνάκτορο τῶν Ὀμμιάδων ἢ Ὀμμαγιαδῶν. Μποροῦσε νὰ στεγάση 6300 ὑπηρέτριες καὶ ὑπηρέτες, 3750 εὐνούχους καὶ 12.000 φρουρούς, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ σωματοφυλακὴ τοῦ χαλίφη! Τὸ ἀνάκτορο αὐτὸ στολιζόταν ἀπὸ χιλιάδες ἀγάλματα. Στὴ μέση τῆς μεγάλης αὐλῆς του βρισκόταν μιὰ κρήνη, ποὺ στολιζόταν μὲ ἀνάγλυφες μορφὲς καὶ μὲ ἕνα ὁλόχρυσο κύκνο στὴν κορυφή του, ποὺ ἄνοιγε τὰ φτερά του. Τὸ νερὸ ἔφτανε σ' αὐτὴ τὴν κρήνη περνῶντας ἀπὸ 12 χρυσὰ ὁμοιώματα ζώων, ποὺ εἶχαν πολύτιμα πετράδια στὴ θέσι τῶν ματιῶν.

Ἀπέραντοι κῆποι περιέβαλλαν ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀνάκτορο. Δεξαμενές, ὑδραγωγεῖα, διώρυγες ἐξασφάλιζαν τὴν ἀρδευσι αὐτῶν τῶν κήπων. Τὸ ἀνάκτορο τῆς Κόρδοβας ἦταν ἐπίσης ἔργο τοῦ χαλίφη Ἀβδεραμάν.

Ἡ ἀφιξί του στὴν Ἱσπανία κι' ἡ ἵδρυσι τοῦ χαλιφάτου τῆς Κορδούης συνδέεται μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ αἱματηρὲς σελίδες τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Ὁ Ἀβδεραμὰν προερχόταν ἀπὸ τὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν Ὀμμιαδῶν, ποὺ βασίλευαν ἀπὸ τὸ 661 στὴ Δαμασκό.

Αὐτοὶ οἱ Ὀμμιάδες ἦταν «διεφθαρμένοι». Ἔπιναν κρασί, σπαταλοῦσαν μυθώδη ποσὰ γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐξωραϊστικῶν ἔργων, προστάτευαν τὶς τέχνες καὶ δὲν ἔδειχναν μεγάλη προσήλωσι στὰ προστάγματα τοῦ Κορανίου. Ὅλ' αὐτὰ ἐθεωροῦντο σὰν ἀσυγχώρητα ἁμαρτήματα ἀπὸ τοὺς «ὀρθοδόξους» μουσουλμάνους, ποὺ πωφελήθηκαν οἱ Ἀββασίδες, ποὺ τὸ 746 ξεσήκωσαν ἐναντίον τους τὸ Χορασὰν καὶ τὸ Ἰράκ.

Ὁ πόλεμος ἄρχισε τότε ἄγριος κι' ἀδυσώπητος κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἦταν ὁ πόλεμος τοῦ «ἄσπρου καὶ τοῦ μαύρου».

Οἱ Ὀμμιάδες εἶχαν κάμει χρῶμα τους τὸ λευκό. Ἀπὸ ἀντίθεσι σ' αὐτούς, οἱ Ἀββασίδες πῆραν γιὰ χρῶμα τους τὸ μαῦρο.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς μάχες, οἱ Ὀμμιάδες νικήθηκαν κι' ὁ Ἀμπούλ-Ἀββᾶς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀββασιδῶν, πρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσουν τὸ χαλίφη τους Μερουάν.

Τὴ νίκη αὐτὴ ἐπακολούθησαν αἱματηρὲς ἐκδικήσεις σὲ βάρος τῶν ἡττημένων.

Οἱ Ὀμμιάδες κι' οἱ ὀπαδοί τους σφάγηκαν κατὰ χιλιάδες. Οἱ ἀπομείναντες ἀρχηγοὶ ζήτησαν τότε ἔλεος. Δόθηκε τότε τὸ «συμπόσιο τῆς συμφιλιώσεως» στὸ ἀνάκτορο τῆς Δαμασκοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ 750.

Στὸ συμπόσιο αὐτὸ εἶχαν προσκληθῆ 90 ἀρχηγοὶ τῶν Ὀμμιαδῶν. Στὸ τέλος τοῦ συμποσίου, ἕνας ποιητὴς μπῆκε στὴν ἀπέραντη αἴθουσα καί, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀμπούλ-Ἀββᾶς, τοῦ εἶπε:

— Ἀμπούλ-Ἀββᾶς, θυμήσου τὸν Ἄλ-Χουσεΐν, θυμήσου τὸν Ζαϊντί. Ὁ Χουσεΐν δολοφονήθηκε καὶ τὸ πτῶμα του σύρθηκε στοὺς δρόμους τῆς Δαμασκοῦ καὶ καταπατήθηκε ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων. Ὁ Ζαϊντί, γυιὸς τοῦ Χουσέν, νικήθηκε ἀπὸ τὸν Ὀμμιάδη Ἐσσὰμ καὶ σφάγηκε μπροστὰ στὰ μάτια του. Ὁ Ἐσσὰμ πρόσταξε κατόπιν νὰ δέσουν τὸ πτῶμα του σ' ἕναν πάσσαλο καὶ τὸ ἄφησε νὰ τὸ κατασπαράξουν τὰ ὄρνια, σὰν νὰ ἦταν κακοῦργος. Θυμήσου τοὺς φίλους, θυμήσου τοὺς ἀδελφούς σου... Ἡ στιγμὴ τῆς δίκαιης ἐκδικήσεως ἔφτασε. Κάμε γρήγορα!...

Μόλις τέλειωσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνας δήμιος ἐμφανίστηκε πίσω ἀπὸ κάθε Ὀμμιάδη. Τὰ κεφάλια τους ἔπεσαν μέσα σ' ἐλάχιστες στιγμές.

Οἱ Ἀββασίδες ἔβαλαν κατόπιν σανίδες πάνω στὰ ἀσπαίροντα πτώματα καὶ συνέχισαν τὸ συμπόσιό τους.

Ὁ Ἀμπούλ-Ἀββᾶς, ποὺ ἐπωνομάστηκε Ἔλ Σαφφὰχ (ὁ αἱμοδιψής), διέταξε ἐπίσης ν' ἀνοιχτοῦν οἱ τάφοι τῶν Ὀμμιαδῶν. Τὰ ὀστὰ τους κάηκαν κι' ἡ τέφρα τους διασκορπίστηκε στοὺς τέσσερις ἀνέμους.

Ἕνας Ὀμμιάδης κατάφερε, ὡστόσο, νὰ γλυτώση, φεύγοντας στὴν Αἴγυπτο. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀββεραμάν.

Οἱ Ἄραβες τῆς Ἱσπανίας τὸν κάλεσαν ἀργότερα καὶ τὸν ἀνακήρυξαν χαλίφη.

Ὁ Ἀββεραμὰν εἶχε φέρει μαζί του ἕνα μικροσκοπικὸ φοίνικα, ποὺ τὸν φύτεψε στὴν αὐλὴ τοῦ ἀνακτόρου του.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε αὐτὸ τὸ φοίνικα ἔκλαιγε, ξαναφέρνοντας στὸ μυαλὸ του τὴ μακρυνὴ πατρίδα του, ποὺ δὲ θὰ τὴν ξαναβλέπε ποτὲ πιὰ καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του, ποὺ εἶχαν πέσει κάτω ἀπὸ τὸ ἐκδικητικὸ λεπίδι τῶν Ἀββασιδῶν.

Θέλοντας ἐξ ἄλλου, νὰ ἐλαφρώση τοὺς προγόνους του ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά τους, εἶχε ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό του τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐργάζεται ' μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα μὲ τὰ χέρια του.

Ἔργο τοῦ Ἀββεραμὰν ἦταν ἐπίσης τὸ ἀνάκτορο Ἄλ-Ζεχρά (τὸ ἄνθος), ποὺ ἔχτισε στὶς ὄχθες τοῦ Γουαλδακιβίρ γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς εὐνούμενές του, τὴν πεντάμορφη Ζεχρά.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς 1400 πολυχρωμες μαρμαρινες κολῶνες του τζαμιοῦ τῆς Κόρδοβας.

Στὸν κῆπο αὐτοῦ τοῦ ἀνακτόρου ὑπῆρχε μιὰ κρήνη, πού, ἀντὶ γιὰ νερό, ἐκτινασσόταν ἀπ' αὐτὴν ὑδράργυρος, φτιάνοντας μιὰ ἀστραφτερὴ δέσμη, ποὺ ἔπεφτε μέσα σὲ μιὰ κόγχη ἀπὸ πορφύρι.

❂❂

Ὁ ΔΥΣΠΙΣΤΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

Ὁ περίφημος Ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς Γκυζὼ ἀναφέροντας διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα στὰ ἐγγονάκια του, τοὺς διηγήθηκε τὸ περίεργο ἐκεῖνο γεγονὸς ἀπ' τὴ Βιογραφία τοῦ Ἑρρίκου Α΄., ποὺ ὅταν ἔχασε τὸ γυιό του, δὲ γέλασε πιὰ καμμιὰ ἄλλη φορὰ στὴ ζωή του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐγγονοὺς τοῦ Γκυζὼ ποὺ ἄκουγαν μὲ προσοχὴ αὐτὴ τὴν ἀφήγησι φώναξε νὰ δυσπιστῆ στὰ λόγια τοῦ παππού του.

Κι' ὅταν αὐτὸς τὸν ρώτησε, ποιός ἦταν ὁ λόγος τῆς δυσπιστίας του, ὁ μικρὸς ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

— Καλά, καὶ τί ἔκανε ὅταν τὸν γαργαλοῦσαν;...

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ καλοκαίρι, ὁ 'Αρμὰν Μπωκέρ — ὁ διάσημος, σὲ ἡλικία εἰκοσιοχτὼ μονάχα χρονῶν, μουσικοσυνθέτης — ἀπεφάσισε νὰ περάση καὶ πάλι τὶς διακοπές του στὴν Τοσκάνη, μόνος, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνησι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν κουράζη. Τοῦ ἦταν γνωστὴ κι' ἀπὸ ἄλλοτε ἡ περιοχὴ αὐτὴ τῆς 'Ιταλίας. 'Εκεῖ εἶχε ἐμπνευσθῆ, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, ἀπὸ ἕνα μεσαιωνικὸ ποίημα τῆς Φλωρεντίας, τὴν «Μπαλλάντα τῆς 'Αγάπης», τὴ σύνθεσι ποὺ τὸν ἔκανε ξαφνικὰ ἔνδοξο καὶ πλούσιο.

Νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, στὰ περίχωρα τῆς Τοσκάνης, ἀποφασισμένος νὰ περάση ἕνα μῆνα μελέτης, ἤρεμης ζωῆς καὶ δημιουργικῆς μοναξιᾶς.

'Ενα πρωῒ, ἀνέβηκε ὡς τὴ βουνοκορφὴ τοῦ Μιέμο, ὅπου ὑπῆρχε ἕνας παλιός, μισογκρεμισμένος πύργος, στὰ χείλη μιᾶς χαράδρας. "Ενας ὁρμητικὸς χείμαρρος κυλοῦσε στὸ βάθος της τὰ ὀργισμένα νερά του.

Τὸ ἄγριο καὶ μαγευτικὸ τοπίο, ποὺ ἁπλωνότανε γύρω, εἶχε ἀπορροφήσει τὴν προσοχὴ τοῦ 'Αρμάν.

Ξαφνικά, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε καλπασμὸ ἀλόγου. Γύρισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶδε μιὰ ἀμαζόνα νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του ἀπὸ τὸν πύργο. Σὲ λίγο, ἦταν κοντά του. Δὲ φοροῦσε καπέλλο. Τὰ χρυσαφένια μαλλιά της κυμάτιζαν στὸν ἀέρα. Τὰ γαλανά της μάτια εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, καὶ τὰ χείλη της τὴν πορφύρα τοῦ κεράσιου. Δὲ θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν.

'Ο 'Αρμάν, θαμπωμένος ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ αὐτὴ ἐμφάνισι, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του κι' ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Τί εὐχάριστη ἔκπληξι, μαέστρο νὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ στὴν ἄγρια μονοξιά μας! ἄκουσε μιὰ κοντράλτο φωνή.

— Μὲ ξέρετε; ψιθύρισε ὁ 'Αρμάν, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του.

— Ναί, ἀπὸ φωτογραφίες σας σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Καὶ εἶμαι, ἐξαιρετικὰ εὐτυχής, ἐπειδὴ κάνω ἀπὸ κοντὰ τὴ γνωριμία τοῦ διασήμου συνθέτου τῆς «Μπαλλάντας τῆς 'Αγάπης».

Λέγοντας αὐτά, πῆδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό της, μὲ χαριτωμένη εὐκινησία.

— ... Κόμησσα Βαλεντίνη ντὲ Βιβιάνι, πρόσθεσε. Μένω στὸν πύργο τῆς Τερραρόζα.

Κι' ἔδειξε μὲ κίνησι τῆς κεφαλῆς τὸ μισογκρεμισμένο σκυθρωπὸ κάστρο.

'Ο 'Αρμὰν τὴν κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένος, χωρὶς νὰ βρίσκη νὰ τῆς πῆ κάτι.

— Λατρεύω τὴ «Μπαλλάντα» σας, μαέστρο.. Τὴν παίζω συχνὰ στὸ πιάνο. Μολονότι ζῶ σχεδὸν σὲ ἀπομόνωσι, παρακολουθῶ τὴ διεθνῆ μουσικὴ κίνησι. 'Η μελωδία σας ἔχει μιὰ ὑποβλητικότητα, ἕνα πάθος, ποὺ δὲν τὸ βρίσκεις παρὰ μονάχα στὰ ἔργα τοῦ Σοπὲν ἢ τοῦ Τσαϊκόφσκυ. Ξέρω, ὅτι τὴν ἔχετε ἐμπνευσθῆ ἀπὸ ἕνα παλιὸ ποιητικὸ θρύλο τῆς Φλωρεντίας... Σᾶς εἶναι, ὅμως γνωστὰ ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ποὺ δὲν εἶναι φανταστική· ἀλλὰ πραγματική;

— "Οχι, ὁμολογῶ. Αὐτό, ὅμως, τὸ μεσαιωνικὸ ποίημα μὲ συγκίνησε πολύ. Καὶ τὸ μελοποίησα μὲ οἶστρο.

— 'Η δραματικὴ αὐτὴ περιπέτεια ἔγινε στὰ 1300, στὸν πύργο ποὺ μένω τώρα. 'Ελᾶτε, μιὰ μέρα νὰ σᾶς τὴν ἀφηγηθῶ. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θὰ γνωρίσετε καὶ τὸν ἄντρα μου, τὸν κόμητα ντὲ Βιβιάνι.

— Θὰσθῶ ἐξάπαντος! ψιθύρισε, ἐκστατικὸς ὁ 'Αρμάν. Καὶ θὰ παίξω μονάχα γιὰ σᾶς, τὴ «Μπαλλάντα τῆς ἀγάπης», ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει τόσο πολύ...

'Η Βαλεντίνη κοκκίνισε ἐλαφρὰ ἀπὸ συγκίνησι, καὶ τὰ μάτια της ὑγράνθηκαν.

Τότε μονάχα ὁ 'Αρμὰν πρόσεξε πὼς ἦταν ὄμορφη ὄχι μονάχα στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα. Ψηλή, μὲ περήφανες καμπύλες, μ' ἐξαίσιες ἀναλογίες. Χαμήλωσε τὰ βλέμματά του, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

— Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω τὴν ἡρωῒδα τῆς «Μπαλλάντας», ψιθύρισε ἡ κόμησσα. Θυμόσαστε τ' ὄνομά της:

— Φιάμμα...

— Ναί, Φιάμμα... φλόγα, δηλαδή! 'Ωραῖο ὄνομα, δὲ βρίσκετε; "Εζησε στὸν πύργο τῆς Τερραρόζα κάπου ἑξακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ μένα. 'Η καταγωγή της ἦταν ἀπὸ τὴ Γαλλία ὅπως κι' ἡ δική μου. Μά, εἶχε τραγικὸ τέλος.

— Τὸ ξέρω, ἀπ' τὸ παλιὸ ποίημα. Μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε στὸν πυργο ἕνας ὡραῖος τροβαδοῦρος. Ντούτσιο τὸν ἔλεγαν κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς πλανόδιους ἐκείνους ποιητὲς καὶ τραγουδιστές, ποὺ περιφέρονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν τὰ πουλιὰ τ' οὐρανοῦ, ξυπνῶντας καῦμοὺς καὶ πάθη στὴν καρδιὰ τῶν γυναικῶν...

— Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μάγεψε τὴ Φιάμμα μὲ τὴν τέχνη του καὶ τὴν ὁμορφιά του! τὸν διέκοψε ἡ Βαλεντίνη μὲ ὑπόκωφη φωνή. Μιὰ μέρα, ὅμως, ὁ 'Αστόρρε...

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ 'Αστόρρε; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ 'Αρμάν.

— 'Ο ἄνδρας τῆς Φιάμμας. Στὸ ποίημα ποὺ ἑξέτε, γίνεται λόγος μονάχα γιὰ ἕνα «πυργοδεσπότη». 'Ηταν πρόγονος τοῦ συζύγου μου, ποὺ τὸν λένε κι' αὐτὸν 'Αστόρρε. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ ζηλότυπος πυργοδεσπότης ἔπιασε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ Ντούτσιο νὰ συζητοῦν σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ τοὺς ἔσφαξε καὶ τοὺς δυὸ μὲ τὸ στιλέτο του, χωρὶς νὰ ξέρη, ὅτι δὲν ἔγινε τίποτα μεταξύ τους...

"Εγινε λιγόστιγμη σιωπή.

— Εἴπατε, ὅτι θὰ μοῦ δείξετε τὴ Φιάμμα..., ψιθύρισε ὁ 'Αρμάν.

— 'Εννοοῦσα τὸ πορτραῖτο της! ἀποκρίθηκε ἡ Βαλεντίνη, μὲ ἀπότομη ἔκρηξι εὐθυμίας. 'Ο ἄντρας μου εἶναι κυριολεκτικὰ ἐρωτευμένος μ' αὐτήν. Εἶναι ἡ μόνη προσωπογραφία, ποὺ διατήρησε στὴν «αἴθουσα τῶν τοξοτῶν», ὅπως τὴ λέμε, ἀνάμεσα σὲ παλιὲς πανοπλίες.

»"Οποτε εὐκαιρήσετε, ἐλᾶτε νὰ τὴ δῆτε.

»Μὰ εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω...

'Ο 'Αρμὰν τὴ βοήθησε ν' ἀνέβη στ' ἄλογό της. Σὲ λίγο, τὴν εἶδε νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ κάτι θέρατα κοτρώνια.

...Μολονότι εἶχε πάει στὴν 'Ιταλία μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ περάση ἕνα μῆνα ὁλομόναχος, χωρὶς κοσμικὲς γνωριμίες ἡ ταραχὴ ποὺ τοῦ προκάλεσε ἡ πυργοδέσποινα τῆς Τερραρόζα, τὸν ἔκανε τὴν ἑπομένη, κατὰ τὸ μεσημέρι, νὰ ξεκινήση καὶ πάλι γιὰ τὸ βράνο, ὅπου ἔφερνε τὸ μισοχαλασμένο κάστρο τῶν Βιβιάνι.

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

"Εκανε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες νὰ φτάση στὴν ἀπάτητη κορφή. "Οταν ἔμπαινε στὸ ἀπέραντο πάρκο ἀπὸ κυπαρίσσια, ποὺ τὸν περιτριγύριζε, ἄρχιζε νὰ ψιλοβρέχη.

'Η Βαλεντίνη τὸν ὑποδέχτηκε μὲ γλυκὸ χαμόγελο, σὰ νὰ τὸν ἤξερε ἀπὸ καιρὸ καὶ νὰ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἐπίσκεψί του.

Τὸν ὁδήγησε ἀμέσως στὴν αἴθουσα τῶν τοξοτῶν, μπροστὰ στὴν προσωπογραφία τῆς Φιάμμας.

'Ο 'Αρμὰν ἔμεινε κατάπληκτος.

Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι τὸ πορτραῖτο ἐκεῖνο ἦταν τῆς Βαλεντίνης. Κι' ὅμως: ἀπὸ τὴν τεχνοτροπία κι' ἀπὸ τὰ θαμπὰ χρώματα, φαινόταν, ὅτι ἡ προσωπογραφία αὐτὴ ἔγινε, πραγματικά, πρὶν ἀπὸ ἑξακόσια τόσα χρόνια.

'Εξ ἄλλου, ἡ Φιάμμα, ἀκίνητη μέσα στὸ φόρεμά της ἀπὸ πράσινο βελοῦδο, εἶχε κάτι τὸ νεκρὸ καὶ παγωμένο, ἔκανε νὰ φαίνεται πιὸ θερμὴ καὶ ζωντανὴ ἡ παρουσία τῆς Βαλεντίνης, ποὺ ἔπαιρνε βαθειὰ τὴν ἀναπνοή της, σχεδὸν λαχανιασμένη.

'Ο 'Αρμὰν δὲ μποροῦσε, ἀπὸ τὴν ταραχή του, νὰ ἐκφράση τί συναισθήματα δοκίμαζε. Προτίμησε νὰ σωπάση, παρὰ νὰ πῆ κοινοτοπίες.

Πήγανε στὸ σαλόνι. 'Ο συνθέτης ἔπαιξε στὸ πιάνο μερικὰ κομμάτια τοῦ Λίστ, τοῦ Σοπέν...

— Καὶ τώρα, θέλω ν' ἀκούσω τὴν «Μπαλλάντα» σας, τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ πυργοδέσποινα.

'Ο 'Αρμὰν ἄπλωσε καὶ πάλι τὰ γέρια του στὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου. Μά, ἐνῶ τὴ σύνθεσί του αὐτή — τὸ πιὸ ἀγαπημένο του ἔργο — τὴν ἐκτελοῦσε πάντοτε μὲ χαρὰ καὶ προθυμία, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔνοιωθε τὰ δάχτυλά του βαρυὰ κι' ἀλύγιστα.

'Η Βαλεντίνη εἶχε τὴν ἰδιοτροπία, ἀντὶ ν' ἀνάψουν τὸ ἠλεκτρικό, καντηλέρι μ' ἑφτὰ κεριά. Τὸ ὑποβλητικό του ἡμίφως δημιουργοῦσε, στὸ ἀπέραντο σαλόνι, ἀτμόσφαιρα καταθλιπτικοῦ ὀνείρου.

"Οταν ὁ 'Αρμὰν τελείωσε, μὲ μεγάλη προσπάθεια, τὴ σύνθεσί του, ἔγινε ὁλιγόστιγμη σιωπή.

Τέλος, ἡ Βαλεντίνη εἶπε ἀργά:

— 'Απόψε παίξατε γιὰ μένα, σ' αὐτὸ τὸν πύργο, ὅπως κάποτε ὁ Ντούτσιο, ὁ τροβαδοῦρος, γιὰ τὴ Φιάμμα, τὴ γυναῖκα τοῦ κόμητος 'Αστόρρε.

Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσανε παράξενα. 'Ο 'Αρμάν, ὅμως, τὸ ἀπέδωσε στὶς τρεμάμενες ἀνταύγειες τῶν κεριῶν. "Εξω, ἡ βροχή, ποὺ δὲν εἶχε σταματήσει διόλου, τόνιζε στὰ τζάμια τῶν ψηλῶν παραθυριῶν τὴ μονότονη, μελαγχολικὴ μουσική της.

'Η Βαλεντίνη σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, πλησίασε τὸν 'Αρμὰν κι' ἀκούμπησε τὰ μακρυὰ κρινοδάχτυλά της στὸν ὦμο του.

— 'Απόψε θὰ μείνετε ἐδῶ, μαέστρο! τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε κάτι ἐμπιστευτικό. Δὲ μπορεῖτε νὰ φύγετε μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ καιρό.

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΦΙΑΜΜΑΣ

Τὸ βράδυ ἔφαγαν μαζί, μὲ καντηλέρια πάντοτε στὸ τραπέζι. 'Η Βαλεντίνη δικαιολόγησε τὴν ἀπουσία τοῦ συζύγου της — ποὺ δὲν παρουσιάστηκε οὔτε μιὰ φορὰ στὸν ἐπισκέπτη τοῦ πύργου — λέγοντας πὼς γύρισε ἀργὰ καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, κι' ὅτι πῆγε ν' ἀναπαυθῆ.

Μετὰ τὸ φαγητὸ συζήτησαν λίγο γιὰ θέματα ἀδιάφορα. 'Η Βαλεντίνη φαινόταν ἀφηρημένη, σὰ νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε κάτι. Τέλος, σηκώθηκαν καὶ ὁδήγησε ἡ ἴδια τὸν 'Αρμὰν στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ προώρισε.

"Ηταν μεγάλο, μὲ παλιὰ ἐπιπλα. Κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά του ἔχασκε ἕνας φοβερὸς γκρεμὸς μὲ μυτερὲς πέτρες. Στὸ βάθος, ἕνας χείμαρρος κυλοῦσε μὲ θόρυβο τὰ ὁρμητικὰ νερά του.

'Ο 'Αρμὰν ξάπλωσε ἀμέσως. Δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος.

Πόσες ὧρες κοιμήθηκε; Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος. Ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ κάτι μουσικὲς νότες. Τέντωσε τὸ αὐτί του. Κάποιος ἔπαιζε στὸ πιάνο τὴ «Μπαλλάντα τῆς 'Αγάπης», μὲ φρενίτιδα καὶ πάθος, σὰ νὰ τὸν ἔπιασε νευρικὴ κρίσι.

'Ο συνθέτης, χωρὶς νὰ σκεφτῆ νὰ γυρίση τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἅναψε τὸ κερὶ ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. 'Ανακάθισε στὸ κρεβάτι του καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐκτέλεσι τῆς μελῳδίας, ποὺ δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πιά, ὅπως τὴν ἔπαιζαν, ἂν καὶ ἦταν δικό του ἔργο.

Ξαφνικά, τὸ πιάνο σταμάτησε.

'Ενῶ ὁ 'Αρμὰν ἔκανε διάφορες εἰκασίες μὲ τὸ νοῦ του, ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα του. Πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ πῆγε νὰ δῆ ποιὸς τὸν ζητοῦσε.

"Οταν ἄνοιξε τὴν πόρτα, μιὰ ἐλαφρὰ ἀναφώνησι βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του.

Εἶδε μπροστά του μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Βαλεντίνη, μονάχα ποὺ τὸ πρόσωπό της ἦταν ὠχρὸ σὰν κερένιο. Φοροῦσε μιὰ μακρειὰ ρόμπα ἀπὸ πράσινο βελοῦδο...

"Ηταν ἡ Φιάμμα... ἡ ἀρχόντισσα ποὺ πέθανε σ' αὐτὸν τὸν πύργο πρὶν ἀπὸ ἑξακόσια χρόνια!

'Ο 'Αρμάν, ὅμως, ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ νοῦ του τὴν τρελλὴ αὐτὴ σκέψι. 'Η γυναίκα αὐτὴ δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Βαλεντίνη. Μὰ πῶς βρέθηκε στὴν κατάστασι αὐτή;

— Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, κόμησσα; τὴ ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή.

"Ενοιωθε τὴν ἀνάγκη ν' ἀκούση τὸν ἦχο ἀνθρώπινης φωνῆς ἀπὸ ἕνα ζωντανὸ πλάσμα.

'Η ὀπτασία, ὅμως, δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

Εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματά της βαθειὰ στὰ δικά του.

'Ωστόσο, τοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι διάβασε στὰ μάτια της μιὰ τρυφερὴ κι' ἀπελπισμένη παράκλησι...

...Ξαφνικά, ἐκείνη ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

— Κόμησσα... κόμησσα!... φώναξε ὁ 'Αρμάν.

Κι' ἔτρεξε κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω της, μὲ τὸ καντηλέρι στὸ χέρι. Τὴν ἔχασε, ὅμως, στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Δὲν ἤξερε τὰ κατατόπια τοῦ πύργου. 'Ενῶ προχωροῦσε ἀναποφάσιστος, σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε στὴν αἴθουσα τῶν τοξοτῶν.

Καὶ τότε πρόσεξε, μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο, ὅτι τὸ χρυσὸ κάδρο μὲ τὴν προσωπογραφία τῆς Φιάμμας ἦταν ἄδειο!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ

'Ο 'Αρμὰν δὲ μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ ἐκείνη τὴ νύχτα. Μόλις τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος τινάζόταν ἀπὸ τρομεροὺς ἐφιάλτες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησε πρωῒ, μὲ δυνατὸ πυρετό. 'Η βροχὴ τόνιζε πάντοτε στὰ παράθυρα τὸ μονότονο, ἐκνευριστικὸ παράπονό της.

'Ενῶ περνοῦσε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν τοξοτῶν, ἀνατρίχιασε βλέποντας καὶ πάλι τὴν προσωπογραφία τῆς Φιάμμας στὴ θέσι της, μέσα στὸ χρυσό της πλαίσιο.

"Οταν μπῆκε στὸ σαλόνι, βρῆκε τὴ Βαλεντίνη νὰ κάθεται ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ ἤρεμη ὄψι, ποὺ δὲν ἔδειχνε οὔτε κούρασι, οὔτε ἀγωνία. Κι' ὅμως, τὴν περασμένη νύχτα...

Τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι, μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο.

— Οὔτε καὶ σήμερα θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε, μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ καιρό, τοῦ εἶπε. Οἱ δρόμοι εἶναι ἀδιάβατοι...

'Η φωνή της δὲν ἔτρεμε διόλου. Εἶχε ἁπαλό, μουσικὸ τόνο. 'Ο 'Αρμὰν ἔκανε ἀμέσως τὴ σκέψι, ὅτι ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε τὴν περασμένη νύχτα, ἦταν δημιουργήματα τῆς ἔξαλλης φαντασίας του. Δὲ τόλμησε νὰ κάνη τὸν πασαμικὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴ νυχτερινή τους συνάντησι.

'Η ὑπόλοιπη μέρα πέρασε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Συζήτησαν γιὰ τέχνη, φιλολογία καὶ μουσική. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἡ Βαλεντίνη δὲ ζήτησε ἀπὸ τὸ συνθέτη νὰ τῆς παίξη κανένα κομμάτι.

'Ο 'Αρμὰν πρόσεξε, ὅτι ὁ κόμης δὲν ἔκανε διόλου τὴν ἐμφάνισί του. Δὲν παρουσιάστηκε οὔτε στὸ τραπέζι, ὅταν κάθησαν νὰ φᾶνε. 'Η ἀπουσία του ἦταν ἀνεξήγητη — σχεδὸν προσδοκητικὴ γιὰ τὸ φιλοξενούμενό του. Μὰ δὲ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη. "Ηταν κάτι, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιέφερε, ἀφοῦ τὴν ἑπομένη θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν παράξενο αὐτὸ πύργο. "Ηθελε νὰ ξανάβρη τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ του ἡρεμία. "Ολα ἐκεῖ μέσα τὸν φόβιζαν...

Κατὰ τὶς ἔντεκα τὸ βράδυ, πῆγε νὰ κοιμηθῆ.

Μιὰ χρια ὑπηρέτρια τὸν συνώδευε τὴ φορὰ αὐτή, μιὰ γυναίκα μὲ θολὰ μάτια καὶ μὲ καρτερικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπο.

— Δὲ μοῦ λές, ἀλήθεια, τὴ ρώτησε ἐνῶ τὸν καληνύχτιζε, γιατί ὁ κόμης δὲν παρουσιάστηκε διόλου νὰ τὸν γνωρίσω;...

— 'Ο κύριος δὲ βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὰ διαμερίσματά του, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Εἶναι ἄρρωστος.

Καί, μὲ τεντωμένο δάχτυλο, χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὸ μέτωπό της. 'Ο 'Αρμὰν κατάλαβε ἀμέσως τί σήμαινε αὐτό.

— Εἶναι... βαρειὰ ἄρρωστος; ψιθύρισε.

— "Οχι. Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος. "Εχει ὅμως, ὡρισμένες ἰδιοτροπίες.

– 'Απόψε θὰ μείνετε ἐδῶ, μαέστρο! τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Βαλεντίνη.

τροπίες. Νά, τὸν ἔπιασε μανία μὲ τὸ πορτραῖτο μιᾶς παλιᾶς κόμησσας, ποὺ εἶναι κρεμασμένο στὴν αἴθουσα τῶν τοξοτῶν καὶ ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ σημερινὴ κόμησσα. Κάθε νύχτα, τὸ μεταφέρει στὸ δωμάτιό του καὶ ξημερώνεται, κουβεντιάζοντας μαζί του.

»Τὸ πρωῒ μονάχα, φωνάζει ἕναν ὑπηρέτη νὰ πάρη τὸ πορτραῖτο καὶ νὰ τὸ ξαναβάλη στὴ θέσι του. Καὶ τότε, πέφτει νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ Ἀρμὰν εὐχαρίστησε τὴν ὑπηρέτρια γιὰ τὶς πληροφορίες, ποὺ τοῦ ἔδωσε.

Μποροῦσε τώρα νὰ δώση κάποια ἐξήγησι σ' ἕνα τοὐλάχιστο ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς περασμένης νύχτας. Μὰ πῶς νὰ ἑρμηνεύση καὶ τὴν παράδοξη ἐπίσκεψι, ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ Βαλεντίνη; Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐκείνη εἶχε χτυπήσει τὴν πόρτα του, ντυμένη σὰν τὴν κόμησσα τοῦ πορτραίτου.

Ὁπωσδήποτε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ἥρεμος τὴ φορὰ αὐτή.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα δυὸ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ξύπνησε ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

— Ἀνοῖξτε, σᾶς παρακαλῶ!.. ἄκουσε μιὰ λαχανιασμένη φωνή. Κινδυνεύει ἡ ζωή μου!..

Ἦταν ἡ Βαλεντίνη!

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ

Ὁ Ἀρμὰν τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἔτρεξε καὶ εἶδε μπροστά του τὴν πυργοδέσποινα, ντυμένη ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη νύχτα.

— Σὲ λίγο θὰ πεθάνω!...τραύλισε. Σήμανε ἡ τελευταία μου ὥρα! Ὅταν σᾶς καλοῦσα ἐδῶ, ἤξερα τί μὲ περιμένει... Μά, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ γλυτώση τὸ πεπρωμένο του!...

Μιλοῦσε σὰν τρελλή. Ὁ Ἀρμὰν ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἡ Βαλεντίνη ἔτρεξε πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι, στὴ μέση τῆς κρεβατοκάμαρας, σὰ νὰ ζητοῦσε ἄσυλο.

— Τὸν ἀκοῦτε ποὺ ἀνεβαίνει; συνέχισε μὲ τὸν ἴδιο τόνο.

— Ποιὸς ἀνεβαίνει;

— Ὁ ἄνδρας μου, ὁ Ἀστόρρε... Εἶναι τρελλός!.. Πιστεύει, ὅτι εἶμαι ἡ Φιάμμα ξαναζωντανεμένη, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἄλλος Ἀστόρρε, ὁ σύζυγός της, καὶ ὅτι πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ ἴδια ἱστορία.

»Χρόνια τώρα περιμένει νάρθη στὸν πύργο ἕνας τροβαδοῦρος, ὁ Ντούτσιο τοῦ παλιοῦ καιροῦ, γιὰ νὰ μὲ πλανέψη μὲ τὴ μουσική του. Σᾶς ἄκουσε χτὲς νὰ παίζετε στὸ πιάνο τὴ «Μπαλλάντα». Ἔμαθε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πὼς εἶσθε μουσικοσυνθέτης καὶ φαντάζεται πὼς εἶσθε ὁ Ντούτσιο, ὁ φίλος μου...

Ὁ Ἀρμὰν ἄρχιζε νὰ σχηματίζη τὴ γνώμη πὼς ἦταν κι' αὐτὴ ὅμοια τρελλὴ μὲ τὸν ἄντρα της, ἀφοῦ μπέρδευε τὰ περασμένα μὲ τὰ τωρινά.

— Μά, γιατί ντύνεσθε ὅπως κι' ἡ Φιάμμα; φώναξε, ἐκνευρισμένος. Γιατί τοῦ ξαναθυμίζετε μὲ τὴν ἐμφάνισί σας μιὰ δυσάρεστη ἱστορία;

— Ἐκεῖνος μοῦ τὸ ἐπιβάλλει νὰ ντύνωμαι ἔτσι κάθε νύχτα!...

Πλησίασε τὸν Ἀρμάν, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια, τὸν κύτταξε στὰ μάτια, σὰ νὰ περίμενε ἀπὸ αὐτὸν μονάχα σωτηρία, καὶ συνέχισε σ' ἄλλο τόνο:

— Δὲ μπορεῖς, Ἀρμάν, νὰ φανταστῆς τί ζωὴ περνῶ!... Ἤμουν φτωχή. Ὁ Ἀστόρρε, ποὺ ἔχει τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ μένα, μὲ πῆρε γυναίκα του ὄχι ἐπειδὴ μ' ἀγάπησε πραγματικά, μὰ ἐπειδὴ ἔμοιαζα τῆς Φιάμμας. Κάθε νύχτα, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ξαναζωντανεύω γι' αὐτὸν μιὰ γυναίκα ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ ἑξακόσια χρόνια, ποὺ τὴ σκότωσε ὁ ἄντρας της ἀπὸ μιὰ ἀδικαιολόγητη ζήλεια... Κανεὶς δὲ μαντεύει τὸ μαρτύριό μου, γιατὶ σὲ κανένα δὲν εἶπα τίποτα.

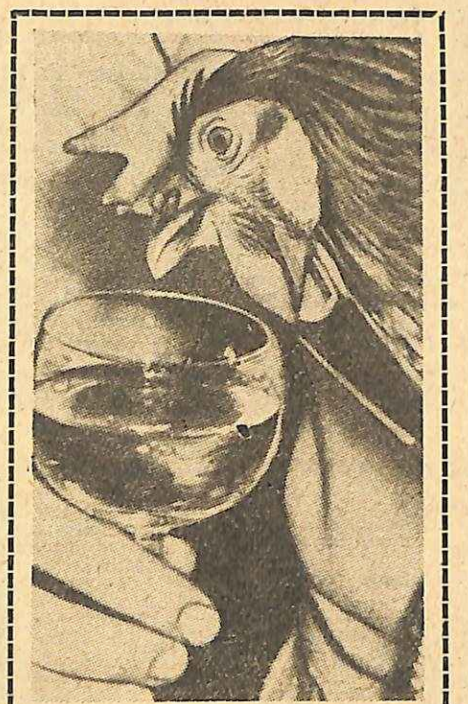

ΟΤΑΝ ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ ΠΙΝΟΥΝ ΚΡΑΣΙ

Ἕνας Ἀμερικανὸς πτηνοτρόφος δίνει στὶς κόττες του κάθε πρωῒ λίγο κρασί. Ἰσχυρίζεται, πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ κόττες του γεννοῦν καθημερινῶς καὶ ἡ ἀπόδοσί τους φτάνει ἔτσι στὸ μέγιστο ὅριο.

Κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ συνθέτου καὶ πρόσθεσε:

— Ἔρχονται στιγμές, ποὺ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ τρελλή! Εἶμαι αἰχμάλωτη σ' αὐτὸν τὸν πύργο, ὑποχρεωμένη νὰ παίζω τὸ ρόλο μιᾶς νεκρῆς!

Ὁ Ἀρμὰν ἔνοιωσε τότε ἀπέραντη στοργὴ καὶ συμπόνια γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα. Εἶχε κατανοήσει, ἐπὶ τέλους, τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της. Καὶ θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ προστατέψη μιὰ ἀνυπεράσπιστη ὕπαρξι.

— Μὴ φοβᾶσαι! τὴν καθησύχασε, χαϊδεύοντας τὶς πλάτες της. Τὰ βάσανά σου θὰ τελειώσουν... Θὰ σὲ σώσω ἀπὸ ἕναν παράφρονα, ποὺ...

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Ἡ Βαλεντίνη κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της.

— Πολὺ ἀργά! ψιθύρισε. Καί, στὸ βάθος, δὲν ξέρω ἂν θέλω νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν Κόλασι! Βαρέθηκα πιὰ τὴ ζωή μου, ἔχασα τὸ θάρρος μου! Ἄρχισα νὰ ἐπιθυμῶ νὰ βρῶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀστόρρε... νὰ γίνω ὅ,τι δὲν ἔγινε ἡ Φιάμμα!

»Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σὲ συναντήσω χτὲς τὴ νύχτα, μόλις κοιμήθηκε ὁ Ἀστόρρε. Ἦρθα νὰ χαρῶ, ἐπὶ τέλους, τὸν ἔρωτα — ποὺ δὲν τὸν γνώρισα ποτὲ ὣς τώρα! Πίστεψα, κι' ἐγὼ πὼς εἶμαι ἡ Φιάμμα κι' ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Ντούτσιο, ὁ φλογερὸς τροβαδοῦρος! Ἐγώ, ὅμως, δὲ θὰ σ' ἀγαποῦσα μονάχα μὲ τραγούδια καὶ μουσική..

»Ἄ! γιατί νὰ μὴ μὲ καταλάβης χτές; Γιατί νὰ μὴ διαβάσης στὰ μάτια μου πὼς σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα; Γιατί δὲ μὲ κράτησες κοντά σου; Σήμερα, θὰ μοῦ ἦταν ἀδιάφορο ἂν θὰ πέθαινα...

Ἡ παθητικὴ αὐτὴ ἐξομολόγησι ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀρμὰν ν' ἀνοίξη διάπλατα σ' ἕνα καινούργιο αἴσθημα.

— Θὰ ζήσης, Βαλεντίνη, πρέπει νὰ ζήσης! φώναξε. Καταλαβαίνω πὼς σ' ἀγαπῶ, ὅπως δὲν ἀγάπησα ποτὲ ὣς τώρα! Θὰ σὲ πάρω ἀπὸ ἐδῶ καὶ θ' ἀρχίσης μαζί μου νέα ζωή. Θὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης ὅλες τὶς πίκρες, ὅλες τίς...

Ὁ Ἀρμὰν εἶχε ὣς τότε γυρισμένες τὶς πλάτες του στὴν πόρτα.

Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι, ὅμως, ποὺ πῆρε ξαφνικὰ τὸ πρόσωπο τῆς Βαλεντίνης, κατάλαβε, ὅτι κάποιος μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του κι' εἶδε νὰ προχωρῆ μ' ἀργὰ βήματα ἕνας ἄντρας ὣς πενῆντα ἐτῶν, κοντός, ἀδύνατος, κάτωχρος, τυλιγμένος σὲ μιὰ ρόμπα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά του φρύδια. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν ὁ τρελλὸς πυργοδεσπότης.

— Μὲ πρόδωσες, Φιάμμα, ὅπως κι' ἄλλοτε! βρυχήθηκε ὁ κόμης, μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο.

Ὁ Ἀρμὰν ἄφησε τὴ Βαλεντίνη κι' ἔτρεξε νὰ συγκρατήση τὸν Ἀστόρρε.

— Ἀκοῦστε με, κόμη..., ἄρχισε νὰ τοῦ λέη.

Ἐκεῖνος, ὅμως τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό. Εἶχε δύναμι μανιακοῦ τρελλοῦ. Ἀναποδογύρισε τὸν Ἀρμὰν στὸ τραπέζι, ἅρπαξε ἕνα βαρύ, ἀσημένιο κηροπήγιο, τὸ σήκωσε ψηλά, κι' ἑτοιμαζότανε νὰ χτυπήση τὸ μουσουργὸ — τὸν Ντούτσιο, ὅπως νόμιζε, μὲ τὴ θολωμένη φαντασία του.

Ἡ Βαλεντίνη, ὅμως, πρόλαβε νὰ χυμήση καὶ νὰ τοῦ πιάση τὸ χέρι, μὲ δύναμι ποὺ δὲ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕνα τόσο λεπτοκαμωμένο πλάσμα. Ὁ Ἀρμὰν συνῆρθε στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι καὶ ὥρμησε κι' αὐτὸς νὰ συγκρατήση τὸ φαινόμενο κόμητα.

Ἦταν χειροδύναμος καὶ ψηλόσωμος, καὶ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ δαμάση τὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ὁ Ἀστόρρε κατώρθωσε νὰ ξεγλυστρήση ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τραβήξη ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη τῆς ρόμπας του ἕνα παλιὸ στιλέτο, μὲ ἀσημένια σκαλισμένη λαβὴ — τὸ ἴδιο στιλέτο ποὺ εἶχε καρφωθῆ πρὶν ἀπὸ ἑξακόσια χρόνια στὰ στήθη τῆς Φιάμμας καὶ τοῦ Ντούτσιο.

Μά, δὲν πρόφτασε νὰ τὸ σηκώση.

Ὁ Ἀρμάν, τυφλὸς ἀπὸ μανία, ὥρμησε πάνω του καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ δυνατὲς γροθιὲς πρὸς τὸ παράθυρο. Δὲν τὸ εἶχε κλείσει, γιατὶ δὲν τὸ πρόσεξε στὸ ἡμίφως, ποὺ ἦταν ἁπλωμένο στὸ δωμάτιο.

Ὁ Ἀστόρρε σκέφτηκε τότε, μὲ τὴν πονηριὰ ποὺ χαραχτηρίζει ὅλους τοὺς τρελλούς, ν' ἀνέβη σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ νὰ ἐπιτεθῆ ἀπὸ ψηλὰ κατὰ τοῦ ψηλόσωμου ἀντιπάλου του. Παραπάτησε, ὅμως ἀπὸ τὴν ταραχή του κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, πρὶν προφτάση νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὶς κουρτίνες, δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Ἔπεσε στὸ κενό, μ' ἕνα τρομακτικὸ οὐρλιασμα.

...Ὅταν ὁ Ἀρμὰν κι' ἡ Βαλεντίνη ἔσκυψαν ἀπὸ τὸ παράθυρο, δὲν εἶδαν τίποτα κάτω, στὸ σκοτάδι. Ἄσπριζαν μονάχα τ' ἀφρισμένα νερὰ τοῦ χειμάρρου, ποὺ κυλοῦσανε πάντα.

— Τὸ σῶμά του θὰ ἔγινε τώρα κομμάτια στοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς χαράδρας, ψιθύρισε ἡ Βαλεντίνη μὲ φοβερὴ ἀπάθεια. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ πύργου, τὸ παράθυρο εἶναι πάνω ἀπὸ εἴκοσι μέτρα ψηλά. Θὰ βροῦμε τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος... ὅπου τὸ βγάλουν τὰ νερά. Εἶναι περιττὸ νὰ τρέξουμε νὰ τὸν σώσουμε.. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύση τὸ ταραγμένο μυαλό του!...

— Τί θὰ γίνη τώρα; ρώτησε, λαχανιασμένος, ὁ Ἀρμάν.

— Τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ὑπηρεσία, ὅτι ὁ κύριος ἔπεσε στὴ χαράδρα ἀπὸ ἀπροσεξία του. Κανεὶς δὲ θὰ βάλη κακὸ μὲ τὸ νοῦ του, γιατὶ κι' ἄλλοτε ὁ Ἀστόρρε δοκίμασε ν' αὐτοκτονήση, σὲ στιγμὲς μανιακῆς κρίσεως.

»Ἡ ὥρα εἶναι, βέβαια, ἀκατάλληλη γιὰ μουσική. Μά, πόσο θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ πάλι τὴ «Μπαλλάντα τῆς Ἀγάπης»! Μοῦ φαίνεται, ὅτι τώρα θὰ τὴν αἰσθανθῶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Ἀρμὰν τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Ἔχουμε καιρό, ὅταν περάσουν οἱ μέρες αὐτές, νὰ παίζω τὴ «Μπαλλάντα» αὐτὴ γιὰ σένα... σ' ὅλη μας τὴ ζωή!

ΠΩΛ ΛΕΜΕΡΣΙΕ

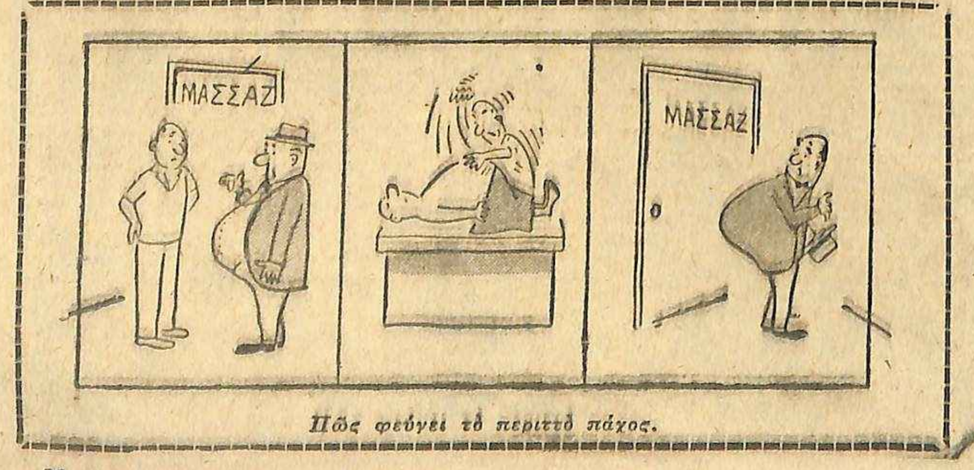

Πῶς φεύγει τὸ περιττὸ πάχος.

Ἔρωτες καλλιτεχνῶν

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΙΟΖ

Η ΖΩΗ τοῦ Μπερλιὸζ δὲν ἔχει τὸ τραγικὸ μεγαλεῖο τῆς ζωῆς ἑνὸς Μπετόβεν. Κι' ὡστόσο, παρουσιάζει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μαζί της: τὴν ἔλλειψι κατανοήσεως ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, τοὺς διαρκεῖς κατατρεγμοὺς ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν του, τὴ μεγάλη ἀτυχία στὸν ἔρωτα...

Στὸ τελευταῖο κεφάλαιο, ὁ Μπετόβεν ἦταν ἴσως εὐτυχέστερος. Ἀγαπήθηκε μὲ πάθος, ἂν ὄχι μὲ ἀφοσίωσι καὶ σταθερότητα. Ἀλλ' ὁ Μπερλιὸζ δὲν ἀγαπήθηκε ποτέ. Ἐνῶ αὐτὸς ἔδωκε στὶς γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε τὰ πάντα, τὴ ψυχή, τὴν τέχνη του κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή του.

Ὁ Ἕκτωρ Λουδοβῖκος Μπερλιὸζ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Κὸτ-Σαὶντ-Ἀντρέ, γιὰ νὰ πάη στὸ Παρίσι νὰ σπουδάση γιατρός. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του, πού, γιατρὸς καὶ ὁ ἴδιος, τὸν προώριζε γιὰ διάδοχό του.

Ἀλλά, τὸ μόνο ποὺ ἔκανε στὸ Παρίσι ὁ νεαρὸς Μπερλιὸζ ἦταν νὰ ἐγγραφῆ στὴν ἰατρικὴ σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου. Εἶναι ζήτημα ἂν παρακολούθησε μερικὰ μαθήματα ἀνατομίας, τὰ μόνα ἴσως ποὺ προκαλοῦσαν κάπως τὸ ἐνδιαφέρον του. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρό του τὸν ἀφιέρωνε στὴ μουσική. Φοιτοῦσε στὸ Ὠδεῖο καὶ ἔπαιρνε ἐπίσης ἰδιαίτερα μαθήματα ἀπὸ τὸ συνθέτη Λεζιέρ. Ἡ κατάστασι αὐτὴ ἐξακολούθησε μερικοὺς μῆνες. Ἀλλά, μιὰ μέρα, ὁ πατέρας του ἔμαθε τὶς πραγματικὲς ἀσχολίες τοῦ γυιοῦ του. Ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του καὶ ἔκοψε ἀμέσως τὴ μηνιαία ἐπιχορήγησι ποὺ τοῦ ἔστελνε.

Ὁ νεαρὸς Λουδοβῖκος τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ κάμη τὸν πατέρα του ν' ἀλλάξη γνώμη. Στὸ τέλος, προτίμησε νὰ τὰ χαλάση μὲ τὸ σπίτι του. Καί, γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του στὸ Ὠδεῖο, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς τραγουδιστὴς στὸ ἐλαφρὸ θέατρο «Νουβωτέ».

Γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου συνθέτη ἦταν γεμάτη ἀπὸ παντὸς εἴδους στερήσεις καὶ κακουχίες. Ὡστόσο, δὲν ἀπελπιζόταν καὶ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ ἐργάζεται μὲ πεῖσμα, ὥσπου, στὸ τέλος, μερικοὶ κριτικοὶ ἄρχισαν νὰ προσέχουν τὴν τέχνη του.

Ἡ δόξα τότε τοῦ χαμογέλασε. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ πρωτοτυπία τῆς μουσικῆς του προκάλεσε θυελλώδεις ἐπικρίσεις ἐναντίον του ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ παραμείνουν πιστοὶ στὴν παράδοσι.

Τὴν ἐποχὴ τῶν βιαίων ἀγώνων του ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του, ὁ Μπερλιὸζ γνώρισε μιὰ ὡραιοτάτη Ἀγγλίδα ἠθοποιό, τὴν Ἕλλεν Σμίθσον, ποὺ ἐργαζόταν τότε στὸ Παρίσι.

Ὁ συνθέτης αἰσθάνθηκε ἀμέσως ἕνα παράφορο αἴσθημα γι' αὐτήν. Ἡ Σμίθσον, ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτό, ἀλλὰ τοὐναντίον τοῦ σκάρωνε διαρκῶς φάρσες, ποὺ τὸν γελοιοποιοῦσαν μεταξὺ τῶν γνωστῶν του. Πόσες φορὲς τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοῦ στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη — κάποτε τὸν ἔστειλε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πὲρ Λασαὶζ — χωρὶς νὰ πηγαίνη ποτέ! Καὶ πόσες φορές, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μερικοὺς ἐνοχλητικοὺς ἐπισκέπτες καὶ ὅτι θὰ τὸν δεχόταν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, δὲν τὸν ἄφηνε ὁλόκληρες νύχτες νὰ περιμένη μέσα στὴ βροχὴ καὶ τὸ χιόνι, μπροστὰ στὴν πόρτα της!

Ἀλλ' ὁ μουσικὸς δὲν ἀπογοητευόταν καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κυνηγάη αὐτὴ τὴ «διαβολοαγγλίδα», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε στὶς στιγμὲς τοῦ θυμοῦ του, χωρὶς νὰ κατορθώση ποτὲ νὰ τὴ συγκινήση.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Σμίθσον τοῦ παρήγγειλε ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ δεχτῆ τὴν ἀγάπη του καὶ νὰ γίνη γυναῖκα του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ μιλοῦσε σοβαρά.

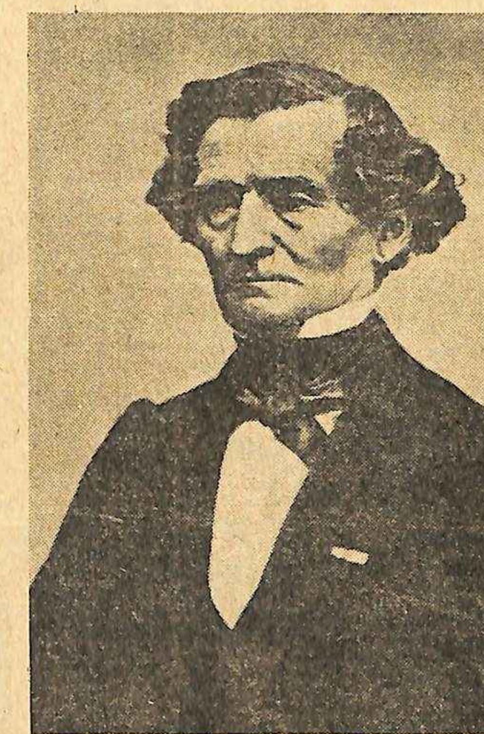

Ὁ Γάλλος μουσουργὸς Ἕκτωρ Μπερλιόζ.

Ὁ Μπερλιὸζ ἔτρεξε γεμᾶτος χαρὰ στὸ σπίτι της. Ἀλλ' ἀντίκρυσε μπροστά του μιὰ γριὰ σχεδὸν μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπο... Μέσα στὸν παροξυσμὸ τοῦ πάθους του δὲν εἶχε καταλάβει πὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν. Καὶ ἦταν τώρα σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο.

Ὁ συνθέτης ἔκλαψε ἀπὸ πικρία καὶ πόνο. Ἡ Ἕλλεν Σμίθσον εἶχε φθείρει τὴν ὀμορφιά της σὲ μιὰ ζωὴ τρελλῶν διασκεδάσεων καὶ ὀργίων. Καὶ τὸν εἶχε θυμηθῆ, ὅταν δὲν ἦταν πιὰ σὲ θέσι νὰ τοῦ προσφέρη τίποτα.

Τὸ ἀντίκρυσμα αὐτὸ τῆς θλιβερῆς πραγματικότητος ἔκαμε τὸν Μπερλιὸζ νὰ θεραπευθῆ ἀμέσως ἀπὸ τὸ πάθος του. Κι' ἀποφάσισε νὰ μὴν ξαναδῆ πιὰ τὴν Ἕλλεν Σμίθσον.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἕνα καινούργιο πάθος φούντωσε στὴ ψυχή του. Τὸ ἴνδαλμά του ἦταν τώρα ἡ Μαρία Ρέτζιο, μιὰ Ἱσπανίδα τραγουδίστρια τῆς τελευταίας σειρᾶς, ποὺ ὁ Μπερλιὸζ τὴν ἔβλεπε μὲ τὴν ἐρωτευμένη καρδιά του σὰν μεγάλη ἀοιδό. Καὶ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση, ἐξευτελιζόταν στοὺς θιασάρχες, ἐκλιπαρώντας τους νὰ τῆς δίνουν ρόλους, ποὺ ἦταν ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς δυνάμεις της.

Οἱ φίλοι του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν λυπόνταν γι' αὐτὸ τὸ κατάντημά του, ἀναγκάστηκαν τότε νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ καταλάβη πὼς ὁ γελοῖος σύνδεσμός του μὲ τὴ Μαρία Ρέτζιο ἀπειλοῦσε νὰ καταστρέψη τὴ σταδιοδρομία του ὡς μουσικοῦ. Στὸ τέλος, κατόρθωσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ διακόψη τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ἱσπανίδα τραγουδίστρια, πού, ἄλλωστε, δὲν τοῦ ἦταν διόλου πιστή.

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς στοίχισε πολύ, ὡστόσο, στὸν Μπερλιόζ. Καί, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του: «Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ὁλότελα κουρασμένο καὶ γερασμένο. Τὰ ἰδανικά μου ἔχουν καταποντισθῆ».

Μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών του μὲ τὴν Μαρία Ρέτζιο, ὁ Μπερλιὸζ ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴν τέχνη του. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησι τῶν ἐρωτικῶν του ἀτυχιῶν δηλητηρίαζε πάντα τὴν ψυχή του. Καὶ ὁ μεγάλος συνθέτης πέθανε μὲ τὸ παράπονο στὰ χείλη ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τὸν ἔρωτα τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΝΓΚΡ

— Ἄ! Πόσο θἄθελα νὰ ἤμουν σύζυγός σας!

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν βγῆ σιγά, ψιθυριστὰ σχεδόν, ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ νεαροῦ ζωγράφου Ἔνγκρ, καθὼς τὸ σούρουπο ἁπλωνόταν ἀργὰ πάνω στὴν ἠρεμία καὶ τὴ γαλήνη τῆς Ρώμης.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ καθόταν πλάϊ του, ἀνατρίχιασε.

— Ἐρχόσαστε λιγάκι ἀργά, φίλε μου, ἀπάντησε.

Ἡ Μαργαρίτα Μουασσυνὺ ντὲ Λωρεὰλ ἀγαποῦσε τὸ σύζυγό της κι' ὡστόσο, τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ ζωγράφου, ποὺ ἦταν κιόλας διάσημος κι' εἶχε τιμηθῆ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο, τὴν εἶχαν συγκινήσει βαθειά.

— Ἔχετε δίκηο, ψιθύρισε ὁ Ἔνγκρ. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει εἶναι νὰ πέσω στὸν Τίβερι!..

Ἡ Μαργαρίτα γύρισε τρομαγμένη πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ἀλλὰ ποτὲ ἡ ἔκφρασί του δὲν ἦταν τόσο τραγικὴ κι' ἡ φωνή του τόσο θλιβερή.

— Ὢ, φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία ντὲ Λωρεάλ, πιάνοντάς του τὰ χέρια, ὑποσχεθῆτε μου πὼς δὲ θὰ τὸ κάμετε αὐτό. Ὑπάρχει ἴσως ἕνα μέσο γιὰ νὰ τακτοποιήσωμε τὰ πράγματα. Ἔχω μιὰ ἐξαδέλφη, ποὺ μένει στὸ Γκερέ. Μοιάζομε σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ... Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι ἐλεύθερη. Μπορεῖτε νὰ τὴν παντρευθῆτε!...

Ὁ καλλιτέχνης δὲν ἀπάντησε. Ἔφερε μόνο τὰ χέρια στὸ κεφάλι του, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ φοβᾶται μήπως χάση τὸ λογικό του...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔπαψε νὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὴ Μαγδαληνή. Ὁ Ἔνγκρ δὲν ἔδινε στὴν ἀρχὴ μεγάλη σημασία στὰ λόγια της. Ἀλλά, μιὰ μέρα, ἡ Μαργαρίτα εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ φωτίζεται ἀπὸ χαρά

— Νομίζω πὼς βλέπω τὴν ἐξαδέλφη σας μπροστά μου! φώναξε ὁ ζωγράφος. Θὰ μποροῦσα, μάλιστα, νὰ κάμω τὸ πορτραῖτο της, σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα ποὺ ἔχω στὸ μυαλό μου! Γράψτε της ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴ γνωρίσω.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν μιὰ νέα ὡς τριάντα χρόνων, ποὺ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τῆς καπελλοῦς στὸ Γκερέ. Ἀνῆκε στὸν τύπο τῆς κλασσικῆς ὀμορφιᾶς καὶ ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀγαλματένιο σ' ὅλη τὴν ἐμφάνισί της. Ἦταν σὰν βασίλισσα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες...

Μιὰ μέρα, ἡ Μαγδαληνὴ ἔλαβε ἀπὸ τὴν κυρία ντὲ Λωρεὰλ μιὰ ἐπιστολή. Μέσα σ' αὐτήν, ἡ ἐξαδέλφη της τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν Ἔνγκρ καὶ τῆς ἐσώκλειε μιὰ μικρογραφία τοῦ ζωγράφου, καμωμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο

Σὲ λίγο, οἱ δύο ὑποψήφιοι σύζυγοι ἄρχισαν ν' ἀλληλογραφοῦν μεταξύ τους.

Ὁ Ἔνγκρ ἦταν ἕνας καλλιτέχνης. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦταν πολὺ μορφωμένη, ἀλλ' εἶχε τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη ψυχή.

Ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ τοὺς ἔκαμε ν' ἀγαπηθοῦν χωρὶς νὰ γνωρίζωνται ἀκόμη μεταξύ τους. Τὸ εἰδύλλιό τους συνεχίστηκε θερμό, τρυφερό, δυνατὸ μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν, ποὺ ἔστελνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Μαγδαληνὴ ἔγραψε στὴν ἀδελφή της: «Νομίζω πὼς εἶμαι μικρότερη κατὰ δέκα χρόνια, ἔτσι ποὺ μόλις φαίνομαι εἴκοσι.»

Καὶ πρόσθεσε μὲ κάποια ἀφέλεια, ποὺ ἦταν ἀνάμικτη μὲ θαυμασμὸ καὶ περηφάνεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε:

«Δὲν εἶναι ἐλαιοχρωματιστὴς σὲ σπίτια, ἀλλὰ — δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω — ἕνας ζωγράφος, ποὺ καταπιάνεται μὲ τὴ φύσι καὶ τὴν ἱστορία. Φαίνεται πὼς ἔχει μεγάλο ταλέντο...»

Μιὰ μέρα, ὁ καλλιτέχνης τὴν κάλεσε στὴ Ρώμη κι' ἐκεῖ ἔγιναν οἱ γάμοι τους, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1813. Ὁ Ἔνγκρ θαύμαζε τὴν ἀρχαϊκὴ ὀμορφιὰ τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἔκαμε ἀναρίθμητα πορτραῖτα τῆς γυναίκας του, ἀπεικονίζοντάς την στὶς διάφορες ἀσχολίες τοῦ σπιτιοῦ. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πορτραῖτα εἶναι ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Τὰ χρόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν εὐτυχισμένα γιὰ τοὺς δύο συζύγους.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ γυναῖκα τοῦ καλλιτέχνου ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη. Οἱ γιατροὶ τῆς ἐποχῆς δὲν μπόρεσαν νὰ προσδιορίσουν τὴν ἀρρώστεια της, ποὺ φαίνεται πὼς ἦταν μιὰ προϊοῦσα σηψαιμία. Κι' ἡ Μαγδαληνὴ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἀφήνοντας ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἔνγκρ.

Ὁ ζωγράφος ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴ Ρώμη κι' ἄρχισε νὰ ταξιδεύη, γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἠρεμία καὶ τὴ γαλήνη. Ἦταν τόση ἡ λύπη του, ποὺ δὲν ἔνοιωθε πιὰ κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τέχνη του. Καὶ περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες, αὐτοσχεδιάζοντας πάνω στὸ βιολί του κομμάτια ποὺ ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ πόνο.

Μὰ τὰ χρόνια ἔφεραν σιγὰ-σιγὰ τὴν ἠρεμία στὴν ψυχή του. Κι' ὁ Ἔνγκρ παντρεύτηκε γιὰ δεύτερη φορά. Ὡστόσο δὲν ξέχασε ποτὲ τὴ Μαγδαληνή. Καὶ πήγαινε συχνὰ στὸν τάφο της, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ νέα σύζυγό του, γιὰ ν' ἀποθέση εὐλαβικὰ μερικὰ λουλούδια πάνω στὸ μαλακὸ χῶμα...

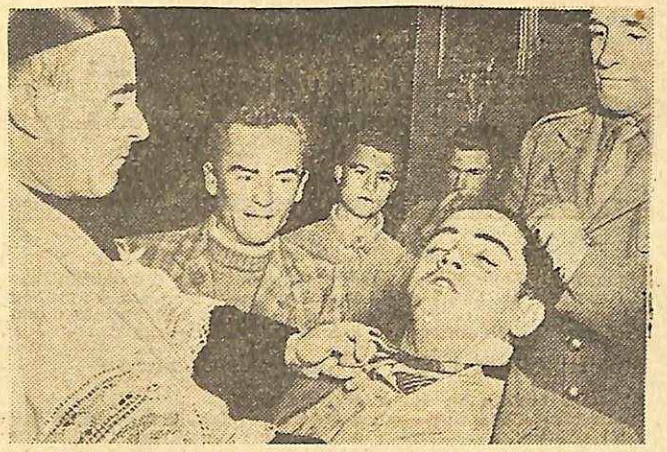

Ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, ἐνῶ «ξορκίζει τὸν διάβολο» ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Λεονάρντο.

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΠΑΠΑΣ ΠΟΥ ΞΟΡΚΙΖΕΙ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ

Μὲ τὸ βραχιόλι τοῦ Ἁγίου Βιτσῖνο, θεραπεύει τοὺς «δαιμονόπληκτους», ἐπαναλαμβάνοντας τὴ μεσαιωνικὴ ἱεροτελεστία

Ὅπως θὰ ξέρουν, ἀσφαλῶς, οἱ περισσότεροι ἀναγνῶστες μας, στὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνα, πολλὲς ἀρρώστειες καί, κατὰ κύριο λόγο, ἡ ἐπιληψία κι' οἱ διάφορες μορφὲς τῆς τρέλλας, ἀποδίνονταν στὴν... ἐπέμβασι τοῦ διαβόλου! Οἱ ἄνθρωποι πίστευαν πὼς ὁ διάβολος εἶχε κατασκηνώσει στὸ κορμὶ τοῦ ἀρρώστου, ἀναγκάζοντάς τον νὰ ξεφωνίζη, νὰ σπαρταράη, νὰ χτυπιέται. Καὶ δὲν ἤξεραν ἄλλο θεραπευτικὸ μέσο ἀπὸ τὸ ξόρκι — ἤ, ἂν τὸ θέλετε λογιώτερα, τὸν «ἐξορκισμό». Ἕνας ἱερωμένος ἀναλάβαινε νὰ ξορκίση τὸ διάβολο, ποὺ φώλιαζε μέσα στὸν ἄρρωστο, χρησιμοποιῶντας, συχνά, τὰ πιὸ ἀλλόκοτα κι' ἐξωφρενικὰ μέσα.

★

Εὐτυχῶς εἶναι ἀρκετὰ χρόνια πιά, ποὺ οἱ σκοτεινὲς αὐτὲς δοξασίες ἔχουν σβύσει καὶ ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα παραδέχεται πὼς ἡ ἐπιστήμη... βοηθάει ἀποτελεσματικώτερα στὴν καταπολέμησι μιᾶς ἀρρώστιας ἀπὸ τοὺς ἐξορκισμούς!

Ὡστόσο, μερικὰ ἴχνη τῶν δοξασιῶν αὐτῶν, σπάνια, βέβαια, ποὺ ὁλοένα λιγοστεύουν, διατηροῦνται ἀκόμη καὶ στὴν τόσο προοδευμένη ἐποχή μας, ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἔχει πραγματοποιήσει ἀληθινὰ θαύματα.

Στὴν Ἰταλία, ἕνας ἐφημέριος κατέχει τὴν ἐπίσημα ἀναγνωρισμένη εἰδικότητα νὰ ξορκίζη τὸ διάβολο καὶ ν' ἀπολυτρώνη τοὺς «δαιμονόπληκτους» ἀπὸ τὸν ἀδιάκριτο αὐτὸ ξένο, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῆ σὲ κάποιο δυσεξιχνίαστο σημεῖο τοῦ ἑαυτοῦ τους!

Σαρανταπετάρης περίπου, μὲ κοινὴ φυσιογνωμία, ποὺ δὲν προδίνει καθόλου τὰ ἐξαιρετικά του χαρίσματα, ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, στὸ μικρὸ χωριὸ Σαρσίνα, τῆς ἐπαρχίας Ρομάνια, ἐκτελεῖ τὰ ἰδιόρρυθμα αὐτὰ καθήκοντα μὲ τὴν ἐπίσημη ἄδεια τοῦ ἐπισκόπου τῆς περιοχῆς κατ' ἀπόλυτη ἀποκλειστικότητα ὄχι μόνο στὴν Ἰταλία, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες καθολικὲς χῶρες.

Γιατί, ὅμως, ἡ εἰδικὴ αὐτὴ εὔνοια στὸν Ντὸν Ἀλέσσι, ἕναν ἁπλὸ ἐφημέριο, νὰ μπορῆ νὰ «ἐπεμβαίνη» ἐναντίον τοῦ διαβόλου, ὅταν κανεὶς ἄλλος ἱερωμένος, ἀκόμη κι' ἱεραρχικὰ ἀνώτερός του, δὲν ἔχη αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Γιατί, πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε, ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βιτσῖνο εἶναι συνδεδεμένη μὲ μιὰ παλιὰ παράδοσι, ποὺ τὸ Βατικανὸ θεώρησε, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, σκόπιμο νὰ τὴ διατηρήση, παρ' ὅλο ποὺ πολλοὶ τὸ ἔχουν ἐπικρίνει γι' αὐτό.

Στὴν ἐκκλησία, διατηρεῖται ἀκόμη ἕνα περίεργο βραχιόλι, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, κατὰ τὸ θρῦλο, ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος, γιὰ νὰ ξορκίζη τὸ διάβολο ἀπὸ τὰ κορμιὰ τῶν ἀρρώστων. Τὸ βραχιόλι αὐτὸ μένει τοποθετημένο σὲ μιὰ εἰδικὴ κρύπτη, κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα τοῦ Ἁγίου, κι' ὁ μόνος, ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ βγάζη ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιῆ κατὰ τὸν τρόπο, ποὺ ὑποτίθεται πὼς τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ ἅγιος Βιτσῖνο, εἶναι ὁ παπᾶς, ποὺ ἐκτελεῖ, κάθε φορά, χρέη ἐφημερίου τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, ὅμως, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες, ποὺ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ ἐφημερίου, ἔδειξε πὼς εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπόψεις ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Τὸ βραχιόλι μὲ τὶς μυστηριώδεις θεραπευτικὲς ἰδιότητες, λησμονημένο ἀπὸ καιρὸ στὴν κρύπτη τοῦ ναοῦ, ξαναμπῆκε σ' ἐνέργεια.

Τὸ περιεργότερο εἶναι πώς, σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ θεραπεύσουν μιὰ πάθησι, ἐπιληπτικῆς, κατὰ κανόνα, μορφῆς, τὰ κατάφερε ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, μὲ τὴ μεσαιωνικὴ ἱεροτελεστία τοῦ ἐξορκισμοῦ!

Φυσικά, πολλοὶ ἰσχυρίζονται, πὼς στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιξε τὸν κύριο ρόλο, ἦταν ἡ ἐξαιτικὰ ἰσχυρὴ δύναμι τῆς ὑποβολῆς. Ὅπως, ὅμως, κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ ἐπιτυχίες αὐτὲς νὰ προκαλέσουν ζωηρότατη ἐντύπωσι στὸν πληθυσμὸ τῆς Σαρσίνα καὶ τῶν γύρω χωριῶν, ποὺ πιστεύει πιά, στὴ μεγάλη πλειοψηφία του, μὲ φανατισμό, πὼς ὁ Ντὸν Ἀλέσσι εἶναι πραγματικὰ σὲ θέσι νὰ ξορκίζη τὸ διάβολο!

Τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ φήμη τοῦ... δαιμονομάχου ἐφημέριου ξεπέρασε τὰ σύνορα τῆς Ρώμης κι' αὐτῆς ἀκόμα τῆς Ἰταλίας. Κι' ἕνας Γερμανὸς δημοσιογράφος, ποὺ ἔτυχε, νὰ βρίσκεται στὴν Ἰταλία, ἔσπευσε ἀμέσως στὴ Σαρσίνα, μόλις ἔμαθε πὼς ὁ θρυλικὸς πιὰ Ντὸν Ἀλέσσι ἑτοιμαζόταν, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, νὰ μονομαχήση μὲ τὸ διάβολο, ποὺ εἶχε κατασκηνώσει στὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ χωρικοῦ Λεονάρντο Ἀράτι.

★

Εἰκοσιδύο χρονῶν ὁ Ἀράτι ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀρρώστεια, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ προσδιορίσουν τὴ φύσι της. Κάθε τόσο σὲ διαστήματα ἀκανόνιστα, καταλαμβανόταν ἀπὸ σπασμούς, οὔρλιαζε στὴ διαπασῶν, χοροπηδοῦσε, ἔδινε γροθιὲς στὸν ἀέρα.

Ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος ἔφτασε στὴ Σαρσίνα, τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας, ποὺ στὴν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Βιτσῖνο θὰ γινόταν ἡ ἱεροτελεστία τοῦ ἐξορκισμοῦ.

«Τὸ θέαμα — γράφει — ποὺ ἀντίκρυσα — θὰ μοῦ μείνη ἀλησμόνητο γιὰ πάντα».

Ὁ ἐφημέριος φόρεσε τὰ κεντητά του ἄμφια, ἐνῶ τὸ θῦμα τοῦ διαβόλου δέθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ μιὰ δερμάτινη ζώνη, ποὺ τοῦ τὴν κούμπωσαν σφιχτὰ στὸ στομάχι, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μετακινηθῆ. Συγχρόνως, τοῦ δέσανε καὶ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τῆς πολυθρόνας.

Ἔπειτα, πλησίασε ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, κρατῶντας στὸ ἕνα του χέρι τὸ περίφημο βραχιόλι καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἁγιασμό. Τὸ βραχιόλι αὐτό, κατασκευασμένο ἀπὸ ἀτσάλι, γιὰ νὰ εἶναι εὐλύγιστο καὶ νὰ μπορῆ ν' ἀνοιγοκλείνη, κατέληγε σὲ δυὸ χαλκάδες ἀρκετὰ μεγάλους, ὥστε νὰ περνάη μέσα τὰ δάχτυλά του ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε.

Στὴν ἀρχή, ὁ ἐφημέριος ἀκούμπησε τὸ βραχιόλι στὴν καρδιὰ τοῦ ἀρρώστου, ἐνῶ τοῦ ράντιζε τὸ κεφάλι μὲ τὸν ἁγιασμό. Σὲ μιὰ στιγμή, ἴσως ἀπὸ τὴ νευρικὴ ὑπερδιέγερσι, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη του, ὁ Λεονάρντο ξανακυριεύτηκε ἀπὸ τὴν κρίσι. Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη, νὰ τινάζεται, νὰ προσπαθῆ νὰ ξεφύγη. Ἀλλὰ ὁ Ντὸν Ἀλέσσι, ἀτάραχος καὶ ἀπτόητος, ἐξακολούθησε τὴν ἱεροτελεστία.

Ἀφίνοντας τὸν ἁγιασμό, ἔσφιξε τὸ βραχιόλι στὸ λαιμὸ τοῦ ἀρρώστου καί, περνῶντας τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ του στὸ χαλκᾶ, ἄρχισε νὰ τοῦ τραβάη τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τοῦ πίεζε τὸ στῆθος πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, πρὸς τὴ ράχι τῆς πολυθρόνας. Γύρω, οἱ χωρικοὶ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ ἔκθαμβοι καὶ γεμᾶτοι ἀγωνία.

— Τὴ στιγμὴ αὐτὴ — ψιθύρισε κάποιος στ' αὐτὶ τοῦ Γερμανοῦ δημοσιογράφου — τοῦ βγάζει ἀπὸ μέσα του τὸ διάβολο!

Πραγματικά, σὲ λίγο, σὰ νάχε, ἀλήθεια, «βγῆ ὁ διάβολος ἀπὸ μέσα του», τὸ συσπασμένο πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου ἠρεμοῦσε σιγὰ-σιγά, ὥσπου μιὰ ἀπόλυτη γαλήνη χύθηκε στὰ χαρακτηριστικά του. Τότε, μ' ἕνα νεῦμα, ὁ ἐφημέριος πρόσταξε νὰ τὸν λύσουν ἀπ' τὰ δεσμά του.

«Ὁ Λεονάρντο — καταλήγει ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος — κλαίγοντας μ' ἀστείρευτα δάκρυα, πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τοῦ ἁγίου, ὅπου προσευχήθηκε γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κι' ἔπειτα, καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, ἡ κρίσι, ποὺ τὸν βασάνιζε, δὲν τὸν ξαναπείραξε πιά. Καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερο πρᾶγμα στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν πείση κάποιος πὼς δὲν ἦταν τὸ ξόρκι αὐτό, ποὺ τὸν γιάτρεψε»

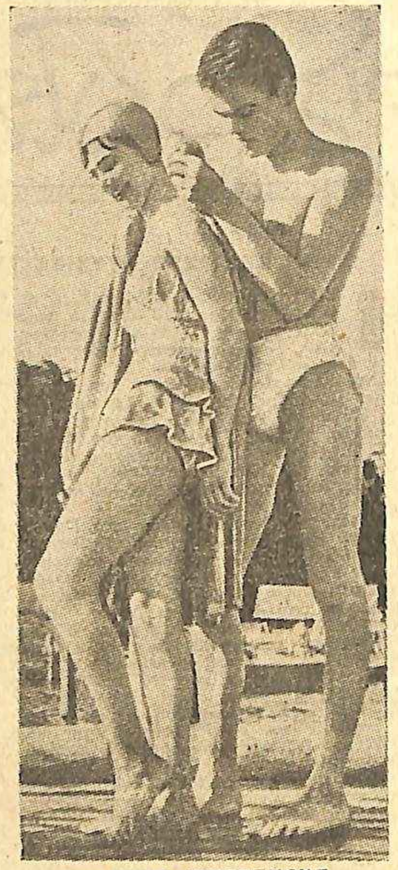

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΥΟΜΕΝΟΥΣ

Ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς νέος, ποὺ σκουπίζει τὴν πλάτη τῆς νεαρᾶς λουομένης, μετὰ τὴν ἔξοδό της ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὴν ἀπαλλάσσει ἔτσι ἀπὸ ἕνα κίνδυνο, ποὺ πιθανὸν νὰ τῆς προκαλοῦσε φρικτοὺς πόνους. Ἔχει ἀποδειχθῆ πὼς ὅσοι στεγνώνουν στὸν ἥλιο,, ὕστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο τους, κινδυνεύουν κατὰ 99% νὰ πάθουν ἐγκαύματα. Οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ μένουν πάνω στὸ σῶμα μεταβάλλονται σὲ μικροὺς φακούς, οἱ ὁποῖοι πολλαπλασιάζουν τὴν ἐνέργεια τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἀποτελοῦν ἕνα σοβαρὸ κίνδυνο.

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΡΙΣΛΕΫ

Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης Πέτερ Κράους, μολονότι εἶναι μόλις 19 χρόνων, θεωρεῖται σήμερα ἕνα λαμπρὸ μουσικὸ ἀστέρι τῆς πατρίδος του. Ἡ εἰσβολὴ τοῦ ρὸκ ἔντ ρὸλ στὴν Εὐρώπη ἀνέδειξε τὸ νεαρὸ Πέτερ σὲ Ἔλβις Πρίσλεϋ τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐπιτυχία ποὺ γνώρισε μὲ τὸ τραγούδι του τὸν βοήθησε νὰ μεταπηδήση στὸν κινηματογράφο, γυρίζει δὲ τώρα τὸ πρῶτο του φίλμ μὲ παρτενάιρ τὴν ἐπίσης νεαρὰ στὰρ Βέρα Τσέχοβα.

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Οἱ πάνθηρες τοῦ Ἡλιογαβάλου

Ἦταν δεκατεσσάρων μόλις ἐτῶν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος ὅταν ἀνακηρύχτηκε πρῶτος «ἱερέας» στὸ ναὸ Οὐέλφα τῆς Συρίας, ὅπου οἱ ἔφηβοι λατρεύονταν σαν θεοί. Στὸ ναὸ αὐτὸ συγκεντρώνονταν αὐτοὶ ποὺ πίστευαν στὴ θρησκεία τοῦ Ἡλίου. Ἔτσι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀντωνῖνος ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ «πρώτου», ὠνομάστηκε Ἡλιογάβαλος καὶ μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε γνωστὸς στὴν ἱστορία. Οἱ παράξενες συνήθειες, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἐκεῖ μέσα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, ἡ ἐπαφή του μὲ μυστηριώδεις ρασοφόρους, οἱ τελετὲς κι' οἱ ἀνθρώπινες θυσίες, τοῦ ἔκαναν ἕνα χαρακτῆρα ἀπαίσιο κι' ἐγκληματικό. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ ὑποβοήθησε κι' ἡ γιαγιά του Μαῖσα, ποὺ τὸν προετοίμαζε γιὰ μεγάλα ἀξιώματα. Γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση, τοῦ ἐξεθείαζε τὴν ὀμορφιά του.

— Ποτὲ δὲ γεννήθηκε ὡραιότερος ἔφηβος ἀπὸ σένα, τοῦ ἔλεγε. Μιὰ μέρα θὰ γίνης πολὺ μεγάλος. Πρέπει ὅμως νὰ γίνης σκληρὸς καὶ νὰ μοῦ ἔχης ἐμπιστοσύνη. Ἂν ζοῦσε ὁ πατέρας σου, δὲ θὰ ἦταν τίποτε μπροστά σου.

— Ποιός εἶναι ὁ πατέρας μου; ρωτοῦσε περίεργος ἐκεῖνος. Τὴ μητέρα μου τὴ γνωρίζω. Εἶναι κόρη σου κι' ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας Ἰουλίας. Ἀλλὰ μονάχα ὁ πατέρας μου μ' ἐνδιαφέρει.

— Κάνε ὑπομονή, ἀπαντοῦσε ἡ Μαῖσα. Θὰ τὸ μάθης, ὅταν θἄρθη ἡ ὥρα. Πρὸς τὸ παρὸν μένε στὸ ναὸ καὶ μαθήτευε κοντὰ στοὺς μεγάλους ἱερεῖς. Ὅ,τι μαθαίνεις τώρα, θὰ σοῦ χρειαστῆ γι' ἀργότερα.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ἡλίου προσκυνοῦσαν μιὰ μαύρη πέτρα, ἕνα ἀερόλιθο, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μέσα στὸ ἱερεῖο ποὺ σπούδαζε, ὁ Ἀντωνῖνος διακρινόταν γιὰ τὴ θηλυπρέπειά του. Ἦταν ἄλλωστε στὴν ἡλικία ἐκείνη, ποὺ ὁ ἔφηβος ἔχει κάτι τὸ κοριτσίστικο σ' ὅλη του τὴν ἐμφάνισι. Ὅμως αὐτὸ τὸ «κάτι», ὁ Ἡλιογάβαλος τὸ ὑπογράμμιζε μὲ τὸ παραπάνω. Φοροῦσε γυναικεῖα φορέματα, ἔβαφε τὰ μάτια του καὶ τὰ χείλη του, μιλοῦσε ἐπίτηδες μὲ λεπτὴ φωνὴ κι' ἔλεγε πὼς ὀνομαζόταν πότε Λουκρητία καὶ πότε Φαῦστα, πότε Μένη καὶ πότε Βαλερία. Μὲ δυὸ λόγια ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ μοιάζη μὲ γυναῖκα. Εἶχε φίλο ἕνα γέρο ἀρχιερέα, τὸν Ἄντο, ποὺ τοὔλεγε:

— Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυὸ φῦλα μέσα του. Εἶναι ἄντρας καὶ γυναῖκα μαζί. Τὰ δυὸ αὐτὰ φῦλα μάχονται μεταξύ τους. Ὅποιο νικήση κυριαρχεῖ. Σὲ σένα κυριαρχεῖ τὸ θῆλυ, μ' ὅλο ποὺ γεννήθηκες ἀγόρι.

Ὁ Ἡλιογάβαλος τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε.

— Ἂν καταλάβαινα πὼς εἶμαι ἄντρας, θ' αὐτοκτονοῦσα! ἀπαντοῦσε.

Ἦταν δεκαεφτὰ μόλις ἐτῶν, ὅταν πέθανε ὁ αὐτοκράτορας Μακρῖνος. Τότε ἡ πανέξυπνη γιαγιά του, διέδωσε πὼς ὁ ἐγγονός της ἦταν νόθος γυιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Καρακάλα. Ἦταν ἀλήθεια αὐτό; Ψέμμα; Κανεὶς δὲν τὄμαθε ποτέ. Οἱ λεγεῶνες τῆς Ρώμης, ποὺ βρίσκονταν στὴ Συρία, εἶχαν στρατηγὸ τὸ Βέλταμο. Ὁ τελευταῖος, ποὺ ἦταν φίλος τῆς Μαῖσας κι' ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ἐκείνη, ξεσήκωσε τὸ στράτευμά του.

— Ὁ Μακρῖνος δολοφόνησε τὸν Καρακάλα καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ θρόνο, τοὺς εἶπε. Τώρα πέθανε κι' αὐτός. Ἐδῶ ὅμως, στὸ ναὸ τοῦ Ἡλίου, ὑπάρχει ὁ γυιὸς τοῦ Καρακάλα. Γιατί νὰ μὴν ἀνακηρύξουμε αὐτὸν αὐτοκράτορα;

Ἦταν τὸ ἔτος 218 μ.Χ. ὅταν ὁ θηλυπρεπὴς ἔφηβος ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Ρώμης. Ἡ γιαγιά του θριάμβευσε. Ὁ Ἡλιογάβαλος μπῆκε στὴν «αἰώνια πόλι», ντυμένος μὲ μεταξωτὸ χιτῶνα, φορῶντας ψεύτικα στήθη, βραχιόλια καὶ περιδέραια. Στεκόταν ὄρθιος σ' ἕνα ἅρμα, ποὺ εἶχε σχῆμα ἀχιβάδας καὶ ποὺ τὄσερναν τέσσερις πάνθηρες! Τ' ἀνθρωποφάγα αὐτὰ θηρία ἦταν δῶρο τοῦ ἀρχιερέα Ἄντο, ποὺ τὰ εἶχε ἐξημερώσει μονάχα γι' αὐτόν. Ὁ Ἡλιογάβαλος τοὺς εἶχε δώσει τὰ ὀνόματα ποὺ προτιμοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του: Λουκρητία, Φαῦστα, Μένη καὶ Βαλερία! Τοὺς φοροῦσε πανάκριβα περιλαίμια, ἀπὸ ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια. Στὴ διάθεσί τους εἶχε ὁλόκληρο διαμέρισμα, ποὺ τὸ πάτωμά του ἦταν ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσό.

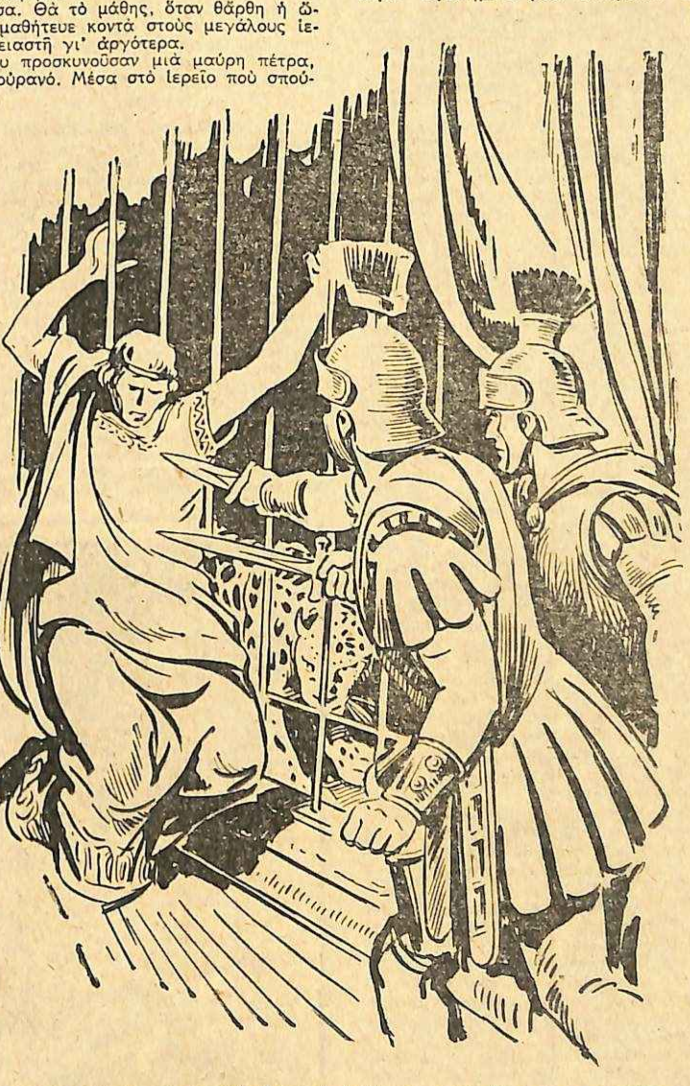

Οἱ Πραιτωριανοὶ κατέλαβαν τ' ἀνάκτορα κι' ἔπιασαν τὸν Ἡλιογάβαλο...

Ὁ Ἀντωνῖνος εἶχε ἀπαγορέψει σὲ ὅλους νὰ τὸν ἀποκαλοῦν μὲ τὸν αὐτοκρατορικό του τίτλο. Ἤθελε νὰ τὸν φωνάζουν Αὐγούστα. Τὸ ρόλο τοῦ αὐτοκράτορος τὸν ἔπαιζε πότε ὁ ἕνας νεαρὸς αὐλικὸς καὶ πότε ὁ ἄλλος. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς προμήθευε στὸν ἐγγονό της ἡ Μαῖσα, γιὰ νὰ τὸν ἔχη στὸ χέρι καὶ νὰ διευθύνη τὶς τύχες τῆς Ρώμης. Ὅταν βαριόταν τὴ συντροφιὰ κάποιου ἀπὸ τοὺς φίλους του, δὲν τὸν ἔδιωχνε. Τὸν ἔκλεινε μαζὶ μὲ τοὺς πάνθηρές του καὶ τὸν ἄφηνε νὰ τὸν κατασπαράξουν. Ὁ ἴδιος παρακολουθοῦσε μὲ ἀπάθεια τὴν τρομαχτικὴ σκηνή.

— Σῶσε με! φώναζε ὁ δυστυχισμένος. Σῶσε με!

Καὶ τὸ τέρας ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας:

— Δὲ χαίρεσαι ποὺ πεθαίνεις γιὰ τὴν αὐτοκράτειρά σου; Ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου, θὰ ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο. Ἄλλωστε ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει πολλὰ πράγματα, ὅταν εἶναι κανεὶς κοινὸς θνητός. Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι θεὸς καὶ μοῦ ἀξίζει νὰ ζήσω!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ... φιλοσοφία του. Ὕστερα μιὰ μέρα ἐγκατέλειψε ὅλους τοὺς φίλους του καὶ... υἱοθέτησε τὸ νεαρὸ ἐξάδελφό του Ἀλέξανδρο Σεβῆρο, ποὺ τοῦ ἔδωσε καὶ τὸν τίτλο τοῦ Καίσαρος. Ἦταν μαρτυρικὴ ἡ ζωὴ ποὺ ἔζησε κοντά του ὁ ἔφηβος αὐτὸς μὲ τὶς ἀπειλὲς κάθε τόσο ὅτι θὰ τὸν ἔκλεινε μαζὶ μὲ τὰ θηρία.

— Κλεῖσε με ἐπὶ τέλους! τοῦ φώναξε μιὰ μέρα ὁ Σεβῆρος πάνω στὴν ἀπελπισία του. Κλεῖσε με, νὰ τελειώσω μιὰ γιὰ πάντα μαζί σου. Πιὸ καλὰ νὰ πεθάνω κατασπαραγμένος, παρὰ νὰ αἰσθάνωμαι τὸ ἄγγιγμα τῶν βρωμερῶν χεριῶν σου.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερὸ γιὰ τὸν αὐτοκράτορα. Κανεὶς ὣς τότε δὲν τοῦ εἶχε ἀντιμιλήσει. Κανεὶς ὣς τότε δὲν εἶχε ὑψώσει μπροστά του τὴ φωνή του. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἕνα παιδί, ὁ «θετὸς γυιός» του, ὄχι μόνο τοῦ μιλοῦσε μὲ βρισιές, ἀλλὰ καὶ τὸν προκαλοῦσε νὰ τὸν κλείση στὸ διαμέρισμα τῶν ἀγριμιῶν του! Ὁ Ἡλιογάβαλος ἔκλαψε, ἔβγαλε κραυγὲς ὑστερικὲς καὶ στὸ τέλος λιποθύμησε. Μόλις συνῆλθε, πρόσταξε νὰ ρίξουν στὰ θηρία τὸ Σεβῆρο.

Γιὰ πρώτη φορὰ τότε, τὸν παρακάλεσε ἡ γιαγιά του νὰ μὴν ἐπιμείνη.

— Ὥστε κι' ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς; φώναξε σαρκαστικὰ ἐκεῖνος. Ὅλοι σας τὸν ἀγαπᾶτε; Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως θὰ τὸν ἀγαπήσουν κι' οἱ πάνθηρές μου;

Χτύπησε τὰ χέρια του μανιασμένος.

— Μένη, Βαλερία, Φαῦστα, Λουκρητία! κραύγασε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ἀγαπημένα μου πλάσματα! Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ, ἂν μοῦ κατασπαράξετε τὸν καλό μου ἐξάδελφο. Πρέπει νὰ τοῦ δείξετε, πόσο ἀξίζουν τὰ δόντια σας!...

Ὁ μικρὸς Σεβῆρος τρέμοντας, μπῆκε στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα τῶν θηρίων. Ἴσως ὅμως τὰ ζῶα νὰ ἦταν χορτᾶτα ἀπὸ προηγούμενο γεῦμα καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ να ὁρμήσουν πάνω του, κάθησαν στὰ πόδια τοῦ Σεβήρου, βαρειανασαίνοντας.

— Προδοσία! φώναξε ἔξαλλος ὁ Ἡλιογάβαλος. Κάποιος θὰ τοὺς πότισε ὑπνωτικό. Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλοιῶς. Ἐμπρός, Φαῦστα! Ἐμπρός, καλή μου Βαλερία!...

Τοῦ κάκου ξελαρυγγιαζόταν. Τοῦ κάκου ἔδινε τὴ μιὰ προσταγὴ πάνω στὴν ἄλλη. Τὰ θηρία τὸν κυττοῦσαν ἀδιάφορα, σὰν ν' ἄκουγαν, γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φωνή του. Τότε ἀκριβῶς, μιὰ πίσω πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἄνοιξε καὶ φάνηκε ἕνα χέρι, ποὺ ἔκανε νόημα στὸ Σεβῆρο. Ἐκεῖνος ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὸ χέρι τὸν ἅρπαξε βιαστικὰ καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὰ ἔξω. Αὐτὸ πιὰ ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε ὁ αὐτοκράτωρ. Χτυπῶντας τὰ πόδια του στὸ πάτωμα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη καὶ νὰ δίνη διαταγὲς στοὺς παρευρισκομένους. Ὄχι μόνο ὁ Σεβῆρος, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ποὺ τὸν βοήθησε νὰ ξεφύγη, ἔπρεπε νὰ συλληφτῆ. Ἀλλ' οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος βρέθηκαν πουθενά, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν παντοῦ.

Ποιὸς ἦταν ὅμως αὐτὸς ποὺ γλύτωσε τὸ Σεβῆρο ἀπὸ τὰ νύχια τῶν τρομερῶν θηρίων; Ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε ἀνεβάσει τὸν Ἡλιογάβαλο στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Ρώμης: Ὁ στρατηγὸς Βέλταμος, ποὺ μετανοιωμένος γιὰ τὸ δαίμονα, ποὺ βοήθησε νὰ σηκωθῆ τόσο ψηλά, ἀποφάσισε νὰ τὸν τιμωρήση. Ἤξερε πὼς οἱ Ρωμαῖοι συμπαθοῦσαν πολὺ τὸ Σεβῆρο καὶ πὼς εὐχαρίστως θὰ τὸν δεχόντουσαν γι' αὐτοκράτορά τους. Ἔτσι, τὸν ἅρπαξε μέσα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν θηρίων, ξεσήκωσε τὸ στρατὸ ἐναντίον τοῦ Ἡλιογάβαλου καὶ κατέβηκε μαζί του στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης.

— Θάνατος στὸν Ἀντωνῖνο! φώναζε ὁ λαὸς ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ κάτω ἀπὸ τ' ἀνάκτορα. Θάνατος στὸν τρελλὸ αὐτοκράτορα!..

Ἄκουγε τὶς φωνές του ἐκεῖνος κι' ἔτρεμε ὁλόκληρος. Δὲν πίστευε ὅμως ἀκόμη πὼς τὸ τέλος του εἶχε φτάσει.

— Ἐσεῖς μοῦ τὰ κάνατε ὅλ' αὐτά! ἔλεγε στοὺς πάνθηρές του. Ἂν ξεσχίζατε μὲ τὰ νύχια σας τὸ Σεβῆρο, τώρα θὰ ἤμαστε ὅλοι ἥσυχοι. Τὸν ἀφήσατε ὅμως καὶ σᾶς ξέφυγε. Ἐπομένως πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε, ὅπως σᾶς ταιριάζει!..

Ὁ Ἡλιογάβαλος σκότωσε —χτυπῶντας μὲ μιὰ λόγχη κι' ἀκριβῶς στὴν καρδιά— πρῶτα τὴ Φαῦστα κι' ὕστερα τὴ Βαλερία. Πλύθηκε μὲ τὸ αἷμα τους κι' ἄρχισε νὰ λέη διάφορες προσευχὲς ποὺ εἶχε μάθει στὸ ναὸ τοῦ Ἡλίου. Ἦταν τρομερὸς τὴν ὥρα ἐκείνη. Πρόσταξε κατόπιν νὰ ξεγδάρουν τὰ δύο ζῶα, ν' ἀνάψουν μεγάλη φωτιὰ καὶ νὰ τὰ ψήσουν. Κι' ὅταν ἔγινε αὐτό, κάλεσε ὅλους τοὺς αὐλικοὺς γύρω του σὲ συμπόσιο —ἀκόμη καὶ τὴ γιαγιά του καὶ τὴ μητέρα του— καὶ τοὺς ὑποχρέωσε νὰ φᾶνε ἀπὸ τὸ κρέας τους.

Θέλησε ἔπειτα νὰ σκοτώση τὴ Λουκρητία καὶ τὴ Μένη καὶ νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τὸ πρωτότυπο γεῦμα. Μὰ δὲν πρόλαβε. Οἱ πραιτωριανοὶ —οἱ ἐπαναστάτες δηλαδή— κατέλαβαν τ' ἀνάκτορα, ἔπιασαν τὸν Ἡλιογάβαλο, τὸν ἔσφαξαν καὶ πέταξαν ἀπὸ ψηλὰ τὸ σῶμα του στὸ λιθόστρωτο. Ὁ ὄχλος τὄσυρε ὁλόκληρες ὧρες στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, τὸ κομμάτιασε καὶ πέταξε τὰ κομμάτια του στὸν Τίβερι. Τὴν ἴδια τύχη περίπου βρῆκαν ἡ γιαγιά του κι' ἡ μητέρα του. Ἐπειδὴ ὡστόσο αἰτία γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἦταν οἱ πάνθηρες κι' ἐπειδὴ σεβάστηκαν τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ Ἀλέξανδρου Σεβήρου —ποὺ ἀνακηρύχτηκε ἀμέσως αὐτοκράτωρ— τοὺς δόθηκε χάρι. Ἔζησαν ὅμως μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀνάκτορα καὶ περιωρισμένοι σ' ἕνα κλουβὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Ἱπποδρόμου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ἐπιστήμη καὶ ἀγάπη

Ἡ ἐλονοσία θεραπεύει τὴ «νόσο τοῦ Μπύργκερ»

Μιὰ καινούρια καὶ πρωτότυπη μέθοδος γιὰ τὴν κατανίκησι τῆς «παθήσεως τῶν καπνιστῶν»

Μέχρι χτές, παρ' ὅλους τοὺς ποικίλους τρόπους θεραπείας, ποὺ εἶχε βρῆ ἡ ἐπιστήμη, ἡ «νόσος τοῦ Μπύργκερ», ὅπως ὀνομάζεται μιὰ πολὺ σοβαρὴ πάθησι, ποὺ προσβάλλει κυρίως τοὺς καπνιστές, ἐθεωρεῖτο σχεδὸν ἀνίατη. Ἡ συνήθης κατάληξί της ἦταν ἡ ἐμφάνισι γάγγραινας στὰ πόδια κι' ὁ ἀκρωτηριασμός τους ἀπὸ τὸ χειρούργο ἀποτελοῦσε μοιραία ἀνάγκη.

Σήμερα, ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἔχει πιὰ νικηθῆ. Ἕνας Ἰταλὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Κορέλλι, διευθυντὴς μιᾶς ἀπὸ τὶς κλινικὲς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, βρῆκε ἕνα πρωτότυπο κι' ὁριστικὸ τρόπο θεραπείας τῆς «νόσου τοῦ Μπύργκερ». Ἡ θεραπεία αὐτὴ γίνεται μὲ τὴν τεχνητὴ ἐμφάνισι μιᾶς ἄλλης ἀρρώστειας στὸν ὀργανισμό: τῆς ἐλονοσίας. Ἡ μόνη προϋπόθεσι γιὰ τὴν καλὴ ἔκβασι τῆς θεραπείας, ποὺ βρῆκε ὁ δόκτωρ Κορέλλι, εἶναι νὰ τὴν κάνουμε ὅταν ἡ πάθησι δὲν ἔχη προχωρήσει πολύ. Ὡστόσο, καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀκόμη, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πολὺ σπουδαῖα.

Ἡ «νόσος τοῦ Μπύργκερ» — ὀνομάζεται ἔτσι ἀπὸ τὸ γιατρό, ποὺ πρῶτος ἔκαμε τὴν περιγραφή της — εἶναι μιὰ πάθησι μολυσματικοῦ χαρακτῆρος κι' ἐκδηλώνεται στὶς ἀρτηρίες καὶ στὶς φλέβες, ἰδίως τῶν ποδιῶν. Προκαλεῖ ἀλλοιώσεις στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ἡ κυκλοφορία σταματᾶ κι' ἐμφανίζεται ἔτσι ἐκεῖ ἡ γάγγραινα, δηλαδὴ ὁ ὁριστικὸς θάνατος τῶν ἱστῶν κι' ἡ ἀποσύνθεσί τους.

Ἡ πάθησι αὐτή, ποὺ στὰ τελευταῖα χρόνια φαίνεται πὼς ἔχει διαδοθῆ πολύ, προσβάλλει μὲ ἰδιαίτερη προτίμησι ἄτομα ἡλικίας μεταξὺ τῶν εἰκοσιπέντε καὶ τῶν σαράντα χρόνων, σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἄντρες καὶ ποὺ παντὸς καπνιστές. Κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, ὁ ἄρρωστος παραπονιέται γιὰ ἕνα αἴσθημα ψύχρας καὶ μουδιάσματος στὰ πόδια, γιὰ μιὰ ἀδυναμία καθὼς καὶ πόνους στὶς κνῆμες, ὕστερα ἀπὸ τὸ περπάτημα. Στὸ δεύτερο στάδιο, οἱ πόνοι αὐτοὶ παρουσιάζονται καὶ χωρὶς ὁ ἄρρωστος νἄχη περπατήσει.

Λίγο ἀργότερα, ἐμφανίζονται στὸ δέρμα τῶν κάτω ἄκρων μικρὲς πληγές. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς γάγγραινας. Μὲ τὸν καιρό, τὸ σάπισμα αὐτὸ προχωρεῖ ὡς τὰ κόκκαλα τοῦ πέλματος καὶ τῆς κνήμης. Φυσικά, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσο ἀντιμετωπίσεως, παρὰ ἡ καταφυγὴ στὸ χειρουργικὸ νυστέρι.

Ὅλοι οἱ εἰδικοὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ κύρια αἰτία αὐτῆς τῆς παθήσεως βρίσκεται στὸν καπνό. Ἀλλὰ πῶς ἐπιδρᾶ ὁ καπνός, ὥστε νὰ τὴν προκαλέση; Ἄλλοτε, ὑπῆρχε ἡ γνώμη πὼς ἡ νικοτίνη ἐπενεργοῦσε ἀπ' εὐθείας στὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Σήμερα, ὅμως, εἶναι ἐξακριβωμένο, ὅτι συμβαίνει κάτι τὸ διαφορετικό. Ἡ νικοτίνη ἑνώνεται μὲ τὶς πρωτεῖνες τοῦ αἵματος καὶ προκαλεῖ στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἕνα εἶδος «ἀλλεργικῆς φλογώσεως», ποὺ ἐμφανίζεται μονάχα σὲ ἄτομα, ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερη εὐαισθησία σὲ τέτοια προσβολή. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν παθαίνουν ὅλοι οἱ καπνιστὲς τὴ «νόσο τοῦ Μπύργκερ», οὔτε ὅλοι ὅσοι παθαίνουν ἀπὸ αὐτὴν καπνίζουν.

Τὸ συμπέρασμα, λοιπόν, εἶναι, σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν καινούργια ἄποψι τῆς ἐπιστήμης, ὅτι ἡ «νόσος τοῦ Μπύργκερ» δὲν εἶναι ἀσθένεια τοπικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ γενικῆς φύσεως. Δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ στραφῆ ἡ θεραπεία μονάχα στὰ πόδια καὶ στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τους, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ὑπῆρξε ἡ βάσι, στὴν ὁποία στήριξε ὁ δόκτωρ Κορέλλι τὴ δική του θεραπευτικὴ μέθοδο.

Ἡ ἰδιότης τῆς ἐλονοσίας νά... θεραπεύη ἄλλες ἀρρώστειες ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Πρῶτος, στὰ νεώτερα χρόνια, χρησιμοποίησε αὐτὴ τὴν ἰδιότητα, μὲ τεχνητὴ ἐμφάνισι ἐλονοσίας, ὁ ὀνομαστὸς Βιεννέζος νευρολόγος Βάγκνερ-Γιάουρεγκ, σὲ ὡρισμένες μορφὲς παραλύσεως. Ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ, ἡ ἐλονοσία βοηθάει τὸν ὀργανισμὸ νὰ ἀντιδράση ἀποτελεσματικὰ σὲ τέτοιες παθήσεις, τονώνοντας τὴν ἀντίστασί του. Μ' ἄλλα λόγια, πρόκειται γιὰ μιὰ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρχαίου ρητοῦ «πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται». Ἡ δεύτερη ἀρρώστεια, ποὺ προκαλεῖται μὲ τεχνητὸ τρόπο, καθὼς θεραπεύεται, διώχνει καὶ τὴν πρώτη.

Τίποτα, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι πιὸ εὔκολο ἀπὸ τὸ νὰ προκαλέσουμε ἐλονοσία σ' ἕνα ὀργανισμό. Ἄλλοτε ἐξέθεταν τὸν ὀργανισμὸ αὐτὸν στὸ τσίμπημα μολυσμένων κουνουπιῶν. Σήμερα χρησιμοποιεῖται ἄλλη μέθοδος. Γίνεται μιὰ ἐνδοφλέβια ἔνεσι τῶν 50—100 κυβ. ἑκ. μὲ αἷμα ποὺ ἔχει παρθῆ ἀπὸ ἄτομο ἄρρωστο ἀπὸ ἐλονοσία. Μέσα σὲ λίγες ὧρες ἐκδηλώνονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς μολύνσεως κι' ὁ γιατρός, θεραπεύοντας τὴν ἐλονοσία, βλέπει νὰ φεύγη μαζί της κι' ἡ «νόσος τοῦ Μπύργκερ».

Κατὰ τὴν πρώτη ἐκδήλωσι τῆς ἐλονοσίας, δηλαδὴ κατὰ τὸ στάδιο τοῦ ρίγους, οἱ ἄρρωστοι νοιώθουν ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως στὰ πόδια. Ἐνῶ πρῶτα τὰ αἰσθάνονταν κρύα, τώρα ξαναπαίρνουν τὴ φυσιολογική τους θερμοκρασία. Ἐξ ἄλλου, οἱ πόνοι ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν. Μὲ τὸν πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο πυρετὸ τῆς ἐλονοσίας, τὰ πόδια χάνουν τὸ κυανωπὸ χρῶμα τους, τὸ πρήξιμό τους φεύγει κι' οἱ κινήσεις τους γίνονται πιὸ ἄνετες. Ἐπίσης οἱ πληγὲς ἀρχίζουν νὰ κλείνουν.

Διαπιστώνεται ἔτσι κλινικὰ μιὰ πλήρης θεραπεία κι' οἱ ἄρρωστοι, ποὺ θεωροῦνταν ὡς τότε ἀνάπηροι, ξαναγυρίζουν στὴ δουλειά τους καὶ στὰ σπόρ, χωρὶς νὰ διαφέρουν πιὰ σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ θεραπεία τῆς ἐλονοσίας, ποὺ προκλήθηκε στὸν ὀργανισμὸ μὲ τεχνητὸ τρόπο, δὲ βρίσκει ἐμπόδια οὔτε αντιστοιχεῖ κινδύνους. Ἀρκεῖ ἡ χορήγησι ἑνὸς καινούργιου φαρμάκου, τῆς «χλωροκίνης», γιὰ νὰ γίνη, σὲ λίγες μέρες, ἐντελῶς καλὰ ὁ ἄρρωστος.

✪✪

Ὀδοντόβουρτσες γιὰ δύο σκεπούς

Ἄλλοι προτιμοῦν τὶς σκληρὲς ὀδοντόβουρτσες, ἄλλοι τὶς μαλακές. Οἱ πρῶτες ὅμως ἔχουν τὸ μειονέκτημα ὅτι κάνουν νὰ πονοῦν τὰ οὖλα, ἐνῶ οἱ δεύτερες δὲν καθαρίζουν καλὰ τὰ δόντια. Τώρα λοιπόν, στὴν Ἀμερική, συνδυάσθηκαν οἱ δυὸ ἀπόψεις σ' ἕνα τύπο ὀδοντόβουρτσας, ποὺ ἔχει δυὸ εἰδῶν τρίχες, σκληρὲς γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν καὶ μαλακὲς γιὰ τὸ μασάζ τῶν οὖλων. Οἱ πρῶτες βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τῆς βούρτσας καὶ οἱ δεύτερες στὸ γύρο της.

Ἡ φλεβῖτις μεταβιβάζεται ἀπὸ τὶς μητέρες στὰ παιδιά

Μία ἀπὸ τὶς ἀσθένειες, ποὺ κάνουν θραῦσι στὴν ἐποχή μας, εἶναι καὶ ἡ φλεβῖτις. Οἱ γιατροὶ ὑπολογίζουν ὅτι τὰ 20—30% τῶν κατοίκων τῶν πόλεων πάσχουν ἀπ' αὐτήν. Οἱ νεώτερες παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὰ παιδιὰ κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μιὰ ἰδιαιτερη εὐπάθεια τῶν φλεβῶν, ποὺ τὰ προδιαθέτει σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Ὑπεύθυνες γιὰ τὴν κληρονομικὴ αὐτὴ μεταβίβασι εἶναι κυρίως οἱ μητέρες. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ πολλὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας πάσχουν ἐπὶ σειρὰ γενεῶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Ἀντικαθιστοῦν τὸ ὑαλῶδες ὑγρὸ

Ἡ ἀποκόλλησις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς προκαλεῖ μερικὴ ἢ ὁλικὴ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως, ὀφείλεται δὲ σὲ μιὰ «συρρίκνωσι» τοῦ ὑαλώδους ὑγροῦ — μιᾶς ἠμίρευστης καὶ διαφανοῦς οὐσίας ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ. Ἡ ἀλλοίωσι αὐτὴ ἔχει σὰν συνέπειές της βλάβες τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, τοπικὲς αἱμορραγίες καὶ ξεκόλλημά του ἀπὸ τὸ χοριοειδῆ χιτῶνα. Τώρα λοιπὸν ἐφαρμόζεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις μιὰ ἐντελῶς καινοῦργια καὶ ἐπαναστατικὴ μέθοδος: Εἰσάγεται δηλαδὴ στὸ πάσχον μάτι ὑαλῶδες ὑγρό, παρμένο ἀπὸ ἄλλα μάτια, ὑγιᾶ, καὶ διατηρημένο σὲ ψυγεῖο ἐπὶ πολὺν καιρό. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε σὲ 64 περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες εἶχαν ἀποτύχει ἤδη οἱ ἄλλες γνωστὲς μέθοδοι, καὶ ἀποκατέστησε τὴν ὅρασι στοὺς 29 ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πάσχοντες.

Ἐγχείρησι γιὰ τὴν βρογχιεκτασία

Σὲ περιπτώσεις βρογχιεκτασίας — μιᾶς χρονίας παθήσεως τῶν βρόγχων — ἐφαρμόζεται τώρα μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία μιὰ νέα χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ μπορεῖ νὰ προκαλέση παροξυστικὸ βῆχα, ἄφθονα πύελα, αἱμοπτύσεις, δύσπνοια, συχνὲς μολύνσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, ἀπώλεια βάρους, ὠχρότητα καὶ ἄλλες συνέπειες. Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἐφαρμόστηκε σὲ 250 πάσχοντες. Οἱ 207 λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἔγιναν τελείως καλά, ἡ εἶδαν μεγάλη καὶ μόνιμη βελτίωσι.

Ἡ ὁρμόνη ποὺ θεραπεύει τοὺς ψυχοπαθεῖς

Μιὰ νέα ὁρμόνη τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος ἀποδείχτηκε ὠφέλιμη σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ψυχοπαθείας. Λέγεται «τριϊωδοθυρονίνη», δοκιμάστηκε δὲ σὲ 24 σχιζοφρενεῖς ἢ ψυχονευρωτικούς, στοὺς ὁποίους χορηγήθηκε ἀπ' τὸ στόμα. Μόνον ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν παρουσίασε καμμιὰ βελτίωσι. Στοὺς ἄλλους, τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἀξιόλογα, ὅταν μάλιστα συμπληρώθηκαν κατόπιν μὲ ψυχοθεραπεία. Χωρὶς νὰ εἶναι πανάκεια, ἡ ὁρμόνη αὐτὴ φαίνεται πὼς θ' ἀποτελέση πάντως ἕνα πολύτιμο ὅπλο γιὰ τοὺς ψυχιάτρους.

Νέο φάρμακο γιὰ τὰ παράσιτα

Ἕνα νέο φάρμακο, ἡ «διθειαζανίνη», φαίνεται ὅτι ἐξοντώνει τὰ περισσότερα εἴδη τῶν ἐντερικῶν παρασίτων τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀναφέρει μιὰ σχετικὴ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρίας». Χορηγεῖται σὲ δισκία, χρειάζεται δὲ 3—21 μέρες γιὰ νὰ ἐνεργήση, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς περιπτώσεως. Οἱ παρενέργειές του εἶναι τελείως ἀσήμαντες.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Μὲ τὸ εἰκονιζόμενο μηχάνημα, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς νέες ἐπιτεύξεις τῆς σύγχρονης γερμανικῆς τεχνικῆς, ἐξετάζονται σήμερα στὴ Γερμανία ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου. Μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα, ἡ συσκευὴ δείχνει κατὰ τρόπο ἀλάθαστο τὴν ὀξύτητα τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἐξεταζομένου, καθὼς καὶ τὴν ἱκανότητά του νὰ ἀντιδράση στὶς ἀπροσδόκητες περιπτώσεις, ποὺ θὰ τοῦ παρουσιαστοῦν. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ πὼς ἀπὸ τοὺς 14.000 ὁδηγούς, ποὺ ἐξετάστηκαν μὲ τὴ νέα συσκευή, μόνο οἱ 9.000 ἀποδείχτηκαν ἱκανοὶ νὰ ὁδηγήσουν αὐτοκίνητο καὶ μόνο σ' αὐτοὺς δόθηκε ἡ ἄδεια ποὺ ζητοῦσαν.

Ἡ φολλικυλίνη ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗ ΣΤΗΘΑΓΧΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Ὁ περίεργος ρόλος τῶν θηλυκῶν ὁρμονῶν, ποὺ προστατεύουν τὴ γυναίκα ἀπὸ πολλὲς ἀσθένειες

Οἱ ἄντρες ὁδηγοὶ λένε ὅτι δὲν φοβοῦνται τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ στὸ βολάν του βρίσκεται μιὰ γυναίκα. Ἐνῶ βγάζει τὸ χέρι της, γιὰ νὰ δείξη ὅτι θὰ στρίψη ἀριστερά, τὴν τελευταία στιγμὴ στρίβει δεξιὰ ἢ, ἐνῶ κάνει νεῦμα σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ὅτι μπορεῖ νὰ περάση, ἀλλάζει ξαφνικά, γνώμη καὶ πηγαίνει μπροστά του.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ὑπάρχει ἴσως κάποια ὑπερβολή. Ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ γνῶμες καὶ τὸ κέφι τῆς γυναίκας ἀλλάζουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ποῦ ὀφείλονται, ὅμως, αὐτὲς οἱ μεταβολές;

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν σήμερα στὸ ὅτι ὑπεύθυνες γιὰ τὸ εὐμετάβολο καὶ τὸ ἀστατο τῆς γυναίκας εἶναι οἱ σεξουαλικές της ὁρμόνες. Ὁ ἄντρας παρατηροῦν, ἔχει μιὰ μόνο σεξουαλικὴ ὁρμόνη. Στὴ γυναίκα, ἀντίθετα, οἱ σεξουαλικὲς ὁρμόνες εἶναι δύο καὶ δὲν ἐκκρίνονται ταυτόχρονα, σὲ τρόπον ὥστε ν' ἀντισταθμίζωνται ἀμοιβαία. ἀλλὰ πρῶτα ἡ μιὰ κι' ὕστερα ἡ ἄλλη.

Ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὴν περίοδο, ὁ ὀργανισμὸς τῆς γυναίκας ἐκκρίνει μιὰ ὁρμόνη ἢ καλύτερα διάφορες ὁρμόνες, ποὺ καλοῦνται οἰστρογόνοι καὶ ποὺ ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ φολλικυλίνη. Μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ ὠαρίου, ὅμως, ποὺ γίνεται στὸ μεταξὺ δύο ροῶν διάστημα, ἡ φολλικυλίνη ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν λουτεΐνη ἢ προγεστερόνη.

Ἀπὸ τὶς δύο θηλυκὲς σεξουαλικὲς ὁρμόνες, μόνον ἡ λουτεΐνη ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς γυναίκας. Ἡ φολλικυλίνη, τούναντίον, βρίσκεται, ἂν καὶ σὲ πολὺ μικρότερη ἀναλογία, καὶ μέσα στοὺς ἀνδρικοὺς ἀδένες.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο συμβαίνει. Οἱ ὁρμόνες, δηλαδή, ποὺ ἐκκρίνονται ἀπὸ τοὺς ἀνδρικοὺς ἀδένες βρίσκονται ἐπίσης καὶ μέσα στὶς ὠαθῆκες τῆς γυναίκας.

Ἔτσι, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ἔχουν, σὲ διαφορετικὲς ἀναλογίες τὸ καθένα, τὶς ὁρμόνες καὶ τῶν δύο φύλων.

Στὰ παιδιά, ἡ ἀναλογία τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ὁρμονῶν εἶναι περίπου ἡ ἴδια. Ἀλλά, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑποφύσεως, οἱ ἀναλογίες τροποποιοῦνται.

Στὸ ἀγόρι ὑπερισχύουν οἱ ἀνδρικὲς ὁρμόνες, ἐνῶ στὰ κορίτσια παίρνουν τὴν ὑπεροχὴ οἱ θηλυκὲς ὁρμόνες. Ἀρχίζουν συγχρόνως νὰ ἐμφανίζωνται τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα κάθε φύλου (ἀνάπτυξις τοῦ στήθους στὸ κορίτσι, τρίχωμα στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγοριοῦ, χοντρὴ φωνὴ κλπ.). Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνοπαύσεως, ἐξ ἄλλου, ἡ ἔκκρισις τῶν θηλυκῶν ὁρμονῶν σταματάει στὴ γυναῖκα.

Πρώτη ἐξαφανίζεται ἡ λουτεΐνη κι' ἔπειτα ἡ φολλικυλίνη. Ἡ φωνὴ γίνεται τότε πιὸ βαρειὰ καὶ σὲ ὄχι σπάνιες περιπτώσεις ἐμφανίζονται τρίχες στὸ πρόσωπο.

Οἱ θηλυκὲς ὁρμόνες ἔχουν περίεργες ἰδιότητες. Ἡ ὑπερέκκρισις φολλικυλίνης π.χ. μπορεῖ νὰ προκαλέση καρκίνο τοῦ στήθους στὴ γυναίκα.

Ἡ ἴδια αὐτὴ ὁρμόνη, ὅμως, ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο φάρμακο ἐναντίον τοῦ καρκίνου τοῦ προστάτου στοὺς ἄνδρες. Χορηγουμένη σὲ πολὺ ἰσχυρὲς δόσεις, ὄχι μόνον σταματάει τὴν ἐξέλιξί του, ἀλλὰ προλαμβάνει ἐπίσης τὶς μεταστάσεις. Ἡ χεῖρις, ὅμως, αὐτῆς τῆς ὁρμόνης παρουσιάζει καὶ μερικὰ δυσάρεστα μειονεκτήματα. Ὁ ἄνδρας «γυναικοποιεῖται». Ἡ φωνή του γίνεται πιὸ ἁπαλή, τὸ στῆθος του διογκοῦται, οἱ σρῖχες ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κλπ.

Οἱ βιολόγοι παραδέχονται σήμερα ὅτι οἱ θηλυκὲς ὁρμόνες προστατεύουν τὴ γυναῖκα ἀπὸ πολλὲς ἀσθένειες καὶ τῆς δίνουν μεγαλύτερη ἀντοχὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι οἱ ἀσθένειες τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος—ἀρτηρίτιδες, στηθάγχη, ἔμφραξις τοῦ μυοκαρδίου — παρατηροῦνται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν στοὺς ἄνδρες.

Στὶς γυναῖκες, ἀντίθετα, οἱ ἀσθένειες αὐτὲς ἐμφανίζονται σπανιώτατα καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ἐμμηνοληξία.

Οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ ἡ εἰδικὴ ἀνοσία τῆς γυναίκας ὀφείλεται στὶς θηλυκὲς ὁρμόνες, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀφθονία μέσα στὸν ὀργανισμό της. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἔδειξαν πράγματι ὅτι οἱ ἐνέσεις θηλυκῶν ὁρμονῶν ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κατεβάζουν τὴν ἀναλογία τῆς χοληστερόλης μέσα στὸ αἷμα. Ἡ οὐσία αὐτή, ὡς γνωστόν, ἐπικάθηται στὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν καὶ προκαλεῖ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, μ' ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθά της.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔγιναν ἐπίσης ἐνέσεις θηλυκῶν ὁρμονῶν σὲ ἄνδρες ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἐμφραξὶ τοῦ μυοκαρδίου. Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἐξαίρετα.

Τὰ δυσάρεστα συμπτώματα ἐξαφανίστηκαν ἀμέσως. Ἀπομακρύνθηκε ἐπίσης ὁ κίνδυνος τῶν ὑποτροπῶν, ποὺ εἶναι συνήθεις σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Ἡ φολλικυλίνη χρησιμοποιήθηκε ἐπίσης μὲ ἐπιτυχία καὶ ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι καὶ ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐμφανίζεται στὶς γυναῖκες μετὰ τὴ διακοπὴ τῶν ἐμμήνων. Οἱ ἐνέσεις φολλικυλίνης, ὅμως, σταματοῦν τὴν πρόοδό της καὶ προλαμβάνουν τὶς δυσάρεστες συνέπειές της. Τὸ ἴδιο εὐεργετικὴ εἶναι ἡ ἐπίδρασι τῆς φολλικυλίνης καὶ στοὺς ἄνδρες ποὺ πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς.

Ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι οἱ θηλυκὲς ὁρμόνες μᾶς ἐπιφυλάσσουν καὶ ἄλλες ἐκπλήξεις. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅμως, ὅτι πρόκειται γιὰ δίκοπο μαχαίρι. Ἡ χρῆσι τους, λοιπόν, πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Γιατί, διαφορετικά, τὰ ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ εἶναι ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ προσδοκοῦμε.

Γελωτοθεραπεία

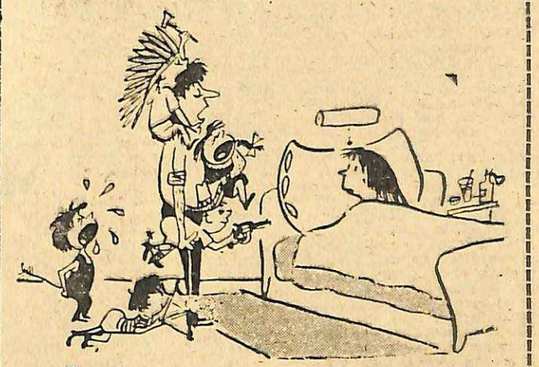

— Ποῦ εἶναι τὰ ὑπνωτικὰ χάπια σου, Ἀμαλία; Θέλω νὰ βάλω τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν!

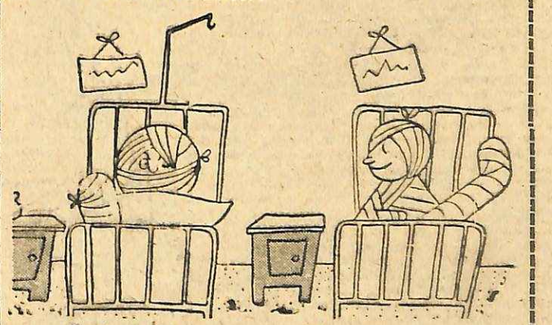

— Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως, τὸ ταξίδι μας μὲ τ' αὐτοκίνητο ἦταν ὑπέροχο!

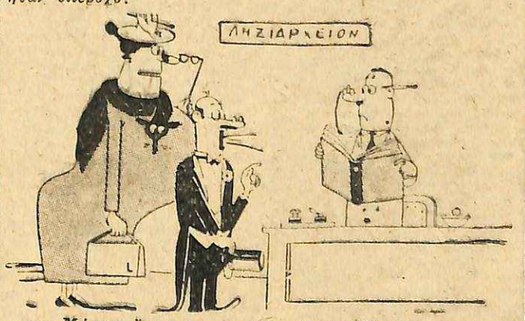

— Μήπως ἔχετε τιμωρηθῆ στὸ παρελθόν;
— Ὄχι, κύριε ληξίαρχε ὥτη φορὰ παντοεύομαι!...

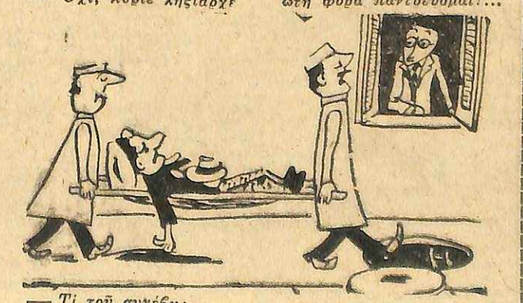

— Τί τοῦ συνέβη;
— Περπατοῦσε ἀφηρημένος κι' ἔπεσε σὲ μιὰ τρύπα τοῦ ὑπονόμου!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Γυναῖκα ἀπὸ σόϊ

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδὶν βρέθηκε τυχαῖα στὴν Προῦσα κι' ἔγινε βαλὴς τοῦ μουσελίμη (βοηθὸς νομάρχη). Ἔτσι, ἀφοῦ ἔστρωσε ἐκεῖ τὴν ἀρίδα του, ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ κι' ἄλλη γυναῖκα, μιὰ κι' εἶχε τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὸ Κοράνι.

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ λέη στοὺς γνωστούς του καὶ στὶς προξενῆτρες νὰ τοῦ βροῦν γυναῖκα ποὺ νάναι ὄχι μόνο ὄμορφη, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατιέται ἀπὸ οἰκογένεια μὲ ἀρχὲς πατριαρχικές.

Δὲν πέρασε λίγος καιρὸς καὶ τοῦ κάνανε προξενιὰ μὲ τὴν ἀνηψιὰ τοῦ Χατζῆ - Ἀκὶφ πασᾶ, ποὺ καὶ ὄμορφη ἦταν καὶ ἀπὸ καλὸ σόϊ.

Ὁ Ναστραδὶν, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν τύχη του, πῆρε τὴν ὄμορφη Ἀϊσὲ γυναῖκα του καὶ ζοῦσε ζωὴ χαρισάμενη. Ἦταν εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἄγια ἐκείνη γυναῖκα, καθὼς καὶ μ' ὅλο τὸ σόϊ της.

Κάποτε, ὅμως, ὁ Χότζας ξέφυγε γιὰ λίγη ὥρα ἀπ' τὴ δουλειά του καὶ σκέφτηκε νὰ πεταχτῆ ὡς τὸ σπίτι του.

Ἔφτασε, λοιπόν, ἐκεῖ, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, ἀνέβηκε μὲ λαχτάρα δυὸ-δυὸ τὰ σκαλιὰ καὶ μπῆκε στὸν ὑπνο τῆς γυναίκας του. Μεγάλη συμφορὰ τὸν περίμενε! Παρὰ λίγο νὰ τοῦρθη ταμπλᾶς! Γιατὶ ἀντίκρυσε τὴν... ἁγία γυναικούλα του στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς κιατίπη (γραφιᾶ) φίλου του!

Ὁ Ναστραδὶν ἔκανε μεταβολή, ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ ὑπνοῦ κι' ἔφυγε. Πῆρε τὰ μάτια του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Ἰκόνιο.

Ἐκεῖ, χωρὶς δουλειὰ πιά, κουρελὴς καὶ χωρὶς παρὰ στὴν τσέπη, ἔμπλεξε μ' ἕνα ἀσκέρι κλεφτῶν, ποὺ ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ληστεύουν τὸ βιὸς τῶν νοικοκυραίων καὶ νὰ ρημάζουν τὰ μαγαζιά.

Ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες εἶχε γίνει μιὰ μεγάλη κλοπή: Εἶχαν κλέψει τὸ ταμεῖο τοῦ βιλαετιοῦ.

Ἡ ἀστυνομία ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ δράστη, μὰ οἱ ἔρευνές της πήγαιναν χαμένες.

Ὁ Χότζας ἔβλεπε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοὺς κλέφτες νὰ κρυφομιλᾶνε μακρυὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ ξοδεύουνε ἀλύπητα παράδες, καὶ τοῦ μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιά.

Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

— Τί ὁλο φιθυρίζετε ἐκεῖ μονάχοι σας; Τάχα δὲ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ μάθω;

— Τζάνουμ, τί γυρεύεις ἀπὸ μᾶς; τοῦ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Ἀφοῦ ὅμως εἶσαι περίεργος, θὰ σοῦ ποῦμε γιατὶ κρυφομιλᾶμε. Λοιπόν, ἡ ἀστυνομία μὲ τὶς ἔρευνες ποὺ κάνει, μᾶς ἔκοψε τὸ ψωμί, γιατὶ φαντάζεται ὅτι οἱ κλέφτες τοῦ ταμείου εἴμαστε ἐμεῖς. Ἔχουμε, ὡστόσο, ἕνα σύντροφο, ποὺ δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ, ποὺ φοβόμαστε μὴν τὸν πιάσουν καὶ τὸν κλείσουν στὸ μπουτροῦμι... Εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος καὶ ὅλο του τὸ σόϊ ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ Μέκκα...

— Μπρὲ σύντροφοι, ἀλήθεια, ποιὸς νάναι ἄραγε ὁ κλέφτης τοῦ ταμείου; Σίγουρα θὰ κανε τὴν τύχη του, ἀφοῦ τόσες μέρες ἡ ἀστυνομία δὲ μπόρεσε νὰ τὸν ἀνακαλύψη, τίπε ὁ Χότζας γιὰ νὰ θολώση τὰ νερά.

Κι' ἀφοῦ μὲ τρόπο ἐξέτασε κι' ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ταμία κι' ἀπὸ ποιὸ σόϊ ἦταν, ἔτρεξε εὐθὺς καὶ ζήτησε ἀκρόασι ἀπ' τὸν πασᾶ. Ὅταν, λοιπόν, ἦρθε ἡ ὥρα, παρουσιάστηκε μπροστά του, κι' ἀφοῦ ἔκανε ἕνα βαθὺ τεμενᾶ, τοῦ εἶπε:

— Πασᾶ μου, ἔρχομαι νὰ σοῦ φανερώσω τὸν κλέφτη τοῦ ταμείου!...

— Καὶ ποιὸς εἶναι, τζάνουμ; ρώτησε ξαφνιασμένος ἐκεῖνος. Τὸν ξέρεις ἐσύ;

— Πασᾶ μου, ὁ κλέφτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ταμίας! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

— Τί λές, τζάνουμ; ἀπόρησε ὁ πασᾶς. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι αὐτός, ὁ γιὸς τοῦ Χατζῆ - Μεχμέτ, ποὺ ὅλο του τὸ σόϊ εἶναι ἕνας κι' ἕνας ἅγιοι ἄνθρωποι;

— Πασᾶ μου, εἶμαι σίγουρος πὼς αὐτὸς εἶναι! Γιατί, ὅπως ἐσὺ τώρα πιστεύεις ὅτι δὲ μπορεῖ νάναι αὐτός, τὸ ἴδιο πίστευα κι' ἐγὼ γιὰ τὴ γυναῖκα μου, κι' ὁρκιζόμουν μάλιστα πὼς δὲν ὑπῆρχε σ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴ πιὸ ἅγια καὶ πιὸ τίμια ἀπ' αὐτήν!...

Ὁ πασᾶς πρόσταξε νὰ συλλάβουν τὸν Μεχμέτ, ποὺ ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κλέφτης. Ἀπὸ τότε ὁ πασᾶς πῆρε στὴν ὑπηρεσία του τὸ Χότζα, ποὺ κάθησε μιὰ μέρα καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τί εἶχε πάθει, γιὰ νὰ ζητήση νὰ παντρευτῆ γυναῖκα ὄμορφη κι' ἀπὸ σόϊ ἁγίων ἀνθρώπων!

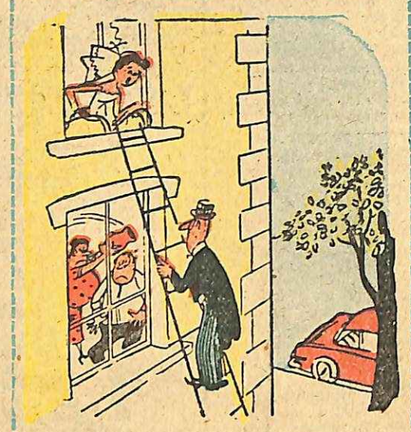

— Μὰ τί συμβαίνει, χρυσέ μου καὶ σταμάτησες ξαφνικά;

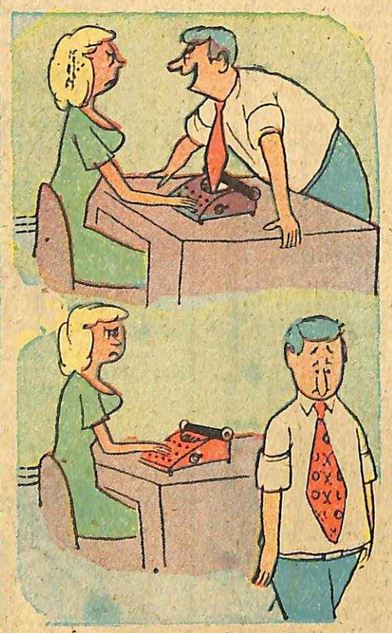

Ἱστορία σὲ δυὸ εἰκόνες.

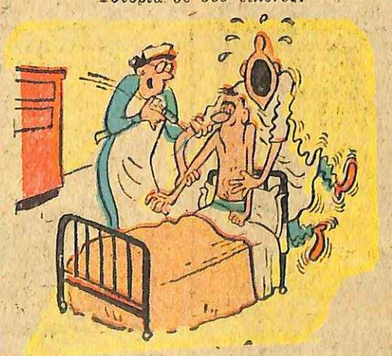

Ἡ ἀδελφὴ (στὸν ἀρρωστο:) Ἔννοια σας καὶ δὲ θὰ πονέσετε καθόλου!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Διακοπὴ

Τ' βαρυτάτη ἔκφρασις θλίψεως καὶ μελαγχολίας εἶναι αὐτή; Τί ἄφατος μελαγχολία καὶ συννεφιά, καλύπτει τὸ πρόσωπό σου; Τί ἔρεβος σκοτεινιάζει τοὺς ὀφθαλμούς σου, καλέ μου φίλε; Σὲ βλέπω καὶ σὲ λυποῦμαι, διότι εἶσαι ἡ προσωποποίησις τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας. Καὶ τρομάζω συγχρόνως. Προφανῶς κάτι τὸ πολὺ δυσάρεστο σοῦ συμβαίνει. Μήπως καμμιὰ ἀρρώστεια κατατρέχει τὸν εὐπαθῆ ὀργανισμό σου, μήπως κανένας φοβερὸς πονόδοντος σὲ βασανίζει; Ἢ μήπως σοῦ συνέβη κανένα ἀτύχημα στὶς ὑποθέσεις σου; Διότι, καλέ μου φίλε, τί νὰ σοῦ πῶ. Ἐσὺ εἶσαι ὁλοζούσπτος βουτηγμένος στὴ μαυρίλα. Μπᾶ, μπά! Ἀναστενάζεις κι' ὅλας; Ἄ! Μὰ τότε καὶ βέβαια δὲν κάνω λάθος καὶ βέβαια ἐδῶ πρόκειται περὶ δράματος.

Λοιπόν; Τί; Πῶς: Τί ἔκανε λέει; Σ' ἐγκατέλειψε ἡ λεγάμενη; Τί μοῦ λές! Σὲ παράτησε, λοιπόν. Καὶ γι' αὐτό, λοιπόν, μοῦ ντύθηκες στὰ μαῦρα καὶ περιῆλθες σ' αὐτὴ τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

Τί πάει νὰ πῆ σὲ ἐγκατέλειψε ἡ ἐκείνη σου; Πάει νὰ πῆ, ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι διέκοψε τὰς σχέσεις μαζί σου. Δηλαδὴ θὰ πάψη νὰ σὲ βλέπη καὶ θὰ πάψης νὰ τὴν βλέπης. Κι' ἔπειτα; Ἐπειδή, δηλαδή, δὲ θὰ βλέπης ἕνα πρόσωπο, ποὺ τὸ ἔβλεπες καὶ σ' ἔβλεπε, εἶναι λόγος νὰ περιπέσης σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς θλιβερᾶς καταπτώσεως; Καὶ δηλαδή, ὅταν τὸβλεπες αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τί γινότανε; Λέγατε ἐκεῖ μερικὲς κουβέντες καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, λέγατε ἔπειτα καληνύχτα καὶ ξαναβλέπόσαστε τὴν ἑπομένη. Ἔτσι; Καὶ δηλαδὴ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ βλέπης καὶ νὰ σὲ βλέπουν καὶ νὰ ἔχης τὴν αὐτὴ στιχουθία καὶ τὶς αὐτὲς σαχλαμάρες; Μνήσθητί μου κύριε!

Τί εἶπες; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; Καὶ δηλαδὴ πῶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; Ἡ λεγάμενη ἦτανε καμμιὰ κόμησσα, κανένα πλάσμα προικισμένο μὲ δυσεύρετα ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα, ἢ μήπως, ἐπὶ τέλους, ἦταν ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου; Σὲ ρωτῶ, διότι ἔτυχε νὰ μοῦ τὴ συστήσης κάποτε —εἶχα καὶ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα— καὶ ὅπως διεπίστωσα πρόκειται περὶ κοινοτάτου ἀναιδεστάτου καὶ ἀνοητάτου πλάσματος, ἀναξίου λόγου καὶ προσοχῆς.

Πῶς εἶπατε; Ἂν εἶχα ἐρωτευθῆ κι' ἐγώ, θὰ σὲ καταλάβαινα; Πάρε τὸ λόγο σου πίσω, σὲ παρακαλῶ καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μετρᾶς τὰ λόγια σου ὅταν πρόκειται νὰ μιλήσης γιὰ μένα. Νὰ ἐρωτευθῶ, λέει! Τὸ ὁποῖον σημαίνει, δηλαδή, ἐνῶ κυκλοφοροῦν στὸν κόσμο πεντακόσια ἑκατομμύρια γυναῖκες ἐρωτευσίμου ἡλικίας, ἐγὼ νὰ προσκολληθῶ σὲ μιά, νὰ σαχλαμαρίζω μαζί της καὶ ἂν μ' ἐγκαταλείψη νὰ περιέλθω στὴ θέσι τὴ δική σου! Ὁποῖον αἶσχος! Τοιοῦτον κατάντημα δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπα στὸν ἑαυτό μου ὄχι γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε κοινότατο πλᾶσμα, ὅπως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλὰ οὔτε γιὰ τὶς ἐπιλεγόμενες Μπέργκμαν, Σοράγια καὶ τὰ λοιπά. Διότι ἐγὼ εἶμαι ἄντρας μὲ ἀξιοπρέπεια. Δὲν εἶμαι πατάτα μὲ μορφὴν ἀνδρός, ὅπως τοῦ λόγου σου, ἀνάξιε καὶ ἀδιάντροπε κρεμανταλᾶ. Καὶ κρῖμα ποὺ σοῦλεγα καὶ καλημέρα, ὁλόκληρο τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς ἀπὸ δῶ, ποὺ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ πῆς, λέει, καὶ τὸν «πόνο» σου. Χαλβᾶ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ἄνθρωπος ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

—Μὴ μὲ περιμένης τὸ βράδυ, τῆς εἶπε ὁ Χάρρυ. Θ' ἀργήσω.

Η διεύθυνσι εἶναι «Πάρσον, 217». Γράφτην... Τὸ σπίτι δὲν ἔχει θυρωρό...

Ἡ ἀντρικὴ φωνὴ ποὺ ἔφτασε στ' αὐτιά της, ἔκαμε τὴ Μαίρη Μίντλετον νὰ γυρίση τὸ κεφάλι της, ξαφνιασμένη. Ἡ διεύθυνσι ἐκείνη ἦταν μιᾶς φίλης της, τῆς Σάρας Μπρούκς.

Κύτταξε, γύρω της, στὸ μικρὸ μπάρ, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ μάτια της ἔπεσαν στὸν καθρέφτη, ἀπέναντί της, κι' εἶδε πὼς κάποιος βρισκότανε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ἡ πόρτα ἦταν λίγο ἀνοιχτή. Ἔτσι ἐξηγεῖτο πῶς τὸν ἄκουγε.

— Γράψε καὶ τὴν περιγραφή, Μάξ, συνέχισε ὁ ἄγνωστος. Εἶναι ψηλός, γύρω στὰ 50. Ἔχει γκρίζα μαλλιὰ καὶ φοράει σκοῦρο κοστούμι. Εἶναι πολὺ κομψός. Φοράει ἀκόμα σκοῦρο καπέλλο καὶ κρατάει μπαστούνι. Ἀπ' αὐτὸ ἴδίως θὰ τὸν γνωρίσης.

»Θὰ τὸν περιμένω μέσα στ' αὐτοκίνητο. Θὰ περάση στὶς 6, πηγαίνοντας πρὸς τὸ σπίτι ποὺ σοῦ εἶπα... Μόλις πυροβολήσης, θὰ φύγης ἀμέσως. Ἡ κίνησι εἶναι μεγάλη, ἐκείνη τὴν ὥρα...

Ἡ Μαίρη ἀνατρίχιασε. Κάποιοι σχεδιάζανε μιὰ δολοφονία!

— Πρέπει νὰ γίνη ἀπόψε! ἐπέμεινε ὁ ἄντρας. Πρόσεξε μὴν ἀποτύχης, Μάξ... Κατάλαβες;... Θέλεις τίποτ' ἄλλο;... Καλά, γειά σου!

Ἡ νέα γυναῖκα ἔσκυψε στὸ ποτῆρι της, καθὼς ὁ ἄγνωστος ἔβγαινε ἀπ' τὸ θάλαμο καὶ περνοῦσε δίπλα της.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα; Κινδύνευε ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Αὐτὴ μόνο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώση! Πῶς ὅμως;...

Τὸ πιὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ πάη ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Μὰ ἡ σκέψι μονάχα πὼς θὰ τὴν κύτταζαν μὲ ὑποψία καὶ πὼς μπορεῖ νὰ μὴ τὴν πίστευαν, τὴν ἔκανε νὰ τρομάζη... Κάθε φορὰ ποὺ ταραζότανε, γινόταν βραδύγλωσση. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ προσπαθῆ νὰ ἐξηγήση στὸν ἀστυνομικὸ τί συνέβαινε καὶ νὰ μπερδεύεται ἡ γλῶσσα της.

"Οχι, ὄχι, δὲ θὰ πήγαινε στὴν ἀστυνομία! Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲ θὰ τηλεφωνοῦσε. Θ' ἄρχιζαν νὰ τῆς κάνουν ἐρωτήσεις καὶ θὰ τάχανε... "Αν ἔστελνε ἕνα γράμμα, θὰ τὸ λάβαιναν τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ πολὺ ἀργά!

Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ τὰ πῆ ὅλα στὸν ἄντρα της, τὸ Χάρρυ. Ἐκεῖνος θὰ φρόντιζε νὰ σώση τὸ ἄγνωστο θῦμα.

"Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν πιστέψη, καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ τὴν ἀκούση! Τὶς περισσότερες φορές, ὁ Χάρρυ δὲν τῆς ἔδινε καμμιὰ σημασία, ὅταν μιλοῦσε. "Εκανε πὼς πρόσεχε, μὰ ἡ Μαίρη καταλάβαινε πὼς τὸ μυαλό του ἦταν ἀλλοῦ.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Ἦταν μόλις 3. Ὁ Χάρρυ δὲ γύριζε σπίτι πρὶν ἀπὸ τὶς 5½. "Ως τότε, μποροῦσε, νὰ πάη σὲ κανένα σινεμά.

★

"Οταν βγῆκε ἀπ' τὸ σινεμά, ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. Φαινόταν καθαρὰ πὼς θὰ ξέσπαζε θύελλα.

Ξαφνικὰ θυμήθηκε τὸ τηλεφώνημα, τὸ Μάξ, τὸν ἄγνωστο. Παρὰ λίγο νὰ τὸ ξεχνοῦσε! "Ἔπρεπε νὰ βιαστῆ...

Μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσί της.

«Τί ἀπαίσιος καιρός! σκέφτηκε. Στὴ Ριβιέρα θάναι ὑπέροχα».

"Ηθελε νὰ πήγαινε στὴ Ριβιέρα, ὅπως ὅλες οἱ φίλες της. Ἀλλὰ ὁ Χάρρυ δὲν εἶχε καιρό. Ἀνακατευόταν μὲ τὴν πολιτικὴ κι' ἦταν πάντα ἀπασχολημένος.

— Δὲν ἔχουμε λεφτὰ γιὰ πέταμα, τῆς εἶχε πῆ.

Κι' ὅμως τὰ λεφτὰ ποὺ ξόδευε, γιὰ νὰ μπορέση νὰ γίνη γερουσιαστής, ἦταν δικά της, προῖκα της. Ἀκόμα κι' αὐτὰ ποὺ ἔδινε, γιὰ ν' ἀγοράζη δῶρα στὴ φιλενάδα του, τὴ Γκρέϊς Φράνς, δικά της ἦτανε. Δὲν εἶχε βρῆ ποτὲ τὸ κουράγιο νὰ τοῦ πῆ πὼς ἤξερε ὅτι τὴν ἀπατοῦσε. "Ας τὴν ἄφινε ὅμως τοὐλάχιστον νὰ πάη στὴ Ριβιέρα!..

Ἡ φωνὴ τοῦ σωφὲρ διέκοψε τὶς σκέψεις της. Εἶχαν φτάσει.

Πλήρωσε, κατέβηκε κι' ἔτρεξε μέσα στὸ σπίτι.

Ὁ ἄντρας της ντυνόταν, στὴν κρεβατοκάμαρα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὥρμησε μέσα ἡ Μαίρη, ἔδενε τὴν ἀκριβῆ μεταξωτὴ γραβάτα του.

— Χάρρυ, συμβαίνει κάτι τρομερό! τοῦ φώναξε.

Σταμάτησε, βλέποντας πὼς φοροῦσε τὸ σκοῦρο κοστούμι του.

— Θὰ πᾶς πουθενά; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἔχω ἕνα ἐπεῖγον συμβούλιο, τῆς ἀπάντησε ἤρεμα.

Ἡ Μαίρη ἔνοιωσε τὰ νεῦρα της νὰ τεντώνωνται. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τρώγανε μαζὶ ἀπόψε, καὶ τώρα ἑτοιμαζόταν νὰ τὴν ἀφίση καὶ νὰ φύγη. "Ηξερε πὼς τῆς ἔλεγε ψέμματα. Δὲ θάβαζε τὸ καλό του κοστούμι καὶ τὴν ὡραιότερη γραβάτα του, γιὰ νὰ πάη στὸ συμβούλιο, οὔτε θὰ ἔρριχνε λοσιὸν στὰ μαλλιά του.

— Θά... θὰ πᾶς μέ... μ' αὐτὴ τὴν κο...κοπέλλα; τραύλισε.

Τὸ ὄμορφο πρόσωπο τοῦ Χάρρυ σκλήρυνε.

— Πῶς εἶπες; τὴ ρώτησε, καρφώνοντάς την μ' ἕνα ψυχρὸ βλέμμα. Ἀπὸ ποιά κοπέλλα μιλᾶς, ἀγαπητή μου; Δὲν καταλαβαίνω!

«Θεέ μου, κόντεψα νὰ ξεχάσω τὸν ἄγνωστο καὶ τοὺς δολοφόνους!» σκέφτηκε ἡ Μαίρη.

— Ε... ἕνας ἄν... ἄντρας πε... πε... περιμέ... μένει.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ Χάρρυ ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἀνυπόμονη. Ἡ Μαίρη τάχασε ἐντελῶς.

— Δὲν εἶσαι καλά. Πήγαινε νὰ ξαπλώσης ...τὴ συμβούλεψε ἀδιάφορα ὁ ἄντρας της.

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη, πῆρε τὸ μαῦρο καπέλλο του καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Στάσου! τοῦ φώναξε ἡ Μαίρη.

Μιὰ τραμερὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της καὶ τὴν ἔκανε νὰ πάψη νὰ τραυλίζη...

— Κάνε μου μιὰ χάρι, πρόσθεσε. Καθὼς θὰ φεύγης, δῶσε αὐτὴ τὴν ὀμπρέλα στὴ Σάρα Μπρούκς. Μένει ἐδῶ κοντά...

Ἦταν μιὰ μεγάλη, μαύρη, ἀντρικὴ ὀμπρέλα. Ὁ Χάρρυ τὴν πῆρε.

— Μὴ μὲ περιμένης τὸ βράδυ. Θ' ἀργήσω... δήλωσε.

"Οταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του, ἡ Μαίρη γέλασε εἰρωνικά. Πήγε στὸ παράθυρο καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο, ψηλὸς καὶ κομψός. Τὸν εἶδε νὰ στρίβη στὴ γωνιὰ καὶ νὰ χάνεται.

"Ενα λεπτὸ ἀργότερα, ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸ κι' εἶδε τὸν κόσμο ποὺ ἔτρεχε!

Ὁ Μάξ εἶχε κάνει λάθος. Μὰ καὶ ποιός δὲ θἄκανε, στὴ θέσι του; Ὁ Χάρρυ φοροῦσε κομψὸ σκοῦρο κοστούμι καὶ καπέλλο, ἦταν ψηλὸς... καί, τὸ σημαντικώτερο, κρατοῦσε στὸ χέρι του κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ μπαστούνι: τὴν ὀμπρέλα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἐπίτηδες ἡ γυναῖκα του!

Ἡ Μαίρη τραβήχτηκε ἀπ' τὸ παράθυρο, ξάπλωσε στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται σὲ ποιό ξενοδοχεῖο τῆς Ριβιέρας θὰ ἔμενε...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΡΘΟΥΡ

Τὸ φάντασμα ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΦΑΡΣΕΣ

Παράξενα φαινόμενα σ' ἕνα ἀμερικανικὸ σπίτι

Ἀνάμεσα στοὺς διαφόρους τρόπους, ποὺ τὰ «πνεύματα» διαλέγουν γιὰ νὰ κάνουν αἰσθητὴ τὴν παρουσία τους, εἶναι κι' ὁ ἑξῆς: Νὰ χτυπάνε ἢ νὰ γρατζουνάνε τὶς πόρτες, νὰ προκαλοῦν περίεργους ἤχους καὶ νὰ πετάνε διάφορα ἀντικείμενα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ Μεταψυχική, δηλαδὴ ὁ κλάδος τῆς ἐπιστήμης, ποὺ μελετᾶ τὰ φαινόμενα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἔχει δώσει στὰ «πνεύματα» τῆς παραπάνω κατηγορίας τὴν ὀνομασία «Πόλτεργκάϊστ». Ἡ λέξι εἶναι γερμανικὴ καὶ σημαίνει «θορυβοποιὸ πνεῦμα». Μὲ τὴ διαφορά, ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν παραδέχεται πὼς ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα φαντάσματα. Μὲ τὴ λέξι αὐτὴ ἐννοεῖ ζωντανὰ ἄτομα, ποὺ γίνονται αἰτία τέτοιων φαινομένων.

Μιά, λοιπόν, ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις «θορυβοποιοῦ πνεύματος», ποὺ σημειώθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶναι κι' ἐκείνη τῆς οἰκογένειας Χέρμαν, ποὺ μένει στὸ Λόνγκ "Αϊλαντ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐδῶ καὶ κάμποσες βδομάδες, στὸ σπίτι αὐτό, ἕνα τέτοιο «πνεῦμα», ἔκανε ἕνα σωρό... ἀστεῖα: γρατζουνοῦσε ἀπ' ἔξω τὰ παράθυρα, μετακινοῦσε τραπέζια, καρέκλες καὶ ἄλλα βαρυὰ ἀντικείμενα καΐ, σὰν ἄταχτο παιδί, ἔσπαζε πιάτα, ποτήρια καὶ μελανοδοχεῖα.

Στὸ σπίτι, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλᾶμε, ζοῦν ὁ Τζαίημς Χέρμαν, ἕνας μεσόκοπος ὑπάλληλος ἀεροπορικῆς ἑταιρείας, ἡ γυναίκα του Λούσιλ, ποὺ ἐργάζεται ὡς νοσοκάμα, ἡ κόρη τους, ποὺ λέγεται ἐπίσης Λούσιλ, ἡλικίας 13 χρόνων, κι' ὁ γυιός τους Τζίμμυ 12 χρόνων.

Τὸ «πνεῦμα» μπῆκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν κατοικία τῶν Χέρμαν ἐδῶ κι' ἕνα μήνα περίπου, κάποιο ἀπογεματάκι. Ἐνῶ ἡ κυρία Χέρμαν ἦταν ἀπασχολημένη στὴν κουζίνα, τὰ βουλώματα ἀπὸ ἕξη μπουκάλες, ποὺ ἦταν κλεισμένες, πετάχτηκαν ξαφνικὰ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ στὸν ἀέρα. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο φαινόμενο, ἡ νοικοκυρὰ τηλεφώνησε στὸν ἄντρα της, ποὺ βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν πῆρε στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα. Στὶς ἑπόμενες μέρες δὲ συνέβηκε τίποτα. Ἀλλά, τὴν Κυριακή, 25 Μαΐου, ἄρχισε νέα ἱστορία: Δυὸ κουτιά, ποὺ βρίσκονταν στὸ πάνω ράφι ἑνὸς ντουλαπιοῦ τοῦ τοίχου, πήδησαν κι' ἤρθαν κι' ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ μικροῦ Τζίμμυ, ποὺ ἔπλενε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ δόντια του στὴν ἄλλη γωνιά. "Υστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἕνα πίκ-ἀπ, στὴν τραπεζαρία, πετάχτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔγινε κομμάτια στὸ πάτωμα, σὰ νὰ τὸ εἶχε κανεὶς ρίξει μ' ὁρμή.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ γεγονότα, οἱ Χέρμαν ἀποτάθηκαν σ' ἕνα ἰδιωτικὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο κι' ἕνας Ικανὸς ντέτεκτιβ, ὁ Τζόζεφ Τότζι, πῆγε στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ λύση τὸ μυστήριο. Ὁ ντέτεκτιβ ἔκανε πράγματι συχνὰ ἐκεῖ καὶ παρατήρησε κι' αὐτὸς παράξενα φαινόμενα, ὅπως τὸ πέσιμο κάποιου πιάτου, γρατζουνίσματα ἀπ' ἔξω στὰ παράθυρα, καθὼς καὶ συρτάρια ποὺ εἶχαν μείνει κλειστὰ καὶ βρέθηκαν κατόπιν ἀνοιχτά. Κανένα, ὅμως, ἀπὸ τὰ φαινόμενα αὐτὰ δὲν τὸ θεώρησε ἀνεξήγητο μὲ τὴ λογική. Ἄρχισε νὰ ρωτᾶ γνωριστὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας καὶ τοὺς γείτονες. Συμβουλεύτηκε εἰδικοὺς στὴν ἠλεκτρολογία καὶ στὴν παρασκευὴ ὑγρῶν ποὺ παθαίνουν ἔκρηξι. Κατέφυγε, γιὰ νὰ δώση ἐξήγησι, στὴ «θεωρία τῶν κακῶν παιδιῶν», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ «φάντασμα» σ' ἕνα σπίτι δὲν εἶναι συνήθως παρὰ ἕνας μικρούλης, ποὺ θέλει νὰ τρομάξη τοὺς γονεῖς του. Μ' αὐτά, λοιπόν, τὴν ὑποψία παρακολούθησε γιὰ πολλὲς μέρες τὸ Τζίμμυ. Ἀλλὰ γρήγορα κατάλαβε πὼς δὲν ἔφταιγε αὐτός. Ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες, ὁ Τζόζεφ Τότζι βρισκόταν στὸ σπίτι τῶν Χέρμαν κι' ἔγραφε κάτι σ' ἕνα τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἕνα ἀνθοδοχεῖο. Ὁ Τζίμμυ ἦταν στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο καὶ διάβαζε τὰ μαθήματά του. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, τὸ ἀνθοδοχεῖο ἔγινε κομμάτια, σὰ νὰ εἶνε σκάσει μέσα του μιὰ μικροσκοπικὴ βόμβα καὶ μερικὰ θραύσματά του πλήγωσαν ἐλαφρὰ τὸ ντέτεκτιβ στὸ πρόσωπο. Ἡ ἐξέτασι, ποὺ ἔκανε, τὸν ἔπεισε, ὅτι τὸ βάζο ἐκεῖνο δὲν περιεῖχε προηγουμένως τίποτα.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἕνας δημοσιογράφος, ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὸ μαγεμένο σπίτι ἡ τοπικὴ ἐφημερίδα, στάθηκε μάρτυρας ἑνὸς ἄλλου ἐξαιρετικοῦ φαινομένου: "Ενα ἀγαλματάκι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἐταζέρα, πετάχτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα ἀμπαζοὺρ, ποὺ ἦταν σὲ κάποιο τραπεζάκι καὶ σ' ἀπόστασι δυὸ μέτρων περίπου, τὸ παρέσυρε καὶ βρέθηκαν μαζὶ στὸ πάτωμα.

"Ολα αὐτὰ τὰ γεγονότα, καθὼς κι' ἄλλα παρόμοια, ποὺ συνεχίστηκαν στὶς ἑπόμενες μέρες, ἔκαναν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸ σπίτι τῶν Χέρμαν διάφοροι εἰδικοί, ποὺ προσπάθησαν νὰ τὰ ἐξηγήσουν. "Ενας ἀπ' αὐτούς, λοιπόν, ὁ δέκτωρ Γκάϊδε Πράτ, ὑφηγητὴς τῆς Παραψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο «Κολούμπια» κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ λύση τὸ αἴνιγμα. Δὲν ἐπρόκειτο καθόλου γιὰ φάντασμα. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ὀφείλονταν στὴν «ψυχικὴ ἀκτινοβολία» ἑνὸς νεαροῦ ὀνόματι Μπὰρτ Χέρμπερτ, ποὺ οἱ Χέρμαν εἶχαν πάρει γιὰ νὰ τοὺς φτιάξη τὸν κῆπο. Τέτοια φαινόμενα δὲν εἶναι καθόλου ἡ πρώτη φορά, ποὺ συμβαίνουν. Μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι, λοιπόν, τοῦ νέου ἐκείνου, τὸ σπίτι τῶν Χέρμαν ξαναγύρισε στὴν ἡσυχία του καὶ τὰ γεγονότα, ποὺ εἶχαν ἐξάψει τὶς φαντασίες ὅλων ἔπαψαν.

Η ΣΤΑΡ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁ πιὸ ἀγαπημένος ρόλος τῆς χαριτωμένης στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, "Ελσας Μαρτινέλλι, εἶναι, ὅπως ὁμολογεῖ ἡ ἴδια, ὁ ρόλος τῆς μητέρας. Ἡ ὡραία "Ελσα, παρὰ τὶς κινηματογραφικές της ὑποχρεώσεις, βρίσκει καθημερινῶς τὸν καιρὸ νὰ περιποιῆται ἡ ἴδια τὴν κορούλα της Χριστίνα. Ὡς γνωστὸν ἡ "Ελσα παντρεύτηκε πέρυσι τὸν Ἰταλὸ ἀριστοκράτη, κόμητα Φράνκο Μαντσινέλλι. Σκότι χάρις δὲ στὴν κόρη της καὶ τὸν τίτλο ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὸ γάμο της γλύτωσε προσφάτως τὴ φυλακή, καταδικασζομένη σὲ φυλάκισι ἑνὸς ἔτους μὲ ἀναστολὴ γιὰ ἀπρεπῆ συμπεριφορὰ της σὲ δυὸ ἀστυφύλακες τῆς τροχαίας. Στὴ φωτογραφία μας ἡ "Ελσα στὸν κῆπο της.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΡΟΛΟΪ

Σὲ μιὰ μεγάλη ἔκθεσι ρολογιῶν, ποὺ ἔγινε στὴ Βέρνη, ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ πιὸ μικρὸ ρολόϊ, ποὺ κατασκευάστηκε στὴ χώρα αὐτή. Ἡ Ἑλβετία εἶναι ἡ χώρα στὴν ὁποία κατασκευάζονται τὰ περισσότερα καὶ τὰ καλύτερα ρολόγια, θεωρεῖται δὲ ἡ κοιτίδα τῆς ὡρολογοβιομηχανίας. Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ρολόϊ, δὲν εἶναι, ὅπως βλέπετε, μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς κοινοῦ σπίρτου. Καὶ ὅμως ἡ μηχανὴ αὐτοῦ τοῦ κομψοτεχνήματος, ποὺ ζυγίζει συνολικὰ ἕνα γραμμάριο, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑβδομηντατέσσερα κομμάτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ εἰκοσιένα εἶναι ρουμπίνια. Ἡ ἀξία του ὅμως εἶναι τετρακόσιες φορὲς μεγαλείτερη ἀπ' τὸ βάρος του σὲ χρυσό.

Η ΠΙΟ ΦΛΥΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ φάγιετέϊλ τῆς Β. Καρολίνας (Η.Π.Α.), ἔγινε τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνας πολὺ πρωτότυπος διαγωνισμὸς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἀναδειχτῆ ἡ πιό... φλύαρη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Στὴ φωτογραφία μας, βλέπετε τὴ νικήτρια κυρία Φαίη Γουίλλιαμς, 22 χρόνων, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ μιλᾶ συνεχῶς ἐπὶ 38 ὧρες, 41 λεπτὰ καὶ 50 δευτερόλεπτα, καταρρίπτοντας κάθε προηγούμενο ρεκὸρ καὶ κερδίζοντας ἕνα χρηματικὸ ἔπαθλο 36.000 δραχμῶν! Δυστυχῶς, ἡ κυρία Γουίλλιαμς δὲ διατήρησε ἐπὶ πολὺ τὸ ρεκὸρ αὐτό, γιατὶ λίγες μέρες ἀργότερα τὸ κατέρριπτε ἡ κυρία Τ. Ἰουλιούτσι μιλώντας συνεχῶς ἐπὶ 53 ὧρες 1 λεπτὸ καὶ 40 δευτερόλεπτα.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΣΕ ΣΚΥΛΟΥΣ ΜΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Μερικὰ σκυλιὰ τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας ἐφοδιάστηκαν τελευταῖα μὲ μικροὺς δέκτες ραδιοφώνου, τοὺς ὁποίους οἱ ἀστυνομικοὶ κοσμοῦν στὸ λαιμὸ τῶν ζώων αὐτῶν. Τὰ σκυλιά, ποὺ εἶναι εἰδικὰ ἐκπαιδευμένα, δέχονται ἔτσι ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο διάφορα παραγγέλματα καὶ ἐντολὲς καὶ σπεύδουν νὰ τὰ ἐκτελέσουν, προσφέροντας πολύτιμες ὑπηρεσίες κατὰ τὴ δίωξι διαφόρων κακοποιῶν καὶ ἰδίως λαθρεμπόρων. Στὴ φωτογραφία μας, ἕνα ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας ἐφοδιάζεται μὲ τὸ νέο δέκτη, ποὺ θὰ τοῦ δίνη διαταγὲς μέχρι 2.000 μέτρων. Τὰ μικροσκοπικὰ ἀκουστικὰ τοποθετοῦνται μέσα στὰ αὐτιὰ τοῦ ζώου.

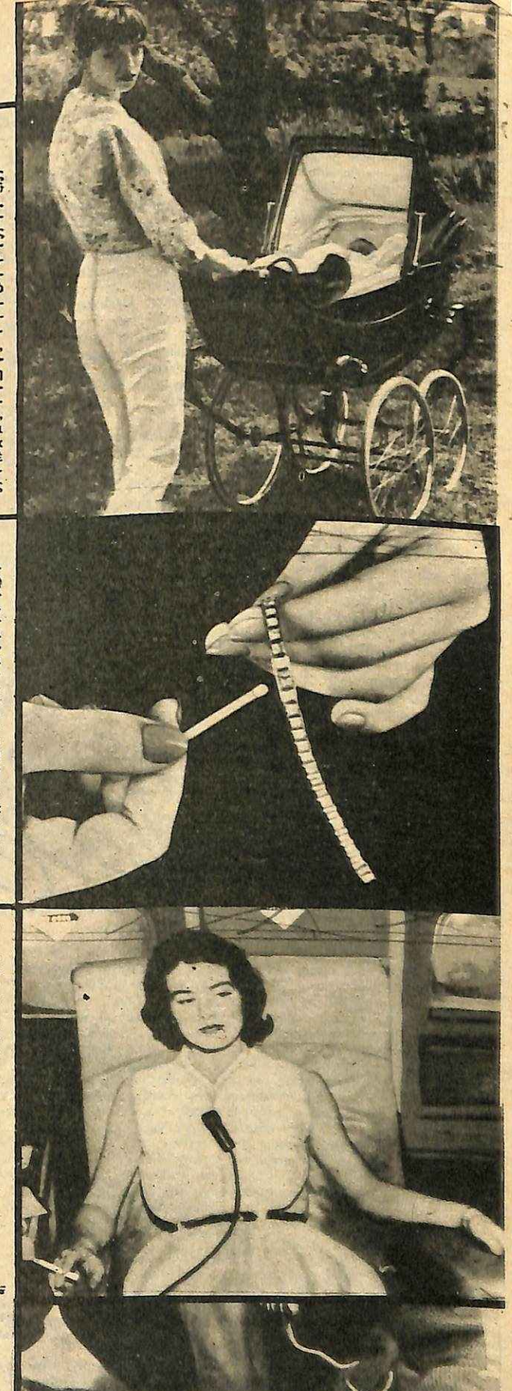

ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΠΑΝΕ

Η Γαλάς

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Η σχέσι μιᾶς ἐλαφρειᾶς γυναῖκας μὲ ἕνα γυιὸ καλῆς οἰκογενείας δὲν εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀφίση ἀσυγκίνητους τοὺς γονεῖς του... Ἕνας γυιὸς ποὺ ἀποφασίζει νὰ μπλέξη αἰσθηματικὰ μὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα εἶναι «ἔξω τοῦ νόμου» ποὺ πρέπει νὰ γυρίση, ἔστω ἀκόμα καὶ μὲ τὴ βία, στὸν ἴσιο δρόμο.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε μὲ τὸ Γιώργο Γιαρμὴ, τὸ μοναχογυιὸ τοῦ πλούσιου κτηματία Πάνου Γιαρμή, ποὺ τὸν εἶχε μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη: Στὰ πιὸ πλούσια σχολεῖα τὸν σπούδασε, δάσκαλους τοῦ εἶχε γιὰ νὰ μάθη ξένες γλῶσσες, κι' ὕστερα τὸν ἔστειλε στὴν Εὐρώπη. Καὶ τὸ κακὸ ἔγινε ὅταν ὁ Γιώργος γύρισε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη: Ποῦ τὴ βρῆκε μιὰ τέτοια γυναίκα; Βέβαια, νέος ἦτανε, οἱ περιπέτειες δὲ θὰ τοῦ λείπανε—δὲν ἦτανε φυσικὸ νὰ τοῦ λείψουνε...

Ὅμως, μὲ μιὰ τέτοια γυναίκα;...

Τὴ λέγανε Βάνα. Εἶχε ξεκινήσει σὰ χορεύτρια σὲ ἕνα μπαλέττο ἐπιθεωρήσεως, γιὰ νὰ καταλήξη φιλενάδα ἑνὸς ἡθοποιοῦ. Μετὰ τὸν ἡθοποιό, ἀκολούθησε ἕνας δημοσιογράφος—καί, μετὰ ἄλλοι πολλοί...

Ὁ Γιώργος Γιαρμὴς τὴ γνώρισε σὲ ἕνα γλέντι ποὺ ἔκανε μὲ φίλους του, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αὐτὴ ἔδειξε μιὰ παράξενη συμπάθεια γιὰ τὸ ὄμορφο αὐτὸ παλληκάρι... Κι' ὁ Γιώργος ὅμως δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὴ ζεστὴ ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς κεφάτης κοπέλλας...

Ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα σκούντησε τὴ Βάνα καὶ τῆς μουρμούρισε:

—Ἀντε, μπράβο! Τὸ ψάρι τσιμπάει! Καὶ τὶ ψάρι!... Μοναχογυιὸς ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχει τὴ μισὴ Ἀθήνα δική του!...

Τὴ Βάνα ὅμως δὲν τὴν ἐπηρέασε αὐτό; Ὁ Γιώργος τῆς ἄρεσε σὰν ἄνθρωπος, κι' ἔτσι τοῦ δόθηκε ὁλοκληρωτικά, τραβῶντας μιὰ μολυβιὰ καὶ σβύνοντας τὶς παλιές της περιπέτειες, γιὰ νὰ μείνη μόνο δική του...

Κι' ὁ Γιώργος τὴν ἀγάπησε. Βέβαια, στὴν ἀρχὴ τὴν εἶδε σὰν περιπέτεια. Ὕστερα ὅμως τὴν ἐρωτεύτηκε κι' αὐτός.

Τότε ἀκριβῶς ἀνησύχησε ὁ πατέρας του: Κάποιος τοῦ σφύριξε τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἔρωτα τοῦ γυιοῦ του ποὺ κινδύνευε νὰ σταθεροποιηθῆ σὲ σχέσι μόνιμη. Αὐτὸ τὸν ἀνησύχησε πολύ, τὰ εἶπε μὲ τὴ γυναῖκα του, κι' ἀποφάσισε νὰ «δράση», ἀποφασιστικά, χωρὶς ἀναβολή.

Πῆγε, στὰ ἴσια, νὰ βρῆ αὐτὴ τὴ «χαμένη» γυναῖκα, νὰ τῆς μιλήση, νὰ κυτάξη νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὸ γυιό του.

Τὴ βρῆκε μόνη της—ὁ γυιός του ἔλειπε. Κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ τῆς μιλήση ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια...

Μπῆκε σκυθρωπὸς στὸ σπίτι της, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Κύτταξε μὲ θυμωμένη περιφρόνησι αὐτὸ τὸ γυναικεῖο σκουπίδι, ποὺ τολμοῦσε νὰ ἁπλώνη τὸ γυιό του, καὶ εἶπε μὲ σφιγμένα δόντια:

—Ἄκου, κορίτσι μου... Τὸ γυιό μου πρέπει νὰ τὸν ξεγράψης!...

Παγωμένη τὸν κύτταζε:

— Τὸ γυιό σας;... ψέλλισε.

— Ναί...

Κι' ὕστερα, πιὸ ἄγρια, συνέχισε:

— Τὸ γυιό μου, ποὺ τὸν ξεμυάλισες! Ἄκου ὅμως, βγάλε ἀπὸ τὸ μυαλό σου αὐτὸ ποὺ λογαριάζεις νὰ πετύχης!...

Μπόρεσε νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της ἡ φτωχιὰ καὶ νὰ ἀπαντήση σφίγγοντας τὰ χείλια της:

— Δὲ λογαριάζω τίποτα!... Τὸ Γιώργο τὸν ἀγαπάω...

— Δὲ μπορεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾶς ἐσὺ τὸ Γιώργο! τῆς πέταξε μὲ δύναμι, μὲ μῖσος.

Ἔκλεισε μὲ πόνο τὰ μάτια της...

Ὅταν τὰ ἄνοιξε, ἦτανε πλημμυρισμένα δάκρυα...

—Ἐγώ;... ψελλίσανε τὰ χλωμά της χείλια. Γιατί;... Τί εἶμαι ἐγώ!...

—Ἐσύ... εἶσαι μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου!... τῆς εἶπε.

Ἀπότομα, ἐπαναστάτησε ἡ φιλοτιμία της:

— Πῶς μὲ βρίζετε μέσα στὸ σπίτι μου;... τοῦ φώναξε.

— Μέσα στὸ σπίτι σου;... ἔκανε αὐτὸς εἰρωνικά. Τί λὲς ἐκεῖ!... Τὸ σπίτι σου ἔχει δῆ πολὺ χειρότερα ἀπὸ βρισιές...

Δὲν ὑπῆρχε ἀνθρωπισμὸς σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Ἡ Βάνα τὸ κατάλαβε, κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ φερθῆ ὅπως τοῦ ἄξιζε:

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι! τοῦ φώναξε μὲ δύναμι. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, εἶμαι γυναῖκα!...

— Εἶσαι ἄνθρωπος;... Τί λές;... Ὅσο γιὰ γυναῖκα...

— Πάψτε!...Καί, πρῶτα-πρῶτα,βγάλτε τὸ καπέλλο σας!

Ἀθελά του, τὸ ὕφος της μπόρεσε νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ. Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, καὶ τὴν κύτταξε, ἂν ὄχι μὲ σεβασμό, τουλάχιστον ὅμως μὲ λιγώτερη αὐθάδεια...

Πιὸ μαλακά, ἡ Βάνα συνέχισε:

—Ὅσο γι' αὐτὸ ποὺ ἤρθατε νὰ μοῦ ζητήσετε, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάνω τὸ κέφι σας...

— Θὰ διακόψης μὲ τὸ γυιό μου;...

Περισσότερο μὲ τὰ δακρυσμένα της μάτια, παρὰ μὲ τὰ χείλια, ἡ Βάνα ἔγνεψε «ναί»...

Ἔβγαλε τότε ὁ γέρος τὸ πορτοφόλι του, τράβηξε ἀπὸ μέσα μερικὰ χαρτονομίσματα καὶ τ' ἄφισε στὸ τραπέζι.

— Τί εἶν' αὐτά;... τὸν ἐρώτησε ἡ Βάνα παγερά.

— Γιὰ τὰ μικροέξοδά σου... τῆς ἀποκρίθηκε.

— Πάρτε τα πίσω, σᾶς παρακαλῶ... τοῦ εἶπε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ πληρώσετε γιὰ νὰ κάνω τὸ κέφι σας...

Τὰ πῆρε, εὐχαριστημένος ποὖχε τελειώσει τὴ «δουλειὰ» χωρὶς νὰ ξοδευτῆ... Κι' ἔφυγε...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Βάνα εἶπε στὸ Γιώργο ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρίσουν, ὅτι ἦτανε καιρὸς νὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ σχέσι τους ποὖχε ἀρχίσει νὰ παλιώνη...

Ἐκεῖνος ἔμεινε κατάπληκτος:

—Ὥστε... δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;... τὴ ρώτησε μὲ παράπονο.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της:

—Ἡ ἀγάπη εἶναι κάτι περαστικό... τοῦ ἀποκρίθηκε. Φεύγει ἡ μιά, ἔρχεται ἡ ἄλλη...

Τὴν κύτταζε παγωμένος.

Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, στὰ μάτια του ζωντάνεψε τὸ μῖσος:

— Νοστάλγησες τὴν παλιά σου ζωή;... τῆς πέταξε.

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε, μόνο ἔσκυψε τὸ κεφάλι της χαμηλά.

— Πόθησες πάλι τὸ πεζοδρόμιο;... συνέχισε χωρὶς οἶκτο ὁ Γιώργος.

— Γιώργο... Γιατί μοῦ μιλᾶς ἔτσι; τοῦ παραπονέθηκε.

— Γιατί σοῦ ἀξίζει!... Ὅπως σοῦ ἀξίζει κι' ἡ περιφρόνησι!

Μὲ μεγάλη προσπάθεια μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό της, νὰ μὴν πέση γονατίζοντας στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τοῦ ὁμολογήση τὴν ἀλήθεια...

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ γύρισε στὸ πεζοδρόμιο...

★

Ποτὲ ὁ Γιώργος Γιαρμὴς δὲν κατάφερε νὰ καταλάβη γιατὶ εἶχε γίνει αὐτό, τὶ εἶχε παρακινήσει τὴ Βάνα νὰ τελειώση τόσο ἀπότομα τὶς σχέσι τους... Τὸ μόνο ποὺ βρῆκε γιὰ ἐξήγησι ἦταν ἡ δηλητηριάσι της ἀπὸ τὴν παλιά της ζωὴ ποὺ τὴν εἶχε κάνει σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ σπάση τὰ δεσμὰ τῆς τίμιας ζωῆς καὶ νὰ γυρίση στὴν ἐλευθερία, στὴν ἀσυδοσία πιὸ καλά, τοῦ εὐκόλου ἔρωτα—αὐτοῦ ποὺ πουλιέται κι' ἀγοράζεται...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Γιώργο... Γιατί μοῦ μιλᾶς ἔτσι, τοῦ παραπονέθηκε ἡ Βάνα

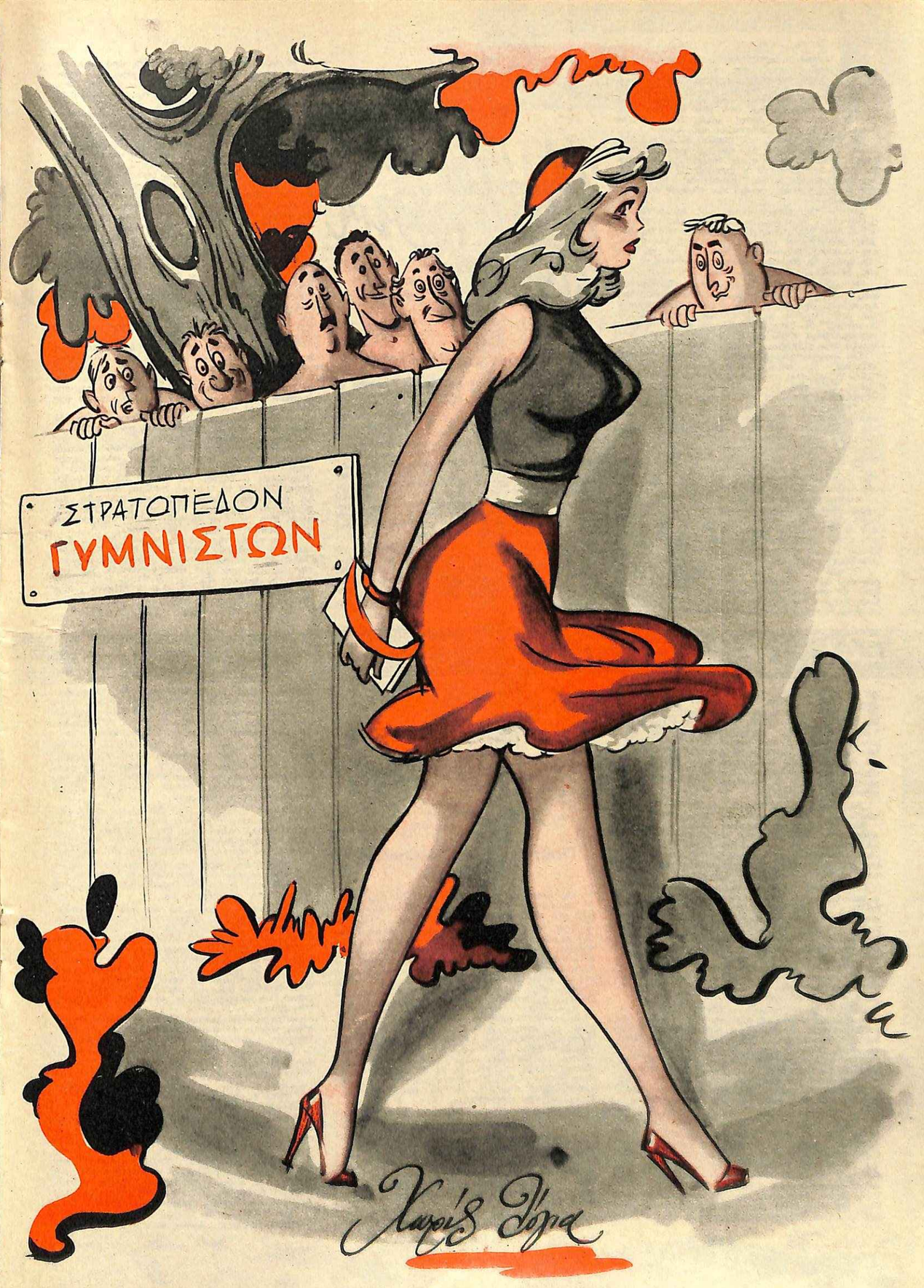

Από τον Όμηρο στην Αθήνα

Κ.Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ποίησις και επιστήμη

Οι παλαιότερες πληροφορίες σχετικά με τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἀναφέραν τρία ὀνόματα: Τοῦ "Ορφέως, ἀπὸ τὴ Θράκη, τοῦ Λίνου, ἀπὸ τὴ Θήβα καὶ τοῦ Μουσαίου, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Καὶ οἱ τρεῖς τοποθετοῦνται στὴ 13η περίπου ἑκατονταετηρίδα π. Χ. Αὐτοί, ὅμως, ἦσαν μᾶλλον σοφοί, ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἱστορία, ὅμως, τῆς κυρίας ἑλληνικῆς ποιήσεως χρονολογεῖται ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ "Ελληνες, ὕστερα ἀπὸ τὶς περιπετειώδεις περιπλανήσεις τους, ἔφθασαν σ' ἕνα στενὸ εἶδος ζωῆς καὶ μερικὲς φυλὲς ἀπέκτησαν τὶς βάσεις τῆς εὐτυχίας ἴσως ἐπειδὴ εὐνοήθηκαν καὶ ἀπὸ τὸ κλῖμα.

Εἰδικὰ τὶς προϋποθέσεις τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς εἶχαν ἐξασφαλίσει οἱ Ἰωνικὲς ἀποικίες στὴν Ἀσία καὶ ἐκεῖ, μερικὲς ἑκατονταετηρίδες μετὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, ἤκμασε ἡ μεγαλύτερη ποιητικὴ διάνοια τῆς ἱστορίας, ὁ μεγάλος "Ομηρος. Ὁ ραψῳδὸς αὐτὸς ἦταν "Ιων τὸ γένος, ἀλλὰ ἄγνωστης πατρίδας.

Ἡ περίφημη ἐκστρατεία κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἡρώων στὶς πατρίδες τους, ἀποτελοῦν τὴν ὕλη τῶν δύο ἀθανάτων ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου — τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ μετέφερε στὴν Ἑλλάδα καὶ διέδωσε τὴν ποίησι τοῦ Ὁμήρου, ἦταν ὁ Λυκοῦργος.

Τὴν ποίησι τοῦ Ὁμήρου μιμήθηκαν πολλοὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθηκαν Ὁμηρίδαι. Παλαιοὶ ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ δυὸ μεγάλες ἐποποιΐες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸ ἄνθρωπο: Ἀπὸ τὸν "Ομηρο. Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ φημισμένος ραψῳδὸς ἔγραψε τὸ κύριο μέρος τῶν ἔργων του καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροί του, τὸ συνεπλήρωσαν. Ἡ μεταγενέστερη ἔρευνα παρουσιάζει στοιχεῖα ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι ἕνας ἦταν ὁ ποιητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας.

Τὸ Ὁμηρικὰ ποιήματα ἀπετέλεσαν τὴ βάσι τῆς ἐπικῆς ποιήσεως. "Ως τὶς ἡμέρες μας μόνο διδάσκαλος τῆς ποιήσεως αὐτῆς σ' ὅλα τὰ μὲ πνευματικὴ ὑπόστασι Ἔθνη, παραμένει ὁ "Ομηρος. Κανεὶς ἄλλος δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος του. Πολὺ μετὰ τὸν "Ομηρο ἐμφανίστηκαν οἱ «Κυκλικοὶ» ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ὠνομάστηκαν ἔτσι, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους περιεῖχαν κύκλους μύθων. Ἀπὸ τοὺς «κυκλικοὺς» αὐτοὺς γεννήθηκε στὴν Ἰωνία ἡ πρώτη κυρίως Ἱστορία.

Ὁ πρῶτος ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν κατηγορία τῶν ἀφηγηματικῶν ποιητῶν, εἶναι ὁ Ἡσίοδος. Ὁ πατέρας του καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἰολικὴ Κύμη (τῆς Μικρᾶς Ἀσίας), αὐτὸς δὲ ζοῦσε στὴν Ἄστερη τῆς Βοιωτίας κατὰ τὸ 800 π.Χ.

Ἡ ἐπικὴ ποίησι — λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἱστορικοὺς τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος — εἶναι «προϊὸν τελείας σκέψεως». Ἡ λυρικὴ ποίησι, εἶναι προϊὸν αἰσθήματος.

Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιότερους λυρικοὺς ποιητάς, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴ δύναμι τῶν στίχων του, στοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι μεταχειρίστηκε πρῶτος τὸ ἰαμβικὸ μέτρο. Ἡ ἐχθροπάθεια εἶναι ἐκείνη ποὺ τοῦ ἀναψε τὴ λυρικὴ φωτιά. Λέγεται ὅτι κάποιος Λυκάμβης τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴ θυγατέρα του καὶ κατόπιν ἀρνήθηκε. Ὁ Ἀρχίλοχος τὸν ἐκδικήθηκε μὲ τόσο ἀπότομους καὶ σκωπτικοὺς στίχους, ὥστε ὁ Λυκάμβης, μαζὶ μὲ τὴ θυγατέρα του, πῆγαν καὶ κρεμάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους! Οἱ παληοὶ τιμοῦσαν ἐξαιρετικὰ τὰ ποιήματα τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ τὸν τοποθετοῦσαν στὴ ἴδια γραμμὴ μὲ τὸν "Ομηρο.

Ἐξ ἴσου φημισμένος ἦταν καὶ ὁ Ἀλκαῖος ὁ Μυτιληναῖος, ποὺ ἔζησε στὴ Λέσβο κατὰ τὸ 600 π. Χ. Ὁ Ἀλκαῖος εἶχε ζωηρὴ ἀνάμιξι στὰ δημόσια πράγματα τῆς πατρίδας του, ποὺ τὴν κατοικοῦσαν τότε οἱ Αἰολεῖς. Πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες καὶ γι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὰ ἐρωτικά του ἄσματα, οἱ συμπατριῶτες του ἐθαύμαζαν καὶ τὶς φλογερὲς ὠδές του κατὰ τῶν τυράννων τῆς Λέσβου.

Τέκνον τῆς Λέσβου, τὸ διασημότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν καὶ ἡ Σαπφώ, τῆς ὁποίας ὁ Ἔρως πρὸς τὸν γοητευτικὸ νεανίσκο Φάωνα, τῆς ἐνέπνευσε ἀριστουργηματικοὺς στίχους. Ἀφηγοῦνται ὅτι ἡ Σαπφώ, μὴ μπορῶντας νὰ καταστείλῃ τὴν ἐρωτική της φλόγα, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα βράχο στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε.

Λέσβιος θεωρεῖται καὶ ὁ Τέρπανδρος, γιὰ τὸν ὁποῖο λένε ὅτι μὲ τὴ μουσική του κατέστειλε μιὰ ἐπανάστασι στὴ Σπάρτη.

Ὁ Τυρταῖος, ἄλλος ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ποιητάς, ἦταν Μιλήσιος, ἀλλὰ ἔζησε στὴν Ἀθήνα. Στὴν ἴδια πόλι ἔζησε καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος, τοῦ ὁποίου τὰ τραγούδια ἀποκαλύπτουν τὸ Ἰωνικὸ πνεῦμα, ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ὅμως, ὄψι, ὄψι, ἀντίθετη ἐκείνης ποὺ μᾶς εἶχε φανερώσει ἡ ἐποποιΐα, δηλαδὴ ἦσαν διατυπωμένα ἔτσι ποὺ νὰ ἀπευθύνωνται περισσότερο στὶς αἰσθήσεις, παρὰ στὸ πνεῦμα.

Στὸν τομέα τῆς σοφίας, κορυφὴ ἦταν ὁ Σόλων καὶ ἀκολουθοῦσαν: ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος, ὁ ὁποῖος ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ πάταξε τὴν ἀνομία. Ἐπίσης: ὁ Βίας, ὁ Χείλων ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος καὶ ὁ Περίανδρος, τύραννος τῆς Κορίνθου.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Δημόκριτος δίδασκε κι' ἐφάρμοζε κι' ὁ ἴδιος τὴ γαλήνη καὶ τὴν ξεγνοιασιά.

Ο «προφήτης» ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ»

Ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος τοῦ «γελαστοῦ φιλοσόφου» τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος

Ἂν σᾶς ρωτήση κανεὶς ποιὸς εἶναι ὁ «προσπάτπιος τοῦ ἀτόμου», ὁ νοῦς σας θὰ πάῃ ἀσφαλῶς σὲ κάποιο διάσημο ἐπιστήμονα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, Ἀμερικανό, Γερμανὸ ἢ Ἄγγλο. Ὁ τίτλος ὅμως αὐτὸς ἔχει δοθῆ δίκαια σ' ἕνα ἀρχαῖο "Ελληνα φιλόσοφο: τὸ Δημόκριτο.

Πράγματι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ διάνοια, διατύπωσε τὴν πρώτη ἀτομικὴ θεωρία — ποὺ ἔμεινε βασικὰ σχεδὸν ἡ ἴδια πάνω ἀπὸ 2.000 χρόνια. Πίστευε, ὅτι ἡ ὕλη ἀποτελεῖται ἀπὸ πολὺ μικρὰ τεμαχίδια, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ ὑποδιαιρεθοῦν περισσότερο, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ὀνόμασε «ἄτομα» (ἐκεῖνα ποὺ δὲν τέμνονται). Ἐπίσης ὑποστήριζε, ὅτι ἡ «ποιότης» κάθε ἀντικειμένου ἢ οὐσίας, δηλαδὴ τὸ χρῶμα, ἡ θερμοκρασία, ἡ μαλακὴ ἢ σκληρὴ σύστασι, ἡ ἀντίδρασί της μὲ ἄλλες οὐσίες κλπ., ἐξηρτῶντο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ποσότητα, τὴ διάταξι καὶ τὴν κίνησι τῶν ἀτόμων της.

Σήμερα ξέρουμε, ὅτι ἦταν ἀπόλυτα σωστὴ αὐτὴ ἡ θεωρία τοῦ Δημοκρίτου. Τὸ ἐξακριβώσαμε ὅμως ἐπειτα ἀπὸ μακροχρόνια ἐργαστηριακὴ πεῖρα καὶ ἀμέτρητα πειράματα. Ὁ Δημόκριτος ὅμως τὸ «διαισθάνθηκε» τὸν 5ο αἰῶνα π. Χ., χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰ μέσα νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ πειραματικά. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ θεωρία του ἔχει κάτι τὸ ἐκπληκτικό, τὸ ἀπίστευτο.

Ὁ Δημόκριτος εἶχε γεννηθῆ στὰ "Αβδηρα τῆς Θράκης, μεταξὺ τοῦ 470 καὶ τοῦ 460 π. Χ. (ἡ ἀκριβὴς χρονολογία δὲν εἶναι γνωστή). Ὁ πατέρας του ἦταν πλούσιος καὶ μὲ πολλὴ ἐπιρροὴ στὸν τόπο του. Εἶχε μείνει δὲ ἀρκετὸ καιρὸ στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλιᾶ Ξέρξη τῆς Περσίας.

Κατὰ τὴν παράδοσι, λοιπόν, ὅταν ὁ Δημόκριτος ἦταν μικρὸ παιδὶ ἀκόμη, οἱ πιὸ μορφωμένοι ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς τοῦ Ξέρξη τοῦ κρατοῦσαν συντροφιὰ καὶ τὸν διδάσκανε θεολογία, ἀστρονομία, κλπ., ὄχι ὅμως στὰ σοβαρά. Αὐτὸ ὅστοσο τοῦ γέννησε τὸν πόθο νὰ ἀποκτήσῃ γνώσεις καὶ νὰ ταξιδέψῃ σὲ μακρυνὲς χῶρες.

"Οταν, λοιπόν, πέθανε ὁ πατέρας του, ἄφησε στοὺς δυὸ ἀδελφούς του τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς κληρονομίας, κι' αὐτὸς κράτησε μόνο 100 τάλαντα, δηλαδὴ περὶ τὰ 18 ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ταξιδέψῃ στὴν Αἴγυπτο, στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Αἰθιοπία. Τέλος, ξαναγύρισε στὰ "Αβδηρα.

"Ηταν τώρα ἕνας ἀπ' τοὺς σοφώτερους ἀνθρώπους τῆς Ἑλλάδος... ἀλλὰ καὶ πάμπτωχος! Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ἀνάλαβε νὰ τὸν συντηρῇ ὁ ἀδελφός του Δάμασος! Εἶχε, ἄλλωστε, περιωρισμένες ἀνάγκες, σὰν ὅλους τοὺς πραγματικοὺς σοφούς.

"Ετσι, μπόρεσε νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερίσπαστος στὶς μελέτες του. "Εγραφε καὶ διάβαζε ἐπὶ ὁλόκληρα μερόνυχτα, χωρὶς διακοπή. Μάζευε φυτὰ καὶ δρυκτά. "Εκανε ἀνατομικὲς παρατηρήσεις σὲ ζῶα. Ζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ γιατί ἡ θάλασσα εἶναι ἁλμυρή. Διατύπωσε θεωρίες γιὰ τὴν ἀστραπή, τὸν κεραυνό, τὸ μαγνητισμό. Τὸν ἀπασχολοῦσαν δηλαδὴ ἕνα σωρὸ θέματα.

"Ηταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους, ποὺ κάνανε στοιχειῶδη πειράματα. Εἶχε διάνοια, ὄχι μόνο βαθειά, ἀλλὰ καὶ πολὺ προοδευμένη γιὰ τὴν ἐποχή του.

Ἀξιόλογη ἦταν ἡ θεωρία του γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, ποὺ παρουσιάζει ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὶς σημερινὲς ἰδέες.

Δημιούργησε ἕνα μνημειῶδες φιλοσοφικὸ σύστημα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη.

Ἐπίσης διατύπωσε μιὰ θεωρία περὶ ἐξελίξεως κι' ἄλλη μιὰ περὶ ψυχολογικῆς ἀντιλήψεως.

"Εγραφε μὲ κομψὸ λογοτεχνικὸ στύλ. Δυστυχῶς ὅμως, ἀπὸ τὰ 72 ἔργα του, ποὺ ἀναφέρει ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος, οὔτε ἕνα δὲν ἔφτασε στὴν ἐποχὴ μας ἀκέραιο. Δὲν ἔβρυσε, ἐξ ἄλλου, ποτὲ φιλοσοφικὴ σχολή. Ὡστόσο, οἱ ἰδέες του ἐπηρέασαν ἰσχυρὰ ἄλλους μεταγενεστέρους σοφούς, ὅπως τὸν Ἐπίκουρο, τὸ Γαλιλαῖο, τὸ Βάκωνα, τὸν Καρτέσιο, τὸν Κέπλερ, τὸ Νεύτωνα, τὸν Κάντ.

Οἱ συμπατριῶτες του τὸν σέβονταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν — παρ' ὅλες τὶς ἐκκεντρικότητές του. Τὸν εἶχαν ὀνομάσει «γελαστὸ φιλόσοφο» γιατὶ δίδασκε κι' ἐφάρμοζε κι' ὁ ἴδιος τὴ γαλήνη καὶ τὴν ξεγνοιασιά.

Τὸν θεωροῦσαν ἐπίσης ἕνα εἶδος... Σέρλοκ Χόλμς, ποὺ ἔβγαζε ἐκπληκτικὰ συμπεράσματα ἀπὸ λεπτομέρειες, ποὺ δὲν τὶς πρόσεχε κανεὶς ἄλλος. Κάποτε, ἕνας φίλος του περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο, μαζὶ μὲ μιὰ νεαρὴ ὑπηρέτριά του καὶ συνάντησε τὸ Δημόκριτο. Ὁ φιλόσοφος χαιρέτησε τότε τὴν κοπέλλα μὲ τὶς λέξεις:

— Καλημέρα, παρθένα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔτυχε νὰ τὸν ξανασυναντήσουν. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ χαιρετισμὸς του ἦταν:

— Καλημέρα, γυναίκα!

Πραγματικά, ἡ νέα εἶχε γίνει γυναίκα, τὸ προηγούμενο βράδυ. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχαν ἀλλάξει καὶ οἱ τρόποι της, ἀνεπαίσθητα μέν, ἀλλ' ἀρκετὰ γιὰ νὰ προδώσουν τὴ μεταβολή της στὴν παρατηρητικὴ ματιὰ τοῦ Δημοκρίτου!

Οἱ κάτοικοι τῶν "Αβδήρων ἀπέδειξαν τὴν ἀγάπη τους στὸ «γελαστὸ φιλόσοφο» μὲ συγκινητικὸ τρόπο, κοντὰ στὰ τέλη τῆς ζωῆς του.

Ὑπῆρχε ἕνας ἀρχαῖος νόμος, ποὺ ἀπαγόρευε νὰ θάβεται στὴν πατρίδα του ὅποιος δὲ μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν κληρονομιὰ του. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, λοιπόν, ἀνῆκε κι' ὁ Δημόκριτος, ἐφ' ὅσον εἶχε ξοδέψει ὅλα τὰ λεφτά του γιὰ τὰ ταξίδια του καὶ τὶς σπουδές του.

Ἀντιμετωπίζοντας, λοιπόν, τὸν κίνδυνο τῆς ἐξορίας, εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ πάρῃ τὰ χειρόγραφα τοῦ «Διακόσμου» του, τοῦ σπουδαιοτέρου δηλαδὴ ἔργου του, καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ στὴ δημοσία πλατεία. Τότε οἱ συμπατριῶτες του, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουν καὶ συγχρόνως νὰ μὴ παραβοῦν τὸ νόμο τους, μάζεψαν μὲ ἔρανο καὶ τοῦ ἔδωσαν 100 τάλαντα — ὅση ἦταν ἡ κληρονομιὰ ποὺ ξόδεψε.

Στὴν ἴδια δημόσια πλατεῖα τοῦ στήσανε ἀργότερα τὸν μπρούντζινο ἀνδριάντα του, ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμα.

"Οταν ἔγινε 109 χρονῶν, ὁ Δημόκριτος κατάλαβε πὼς ἀδυνατίζε τὸ μυαλό του κι' ἔκρινε πὼς εἶχε φτάσει ὁ καιρὸς νὰ πεθάνῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀκόμα γερός στὸ σῶμα, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ ἀσιτία.

Ἀνάγγειλε τότε τὴν ἀπόφασί του στὴ νεώτερη ἀδελφή του, ἀλλ' ἐκείνη τὸν παρακάλεσε ν' ἀναβάλῃ γιὰ 3 ἡμέρες, γιατὶ ἦταν τότε ἡ γιορτὴ τῶν Θεσμοφορίων, πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρας.

Ὁ φιλόσοφος τῆς ἔκανε τὴ χάρι. "Οταν τελείωσε δὲ ἡ γιορτή, πέθανε ἤσυχα, εὐχαριστημένος καὶ δίχως νὰ ὑποφέρῃ.

Τὴν κηδεία του ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν "Αβδήρων, τιμῶντας γιὰ τελευταία φορὰ τὴ μεγαλοφυΐα του.

Η ψυχολογία του "Ερωτος

Πρέπει νὰ ἐκδηλώνεσθε πρώτη;

Ἡ ἐποχή μας τείνει νὰ ἐξομοιώσῃ τὰ δύο φύλα. "Ετσι, θεωρητικὰ τουλάχιστον, δὲ θάπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κανένα ἐμπόδιο στὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ γυναῖκα πρώτη. Καὶ δὲν ὑπάρχει. Ἡ γυναίκα δὲν ἀπόχτησε μόνο δικαιώματα, ποὺ δὲν τὰ εἶχε ἄλλοτε, ἀλλά, πέραν ἀπ' αὐτά, εὐθυγραμμίστηκε ἐπίσης μὲ τὸν ἄντρα σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Εἶναι λογικό, λοιπόν, νὰ τῆς ἀναγνωρίσουμε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδηλώνεται πρώτη στὸν Ἔρωτα.

Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ αὐτὴ τὴν πρωτοβουλία τῆς γυναίκας.

Δὲ θὰ μιλήσωμε, φυσικά, γιὰ τὶς ἀναιδεῖς προκλήσεις στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα, ἀλλὰ θὰ περιορίσωμε τὴν ἔρευνά μας στὴν περιοχὴ τοῦ αἰσθήματος καὶ θὰ διατυπώσωμε ὡς ἐξῆς τὴν ἐρώτησί μας: Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ πρώτη;

Παίρνοντας ὡς προϋπόθεσι τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας, ἔχομε ν' ἀντιμετωπίσωμε δυὸ περιπτώσεις: Στὴν πρώτη, ἡ γυναῖκα ἀγαπάει ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὴν ἀγάπη της κι' ἀποφασίζει νὰ τοῦ τὴν φανερώσῃ. Στὴ δεύτερη, ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα ὑπάρχει κάποιος δεσμός, π. χ. μιὰ φιλικὴ σχέσι ἢ ἕνα φλέρτ, ἀλλ' ὁ πρῶτος μένει βουβὸς καὶ τότε ἡ δεύτερη παίρνει τὴν πρωτοβουλία νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ αἴσθημα ποὺ ριζώθηκε βαθμιαῖα ἢ ποὺ φούντωσε, ξαφνικά, μέσα στὴν ψυχή της.

Γιὰ νὰ μιλήσῃ μιὰ γυναῖκα σ' ἕναν ἄντρα γιὰ ἀγάπη, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιη γιὰ τὸ χαρακτῆρα του. Ἀνεξάρτητα, δηλαδή, ἀπὸ τὸ ἂν θὰ βρῇ ἀνταπόκρισι στὸ αἴσθημά της, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιη πὼς ὁ ἄνδρας αὐτὸς θὰ ἴδῃ τὴν ἐκδήλωσί της, μὲ ἠρεμία, κατανόησι καὶ κάποια ἀνωτερότητα. Οἱ ἄνδρες ἔχουν συνηθίσει στὸ ρόλο τοῦ κατακτητοῦ καὶ παρόμοια ἐκδήλωσι θὰ κολακεύσῃ πρώτα τὸν ἐγωϊσμό τους, προτοῦ βρῇ τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς τους.

Γιὰ νὰ καταλάβωμε καλύτερα τὰ πράγματα ἂς ἀντιστρέψωμε τοὺς ρόλους. "Οταν ἕνας ἄνδρας ἐκμυστηρεύεται τὴν ἀγάπη του σὲ μιὰ γυναῖκα, παίζει τὸ παιχνίδι του ἀνοιχτά, γιατὶ ἔχει πεποίθησι στὴ δύναμί του καὶ ξέρει πὼς τελικὰ θὰ τὴν κατακτήσῃ, κι' ἂν ἀκόμη δὲν τοῦ εἶπε τὸ «ναι». (Οἱ περιπτώσεις ποὺ ἡ γυναίκα ἀφοπλίζει τὸν ἄνδρα μ' ἕνα καστηγορματικὸ «ὄχι» εἶναι σπάνιες). Αὐτὴ ἡ αὐτοπεποίθησί του τοῦ δίνει ὑπομονή. Χαρίζει πρόθυμα στὴ γυναῖκα ὅσον καιρὸ θέλει, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησί της, ἀλλὰ ταυτόχρονα σφίγγει τὸν κλοιὸ γύρω της, ἔτσι ποὺ εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Αὐτὴ ἡ εὐχέρεια δὲν ὑπάρχει, ὅμως, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς γυναίκας. Ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ κολακευτῇ στὸν ἐγωϊσμό του, ἀκούγοντας τὴν ἐκμυστήρευσί της, θὰ τῆς ἀνοίξῃ μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ κάμῃ πὸν κόπο νὰ ρίξῃ ἔστω καὶ μιὰ ματιὰ μέσα στὴν καρδιά του. Ἀλλὰ κι' ἂν παραμερίσωμε τὸν ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό, ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ κατακτήσῃ τὸν ἄνδρα. Καὶ τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ κατακτηθῇ ἀπ' αὐτόν. Πρέπει ἄραγε νὰ εἶναι ἱκανοποιημένη γι' αὐτό; Ἀλλοίμονο, ἡ ἰσότητά μεταξὺ τῶν δύο φύλων δὲν ἔδωσε στὴ γυναῖκα παρὰ μόνο τὴν ἱκανότητα νὰ κατακτᾶται εὐκολότερα καὶ ἀκοπότερα, δὲν τῆς χάρισε, ὅμως, τὴ δύναμι νὰ κατακτᾶ. ("Οταν ἕνας ἄνδρας λέει σὲ μιὰ γυναῖκα ὅτι τὸν κατέκτησε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν κατακτήσῃ).

Ἂς περάσωμε τώρα στὴ δεύτερη περίπτωσι.

Ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα ὑπάρχει κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ φιλία. Ὑπάρχει ἕνα φλέρτ ἢ μιὰ ἀρχὴ εἰδυλλίου. Ἀλλὰ εἶναι ἕνα εἰδύλλιο βουβό. Ὁ ἄνδρας χορτσιμοποιεῖ ἴσως μερικὲς διφορούμενες ἐκφράσεις, ἀλλὰ δὲ λέει τίποτα τὸ θετικό. Ἡ γυναῖκα χάνει στὸ τέλος τὴν ὑπομονή της κι' ἀποφασίζει νὰ μιλήσῃ αὐτὴ πρώτη.

Γιὰ τὴν πρωτοβουλία της αὐτὴ δὲν θάπρεπε ἴσως νὰ εἶναι περήφανη. Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἐξηγήσωμε τὴ σιωπή τοῦ ἄνδρα.

Πρώτη περίπτωσι. Δὲν εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ αἴσθημά του. Κι' ἐπειδὴ δὲ θέλει νὰ ρψοκινδυνεύσῃ τίποτα, προτιμάει νὰ περιμένῃ.

Δεύτερη περίπτωσι. Δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ αἴσθημά του, ἀλλὰ διστάζει νὰ τὸ φανερώσῃ.

Τρίτη περίπτωσι. Θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸ σκόπελο τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως καὶ νὰ περάσῃ στὸν ἐρωτικὸ δεσμό, χωρὶς νὰ πῇ τὴ μοιραία λέξι «σ' ἀγαπῶ».

Τέταρτη περίπτωσι. Τοῦ ἀρέσει νὰ παίζῃ μαζί σας, γιατὶ σᾶς βρίσκει χαριτωμένη καὶ γοητευτική, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὅλο. Δὲν ἔχει τὴ διάθεσι νὰ προχωρήσῃ περισσότερο κι' εἶναι λάθος σας νὰ παίρνετε τὰ πράγματα στὰ σοβαρά.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοῦ ἀποσπάσετε ἕνα βιαστικὸ καὶ πρώτιμο «σ' ἀγαπῶ», ποὺ δὲν θ' ἀνταποκρίνεται, ὅμως, στὰ πραγματικὰ αἰσθήματά του.

Τὴ δεύτερη θάπρεπε νὰ τὴν χαρακτηρίσωμε σὰν ἀνεψυχωσία. Οἱ ἄνδρες ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ φανερώσουν τὰ αἰσθήματά τους, ὅταν, μάλιστα, ὅλα τοὺς δίνουν προκαταβολικὰ τὴ βεβαιότητα γιὰ τὴν ἀνταπόκρισι ποὺ θὰ βροῦν σ' αὐτά, δὲν εἶναι ἀξιοσύστατοι. "Αν, ὅμως, αἰσθάνεσθε ὅτι ἔχετε περίσσεια ἀπὸ θέλησι, γιὰ ν' ἀντικαταστήσετε τὰ κενὰ τῆς δικῆς του, θὰ ἦταν δυνατὸν ἴσως νὰ μὴν δῆτε τίποτα τὸ δυσάρεστο ἢ τὸ ἀνώμαλο σ' αὐτὴ τὴν ἀντιστροφὴ τῶν ρόλων.

Στὴν τρίτη περίπτωσι, ἡ βιασύνη σας δὲ θὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς κρυφοὺς σκοποὺς, ποὺ ἐπιδιώκει ὁ ἄντρας.

Στὴν τέταρτη, τέλος, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταβάλετε ἕνα ἀθῶο κι' ἄκακο παιχνίδι σὲ μιὰ περιπέτεια μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

"Οπως βλέπετε, σὲ καμμιὰ σχεδὸν περίπτωσι δὲν εἶναι συμφέρον σας νὰ βιαστῆτε.

Ἀλλὰ τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμετε;

Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη συμβουλὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Ἀντὶ νὰ βιαστῆτε νὰ μιλήσετε γιὰ τὴν ἀγάπη σας, θὰ προσπαθήσετε νὰ φέρετε τὸν ἄνδρα στὴ θέσι ὥστε νὰ σᾶς πῇ τὴ μοιραία φράσι: «Σ' ἀγαπῶ». Ἀφῆστε του αὐτὴ τὴν πρωτοβουλία. Εἶναι προτιμότερο γιὰ σᾶς. Ἕνας ἄνδρας σκέπτεται συνήθως πρότοῦ ἀποφασίσῃ νὰ πῇ αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις. Ἐκτὸς ἂν εἶναι ἐπιπόλαιος, πρᾶγμα ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχετε καταλάβει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἰσθηματικὰ ἀπρόοπτα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

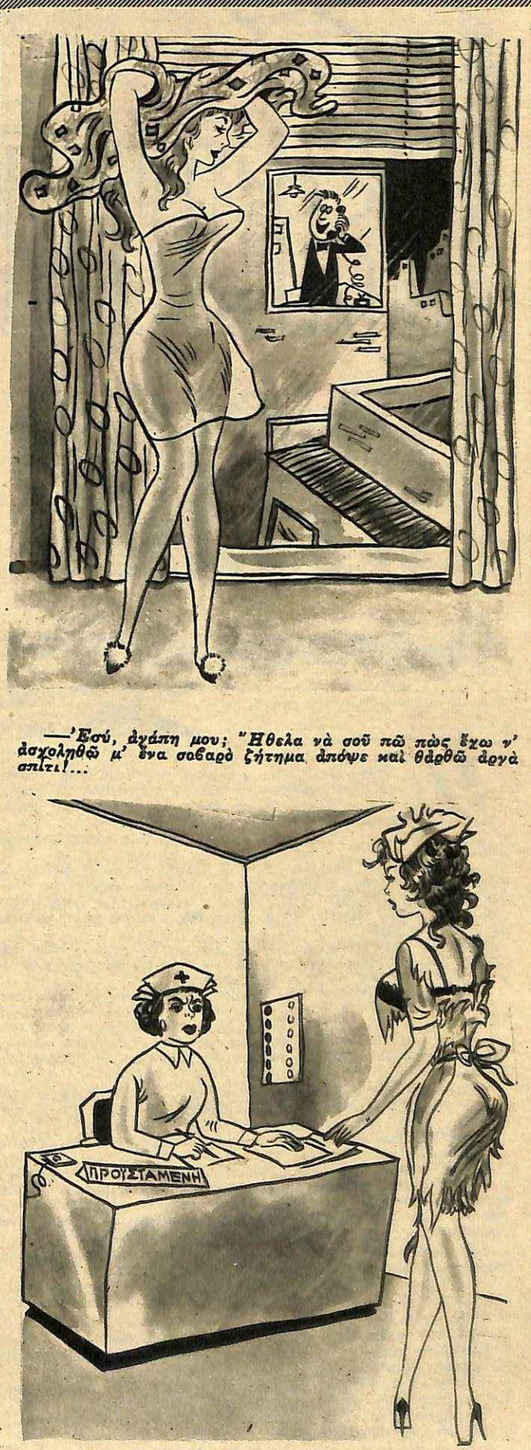

—Ἐσύ, ἀγάπη μου; Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πὼς ἔχω ν' ἀσχοληθῶ μ' ἕνα σοβαρὸ ζήτημα ἀπόψε καὶ θάρθω ἀργὰ σπίτι!...

— Νομίζω, κυρία προϊσταμένη, ὅτι στὸν ἄρρωστο τοῦ 37 ἐδώσαμε μεγάλη δόσι δυναμωτικοῦ!...

Τὸ τελευταῖο ὄνειρο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἀγάπη μου! φιθύρισε ἐκείνη, κρύβοντας τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του.

Ὁ Ἔλγουντ Κάρτερς ἄργησε νὰ πάη στὴν Τράπεζα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ — πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴ γραμματέα του νὰ μουρμουρίση ἀνάμεσα στὰ δόντια της, καθὼς περνοῦσε μπροστά της:

— Ὅταν ἀργῆ ὁ διευθυντής, τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ ὑπάλληλοι;...

Ὁ Ἔλγουντ τ' ἄκουσε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Γιατί, ἂν ἔπιανε κουβέντα μαζί της, θὰ διέκοπτε τὶς ὀνειροπολήσεις του. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε καθόλου. Ἦταν τόσο σίγουρος πὼς ἐκεῖνο ποὺ ὀνειρευότανε, δὲ θὰ γινόταν ποτέ, ὥστε ἤθελε νὰ τὸ χαρῆ τουλάχιστον μὲ τὴ σκέψη του...

Ποτὲ δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ ἕνα σχέδιό του. Ὅταν ἦταν μικρός, ἤθελε νὰ σπουδάση γιατρός, ἀλλὰ παντρεύτηκε πολὺ νέος κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ πιάση δουλειά.

Ἤλπιζε πὼς θἄκανε μιὰ μεγάλη οἰκογένεια κι' εἶχε ἀγοράσει ἕνα ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά του στὴν ἐξοχή. Ἡ γυναίκα του ὅμως, ἡ Ντόρα, εἶχε πεθάνει φέρνοντας στὸν κόσμο τὸ γυιό τους, τὸ Μπέν. Περίμενε πὼς θ' ἀποκτοῦσε τουλάχιστον μερικὰ ἐγγονάκια, ἀλλ' ἡ Νάνσυ, ἡ νύφη του, δὲν ἤθελε νὰ κάνη παιδιά.

Τώρα πιὰ εἶχε περάσει τὰ 45. Κι' ἐνῶ ὅλοι, στὴ μικρὴ πόλη ποὺ ζοῦσε, τὸν νόμιζαν γιὰ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο, ὁ ἴδιος ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του σὰν ἕνα δυστυχισμένο γέρο.

Μὰ ὅλα εἶχαν ἀλλάξει, τὸ περασμένο βράδυ, ὅταν ἡ Μπάρμπαρα τοῦ εἶχε ψιθυρίσει:

— Ἔλγουντ, δὲ θὰ μὲ φιλήσης γιὰ νὰ μοῦ πῆς καληνύχτα;

Ἡ Μπάρμπαρα ἦταν 35 χρονῶν καὶ πολὺ ὄμορφη. Τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια της καὶ τὰ ξανθά της μαλλιὰ τὴν κάνανε νὰ μοιάζη περισσότερο σὰν κοπελλίτσα, παρὰ σὰν γυναίκα παντρεμένη καὶ χωρισμένη.

Εἶχε ἔρθει στὴν πόλη, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κι' εἶχε ἀνοίξει ἕνα κατάστημα γυναικείων νεωτερισμῶν.

Ὁ Ἔλγουντ τὴν εἶχε πρωτοσυναντήσει στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του, γιατὶ ἦταν φίλη τῆς Νάνσυ. Ἀπὸ τότε, ἔκαναν μερικὲς φορὲς παρέα.

Καί, τὴν περασμένη νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ χώριζαν μπροστὰ στὴν πόρτα της, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν περίπατο, ἡ Μπάρμπαρα τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της.

Ἐκεῖνο τὸ φιλὶ τὸν ἔκανε τώρα νὰ ὀνειροπολῆ... Σκεφτόταν πόσο ὄμορφα θὰ ἦταν νὰ ξανάφτιανε μιὰ οἰκογένεια...

Τὴν ἀγαποῦσε τὴ Μπάρμπαρα καὶ θἄταν εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσε νὰ ζήση μαζί της.

Μὰ μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ τὸν προειδοποίησε πὼς οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ κατόρθωνε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε...

Σηκώθηκε νευρικὰ καὶ ξαναβγῆκε ἔξω. Ἡ γραμματέας του τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, ἔκπληκτη. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀφίσει τὸ γραφεῖο του, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς!

Μπῆκε στ' αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ πάρκο. Ἐκεῖ, στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς πόλεως, πουλιόταν ἕνα θαυμάσιο σπίτι.

Ἦταν χτισμένο μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα τοῦ εἶχαν προτείνει νὰ τ' ἀγοράση καὶ εἶχε ἀρνηθῆ.

— Τί νὰ τὸ κάνω ἐγώ; εἶχε πῆ. Ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ μείνη ἕνα νέο ζευγάρι.

Μὰ τώρα σκεφτόταν πόσο θὰ ταίριαζε στὴ Μπάρμπαρα...

Ἤξερε πὼς ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ὅταν, λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὑπόγραψε τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς. Τὸ σπίτι ἦταν δικό του πιά.

Πῆρε τὰ κλειδιὰ καὶ πῆγε νὰ τὸ ξαναδῆ. Τοῦ φάνηκε ἀκόμα πιὸ ὄμορφο ἀπ' ὅσο τὴν πρώτη φορά. Φαντάστηκε τὴ Μπάρμπαρα νὰ στέκεται μπροστὰ στὰ μεγάλα παράθυρα, ποὺ βλέπανε στὸν κῆπο, καὶ χαμογέλασε.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο καὶ νέο, πολὺ νέο! Ἔπρεπε νὰ μιλήση σὲ κάποιον γιὰ τὴν εὐτυχία του!

Ξεκίνησε ἀποφασιστικὰ γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ γυιοῦ του.

Ὁ Μπὲν ἦταν παιδίστορος.

Ὅταν μπῆκε ὁ πατέρας του στὸ γραφεῖο του, ἐξέταζε ἕνα μπέμπη ποὺ στρίγγλιζε.

— Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦταν, ἂν ἀποφάσιζε ἡ Νάνσυ νὰ μοῦ χαρίση ἕνα μωρό! εἶπε στὸν πατέρα του ἀναστενάζοντας. Μὰ αὐτὴ ἔχει τὸ νοῦ της ἀλλοῦ.

— Εἶναι μικρὴ ἀκόμα. Θ' ἀλλάξη... τὸν παρηγόρησε ὁ Ἔλγουντ.

— Μπᾶ, δὲν τὸ πιστεύω! Ξέρεις τί θέλει τώρα; Νὰ γίνη συνεταῖρος τῆς Μπάρμπαρα. Δὲ μπορεῖ, λέει, νὰ μὴν κάνη τίποτα. Θέλει νὰ δουλέψη.

Ἐγώ, βέβαια, ἔχω τὶς ἀντιρρήσεις μου, ἀλλὰ δὲ μπορῶ καὶ νὰ τῆς τὸ ἀπαγορέψω. Ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ πῆς καὶ σὺ τὴ γνώμη σου, πατέρα.

Σὰ νἄσπασε ξαφνικὰ κάτι μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Ἔλγουντ...

Ἡ Νάνσυ ἤθελε νὰ γίνη συνέταιρος τῆς Μπάρμπαρα. Θὰ τὸ ἤθελε, φυσικά, κι' ἡ Μπάρμπαρα, γιατὶ δὲν εἶχε μεγάλα κεφάλαια καὶ δυσκολευόταν στὴ δουλειά της. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἔκανε τόσον καιρὸ παρέα μαζί του καὶ ποὺ τὸν εἶχε φιλήσει!

Ἤθελε νὰ τὸν ἔχη μὲ τὸ μέρος της, ἂν ὁ Μπὲν ἀρνιόταν στὴ γυναίκα του νὰ ἀνακατευτῆ μὲ τὸ ἐμπόριο.

Ἔνοιωσε ξαφνικὰ σὰν νὰ γερνοῦσε κατὰ 10 χρόνια... Τί ἀνόητος ποὺ ἦταν νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ζωὴ ξανάρχιζε γι' αὐτόν, ὅτι μιὰ γυναίκα μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήση!...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήση στὸ γυιό του.

Σὲ μισὴ ὥρα, βρισκόταν πίσω στὸ γραφεῖο του. Δὲν εἶχε προλάβει νὰ καθήση καλὰ-καλά, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἡ Μπάρμπαρα.

Ἦταν ὅμορφη, ὅπως πάντα, ἀλλὰ φαινόταν ἀνήσυχη καὶ νευρική.

— Ἔλγουντ, θέλω νὰ μὲ βοηθήσης, τοῦ εἶπε χωρὶς προλόγους. Βρίσκομαι σὲ δύσκολη θέση.

— Ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς. Τὰ οἰκονομικά σου... ἄρχισε ὁ Ἔλγουντ.

— Τὰ οἰκονομικά μου πᾶνε πολὺ καλά, τὸν διέκοψε. Δὲν ξέρω ὅμως τί νὰ κάνω μὲ τὴ Νάνσυ... Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, μοῦ πρότεινε νὰ συνεταιριστοῦμε. Δὲ θέλω νὰ μοιραστῶ μὲ κανένα τὴ δουλειὰ ποὺ ἔφτιαξα μὲ τὰ χέρια μου, ἀλλὰ δὲ βρίσκω τὸ θάρρος νὰ τῆς τὸ πῶ. Φοβᾶμαι πὼς θὰ θυμώση... Τί θέλει τώρα ν' ἀνακατευτῆ μὲ τέτοια πράγματα; Αὐτὴ ἔχει τὸ σπίτι της, τὸν ἄντρα της...

— Δηλαδή, δὲν τὴ θέλεις γιὰ συνέταιρο; φώναξε ὁ Ἔλγουντ.

— Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης! ἀναστέναξε ἡ νέα γυναίκα. Αὐτὸ τὸ μαγαζὶ εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἔχω στὸν κόσμο. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορές, ἀντὶ νὰ κάθωμαι νὰ παιδεύουμαι μὲ τὶς πελάτισσες, νὰ νανούριζα τὸ μωρό μου... Μά, ἀφοῦ δὲν ἔχω οἰκογένεια, θέλω νἄχω τουλάχιστον τὴ δουλειά μου ἐντελῶς δική μου.

— Μπάρμπαρα, ἄκουσε... Ἴσως... ἴσως νὰ μπορῆς ν' ἀφίσης ὁλόκληρο τὸ μαγαζὶ στὴ Νάνσυ... εἶπε ἀδέξια ὁ Ἔλγουντ. Σήμερα ἀγόρασα ἕνα σπίτι... γιὰ σένα, Μπάρμπαρα... Ἂν θέλης νὰ πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε ἀπόψε...

Τὸ μικρὸ χεράκι της, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ γραφεῖο, ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Ἔλγουντ! Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ εἶπες; μουρμούρισε.

— Ναί, Μπάρμπαρα, τὸ σκεφτόμουν ὅλη τὴ νύχτα. Μόνο ποὺ φοβόμουν πὼς δὲ θἄθελες νὰ μὲ παντρευτῆς...

Σηκώθηκε καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

— Θέλεις λοιπόν; Πές μου! τὴν παρακάλεσε ἀνυπόμονα.

— Ἀγάπη μου! ψιθύρισε ἐκείνη, κρύβοντας τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του.

Τὸ τελευταῖο, τὸ μεγαλύτερο ὄνειρο τοῦ Ἔλγουντ Κάρτερς, εἶχε πραγματοποιηθῆ.

ΤΖΩΝ ΡΗΖ

Γυναίκες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΜΕΡΕΣ ὁλόκληρες φυσοῦσε ὁ καταστρεπτικὸς ἄνεμος πάνω ἀπὸ τὴν ἔρημο τῆς Γαδέρας. Μέρες ὁλόκληρες βογγοῦσε κι' οὔρλιαζε καὶ σφύριζε, χωρὶς καμμιὰ διακοπή. Ἦταν μιὰ ἀνεμοθύελλα, ποὺ διέλυε ὅλα τὰ καραβάνια κι' ἔθαβε ἀνθρώπους καὶ καμῆλες. Ὅταν ἐπὶ τέλους σταμάτησε, μιὰ νέκρα διαδέχτηκε ὅλο ἐκεῖνο τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφή. Τότε ἀκριβῶς φάνηκε ἕνα παράξενο πουλί, πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ βασίλειο τοῦ Σαβᾶ, ποὺ ἦταν χαμένο πίσω ἀπὸ πανύψηλα βουνὰ καὶ ἄγονες πεδιάδες. Βασίλισσα τοῦ τόπου ἦταν ἡ Μακέδα ἡ Βαλκίς, ποὺ ἡ ὀμορφιά της, τὰ πλούτη της κι' ἡ σοφία της, δὲν εἶχαν σύγκρισι. Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ Βίβλος, δὲν ἔχει μείνει τόσο θρυλικὴ στὴν ἱστορία ὅσο ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ. Γιὰ νὰ συγκεντρώση κανεὶς ὅλ' αὐτὰ ποὺ γράφτηκαν γύρω ἀπὸ τὴ ζωή της καὶ τ' ὄνομά της, ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια ὡς σήμερα, θὰ χρειαζόντουσαν τόμοι ὁλόκληροι.

Τὸ πουλὶ ἦρθε καὶ κάθησε σὲ μιὰ μαρμάρινη κολώνα, σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐξῶστες τοῦ παλατιοῦ. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ Μακέδα ρέμβαζε μελαγχολικά. Φοροῦσε ἕνα ἐλαφρὸ χιτῶνα ἀπὸ ζωηρὴ πορφύρα, χωρὶς πόρπη γιὰ ζώνη καὶ χωρὶς ἄλλα κεντήματα, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ ἀστέρια χρυσᾶ, ποὺ σημάδευαν τὴ θέσι τῶν στηθῶν της. Τὸ λεπτὸ ὕφασμα, ἔπεφτε ἁπαλὰ ὡς κάτω στοὺς ἀστραγάλους της. Κομψὰ ὑποδήματα, ἀπὸ δέρμα γαλάζιο, σφίγγανε τὰ μικρά, παχουλά της πόδια. Οἱ ὦμοι της ἦταν λεπτοί. Κι' ὅλο τὸ εὐλύγιστο κορμί της, ἔμοιαζε σὰν ἕνα σπάνιο ἄνθος, ποὺ ἀνάδινε ἕνα βαθὺ μεθυστικὸ ἄρωμα. Ὁ ἥλιος κυλοῦσε γρήγορα σὰν μιὰ μεγάλη σφαῖρα, στὸν πυρπολούμενο ὁρίζοντα τῆς ἐρήμου. Ἡ Μακέδα ἔστρεψε ὁλόγυρα τὸ βλέμμα της.

Ἀπὸ κεῖ πάνω, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ της, μποροῦσε μὲ μιὰ ματιὰ ν' ἀγκαλιάση ὁλόκληρη τὴν πόλι. Ἡ Μακέδα ἀναστέναξε:

— Ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη. Πολὺ εὐτυχισμένη. Κι' ὅμως δὲν εἶμαι. Γιατί;

— Γιατὶ εἶσαι μόνη, ἀκούστηκε δίπλα της μιὰ φωνή. Ὡς πότε θὰ ζῆς ἔτσι; Τὸ βασίλειό σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄντρα. Πρέπει νὰ παντρευτῆς, Μακέδα. Μόνο ἔτσι θὰ γνωρίσης τὴν εὐτυχία.

— Νὰ παντρευτῶ; ρώτησε ἐκείνη ἀνατριχιάζοντας ἐλαφρά. Πῶς εἶναι δυνατόν; Οἱ θεοὶ μὲ προίκισαν μὲ περισσὴ σοφία. Πῶς θ' ἀνεχτῶ στὸ πλευρό μου ἕναν ἄνθρωπο κατώτερο στὸ μυαλὸ ἀπὸ μένα; Ἄ, ὄχι Ζάρτα! Θὰ μείνω παρθένα. Κι' ὅταν πεθάνω, τὸ βασίλειό μου ἂς τὸ κυβερνήσουν οἱ Ἑκατὸ Ἄρχοντες.

Ὁ ἱερέας χαμογέλασε.

— Ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ γιατὶ δὲ θὲς νὰ πιστέψης στὴν ὕπαρξι ἑνὸς βασιλέα πιὸ σοφοῦ ἀπὸ σένα; Γιατὶ δὲν παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχει μιὰ χώρα, πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημο, ἀσύγκριτα πιὸ λαμπρὴ ἀπὸ τὴ δική σου; Ἄ, μικρὴ βασίλισσα! Τ' ὡραῖο κεφάλι σου εἶναι ἀγύριστο. Ἀλλὰ μιὰ μέρα θὰ μετανοιώσης. Κύτταξε ὅμως νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά.

Ἡ Μακέδα χτύπησε πεισματικὰ τὸ πόδι της στὴ γῆ.

— Ἂν ἦσουν πιὸ νέος κι' ἂν δὲ σ' ἀγαποῦσα, θἄβαζα νὰ σὲ μαστιγώσουν! φώναξε κατακόκκινη ἀπὸ θυμό. Δὲ θέλω πιὰ ν' ἀκούσω γιὰ τὸ Σολομῶντα, οὔτε γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ! Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ὑπῆρχαν, ὁ βασιλέας τῶν Ἑβραίων θὰ ἦταν πολὺ κατώτερός μου στὸ μυαλὸ κι' ἡ πρωτεύουσά του, χωριὸ μπρὸς στὴ δική μου.

Ὁ Ζάρτας τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὰ χέρια.

— Ὅλη ἡ σοφία σου χάνεται μπρὸς στὴν ἐπιμονή σου, τῆς εἶπε. Κι' ὁ Σολομὼν κι' ἡ Ἱερουσαλὴμ ὑπάρχουν καὶ τὸ ξέρεις. Καραβάνια ποὺ ἔρχονται ἀπὸ κεῖ, μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ βασιλέα καὶ τὴ χώρα του. Ταξίδεψε, Μακέδα, πήγαινε νὰ τὸν βρῆς! Ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ νομίζεις, φύγε! Φύγε κι' ἔλα πίσω στὸ βασίλειό σου, γιὰ νὰ κυβερνήσης ὡς παρθένα.

Κάτι πῆγε νὰ πῆ ἡ πεντάμορφη νέα. Ἔμεινε ὅμως ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ὁ Ζάρτας γύρισε νὰ δῆ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή της. Πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μαρμάρινες στῆλες τοῦ ἐξώστη, ἕνα πουλὶ στεκόταν καὶ τοὺς παρατηροῦσε. Τόσο ἡ βασίλισσα, ὅσο κι' αὐτός, ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα τέτοιο φτερωτὸ πλάσμα. Ἡ Μακέδα γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἱερέα.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθινό; ρώτησε. Ἢ μήπως κι' οἱ δυὸ ὀνειρευόμαστε;

Προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ πουλὶ δὲν κινήθηκε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζη μὲ τὰ χάντρινα μάτια του. Κι' ἄξαφνα, φτερουγίζοντας, πῆγε καὶ κάθησε στὸν ὦμο της μὲ μιὰ κραυγὴ ποὺ ἔμοιαζε ἀνθρώπινη. Τρόμαξε ἡ βασίλισσα κι' ἔκανε πίσω γιὰ ν' ἀμυνθῆ. Ὁ ἱερέας ὅμως, ἅπλωσε ἤρεμα τὸ χέρι του, πῆρε τὸ πουλὶ καὶ τὸ κύτταξε πολλὴ ὥρα σιωπηλός. Τὰ μάτια του περιεργάζονταν τὰ πόδια του, ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ κοραλλιοῦ. Στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ὁλόχρυση θήκη. Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τὴν ἄνοιξε. Ἀπὸ μέσα ἔπεσε ἕνας μικρὸς πάπυρος. Ὁ Ζάρτας ἔσκυψε, τὸν πῆρε, καὶ διάβασε μεγαλόφωνα: «Λένε πὼς ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ εἶναι σοφή. Θὰ τὸ πίστευα, ἂν μοῦ ἔστελνε πίσω τὸν ταχυδρόμο μου, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα αἰνίγματά της — Σολομών».

Θυμωμένη ἡ βασίλισσα, ἅρπαξε τὸν πάπυρο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἱερέα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν ποδοπατήση. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε. Γύρισε τὸν πάπυρο ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ χάραξε ἕνα παράξενο σχέδιο: Ἐννέα φεγγάρια στὴ σειρὰ καὶ μιὰ καμήλα. Τίποτ' ἄλλο. Δίπλωσε ὕστερα τὸν πάπυρο, τὸν τοποθέτησε στὴ θήκη του κι' ἄφησε πάλι τὸ πουλὶ νὰ ξαναφύγη.

— Θὰ δοῦμε λοιπὸν τὴ σοφία του, εἶπε στὸ Ζάρτα. Τοῦ ἔστειλα τὸ πιὸ ἁπλὸ αἴνιγμα. Ἂν τὸ ἐξηγήση, τότε θὰ πῶ πὼς εἶναι πιὸ σοφὸς ἀπὸ μένα.

Ὁ ἱερέας δὲ ρώτησε νὰ μάθη τί σήμαινε ἐκεῖνο τὸ σχέδιο, γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Μακέδα δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ πῆ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ αἰνίγματα ἦταν τῆς μόδας κι' ἡ Βίβλος εἶναι γεμάτη ἀπὸ αὐτά. Ἔτσι ἄρχισε νὰ περνᾶ ὁ καιρός. Κι' ἄξαφνα, ἕνα πρωΐ, τὸ πουλὶ ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ βασίλισσα ἀνυπομονοῦσε.. Ἄνοιξε τὴ μικρὴ θηκούλα, πῆρε ἀπὸ μέσα τὴν περγαμηνὴ καὶ διάβασε: «Σὲ περιμένω σ' ἐννέα μῆνες».

Ἡ Μακέδα δάγκασε τὰ χείλη της.

— Μὲ νίκησε, εἶπε. Θὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω.

Κι' ἄρχισε τὴν προετοιμασία τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ. Οἱ καλύτερες καμῆλες τοῦ βασιλείου της διαλέχτηκαν καὶ στολίστηκαν μὲ χρυσᾶ κι' ἀργυρᾶ στολίδια. Τὸ φορεῖο της ἦταν ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. Σαράντα ὀχτὼ σκλάβοι τὸ σήκωναν. Δώδεκα γυναῖκες μποροῦσαν νὰ ξαπλωθοῦν μὲ ἄνεσι, πάνω σ' ἕνα γαλάζιο χαλί, ὅλο μαξιλάρια καὶ μετάξια. Καὶ τὸ ὕψος του ἦταν τέτοιο, ποὺ δὲν ἔφτανε κανεὶς τὴν ὀροφὴ οὔτε μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς ριπιδίου. Τὸ βάθος του ἦταν ἀπὸ ξύλο κέδρου, σκεπασμένο μ' ἕνα μακρὺ πέπλο ἀπὸ πορτοκαλλὶ ὕφασμα. Σὲ κάθε πλευρό του, ἕνα μεγάλο χρυσὸ λιοντάρι, στεκόταν σὲ συμβολικὴ ἀγέρωχη στάσι. Ἡ συνοδεία της ἦταν περίφημη. Τὴν ἀποτελοῦσαν τὰ μέλη τῆς Αὐλῆς της, ἑκατοντάδες ἀξιωματικοὶ καὶ χιλιάδες στρατιῶτες, ὅλοι ντυμένοι μὲ μεγάλη πολυτέλεια.

Ὁ Ζάρτας τὴν κυττοῦσε χαμογελῶντας.

— Σωστὴ ἐκστρατεία, τῆς ἔλεγε. Πρόσεξε ὅμως: Μὴν πᾶς νὰ ἐκπλήξης καὶ ἐκπλαγῆς!

— Ξέρω τί κάνω, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Ὁ Σολομὼν εἶναι ἕνας καυχησιάρης καὶ τίποτα περισσότερο.

Ἡ συνοδεία κίνησε ἐπὶ τέλους ἕνα πρωΐ. Ἀλλὰ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου της καὶ μπῆκε στὴν ἔρημο τῆς Γαδέρας, ἡ Μακέδα πρόσταξε νὰ περπατοῦν μονάχα τὴ νύχτα. Τὴν ἡμέρα θὰ ἔμεναν στὶς κατασκηνώσεις. Ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς της ἦταν ὁ Νακπάλ. Ἕνα βράδυ τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ φτάσουμε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἀκριβῶς σὲ τρεῖς μῆνες. Θὰ τὰ καταφέρης;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Παρ' ὅλο ποὺ περπατᾶμε μόνο τὶς νύχτες, γιὰ νὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ μᾶς χρειάζονται τὸ πολὺ δύο μῆνες. Ἐμεῖς ὅμως θὰ φτάσουμε τὴν τελευταία ἀκριβῶς μέρα τοῦ τρίτου μήνα. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου;

Ἡ ἀκολουθία της ἀποροῦσε. Δὲν ἤξερε, οὔτε μποροῦσε νὰ φανταστῆ σὲ τί ἀπέβλεπαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ καμώματα. Ὡστόσο ἡ βασίλισσα εἶχε τὸ σκοπό της. Κι' ἄξαφνα, μιὰ νύχτα, ἀνεβαίνοντας ἕνα λόφο, ἀντίκρυσαν κάτω τους τὴν ἀσύγκριτη πολιτεία τοῦ Σολομῶντος. Ἦταν ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἡ αὔρα ἔφερνε ὡς ἐκεῖ πάνω μοσχοβολιὲς καὶ ἀρώματα. Ἡ Μακέδα εἶδε, θαύμασε κι' ἀπόρησε. Ἦταν στ' ἀλήθεια ὡραία ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου της, τὸ Κιτόρ. Ὅμως ἡ πόλι αὐτὴ ποὺ ἀντίκρυζαν τώρα τὰ μάτια της, εἶχε κάτι τὸ συγκλονιστικό, κάτι τὸ ἀπαράμιλλο. Μήπως λοιπὸν εἶχε δίκιο ὁ Ζάρτας, ποὺ τὴ βίαζε νὰ ταξιδέψη, γιὰ νὰ συναντήση τὸ Σολομῶντα; Ἔπρεπε βέβαια ὁ φημισμένος αὐτὸς βασιλέας, νὰ εἶναι σεβάσμιος γέροντας. Ἔτσι τὸν φανταζόταν: Μὲ μεγάλη ἄσπρη γενειάδα καὶ κατάλευκα μαλλιά.

Γιὰ νὰ μποῦν στὴν Ἱερουσαλήμ, θ' ἄφηνε νὰ ξημερώση. Ἦταν βέβαιη ὡστόσο, πὼς κανεὶς δὲν εἶχε πάρει εἴδησι τὴν ἄφιξί της. Αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε. Γιατὶ ἤθελε, ἐντελῶς ξαφνικά, νὰ μπῆ στὴν περίλαμπρη ἐκείνη πολιτεία καὶ νὰ ξαφνιάση τοὺς κατοίκους της μὲ τὴν ἀναπάντεχη ἐμφάνισί της. Πολὺ ὅμως προτοῦ φωτίση, ἀντήχησαν τὰ κέρατα πάνω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ συνοδεία τῆς βασίλισσας τοῦ Σαβᾶ, ποὺ δὲν εἶχε κλείσει μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶδε τότε ν' ἀνεβαίνουν τὸ λόφο ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει, ἑκατοντάδες ὁπλίτες. Ἐρχόντουσαν μὲ λάβαρα καὶ κλάδους φοινίκων. Ὁ Νακπὰλ ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τὴν ὑψηλή του κυρία. Νόμιζε πὼς κοιμόταν. Τὴ βρῆκε ὅμως νὰ κάθεται στὸ φορεῖο της, μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸ πηγοῦνι της.

— Ἔρχονται νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν, τῆς εἶπε. Σήμερα ἀκριβῶς εἶναι ἡ τελευταία μέρα τοῦ τρίτου μήνα, ἀπὸ τότε ποὺ ξεκινήσαμε.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἐσὺ ἐκτέλεσες τὴν ἐντολή μου μὲ ἀκρίβεια. Δυστυχῶς ὅμως σὲ τίποτα δὲν ὠφέλησε. Νόμιζα πὼς θὰ ξαφνιάσω καὶ ξαφνιάστηκα. Εἶχε δίκιο ὁ Ζάρτας.

Τὸ καραβάνι της ἦταν τὸ μεγαλύτερο, ποὺ εἶχε φτάσει ποτὲ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ ἔγινε δεχτὴ μὲ μεγάλες τιμές. Ὅμως κι' ὁ βασιλέας Σολομών, ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε λάβει τόσο βαρύτιμα δῶρα.

Ἦταν περίεργο. Ἡ Μακέδα, ποὺ περίμενε νὰ τὸν δῆ γέρο κι' ἀσπρομάλλη, ἔβλεπε τώρα μπροστά της ἕναν ἄντρα ψηλὸ καὶ καλοδεμένο, μ' ἔξυπνο πρόσωπο.

— Ἔχω ἀκουστὰ γιὰ τὴ σοφία σου, τοῦ εἶπε μὲ ἁπλότητα. Τὰ καραβάνια ποὺ ἔρχονται στὴ χώρα μου, μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ σένα.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἀκούσει γιὰ τὴ δική σου σοφία, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλέας. Ἀλλὰ κανεὶς δὲ μοῦ μίλησε ὡς τώρα γιὰ τὴν ὑπέροχη ὀμορφιά σου. Τὸ κάλλος εἶναι πιὸ εὔγλωττο ἀπ' ὅλες τὶς ἐξυπνάδες τοῦ κόσμου.

Ἡ Μακέδα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Πές μου, τὸν ρώτησε, πῶς κατάλαβες ὅτι θὰ ἐρχόμουν ἐδῶ ἀκριβῶς σ' ἐννέα μῆνες καὶ μοῦ τὄγραψες μὲ τὸ ταχυδρομικὸ πουλί σου;

Ὁ Σολομὼν χαμογέλασε.

— Εἶναι πολὺ ἁπλό, ἀπάντησε. Τὰ ἐννέα φεγγάρια ποὺ ζωγράφισες, ἦταν οἱ ἐννέα μῆνες ποὺ ἔθετες στὸν ἑαυτό σου ὡς προθεσμία. Κι'ἡ καμήλα σήμαινε τὴν ἀπόφασί σου νὰ ταξιδέψης.

Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ τὸν ξαναρώτησε:

— Καὶ πῶς ἀντελήφθης ὅτι θὰ ἐρχόμουν ἐγὼ κι' ὅτι δὲν προσκαλοῦσα ἐσένα στὸ βασίλειό μου;

— Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ ἐξηγήση κανείς. Ἂν ἡ καμήλα πήγαινε πρὸς τὸ νότο, αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς ἔπρεπε νἄρθω ἐγώ, ἀφοῦ ἡ χώρα σου βρίσκεται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐφόσον ὅμως κατευθυνόταν πρὸς τὴν Ἀνατολή, αὐτὸ ἔδειχνε πὼς ἐσὺ θἄρχόσουν σὲ μένα.

— Ὡραῖα, ἀποκρίθηκε ἡ Μακέδα. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῆς γιατὶ ταξίδευα μονάχα τὴ νύχτα;

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἂν μοῦ ὁμολογήσης πόσο διάστημα σοῦ χρειάστηκε, γιὰ νὰ προετοιμάσης αὐτὸ τὸ ταξίδι.

— Ἔξη μῆνες.

— Γιὰ νὰ φτάσης λοιπὸν στὴ χώρα μου ἀπὸ τὴ χώρα σου, χρειαζόσουν μονάχα δύο. Ἀλλ' ἤθελες νὰ κρατήσης τὸ λόγο σου καὶ νἄρθης ἀκριβῶς στοὺς ἐννέα. Τὸ καραβάνι σου λοιπὸν ταξίδευε μονάχα τὶς νύχτες, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτο, γιὰ νὰ μακρύνης τὴν ἀπόστασι. Καὶ δεύτερο, γιὰ νὰ μὴ χαλάση ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀέρας τῆς ἐρήμου τὴ λεπτὴ καὶ ὡραία σου ἐπιδερμίδα.

Ἔτσι κουβεντιάζοντας καὶ παίζοντας μὲ τὰ αἰνίγματα, βασιλέας καὶ βασίλισσα, περνοῦσαν τὸν καιρό τους. Πολὺ γρήγορα, ἡ Μακέδα διαπίστωσε ὅτι ὁ Σολομὼν ἦταν πραγματικὰ σοφός. Πολὺ πιὸ σοφὸς ἀπὸ τὴν ἴδια. Τὸ ταξίδι ὡστόσο στὴν Ἱερουσαλήμ, εἶχε κι' ἄλλο ἕνα σκοπό: Νὰ προσπαθήση νὰ πετύχη μιὰ συμμαχία ἀνάμεσα στὶς δυὸ χῶρες τους. Τὰ κατάφερε μιὰ χαρά, χωρὶς νὰ βρῆ τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο. Γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ γεγονός, δόθηκαν μεγάλες γιορτὲς στ' ἀνάκτορα, ποὺ κράτησαν δώδεκα ὁλόκληρα μερόνυχτα. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῆς συνοδείας, ποὺ εἶχε φέρει μαζί της ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ, κλήθηκε νὰ λάβη μέρος στὸ συνεχὲς αὐτὸ δεῖπνο. Ἔβλεπε κανεὶς στὸ μέσο τῶν βασιλικῶν κήπων — ὅπως σὲ πεδίο μάχης ὅταν καῖνε τοὺς νεκροὺς — μεγάλες ζωηρὲς φωτιές, ὅπου ψήνανε βώδια.

Ξάφνου βαθειὰ σιγὴ ἁπλώθηκε ὁλόγυρα. Τὸ παλάτι φωτίστηκε μονομιᾶς. Στὴν πιὸ ψηλή του ταράτσα, ἡ μεσαία πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ γυναῖκα, ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ, ντυμένη μὲ μαῦρα φορέματα, φάνηκε στὸ κατῶφλι. Πλεξοῦδες ἀπὸ μαργαριτάρια, κατέβαιναν ὡς τὶς ἄκρες τοῦ στόματός της. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα παράξενο ὄργανο, ὄστρακο μεγάλο, μὲ τρεῖς τεντωμένες χορδὲς στὸ βαθούλωμά του. Χτύπησε τὴ μιά. Κατόπι τὴ δεύτερη καὶ τὴν τρίτη. Κι' ἄξαφνα ἡ φωνή της ἀκούστηκε βαθειά, παράξενη, μυστηριακή. Ἦταν ἕνα τραγοῦδι τῆς χώρας της, ποὺ μιλοῦσε γιὰ φωτιὲς καὶ πολέμους, γιὰ θάλασσες καὶ τρικυμίες, γιὰ σεισμοὺς καὶ ἡφαίστεια. Καὶ συνέχιζε:

— Μὰ ὅλα αὐτὰ χάνονται καὶ σβύνουν καὶ δὲν ὑπάρχουν οὔτε σὰν ἀνάμνησι, ὅταν τὰ χείλη σου σμίξουν μὲ τὰ χείλη τοῦ ἀγαπημένου! Ὤ, σ' ἀναζητοῦσα νύχτες ὁλόκληρες. Ὅταν ξυπνοῦσα, τέντωνα τὰ χέρια μου καὶ σὲ προσκαλοῦσα. Ἔστελνα σκλάβους σ' ὅλες τὶς πολιτεῖες καὶ τοὺς θανάτωνα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, σὰν γύριζαν χωρὶς ἐσένα.

Ἡ φωνή της γλύκαινε. Ἔπαιρνε μιὰ βαθειά, ἀσύγκριτη θέρμη.

— Τώρα σὲ βρῆκα καὶ δὲ σ' ἀναζητῶ πιά. Τώρα εἶσαι κοντά μου κι' ἀκούω τὴν ἀνάσα σου, βλέπω τὰ μάτια σου καὶ γίνομαι ἕνα μαζί τους. Ὅμως ποτὲ δὲ μὲ φίλησες. Ποτὲ δὲν ἄγγιξες τὰ χέρια μου. Γιατὶ δὲν τολμᾶς, ἀγαπημένε μου; Γιατί;

Ἔστρεψε τὸ βλέμμα της καὶ τὸ κάρφωσε στὸ Σολομῶντα, ποὺ τὴν κυττοῦσε μεθυσμένος, ὠχρός, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Ἡ Μακέδα εἶπε:

— Ἀπόψε ποὺ τὸ φεγγάρι εἶναι γεμᾶτο, θὰ σὲ περιμένω καὶ θὰ πλαγιάσω πάνω σὲ λουλούδια. Ἔλ' ἀγαπημένε μου! Ἔλα!...

Ἡ βασίλισσα φλογοβολοῦσε ἀνάμεσα στὴ λάμψι τῶν γυμνῶν σπαθιῶν. Ἡ λύρα της ἔπεσε, σώπασε. Καὶ σφίγγοντας τὴν καρδιά της μὲ τὰ δυό της χέρια, στάθηκε λίγες στιγμὲς μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀπολαμβάνοντας τὴ συγκίνησι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὴν ἄκουγαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Ὕστερα γύρισε ἀπότομα καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ βαρειὰ παραπετάσματα. Ὁ Σολομὼν ἀνέβηκε τρέχοντας σχεδὸν πίσω της. Πέρασε ἀπὸ θολωτοὺς διαδρόμους, καὶ τέλος στάθηκε μπρὸς στὴν ἀψιδωτὴ εἴσοδο τῶν διαμερισμάτων, ποὺ τὴ φιλοξενοῦσαν.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Νὰ μπῆ, λοιπόν; Τὸ παθητικό της τραγοῦδι ἦταν ἄραγε γιὰ κεῖνον; Κι' ἂν ἔκανε λάθος;

— Ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου χάνεται μπρὸς σ' ἕνα δισταγμό, ψιθύρισε. Κι' ὡστόσο φόβος μὲ κατέχει. Ἂς φύγω καλύτερα. Πρέπει νὰ ὑπάρξη κάποιος τρόπος, γιὰ νὰ τῆς δείξω τὴν ἀγάπη μου...

Τρεῖς φορὲς ἐπαναλήφτηκε ἡ ἴδια σκηνή. Τρία βράδυα συνέχεια, ἡ Μακέδα διαλάλησε τὸ ἐρωτικό της τραγοῦδι. Κι' ὁ Σολομὼν ἔφτασε τρεῖς φορὲς ἔξω ἀπὸ τὸν κοιτῶνα της, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ μπῆ. Ὡς πότε θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Ὡς πότε; Ὅμως ἐκείνη τὴ νύχτα ἀφόρητος καύσωνας σκέπασε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σολομὼν βγῆκε στὸν ἀπέραντο ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ του γιὰ ν' ἀναπνεύση. Κι' ἄξαφνα εἶδε τὴν ἀγαπημένη του, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ταράτσας, νὰ κοιμᾶται ἀνάλαφρα σ' ἕνα μαρμαρένιο πάγκο.

Σιωπηλός, κάθησε σιμά της. Ἕνας ὦμος, γλυστερὸς καὶ μελαψός, λεπτὸς στὴν κορυφή, μυώδης κοντὰ στὴ μασχάλη, τοῦ πρόσφερνε τὴν τρυφερότητά του.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια, ψιθύρισε. Ἀλλὰ τίποτα τὸ αἰώνιο δὲν ὑπάρχει...

Ὁ Σολομὼν πέρασε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ κυματιστὸ ἄνοιγμά τοῦ χιτώνα της. Ἔγειρε κατόπιν καὶ τὴ φίλησε στὸν ὦμο.

Ἡ Μακέδα ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὸν εἶδε κι' ἔβαλε τὰ χέρια της στεφάνι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ σοφία σου; τὸν ρώτησε. Γιατὶ ἄφησες νὰ χαθοῦν τόσες μέρες;

— Τὸ πιὸ δύσκολο αἴνιγμα, εἶναι ὁ ἔρωτας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Δύσκολα τὸ ξεδιαλύνει κανείς.

Ἔσμιξαν ἐκείνη τὴ νύχτα οἱ δυό τους καὶ τὴν ἑπομένη παντρεύτηκαν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἡ εὐτυχισμένη γυναῖκα ξαναγύριζε στὸ μικρό της βασίλειο. Μετέφερε τότε τὴν πρωτεύουσά της στὴν Ὑεμένη κι' ἐκεῖ τὴν ἐπισκεπτόταν κάθε χρόνο ὁ Σολομών, γιὰ νὰ μείνη τρία φεγγάρια μαζί της. Σ' ὅλο τὸ ἄλλο διάστημα ποὺ δὲ βλεπόντουσαν, ἀλληλογραφοῦσαν μὲ τὸ ταχυδρομικό τους πουλί, τὸν «ἀλέκτορα τῆς ἐρήμου», ὅπως τὸ ὀνομάζουν οἱ διάφοροι συγγραφεῖς.

Ὁ Σολομών, ποὺ ἔγραψε τὸ περίφημο «Ἆσμα Ἀσμάτων» καὶ τὶς «Παροιμίες», ἔγραφε στὴν ἀγαπημένη του στίχους μὲ ἀσύγκριτο πάθος. Κι' αὐτὴ φυσικὰ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀνάλογα, ἂν καὶ δὲ βρέθηκε κανένα κείμενο δικό της.

Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτό, ἡ Μακέδα ἀπόκτησε ἕνα παιδί, ποὺ ὠνομάστηκε Μπιάνα Ἐλ Χακίμ, ποὺ σημαίνει «Γυιὸς τοῦ Σοφοῦ». Τὸ παιδὶ αὐτὸ βασίλεψε ἀργότερα στὴν Ἀβησσυνία ὡς Μενελὶκ —ποὺ κι' αὐτὸ σημαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα— κι' ἔγινε ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάγονται οἱ σημερινοὶ βασιλεῖς τῆς Αἰθιοπίας. Οἱ θρύλοι λένε πολλὰ γύρω ἀπ' τὸ θέμα αὐτό. Κι' ἕνας ἀπ' ὅλους ἀναφέρει πώς, τόσο ὁ Σολομών, ὅσο κι' ἡ Μακέδα, στὰ βαθειά τους γεράματα, πῆγαν κι' ἔζησαν σιμὰ στὸ μοναχοπαῖδι τους, γιὰ νὰ τοῦ διδάξουν τὴ σοφία τους. Τότε ὁ Μενελὶκ τοὺς εἶπε:

— Περισσότερο ἀπὸ τὴ σοφία, προτιμῶ νὰ μοῦ διδάξετε τὴν καλωσύνη.

— Ὅταν εἶναι κανεὶς σοφός, εἶναι καὶ καλός, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Ἡ καλωσύνη ὅμως δὲ διδάσκεται. Γεννιέται καὶ πεθαίνει μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο.

Ὡστόσο ἀπ' ὅλους τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις, ἐκεῖνος ποὺ ἔζησε καὶ ποὺ διατηρήθηκε ἔντονα ὡς τὰ χρόνια μας εἶναι, ὅτι ἡ Μακέδα ἡ Βαλκίς, ὑπῆρξε ἡ πιὸ ὄμορφη κι' ἡ πιὸ ἔξυπνη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της. Ὅταν πέθανε, θάφτηκε στὰ τείχη τῆς Παλμύρας, ὅπου οἱ παλαιοὶ ἔδειχναν τὸν τάφο της κι' ἔλεγαν μὲ σεβασμό:

— Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ σοφία σου; τὸν ρώτησε ἡ Μακέδα. Γιατὶ ἄφησες νὰ χαθοῦν τόσες ἡμέρες;...

Η παιδική της ΝΕΛΛΗΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΑΝ πέθανε ἡ γυναῖκα του ἡ "Ιρμα, ὁ Φιρμὲν βρέθηκε ξαφνικὰ στὸ μεγάλο του σπίτι μονάχα μὲ τὴν κόρη του τὴν Κατερίνα, τεσσάρων χρόνων καὶ τὴ Νέλλη, τὴν ψυχοκόρη τους, ποὺ τὴν εἶχαν κοντά τους ἀπὸ πολὺ μικρή, ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμα ἡ μητέρα του.

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸ θάνατο τῆς "Ιρμας ὁ Φιρμὲν δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τῆς νύφης του, τῆς Σουζάνας, μιᾶς πικρόχολης γυναίκας, ποὺ τὴν φοβόντανε ὅλοι στὸ χωριὸ γιὰ τὴ φαρμακερή της γλῶσσα.

— "Ηρθα, Φιρμέν, ἀπὸ ὑποχρέωσι νὰ σοῦ πῶ ὅτι, τώρα ποὺ ἔμεινες μόνος στὸ σπίτι, δὲν πρέπει νὰ κρατήσῃς περισσότερο καντά σου τὴ Νέλλη...

— Μά, γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Φιρμέν.

— Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι τριάντα χρονῶν παλληκάρι κι' ἐκείνη εἶκοσι μονάχα ἐτῶν καὶ πολὺ ὄμορφη, ψιθύρισε ἡ Σουζάνα, χαμηλώνοντας ντροπαλὰ δήθεν τὰ μάτια της. "Εχει πάρει ἀπὸ τὴν προκομένη τὴ μητέρα της... Τὸ μῆλο κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ θὰ πέσῃ... Ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ σχολιάζῃ. Κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ! πρόσθεσε, ξεροθρχοντας. Καὶ ἂν καταλαβαίνῃς πῶς δὲ μπορεῖς νὰ ζήσῃς μόνος, ἔχω ὅπ' ὄψι μου ἕνα καλὸ καὶ τίμιο κορίτσι...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔβαλαν σὲ μεγάλη ἔγνοια τὸ Φιρμέν. Κι' ἕνα βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγαν κι' ἔβαλαν τὴν Κατερίνα νὰ πλαγιάσῃ, ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ, κομπιάζοντας, ἀόριστους ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Μὲ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε, ἐκείνη τὸν διέκοψε ἀπότομα.

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω περισσότερα! τραύλισε. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ πάρω τὰ πράγματά μου καὶ θὰ φύγω. Θὰ πάω στῆς μητέρας μου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ κάνατε τόσα χρόνια σὲ μιὰ ξένη... Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ...

Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ ἀναφιλλητά, ἐνῶ ψιθύριζε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια. Ἡ συνεφιὰ της ἔριξε τὸ Φιρμὲν σὲ μεγάλη ταραχή.

— Δὲ θὰ φύγῃς! εἶπε ἀποφασιστικά. Θὰ μείνῃς ἐδῶ κι' ὰς λέῃ ὁ κόσμος ὅ,τι θέλει.

— Ὄχι, ὄχι! ξεφώνισε ἡ Νέλλη. Πρέπει νὰ φύγω... εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγω γιατὶ σ' ἀγαπῶ!... Σ' ἀγάπησα χωρὶς νὰ τὸ θέλω!...

Κι' ἔκανε νὰ τραβήξῃ κατὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Φιρμέν, ἀνασταταωμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψι, ἔτρεξε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Τὴν ἀγκάλιασε μηχανικὰ κι' ἀναπρίχιασε μὲ τὴν ἐπαφὴ τοῦ νεανικοῦ ἐκείνου κορμιοῦ. Κάτι σὰ σεισμὸς ἔγινε μέσα του. Καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν πῶς, τὰ χείλη τους ἑσμίξαν σ' ἕνα φιλογερὸ παθητικὸ φιλί.

★

— Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποὺ κάναμε, Νέλλη; ψιθύρισε ὅταν συνῆρθαν ἀπὸ τὴν ἐρωτική τους μέθη.

— Μὴ μετανοῇς γιὰ τίποτα, ἀγάπη μου! τοῦ εἶπε ἐκείνη χαμογελώντας. "Αν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη... Πρέπει τώρα νὰ μείνω κοντά σου, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ Φιρμὲν νόμισε πῶς διέκρινε μιὰ λάμψι θριάμβου στὰ μάτια της. Καὶ πίστεψε πῶς ἔμαθε γιὰ ποιὸ λόγο ὑποχώρησε τόσο πρόθυμα.

— Α! τώρα σὲ καταλαβαίνω ἀπ' τὴν καλή, ποιὰ εἶσαι! βρυχήθηκε τρέμοντας ἀπὸ θυμό. Εἶσαι μιὰ ψεύτρα, μιὰ ὑποκριτρια! Προσποιήθηκες τὴν ἐρωτευμένη μαζί μου γιὰ ν' ἀποκτήσῃς δικαιώματα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... γιὰ νὰ μοῦ ζητᾶς ἴσως καὶ γάμο... Εἶχε δίκηο ἡ Σουζάνα. Τὸ μῆλο κάτω ἀπὸ τὴ μηλιὰ θὰ πέσῃ! "Ε! λοιπόν, τὸ κόλπο σου δὲν ἔπιασε! Αὔριο τὸ πρωῒ νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ... νὰ πᾶς στῆς μάννας σου! Δὲ θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!

Κι' ἔφυγε, βροντώντας τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν κατάπληξι, ποὺ εἶχε παραμορφώσει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Νέλλης.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε πολὺ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὴ δῇ. Παρακάλεσε μιὰ γειτόνισσα νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ της στὴν κόρη του, ὅσο θὰ λείπῃ «ἡ δεσποινίς».

Ὅταν γύρισε τὸ βράδυ, βρῆκε τὴν κόρη του, μὲ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα, στὸ σπίτι τῆς γειτόνισσας.

— Ἀδύνατο νὰ τὴν κάνω νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγε ἡ Νέλλη, τοῦ ἐξήγησε ἐκείνη.

— Μοῦ εἶπε πὼς πάει μασημιά! τραύλισε ἡ Κατερίνα ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της. Δὲ μὲ πῆρε μαζί της! Θέλω νὰ πάω κι' ἐγὼ κοντά της!

Ὁ Φιρμὲν εἶδε κι' ἔπαθε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὥσπου νὰ τὴ βάλῃ νὰ πλαγιάσῃ. Καὶ ὅταν, τέλος, τὴν πῆρε τὴ μικρὴ ὁ ὕπνος, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γυρνᾶ ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο στὸ ἔρημο πιὰ σπίτι, βασανισμένος ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς Νέλλης.

Τέλος—ἦταν περασμένα πιὰ μεσάνυχτα—ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἀπὸ τύψεις καὶ ντροπή. Δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ βροντὲς κι' ἀστροπελέκια. "Εξω, γινότανε χαλασμὸς κόσμου. "Οταν ὁ Φιρμὲν ἄνοιξε καῦκὰ τὰ μάτια του, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέφτηκε ἦταν ὅτι τὴν Κατερίνα τὴν ἔπιασε ἀπεριγραπτος φόβος ὅταν ἄκουε νὰ πέφτουν κεραυνοί. Κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἂν τυχὸν εἶχε ξυπνήσει.

Μὰ δὲν τὴ βρῆκε στὸ κρεβατάκι της! "Αρχισε τότε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, φωνάζοντας τὴν κόρη του, χωρὶς νὰ παίρνῃ κουμπὶ ἀπάντησι. Ἡ Κατερίνα εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι!

Τὸν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα. Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ βγῆκε ἔξω, νὰ βρῇ τὴν κόρη του. Ποῦ νὰ εἶχε πάει ἄραγε; Τί τῆς συνέβη;

★

Ἐκεῖ ποὺ τριγυρνοῦσε στοὺς ἐρημους καὶ σκοτεινοὺς δρόμους, κάτω ἀπὸ ραγνοῦ τραβᾶει, ξαφνικὰ θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς Κατερίνας: «Θέλω νὰ πάω στὴ Νέλλη!» Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς Νέλλης. Χτύπησε τὴν πόρτα μιὰ δυὸ φορές. Τέλος, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ φάνηκε ἡ Νέλλη.

— Ἡ Κατερίνα χάθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι! τῆς φώναξε ἀπὸ κάτω ὁ Φιρμέν. Μήπως εἶναι μαζί σου;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη. Περίμενε μιὰ στιγμή. Κατεβαίνω ἀμέσως.

Σὲ λίγο, βρισκότανε μπροστά του, ντυμένη πρόχειρα. Ὁ Φιρμὲν τῆς ἐξήγησε μὲ κι' αὐτή. Ἡ κοινὴ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρῆς τοὺς εἶχε ἑνώσει καὶ πάλι.

— Εἶμαι, βέβαιος, ὅτι θὰ ξεκίνησε νὰ σὲ βρῇ, τῆς εἶπε ὁ Φιρμέν. Θὰ φοβήθηκε ὅμως μὲ τὶς βροντὲς καὶ θὰ ἔχασε τὸ δρόμο.

Ἡ Νέλλη ὕστερα ἀπὸ λίγο φώναξε, χτυπώντας τὰ χέρια της:

— Θὰ εἶναι στὸ σιτοβολῶνα... Τῆς ἀρέσει πολὺ νὰ παίζῃ ἐκεῖ... Ἀνεβαίνει σ' ἕνα μικρὸ καρροτσάκι καὶ φαντάζεται πὼς ταξιδεύει σὲ καράβι... Ναί, αὐτὸ θὰ ἔγινε. Θὰ σκέφτηκε, μὲ τὸ παιδικό της μυαλό, πὼς θὰ μποροῦσε νὰρθῇ νὰ μὲ βρῇ μ' αὐτὸ τὸ καράβι. Τὸ πρωῒ, ἐνῶ τὴν κάρτ-ποστὰλ ἀπὸ ἕνα νησί, ὅπου θὰ πήγαινα.

— Ἂς πᾶμε νὰ δοῦμε μήπως εἶναι ἐκεῖ...

★

Καὶ ξεκίνησαν μὲ ραγδαία βροχή. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας κεραυνὸς βρόντησε, ἐνῶ μιὰ ἀστραπὴ τοὺς τύφλωσε καὶ τοὺς δυό.

— Θὰ ἔπεσε κοντὰ στὸ σπίτι σου! ψιθύρισε λαχανιασμένη ἡ Νέλλη.

Πράγματι, ὅταν ἔφτασαν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, εἶδαν ὅτι ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει στὸ σιτοβολῶνα. Μερικοὶ γείτονες προσπαθοῦσαν νὰ σβήσουν τὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε ἀνάψει.

Ἡ Νέλλη, χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, σκέπασε τὸ κεφάλι της μ' ἕνα σάλι ποὺ εἶχε ρίξει στὶς πλάτες της καὶ χύμησε στὸ σιτοβολῶνα, ποὺ φλεγότανε σὰν λαμπάδα. Ὁ Φιρμὲν δοκίμασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Τὸν συγκράτησαν, ὅμως, μερικοὶ χωρικοί.

— Ποῦ πᾶς; τοῦ εἶπαν. Ἐπειδὴ βρέθηκε μιὰ τρελλὴ νὰ μπῇ σ' αὐτὴ τὴν κόλασι, πρέπει νὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο;

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς ἀναμονῆς καὶ ἀγωνίας.

Τέλος, ἡ Νέλλη φάνηκε, κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα μικρὸ σῶμα. Παραπαπτοῦσε ζαλισμένη ἀπὸ τοὺς καπνούς.

— Νέλλη, Κατερίνα! φώναξε ὁ Φιρμέν, τρέχοντας νὰ τὶς ἀγκαλιάσῃ καὶ τὶς δύο.

Εἶχε γίνει πράγματι ὅ,τι προεῖδε ἡ Νέλλη.

Ἡ μικρὴ θέλησε νὰ μπῇ στὸ «καράβι» γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴ φίλη της. Τὴν πῆρε, ὅμως, ὁ ὕπνος στὸ καρροτσάκι. Κι' ἐκεῖ τὴ βρῆκε ἡ Νέλλη, ἀνάμεσα σὲ φλόγες καὶ στὸ ἀπαίσιο τριζοβόλημα ποὺ ἔκαναν λαμπαδιάζοντας τὰ στοιβαγμένα στάχυα. Ἡ Κατερίνα δὲν πρόλαβε νὰ φοβηθῇ. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὴν καλή της φίλη, μαζεύτηκε στὴν ἀγκαλιά της ἡσυχη καὶ εὐτυχισμένη.

Ἡ Νέλλη ἔφτασε προσεκτικὰ κάτω τὴν Κατερίνα καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Φιρμὲν τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε.

— Ποῦ ἀλλοῦ; Στὸ σπίτι τῆς μητέρας μου! ἀποκρίθηκε ἐκείνη γυρνώντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της καὶ ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία.

— Ὄχι, δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς! φώναξε ὁ Φιρμέν. Θὰ ξαναγυρίσῃς στὸ δικό μου σπίτι!

— Μά... ἐξοχὰς τί θὰ ποῦν ἡ Σουζάνα... ὁ κόσμος;

— Δὲν ἔχουν νὰ ποῦν τίποτα. Θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου πειὰ,ἀφοῦ θὰ γίνῃς γυναίκα μου. Ἡ Κατερίνα δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα, καλύτερη μαμὰ ἀπὸ σένα! Σηγχώρεσέ με, ἂν ἀμφέβαλα γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ τὴ μεγάλη σου καρδιά!...

ΠΩΛ ΜΠΡΙΕΤΟΝ

2 στοὺς 3 ΠΑΣΧΟΥΝ ΑΠΟ ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ

Πῶς θὰ προλάβετε τὶς κρίσεις της

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι δύο στοὺς τρεῖς ἀνθρώπους τῶν πόλεων ὑποφέρουν ἀπὸ ἀεροφαγία. Στὴν ὕπαιθρο, ἀντίθετα, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι πολὺ σπάνια.

Τρώγοντας, καταπίνομε ἀέρα. Αὐτὴ ἡ ἀεροφαγία τῶν ὑγιῶν ἀτόμων, δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀντικανονικό. Ἡ παθολογικὴ ἀεροφαγία ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἀέρας ποὺ καταπίνομε ξεπερνάει τὴν κανονικὴ χωρητικότητα τοῦ στομάχου μας καί, κυρίως, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ὁ ἀέρας, δὲ μπορεῖ νὰ βγῇ εὔκολα ἀπὸ κεῖ.

Ὁ ἐγκλωβισμένος ἀέρας, ὅμως, τείνει διαρκῶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή του. Ἔτσι ἔχομε δυὸ ἀντίθετες τάσεις, μιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ δεύτερη πρὸς τὰ κάτω.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ ἀέρας ξαναγυρίζει ἀργὰ στὸν οἰσοφάγο καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μὲ τὴ μορφὴ βορβορυγμῶν (ρεψίματα).

Στὴ δεύτερη, κατεβαίνει στὸ παχὺ ἔντερο καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀπευθυσμένο μὲ τὴ μορφὴ ἀερίων. Ἀλλ' ὅπως εἶναι εὐνόητο, δὲ μπορεῖ νὰ βγῇ ὅλος μὲ μιᾶς. Ἔτσι, οἱ βορβορυγμοὶ καὶ τὰ ἀέρια, κάποτε καὶ τὰ δύο μαζί, συνεχίζονται γιὰ πολλὴ ὥρα, δεδομένου, ἄλλωστε, ὅτι ὁ ἀσθενὴς καταπίνει διαρκῶς καινούργιον ἀέρα.

Αὐτὲς οἱ κρίσεις μποροῦν κάποτε νὰ κρατήσουν ἀλόκληρες ὧρες. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, εἶναι τόσο ἔντονες, ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑποθέσωμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἀσθμα ἢ γιὰ στηθάγχη ἤ, ὅταν ἡ πίεσις διευθύνεται πρὸς τὰ κάτω, γιὰ κωλίτιδα.

Ἡ ἀεροφαγία εἶναι περισσότερο κακὴ συνήθεια παρὰ ἀσθένεια. Διάφορες αἰτίες μποροῦν νὰ εὐνοήσουν αὐτὴ τὴν τάσι ποὺ ἔχουν πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ καταπίνουν ἀέρα (ἡ φυσικὴ θέσι τοῦ ἀέρα, ποὺ ἀναπτύσσομε εἶναι οἱ πνεύμονες κι' ὄχι τὸ στομάχι). Πρῶτα-πρῶτα, ὡρισμένα ποτὰ περιέχουν πολὺν ἀέρα, δ-πως τὰ καλούμενα ἀεριοῦχα. "Ενα ποτῆρι νερὸ Σέλτς ἢ σαμπάνια μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλη αἰτία ποὺ εὐνοεῖ τὴν ἀεροφαγία εἶναι ἡ μεγάλη βία, μὲ τὴν ὁποία τρῶνε πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἡ βία τους αὐτὴ τοὺς κάνει νὰ ἔχουν διαρκῶς ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τους. Ἔτσι καταπίνουν πολὺ ἀέρα, ποὺ δὲ μποροῦν κατόπιν νὰ τὸν βγάλουν. Οἱ ζεστὲς σοῦπες, ἕνα ζεστὸ τσάϊ κλπ., φέρνουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Γιατί, ρουφώντας τὴ σούπα ἢ τὸ τσάϊ, εἰσάγομε ἐπίσης καὶ μιὰ ποσότητα ἀέρος μέσα στὸ στομάχι μας.

Οἱ παθήσεις τῶν ἀνωτέρων ἀναπνευστικῶν ἀγωγῶν (φαρυγγῖτις, λυμφορῖτις), μποροῦν ἀκόμη νὰ εὐνοήσουν τὴν ἀεροφαγία. Τὸ φαινόμενο τῆς ἀεροφαγίας παρατηρεῖται ἀκόμη στοὺς ἀνθρώπους ποὺ, εἴτε ἀπὸ πάθησι (ρινῖτις, ἐκβλαστήσεις), εἴτε ἀπὸ κακὴ συνήθεια, εἴτε γιατὶ φοροῦν μιὰ ὀδοντοστοιχία, ποὺ δὲν ἐφαρμόζει καλά, ἔχουν συνεχῶς μισάνοιχτο τὸ στόμα τους.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ζυμώσεις ποὺ γίνονται μέσα στὸ σταμάχι, μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ ἴδιο φαινόμενο.

"Ενα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο ἐνοντίον τῶν κρίσεων εἶναι τὸ βάμμα τῆς μπελλαντόνας. 10 σταγόνες μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ σταματοῦν συνήθως τὴν κρίσι. Ἀλλ' ἡ μπελλαντόνα εἶναι δηλητήριο καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὴ χρησιμοποιῆτε χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. Ἠπιώτερα κατευναστικὰ εἶναι τὸ γκαρντενάλ, ἡ βαλεριάνα, ἡ παστιφλορίνη.

Τὸ κατ' ἐξοχήν, ὅμως, φάρμακο ἐνοντίον τῆς ἀεροφαγίας εἶναι ἡ φαινοθειαζίνη τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος φὸν Ραττάου. Τὸ φάρμακο αὐτό, χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ ἐπίδρασι, ποὺ ἔχει, συγκρατεῖ τὸν πλεονάζοντα ἀέρα μέσα στὸ στόμα καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κατεβῇ στὸν οἰσοφάγο.

Μεγάλη σημασία ἔχει ἐπίσης ἡ δίαιτα. Στοὺς πάσχοντες ἀπὸ ἀεροφαγία ἀπαγορεύονται:

1) Τὸ ψωμὶ (προτιμῆστε τὰ μπισκότα ἢ τὰ παξιμάδια), τὰ ζυμαρικά, τὰ φασολικά, οἱ πάστες, τὸ τυρί, τὸ γάλα, καὶ οἱ κρέμες.

2) Τὰ θηράματα καὶ τὰ θαλασσινά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ στρείδια. Ἐπίσης τὰ ἁλλαντικὰ καὶ τὰ καπνιστὰ κρέατα ἢ ψάρια.

3) Τὰ πολὺ λιπαρὰ φαγητά, τὰ τηγανητὰ καὶ οἱ σάλτσες.

4) Ὅλα τὰ φαγητὰ ποὺ ὑπόκεινται σὲ ζυμώσεις.

5) Ἀπὸ τὰ χορταρικὰ θὰ ἀποφύγετε τὸ λάχανο, τὸ κουνουπίδι, τὰ γογγύλια, τὰ ραπανάκια, τὰ παντζάρια, τὰ ραδίκια καὶ τὶς ὠμὲς σαλάτες.

6) Τὰ φρούτα προκαλοῦν ζυμώσεις. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγετε. Προτιμῆστε τὶς καμπόστες.

7) Ὅλα τὸ ἀεριοῦχα ποτά, τὰ οἰνοπνευματώδη, τὸ κρασὶ καὶ τὸ ξύδι. Πίνετε μόνο νερό.

8) Θὰ ἀποφύγετε τὰ ροφήματα καὶ τὰ ζεστὰ φαγητὰ (σοῦπες κλπ.).

9) Θὰ ἀποφύγετε τὸ κάπνισμα, ποὺ ὑποβοηθεῖ τὴν εἴσοδο ἀέρος μέσα στὸ στομάχι.

Θὰ πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ συνηθίσετε νὰ τρῶτε ἀργὰ καὶ μὲ κλειστὸ τὸ στόμα.

Μὴν πίνετε νερὸ στὸ φαγητό σας, ἀλλὰ μόνο μισὴ ὥρα πρὶν καὶ τρεῖς ὧρες ἔπειτα ἀπ' αὐτό.

Πολὺ καλὸ στὴν ἀεροφαγία κάνουν οἱ ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις καὶ τὸ χλιαρὸ ντούς.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀεροφαγία παρουσιάζεται πολὺ συχνὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων, ἐνῶ σπανίζει στὴν ὕπαιθρο, ὀδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς σύγχρονης ζωῆς εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτή.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τρέχει πάντα, σὰν νὰ πρόκειται νὰ προφτάσῃ ἕνα τραῖνο, ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ φύγῃ.

"Ετσι, κάνει ὅλες του τὶς δουλειὲς βιαστικά. Καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, καταστρέφει ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία του.

ΟΟ

Οἱ συνέπειες τῆς παρωτίτιδος

Ἡ παρωτῖτις προκαλεῖ φρικτὰ συχνὰ στοὺς ἄνδρες μιὰ πάθησι, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοὺς καταστήσῃ στείρους. "Ενας Δανὸς γιατρός, γιὰ νὰ προλάβῃ αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐνδεχόμενα, χρησιμοποίησε τὸ A. C. T. H. (δραστικὴ τοῦ φλοιώδους μέρους τῆς ὑποφύσεως). Παρατήρησε, λοιπόν, ὅτι μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ ἡ πάθησι θεραπεύονταν τάχιστα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη. Τὰ πειράματα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι συνεχίζονται.

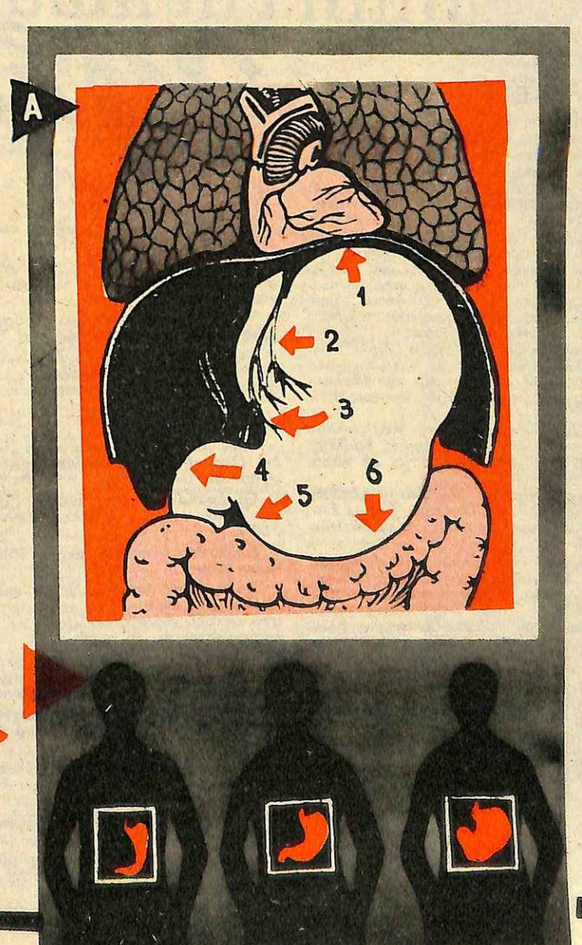

Α.— Τὸ γεμάτο ἀπὸ ἀέρα στομάχι συμπιέζει ὅλα σχεδὸν τὰ ὄργανα: 1) Καρδιά. 2) Πνευμονογαστρικὸ νεῦρο. 3) Ἧπαρ. 4) Χοληδόχος κύστις. 5) Πάγκρεας. 6) Ἔντερα. Β.—Ἀριστερά: Ἄδειο στομάχι. Στὸ μέσον: Γεμάτο στομάχι. Δεξιά: Στομάχι γεμάτο μὲ ἀέρα (ἀεροφαγία).

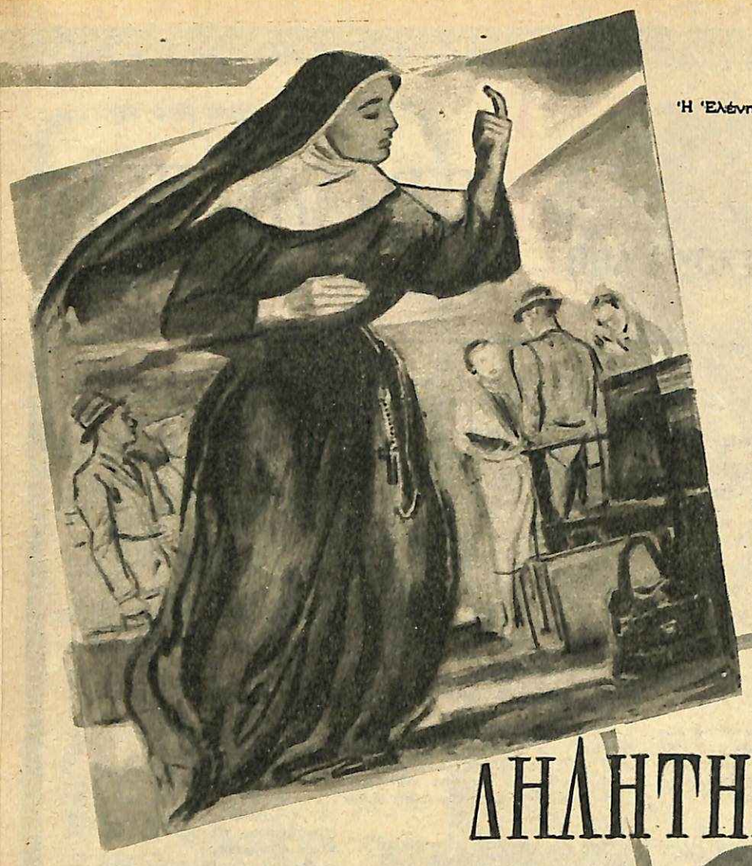

'Η 'Ελένη ἀποφάσισε νὰ φορέση τὸ ράσο τῆς μοναχῆς καὶ ἄρχισε νὰ καλῆ τὸν κόσμο νὰ μετανοιώση...

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕ 29 ἀνδρώδους!..

Ἡ τρομερὴ φαρμακεύτρια 'Ελένη Ζεγκαντὸ

Τὸ ἐγκληματικὸ στάδιο τῆς 'Ελένης Ζεγκαντὸ ἄρχισε τὴν ἄνοιξη τοῦ 1833. Κι' ἐπὶ δεκαοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια —ὡς τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1851— ἔσπερνε τὸ θάνατο ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσε, χωρὶς νὰ τὴν ὑποψιάζεται κανείς...

Γεννήθηκε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ρέν, τὰ 1801. Ὅταν ὀρφάνεψε, σὲ ἡλικία 7 χρόνων, τὴν πῆρε κοντά του ὁ ἀββᾶς Ριαλάν. 'Αργότερα, μπῆκε ὑπηρέτρια στοῦ ἀββᾶ Λὲ Ντρογκό, ποὺ ζοῦσε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴν ἀνηψιά του καὶ δυὸ ξαδέρφες του. Γιὰ κάμποσον καιρὸ τοὺς ὑπηρέτησε μὲ παραδειγματικὴ ἀφοσίωση...

Ποιός δαίμονας ὅμως τὴν κυρίεψε ξαφνικά, τὴν ἄνοιξη τοῦ 1833; Καινεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μπῆ στὴν ἄβυσσο τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς της... Πάντως, ἀπ' τὸν 'Ιούνιο ὡς τὸν 'Οκτώβριο αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ὅλοι ὅσοι μένανε στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ πέθαναν μὲ φριχτοὺς πόνους, μέσα σὲ λίγες ὧρες. Ἕξη θάνατοι σὲ τέσσερες μῆνες...

Τὸ ἕβδομο θῦμα τῆς 'Ελένης ἦταν μιὰ ἀδελφή της, ἡ "Αννα, ποὺ ἐπῆγαζότανε στὸ σπίτι κάποιου ἀββᾶ Λαρό. Εἶχε πάει νὰ μείνη μερικὲς ἡμέρες κοντὰ στὴν 'Ελένη, ἀλλὰ πλήρωσε ἀκριβὰ τὴν ἀδελφική της ἀγάπη. Τὴν πιάσανε πόνοι, ἕνα μεσημέρι, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες δὲ ζοῦσε πιά!

'Ο ἀββᾶς Λορὸ ζήτησε τότε μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια. Καὶ συλλογίστηκε τὴν «καϋμένη» τὴν 'Ελένη, ποὺ εἶχε μείνει χωρὶς δουλειὰ ἀπὸ τότε ποὺ πέθαναν τ' ἀφεντικά της. 'Εκείνη δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴ θέση ποὺ τῆς πρόσφεραν.

Στὸ σπίτι τοῦ ἀββᾶ Λορὸ μένανε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἴδιο, ἡ ἀδελφή του, ἡ ἀνηψιά του καὶ μιὰ θεία τῆς 'Ελένης. Τέσσερα ἄτομα δηλαδή, ποὺ πέθαναν σὲ λίγους μῆνες μυστηριωδῶς, θύματα τῆς τρελλῆς φαρμακεύτριας.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, συναντοῦμε τὴν 'Ελένη στὸ Λομμινέ, ὅπου ἐργάστηκε σὲ τρία σπίτια καὶ δηλητηρίασε ἄλλα ἑφτὰ ἄτομα.

Οἱ ἀρχὲς παραξενεύτηκαν. Τοὺς φάνηκε περίεργο πώς, ὅπου πήγαινε, ἔσερνε μαζί της τὸ θάνατο.

Οἱ προληπτικοὶ πάλι τὴν κύτταζαν μὲ τρόμο. Ὅταν τὴ βλέπανε νὰ περνάη ἀπ' τοὺς δρόμους, μαυροφορεμένη, κάνανε τὸ σταυρό τους.

Εἶχαν δημιουργηθῆ ἕνα σωρὸ θρῦλοι γύρω της. Λέγανε πὼς σκότωνε μονάχα μὲ τὴν ἀναπνοή της... Ὅ,τι ἄγγιζε μὲ τὰ χέρια της, ἔπρεπε νὰ πεταχτῆ. Στὴν ἐκκλησία, δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ καθήση στὸ στασίδι ὅπου κάθησε ἐκείνη...

Αὐτὴ ἡ γενικὴ καταφορὰ ἐναντίον της κι' ἡ συναίσθησι τῶν ἐγκλημάτων της τὴν ἔκαναν νὰ κυριευτῆ ἀπὸ βαθειὰ μελαγχολία; Ποιός ξέρει... Πάντως, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ φορέση τὸ ράσο τῆς μοναχῆς καὶ ἄρχισε νὰ καλῆ τὸν κόσμο νὰ μετανοιώση.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἦταν φτιαγμένη γιὰ καλόγρια, γιατὶ σὲ λίγον καιρὸ πέταξε τὸ ράσο καὶ ξαναπῆγε ὑπηρέτρια στὸ σπίτι μιᾶς γριᾶς, τῆς "Αννας Λεκορβὲκ.

Ὁ πειρασμὸς τοῦ ἐγκλήματος θὰ λυσσοῦσε καὶ πάλι τὸ μυαλό της. Καί, μιὰ μέρα, ἡ Λεκορβὲκ ἀδιαθέτησε ξαφνικά. Γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῆ, ἡ ὑπηρέτριά της τῆς ἔφτιαξε μιὰ χορτόσουπα.

— Θὰ σᾶς κάνη καλό, τὴ βεβαίωσε. "Εγω μάθει τὴ συνταγή της ἀπὸ ἕνα γέρο.

'Η Λεκορβὲκ πῆρε τὴ σούπα, ἀνύποπτη. Μὲ τὴν πρώτη ὅμως κουταλιὰ ποὺ ἔβαλε στὸ στόμα της, τὴ βρῆκε τόσο πικρή, ὥστε ἔκανε ἀμέσως ἐμετό. "Ετσι, γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

"Υστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ τρομερὴ 'Ελένη μπῆκε στὸ σπίτι τῆς κ. 'Ετέλ, πεθερὰς τοῦ δημάρχου τοῦ 'Ωραί. Μὰ ἕνας παπᾶς, ποὺ ἤξερε ἀπὸ πρῶτα τὴν 'Ελένη καὶ τὴν «κατάρα» ποὺ ἔσερνε μαζί της —δίχως, βέβαια, νὰ ὑποψιάζεται καὶ τὴν ἐγκληματικὴ φύσι της — θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ εἰδοποιήση σχετικὰ τὴν κ. 'Ετέλ. 'Εκείνη τρομοκρατήθηκε φυσικὰ ἀπ' ὅσα ἄκουσε, καὶ δήλωσε στὴν 'Ελένη πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὴν κρατήση περισσότερο στὸ σπίτι της.

— Πολὺ καλά, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ 'Ελένη Ζεγκαντό, κλαμένη. Εἶναι ριζικό μου νὰ μὴ μπορῶ νὰ μείνω πολὺν καιρὸ σὲ κανένα σπίτι... Μ' ἀφίνετε τουλάχιστον νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἐδῶ καὶ νὰ φύγω αὔριο, πρωΐ-πρωΐ;

'Η κ. 'Ετὲλ τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν ἄφισε νὰ περάση καὶ κείνη τὴ νύχτα σπίτι της. Τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἡ ἄτυχη γυναίκα αἰσθάνθηκε δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι. Κι' ὕστερα ἀπὸ 12 ὧρες ξεψύχησε!

"Ηταν τὸ δέκατο ἔννατο θῦμα τῆς φαρμακεύτριας!

"Υστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς κ. 'Ετέλ, ἡ 'Ελένη Ζεγκαντὸ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη κι' ἀπ' τὸ 'Ωραί, γιατὶ κινδύνευε νὰ τὴν λυντσάρη τὸ πλῆθος.

Τὸ περίεργο ὅμως καὶ τὸ καταπληκτικὸ εἶναι πὼς δὲν πέρασε μόνα ἡ παραμικρὴ ὑποψία ἀπ' τὸ νοῦ τῶν γιατρῶν, τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν — σὰν νὰ ἦταν φυσικώτατοι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ θάνατοι! Εἶναι ἀδύνατο σήμερα νὰ ἐξηγηθῆ καὶ νὰ δικαιολογηθῆ ἡ ἀπάθεια ποὺ δείξανε τότε οἱ ἀρμόδιοι, καθὼς καὶ... ἡ στραβομάρα ποὺ τοὺς ἔπιασε!

Φεύγοντάς ἀπ' τὸ 'Ωραί, ἡ φαρμακεύτρια πῆγε στὸ Ποϊτιοὺ κι' ἔπιασε ἀμέσως δουλειὰ στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου Ζουανό.

'Ο τελευταῖος εἶχε ἕνα ἀγοράκι 14 χρόνων, ποὺ πέθανε δυὸ μῆνες μετὰ τὴν πρόσληψι τῆς 'Ελένης.

"Υστερα ἀπ' αὐτό, ἡ Ζεγκαντὸ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη κι' ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πάη στὸ 'Ενεμπόν, στὸ σπίτι κάποιου Κεραλίκ. "Οπως ἦταν ἐπόμενο, δὲν ἄργησε νὰ πεθάνη κι' αὐτός...

Στὸ Λοριάν, ἡ 'Ελένη δηλητηρίασε μετὰ ἕνα μῆνα ἄλλη μιὰ γυναῖκα.

Εἶχε στείλει ἤδη στὸν ἄλλο κόσμο εἰκοσιεννιὰ ἀνθρώπους, ὅταν ἐπιτέλους ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ θεωρῆ λίγο ὕποπτη αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ὑπηρέτρια...

Οἱ ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν, δὲν ἄφισαν καιμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή της. Κι' ἡ 'Ελένη Ζεγκαντὸ συνελήφθη, τὴν 1η 'Ιουλίου 1851.

Δικάστηκε ἀπ' τὸ κακουργοδικεῖο τῆς Ρέν, τὸ Δεκέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους.

Στὴν ἀρχὴ ὑποστήριζε μὲ πεῖσμα πὼς ἦταν ἀθῶα.

Μὰ οἱ διασταυρώσεις της πῆγαν χαμένες, γιατὶ εἶχαν ἐκταφῆ στὸ μεταξὺ ἀρκετὰ πτώματα κι' εἶχε ἐξακριβωθῆ θετικὰ πὼς δηλητηριάστηκαν.

Τέλος, ἡ Ζεγκαντὸ ὡμολόγησε στὸ δικαστήριο πὼς δὲν εἶρισκε καιμμιὰ εὐχαρίστησι δηλητηριάζοντας ἀνθρώπους. Τοὺς φαρμάκωνε γιατὶ... δὲ μποροῦσε νὰ κάνη ἀλλοιῶς!

"Ηταν δηλαδὴ ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς φόνισσας ποὺ σκοτώνει ἀσυνείδητα τὰ θύματά της, χωρὶς καιμμιὰ ἠθικὴ ἢ ὑλικὴ ἀπολαυή.

"Οπως ἦταν φυσικό, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. 'Η ἐκτέλεσί της ἔγινε στὶς 26 Φεβρουαρίου 1852.

Τὰ τελευταῖα λόγια της ἦταν:

— Μὲ φάγανε οἱ κακὲς γλῶσσες. Μὰ ὁ καλὸς Θεὸς θὰ μὲ κρίνη κατὰ τὰ ἔργα μου!

'Η ψυχολογία τῆς γυναίκας αὐτῆς μένει ὡς σήμερα ἄλυτο αἴνιγμα γιὰ τοὺς ἐγκληματολόγους καὶ τοὺς ψυχιάτρους, ποὺ μελέτησαν τὴν περίπτωσί της.

ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΝ

ΓΙΑΤΙ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΑΔΕΡΦΙΑ

Τὸ δρᾶμα δυὸ ἐρωτευμένων νέων στὴ Γαλλία

ΜΙΑ ὄμορφη Γαλλιδοῦλα, ἡ 'Ελισάβετ Κέλλερ, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα πρὸς τὴν ἄλλη, ψάχνει ἀπεγνωσμένα ἐπὶ μῆνες νὰ βρῆ τὸν πατέρα της, ποὺ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ποτὲ στὴ ζωή της. Πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του, γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ μέλλον της θάναι μαῦρο. "Αν δὲ βρῆ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, θὰ τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ γνωρίση τὴν εὐτυχία πλάϊ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ παράφορα καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν στεφανωθῆ ἐξ αἰτίας ἑνὸς νομικοῦ ἐμποδίου. Μονάχα ὁ 'Αγὼς Ζουβέ, ὁ πατέρας της, ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔχει ἀπογίνει ἀπὸ χρόνια, εἶναι σὲ θέσι νὰ κάνη τὸ δεσμὸ τῆς 'Ελισάβετ κανονικὸ καὶ νόμιμο, γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη τὸν θεωρεῖ καταραμένο κι' ἀπαγορεύει τὴν ἐπισφράγισί του μὲ τὸ γάμο.

'Η δυστυχισμένη 'Ελισάβετ ξέρει γιὰ τὸν πατέρα της ἐλάχιστα πράγματα, ποὺ τὰ ἔχει πληροφορηθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της, τὴ Μάρθα Κέλλερ. Τὸν καιρό, ποὺ γνώρισε τὸν ὡραῖο κι' ἐλκυστικὸ 'Αγὼ, ἡ Μάρθα δούλευε γκαρσόνα σ' ἕνα ρεστωράν τῆς Μονμάρτρης, στὸ Παρίσι. 'Εκεῖνος, ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα λίγο πιὸ πέρα κι' ἦταν τὸ ἴνδαλμα τῶν κοριτσιῶν ὅλης τῆς γύρω περιοχῆς. 'Η Μάρθα, παραασυρμένη ἀπὸ τὴ γοητεία του καὶ τοὺς ψεύτικους ὅρκους του, δὲν ἔδειξε ἐπιφυλάξεις στὶς σχέσεις της μαζί του. "Ετσι, ἔγινε τὸ ἀνεπανόρθωτο.

'Ο 'Αγὼς δὲ θέλησε ν' ἀκούση γιὰ γάμο κι' ἐπειδὴ ἡ Μάρθα τὸν ἀπείλησε ὅτι θὰ τὸν πήγαινε σπὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τὴν παντρευτῆ, — ἦταν τότε μόλις δεκαοχτὼ χρόνων κι' ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὸ νόμο ἀνήλικη— ἐκεῖνος παράτησε τὴ θέσι του κι' ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Παρίσι. —"Οταν γεννήθηκε ἡ 'Ελισάβετ, τὰ πράγματα ἐγίναν ἀκόμα πιὸ δύσκολα. 'Η μητέρα της μόλις μποροῦσε νὰ ζῆ μόνη της μὲ τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ ἐβγάζε ἀπὸ τὴ δουλειά της. Τῆς ἦταν, λοιπόν, ἀδύνατο νὰ συντηρῆ καὶ παιδί. 'Αλλὰ ξάφνου ἡ κατάστασι ἄλλαξε. Στὴ ζωὴ τῆς ἀτύχης νέας, μπῆκε ἕνας τίμιος ἄντρας, ὁ 'Αδόλφος Κέλλερ, ποὺ ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς. 'Ερωτεύτηκε τὴ Μάρθα καὶ τὴν παντρεύτηκε, ξαναχαρίζοντάς της τὴν ἐμπιστοσύνη στὴ ζωή, ποὺ τὴν εἶχε χάσει ὕστερα ἀπὸ τὴ θλιβερὴ διάψευσι τοῦ πρώτου αἰσθήματός της. 'Ο 'Αδόλφος ἦταν χήρος κι' εἶχε ἕνα γυιό, τὸ Ρομπέρ.

Τὰ δυὸ παιδάκια μεγάλωσαν ἔτσι μαζί, σὰν ἀδερφὸς κι' ἀδερφοῦλα, ὥσπου ὁ Ρομπὲρ ἔγινε εἴκοσι χρόνων καὶ πῆγε στρατιώτης. 'Η 'Ελισάβετ, ποὺ ἦταν τότε δεκατριῶν ἐτῶν, ἐπιφορτίστηκε νὰ κρατᾶ τὴν ἀλληλογραφία μὲ τὸ νέο. Μ' ἐκεῖνα, λοιπόν, τὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἔγραφε, τῆς γεννήθηκε στὴν καρδιὰ ὁ ἔρωτας γι' αὐτόν. "Οταν ὁ Ρομπὲρ γύρισε ἀπὸ τὸ στρατὸ στὸ Λοριάν — ἡ οἰκογένεια ἔμενε ἀπὸ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν πόλι — ἡ 'Ελισάβετ δὲν ἦταν πιὰ κοριτσάκι. Μὲ τὰ δεκαπέντε της χρόνια, φάνταζε πιὰ σὰν σωστὴ γυναῖκα κι' ἡ ὁμορφιά της ἔκανε νὰ θαυμάζουν ὅλοι. Αὐτή, ὅμως, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα σκοπό: νὰ παντρευτῆ τὸ Ρομπέρ της.

'Αλλὰ τὰ πράγματα, ἀπὸ τὴν ἀρχή, δὲν τῆς ἦρθαν ρόδινα. Πρῶτα-πρῶτα, εἶχε νὰ κάνη μὲ τὸν ἴδιο τὸ Ρομπέρ, ποὺ ἦταν ἀστατος νέος καὶ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη ἀπὸ τὴ ζήλεια. "Οταν, τέλος, μὲ τὴν συμπεριφορά της πέτυχε νὰ τὴν ἀγαπήση κι' αὐτὸς ἄλλο τόσο, ἀντιμετώπισαν τὴν ἀντίδρασι τῶν γονιῶν τους. 'Ο πατέρας τοῦ Ρομπέρ κι' ἡ μητέρα τῆς 'Ελισάβετ, ὅπως ἦταν φυσικό, τοὺς ἤθελαν καὶ τοὺς θεωροῦσαν ἀδέρφια καὶ δὲ μποροῦσε κάν νὰ χωρέση τὸ μυαλό τους ἕνα ἄλλου εἴδους δεσμὸ ἀνάμεσα στὰ δυὸ παιδιά.

"Εκαναν, λοιπόν, τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουν. 'Η 'Ελισάβετ στάλθηκε στὴν πόλι Ριμπεβίλ τῆς 'Αλσατίας, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάγόταν ὁ Κέλλερ, γιὰ νὰ ζήση κοντὰ σὲ μιὰ θεία της. 'Αλλὰ ἡ ἀπόστασι κι' ὁ καιρὸς ποὺ περνοῦσε δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ δυναμώσουν τὸν ἔρωτα τῶν δυὸ νέων.

Οἱ γονεῖς τους κατάλαβαν στὸ τέλος, πὼς ὅλα ἦταν ἀνώφελα. 'Η 'Ελισάβετ ξαναγύρισε ἔτσι στὸ Λοριάν κι' ἡ οἰκογένεια ἄρχισε νὰ ἑξετάζη πὼ ζήτημα τοῦ γάμου. 'Αλλὰ ἀντιλήφθηκαν ἀμέσως, πὼς ὑπῆρχε μπροστά τους ἕνα φοβερὸ ἐμπόδιο: ὁ νόμος. Υἱοθετημένη ἀπὸ τὸν 'Αδόλφο Κέλλερ, ἡ 'Ελισάβετ ἦταν κατὰ τὸ νόμο κόρη του κι' ἐπομένως ἀδερφὴ τοῦ Ρομπέρ. 'Ο γάμος, λοιπόν, ἦταν ἀδύνατος.

Μιὰ μονάχα λύσι ὑπῆρχε, ὅπως εἶπαν οἱ δικηγόροι: Νὰ βρεθῆ ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ, νὰ «προσβάλη» στὸ δικαστήριο τὴν υἱοθεσία της ἀπὸ τὸν Κέλλερ καὶ ν' ἀναγνωρίση τὴν 'Ελισάβετ ὡς κόρη του, ἐχοντας σύμφωνη καὶ τὴν κατάθεσι τῆς μητέρας της.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι πιάστηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα. "Εχοντας γιὰ ἔνδειξι μιὰ παλιὰ φωτογραφία τοῦ 'Αγὼ Ζουβέ, ποὺ φύλαγε ἡ μητέρα της, ἡ 'Ελισάβετ ἄρχισε τὶς ἀναζητήσεις της. Οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἔκαναν ἔκκλησι σὲ κάθε ἕναν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση πληροφορίες γιὰ τὸν πατέρα τῆς 'Ελισάβετ. 'Απαντήσεις στάλθηκαν ἀρκετὲς κι' ἐλέγχθηκαν προσωπικὰ ἀπὸ τὸ κορίτσι. Πότε ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ἀλήτη, πότε γιὰ κάποιο τρόφιμο φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος, πότε γιὰ κάποιο ναυτικό, στὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων οἱ ἀναγνῶστες, κρίνοντας ἀπὸ τὴ δημοσιευμένη φωτογραφία, νόμιζαν πὼς εἶχαν ἀναγνωρίσει τὸν 'Αγὼ Ζουβέ. 'Αλλὰ κάθε φορά, ἀποδεικνύονταν πὼς δὲν ἦταν ὁ πατέρας τῆς 'Ελισάβετ.

'Η 'Ελισάβετ, παρ' αὐτά, διατηρεῖ τὴν ἐλπίδα της καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναζητῆ τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα της. Κάτι τῆς λέει μέσα της, πὼς ἀπὸ τέλος θὰ σταθῆ τυχερή. "Αν ὅμως δὲν τὸν βρῆ ἢ ἂν διαπιστώση πὼς ἔχει πεθάνει;

— Τότε, λέει ἡ ἴδια, θὰ ὑποταχτῶ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἐπειδή μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάρω ἄλλον ἄντρα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου Ρομπέρ, θὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ μοῦ μένει: Θὰ πάω καὶ θὰ κλειστῶ σ' ἕνα μοναστῆρι.

ΤΗΝ ΤΣΙΜΠΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΝ ΔΑΓΚΩΝΕΙ

Ἡ σκηνὴ αὐτή, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται καθημερινῶς στοὺς δρόμους τῆς Νικαίας, (Ν. Γαλλία), ἔχει σκανδαλίσει τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως. 'Ο ὀδηγός, ποὺ τσιμπᾶ τὴ νέα, ποὺ μεταφέρει μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του, εἶναι ὁ Βραζιλιανὸς πολυεκατομμυριοῦχος φραντζίσκο Πινιατάρι, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴ Λίντα Κρίστιαν, ἐρωτεύτηκε τὴν ἄλλοτε αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας Σοράγια. Μάταια ὅμως τῆς ἔκανε μιὰ συστηματικὴ πολιορκία καὶ τῆς ἐστελνε κάθε πρωΐ μιὰ μεγάλη ἀνθοθέσιμη ἀπὸ κατακόκκινα τριαντάφυλλα. "Οσο γιὰ τὴ νέα, ποὺ τοῦ ἀνταποδίδει τὸ τσίμπημα μὲ μιὰ δαγκωνιά, εἶναι ἡ νεαρὰ στάρλετ "Ελγκα. "Αντερσεν.

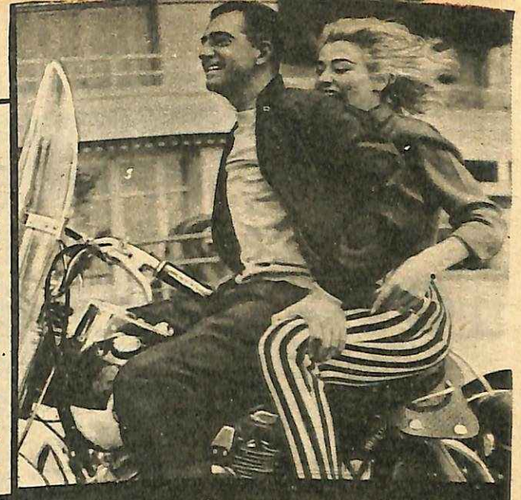

ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΧΑΡΤΩΝ ΜΕ «ΤΕΛΕΤΑΪΠ»

Χάρις σ' ἕνα νέο ἠλεκτρονικὸ μηχάνημα, ποὺ κατασκεύασαν τελευταῖα οἱ τεχνικοὶ ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μίτσιγκαν, γίνεται δυνατὴ ἡ μετάδοσι χαρτῶν καὶ σχεδίων μὲ τὸ γνωστὸ σύστημα «τελετάϊπ». 'Η ἠλεκτρονικὴ συσκευὴ προσαρμόζεται σ' ἕνα κοινὸ πομπὸ «τελετάϊπ» καὶ μεταδίδει τὸ σχέδιο ποὺ πρόκειται νὰ διαβιβαστῆ. Οἱ δοκιμές, ποὺ ἔγιναν στὴν 'Αμερική, σημείωσαν ἀπόλυτη ἐπιτυχία καὶ προβλέπεται πὼς ἡ νέα ἐφεύρεσις θὰ προσφέρη πολύτιμες ὑπηρεσίες τόσο στὸ στρατὸ ὅσο καὶ στὴ δημοσιογραφία. "Ηδη τὰ ἀμερικανικὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων καὶ οἱ μεγάλες ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἐπραγγείλαν τέτοιες συσκευές.

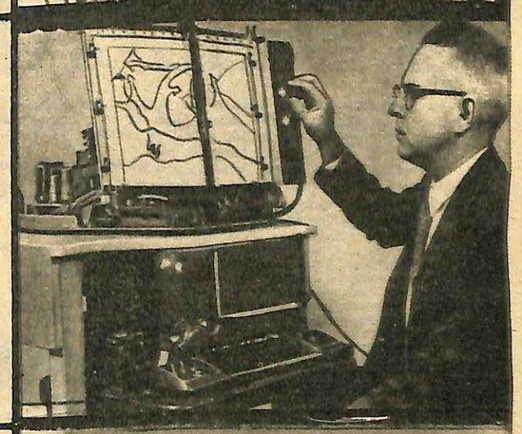

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΪΛΗΛΟΡ ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ

Τὴ θέσι ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες ὁ Μάϊκ Τόντ, κατέλαβε τώρα ὁ Μάϊκ Τόντ (υἱός). 'Η 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ ἀνάλαβε μαζὶ του τὴ διεύθυνσι τῶν «Παραγωγῶν Τόντ» καὶ ὅπως βλέπετε στὴν φωτογραφία ξαναβρῆκε τὸ χαμόγελό της. 'Η νέα ἑταιρεία, ποὺ διατηρεῖ τὴν παλαιὰ της ἐπωνυμία, ἀνήγγειλε ἤδη τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ θὰ γυρίση. Θὰ εἶναι μιὰ εὔθυμη περιπέτεια μὲ τὸν τίτλο «Οδηγὸς λεωφορείου» καὶ θὰ ἐξιστορῆ τὶς περιπέτειες τῶν ἐπιβατῶν ἑνὸς πούλμαν ποὺ κάνει τὸ γῦρο τῆς Φλωρίδος. 'Η 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ θὰ παίξη ἡ ἴδια τὸ βασικὸ γυναικεῖο ρόλο τοῦ ἔργου, ἐνῶ ὁ νεαρὸς Τόντ πρόκειται ν' ἀναλάβη τὴ σκηνοθεσία του.

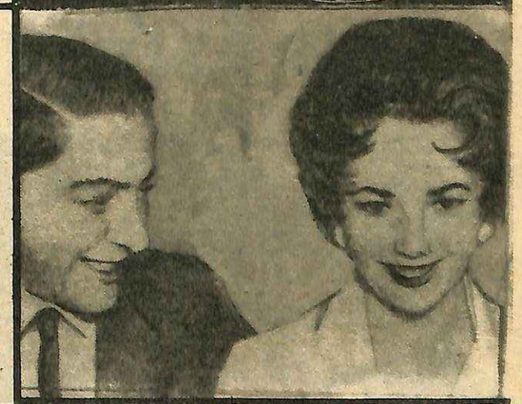

ΕΝΑΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ 2½ ΧΡΟΝΩΝ

Ὁ Ραίημοντ Τζούντ, ἀπὸ τὸ Λουϊσβίλ τοῦ Κεντάκυ, ἡλικίας δυόμισυ χρόνων, εἶναι ἀσφαλῶς ὁ νεαρότερος καπνιστὴς τοῦ κόσμου! Εἶναι ἕνας χρόνος ποὺ ὁ Ραίημοντ καπνίζει καὶ ἐνῶ ὁ πατέρας του, μονιάδης καπνιστὴς κι' αὐτός, καπνίζει τσιγάρα, αὐτὸς δείχνει ἀδυναμία στὰ πούρα, τὰ ὁποῖα βρίσκει πιὸ ὡραῖα. Πρὶν ἐπιτρέψη στὸ γυιό του νὰ καπνίζη, ὁ κύριος Τζοὺν τὸν ἀβίγησε σὲ διαφόρους παιδιάτρους καὶ ὅλοι, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασαν προσεκτικὰ δήλωσαν πὼς ὁ ὀργανισμός του τοῦ ἐπιτρέπει τὸ κάπνισμα, μέχρι ἑνὸς ὁρίου. 'Ο μικρὸς Ραίημοντ ἔχει ἕνα ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ τὸν Τσῶρτσιλ καὶ τὸν Ὄρσον Οὐέλλες, οἱ ὁποῖοι, ὅπως αὐτός, καπνίζουν πούρα.

Ἡ γοητευτικὴ δούκισσα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ, προαισθανόμενος τὸ θάνατό του, φώναξε μιὰ μέρα στὸ προσκεφάλι του τὴ μικρότερη ἀπὸ τὶς ἀνηψιές του, τὴν Ὀρτανσία, ποὺ ἦταν τότε μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, ἀλλὰ ἡ πρώϊμη ὁμορφιά της ἔκανε πολλὲς ἀνδρικὲς καρδιὲς νὰ χτυπᾶνε γι' αὐτήν. Μέσα στὸ δωμάτιο βρίσκονταν ἐπίσης ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς Λουδοβίκος 14ος κι' ἡ βασιλομήτωρ "Αννα ἡ Αὐστριακή.

Ἡ νέα γονάτισε πλάϊ στὸ κρεβάτι τοῦ θείου της καὶ σήκωσε τὸ δακρυσμένο πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ καρδινάλιος τῆς χάϊδεψε μερικὲς στιγμὲς τὰ μαλλιὰ κι' ἔπειτα τῆς εἶπε:

— Ἀγγελέ μου, ἀξίζεις νὰ φορέσῃς τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας στὸ κεφάλι σου. Ὁ Κάρολος ὁ 2ος ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ αὐτὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ τὸ Κοινοβούλιο τὸν ἀνάγκασε νὰ πάρῃ τὴν Ἰνφάντη τῆς Πορτογαλίας, ποὺ τοῦ ἔφερε γιὰ προῖκα τὴν Ταγγέρη καὶ τὴ Βομβάη. Σοῦ ἀναγγέλλω τώρα μπροστὰ στοὺς σεβαστοὺς βασιλιάδες μας, ὅτι θὰ παντρευτῇς τὸν Ἀρμάνδο ντὲλλα Πόρτα, δούκα Μεγιεραί, ποὺ, μετὰ τὸ θάνατό μου, θὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ δούκα Μαζαρίνου. Ὁ δούκας ντὲ Μεγιεραὶ σ' ἀγαπάει καὶ θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

Γυρίζοντας ἔπειτα στὸ νεαρὸ βασιλιᾶ, πρόσθεσε:

— Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δείξετε γι' αὐτὴ τὴ νέα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ στοργή, μὲ τὰ ὁποῖα τιμήσατε ὡς σήμερα τὸν ταπεινὸ ὑπηρέτη σας.

— Κύριε καρδινάλιε, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ Λουδοβίκος 14ος, ἡ οἰκογένειά σας θὰ εἶναι καὶ δική μου. Εὐχομαι ὅμως κι' ἐλπίζω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σᾶς διαφυλάξῃ στὴ ζωή, γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ καρδινάλιος πέθανε κι' ἡ γοητευτικὴ Ὀρτανσία ἔγινε σύζυγος τοῦ δούκα ντὲ Μεγιεραί.

Ὁ ἄντρας της τὴ λάτρευε. Ἀλλὰ καὶ τὴ ζήλευε σὰ δαιμονισμένος. Τὴν ἤθελε ἀποκλειστικὰ δική του. Ἔδιωχνε τοὺς ὑπηρέτες, ποὺ νόμιζε πὼς εἶχαν ἐλκυστικὸ παρουσιαστικό, τῆς ἀπαγόρευε νὰ βγαίνῃ καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ δεχτῇ κανένα. Μόνο αὐτὸν ἔπρεπε νὰ βλέπῃ στὸν κόσμο καὶ κανένα ἄλλον. Κάποτε, ἀκέφτηκε νὰ τῆς σπάσῃ τὰ μπροστινὰ δόντια, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ λιγώτερο ὄμορφη...

Στὸ τέλος, ὅμως, ἡ Ὀρτανσία κουράστηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν τυραννικὴ ἀγάπη. Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ συζύγου της, μεταφιεσμένη σὲ ἄντρα, μαζὶ μὲ μιὰ καμαριέρα της, καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ στὸ μοναστήρι τῆς Σέλ.

Ὁ Μεγιεραί, ποὺ ἦταν συνταγματάρχης τῶν δραγόνων, πῆρε τότε τὸ σύνταγμά του κι' ἔτρεξε νὰ πολιορκήσῃ τὸ μοναστήρι.

— Ἔχετε προθεσμία ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, εἶπε στὴν ἡγουμένη. "Αν δὲ μοῦ παραδώσετε ὡς τότε τὴ γυναίκα μου, θὰ τὴν πάρω μὲ τὴ βία καὶ θὰ ἔχετε τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι πρόκειται νὰ γίνῃ.

Ἀλλ' εἶχε κάμει τοὺς λογαριασμούς του χωρὶς τὸ Λουδοβίκο 14ο. Ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς δὲν ἐχνοΐσε τὴ σύστασι τοῦ καρδιναλίου. Καί, γιὰ νὰ ποῦμε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἡ ἀμορφιὰ τῆς Ὀρτανσίας δὲ τὸν εἶχε ἀφίσει ἀσυγκίνητο. Σκέφτηκε, λοιπόν, πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ προστάτη καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, πῆρε ὅλη τὴν αὐλή του, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μοναστήρι τῆς Σέλ.

Ἔτσι, ὁ Μεγιεραὶ ἀναγκάστηκε νὰ λύσῃ τὴν πολιορκία.

— Ζητάω δικαιοσύνη, μεγαλειότατε, εἶπε πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

— Καὶ θὰ τὴν ἔχετε, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς Βασιλιᾶς. Γιὰ τὴ στιγμή, ὅμως, νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀλλάξετε ἀέρα...

Καί, λέγοντας αὐτά, τοῦ ἔδωσε ἕνα δίπλωμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ὠνόμαζε διοικητὴ τῆς Ἀλσατίας.

— Κι' ἡ γυναίκα μου; ρώτησε.

— Θὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὶς Βερσαλλίες.

Ἡ Ὀρτανσία δὲ ζητοῦσε τίποτε καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸ Βασιλιᾶ. Καὶ δέχτηκε πρόθυμα τὴν ἀγάπη του... Τὸ εἰδύλλιό τους κράτησε πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ἡ δεκάκισσα ἀποφάσισε κατόπιν νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου ἔμενε ἡ ἀδελφή της Μαρία, ποὺ εἶχε παντρευτῇ τὸν πρίγκηπα Κολλόνα. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ συζύγου της τὴν καταδίωξαν ἀπὸ πέλι σὲ πόλι καὶ τῆς ἔκλεισαν τὸ δρόμο. Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τους, ἀναγκάστηκε τότε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο στὴ Λωρραίνη.

Κι' ἐκεῖ ἐνέπνευσε ἕνα παράφορο πάθος στὸ δούκα Κάρολο, πού, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα της, πῆρε στὴν ὑπηρεσία του 7.000 Γερμανοὺς καὶ Ἐλβετοὺς μισθοφόρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ φυλᾶνε τὰ σύνορά του. Τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν Ὀρτανσία ξετυλίχτηκε κάτω ἀπὸ τὴν προστασία αὐτῶν τῶν 7.000 λογχῶν...

Ἡ δούκισσα ντὲ Μεγιεραὶ πῆγε ἀργότερα στὴ Ρώμη. Στὸ γυρισμό της, ὅμως, ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπεσε στὰ χέρια Σαρακηνῶν πειρατῶν. Ἀλλὰ κατάφερε νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀρχηγό τους, πού, ἀφοῦ τὴν κράτησε κάμποσες ἑβδομάδες μαζί του, τὴν ἀποβίβασε κατόπιν σ' ἕνα μικρὸ δρμο τῆς Προβηγκίας. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ Ὀρτανσία πῆγε στὴ Σαβοΐα, ὅπου ἡ ὁμορφιά της ξετρέλλανε τὸ δούκα Κάρολο Ἐμμανουὴλ 2ο.

Ὁ ἐρωτευμένος δούκας τῆς χάρισε πύργους, μέγαρα, κτήματα, ἀκόμη καὶ ὁλόκληρες πόλεις...

Ἀλλά, γιὰ κακὴ τύχη τῆς Ὀρτανσίας, ὁ Κάρολος-Ἐμμανουὴλ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια κι' ἡ γυναίκα του, ποὺ τὸν διαδέχτηκε στὴν ἐξουσία, σὰν ἐπίτροπος τοῦ ἀνήλικου γιοῦ της, ἀκύρωσε ὅλες τὶς πράξεις τοῦ συζύγου της κι' εἶδωξε τὴν εὐνοουμένη του.

Ἡ Ὀρτανσία κατέφυγε τότε στὴν Ἑλβετία, πῆγε κατόπιν στὴν Ὁλλανδία κι' ἀπὸ ἐκεῖ πέρασε στὴν Ἀγγλία.

Ἡ τύχη δὲν εἶχε θελήσει ἄλλοτε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Καρόλου 2ου. Ἔγινε, ὅμως τώρα εὐνοουμένη του...

Ἀλλ' ἡ Ὀρτανσία δὲ βρῆκε κανένα ἐνδιαφέρον σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἔφυγε ἀπὸ τὴν αὐλὴ κι' ἀκολούθησε τὸ Σουηδὸ κόμητα Μπανιὲ σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλη, ποὺ εἶχε στὴν περιοχὴ τοῦ Κέντ.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶχε ἐμπνεύσει ἕνα σφοδρὸ πάθος στὸ γυιὸ τῆς ἀδελφῆς της Ὀλυμπίας, τὸ νεαρὸ Ἱππότη ντὲ Σουασσὸν, ποὺ βρισκόταν τότε στὴν Ἀγγλία.

Ὁ Σουασσὸν προσκάλεσε τὸν Μπανιὲ σὲ μονομαχία κι' ἡ συνάντησί τους ἔγινε σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὸ Λονδῖνο. Ἡ Ὀρτανσία ποὺ ἔμαθε αὐτὴ τὴ μονομαχία ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη τοῦ Μπανιέ, ἔτρεξε γιὰ νὰ τὴν προλάβῃ. Ἀλλ' ἔφτασε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ξίφος τοῦ Σουασσὸν χωνόταν μέσα στὸ στῆθος τοῦ Μπανιέ... Ἡ δούκισσα ἔκλαψε τὸν ἀγαπημένο της, αὐτό, ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδισε ν' ἀνοίξῃ κατόπιν τὴν ἀγκαλιά της στὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει... Ἀλλ' ἂς ρίξωμε ἕναν πέπλο πάνω στὸ αἱμομικτικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο.

Ἡ ὑπόλοιπη ζωή της κύλησε ἀνάμεσα σὲ περιπέτειες καὶ σκάνδαλα. Τὸ σαλόνι της στὸ Λονδῖνο συχναζόταν ἀπὸ μεγάλους ἄρχοντες, διπλωμάτες, ποιητές, καλλιτέχνες... Κι' ἐκεῖ, μιὰ μέρα, τὴ βρῆκε ὁ θάνατος.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΙΕ

Ἡ Ὀρτανσία ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο μεταμφιεσμένη σὲ ἄνδρα, μαζὶ μὲ μιὰ καμαριέρα της...

Συγκινητικό, κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἀγάπη ὡς τὸ θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Ζὰκ Μπαγιὲλ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν Ἰνδοκίνα μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴ Ρόζα, ὅσα πληροφορεῖται τώρα γι' αὐτὴν τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ ὡστόσο μαζί της, τῆς στέλνει ἕνα τηλεγράφημα, δῆθεν ἐκ μέρους τῆς Ἄντρέ, ποὺ τῆς λέει πὼς θέλει νὰ τὴν δῇ δίχως ἄλλο στὸ παλιὸ διαμέρισμά της. Ἐκείνη ξεγελιέται καὶ πηγαίνει σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού, ὅπου ὅμως, ἀντὶ γιὰ τὴν ἀδελφή της, βρίσκει τὸ Ζάκ. Ἐκεῖνος τῆς τὰ ἐξηγεῖ ὅλα: πὼς ἡ εἴδησι τοῦ θανάτου του ἦταν ψεύτικη, πὼς ἤρθε στὴ Γαλλία, ἐρωτευμένος πάντα μαζί της, γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ, καὶ πὼς ἡ πραγματικότης σκότωσε ὅλα του τὰ ὄνειρα. Ἐκείνη τοῦ λέει τότε νὰ τὴν ξεχάσῃ καὶ νὰ παντρευτῇ μιὰ καλὴ κοπέλλα, ἀξιά του. Κι' ὅταν ὁ Ζάκ, παραβλέποντας τὸν ξεπεσμό της, στὴν ὁρμὴ τοῦ πάθους του, ζητάει νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντά του, αὐτὴ ἀρνιέται.

21ον

— Καταλαβαίνω πὼς θέλεις νὰ μείνῃς ἐλεύθερη μὲ τὸν ἄτιμο αὐτὸ Φερνέ, ποὺ σὲ πλάνεψε μὲ τὰ λεφτά του... Ἔ λοιπὸν ὄχι, δὲ θὰ σοῦ γίνῃ αὐτὴ ἡ χάρι! Δὲ μὲ ξέρεις καλά... Μιὰ μονάχα γυναῖκα ὑπῆρξε γιὰ μένα! Μ' ὅλο ποὺ τὴν πρόσβαλα, δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἢ τουλάχιστον νὰ τὴ σκέπτωμαι. Τὴν ἔχω διαρκῶς στὴν ψυχή μου, στὰ μάτια μου, κι' εἶναι φοβερὸ μαρτύριο γιὰ μένα νὰ ξέρω πὼς ἀνήκει σ' ἄλλον... Μά, ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ τὴν ξαναπάρω, ἔτσι ποὺ ἔχει καταντήσει, θέλω τουλάχιστον νὰ ἐκδικηθῶ... Καὶ θὰ ἐκδικηθῶ, τ' ἀκοῦς:

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Θὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν ἄθλιο ποὺ μοῦ τὴν πῆρε καὶ τὴ μόλυνε!...

— Κι' ἔπειτα;

— Ξέρω τί θὰ κάνω ἔπειτα!...

— Ζάκ, σὲ ἱκετεύω γιὰ τελευταία φορά! Φῦγε! Φῦγε ἀπ' τὸ Παρίσι!

Ὁ ἀξιωματικὸς γέλασε μὲ κακία.

— Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶς, τὸ φίλο σου, ὥστε τρέμεις μὴν πάθῃ τίποτα;

— Τρέμω γιὰ σένα ποὺ παραλογίζεσαι... γιὰ τὸ γέρο πατέρα σου ποὺ ἔχει τόσο ὑποφέρει, γιὰ τὴ μητέρα σου ποὺ σὲ λατρεύει... Θὲς νὰ μονομαχήσῃς μὲ τὸ βαρῶνο, γιὰ μένα!...

— Ἔ, κι' ἂν εἶν' αὐτό;

— Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!...

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα;

— Μὲ τὸ δικαίωμα τῆς παληᾶς φιλίας μας, τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶς καὶ ποὺ νομίζεις πὼς μόνο ἐσένα κάνει νὰ ὑποφέρῃς... Κατηγορεῖς τὸ βαρῶνο Φερνέ. Τὸν μισεῖς. Μὰ δὲ φταίει αὐτός...

— Ἀλλὰ ποιός;

— Ἡ Τύχη... Καὶ σύ, οἱ παραφορές σου, οἱ ἄδικες ὑποψίες σου, ὁ ἐγωϊσμός σου ποὺ δὲ σ' ἄφινε νὰ ξαναγυρίσῃς σὲ μένα. Ἔτσι εἶν' οἱ ἄντρες: σκληροί, παράλογοι, ἄδικοι...

»Ἄ, θὰ σοῦ πῶ ἐπιτέλους τὴν ἀλήθεια κι' ὕστερα κάνε πιὰ ὅ,τι θέλεις! Ἐγὼ θάχω κάνει τὸ καθῆκον μου, θἄχω προστατεύσει νὰ ἐμποδίσω μεγαλείτερες συμφορές. Ναί, εἶμαι χαμένη πιά, ντροπιασμένη... εἶμαι ἡ φιλενάδα τοῦ βαρώνου Φερνέ, δηλαδὴ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεὶς τίμιος ἄνθρωπος, ποὺ ντρέπεται ὅποιος τὴ γνώρισε...Ξέρω τὸ κατάντημά μου... καὶ δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μονάχα ἐπιθυμία: νὰ μὲ ξεχάσουνε καὶ νὰ ξεχάσω!

»Δὲ ζητάω τίποτε ἀπὸ κανένα... Κι' ὅμως ἐσύ, ἀφοῦ μὲ πρόσβαλες, μὲ περιφρόνησες, μὲ παράτησες τόσα χρόνια, ξαναγυρίζεις τώρα, μὲ βρισιὲς καὶ φοβέρες, καὶ θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸν ἄνθρωπο ποὺ θεωρεῖς ἀντίζηλό σου... Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ φταίει καθόλου γιὰ τὴ δυστυχία σου,γιὰ τὴ δυστυχία μας! Ὁ μόνος ὑπεύθυνος εἶσαι σύ!

Ἡ Ρόζα εἶχε ἀλλάξει ὕφος καὶ στάσι. Ἐξεγειρότανε, στὴ σκέψι τοῦ κινδύνου ποὺ ἀπειλοῦσε τοὺς δυὸ ἄντρες γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφερότανε: ἐκείνον ποὺ ἡ Τύχη τὴν εἶχε ρίξει στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ τὴν εἶχε προστατέψει καὶ βοηθήσει στὴν ἐγκατάλειψί της, καὶ τὸν ἄλλον ποὺ ἀγαποῦσε ἀληθινά, μ' ὅλη της τὴν ψυχή!

Ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ζάκ. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ποὺ περιεῖχε μερικὰ ἐνθύμια τοῦ ἐρωτά της. Τὰ πέταξε πάνω στὸ τραπέζι καὶ πρόσθεσε μὲ ὁρμή:

—Ἀναρωτιέσαι ἴσως τί μοῦ χρειάζεται ἀκόμη αὐτὴ ἡ κάμαρα, ἀφοῦ μένω ἀλλοῦ. Θὰ σοῦ τὸ πῶ λοιπόν. Τὴν κρατάω, γιατὶ ἔκλαψα τόσα χρόνια ἐδῶ μέσα, ὑπόφερα, πόνεσα γιὰ τὰ χαμένα ὄνειρά μου... Αὐτὰ ἐδῶ τὰ ἐνθύμια μὲ βοήθησαν ν' ἀνθέξω στὸ μαρτύριό μου.

»Ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ σένα, διωγμένη ἀπ' τὸν πατέρα μου, καταραμένη ἀπὸ τὸ δικό σου, ἐκτεθειμένη στοὺς σαρκασμοὺς τοῦ κόσμου, ἔλπιζα ἀκόμη, ἔλπιζα πάντα πὼς θἄσβυνε ὁ ἄδικος θυμός σου, πὼς θὰ μιλοῦσε ἡ καρδιά σου καὶ θὰ ξαναγύριζες κοντά μου...

»Τὸ βράδυ ποὺ μὲ περίμενες, στὸ σπίτι μὲ τοὺς κισσούς, γιὰ νὰ μοῦ πετάξῃς στὸ πρόσωπο τὶς βρισιές σου καὶ τὴν περιφρόνησί σου, δὲν ἤμουν ἐγὼ ἐκείνη ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ κεῖ... Τ' ὁρκίζομαι στὸ Θεό!... Δὲν ἤξερα τὶ ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ, ἀλλὰ ὑποπτευόμουν πὼς κινδύνευε νὰ ἐκτεθῇ ἡ τιμὴ κάποιας ἄλλης γυναίκας, ποὺ δὲ θὰ τὴν πρόδινα ποτέ, ἀκόμη καὶ μὲ θυσία τῆς εὐτυχίας μου...

»Ἔχω φυλάξει γι' ἀπόδειξι αὐτὸ τὸ σπασμένο βραχιόλι της... Νά το! Σοῦ ἀπαγορεύω ὅμως νὰ τ' ἀγγίξῃς!

—Ἡ Ἀντρέ!... μουρμούρισε ὁ ἀξιωματικός.

— Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δὲ μίλησα;... Σὲ περίμενα, τὴν ἄλλη μέρα, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ξαναγύρισες... Καί, τὴν Κυριακή, μὲ πρόσβαλες θανάσιμα, ἀσυγχώρητα, μπροστὰ σ' ὅλο τὸ χωριό, δίχως νὰ σκεφθῇς τὴν παληὰ φιλία μας, χωρὶς νὰ συλλογιστῇς ὅτι ἡ Ρόζα σου ἦταν ἀνίκανη νὰ σ' ἀπατήσῃ, νὰ σοῦ πῇ ψέμματα!..

»Κι' ὅμως ἐγὼ σὲ συχώρεσα. Κατάλαβα τὸ λάθος σου. Δικαιολόγησα τὸ θυμό σου... Βλέπεις, οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγαλείτερη καρδιὰ ἀπὸ σᾶς... Ὕστερα ἔφυγες, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇς ἂν θὰ πέθαινα ἀπ' τὴν πληγὴ ποὺ μοῦ εἶχες ἀνοίξει...

»Ὁ θάνατος δὲ μὲ θέλησε. Γιατρεύτηκα... Μὰ ἤμουν ἀκόμη ἄρρωστη στὴν ψυχή, γεμάτη θλῖψι, περιφρονημένη ἀπ' ὅλους, ὡς κι' ἀπ' τὸν πατέρα μου. Ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ φύγω ἀπὸ ἕνα τόπο ὅπου ὅλοι, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμά σου, μὲ δείχνανε μὲ τὸ δάχτυλο καὶ μὲ προσβάλλανε...

»Μὴ ξέροντας σὲ ποιὸν νὰ καταφύγω, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ βρῶ τὸ Βαρῶνο Φερνέ, ποὺ μοῦδωσε κουράγιο καὶ μοῦ βρῆκε δουλειά, χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃ κανένα ἀντάλλαγμα γι' αὐτὴ τὴ βοήθεια καὶ τὴν ὑποστήριξί του. Χάρις στὶς συστάσεις του μπόρεσα νὰ ζήσω μὲ τὴν ἐργασία μου, στὸ Παρίσι.

»Τὸ βράδυ, γύριζα σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν καμαρούλα, ποὺ ἡ Ἄντρὲ τὴν εἶχε κάνει πιὸ ὑποφερτή. Κι' ἡ μοναδικὴ παρηγοριά μου ἦταν τότε νὰ σκέπτωμαι ἐσένα, τὸ δήμιό μου, νὰ ξαναδλέπω τὸ πορτραῖτο σου, νὰ ξαναδιαβάζω τὰ γράμματά σου—κι' ἂς ἦτανε σκληρά... Νά τα! Εἶναι ὁ μόνος θησαυρὸς ποὺ μοῦ ἀπομένει... Μοῦ θύμιζαν τὶς παληὲς εὐτυχισμένες μέρες...

»Ὁ Βαρῶνος μ' ἄφινε ἥσυχη. Τὸν ἔβλεπα μόνο κάπου-κάπου γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ ἀνθοπωλεῖο, σὰν ὅλους τοὺς πελάτες...Μοῦ μιλοῦσε μ' εὐγένεια καὶ λεπτότητα... Αὐτὸς δὲ μὲ φοβέριζε! Δὲν ἔλεγε κακὰ γιὰ σένα! Δὲ φερνόταν ἐγωϊστικά! Ἔδειχνε πὼς μὲ συμπονοῦσε, γιατὶ μὲ ἤξερε δυστυχισμένη, χωρὶς οἰκογένεια, δίχως προστασία.

»Μιὰ μέρα, βλέποντας τὴ θλῖψι μου, μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μὲ ρώτησε γιατὶ ἤμουν τόσο λυπημένη... Εἶχα ἀποφασίσει νὰ σοῦ γράψω τότε, νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸν πόνο μου, νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν ἤμουν ἔνοχος... Μὰ ἐσὺ μοῦ ἐπέστρεψες τὸ γράμμα μου, δίχως νὰ τ' ἀνοίξῃς! Νά το κι' αὐτό, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἐνθύμια... Τὰ ὁμολόγησα ὅλ' αὐτὰ στὸ Βαρῶνο—γιατὶ εἶχε ἐξαντληθῆ πιὰ τὸ θάρρος μου. Δὲν τοὔκρυψα τίποτα. Τοῦ εἶπα πὼς δὲ θ' ἀνῆκα ποτὲ σὲ ἄλλον ἀπὸ σένα... ὅτι θὰ κρατοῦσα τὸ λόγο μου ὅσο ζοῦσες.

»Ἤμουν εὐτυχισμένη, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, γιατὶ μιλοῦσα γιὰ σένα καὶ γιατὶ εἶχα νὰ κάνω μ' ἕνα εἰλικρινῆ φίλο... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια!

— Φίλο!... μουρμούρισε ὁ ἀξιωματικός.

ΜΑΓΚΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Σταῦρος, ὁ «πρώην»

Σταῦρος Γκιολμπὸς ἢ Βουρμπανᾶς:
πρώην ἀτσίδας («λαχανᾶς»)
καὶ «κουτσαβάκι» τέως,
Ντιπᾶς σωστός, φίλος πιστός,
στὰ Δικαστήρια γνωστὸς
καὶ μὴ ἐξαιρετέος.

*

Φάτσα σκληρὴ κι' ἀγριωπή,
εἶχε στὸ ξαφρισμα ροπὴ
καὶ στὸ χαρτὶ μανία.
Κι' ἀπὸ παιδὶ σκεδόν, ποὺ λές,
παρτίδες ἄνοιξε πολλὲς
μὲ τὴν «πολιτσμανία».

*

Σὰν γίνηκε εἴκοσι χρονῶ,
γνωρίστηκε στὸν Κολωνὸ
μὲ τὸ Μεμᾶ τὸ «Σκέτο».
Κι' ἀμέσως, δίχως «μοῦ» καὶ «μά»,
σκαρώσανε μὲ τὸ Μεμᾶ
«γκανγκστερικὸ ντουέττο»

*

Τὸν πρῶτο χρόνο ἡ «δουλειὰ»
χαμογελοῦσε μιὰ σταλιὰ
καὶ ζοῦσαν ψωραλέα,
ἀλλὰ τὴν ἄλλη τὴ χρονιὰ
τοὺς στήσανε τὴν παγανιὰ
καὶ.. τσὶφ! Εἰσαγγελέα!

*

Κι' οἱ Νόμοι Κάππα—Ὄι—Ψῖ—Χῖ
τοὺς ἔστειλαν γι' ἀναψυχὴ
δυὸ χρόνια στὸ γκιζντάνι.
Δυὸ χρόνια μαῦρα, βαρετὰ
κι' ὁρκίστηκ' ὁ Μεμᾶς μετὰ
πὼς δὲν τὸ ξανακάνει.

*

Κι' ἔμεινε ὁ Σταῦρος μοναχός,
μὰ τὰ μυαλά του, εὐτυχῶς,
ἀλλάζουν μάνι-μάνι.
Γι' αὐτό, νὰ μὴ τὸν συμπονᾶς'
εἶν' ἕνας πρώην («λαχανᾶς»),
μὰ νῦν «παιδὶ τζιμάνι».

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πὲς καλλίτερα ἕνα ἄτιμο διαφθορέα, ποὺ ἤθελε νὰ σὲ κάνη αὐτὸ ποὺ ἔγινες!

—Ἤμουν ἐγκαταλελειμμένη, περιφρονημένη... Δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ Βαρῶνος νὰ μαζέψη κάτι πεταγμένο στὸ δρόμο;... Μ' ἄκουσε μὲ καλωσύνη. Κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε νὰ περιμένη τίποτε ἀπὸ μένα καὶ μ' ἄφισε στὸν πόνο μου... Ἦταν τὴ βραδυὰ ποὺ μὲ εἶδε μαζί του κάποιος Λουΐ Μπρεσάρ, ἀπ' τὰ μέρη μας.

»Δὲ χρειάζονταν περισσότερα πράγματα, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῆ ἡ διάδοσι ὅτι ἤμουν φιλενάδα τοῦ Βαρώνου, χαμένη γυναίκα! Κι' ὅμως ὡς τότε—περηφανεύομαι ποὺ τὸ λέω—δὲν εἶχα κάνει οὔτ' ἕνα σφάλμα, οὔτε μιὰ κακὴ σκέψι!

»Σὲ σκεπτόμουν, ἐσένα μόνο, καὶ σὲ περίμενα πάντα! Ὅταν μιλοῦσα μὲ τὸ δύστυχο καμπούρη, τὸ γειτονά μου, ποὺ μὲ λυπότανε κι' αὐτός, τὸ θέμα μας ἦσουν ἐσύ, πάντα ἐσύ!

»Τέλος, μιὰ Κυριακὴ ποὺ φεύγαμε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ξαδέρφου του, μὲ προπαρασκεύασε γιὰ μιὰ πένθιμη εἴδησι... Κι' ὅταν ἔφτασα ἐδῶ βρῆκα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα...

Ἔδειξε στὸ νέο τὸ τηλεγράφημα τοῦ Μπαγιέλ:

«Ρόζα, ὁ γυιός μου εἶναι νεκρός. Νάσαι καταραμένη!».

Ὕστερα συνέχισε:

—Ἦταν τὸ τελευταῖο χτύπημα! Ὅλα εἶχαν τελειώσει γιὰ μένα... Σκέφθηκα ν' αὐτοκτονήσω... Κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὸ θάνατό σου... κι' ὅμως τί ἔφταιγα ἐγὼ γι' αὐτό;...

»Τότε ἀκριβῶς συνέβη κάτι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Ἕνα ἀγαπητό μου πρόσωπο εἶχε ἐκτεθῆ... ἀπὸ λάθος ἄλλων..

—Ἡ Ἀντρὲ ντὲ Μελάν;

— Τί σημασία ἔχει τ' ὄνομά της;... Πάντως, μποροῦσε νὰ τὴ σώση ἕνα τεράστιο χρηματικὸ ποσόν. Ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστούς μου, μόνον ἕνας ἦταν σὲ θέσι νὰ δώση τόσα λεφτά... κι' ἀρκετὰ γενναιόδωρος.

—Ὁ κ. Φερνέ;

— Ναί, ὁ κ. Φερνέ. Ἤμουν ἀπελπισμένη καὶ ἀδιαφοροῦσα πιὰ ἂν θὰ ζοῦσα ἢ θὰ πέθαινα... Τοῦ ζήτησα αὐτὸ τὸ ποσόν...

— Κι' ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ σοῦ τὸ δώση;

— Ναί, χωρὶς ὅρους, μὲ μιὰ λεπτότητα ποὺ μὲ συγκίνησε...

— Καὶ τότε ἔγινες φιλενάδα του, γιὰ νὰ ξεπληρώσης τὴν ἐξυπηρέτησί του;

— Ναί. Ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ἀπαιτοῦσε τίποτα, τοῦ χρωστοῦσα ἀκόμη περισσότερη εὐγνωμοσύνη...

Ὁ Ζὰκ Μπαγιὲλ δάγκανε τὰ χείλη του μὲ μανία.

Καταλάβαινε πὼς ἡ Ρόζα ἔλεγε ἀλήθεια. Ἦταν ἄλλοτε δική του, ψυχὴ καὶ σῶμα. Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος, παράφορα, κι' ὅμως τὴν εἶχε προσβάλει καὶ τὴν εἶχε χάσει ἀπὸ λάθος του.

Τοῦ εἶχε δώσει χίλια δείγματα στοργῆς... κι' ὅλη τὴν πίστι ποὺ μποροῦ νὰ περιμένη κανεὶς ἀπ' τὴν καλλίτερη γυναῖκα. Οὔτε οἱ βρισιές, οὔτε ἡ περιφρόνησί του τὴν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτόν. Κι' ἂν, ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια ἐγκαταλείψεως, εἶχε ὑποκύψει ἐπιτέλους, ἦταν καὶ πάλι ἀπὸ ἀφοσίωσι κι' αὐτοθυσία γιὰ μιὰ ἄλλη.

Καὶ τώρα;

Τὸν εἶχε κυριέψει μιὰ βίαιη ἐπιθυμία νὰ τὴν ἁρπάξη, νὰ τὴν πάρη μαζί του, μακρυά, κάπου ποὺ νὰ μὴν ξέρη κανεὶς τὸ παρελθόν τους. Καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς ὁμολογήση αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του.

Ἐνοιωθε πὼς θὰ συναντοῦσε τὴν ἄρνησί της, ἀφοῦ εἶχε ὁρκιστῆ πίστι στὸν ἄλλο, στὸν ἀντίζηλο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐνοιωθε ἕνα μῖσος ποὺ δὲ θἄσβυνε παρὰ μόνο μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς δυό τους.

Ἡ Ρόζα τὸν κύτταζε μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, νὰ παλεύη ἀνάμεσα σὲ τόσες σκέψεις ποὺ κόχλαζαν μέσα στὸ μυαλό του, μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κάνη. Εἶχε τὸ κεφάλι του σκυφτό, τὰ φρύδια του σμιγμένα, καὶ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα χώριζε στὴ μέση τὸ μέτωπό του.

Τὸν πλησίασε, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση σύγκορμος:

— Ζάκ, τὰ ξέρεις ὅλα! Ὅταν σοῦλεγα πὼς τάκανε ὅλα ἡ Τύχη, δὲ σὲ γελοῦσα... Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ βάζῃς μὲ κανένα.

»Μοῦ εἶναι σκληρὸ νὰ σοῦ μιλάω μὲ τέτοια γλῶσσα, σὲ σένα ποὺ τόσο ἀγάπησα, ποὺ σὲ περίμενα τόσον καιρό, Ἀλλ' οἱ δρόμοι μας χωρίζουν... Θάρρος, Ζάκ! Δὲν πρόκειται νὰ ὑποφέρης ἐσὺ ποτὲ ὅσο ἐγώ. Ἀντίο! Πρέπει νὰ χωρίσουμε. Ἡ παληὰ Ρόζα σου πέθανε πιά!

Ὁ Ζὰκ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο, τρεκλίζοντας.

— Ρόζα!... εἶπε ἱκετευτικά, ἁπλώνοντάς της τὰ χέρια του.

Τὸν ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ χειρονομία κι' ἀπάντησε, κουνῶντας τὸ κεφάλι της:

—Ὄχι. Τελείωσαν ὅλα... ὅλα!

Ἡ θέλησί της ἦταν ἀκλόνητη. Ὁ Ζὰκ τὸ κατάλαβε.

—Ἀντίο λοιπόν, ψιθύρισε. Ἔχεις δίκηο. Τὸ κακὸ εἶναι ἀγιάτρευτο. Ἀντίο.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄκουσε τὰ βήματά του ν' ἀπομακρύνωνται στὸ διάδρομο. Ἔφερε τὸ χέρι της στὸ στῆθος της, γιὰ νὰ συγκρατήση τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της.

Ὅταν ἔπαψε ν' ἀκούγεται ὁ θόρυβος, ἅρπαξε τὴ φωτογραφία του καὶ τὴν ἔφερε στὰ χείλη της. Ὕστερα ξανάρριξε ὅλα τὰ ἐνθύμια τοῦ παρελθόντος μέσα στὸ συρτάρι ἀπ' ὅπου τὰ εἶχε πάρει.

—Ἀντίο!... Ἀντίο! μουρμούρισε ἀπελπισμένα.

Ὁ Ζὰκ κατέβαινε τὴ σκάλα, προσπαθῶντας νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του.

Βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἔκανε μερικὰ βήματα, φέροντας στὸ νοῦ του ὅσα εἶχε ἀκούσει. Σιγὰ-σιγά, ὁ θυμός του ξανάναβε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του κι' εἶπε στὸν ἑαυτό του:

«Μ' ἀγαποῦσε. Μ' ἀγαπάει πάντα!...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ τὴν ἔκλεψε. Ἀλλοίμονό του! Θὰ τὸν σκοτώσω!»

Ζ'.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς Ὄπερας ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐκλεκτὸ κόσμο. Ὑπῆρχαν ὡστόσο ἀκόμη μερικὲς θέσεις.

Κατὰ τὶς 8½, ἔφτασε ἕνας ἄντρας, νέος ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ τὸ πρόσωπό του σημαδεμένο ἀπ' τὶς θλίψεις, τοὺς κόπους καὶ κάποιο πάθος κρυφό. Καὶ κάθησε σὲ μιὰ θέσι τῆς πλατείας ἀριστερὰ ἀπ' τὴν ὀρχήστρα.

Εἶχε ὕφος στρατιωτικοῦ καὶ φοροῦσε στὴ μπουτονιέρα του τὸ διάσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ἡ ὁμορφη κι' ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία του ἦταν ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐμπνέουν τὴ συμπάθεια.

Ἦταν ὁ Ζὰκ Μπαγιέλ.

—Ἀπὸ δῶ καὶ πολὺ συνήθως ὁ κ. Βαρῶνος Φερνέ; ρώτησε τὸν ταξιθέτη.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Θἀρθῆ ἀπόψε;

— Πιστεύω. Ἔρχεται σχεδὸν κάθε βράδυ, ἔστω κι' ἂν δὲ μένη πάντα πολύ... Εἴσαστε φίλος του;

— Θέλω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω. Ἡ φωνὴ τοῦ Ζὰκ ἦταν ἤρεμη. Δὲν ἦταν ὅμως δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πὼς ἔκανε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ διατηρήση μιὰ φαινομενικὴ ψυχραιμία.

Ὁ ταξιθέτης, ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειά του, δὲν τὸ πρόσεξε.

Ὁ Ζὰκ εἶχε περάσει μιὰ μέρα τρομερή.

Μὴ ξέροντας σὲ ποιὸν ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του, μὴ ἔχοντας ἕνα φίλο στὸ Παρίσι, ποὺ νὰ τὸν ἀκούση, νὰ τὸν καταλάβη καὶ νὰ τοῦ δώση μιὰ συμβουλή, στριφογύριζε μέσα στὸ νοῦ του διάφορες ἰδέες ἐκδικήσεως. Τὸν ἔτρωγε μιὰ παράλογη ζήλεια. Ἤθελε νὰ ξαναποκτήση τὴ Ρόζα, μὲ κάθε τρόπο. Τὴν ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ παρὰ ποτέ, μὲ περισσότερη μανία παρὰ μὲ τουφερότητα. Τὴν εὕρισκε ἑκατὸ φορὲς ὡραιότερη ἀπὸ ἄλλοτε καὶ προτιμοῦσε νὰ πεθάνη παρὰ νὰ τὴ χάση.

Ὅσο τὸ σκεπτότανε, τόσο καταλάβαινε πὼς τοὺς εἶχε χωρίσει ἡ Τύχη, ὅτι ἡ Ρόζα δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπάη, ἀλλὰ κι' ὅτι ἡ ἀπόφασί της ἦταν ἀμετάκλητη: Ἀφοῦ εἶχε δοθῆ πιὰ σὲ ἄλλον, θ' ἀκολουθοῦσε τὸ πεπρωμένο της, ὅσο κι' ἂν θὰ ὑπόφερε γι' αὐτό.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη λοιπόν;

Αὐτὸ ἀναρωτιότανε, καθὼς γύριζε στοὺς δρόμους, ὁλομόναχος στὸ ἀπέραντο Παρίσι, ἀνάμεσα στὸ ἀδιάφορο πλῆθος. Καὶ καταριότανε τὴ μοναξιά του καὶ τὴν ἀδυναμία του...

Ἡ Ρόζα ἦταν ἀπρόσιτη γι' αὐτόν. Τὴν ὑπερασπίζονταν ἐναντίον του τὰ πλούτη τοῦ προστάτη της, ὁ νόμος, τὸ Παρίσι ὁλόκληρο...

Μιὰ ἰδέα βλάστησε ἐπιτέλους στὸ φλογισμένο μυαλό του, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὴν Ὄπερα... Μπῆκε καὶ ζήτησε πληροφορίες. Ἔμαθε ἀπὸ ἕνα πρόθυμο ὑπάλληλο ὅτι ὁ Βαρῶνος Μαξὶμ Φερνὲ εἶχε τὴ μόνιμη θέσι του κι' ὅτι ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του σχεδὸν σὲ κάθε παράστασι.

Δὲν τοῦ χρειάζονταν περισσότερα στοιχεία.

Γιατί ὅμως ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ νὰ συναντήση τὸν τυχερὸ ἀντίζηλό του;

Δὲν ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸν ἑαυτό του. Ἔνοιωθε ὅμως νὰ βράζη μέσα του ἕνα μῖσος πρωτόγονο, ἄγριο καὶ ἱκανὸ γιὰ ὅλα...

Ἂν βρισκότανε κάπου μόνος μὲ τὸ Βαρῶνο, θὰ τὸν ἅρπαζε, θὰ τὸν ἔπνιγε, δίχως τύψεις καὶ χωρὶς οἶκτο! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν χώριζε ἀπ' τὴ Ρόζα, Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ λείψη ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυο τους! Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι...

Συγχρόνως ὅμως, ὁ Ζὰκ ἐνοιωθε πὼς ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸν ὑποχρέωνε νὰ συγκρατηθῆ, νὰ μετριάση τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ μίσους του. Ἡ στολὴ τοῦ ἐπέβαλλε ὡρισμένους περιορισμούς. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐκτεθῆ, ὅπως ἄλλοτε, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἕνας ἁπλὸς χωρικὸς τοῦ Ταβερναί.

Συγκρατιόταν λοιπὸν ἀναγκαστικά, περιμένοντας μιὰ εὐνοϊκὴ εὐκαιρία.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε χωρίσει ἀπ' τὴ Ρόζα, οἱ ὧρες τοῦ φαίνονταν ἀτελείωτες, σὰν χρόνια ὁλόκληρα...

Ἔφτασε ἐπιτέλους τὸ βράδυ.

Μπαίνοντας στὴν Ὄπερα, βρισκότανε πιὰ στὸ κορυφωμα τῆς ἀνυπομονησίας του. Ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ ξαναδῆ τὴ Ρόζα. Ἀναρωτιότανε ποιὰ στάσι θὰ κρατοῦσε ἡ νέα γυναίκα, ἀνάμεσα στὸν παλιὸ ἀρραβωνιαστικό της καὶ στὸ σημερινὸ φίλο της.

Ἀπολάμβανε προκαταβολικὰ τὴν ἀμηχανία της, σὰν μιὰ ἐκδίκησι γιὰ τὴ χαμένη εὐτυχία του—κι' ἂς ἦταν αὐτὸς ὁ μόνος ὑπεύθυνος...

Στὴν ἀρχή, θαμπώθηκε ἀπ' τὰ φῶτα καὶ τὰ χρώματα. Ἡ μουσικὴ ἔφτανε στ' αὐτιά του σὰν ἕνα ἀκαθόριστο βουητό. Τὰ τραγούδια τῆς χορωδίας δὲ μπόρεσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπ' τὶς σκέψεις του.

Κύτταξε κάθε τόσο πρὸς τὴν εἴσοδο κι' ἀναρωτιότανε:

«Θἀρθῆ;... Θὰ τὴν ἰδῶ ἐπιτέλους;»

Κόντευε νὰ τελειώση ἡ πρώτη πρᾶξι, δταν ἐμφανίσθηκε ἐπιτέλους ὁ Βαρῶνος Φερνέ. Περίμενε ὅμως στὴν εἴσοδο νὰ πέση ἡ αὐλαία, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήση τοὺς ἄλλους θεατές. Στὸ μεταξύ, ἔρριχνε ματιὲς γύρω καὶ χαιρετοῦσε ἀπὸ μακρυὰ τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του. Ἦταν ἥσυχος, ἀτάραχος, ὅπως πάντα.

Σίγουρα, ἡ Ρόζα δὲ θὰ τοῦ εἶχε πῆ τίποτα γιὰ τὴ συνάντησί της μὲ τὸ Ζάκ.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν κύτταζε πιὰ καθόλου τὴ σκηνή. Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ Βαρῶνο—ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ ἀκόμη. Θἄθελε, ἂν ἦταν δυνατό, νὰ τὸν κεραυνοβολήση μὲ τὶς ματιές του....

Πρόσεξε πὼς ὁ Βαρῶνος γύριζε συχνὰ πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς θεωρείου, ποὺ βρισκότανε στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σάλλας. Ἀπ' τὴ θέσι ὅμως ποὺ καθόταν ὁ Ζάκ, δὲ μποροῦσε νὰ δῆ τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ θεωρείου.

Ἡ αὐλαία ἔπεσε ἐπιτέλους. Πολλὲς ἀπ' τὶς θέσεις τῆς πλατείας ἀδειασαν.

Ὁ Βαρῶνος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὴ σάλλα.

Ὁ Ζὰκ σηκώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἀκολούθησε ἕνα κυκλικὸ διάδρομο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κυττάξη μέσα στὸ θεωρεῖο ποὺ ἐνδιέφερε τόσο τὸ Βαρῶνο. Ἀπογοητεύθηκε ὅμως, ὅταν εἶδε πὼς ἦταν ἀδειανό.

Τριγύρισε τότε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου καὶ στὸ φουαγιέ, ἀλλὰ δὲν εἶδε πουθενὰ τὸ Βαρῶνο.

Τέλος, τὸν συνάντησε στὴν εἴσοδο τῆς σάλλας τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζε ἡ δεύτερη πρᾶξι. Τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τόσο ἐπίμονη, ὥστε ὁ ἄλλος παραξενεύτηκε καὶ σταμάτησε. Κύτταξε ψυχρὰ τὸν ἄγνωστο ποὺ εὑρισκε συνεχῶς μπροστά του, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, στὸ ἀνθοπωλεῖο τῆς Γκαμπριέλ, στὸ ρεστωράν, στὸ δρόμο... Φάνηκε νὰ ψάχνη καὶ πάλι στὴ μνήμη του, ἀλλὰ δὲ βοῆκε τίποτα ποὺ νὰ τοῦ τὸν θυμίζη.

Ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀδιαφορίας καὶ προσπέρασε.

Κάθησαν κι' οἱ δυὸ στὶς θέσεις τους. Ἡ παράστασι ξανάρχισε. Δίχως νὰ πάψη νὰ κυττάζη τὸ Βαρῶνο Φερνέ, ὁ Ζὰκ Μπαγιὲλ ἀπασχολήθηκε γιὰ λίγο ἀπ' τὸ θέαμα.

Σὲ λίγο, ἄκουσε ν' ἀνοιγοκλείνη ἡ πόρτα τοῦ θεωρείου, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε δείξει τόσο ἐνδιαφέρον ὁ Βαρῶνος.

Ὁ Φερνὲ ἄκουσε κι' αὐτὸς τὸν ἐλαφρὸ ἐκεῖνο θόρυβο, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή. Στράφηκε ἀμέσως πρὸς τὸ θεωρεῖο, καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

Μιὰ νέα γυναῖκα μὲ θαυμάσια καστανὰ μαλλιὰ καὶ μὲ ἀγγελικὴ ὁμορφιά, βρισκόταν τώρα μέσα σ' αὐτό. Βλέποντάς την, ὁ Ζὰκ ἀνασκίρτησε ζωηρά. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Ρόζα!

Ναί, ἦταν ἡ Ρόζα, ὑπέροχη, κομψοντυμένη καὶ στολισμένη μὲ βαρύτιμα κοσμήματα, μαγικὴ ἐμφάνισι ποὺ τραβοῦσε ὅλες τὶς ματιὲς καὶ προκαλοῦσε τὸ γενικὸ θαυμασμό. Ἀντάλλαξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μὲ τὸ Βαρῶνο Φερνέ, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

«Ἤρθα, ἀφοῦ τὸ ἤθελες...».

Ὁ Ζὰκ τὰ εἶδε ὅλα: τὴ χαρὰ τοῦ Βαρώνου, τὴν ὑποταγμένη ματιὰ τῆς Ρόζας, τὸ θαυμασμὸ τῶν ἄλλων θεατῶν...

Εἶχε ἀποφασίσει πιὰ τί θἄκανε.

Τί εἶναι ἡ ζωή, στὸ κάτω-κάτω: Μιὰ συνεχὴς πάλη.

Μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη; Μ' ἕναν ἄνθρωπο, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους. Γιατί νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ τοῦ ἀφίση τὴ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία θἄδινε ὅλο του τὸ αἷμα;

Δὲν εἶχε ἐπιζητήσει τὸ θάνατο, τόσα χρόνια; Δὲν εἶχε φύγει γιὰ μιὰ χώρα μακρυνή, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὴν ξαναγυρίση;...

Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη τὸν ἔσπρωχνε νὰ γυρίση, νὰ ξαναδῆ τὴ Ρόζα. Νὰ λοιπὸν ποὺ τὴν εἶχε ξαναδῆ... καὶ τοῦ εἶχε πῆ ἀκετὰ ὥστε νὰ καταλάβη τὰ αἰσθήματά της!

Τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε, τὸν ἀγαποῦσε πάντα, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ γίνη δική του. Εἶχε δώσει σ' ἄλλον τὸ λόγο της, τοῦ ἀνῆκε γιὰ ὅλη της τὴ ζωή.

Ὁ Ζὰκ μισοῦσε θανάσιμα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, θεωρῶντας τον αἴτιο τῆς δυστυχίας τους, τοῦ χωρισμοῦ τους. Ἀκόμη καὶ τὶς καλὲς ἡμέρες, στὸ Ταβερναί, τριγύριζε διαρκῶς τὴ Ρόζα, σὰν πειρασμός. Βασιζόταν στὰ πλούτη του καὶ δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Θὰ τὴν ἀφινε τώρα στὰ χέρια του ὁ Ζάκ; Ὄχι, ποτέ!

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλλε νὰ συγκρατηθῆ, ὁ Βαρῶνος ἀντελήφθη μερικὲς ματιὲς του, γεμάτες φαρμακερὸ μῖσος. Κι' ἀναρωτήθηκε πάλι, μὲ περισσότερη ἐπιμονή:

«Μὰ ποῦ τὸν ἔχω δῆ λοιπόν, αὐτόν;»

Τοῦ κάκου ἔψαχνε. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ θυμηθῆ... Ὡστόσο, ἤταν βέβαιος πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ ἐχθρὸ ἢ μὲ τρελλό.

Ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὰ χείλη του...

Ἡ παράστασι ἐξακολουθοῦσε. Ἔπεσε πάλι ἡ αὐλαία κι' ὁ Βαρῶνος ξανάφισε τὴ θέσι του.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Ζὰκ, ποὺ παραφύλαγε σ' ἕνα διάδρομο, τὸν εἶδε νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ θεωρεῖο μαζὶ μὲ τὴ φιλενάδα του. Ἡ Ρόζα ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο του.

Ἂν ὁ ἀξιωματικὸς διατηροῦσε περισσότερη ψυχραιμία, θὰ διέκρινε στὴ φυσιογνωμία της τὸ βαθὺ πόνο της, τὰ σημάδια ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὰ δάκρυά της. Ἀλλ' ἡ ζήλεια τὸν τύφλωνε. Εἶχαν θολώσει τὰ μάτια του.

Ἡ νέα γυναῖκα ἦταν ἀληθινὰ γοητευτική. Ὁ Βαρῶνος Φερνὲ ἔκαμε ἕνα γύρο μαζί της καὶ τὴν ξαναπῆγε ὕστερα στὸ θεωρεῖο της.

Ὁ Ζὰκ πλησίασε. Ἡ πόρτα τοῦ θεωρείου εἶχε ξανακλείσει πίσω τους. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀκούμπησε πάνω της καὶ περίμενε νὰ ξανανοίξη.

Ὁ Βαρῶνος βγῆκε ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, μονάχος. Τότε ὁ ἀξιωματικὸς στάθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

— Δὲ μ' ἀναγνωρίζετε, κύριε;

Ἐκεῖνος ἀπόρησε μ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησί του, τὸν κύτταξε μὲ κάποια περιφρόνησι κι' ἀπάντησε:

— Βλέπω μονάχα ἕναν ἄγνωστο ποὺ μὲ παρακολουθεῖ μὲ παράξενη ἐπιμονή κι' ἀναρωτιέμαι γιὰ ποιὸ λόγο.

— Εἶμαι ὁ Ζὰκ Μπαγιέλ, εἶπε ξερὰ ὁ νέος.

Ὁ Βαρῶνος ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

—Ἀπ' τὸ Ταβερναί; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε. Ὁ πρῶην φίλος κι' ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ρόζας Μπρινόν.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό.

— Περίεργο! εἶπε ὁ Βαρῶνος, τελείως ἤρεμος. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι σκοτωθήκατε.

—Ἦταν φέμματα, ὅπως βλέπετε. Εἶχα πληγωθῆ ἁπλῶς.

—Ἄ, μπράβο! Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ὁ Βαρῶνος εἶχε συνέλθει κι' ὅλας ἀπ' τὴν πρώτη του ἔκπληξι. Καὶ θέλησε νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του, δείχνοντας μὲ μιὰ χειρονομία πὼς εἶχε κρατήσει ἀρκετὰ ἡ συνομιλία τους.

Μὰ ὁ Ζὰκ Μπαγιὲλ τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο.

— Δυὸ λέξεις ἀκόμη, εἶπε. Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, ποὺ βρίσκομαι στὸ Παρίσι, ψάχνω νὰ σᾶς βρῶ...

— Τί νὰ μὲ κάνετε;

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας πρέπει νὰ λείψη ἀπ' τὸν κόσμο!

— Αὐτὸς δὲ θὰ εἶμ' ἐγώ. Σᾶς βεβαιώ πὼς εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωή μου...

—Ἀρνεῖσθε λοιπὸν νὰ μονομαχήσετε μαζί μου;

— Σᾶς προσέβαλα καθόλου; Αὐτὸ θὰ ἔγινε δίχως νὰ τὸ θέλω

Ὁ τόνος τοῦ βαρώνου εἶχε πάρει μιὰ δηκτικὴ εἰρωνεία. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἐπίθεσι, ἡ ψυχραιμία του διπλασιάστανε.

Ἤξερε ἐπιτέλους τὸ λόγο ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ὁ Ζάκ. Τὸ μῖσος ποὺ ξέσπα-

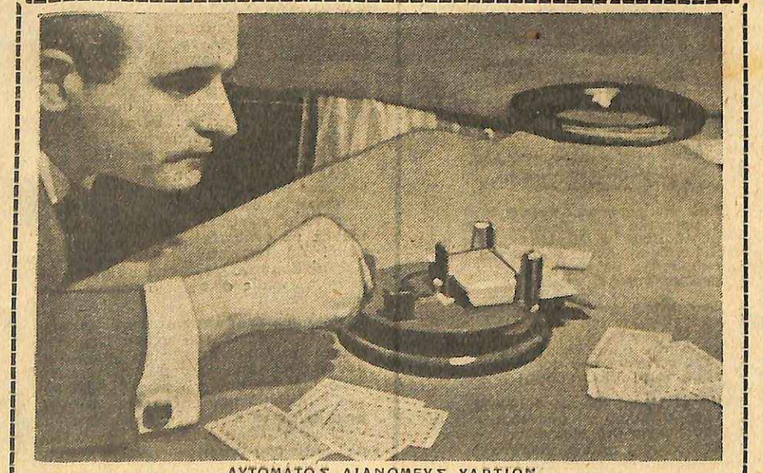

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΧΑΡΤΙΩΝ

Νὰ καὶ μιὰ συσκευὴ γερμανικῆς κατασκευῆς ἡ ὁποία θὰ ἐξυπηρετήση ἐκείνους ποὺ παίζουν χαρτιά. Τὸ μικρὸ αὐτὸ μηχάνημα, κατασκευασμένο ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ἀνακατώνει τὰ χαρτιὰ αὐτομάτως καὶ τὰ μοιράζει κατόπιν στοὺς διαφόρους παίκτες, μέ, τὴν ἁπλῆ πίεσι ἑνὸς κουμπιοῦ. Ἡ διανομὴ αὐτὴ ἐξασφαλίζεται ἀπὸ ἕνα περιστρεφόμενο δίσκο, ὁ ὁποῖος σὲ κάθε γύρο του μοιράζει χαρτιὰ ἰσάριθμα μὲ τοὺς παίκτες ποὺ παίρνουν μέρος στὸ παιγνίδι. Φυσικὰ ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσι δὲ θὰ ἀρέση καθόλου στοὺς χαρτοκλέφτες γιατὶ ἀποκλείει κάθε λαθροχειρία.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στὸν ποταμὸ Ματσουκάβα τῆς Ἰαπωνίας διοργανώνονται κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴ αὐτή, οἱ πιὸ παράξενες λεμβοδρομίες τοῦ κόσμου. Τὶς παρακολουθοῦν χιλιάδες Ἰάπωνες ποὺ φτάνουν ἐκεῖ ἀπὸ γειτονικὲς καὶ ἀπομακρυσμένες περιοχὲς γιὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια. Οἱ συμμετέχοντες χρησιμοποιοῦν ἀντὶ γιὰ βάρκες μεγάλους κάδους καὶ μετακινοῦνται μὲ μικρὰ κουπιά, ποὺ θυμίζουν τὶς ρακέτες τοῦ πίνγκ-πόνγκ. Συχνὰ οἱ κάδοι ἀνατρέπονται καὶ οἱ ἐπιβάτες τους πέφτουν στὰ κρῦα νερὰ τοῦ Ματσουκάβα πολὺ πρὶν φτάσουν στὸ τέρμα. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἐνσταντανὲ ἀπ' τὴν ἐκκίνησι μιᾶς ὁμάδας.

ζε στὰ μάτια του, στὰ λόγια του, στὴ φωνή του, μιλοῦσε καθαρά...

Γιὰ νὰ βάλη τέλος σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ποὺ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν περιέργων, ὁ Βαρῶνος εἶπε:

— Σᾶς λείπει ἡ ἡρεμία, κύριε. Θὰ κάνετε ἴσως καλλίτερα νὰ φύγετε... Ἡ νύχτα εἶναι καλὸς σύμβουλος... Ζητᾶτε καυγὰ τώρα;

— Ναί, σᾶς μισῶ θανάσιμα!

— Τὸ βλέπω, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω.

— Σᾶς χρειάζεται λοιπὸν μιὰ ἀσυγχώρητη βρισιά, γιὰ ν' ἀποφασίσετε νὰ μονομαχήσετε; Εἴσαστε ἕνας ἀνανδρος!

— Πολὺ καλά. Θὰ σᾶς γίνη ἡ χάρι... Αὔριο τὸ πρωΐ, νωρίς, θὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν οἱ μάρτυρές μου.

Τὸ στῆθος τοῦ Ζὰκ φούσκωσε ἀπὸ χαρά. Εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του!

— Καταλαβαίνω πὼς θέλετε μιὰ σοβαρὴ μονομαχία, πρόσθεσε σιγὰ ὁ Βαρῶνος. Θὰ τὴν ἔχετε λοιπόν. Μονάχα σᾶς ζητῶ νὰ τὴ κρατήσετε μυστικὴ ἀπ' ὅλους! Ἔχω τὸ λόγο σας;

— Τ' ὁρκίζομαι στὴν τιμή του.

Ὁ Ζὰκ ἔδωσε στὸ Βαρῶνο τὴ διεύθυνσί του. Ἔπειτα ξαναγύρισαν κι' οἱ δυὸ στὶς θέσεις τους.

Ὁ Βαρῶνος ἦταν χαμογελαστός, ὅπως καὶ πρίν. Παρακολούθησε ἥσυχα τὴν τρίτη πράξι καί, φεύγοντας, χαιρέτησε μ' εὐγένεια τὸν ἀντίπαλό του.

Ἐκεῖνος τὸν παρακολούθησε ἀπὸ μακρυά. Τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνη στ' αὐτοκίνητό του, μαζὶ μὲ τὴ Ρόζα, καὶ συλλογίστηκε μὲ μανιασμένη χαρά:

«Αὔριο!»

Η΄.

Ὁ Βαρῶνος Φερνὲ εἶχε προσέξει τ' ἀπόγεμα τὴ θανάσιμη θλῖψι τῆς Ρόζας, τὴ βαρειὰ μελαγχολία καὶ τὴν κατάπτωσί της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τὴν αἰτία.

Τώρα τὴν ἤξερε... Θὰ εἶχε πάρει κάποιο γράμμα, θὰ εἶχε μάθει τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ πρώην ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἴσως καὶ νὰ τὸν εἶχε δῆ, ἀφοῦ εἶχε ἔρθει στὸ Παρίσι.

Ὡστόσο, στὴ λίγη ὥρα ποὺ εἶχε περάσει μὲ τὸ Βαρῶνο, ἡ Ρόζα δὲν εἶχε προφέρει καθόλου τ' ὄνομα τοῦ Ζάκ, οὔτε εἶχε κάνει κανένα ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν ἐπιστροφή του.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Φερνὲ καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἀξιωματικοῦ: Τὸν τρέλλαινε ἡ ζήλεια, ὁ ἐρωτικὸς πυρετός.

Δὲ φοβότανε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ Βαρῶνος. Δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος, οὔτε ἡ ἀποφασιστικότης. Ἄλλωστε, μὲ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα ποὺ τὸν διέκρινε πάντα, εἶχε φροντίσει νὰ ἐξασκηθῆ στὴν ἐντέλεια στὸ σπαθὶ καὶ στὸ πιστόλι.

Ἀνησυχοῦσε ὅμως γιὰ τὴ Ρόζα. Τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτός. Εἶχε κοπιάσει τόσο γιὰ νὰ τὴν κατακτήση. Τώρα ἤθελε νὰ τὴ χαρῆ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Ἀντιμετώπιζε τὴν κατάστασι ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές της. Ἔπρεπε ν' ἀποκρύνη τώρα κάθε κίνδυνο γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον, νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἡσυχία του. Μὰ πρῶτα ἤθελε νὰ ξέρη ποιὰ ἐντύπωσι εἶχε κάνει στὴ Ρόζα ὁ ξαφνικὸς γυρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει—κι' ἂν τὸν εἶχε μάθει πραγματικά.

Δὲ μίλησε καθόλου, σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ δωμάτιο τῆς Ρόζας, τῆς εἶπε:

—Ἀγαπητό μου παιδί, ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐρώτησι.

— Ποιά;

—Παρατήρησα πὼς ἤσουν σήμερα σκυθρωπή...

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν προσπάθησε νὰ τὸ ἀρνηθῆ.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια, εἶπε. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ κρύψω, ἀλλὰ δὲ βοῆκα τὴ δύναμι...

— Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ θλῖψι σου;

Ἡ Ρόζα δίστασε λίγο. Κύτταζε ἀλλοῦ, γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί της.

Ὁ Βαρῶνος τὴν πλησίασε, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ γυμνὸ ὦμο της καὶ τῆς εἶπε:

—Ἔμαθες τὴν εἴδησι... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐκείνη κατάλαβε ἀμέσως.

— Ναί! ψιθύρισε.

— Ξαναγύρισε λοιπόν;... Τὸν ξαναεῖδες ἴσως;

— Ναί, ἀπάντησε πάλι ἡ Ρόζα, ἀκόμη πιὸ σιγά.

Μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Βαρώνου, ἀλλὰ ἔσβυσε ἀμέσως.

Εἶχε μεγάλη πεῖρα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ λέη ψέμματα αὐτὴ ἡ ἀξιολάτρευτη κοπέλλα!

— Ποῦ τὸν εἶδες; τὴ ρώτησε, πιάνοντάς την ἀπ' τὸ χέρι καὶ τραβῶντας την πάνω στὸ ντιβάνι.

— Στὸ παληὸ διαμέρισμά μου.

— Σοῦ εἶχε δώσει ραντεβού;

Ἡ Ρόζα κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν ξέρω πῶς ἔμαθε ὅτι πηγαίνω κάποτε ἐκεῖ. Ἀγνοῶ ἐπίσης πῶς πληροφορήθηκε τὴν καινούργια διεύθυνσί μου... Πάντως, σήμερα τὸ πρωΐ, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα, μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Ἀντρέ... Ἦταν ἕνα τέχνασμα, γιὰ τὸ ὁποῖο αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα, εἶμαι βέβαιη. Νά το, αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ Βαρῶνος τὸ πῆρε, τὸ διάβασε ἤρεμα καὶ τ' ἄφισε πάλι στὸ θέσι του, πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

—Ὥστε ἡ κ. Σαμπαὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάμιξι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; εἶπε.

—Ἀσφαλῶς ὄχι. Μάλιστα θὰ ἀγνοῆ τὸ γυρισμό του...

Δὲν τόλμησε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι της.

— Τοῦ Ζὰκ Μπαγιέλ; συμπλήρωσε ὁ Βαρῶνος.

— Ναί.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ὁ Ζὰκ μοῦ ὡμολόγησε τὴν πονηριὰ ποὺ μετεχειρίστηκε γιὰ νὰ μὲ ξαναδῆ.

—Ἔχεις ἰδέα πῶς ἔμαθε τὴ διεύθυνσί σου:

—Ὑποπτεύομαι πὼς θὰ βρῆκε τὴ Σουζάν, τὴν καμαριέρα τῆς Ἀντρέ...

—Ἄ, γνωρίζονται οἱ δυό τους;

— Ναί, ἀπ' τὸ Ταβερναί... Κι' αὐτὴ θὰ τὸν πληροφόρησε.

— Τελοσπάντων! Ὥστε πῆγες μονάχη σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού;

— Ναί, ἐντελῶς ἀνύποπτη. Νόμιζα πὼς μὲ ἤθελε ἡ Ἀντρέ...

Ὁ Βαρῶνος τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Κι' ἂν ἤξερες ποιὸς σοῦ εἶχε στείλει τὸ τηλεγράφημα, θὰ πήγαινες;

—Ὄχι... ἐκτὸς ἂν κινδύνευε ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Φερνὲ ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς Ρόζας μέσα στὰ δικά του καὶ τὴ ρώτησε μὲ συγκινημένη φωνή:

— Δὲν εἶναι πιὰ τίποτα γιὰ σένα;

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ὑγρὰ κι' ἀπάντησε:

— Θὰ τὸν ἤθελα εὐτυχισμένο... Καταλαβαίνω πὼς ὑπόφερε πολύ. Μὰ δὲ μπορεῖ πιὰ νάναι τίποτα γιὰ μένα... ὄχι γιατὶ δὲν τὸν ἔχω συχωρέσει ἀπὸ καιρό, ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἶμαι πιὰ ἐλεύθερη καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀνήκω σὲ κανένα.

—Ἀκόμη κι' ἂν μὲ χάσης;

Τὸν κύτταξε, ἔκπληκτη.

— Γιατί μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι; εἶπε.

—Ἔτσι, γιὰ νὰ μάθω τὶς σκέψεις σου.

— Γιατί νὰ κάνης ἀβάσιμες ὑποθέσεις; Ξέρεις πὼς εἶμαι ὁλότελα δική σου.

— Κι' ἡ ψυχή σου; τῆς εἶπε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο.

—Ὅταν ὅλοι μ' ἀποδιώχνανε, μὲ περιμάζεψες ἐσύ, μὲ ὑποστήριξες... Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Δὲ θὰ πάρω πίσω ὅ,τι σοῦ ἔδωσα μ' ὅλη τὴ θέλησί μου!

— Ποτέ;

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

Ὁ Βαρῶνος φίλησε τὰ χέρια τῆς Ρόζας καὶ τὴ ρώτησε:

— Καί... τί συνέβη, ὅταν συναντηθήκατε;... Μὴ μοῦ ἀπαντήσης, ἂν δυσκολεύεσαι.

— Θὰ σοῦ μιλήσω εἰλικρινῶς. Μόλις εἶχα μπῆ, χτύπησε τὸ κουδοῦνι, Ἄνοιξα τὴν πόρτα. Βλέποντας τὸ Ζάκ, νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα ἀπ' τὴν ἔκπληξι, τὸ φόβο...

Ἤθελε νὰ πῆ «καὶ τὴ ντροπή», ἀλλὰ κρατήθηκε.

— Τὰ ἤξερε ὅλα, συνέχισε. Μοῦ ἐξήγησε τὰ αἰσθήματά του. Εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὴν παληὰ συμπεριφορά του. Ξαναγύριζε, γεμάτος ἐλπίδες... Δοκίμασε ὅμως μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσι:... Αὐτὸ μοῦ εἶπε... Πῶς νὰ μὴ δικαιολογήσω τὸ θυμό του;

— Σὲ πρόσβαλε, ὅπως ἄλλοτε, στὸ Ταβερναί; Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Τί ὠφελεῖ;

— Γιὰ νὰ βασίσω τὴ συμπεριφορά μου στὴ δική του.

— Μὰ μήπως θὰ ἰδωθῆτε ποτέ;

— Ποιὸς ξέρει;...

— Στὸ τέλος ἦταν πιὸ ἤρεμος, λιγώτερο ἐξερεθισμένος, ἀπάντησε ἀόριστα ἡ Ρόζα.

—Ἄ! Ἐνὸς στὴν ἀρχὴ φώναζε, σ' ἔβριζε, σὲ φοβέριζε;

— Ναί, ἀλλὰ τὸν καθησύχασα... Κατάλαβε πὼς δὲν ἤμουν ἔνοχη ὅσο πίστευε... πὼς μ' εἶχε ἀπομακρύνει ὁ ἴδιος... πὼς ἤμουν ἐλεύθερη...

— Καὶ τότε;

— Τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβη ἀκόμη ὅτι τελείωσαν ὅλα μεταξύ μας. Τοῦ σύστησα νὰ γυρίση στὸ χωριό μας, νὰ παντρευτῆ... ἢ νὰ συνεχίση τὴν καριέρα του... Ἔπειτα ἔφυγε... γιὰ πάντα!

—Ἀπελπισμένος;...

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Βαρῶνος σηκώθηκε. Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θἄφευγε, ἔπιασε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια καὶ τὴ φίλησε τρυφερά, πολλὴ ὥρα. Ἐκείνη ἀκούμπησε τότε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους του καὶ τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Τὸν εἶδες ἐσύ;

— Γιὰ ποιὸ λόγο;... Δὲν τὸν γνωρίζω σχεδόν...

— Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς δὲ θὰ ἐκθέσης σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σου μιὰ μένα! εἶπε σταθερὰ ἡ Ρόζα.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

— Γιατί... ἂν προκαλέσω καινούργιες δυστυχίες, θὰ τρελλαθῶ... καὶ θὰ πεθάνω!

Ὁ Φερνὲ τὴν ξαναφίλησε καὶ τῆς εἶπε τρυφερὰ στ' αὐτί:

— Μὴ λὲς ἀνοησίες. Κοιμήσου ἥσυχα! Ὕστερα ἔφυγε βιαστικά, γιὰ ν' ἀποφύγη καινούργιες ἐρωτήσεις.

Βρῆκε στὸ κεφαλόσκαλο τὴν καμαριέρα καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ προσέχης τὴν κυρία σου, Γενεβιέβη. Εἶναι πολὺ στενοχωρημένη... Μὴν τὴν ἀφίσης μόνη, ὥσπου νὰ ξανάρθω.

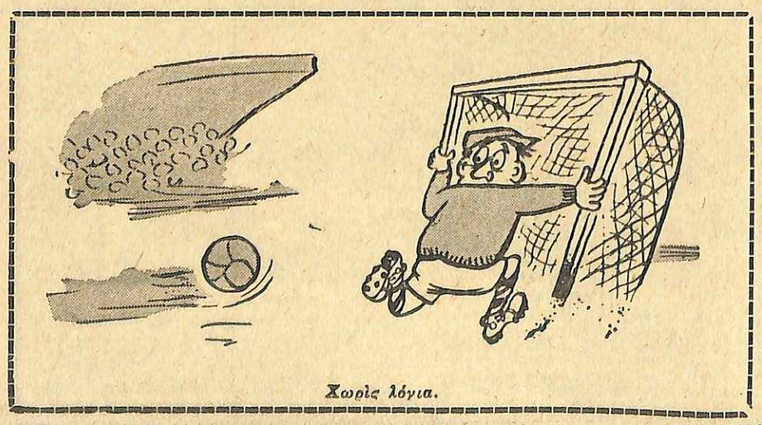

Χωρὶς λόγια.

Ἡ πιστὴ καμαριέρα τὸν καθησύχασε.

— Καὶ μὴν πῆς λέξι σὲ κανένα! τῆς σύστησε ὁ Βαρῶνος.

Ὕστερα ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε στὴ λέσχη του.

Ἐκεῖ, ζήτησε τὸ θεῖο του. Τὸν βρῆκε νὰ κουβεντιάζη μὲ δυὸ γέρους φίλους του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι ἰδιαιτέρως, θεῖε μου; τὸν παρακάλεσε.

Ὁ πρεσβύτερος Φερνὲ ἦταν ἕνα γεροντάκι, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἀνθηρός,ἐξυπνος καὶ ἐγωϊστής.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του κι' ἀπάντησε στὸν ἀνηψιό του:

— Σοῦ διαθέτω ἑπτὰ λεπτὰ ἀκριβῶς... οὔτ' ἕνα περισσότερο! Ἔπειτα πρέπει νὰ φύγω. Ἔχω κανονίσει τὸ πρόγραμμά μου.

—Ἑπτὰ λεπτά; Μοῦ φτάνουν μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ Βαρῶνος ἀναζήτησε πρῶτα δυὸ φίλους του, τὸ Σαὶν-Ρεμὺ καὶ τὸ Φοντεναί, καὶ τοὺς ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεσι: Κάποιος ἀξιωματικός, περαστικὸς ἀπ' τὸ Παρίσι, τὸν εἶχε προσβάλει χωρὶς λόγο. Τοὺς ἀνάθετε λοιπὸν νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσουνε.

— Θὰ μονομαχήσουμε μὲ σπαθί, πρόσθεσε, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Πηγαίνετε αὔριο τὸ πρωΐ, στὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ. Θὰ τὸν βρῆτε ἐκεῖ. Εἶναι προειδοποιημένος καὶ θὰ σᾶς περιμένη.

Οἱ φίλοι τοῦ Φερνὲ τὸν ξέρανε καλά. Γιὰ ν' ἀποφασίση αὐτὴ τὴ μονομαχία, θὰ εἶχε τοὺς λόγους του, ποὺ τοὺς κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Μείνε ἥσυχος! τοῦ εἶπαν ἁπλά.

Ὁ Βαρῶνος εἶχε διαθέσει τρία λεπτὰ γι' αὐτὴ τὴ συνομιλία. Τὰ ὑπόλοιπα τέσσερα τ' ἀφιέρωσε στὸ θεῖο του.

—Ὑπάρχει στὸ γραφεῖο μου μιὰ διαθήκη, τοῦ εἶπε. Ἂν μοῦ συμβῆ τίποτα, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ φροντίσετε γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της.

—Ἔκανες τὴ διαθήκη σου; Μὰ πῶς σοῦ κατέβηκε τέτοια ἰδέα; Εἶσαι ἄρρωστος;

—Ὄχι, ἀλλὰ πρόκειται νὰ μονομαχήσω.

—Ἐσύ;... Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Μὲ πρόσβαλε ἕνας ἀξιωματικός, ἀπόψε, στὴν Ὄπερα.

— Γνωριζόσαστε:

— Πολὺ λίγο...

Ὁ γέρος κύτταξε τὸν ἀνηψιό του.

—Ἄ, καταλαβαίνω! εἶπε. Γυναικοδουλειὰ θἄναι στὴ μέση!... Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο, ἡ ὁμορφούλα σου!...

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὴν προστατέψετε, ἂν χρειαστῆ...

— Καλά, καλά! Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ παρουσιαστῆ τέτοια ἀνάγκη. Εἶσαι σὲ θέσι νὰ τὰ βγάλης πέρα μιὰ χαρά!

Ἡ καρδιὰ τοῦ Φερνὲ δὲ χτυποῦσε καθόλου πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Ὁ θεῖος του ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔλα, φίλησέ με! Κι' ἔχε τὸ νοῦ σου!

— Μείνετε ἥσυχος, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς... Ψυχραιμία κι' ὄχι νεῦρα.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὄχι συγκινήσεις, οὔτε χαμένα λόγια.

Ὕστερα ὁ θεῖος κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Εἶχαν περάσει τὰ ἑπτὰ λεπτά...

Κάθε βράδυ, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ἔφευγε ἀπ' τὴ λέσχη καὶ πήγαινε νὰ πλαγιάση. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἀπόψε.

Ὁ Βαρῶνος θἄθελε πολὺ νὰ τὸν μιμηθῆ, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλή του. Μόλις ὅμως εἶχε καθήσει σ' ἕνα τραπέζι, γιὰ νὰ γράψη δυὸ γραμμὲς καὶ νὰ τὶς στείλη στὸ γιατρὸ Μπερτώ, τὸ φίλο του, τράβηξε τὴν προσοχὴ του ἕνας θόρυβος ἀπ' τὸ διπλανὸ σαλόνι.

Νὰ τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ εἶχε τὸ σκοπό του, ὅταν παρακάλεσε τὸ φίλο του συνταγματάρχη ντὲ Μπραζὲ νὰ τὸν κάνη μέλος τῆς λέσχης του. Φυσικά, ὁ συνταγματάρχης εἶχε ἐκπληρώσει ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του. Καὶ δὲν εἶχε συναντήσει καμμιὰ δυσκολία, ὅταν ὑπέβαλε τὴν αἴτησί του.

Ἔτσι, ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες, ὁ Μπερνὰρ εἶχε ἐγγραφῆ στὴ λέσχη.

Δὲν εἶχε ὡστόσο καμμιὰ κλίσι στὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς τῶν τεμπέληδων, ποὺ σπαταλᾶνε ἀσκοπα κι' ἀνόητα τὸν καιρό τους. Ἤξερε ὅμως πὼς θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ τὸν κόμητα Ὀλιδιὲ ντὲ Ραμπέρ. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδίωκε.

Εἶχαν νὰ κανονίσουν οἱ δυό τους κάποιο λογαριασμό. Τὸ εἶχε πῆ ὁ Μπερνάρ, καὶ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ νὰ ξεχνάη τὶς ὑποσχέσεις του.

Μόνο ποὺ ἡ περίπτωσι ἦταν λεπτὴ κι' ἔπρεπε νὰ πάρη μερικὲς προφυλάξεις.

Δὲν ἤθελε ν' ἀνακατέψη καθόλου τ' ὄνομα τῆς γυναίκας του σ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς σκηνῆς τοῦ Βουλεβάρτου Ὡσμάν, ἡ σκέψι πὼς θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε ἀτιμάσει, πὼς θὰ τὸν ξανάβλεπε καὶ πὼς ἐκεῖνος θὰ γελοῦσε ἴσως εἰς βάρος του, τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ζωῆς του — ὅπως ὁ Ζὰκ Μαγιὲλ τὸ Βαρῶνο Φερνέ. Πίστευε πὼς τοῦ εἶχε κλέψει τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε.

Καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα...

Σκεπτόταν ἐπίσης ὅτι· ὁ Ραμπὲρ μποροῦσε νὰ ξαναδῆ τὴν Ἀντρέ, νὰ τὴν παρασύρη σὲ καινούργια σφάλματα!

Ζήλευε ἀκόμη τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει τόσο ὥστε νὰ κλείση τὰ μάτια σὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά της. Ὡστόσο ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς τὸ σφάλμα της εἶχε ὑψώσει ἀνυπέρβλητο φραγμὸ ἀνάμεσά τους...

Δὲ σκεπτότανε γιὰ συμφιλίωσι, γιατὶ τοῦ τὴν ἀπαγόρευε ἡ τιμὴ—ὅσο κι' ἂν ὑπόφερε. Ἐνοιωθε ὅμως ἀόριστα ὅτι, ἂν ἦταν δυνατὸν κάποτε νὰ συχωρέση, ἡ ὕπαρξι τοῦ ἀντιζήλου του θὰ τὸν ἐμπόδιζε.

Τέλος, ἦταν ἄνθρωπος κι' αὐτός, μὲ τὶς ἀδυναμίες του. Καί, παρ' ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία του, τὸν ἔπνιγε κάποτε ὁ θυμὸς γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ εἶχε ὑποστῆ.

Περίμενε λοιπὸν μὲ ὑπομονὴ τὴν εὐκαιρία... Καὶ ἀπόψε τὴν εἶχε βρῆ.

Ὁ κόμης Ὀλιδιὲ ντὲ Ραμπὲρ εἶχε χάσει τὴν κτηματικὴ περιουσία του, ποὺ εἶχε πουληθῆ γιὰ νὰ ξοφληθοῦν τὰ χρέη του στὴ Ραϋμόντ. Ἔβλεπε σπάνια τὴ φιλενάδα του, τώρα τελευταία, κι' εἶχε στερηθῆ τὴν οἰκονομικὴ βοήθειά της. Ὡστόσο πάλευε ἀπελπισμένα μὲ τὶς κακοτυχίες.

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, εἶχε φανῆ πὼς τοῦ χαμογελοῦσε ἡ Τύχη. Σὲ μερικὲς νύχτες, εἶχε κερδίσει στὰ χαρτιὰ ἕνα ἀξιόλογο ποσόν, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κρατηθῆ ἀκόμη.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Βαρῶνος Φερνὲ ἔμπαινε στὴ λέσχη, ὁ Ραμπὲρ ἔβλεπε τὶς ἐλπίδες του νὰ ἐξατμίζωνται, στὸ τραπέζι τοῦ μπακαρά. Καὶ νὰ γιατί:

Μολονότι ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἀντιπαθοῦσε τὰ χαρτιὰ καὶ δὲν τἀπιανε ποτὲ στὰ χέρια του, ἀπόψε ζήτησε νὰ κάνη «μπάνκο». Οἱ γνωστοί του εἶχαν σαστίσει γι' αὐτό, προπάντων δὲ ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μπραζέ. Τοῦ κάκου εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν μεταπείση ἀπ' αὐτὴ τὴν «ἰδιοτροπία» του ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψη. Ὁ Μπερνὰρ τὸν καθησύχασε μ' ἕνα νόημα.

Ἄλλωστε τὰ πράγματα τὸν δικαιώσανε. Ἀποδείχθηκε, ἀκόμη μιὰ φορά, ὅτι ἡ Τύχη εὔνοεί τοὺς ἀτζαμήδες καὶ τοὺς ἀρχάριους στὰ χαρτιά—σὰν νὰ θέλη νὰ τοὺς δελεάση καὶ νὰ τοὺς ὑποδουλώση σ' αὐτὸ τὸ πάθος.

Μέσα σὲ μερικὲς στιγμές, εἶχε σχηματισθῆ μπροστά του ἕνας πολύχρωμος σωρὸς ἀπὸ κερδισμένες μάρκες, ποὺ τὶς μάζευε μ' ἀδιαφορία.

Ὁ Ραμπὲρ φαινόταν ἀπαθής. Ὡστόσο εἶδε τὰ λεφτά του νὰ λιγοστεύουν καὶ νὰ ἐξαφανίζωνται στὸ τέλος. Ὑπόφερε φοιχτά. Οὔτε ἕνας μῦς ὅμως τοῦ προσώπου του δὲν τὸν πρόδινε...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἐλαττώματα καὶ πάθη, ἦταν ὅμως προικισμένος μὲ μιὰ δύναμι ψυχῆς ποὺ συναντᾶται σπάνια στοὺς χαρτοπαίχτες.

Ὅταν τελείωσε ὁ Μπερνὰρ τὸ παιχνίδι του καὶ σηκώθηκε, ὁ ἄλλος τὸν μιμήθηκε. Ἦταν τελείως ξετινιαγμένος καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας...

Στεκόταν ὄρθιος ἀκόμη, ἀλλὰ σὰν τὸ κούφιο ἐκεῖνο δέντρο ποὺ διατηρεῖ μονάχα τὸ φλοιό του καὶ ποὺ εἶν' ἕτοιμο νὰ σωριαστῆ χάμω μὲ τὸ παραμικρὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Ἀπεναντίας, ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ εἶχε κερδίσει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, σὲ λίγες στιγμές. Ἕνας ὑπηρέτης τὸν ἀκολουθοῦσε, κρατῶντας ἕνα μεγάλο δίσκο, μὲ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὶς μάρκες.

Κάποια στιγμή, συναντήθηκαν οἱ ματιὲς τοῦ νικητῆ καὶ τοῦ νικημένου. Ὁ πρῶτος χαμογέλασε τότε καὶ ρώτησε:

— Μήπως θέλετε τὴ ρεβάνς, κύριε ντὲ Ραμπέρ;

— Θὰ παίξω ὅμως μὲ τὸ λόγο μου, εἶπε ὁ κόμης πικρά.

—Ἐννοεῖται, μὲ τὸ λόγο σας, ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ Μπερνάρ.

— Μιὰ παρτίδα «ἕκαρτέ»:

—Ὅπως σᾶς ἀρέσει.

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ κύτταξε σ' ἕνα διπλανὸ σαλόνι, γιὰ νὰ βρῆ ἕνα ἀδειανὸ τραπεζάκι.

— Θέλετε ἐδῶ; πρότεινε, δείχνοντας ἕνα, σὲ μιὰ γωνιά...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, κάθονταν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μπραζὲ τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια κι' ἀνατρίχιαζε. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνη;...

— Κύριε ντὲ Ραμπέρ, ἄρχισε ὁ Μπερνάρ, θυμᾶσθε τὴ συνάντησί μας, στὸ Βουλεβάρτο Ὡσμάν;

— Βεβαίως, κύριε, πολὺ καλά.

—Ἡ ὑπόθεσι εἶχε μείνει τότε ἐκκρεμής. Πιστεύω ὅμως πὼς ἔφτασε τώρα ἡ στιγμὴ νὰ τὴν κανονίσουμε.

— Πραγματικά. Ὁμολογῶ μάλιστα πὼς παραξενευόμουν γιὰ τὴν τόση καθυστέρησι ἐκ μέρους σας.

—Ὅπως καταλαβαίνετε, ἐπιθυμῶ ν' ἀποφύγω τὸ θόρυβο.

— Πολὺ σωστά!

—Ἔχω ἕνα παιδί. Δὲ θέλω νὰ ὑπάρχουν κουτσομπολιὰ γύρω ἀπ' τὸ ὄνομα ποὺ θὰ τοῦ ἀφίσω... Σκέφθηκα λοιπὸν μιὰ λύσι καὶ θὰ σᾶς τὴν πῶ, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ τὴ δεχθῆτε. Εἴσαστε μανιώδης χαρτοπαίχτης...

— Ναί, δυστυχῶς!

—Ἐγὼ ἔπαιξα χαρτιὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συναντηθῶ μαζί σας.

— Τὸ κατάλαβα, αὐτό... Ὡστόσο, ἡ Τύχη σᾶς εὐνόησε σκανδαλωδῶς!

—Ἔρχομαι τώρα στὸ θέμα μας. Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι μὲ μισεῖτε.

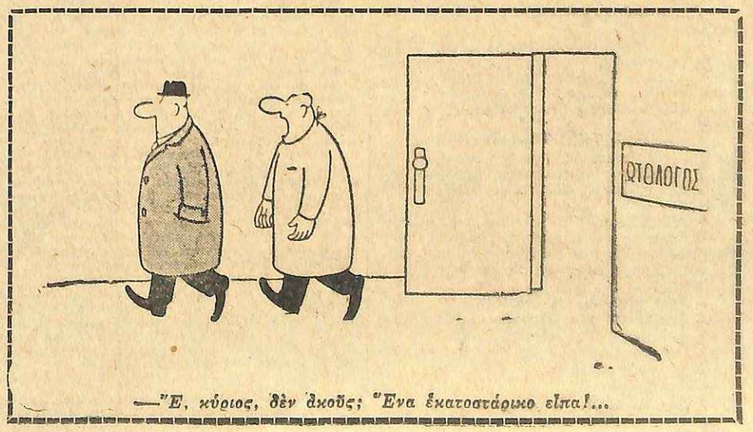

—Ἔ, κύριος, δὲν ἀκοῦς; Ἕνα ἑκατοστάρικο εἶπα!...

— Πολὺ πιθανόν...
— Εἶναι φυσικό, ἀφοῦ κι' ἐγὼ δὲ σᾶς συμπαθῶ καθόλου.

Ὁ Ραμπὲρ δὲ μίλησε. Κύτταζε, σκυθρωπός, τὸ γαλήνιο ἀντίπαλό του.

Οἱ δυό τους κουβέντιαζαν μὲ σιγανὴ φωνή, μὲ φαινομενικὴ ἠρεμία καὶ μὲ φιλία σχεδόν. Ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς κύτταζαν ἀπὸ μακρυά, δὲ θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ φαντασθοῦν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας τους.

Ὁ Μπερνὰρ χαμήλωσε ἀκόμη περισσότερο τὴ φωνή του κι' ἐξήγησε στὸν ἄλλο τὴν ἰδέα του. Ὁ Ραμπέρ, ἀκούγοντάς τον, διατηροῦσε μιὰ πέτρινη φυσιογνωμία. Ὡστόσο, ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ τί συνέβαινε μέσα του, θἄβλεπε πῶς φούσκωνε ἀπὸ χαρά...

Ὅταν τελείωσε, ὁ Μπερνὰρ τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια του γεμάτα εἰλικρίνεια καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἴμαστε σύμφωνοι;

—'Απόλυτα!

—'Ο ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας πλεονάζει.

— Τὸ ἴδιο πιστεύω κι' ἐγώ, εἶπε ἀμέριμνα ὁ Ραμπέρ.

—'Εμπρὸς λοιπόν!

Κι' ἄρχισαν τὴν παρτίδα τους.

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἤξερε ἐλάχιστα τὸ «ἐκαρτέ». Κι' ὅμως, ἀπὸ μιὰ εἰρωνεία τῆς Τύχης, κέρδισε πάλι. Ἡ «ρέντα» του ἦταν καταπληκτική.

Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μπραζὲ εἶχε πλησιάσει στὸ τραπέζι, ὅπως καὶ πολλοὶ περίεργοι. Μυριζόταν ὅτι οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν κάνει κάποια μυστικὴ συμφωνία, γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς ἄλλους...

Καὶ δὲν ἔκανε λάθος... Ξαφνικά, ὁ κόμης σηκώθηκε καὶ εἶπε μὲ προσβλητικὸ τόνο.

—"Εχετε μιὰ τύχη πολὺ ἐνοχλητική, κύριε! Δὲ σᾶς ἀνέχομαι πιά!

Κι' ἐνῶ τὸν κύτταζαν ὅλοι κατάπληκτοι, γιατὶ τὸν ἤξεραν πάντα γιὰ φλεγματικὸ τύπο, πέταξε τὰ χαρτιὰ του στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Ἡ κίνησί του αὐτὴ ἦταν τόσο ἀπότομη κι' ἀπρόβλεπτη, ὥστε κανεὶς δὲν πρόλαβε νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ὁ Σαμπαὶ χαμογέλασε,

— Μονομαχία ζητᾶτε; εἶπε ψυχρά.

—"Οπως σᾶς ἀρέσει!

— Κατάλαβα...

Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Μὰ ὁ βαρώνος Φερνὲ δὲν εἶχε ξεγελαστῇ, σὰν τοὺς ἄλλους. Καταλάβαινε ὅτι τὸ παιχνίδι δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρόφασι τοῦ καυγᾶ. Ἡ πραγματικὴ αἰτία ἦταν ἄλλη.

Τὰ μεσάνυχτα, ὁ Μπερνὰρ εἶχε μείνει μόνος μὲ τὸ φίλο του, τὸ συνταγματάρχη ντὲ Μπραζέ.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ πέτυχες τὸ σκοπό σου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος θλιμμένα. Αὐτὴ ἡ παρτίδα τοῦ «ἐκαρτὲ» ἦταν μιὰ κωμωδία...

—"Ισως... Μά, ἂν φερνόμουν ἀλλοιῶς, τί θὰ σκεπτόσαστε γιὰ μένα;

— Τώρα πιὰ δὲ μπορεῖς νὰ ὑποχωρήσῃς!

— Μὰ δὲν ἔχω καθόλου τέτοιο σκοπό... Βασίζομαι δὲ στὴ βοήθειά σας.

— Ξέρεις πὼς ὁ Ραμπὲρ εἶναι «ἄσσος» σ' ὅλα τὰ ὅπλα;

— Τόχω ἀκούσει, ἀπάντησε ὁ Μπερνὰρ μὲ ἀπόλυτη ἀδιαφορία.

— Καὶ σύ;...

—'Εγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ καλό μου ἄστρο!

— Χμ! Πολὺ καλλίτερα θἄταν ἂν εἶχες ἐξασκηθῇ κάμποσους μῆνες στὴν ξιφομαχία!... Ξέρεις νὰ κρατήσῃς σπαθί;

— Μᾶλλον ναί.

—'Αμφιβάλλω ἂν τὄχης πιάσει ποτὲ στὰ χέρια σου!

— Κάνετε λάθος... Εἶχα στὴ Ροσέρ, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἕνα κηπουρὸ ποὺ ἦταν ἀπόστρατος ὑπαξιωματικός. Αὐτὸς λοιπὸν μοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὰ καὶ καλὰ μαθήματα.

—?Α! Καὶ πῶς σ' εὗρισκε;

—'Αρκετὰ ἱκανοποιητικό. "Ελεγε πὼς εἶχα γερὰ νεῦρα καὶ σταθερὸ χέρι καὶ πώς, ἂν γυμναζόμουνα λίγο, θὰ τὰ κατάφερνα περίφημα!

—'Από πιστόλι, τί ξέρεις;

— Σημαδεύω σὰν ὅλο τὸν κόσμο.

— Δηλαδὴ πολὺ ἄσχημα..

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ...

— Δὲ φοβᾶσαι;

— Καθόλου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

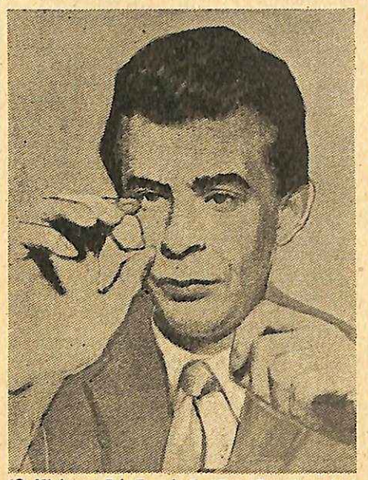

Ὁ Κλάους Ρέεζε, ἐνῶ ἐξετάζει ἕνα ἀπὸ τὰ τεχνητὰ τουρκουάζ, ποὺ κατασκεύασε.

ΤΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ΤΟΥΡΚΟΥΑΖ ἑνὸς Γερμανοῦ φοιτητοῦ

Μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐφεύρεσι, ποὺ, ἐνῶ ἔκανε πλούσιο τὸν δημιουργό της, τὸν ὡδήγησε σὲ ἄσχημα μπλεξίματα μὲ τὴ γερμανικὴ δικαιοσύνη

"Ενας νεαρὸς φοιτητὴς τῆς χημείας στὸ πανεπιστήμιο τοῦ 'Αμβούργου, ὁ Κλάους Ρέεζε, 28 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Βρέμη, κατόρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ κάτι, ποὺ χιλιάδες εἶχαν ὀνειρευτῇ πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνον: Κατασκεύασε τεχνητὰ πολύτιμα πετράδια, ποὺ δὲ διαφέρουν στὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὰ φυσικά!

Γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ Ρέεζε χρειάστηκε νὰ δουλέψῃ ἀκούραστα, ἐπιστρατεύοντας τὴν ἔμφυτη στοὺς Γερμανοὺς ἐργατικότητα καὶ μεθοδικότητα, τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, γνώρισε ἀμέτρητες φορὲς τὴν ἀποτυχία καὶ ἀρκετὲς κινδύνεψε ν' ἀπογοητευτῇ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ πιὰ γιὰ πάντα κάθε προσπάθεια. Ἡ ἐπιμονή του στάθηκε, ὅμως, ἰσχυρότερη καί, μιὰ μέρα, διαπίστωσε πὼς ἡ γίμαιρα εἶχε γίνει πραγματικότητα: Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα γαλαζοπράσινο τουρκουάζ, ποὺ ἦταν ἀπαράλλαχτο μὲ τὰ φυσικά!

Θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ ὁριστικά, ἔβαλε τὸ δημιούργημά του στοὺς καλύτερους ἐμπειρομικρὴ διαφορά. Κατόπιν, τὸ ἔστειλε στὸ Μεταλλειολογικὸ 'Ινστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ 'Αμβούργου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ δόθηκε ἡ ἴδια ἀπάντησι: Οἱ σοφοὶ μεταλλειολόγοι τοῦ πανεπιστημίου ἀποφάνθηκαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα γνησιώτατο, αὐθεντικώτατο τουρκουάζ!

Οὐσιαστικά, ἄλλωστε, ἡ διαπίστωσί τους αὐτὴ ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ λανθασμένη. Γιατὶ τὸ πρῶτο αὐτὸ τουρκουάζ, ποὺ κατασκεύασε ὁ νεαρὸς φοιτητής, καὶ τὰ πολλὰ ἀκόμη, ποὺ ἀκολούθησαν, δὲν ἦταν ἐπιδέξιες ἀπομιμήσεις.

'Ο Κλάους Ρέεζε εἶχε, ἁπλούστατα, σπουδάσει μεθοδικὰ τὴ φυσικὴ διαδικασία τῆς δημιουργίας τοῦ τουρκουάζ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μὲ τὴν συμπίεσι καὶ τὴν σύμμιξι διάφορων χημικῶν στοιχείων τοῦ ὑπεδάφους, καὶ τὴν μιμήθηκε ἔπειτα κατὰ γράμμα στὸ ἐργαστήριό του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κατασκευαστῇ ἕνα «φυσικὸ» τουρκουάζ, ποὺ δὲν ἦταν, ὅμως, τὸ προϊὸν μιᾶς μακροχρόνιας κατεργασίας μέσα στὴ γῆ, ἀλλὰ μιᾶς μηχανικῆς πιέσεως διαρκείας μερικῶν ὡρῶν.

'Ο δημιουργὸς τῶν τεχνητῶν τουρκουάζ, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε, δὲν ἔφερε κάτι καινούργιο στὸν κόσμο μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ τῆς μιμήσεως τῆς φυσικῆς διαδικασίας. Κι' ἄλλοι εἶχαν σκεφτῇ νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ τὸ εἶχαν, μάλιστα, ἐπιτύχει — μὲ τὰ διαμάντια. 'Αλλὰ τὸ κατόρθωμά τους δὲν εἶχε καμμιὰ πρακτικὴ ἀξία: Τὰ τεχνητὰ διαμάντια, μὲ τὰ μεγάλα ἔξοδα, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ κατασκευή τους, ἔφταναν νὰ στοιχίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ φυσικά! "Ετσι, οἱ κατασκευαστές τους περιωρίστηκαν στὶς ἀχρηστες δάφνες μιᾶς θεωρητικῆς ἀνακαλύψεως, ποὺ δὲν τοὺς ἄφισε πασὰ ζημία.

'Ο Ρέεζε, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἔρευνες, ποὺ ἔκανε, διαπίστωσε πὼς, ἂν ἐπιχειροῦσε τὴν κατασκευὴ τεχνητῶν διαμαντιῶν, θὰ κατάληγε στὸ ἴδιο ἄδοξο ἀποτέλεσμα. "Ομως, ἡ ἐξακολούθησι τῶν ἐρευνῶν του τοῦ γέννησε τὴν ὑποψία πὼς ἡ ἐπιτυχία ἦταν, ἴσως, πραγματοποιήσιμη, ἂν, ἀντὶ γιὰ τὰ διαμάντια, κατεύθυνε τὶς προσπάθειές του στὴν κατασκευὴ μιᾶς ἄλλης πολύτιμης πέτρας, πολὺ λιγώτερο, βέβαια, ἀκριβῆς καὶ πολὺ λιγώτερο σπάνιας: τοῦ τουρκουάζ.

Οἱ πρῶτες του ἀπόπειρες γιὰ τὴν δημιουργία ἑνὸς τεχνητοῦ τουρκουάζ, ἔγιναν τὸ 1953. Καὶ ὁ θρίαμβος, ἡ κατασκευὴ τοῦ τέλειου τεχνητοῦ τουρκουάζ, ποὺ δὲν ξεχώριζε σὲ τίποτε ἀπὸ τὰ φυσικά, πραγματοποιήθηκε στὰ τέλη τοῦ 1957. Σύγχρονα, ὅμως, ὁ θρίαμβος αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἔχῃ, γιὰ τὸν Γερμανὸ φοιτητή, ὡρισμένα, πολὺ δυσάρεστα, ἐπακόλουθα.

'Ενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πραματογνωμοσύνης, ποὺ ἔγινε στὸ Μεταλλειολογικὸ 'Ινστιτοῦτο, ὁ Ρέεζε πούλησε τὰ δυὸ πρῶτα τουρκουάζ, ποὺ κατασκεύασε, παραλείποντας νὰ δηλώσῃ στὸν ἀγοραστή τους πὼς ἦταν τεχνητά. Λίγο ἀργότερα, συνεταιρίστηκε μὲ δυὸ ἐμπόρους τοῦ 'Αμβούργου, ἵδρυσε μαζί τους μιὰ ἐπιχείρησι, τὴν «Λαναπὸστ» καὶ συστηματοποίησε τὸ ἐμπόριο τῶν τεχνητῶν τουρκουάζ, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του, ἐξακολουθῶντας πάντα νὰ τὰ παρουσιάζῃ ὡς φυσικά.

'Ο Ρέεζε, ὡστόσο, δὲν εἶχε καμμιὰ πρόθεσι νὰ ἐξαπατήσῃ, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ κοινό. Ποιὸν ἀποφασίση νὰ κούβῃ ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὲς τὴν ἀληθινὴ προέλευσι τῶν τουρκουάζ του, εἶχε συμβουλευτῇ μεοικοὺς ἀπὸ τοὺς καλύτερους νομικοὺς τοῦ 'Αμβούργου, ποὺ τοῦ ἀποκριθῆκανε πὼς, ἀφοῦ τὰ τουρκουάζ αὐτὰ ἦταν τῆς ἴδιας ποιότητας, ὅσα καὶ τῆς ἴδιας ἀξίας, μὲ τὰ φυσικά, εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ τὸ κάνῃ.

Τὴ γνώμη, ὅμως, αὐτὴ δὲν ἔμελλε νὰ τὴ συμμεριστῇ, ὅπως θὰ δοῦμε, καὶ τὸ δικαστήριο τοῦ "Ινταρ—'Ομπερστάϊν, ποὺ ἀσχολήθηκε, μὲ τὸ πρωτότυπο αὐτὸ νομικὸ ζήτημα.

Τὸ "Ινταρ—'Ομπερστάϊν εἶναι μιὰ μικρὴ γερμανικὴ πόλι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς κατεργασίας ὅλων τῶν πολύτιμων πετραδιῶν ποὺ εἰσάγονται στὴ Γερμανία.

"Οπως ἦταν, λοιπόν, ἐπόμενο, οἱ τεχνίτες τοῦ "Ινταρ—'Ομπερσταΐν ἀνησυχήσανε γιὰ τὸν ἀπροσδόκητο ἀνταγωνισμό, ποὺ ἄρχισε νὰ τοὺς κάνῃ τὸ 'Αμβοῦργο στὰ τουρκουάζ, καί, στέλνοντας ἐκεῖ ὡοισμένους ἀνθρώπους τους, δὲν ἄργησαν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μυστικό. 'Αμέσως, καταθέσανε ἐναντίον τοῦ Κλάους Ρέεζε μήνυσι γιὰ ἀπάτη, ποὺ ἐκδικάστηκε, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, στὸ δικαστήριο τῆς πόλεώς τους.

'Ο Ρέεζε, στὴν ἀπολογία του, διαμαρτυρήθηκε ζωηρότατα γιὰ τὴν κατηγορία:

«"Οταν—εἶπε—κανεὶς ἐμπειρογνώμων δὲ μπορῇ νὰ βρῇ τὴν ἐλάχιστη διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ δικά μου καὶ στὰ λεγόμενα «γνήσια» τουρκουάζ, δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι ν' ἀποκαλύψω τὴν συνθετική τους προέλευσι. Οἱ ἀγοραστές, μὲ τὸν ὅρο «τεχνητό», ἐννοοῦν: ποιότητα κατώτερη. 'Αλλὰ τὰ τουρκουάζ μου δὲν εἶναι καθόλου κατώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα».

'Η λογικώτατη αὐτὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ νεαροῦ χημικοῦ κλόνισε, ὡς ἕνα σημεῖο, τὸ δικαστήριο, δὲν τὸ ἐμπόδισε, ὅμως, νὰ δεχτῇ πὼς, κατὰ βάσι, τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπάτης εἶχε διαπραχτῇ. 'Η ἀπόφασί του, ποὺ φανέρωνε πνεῦμα ἀμηχανίας καὶ συμβιβαστικὴ διάθεσι, δὲν ἱκανοποίησε κανέναν: 'Ο Κλάους Ρέεζε καταδικαζόταν σὲ φυλάκισι 8 μηνῶν μὲ ἀναστολή. 'Από μιὰν ἄποψι, ἀφοῦ δὲν τοῦ στεροῦσε οὔτε γιὰ μιὰ μέρα τὴν ἐλευθερία του, ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ἦταν ἀνώδυνη γιὰ τὸν Ρέεζε. Τὸν ἔβλαπτε, ὅμως, σὲ κάτι πολὺ σοβαρώτερο: Μὲ μιὰ καταδίκη στὸ ποινικό του μητρῶο, δὲ μποροῦσε νὰ ὑποβάλῃ διδακτορικὴ διατριβὴ στὸ πανεπιστήμιο τοῦ 'Αμβούργου καὶ νὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ δόκτορος!

"Ετσι, ὁ Ρέεζε κατάθεσε δυὸ ἐνστάσεις ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ "Ινταρ—'Ομπερσταΐν κι' ἄρχισε, στὸ μεταξύ, νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ἕναν περίεργο.. ἀγῶνα δρόμου μὲ τὴν γερμανικὴ δικαιοσύνη: "Αν προλάβῃ νὰ ὑποβάλῃ τὴν δικτατορικὴ διατριβὴ πρὶν ἐκδικαστοῦν οἱ δυὸ ἐνστάσεις, ἔχει κερδίσει τὸ παιχνίδι. "Αν, ὅμως, δὲν προλάβῃ καὶ οἱ δυὸ ἐνστάσεις ἀπορριφθοῦν, ὁπότε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασι θὰ θεωρηθῇ τελεσίδικη, χάνει πιὰ κάθε δικαίωμα νὰ τὴν ὑποβάλῃ καὶ ἡ ἐπιστημονική του καρριέρα καταστρέφεται ὁριστικά.

Τὸ χρονικὸ περιθώριο, ποὺ τοῦ ἀπομένει, εἶναι, ὅπως ὑπολογίζεται, γύρω στὸν ἕνα χρόνο. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ προλάβαινε νὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ δόκτορος, ἂν, ὅπως τὸν συμβουλέψανε, ἐπιθυμῶντας νὰ τὸν βοηθήσουν, οἱ καθηγητὲς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ 'Αμβούργου, ἀφιέρωνε τὴν διδακτορικὴ διατριβή του στὴν ἀνάπτυξι τῆς θεωρίας του γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν τεχνητῶν τουρκουάζ. 'Ο Ρέεζε, ὅμως, ἀρνεῖται νὰ τὸ κάνῃ αὐτό: Γιατὶ ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ ποέπει νὰ ἐκδοθῇ σὲ τεῦχος μόλις ὀκτὼ σελίδων, ἐνῶ τὸ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του δὲν θὰ τοῦ δοθῇ παρὰ μετὰ τοία χρόνια: Πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει, ὅτι, μὲ τὴν πρόωρη κοινολόγησι τοῦ μυστικοῦ, θὰ μποροῦσε ἐλεύθερα νὰ ἐκμεταλλευτῇ αὐτὴ τὴ μέθοδο ὁποιοσδήποτε τοίτος!

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ, λοιπόν, τόσο τὴ μιὰ ὅσο καὶ τὴν ἄλλη ὀδυνηρὴ συνέπεια, ὁ νεαρὸς Γερμανὸς γημικὸς ἀγωνίζεται τώρα ὑπεράνθρωπα γιὰ τὴν ἔγκαιρη συγγραφὴ μιᾶς διατριβῆς σὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ θέμα.

ΕΤΟΙΜΑ
φορέματα
• ΠΡΩΪΝΑ
• ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ
• ΒΡΑΔΥΝΑ
ὡραῖα καὶ μοντέρνα σχέδια
σὲ μεγάλη ποικιλία

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΠΕΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Τοὺς ἀκολούθησε κι' ἕνας τρίτος ἀλεξιπτωτιστής: ὁ παπᾶς!...

Ὁ ἔρως, συνήθως, ἀνεβάζει στοὺς οὐρανούς... Ὅταν, ὅμως, ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπιοῦνται, εἶναι ἀλεξιπτωτιστές, κάνουν τὸ ἀντίθετο: πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ πηγαίνουν κατ' εὐθεῖαν σ' ἕνα γραφικὸ ξωκκλησάκι, γιὰ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους τους.

Αὐτὴ ἀκριβῶς στάθηκε ἡ περίπτωσι δυὸ ἐρωτευμένων νέων, στὴν Ἰταλία, ποὺ ἑνώθηκαν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, πηγαίνοντας στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ ὄχι μὲ τὸν... πεζὸ τρόπο τῶν κοινῶν θνητῶν, ἀλλὰ κατεβαίνοντας ἀπὸ τοὺς αἰθέρες! Μιὰ ἀκόμα ἐντυπωσιακὴ λεπτομέρεια: ὁ παπᾶς ποὺ τοὺς στεφάνωσε, ἔπεσε κι' αὐτὸς μαζί τους μὲ ἀλεξίπτωτο!...

Ὁ πρωτότυπος αὐτὸς γάμος ἔγινε ἔξω ἀπὸ τὸ Τουρῖνο κι' ἐπισφράγισε ἕνα συγκινητικὸ εἰδύλλιο. Ὁ γαμπρός, ὀνόματι Ἀλμπέρτο ντὲ Κριστόφορο, εἶναι ἕνας ψηλὸς καὶ γεροδεμένος νέος, ἡλικίας τριάντα χρόνων, κι' ἔχει μιὰ καλὴ θέσι σὲ κάποια ἑταιρεία. Ἀλλὰ τὸ ὄνομά του δὲν παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς ἐφημερίδες μὲ τὸ γεγονὸς τοῦ ἀσυνήθιστου γάμου του. Ὁ Ἀλμπέρτο ντὲ Κριστόφορο εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἐρασιτέχνες ἀλεξιπτωτιστές, ὄχι μόνο τῆς πατρίδας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου. Ἔχει πάρει ὡς τώρα ἀναρίθμητα κύπελλα καὶ μετάλλια κι' ὁ τύπος ἀσχολήθηκε πολλὲς φορὲς μαζί του.

Ἡ νύφη, ἀπεναντίας, εἶναι ἐντελῶς πρωτόπειρη στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ σπόρ. Ἐγκαινίασε τὴ σταδιοδρομία της ὡς ἀλεξιπτωτίστρια ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της! Λέγεται Μπιάνκα κι' εἶναι μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Ὡραιότατη καὶ λεπτοκαμωμένη, —ζυγίζει μόνο σαράντα ὀχτὼ κιλά— θύμισε στοὺς προσκαλεσμένους ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ πέφτη μπροστὰ στὸ ἐξωκκλησάκι, τὸ γνωστὸ στίχο ἀπὸ μιὰ περίφημη ὄπερα: «Φτερὸ στὸν ἄνεμο ἡ γυναῖκα μοιάζει...»

ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΡΙΑ

Ὁ Ἀλμπέρτο γνώρισε τὴ Μπιάνκα πέρυσι τέτοιον καιρό, ὅταν πῆγε μιὰ μέρα σ' ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖο, ὅπου ἡ κοπελλίτσα αὐτὴ ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ματιὲς καὶ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἀντάλλαξαν οἱ δυὸ νέοι, κατάλαβαν πὼς ἦταν πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ἔπαθαν δηλαδὴ ἐκεῖνο, ποὺ λέμε «κεραυνοβόλο ἔρωτα».

Ἀφοῦ συναντήθηκαν μερικὲς φορὲς κρυφά, ὁ Ἀλμπέρτο πῆγε κατόπιν στὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας καὶ ζήτησε τὸ χέρι της ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἡ ἀγαπημένη του τοὺς εἶχε μιλήσει ἀπὸ πρὶν σχετικὰ μ' αὐτόν, εἶχαν στὸ μεταξὺ συγκεντρώσει τὶς σχετικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ ἦθος του καὶ τὴν οἰκονομική του κατάστασι, κι' ἔτσι δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ὁ Ἀλμπέρτο καὶ ἡ Μπιάνκα λίγο πρὶν ξεκινήσουν γιὰ τὸν πρωτότυπο γάμο τους

Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἄρεσε στοὺς γονεῖς τῆς Μπιάνκας στὸ μέλλοντα γαμπρό τους, ἦταν ἡ μανία του νὰ πέφτη μὲ ἀλεξίπτωτο. Τὸ θεωροῦσαν σωστὴ τρέλλα καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν κάνουν νὰ παρατήση αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη ἀπασχόλησι, μιὰ καὶ θ' ἄνοιγε πιὰ δικό του σπίτι καὶ θἄχε γυναῖκα καὶ παιδιά. Ὁ νέος, ὅμως, δὲ μπόρεσε νὰ τοὺς δώση τέτοια ὑπόσχεσι κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ ἀνησυχοῦν. Ἀλλὰ δὲ φαντάζονταν καθόλου τὴ συνέχεια, ποὺ ἦταν γι' αὐτοὺς πολὺ χειρότερη...

Ἡ Μπιάνκα, τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, ἤθελε νὰ μετάσχη σὲ ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς του. Τὸν πίεσε, λοιπόν, νὰ τὴ γράψη σὲ μιὰ σχολὴ ἐρασιτεχνῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, λέγοντάς του πώς, ἂν δὲν τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρι, θὰ διέλυε τὸν ἀρραβῶνα! Ὁ Ἀλμπέρτο, γιὰ νὰ γλυτώση, κατέφυγε στοὺς γονεῖς της, ποὺ φυσικὰ

ΓΙΑ ΝΑ... ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΝ!..

πανικοβλήθηκαν μὲ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε ριζώσει στὸ μυαλὸ τῆς κόρης τους. Χρησιμοποίησαν, λοιπόν, κάθε τρόπο, γιὰ νὰ τῆς τὴ βγάλουν καὶ νὰ κάνουν τὴ Μπιάνκα νά... προσγειωθῆ. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήση. Τόσο, μάλιστα, τὸ εἶχε πάρει κατάκαρδα, ὥστε ἔπεσε ἄρρωστη ἀπὸ τὴ στενοχώρια της. Ἀφοῦ, λοιπόν, γονεῖς κι' ἀρραβωνιαστικὸς εἶδαν πὼς δὲν κατάφεραν τίποτα, ὑποχώρησαν στὸ τέλος καὶ συμμορφώθηκαν μὲ τὴ θέλησί της. Μιὰ ἐλπίδα μονάχα τοὺς ἔμενε: νὰ τὴν κρίνη ἀκατάλληλη ἡ ὑγειονομικὴ ἐπιτροπή, ποὺ θὰ τὴν ἐξέταζε πρὶν εἰσαχθῆ στὴ σχολή.

ΑΠ' ΤΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ...

— Τὴ συνόδεψα στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, διηγεῖται ὁ Ἀλμπέρτο, ὅπου θὰ τὴν ἐξέταζαν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Ἔμεινε μὲ τοὺς γιατροὺς πέντε ὁλόκληρες ὧρες. Ἤμουν σχεδὸν βέβαιος, μὲ τὴν αὐστηροτάτη ἐξέτασι, ποὺ γίνεται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, πὼς θὰ τῆς εὕρισκαν κάτι καὶ θὰ τὴν ἀπέρριπταν. Ἀλλὰ ἡ Μπιάνκα, ποὺ τὸ σῶμα της φαινόταν τόσο εὔθραυστο, θριάμβευσε! Κι' ἔτσι, ἡ μόνη ἐλπίδα, ποὺ διατηρούσαμε οἱ γονεῖς της κι' ἐγώ, ἔσβυσε...

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ Μπιάνκα ἄρχισε τὰ μαθήματα καὶ τὴ σειρὰ τῶν προκαταρκτικῶν ἀσκήσεων. Ἔφτασε ἔτσι μὲ λαμπρὴ ἐπιτυχία στὸ κατῶφλι τοῦ μεγάλου γεγονότος: Οἱ καθηγητές της ἔκριναν ὅτι εἶχε φτάσει πιὰ ἡ ὥρα νὰ κάνη τὴν πρώτη της πτῶσι ἀπὸ ἀεροπλάνο. Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶχε πλησιάσει ἡ ἡμέρα, ποὺ εἶχε ὁριστῆ ὁ γάμος. Τότε ἡ Μπιάνκα σκέφτηκε κάτι:

— Ἀλμπέρτο, εἶπε στὸν ἀγαπημένο της. Ἔχω μιὰ ὡραία ἰδέα. Νὰ παντρευτοῦμε σ' ἕνα ἐξωκκλησάκι... Νὰ πέσουμε ὅμως μ' ἀλεξίπτωτο μπροστὰ σ' αὐτό. Προτιμῶ νὰ κάνω τὴν πρώτη μου πτῶσι σὰν νύφη.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν πραγματικὰ πολὺ δελεαστικὴ καὶ γιὰ τὸν Ἀλμπέρτο. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔπεισαν τοὺς γονεῖς τους, ὁ Ἀλμπέρτο πῆγε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τουρίνου καὶ νοίκιασε γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του ἕνα τουριστικὸ ἀεροπλάνο. Κατόπιν, ἐπισκέφτηκε τὸν πατέρα Λῖνο Μπάσσο, ἕναν παπᾶ τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, ποὺ εἶναι ἐπίσης ὀνομαστὸς ἀλεξιπτωτιστὴς καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς στεφανώση πέφτοντας κι' αὐτὸς μαζί τους ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Ὁ καλὸς κληρικὸς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Κι' ἔτσι, μ' ἕνα θαυμάσιο καιρό, ποὺ ἔτυχε ἐκείνη τὴν Κυριακή, γαμπρός, νύφη καὶ παπᾶς ἔφτασαν στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ οὐρανοκατέβατοι γιὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Κόκκινα μπράτσα καὶ κνῆμες

Κάθε βράδυ, ἐπὶ μιὰ βδομάδα, θὰ βάζετε τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Βαζελίνη	50	γραμ.
Σαλικυλικὸν ὀξὺ	0,25	»

Τὴν ἀλοιφὴ αὐτὴ θὰ τὴ βγάζετε τὸ ἄλλο πρωῒ μὲ ζεστὸ νερό.

Τὴν ἑπόμενη βδομάδα θὰ περνᾶτε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας μὲ ἀσβεστοῦχο νερὸ (1 λίτρο νερό, 0,50 γραμμ. ἀνθρακικὴ ἄσβεστος). Ἀφοῦ σκουπιστῆτε καλά, θὰ ἀλείψετε τὸ δέρμα σας μὲ γλυκερινοῦχο ἄμυλο (100 γραμ. γλυκερινοῦχο ἄμυλο, 10 γραμμ. ὕδωρ δαφνοκεράσου).

Ἄγριο δέρμα

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι ἄγριο (ὅπως τῆς κόττας), θὰ σᾶς κάμουν καλὸ οἱ καθημερινὲς ἐντριβὲς μὲ τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

Ἀνθόνερο	120	γραμ.
Γλυκερίνη	25	»
Ταννίνη	1	»

Πολὺ καλὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀκόλουθη πομμάδα:

Λευκὸς κηρὸς μελισσῶν	12	γραμ.
Πομμάδα ροζᾶ	20	»
Ἔλαιον λεπτοκαρύων	12	»
Ἀμυγδαλέλαιο	5	»
Βάλσαμο τοῦ Ἄρκενς	10	»

Κοκταὶηλ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα

Ὁ δόκτωρ Χάουζερ συνιστᾶ τὰ ἀκόλουθα κοκταίηλ, ποὺ δίνουν δροσιὰ καὶ λάμψι στὴν ἐπιδερμίδα:

1) Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας χυμὸ πορτοκαλλιοῦ. Ἐννέα κουταλιὲς τῆς σούπας χυμὸ καρόττου.

2) ¾ χυμὸ τομάτας. ¼ χυμὸ λεμονιοῦ.

3) Χυμὸς τομάτας καὶ χυμὸς σέλινου σὲ ἴσα μέρη.

Ἂν ἱδρώνουν πολὺ τὰ πόδια

Προτοῦ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, περᾶστε τα μὲ τὸ ἀκόλουθο μῖγμα:

Τάλκ	100	γραμ.
Στυπτηρία σὲ σκόνη	50	»
Θειϊκὸν ἀργίλλιον	10	»

Ἤ:

Τάλκ	100	γραμ.
Καμφορὰ σὲ σκόνη	4	»
Φορμόλη	4	»

Ἐναντίον τῶν ἐφηλίδων

Ὁ δόκτωρ Μονὲν συνιστᾶ τὶς ἀκόλουθες λοσιόν:

1) Παρθενικὸ γάλα	100	γραμ.
Καθαρὴ γλυκερίνη	60	»
Φαρμακευτικὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ	10	»
Χλωριοῦχον ἀμμώνιον	8	»
2) Ἀμυγδαλέλαιο	50	»
Ἔλαιο πικραμυγδάλων	50	»
Βορικὸν νάτριον	12	»
Ροδόνερο	50	»
3) Νερὸ τίλλιου	50	γραμ.
Ροδόνερο	60	»
Νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιᾶς	50	»

Θὰ προμηθευθῆτε ἕνα πολὺ λεπτὸ πινέλο (ἀκουαρέλας), θὰ τὸ βρέχετε μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς λοσιὸν καὶ θὰ περνᾶτε τὶς ἐφηλίδες πρωῒ καὶ βράδυ.

Τὰ ἴδια παρασκευάσματα μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ γιὰ τὰ σκοῦρα στίγματα τῶν χεριῶν.

Ὅταν ἀποχρωματίζωνται τὰ μαλλιὰ

Οἱ λευκὲς ἢ οἱ γκρίζες τοῦφες («κοὺ ντὲ σολέϊγ») εἶναι, βέβαια, πολὺ τῆς μόδας, ἀλλὰ δὲν πηγαίνουν σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν ἀποχρωματισμὸ τῶν μαλλιῶν ἀπὸ τὸν ἥλιο, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη προστατευτικὴ μπριγιαντίνη:

Ἔλαιον παραφίνης	10	γραμ.
Λανολίνη	25	»
Παραφίνη	25	»
Βάμμα σαφρὰν	10	»
Ἐσσὰνς φουζὲρ	8	σταγόνες

Ἂν τὰ μαλλιά σας ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν, κάμετε ἐντριβὲς μὲ τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

Ἔλαιον σμύρνας	75	γραμ.
Ἀνθόνερο	50	»
Πυρογαλλικὸν ὀξὺ	50	»

Ἂν ἱδρώνη τὸ πρόσωπο

Κάθε βράδυ, ἀφοῦ ξεμακιγιαριστῆτε, θὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἀκόλουθη λοσιόν, ἂν ἱδρώνη πολὺ τὸ πρόσωπό σας:

Διϋλισμένο νερὸ	1	λίτρο
Στυπτηρία	50	γραμ.
Βενζόη	25	»

Μάτια ποὺ φλογίζονται ἀπὸ τὸν ἥλιο

Θὰ βάλετε μέσα σ' ἕνα ποτῆρι ἀνθόνερο, μιὰ πρέζα τσάϊ καὶ ἑφτὰ κεφαλάκια χαμομῆλι καὶ θὰ τὰ βράσετε ἐπὶ 10 λεπτά. Θὰ τὰ σουρώσετε κατόπιν. Τὸ νερὸ ποὺ θὰ βγῆ θὰ εἶναι σκουροκαστανό. Θὰ προσθέσετε σ' αὐτὸ διϋλισμένο νερὸ χαμαμελὶ ὥσπου νὰ ξανθήνη.

Μὲ τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ θὰ βάλετε κομπρέσσες στὰ μάτια σας.

Λοσιὸν γιὰ τὸ πρόσωπο

Ροδόνερο	125	γραμ.
Βάμμα βενζόης	30	»
Βάμμα σμύρνας	15	σταγόνες

Ἕνας ἀνεξήγητος θάνατος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ ἕξη τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἀλμπὲρ ντὲ Βιζάν, ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, πέρασε ἀπὸ τὸν ὀδοντογιατρὸ Ζὰν Ντεσάν, γιὰ τὴν ὁριστικὴ τοποθέτησι μιᾶς χρυσῆς κορώνας. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα παρευρισκότανε στὸ ἐπίσημο γεῦμα, ποὺ ἔδινε ἡ γαλλικὴ κυβέρνησι πρὸς τιμὴν μιᾶς ξένης ἀντιπροσωπείας.

Στὸ ἐπίσημο γεῦμα ἦταν καλεσμένες καὶ πολλὲς γυναῖκες, ποὺ συναγωνίζονταν μεταξύ τους σὲ χάρι, γοητεία καὶ βαρύτιμα κοσμήματα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Βιζὰν ἦταν πιὸ εὐδιάθετος καὶ πνευματώδης ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Οἱ ὁμοτράπεζοί του εἶχαν αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλία τοῦ Γάλλου διπλωματικοῦ. Ξαφνικά, ὅμως, ὁ Βιζάν, ἐνῶ μασσοῦσε τὴν πρώτη μπουκιά, ποὺ εἶχε βάλει στὸ στόμα του ἀπὸ μιὰ κοτολέττα, κιτρίνισε, τὸ πρόσωπό του πλημμύρισε ἱδρῶτα, πῆρε βαθειὰ δυό-τρεῖς φορὲς τὴν ἀναπνοή του, λαχανιάζοντας, κι' ὕστερα σωριάστηκε στὸ τραπέζι.

Τὸν μετέφεραν ἀμέσως σ' ἕνα σαλόνι καὶ τὸν ξάπλωσαν σ' ἕνα ντιβάνι. Τοῦ κάκου, ὅμως, προσπάθησαν νὰ τὸν συνεφέρουν. Ὁ γιατρός, ποὺ ἔτρεξε στὸ μεταξύ, δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώση κεραυνοβόλο θάνατο — ἀπὸ δηλητηρίασι μὲ κυανιοῦχο κάλιο, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὴν αὐτοψία.

Ἡ εἴδησι αὐτὴ προξένησε κατάπληξι ὄχι μονάχα στὴ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ στὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη. Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε στὰ χέρια της καμμιὰ ἔνδειξι γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἀτύχημα, πολιτικὴ δολοφονία ἢ αὐτοκτονία.

Τὴν τελευταία ἐκδοχὴ τὴν ἀπέκλειαν ὅλοι. Ὁ Ἀλμπὲρ ντὲ Βιζάν, νέος ἀκόμα, τριάντα πέντε μόλις ἐτῶν, μὲ σημαντικὴ πατρικὴ περιουσία, μὲ μεγάλες ἐπιτυχίες στὴν καρριέρα του καὶ μὲ λαμπρὸ μέλλον — τὸν προώριζαν πολὺ σύντομα γιὰ πρεσβευτὴ στὸ Λονδῖνο ἢ στὴν Οὐάσιγκτων — δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήση.

Ἐκεῖνος, πρὸ παντός, ποὺ γινόταν ἔξω φρενῶν ὅταν ἄκουγε νὰ συζητοῦν μπροστά του αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, ἦταν ὁ Ζὰν Ντεκρέ, πρώην ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ποὺ ἀπεσύρθη ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κληρονομιά, ποὺ τοῦ ἔπεσε, παλιὸς φίλος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Βιζὰν — γιατὶ αὐτὸς μονάχα ἤξερε πὼς ὁ Ἀλμπὲρ εἶχε καὶ ἕναν ἀκόμα λόγο νὰ εἶναι εὐτυχισμένος καὶ ν' ἀγαπᾶ τὴ ζωή του: Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, συνδεότανε πολὺ στενὰ μὲ τὴ Μαγδαληνὴ Ντεσάν, τὴ γυναῖκα τοῦ διάσημου Παρισινοῦ ὀδοντογιατροῦ. Ὁ Ντεσὰν εἶχε, σὲ ἡλικία πενῆντα ἐτῶν, καὶ παρὰ τὴν ἀσχήμια του, τὴν ἀκατανόητη ἔμπνευσι νὰ ἐρωτευθῆ μιὰ κοπέλλα εἰκοσιπέντε τοὐλάχιστον χρόνια μικρότερή του καὶ νὰ τὴ στεφανωθῆ. Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε μετανοήσει πικρὰ ἐπειδὴ ἄφησε νὰ τὴ δελεάσουν τὰ πλούτη κι' ἡ δόξα τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Ὁ Ντεσὰν ἦταν μεγάλος ἐπιστήμων, ἀκατάλληλος ὅμως γιὰ τὸ λεπτὸ ρόλο τοῦ συζύγου. Ἦταν τραχὺς κι' ἀπότομος καί, ἐπὶ πλέον, ζήλευε παθολογικὰ τὴ γυναῖκα του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνη μιὰ μέρα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ φοβᾶται ὁ Ντεσάν. Ὁ Ζὰκ Ντεκρέ, παλιὸς φίλος τοῦ ἀνδρός της, παρουσίασε στὴ Μαγδαληνή, σ' ἕνα ἀπογευματινὸ τσάϊ της, τὸν Ἀλμπὲρ ντὲ Βιζάν. Ὁ διπλωμάτης, ἀφοσιωμένος ὡς τότε σὲ πολιτικὲς μηχανορραφίες, ποὺ τοῦ ἀπασχολοῦσαν ὅλη του τὴ σκέψι, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τὸν σπαταλήση μὲ γυναῖκες. Ἡ Μαγδαληνή, ὅμως, τὸν συνεκίνησε μὲ τὴν εὐγενικὴ καὶ πονεμένη ὀμορφιά της. Κι' ἐκείνη τὸν ἀγάπησε μ' ὅλο τὸ πάθος μιᾶς γυναίκας, ποὺ δὲ βρῆκε τὴν εὐτυχία στὸ γάμο της.

Ἀπὸ τότε συναντιόντανε τακτικά, μὲ μύριες προφυλάξεις, σὲ διάφορα μέρη. Ὁ Ντεκρὲ μονάχα ἤξερε τὸ μυστικὸ αὐτὸ δεσμὸ — ποὺ ἴσως, μιὰ μέρα, νὰ ἔπαιρνε τὴ μορφὴ νομίμου ἑνώσεως, ὅπως εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ὁ διπλωμάτης στὸν ἔμπιστο φίλο του.

Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ἂν ὁ σύζυγος εἶχε ὑποπτευθῆ τίποτα. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι τὸν τελευταῖο καιρό, φαινότανε πιὸ βαρύθυμος καὶ μελαγχολικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀπέναντι, ὅμως, τοῦ Βιζάν, ποὺ εἶχε γίνει, στὸ μεταξύ, πελάτης του, ἦταν πρόθυμος κι' εὐγενής, ὅσο μὲ κανένα ἄλλο.

★

Δυὸ μέρες μετὰ τὴν κηδεία, ὁ Ντεκρὲ παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Ἔτυχε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ περνᾶ μιὰ χρυσῆ κορώνα σ' ἕνα χαλασμένο δόντι. Ζήτησε πρῶτα τὴν κυρία Ντεσάν. Τὸν πληροφόρησαν, ὅμως, πὼς ἡ κυρία ἀδιαθέτησε ξαφνικὰ κι' οἱ γιατροί της συνέστησαν ἀλλαγὴ ἀέρος. Θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ λίγο καιρό.

Ὁ Ντεκρὲ κατάλαβε τί εἶχε γίνει στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας αὐτῆς μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. Καὶ μπῆκε, ἀναστενάζοντας, στὸ ἐργαστήριο τοῦ ὀδοντογιατροῦ.

Βρῆκε τὸν Ντεσὰν χαρούμενο κι' εὐδιάθετο.

— Τί πρόσωπο εἶναι αὐτό; τοῦ φώναξε ὁ ὀδοντογιατρός, μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ κουρασμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ φίλου καὶ πελάτου του. Καταλαβαίνω, βέβαια, τὴ λύπη σου γιὰ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ Βιζάν, ἀφοῦ γνωριζόσαστε ἀπὸ παιδιά. Μ' αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ πάθης κι' ἐσύ...

— Ἐκεῖνο ποὺ μὲ δαιμονίζει περισσότερο, ψιθύρισε ὁ Ντεκρέ, εἶναι ποὺ δὲ μποροῦμε ἀκόμα νὰ διαλευκάνουμε τὸ μυστήριο.

— Ἐμένα δὲ μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτοκτόνησε...

— Ὁ Ἀλμπὲρ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸ κάνη αὐτό! βρυχήθηκε ὁ Ντεκρέ. Μιὰ μονάχα ἐξήγησι ὑπάρχει γιὰ μένα: Τὸν δολοφόνησαν τὸ δυστυχισμένο τὸ φίλο μου!... Ποιὸς καὶ γιατί; Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ξέρω... Μά, θὰ τὸ μάθω! Θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνο του!... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἤμουν ἄλλοτε ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής.

— Τὸ εὔχομαι κι' ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Ντεσάν, χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή, πρόσθεσε:

— Μὰ εἶναι καιρὸς τώρα νὰ τελειώνουμε μὲ τὸ δόντι σου.

Ὁ Ντεκρὲ κάθησε στὴν πολυθρόνα. Ὁ Ντεσὰν ἔλειψε λίγο πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Ἐργαζότανε πάντα μόνος του, χωρὶς βοηθό.

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχε τοποθετήσει, μὲ τὴ συνηθισμένη του δεξιοτεχνία, τὴ χρυσῆ κορώνα στὸ δόντι τοῦ Ντεκρέ.

— Ἐν τάξει! εἶπε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Εἶσαι ἐλεύθερος! Μπορεῖς καὶ σήμερα νὰ μασσήσης ὅ,τι καὶ νὰ εἶναι — ἀκόμα καὶ μιὰ κοτολέττα...

★

Μόλις ὁ Ντεκρὲ βγῆκε στὸ δρόμο καὶ προχώρησε λίγα βήματα, θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν παράξενη ἔκφρασι τοῦ ὀδοντογιατροῦ, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε, ὅτι μποροῦσε νὰ μασσήση ἄφοβα «ἀκόμα καὶ μιὰ κοτολέττα» — ὁ Βιζὰν πέθανε τρώγοντας τέτοιο φαγητό, χωρὶς ὅμως νὰ βρεθῆ σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ χημικὴ ἐξέτασι ἴχνος κυανιούχου καλίου — καὶ μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ἔτρεξε ἀμέσως σ' ἕνα γνωστό του, καθηγητὴ τῆς ὀδοντοϊατρικῆς, στὸ Πανεπιστήμιο.

— Σᾶς παρακαλῶ πολὺ — τοῦ εἶπε, τραυλίζοντας, χωρὶς νὰ προφέρη καλὰ τὰ λόγια του, ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήσουν μεταξύ τους τὰ δόντια του — βγάλτε μου ἀμέσως, μὲ μεγάλη προσοχή, τὴ χρυσῆ κορώνα ποὺ μοῦ ἔβαλε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα κάποιος γιατρός...

— Μά... δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρισε κατάπληκτος ὁ καθηγητής.

— Σᾶς παρακαλῶ! ἐπανέλαβε ὁ Ντεκρέ.

Τὸ μέτωπό του ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἱδρῶτα ἀγωνίας. Ὁ καθηγητής, ποὺ τὸν ἤξερε γιὰ σοβαρὸ ἄνθρωπο, κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του, ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ θὰ συνέβαινε καί, χωρὶς νὰ ζητήση περισσότερες ἐξηγήσεις, ἔκανε μὲ προσοχὴ τὴ λεπτὴ ἐπέμβασι. Σὲ λίγο εἶχε βγάλει τὴν κορώνα. Ὁ Ντεκρὲ τὴν ἅρπαξε κι' ἔφυγε.

★

Τὴν ἑπομένη, ὁ ὀδοντογιατρὸς Ζὰν Ντεσὰν παρουσιαζότανε, ὕστερ' ἀπὸ εἰδικὴ πρόσκλησι, στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί μὲ θέλετε! εἶπε μὲ ἀγέρωχο ὕφος.

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ προσέφερε κάθισμα καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, ὅτι ἕνας παλιός σας φίλος καὶ πελάτης σας, ὁ Ζὰκ Ντεκρέ, πέθανε ξαφνικά, χθὲς τὸ βράδυ.

Σὲ λίγο, εἶχε τοποθετήσει, μὲ τὴ συνηθισμένη του δεξιοτεχνία, τὴ χρυσῆ κορῶνα στὸ δόντι τοῦ Ντεκρέ...

— Θεέ μου! Πόσο λυπᾶμαι! ψιθύρισε ὁ ὀδοντογιατρός. Τὸ πρωῒ ἀκόμα ἦταν καλά. Τοῦ ἔβαλα μιὰ χρυσῆ κορώνα... Μά, ἀπὸ τί πέθανε;

— Ἀπὸ δηλητηρίασι μὲ κυανιοῦχο κάλιο. Ἡ χημικὴ ἀνάλυσι ποὺ ἔγινε στὴ χρυσῆ κορώνα, ἀποκάλυψε ἴχνη τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ...

Θανάσιμη ὠχρότητα χύθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ὀδοντογιατροῦ.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔγινε!... τραύλισε. Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο, ἀκατανόητο! Μπορῶ νὰ δῶ τὴν κορώνα;

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τὴν πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε, τυλιγμένη σὲ βαμπάκι. Ὁ Ντεσὰν τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του. Ἕνα τρίξιμο δοντιῶν ἀκούστηκε. Ὥσπου νὰ προφτάση ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, ὁ ὀδοντογιατρὸς σπαρταροῦσε στὸ πάτωμα, παίρνοντας τὸ λίγο δηλητήριο, ποὺ εἶχε μείνει ἀκόμα στὴν κορώνα. Ὅταν ὁ Ντεκρέ, ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅρμησε στὸ γραφεῖο, εἶδε τὸν ὀδοντογιατρὸ νὰ πεθαίνη ἀπὸ τὸ θάνατο ποὺ σκέφτηκε νὰ ἐπιβάλη καὶ στὸ Βιζάν, μόλις πληροφορήθηκε τὶς σχέσεις του μὲ τὴ γυναῖκα του, καὶ στὸν ἴδιο τὸν πρώην ἀστυνομικό, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψη τὸ δολοφόνο...

ΡΟΜΠΕΡ ΤΕΝΑΙ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὰ παράξενα τῆς μοίρας

Εἶχαν δώσει ραντεβοῦ στὸ Λουτράκι, νὰ μείνουν ἐκεῖ τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν Κυριακὴ τ' ἀπόγευμα νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους, μὲ τ' αὐτοκίνητό του, γιὰ τὴν Ἐπίδαυρο.

Ἔτσι ἡ Ἑλένη ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μόνη, μὲ τὸ δεύτερο πρωϊνὸ λεωφορεῖο, παίρνοντας μαζί της ὅλες τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Τάκη, γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον.

Θαύρισκε τὸν καιρό, μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα, νὰ τὶς σκεφθῆ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι τὸ βράδυ, ποὺ θἀρχόταν ἐκεῖνος μὲ τ' αὐτοκίνητό του.

Στὸ Λουτράκι πῆγαινε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἑλένη κι' ὅταν κατέβηκε, μὲ μιὰ βαλιτσούλα στὸ χέρι, τράβηξε τὸν ἴσιο δρόμο γιὰ νὰ βρῆ τὸ πιὸ ρομαντικὸ μέρος νὰ καθήσῃ, κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ἕνα περίεργο συναίσθημα τῆς ἔσφιγγε τὴν ψυχή. Βρίσκόταν στὴν πιὸ δύσκολη καμπὴ τῆς ζωῆς της, καὶ συλλογιζόταν, πῶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη θἄταν ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν τύχη τῆ δική της καὶ τοῦ παιδιοῦ της.

Κάθησε σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι, ἀκούμπησε τὴ βαλιτσούλα πλάι της κι' ἔρριξε τὴ ματιά της στὴ θάλασσα. Ἕνα τσουχτερὸ ἀεράκι πούρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κόλπου τὴν ἔκανε νὰ ριγήσῃ καὶ νὰ ρίξῃ τὸ ζακετάκι στοὺς ὤμους της. Ἀνάπνευσε βαθειὰ καὶ μὲ κάποια γαλήνη στὴν ψυχὴ ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὰ κυματάκια ποὺ σποῦσαν ἀπαλὰ σ' ἕνα βραχάκι.

Ἔπρεπε ἢ δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ τὸν Τάκη; Θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ ἄντρα της, ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ταχτοποιήσῃ τὴ ζωή της καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Κωστάκη, ποὺ εἶχε γίνει ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι δέκα χρόνων.

Τὸ γκαρσόνι τῆς ἔφερε ἕνα καφὲ κι' ἕνα πακετμπαδάκι γιὰ βούτημα. Πλήρωσε καὶ ξαναβυθίστηκε στὶς σκέψεις της.

Πῶς πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὸν Ἀλέκο; Δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὴν Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία κι' οἱ γονεῖς της, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σεβαστὲς οἰκογένειες τοῦ Βόλου, ἔφεραν ἀντιρρήσεις γιὰ τὴ βιαστικὴ ἀπόφασι τῆς κόρης τους. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές της, νὰ διοριστῆ σὲ κανένα σχολεῖο κι' ἔπειτα νὰ παντρευτῆ μὲ κανένα συνάδελφό της. Ἐκεῖνη ὅμως βρισκόταν πάνω στοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς ἀγάπης της. Ὁ Ἀλέκος ἦταν τρία χρόνια μεγαλύτερός της, εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο καὶ μὲ τὸ μέσον κάποιου βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας του, κατάφερε νὰ διορισθῆ ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἑταιρία. Τοῦ εἶχαν δώσει, μάλιστα, μιὰ ἐμπιστευτικὴ θέσι εἰσπράκτορος κι' ἦταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ θέσι του.

Μὲ τὴν Ἑλένη γνωρίστηκαν σ' ἕνα λωφορεῖο. Τῆς παραχώρησε τὴ θέσι του καὶ τῆς χαμογέλασε. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἀνταλλάξανε μερικὰ τυπικὰ λόγια. Ὅταν κατέβηκαν, ὅμως, συνέχισαν τὸ δρόμο τους, συστήθηκαν καὶ γνωρίστηκαν κάπως καλύτερα.

Ἦταν ἡ μοιραία συνάντησι ποὺ τοὺς ὁδήγησε σὲ διάφορα ραντεβοῦ καὶ στὴν τελικὴ ἀπόφασι νὰ παντρευτοῦνε.

Ἐκεῖνος νίκησε τὶς δυσκολίες ποὺ βρῆκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἐκείνη ὅμως, δὲ μπόρεσε γιὰ πείση τοὺς δικούς της κι' ἀναγκάστηκε γιὰ κάνη πολλὰ παξίδια ὡς τὸ βόλο γιὰ νὰ τοὺς καταφέρῃ νὰ δώσουν τὴν εὐχή τους. Ἐκεῖνοι ὅμως ἔμειναν ἀμετάπειστοι ὡσπου στὸ τέλος ἔκοψαν καὶ τὰ χρήματα γιὰ τὶς σπουδές της.

Δὲ δείλιασε ἡ Ἑλένη. Βασίστηκε στὶς ὑποσχέσεις τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τὴ βοήθησε πολλὲς φορὲς μὲ διάφορα ποσά, ποὺ τὰ εἶχε ἀνάγκη, γιὰ τὴ νέα ἐγγραφή, γιὰ τὸ ἐνοίκιο τοῦ δωματίου της καὶ τὰ μικροέξοδά της.

Κι' ἀποφασίστηκε ὁ γάμος, ἀφοῦ κι' οἱ δυό τους ἦταν ἐνήλικοι. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέκου παρευρέθηκαν στὸ γάμο τους κι' ἐνίσχυσαν μάλιστα τοὺς νέους μ' ἕνα μικρὸ ποσό, ὥσπου νὰ τακτοποιηθοῦν.

Ἡ ζωή τους ἄρχισε χαρούμενη, εὐτυχισμένη. Ἡ Ἑλένη μελετοῦσε μὲ κέφι γιὰ τὸ δίπλωμά της.

Ἀκόμη καὶ τὸ παιδί τους ἦρθε στὸν κόσμο ἀνάμεσα στὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ τῶν γονέων του καὶ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τοῦ Ἀλέκου.

Μὰ ἡ συμφορὰ ἔπεσε στὸ σπίτι τους ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὅταν ἡ Ἑλένη πῆρε τὸ δίπλωμά της. Ἕνα μεσημέρι ἡ Ἀστυνομία ἦρθε σπίτι τους τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν καὶ συνέλαβε τὸν Ἀλέκο. Εἶχε καταχραστῆ ἕνα μεγάλο ποσὸ ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ εἶχε εἰσπράξει γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἑταιρίας, γιὰ νὰ πληρώσῃ ἐπείγουσες ὑποχρεώσεις τοῦ σπιτιοῦ του. Ἔλπιζε νὰ τοῦ στείλουν οἱ γονεῖς του ἐγκαίρως αὐτὸ τὸ ποσό, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφτῆ ὁ ταμίας τὴν καθυστέρησι τῶν εἰσπράξεων. Γιὰ κακή του τύχη ὅμως, ἔνινε ξαφνικὰ γενικὸς ἔλεγχος καὶ ὁ Ἀλέκος δὲ μπόρεσε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔλλειμμα. Παρ' ὅλη τὴ μεσολάβησι τοῦ προϊσταμένου του, ὁ Ἀλέκος καταδικάστηκε σὲ τριῶν ἐτῶν φυλάκισι, κι' ἡ δυστυχία θρονιάστηκε στὸ σπίτι τους.

Ἡ Ἑλένη εἶχε τὸ δίπλωμά της, μὰ δὲν εὕρισκε δουλειά. Τὸ παιδί τους εἶχε τὰ ἔξοδά του. Ἦταν καὶ τὸ νοίκι κι' οἱ καθημερινὲς ὑποχρεώσεις...

Ἡ νέα γυναίκα ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, μὰ ἐκεῖνοι τῆς ἀρνήθηκαν. Ἐξ ἄλλου, οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέκου τὴ θεωροῦσαν τώρα ὡς ὑπεύθυνο γιὰ τὴ συμφορὰ τοῦ γιοῦ τους.

Εὐτυχῶς γι' αὐτήν, κάποιος ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ὑπουργείου τὴ βοήθησε καὶ τὴν ἔστειλε δασκάλα σ' ἕνα μακρυνὸ χωριουδάκι. Αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία της. Τὸ παιδὶ συνήθισε, ἐκείνη ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό της, μὰ ἔμενε μακρυὰ ἀπὸ τὸν Ἀλέκο, ποὺ τὴν λάτρευε.

Ἐξη μῆνες ὅμως πρὶν ἀπολυθῆ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ φυλακή, ἡ Ἑλένη ἔλαβε ἕνα χαστὶ ἀπὸ ἕνα δικηγόρο. Ὁ Ἀλέκος ζητοῦσε τὸ διαζύγιο! Ἔλαβε κι' ἕνα γράμμα του ποὺ τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴν ἀρνηθῆ νὰ ὑπογράψῃ τὸ χαστί, γιατὶ θὰ τοῦ συνέφαινε μεγάλη συμφορά. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος, ὅπως ἔγραφε, νὰ παρουσιαστῆ μπροστά της καὶ ν' ἀντικρύσῃ τὸ παιδί του, αὐτός, ἕνας καταχραστής!

Ἡ Ἑλένη ὑπόγραψε τὸ χαστί, γιατὶ φοβήθηκε τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ἀλέκου, ποὺ τὴν ἄφηνε νὰ καταλάβῃ πὼς θ' αὐτοκτονοῦσε. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδε.

Τὸ διαζύγιο, εἶχε βγῆ καὶ ἡ Ἑλένη μενάλωνε τὸ παιδί της στὸ χωριὸ κι' ἤσθε στὴν Ἀθήνα. Ἦταν ὡραία, τριάντα χρόνων γυναῖκα, πολὺ γοητευτική. Ἔτσι τὴ γνώρισε ὁ Τάκης, ἕνας πολὺ πλούσιος ἄνδρας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως καὶ τῆς πρόσφερε γάμο καὶ ἀποκατάστασι τοῦ παιδιοῦ της. Θἄφευγαν μετὰ τὸ γάμο τους ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

★

Πλησίαζε μεσημέρι.

— Ἔχει ἐδῶ κανένα ἐστιατόριο; ρώτησε ἡ Ἑλένη τὸ γκαρσόνι.

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε πὼς θαὔρισκε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου ἕνα ὡραῖο σπιτάκι μὲ κῆπο, ποὺ εἶχε κι' αἴθουσα ἐστιατορίου.

Ἡ Ἑλένη προχώρησε καὶ βρῆκε πραγματικὰ ἕνα πολὺ ὡραῖο σπιτάκι ἀγκαλιασμένο μὲ λουλούδια. Κάθησε σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἕνας μελαψός, ψηλὸς ἄντρας ἦρθε κοντά της μ' ἕνα κατάλογο στὸ χέρι. Ἡ Ἑλένη σήκωσε τὰ μάτια της κι' ἀπόμεινε ἄναυδη.

— Ἑλένη... τῆς ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Ἀλέκο... πρόφερε ἐκείνη κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησί της.

— Τὸ παιδί, ὁ Κωστάκης, τί κάνει;

Δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο, οἱ λυγμοὶ τῆς ἔσφιξαν τὸ στῆθος κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του προφέροντας:

— Σ' ἀγαπῶ, Ἀλέκο, μὴ μ' ἀφίσῃς νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου!...

Ἕνας δεύτερος γάμος τοὺς ἔνωσε καὶ πάλι καὶ στὴ ζωή τους ξαναγύρισε ἡ εὐτυχία ποὺ εἶχαν χάσει ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς μοίρας. — ΜΙΡΑΝΤΑ

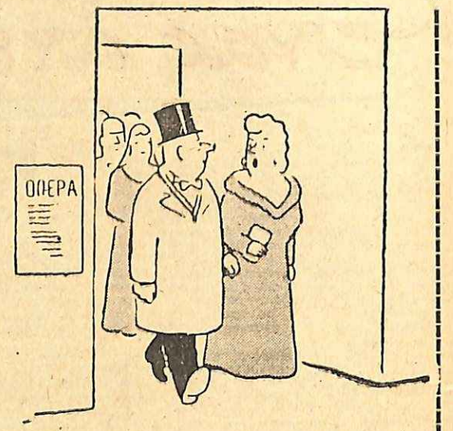

— Δὲν ἔπρεπε νὰ χειροκροτήσῃς, ὅταν ὁ τενόρος ἔπεσε ἀπάνω στὴν γκραν - κάσσα!...

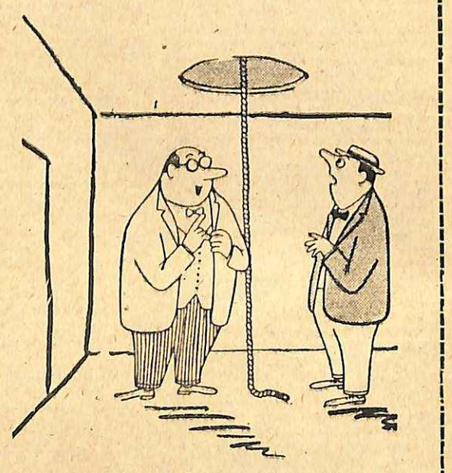

— Τὰ ἀθλητικὰ εἴδη; Στὸ ἐπάνω πάτωμα!...

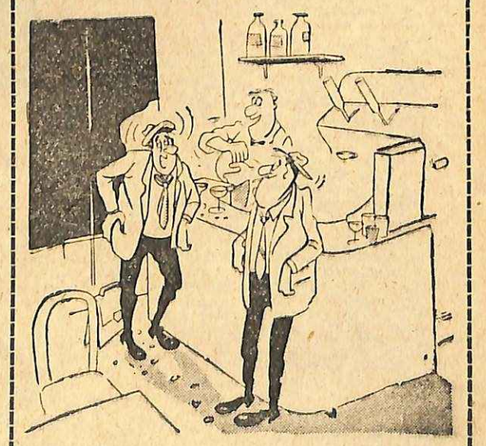

— Τώρα ποὺ θὰ γυρίσω σπίτι μου, ἡ γυναῖκα μου θὰ κυττάξῃ πάλι τὸ ρολόϊ...
— Τὴν κακόμοιρες! Ἡ δική μου κυττάζει τὸ ἡμερολόγιο!...

Ἡ ὑγιεινὴ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

Πότε ὠφελοῦν καὶ πότε βλάπτουν. — Πόση ὥρα πρέπει νὰ μένωμε στὴ θάλασσα

Ὁ ἱστοριογράφος τῆς Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἀναφέρει ὅτι ἡ Βασίλισσα ἔκανε ἕνα λουτρὸ τὸ χρόνο! Καὶ προσθέτει: «Ἡ Αὐτῆς μεγαλειότης δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ λουτρό, εἴτε αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη εἴτε ὄχι».

Ὁ Λουδοβίκος ὁ 14ος, ἐξ ἄλλου, ἔκαμε ἕνα μοναδικὸ λουτρὸ σ' ὅλη του τὴ ζωή, κι' αὐτὸ κατὰ σύστασι τῶν γιατρῶν του. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὁ περίφημος γιατρὸς Γκάζιους διδασκε ὅτι «τὸ λουτρὸ εἶναι μιὰ ἀξιοθρήνητη συνήθεια, ποὺ δὲν πρέπει νὰ μιλάῃ κανεὶς γι' αὐτήν. Ἐγώ, πρόσθετε, δὲν ἔκαμα ποτὲ μπάνιο στὴ ζωή μου, κι' ὅμως εἶμαι ὑγιέστατος».

Στὴν ἐποχή μας, ἀντίθετα, τὸ λουτρὸ ἔγινε ἕνα εἶδος πρώτης ἀνάγκης.

Ἀλλ' ἂς μιλήσωμε εἰδικώτερα γιὰ τὰ θαλάσσια λουτρά.

Ὅταν μπαίνωμε στὸ νερό, τὸ δέρμα μας ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ὑγρὸ περιβάλλον, ποὺ εἶναι πιὸ ψυχρό. Τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος συστέλλονται καὶ τὸ αἷμα συρρέει στὰ βαθύτερα ὄργανα.

Αὐτὸ τὸ πρῶτο ρίγος εἶναι φυσιολογικὸ καὶ δὲ διαρκεῖ, ἄλλωστε, περισσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμή. Ἀμέσως ἔπειτα, τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα διαστέλλονται κι' ἡ κεντρικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος πέρτει.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, ἡ πτῶσι τῆς θερμοκρασίας εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ δ,τι πρέπει. Ἐπακολουθεῖ τότε καὶ δεύτερο ρίγος, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα σύνθημα συνεγερμοῦ.

Αὐτὸ τὸ δεύτερο ρίγος μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ αὐτόματο σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος χρεωκόπησε. Πρέπει τότε νὰ βγοῦμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ νερό. Μὴ προσέχοντας αὐτὴ τὴν προειδοποίησι, ἐκτεθεμεθα σ' ἕναν κίνδυνο, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι θανάσιμος. Κι' αὐτὸ συμβαίνει, δυστυχῶς, μὲ πολλοὺς κολυμβητές.

Ἀντὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ νερό, ἀρχίζουν νὰ κολυμπάνε, γιὰ ν' ἀντιδράσουν κι' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἀκτή. Ἀλλά, σὲ λίγο, χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους κι' ἂν δὲν βρεθῆ κανεὶς κοντά, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ, κυλάνε στὸ βυθό. Μὴν παραγνωρίζετε ποτέ, λοιπόν, τὴ σημασία ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ σωτηρία προειδοποίησι.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ θαλασσίου λουτροῦ εἶναι πολλαπλή. Ἐπιταχύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ζωηρεύει τὶς ἀναπνευστικὲς κινήσεις, ἰδίως ὅταν ὁ λουόμενος κολυμπάει ταὐτόχρονα. Πραγματικά, τὸ κολύμπι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ τελειότερα σπορ.

Τὸ θαλάσσιο λουτρό, ἐξ ἄλλου, ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ λόγω τῶν διεγερτικῶν καὶ ραδιενεργῶν ἰδιοτήτων τοῦ θαλασσίου νεροῦ. Ἡ διαρκὴς κίνησι τῶν κυμάτων κάνει ταὐτόχρονα ἕνα μασσὰζ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Πόση ὥρα πρέπει νὰ μένη κανεὶς μέσα στὴ θάλασσα;

Γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν κολυμπᾶνε, ἀλλὰ παραμένουν ἀκίνητοι, δέκα λεπτὰ εἶναι ἀρκετά. Ἕνας καλὸς κολυμβητής, ὅμως, μπορεῖ νὰ μείνη πολὺ περισσότερο. Ἀλλ' ἂν αἰσθανθῆ κούρασι, ἀτονία ἢ ρίγος, πρέπει νὰ βγῆ ἀμέσως.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται κατὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ νερό. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ σῶμα καὶ στὸ μαγιὸ ἐξατμίζεται (λόγω τῆς μεγαλύτερης θερμοκρασίας, ποὺ ἐπικρατεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό). Ἔχομε ἔτσι μιὰ καινούργια ἀπώλεια θερμότητος. Ὁ ἥλιος, εὐτυχῶς, ἀντισταθμίζει ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἀπώλεια. Ὅταν, ὅμως, ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος ἢ ὅταν φυσάη ἀέρας, πρέπει ν' ἀντιδράσετε μὲ μερικὲς ζωηρὲς κινήσεις: τρέξιμο, πηδήματα κλπ. Κατὰ τοὺς ὑγιεινολόγους, αὐτὴ ἡ ἀντίδρασι πρέπει νὰ ὁλοκληρωθῆ μέσα σὲ 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγήκατε ἀπὸ τὸ νερό. Στὸ διάστημα αὐτό, δηλαδή, ὁ ὀργανισμὸς πρέπει νὰ ξαναβρῆ τὴ θερμικὴ ἰσορροπία του.

Οἱ καλύτερες ὧρες γιὰ τὸ θαλάσσιο λουτρὸ εἶναι ἀπὸ τὶς 11 ὡς τὶς 5.

Τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ἂν πρέπει νὰ κάνη κανεὶς μπάνιο μετὰ τὸ φαγητὸ εἶναι πολὺ παλιό. Οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν σχετικὰ τὰ ἑξῆς:

Δὲ διατρέχουμε κανένα κίνδυνο μπαίνοντας στὸ νερὸ ἕπειτα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ γεῦμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑδατάνθρακες (σάκχαρο), κρέατα ψητὰ ἢ τῆς σχάρας, φρέσκο τυρὶ καὶ ὡρίμα φροῦτα.. Ὅταν, ὅμως, πρόκειται γιὰ βαρειὰ φαγητά (παχειὰ κρέατα ἢ ψάρια, φασολικά, ζυμαρικά, αὐγά, γλυκά, σάλτσες, κρέμες, σοκολάτα, θαλασσινὰ) καλὸν εἶναι ν' ἀποφεύγετε τὸ μπάνιο. Τὸ σηκώτι καὶ ἡ κυκλοφορία μέσα στὰ ἔντερα βρίσκονται τότε παραφορτωμένα καὶ μειώνουν τὶς ἱκανότητες ἀντιδράσεως τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος.

Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγετε τὸ θαλάσσιο λουτρό, ὅταν εἴσαστε στενοχωρημένος, θυμωμένος ἢ ταραγμένος.

Οἱ γιατροὶ καταδικάζουν, ἐξ ἄλλου, τὸ λουτρὸ ὅταν εἴμαστε τελείως νηστικοὶ (τὸ πρωῒ π.χ.), γιατὶ ἡ ἰκανότης ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι τότε μειωμένη.

Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἀντενδείκνυνται:

α) Στοὺς καρδιοπαθεῖς ὅλων τῶν κατηγοριῶν.

β) Στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, (τὸ κρύο λουτρὸ προκαλεῖ κάποτε μιὰ ἀπότομη ἄνοδο τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως).

γ) Στοὺς πάσχοντας ἀπὸ διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας τῶν κάτω ἄκρων (φλεβίτιδες, ἀρτηρίτιδες κλπ.).

δ) Στὰ ἄτομα ποὺ εἶχαν πάθει πλευρίτιδα, ἔστω καὶ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

ε) Στὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἰγμορίτιδα, ἰδίως ὅταν ἡ πάθησι καταστῆ χρονία.

στ) Καλὸν εἶναι ἐπίσης ν' ἀποφεύγουν τὰ θαλάσσια λουτρὰ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ παθαίνουν συχνὰ ρινίτιδες, ρινοφαρυγγίτιδες, ὠτίτιδες κλπ..

ζ) Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἀντενδείκνυνται, τέλος, στοὺς πάσχοντας ἀπὸ διάφορες δερματοπάθειες (οὐρτικάρια, ἔκζεμα κλπ.).

Πότε εἶναι ὠφέλιμο τὸ λουτρό; Ὅταν, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα, αἰσθανόσαστε γενικὴ εὐεξία. Ἂν, τοὐναντίον, βγαίνετε κουρασμένος ἀπὸ τὴ θάλασσα, πρέπει νὰ σταματήσετε τὰ λουτρά.

Δυὸ μυστικὰ

Ὅταν στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰουλίου ὁ Ζὰν Λεβρὲ κατάφερε νὰ πάρη τὴν ἄδειά του καὶ νὰ πάη ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, οἱ συνάδελφοί του καὶ οἱ φίλοι του δὲν παράλειψαν νὰ τοῦ ποῦνε γελώντας, τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε:

— Πρόσεχε, Ζάν, τὰ κορίτσια!

Στοιχηματίζουμε πὼς θὰ ξαναγυρίσῃς ἀρραβωνιασμένος!

— Θὰ κάσετε τὸ στοίχημα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ζέρῃς ἀπὸ τώρα;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου!

Ἔτσι ὁ Ζάν, ὅταν βρέθηκε στὴν ἐξοχή, χαμογελοῦσε ἀκόμα μὲ τὴ συμβουλὴ τῶν φίλων του. Ἦταν νέος, κάπου τριάντα χρονῶν, συμπαθητικός, εἶχε μιὰ καλὴ θέσι καὶ μὲ μέλλον στὴν Ἑταιρία ποὺ δούλευε καὶ δὲν ἦταν ἐναντίον τοῦ γάμου. Κάθε ἄλλο μάλιστα! Ἀλλ' ἤθελε νὰ περάσουν ἀκόμα μερικὰ χρόνια. Καὶ νὰ ποιό ἦταν τὸ μυστικό του: Ἀντὶ νὰ κάνη κόρτε σὲ γυναίκες παντρεμένες, πρᾶγμα κάπως ἐπικίνδυνο, προτιμοῦσε νὰ περνᾶη τὴν ὥρα του μὲ κορίτσια ἀρραβωνιασμένα κιόλας...

Μόλις ἐγκαταστάθηκε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Ζὰν πληροφορήθηκε ἀμέσως πὼς ἀναμεσα στὶς κοπέλλες ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ, ἦταν τρεῖς, οἱ πιὸ ὄμορφες, ἀρραβωνιασμένες. Καὶ τῶν τριῶν οἱ ἀρραβωνιαστικοὶ βρίσκονταν μακρυά, κι' ἔτσι, ὁ Ζὰν μποροῦσε, χωρὶς κίνδυνο, νὰ τοὺς κάνη κόρτε. Κι' ἄρχισε τὴν πολιορκία του ἀπὸ τὴν πιὸ ὄμορφη, μιὰ ξανθούλα πάντα χαρούμενη καὶ γελαστή.

— Ἄ! δεσποινίς, ἂν δὲν ἤσαστε ἀρραβωνιασμένη.. ἀναστέναζε ὁ Ζάν.

— Ὑπομονή, κύριε Ζάν, φτάσατε. βλέπετε ἀργά.

— Πολὺ ἀργά;...

— Ναί, πολὺ ἀργά, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ ὁμορφη Μαρία κι' ἔφευγε ἀπὸ κοντά του, γελώντας.

Μιὰ μέρα ποὺ συναντήθηκαν πάλι, ἡ Μαρία τοῦ εἶπε πειρακτικά:

— Ξέρετε, κύριε Ζάν, πὼς τὴν Κυριακὴ περιμένω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου; Εἶναι πάρα πολὺ ζηλιάρης!...

Πραγματικά, τὴν Κυριακὴ ἦρθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαρίας. Τὴν πῆρε μαζί του ὅλη μέρα καὶ χάθηκαν στὴν ἐξοχή. Τὸ βράδυ γύρισαν μαζὶ στὸ ξενοδοχεῖο Ὁ Ζὰν τοὺς εἶδε νὰ φιλιοῦνται τρυφερὰ καὶ νὰ χωρίζουν.

— Ποτὲ θὰ ξαναρθῆς, Βίκτωρ; ρώτησε τὸν ἀρραβωνιαστικό της ἡ Μαρία.

— Θὰ σοῦ γράψω...

Φιλήθηκαν ζανὰ κι' ὁ Βίκτωρ ἔφυγε. Ὁ Ζὰν τοὺς κύτταζε στενοχωρημένος, ἀλλὰ δὲν ἔκασε τὸ θάρρος του.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ζὰν ξαναβρῆκε τὴ Μαρία στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου. Κουβέντιασαν μαζὶ σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Ἡ Μαρία τὸν κύτταζε μὲ κάποιο εἰρωνικὸ χαμόγελο. ἐνῶ στριφογύριζε στὸ δάχτυλό της τὸν ἀρραβῶνα της, ἕνα παλιὸ δαχτυλίδι μὲ μικρὸ μπριλλάντι, ἴσως κανένα οἰκογενειακὸ κειμήλιο.

— Λοιπόν, πῶς τὰ περάσατε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας; τὴ ρώτησε ὁ Ζάν.

— Πολὺ ὡραία!...

Ἡ Μαρία τὸν κύτταζε παράξενα.

— Σὲ λίγο θὰ παντρευτῆτε, τῆς εἶπε ὁ Ζάν. Ἀλλὰ γιατί ὁ ἀρραβωνιαστικός σας δὲν σᾶς γράφει συχνά; Ποῦ εἶναι τώρα;

— Βαρυέται τὸ γράψιμο. Καὶ βρίσκεται μακρυά, πολὺ μακρυά. ἀναστέναξε ἡ Μαρία.

Τὸ Ζὰν ἔνοιωθε μέσα του κάποια κακία γιὰ τὸ μακρυνὸ αὐτὸν ἀρραβωνιαστικό. Ἔθλεπε τὴν ὁμορφη Μαρία καὶ τὴν λυπόταν. Γιὰ ποιὸ λόγο δὲν τῆς ἔγραφε; Ἔτσι ὁ Ζάν, κάθε φορὰ ποὺ συναντιόταν μαζί της, κύτταζε μ' ἐκθρότητα τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μπριλλάντι.

— Πᾶμε λίγο περίπατο; τῆς πρότεινε.

Σὲ λίγο, βρέθηκαν καὶ οἱ δυό τους στὸ δάσος.

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ κάτι...

— Πέστε μου, τὸν ἐνθάρρυνε.

— Νά, τῆς εἶπε, πιάνοντας της τὸ χέρι καὶ σφίγγοντάς το στὸ δικό του, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ φοράτε μοῦ κάνει κακό. Τὸ μισῶ.

— Γιατί; ρώτησε μ' ἀφέλεια ἡ Μαρία, προσπαθώντας νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι της.

— Γιατί... γιατί... Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; Σᾶς ἀγαπῶ!

— Ἀστειεύεστε, κύριε Ζάν; εἶπε ἡ Μαρία κοκκινίζοντας.

— Δὲ μπιστεύετε, Μαρία; Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια, σᾶς ἀγαπῶ!

— Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα, κύριε Ζάν..

— Ναί, στὴν ἀρχὴ ἤθελα νὰ παίξω μαζί σας. Ἔβαλα στὸ

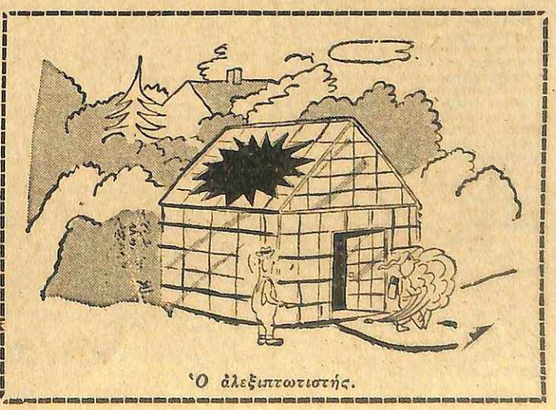

Ὁ ἀλεξιπτωτιστής.

μυαλό μου νὰ σᾶς πάρω ἀπ' τὸν ἀρραβωνιαστικό σας κι' ἔπεσα στὴν παγίδα. Σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρινὰ καὶ ὑποφέρω, ναί, ὑποφέρω μὲ τὴν ἰδέα πὼς σὲ λίγες μέρες θὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα, πὼς δὲ θὰ σᾶς ξαναδῶ ποτά, πὼς θὰ γίνετε γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου...

— Ἠσυχάστε, κύριε Ζάν...

— Ὄχι, ἀφῆστε με νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Βέβαια, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ μιλῶ ἔτσι σὲ μιὰ ἀρραβωνιασμένη, ἀλλ' ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σᾶς εἶναι τόσο μεγάλος!

— Ἀλήθεια; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ναί, σᾶς λατρεύω, καὶ μισῶ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας, ποὺ δὲ σᾶς γράφει καὶ ποὺ μένει τόσο μακρυά... ποὺ σᾶς ξεχνάει κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ... Ἂν δὲν ἤσαστε ἀρραβωνιασμένη...

— Τί θὰ κάνατε;

— Τί θὰ ἔκανα; Θὰ σᾶς ζητοῦσα ἀμέσως νὰ γίνετε γυναῖκα μου. Ἐνῶ τώρα αὐτὸς ὁ μακρυνὸς ἀρραβωνιαστικός...

— Ναί, πολὺ μακρυνός, εἶπε ἡ Μαρία χαμογελῶντας.

— Ποὺ ἴσως... εἶπε ὁ Ζάν.

— Ποὺ ἴσως δὲν ὑπάρχει, συμπλήρωσε ἡ Μαρία, χαμογελῶντας.

— Πῶς; ψέλλισε ὁ Ζάν. Δὲν ὑπάρχει;.. Κι' αὐτὸς ὁ ἀραβώνας ποὺ φοράτε; πρόσθεσε ἀφήνοντας τὸ χέρι τῆς Μαρίας ἐλεύθερο.

Ἡ Μαρία ἔβγαλε τότε τὸ δακτυλίδι ἀπ' τὸ δάκτυλό της.

— Τί κάνετε; ρώτησε ὁ Ζάν ἐκπληκτος. Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει πὼς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἀνῆκε στὴν καϋμένη τὴ μητέρα μου καὶ εἶναι ἕνα κειμήλιο...

— Μὰ τότε, λοιπόν, ὁ ἀρραβωνισστικός σας; Δὲν εἶστε ἀρραβωνιασμένη;

— Ὄχι, Ζάν!..

— Τότε, λοιπόν, γιὰ ποιὸ λόγο ἀφήνατε νὰ σᾶς θεωροῦν ἀρραβωνιασμένη; Μὰ γιὰ σταθῆτε! Κι' ὁ Βίκτωρ, ποὺ σᾶς ἐπισκέφτηκε τὶς προάλλες;

— Εἶναι ὁ ἀδελφός μου! ἀπάντησε ἡ Μαρία, γελώντας.

— Καὶ γιατί παίξατε ὅλη αὐτὴ τὴν κωμωδία;

— Εἶναι τὸ μυστικό μου! Ξέρετε—συνέχισε ἡ Μαρία χαμογελώντας γλυκὰ—ὅταν μιὰ κοπέλλα ζῆ στὴν ἐπαρχία, εἶναι δύσκολο νὰ παντρευτῆ καὶ μάλιστα, ὅταν εἶναι ὀρφανὴ καὶ φτωχή, ὅπως ἐγώ. Ἔτσι κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόμουν ἐδῶ στὴν ἐξοχὴ κι' ἔβλεπα τὶς φιλενάδες μου ἀρραβωνιασμένες, ζήλευα... Μὰ δὲν εὕρισκα κανένα νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ μένα. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ παράξενη ἰδέα: Ἔβλεπα πὼς οἱ ἄντρες ἔκαναν κόρτε πιὸ πολὺ στὶς ἀρραβωνιασμένες, ποὺ οἱ ἀραβωνιαστικοί τους ἦταν μακρυά. Γιὰ ποιὸ λόγο; φυσικά, γιὰ νὰ μὴ συνδεθοῦν μαζί τους. Καμιὰ φορά, βέβαια, οἱ ἀρραβωνιασμένες παρατοῦν τὸν ἀραβωνιαστικό τους καὶ ἀρχίζουν νέο εἰδύλλιο. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ κανόνας. Λοιπόν, σκέφτηκα νὰ παρουσιαστῶ ὡς ἀρραβωνιασμένη γιὰ νὰ βρῶ κι' ἐνὼ κάποιον, ποὺ θὰ μ' ἐρωτευόταν. Καὶ φόρεσα τὸ δαχτυλίδι τῆς μητέρας μου... Ἀλλὰ δὲ σᾶς εἶπα ποτὲ πὼς ἤμουνα ἀρραβωνιασμένη, σᾶς ἄφηνα μονάχα νὰ τὸ πιστεύετε, βλέποντας τὸ δαχτυλίδι. Κι' ὅμως ἐσεῖς ἂν καὶ μὲ νομίζατε ἀρραβωνιασμένη, δὲ διστάσατε νὰ μοῦ κάνετε κόρτε!...

— Εἶχα αὐτὸ τὸ δίκαιωμα, Μαρία, γιατί σὲ διάλεξα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα καὶ σὲ θεωρῶ σὰν μνηστή μου, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ. Κι' ἂς χάσω τὸ στοίχημα...

— Ποιὸ στοίχημα; ρώτησε ἡ Μαρία, χαμογελώντας.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου μυστικό. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. Θὰ στὸ πῶ ἄλλοτε...

Κι' ὁ Ζὰν ἀγκάλιασε τὴ Μαρία καὶ τὴ φίλησε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ στόμα. Ἦταν τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων τους.

ΖΥΛ ΠΟΥΑΡΙΕ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, οἱ λέξεις ποὺ θὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως, θὰ σχηματιστοῦν καὶ καθέτως στὶς ἴδιες ἀκριβῶς θέσεις.

1) Περνᾶ συνήθως μὲ μιὰ ἀσπιρίνη.
2) Μᾶς κάνει νὰ ὑποφέρουμε. — Πόλις τοῦ Βελγίου Ν.Α. τῶν Βρυξελλῶν.
3) Τσράζει μερικὲς φορὲς τὸν ὕπνο μας.— Πολι-

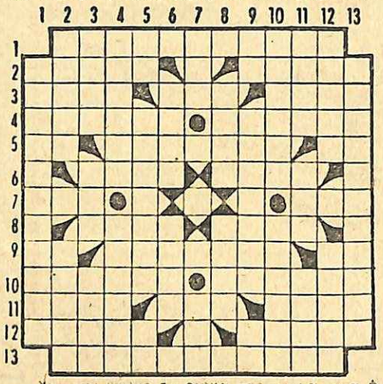

Χαρακτῆρας ἔσωσε τὸ ὄνομα τῆς σὲ Γαλλικὸ ἡρωϊδα. — Τὴν ἀποτελοῦν ἄνθρωποι χαμηλοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου.
4) Κάρολος...: Γάλλος ἀξιωματικὸς ποὺ πολέμησε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, ἐπὶ κεφαλῆς σώματος φιλελλήνων. — Ἡ χρυσὴ ἦταν ἄλλοτε κόσμημα γιὰ τοὺς ἄνδρες.
5) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Κατοικίδιο πτηνό.— Καλύπτουν τὸ μισὸ Ἰράκ.
6) Χωρίς. — Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας
7) Ἐποχή. — Θὰ βρῆτε ἔργο του στὴν εἴσοδο τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
8) Ἀόριστη ἀντωνυμία. — Ἡφαίστειο τῆς Ἰσλανδίας.
9) Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Στὸ Βυζάντιο καὶ στὰ μεσαιωνικὰ ἄσματα, ἔτσι ἀποκαλοῦσαν τὸν θώρακα (πληθ.). — Ἄρθρο.
10) Τὰ συναποκομίζουν οἱ νικητοί. — Ἰωάννης - Βαπτιστής, ἱππότης ντὲ...: Γάλλος φυσιοδίφης.
11) Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα. — Κραυγὴ πτηνοῦ. — Πηγὴ ζωῆς.
12) Χώρα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. — Βραδυκίνητοι.
13) Χριστιανοὶ αἱρετικοὶ τῆς Ρωσίας, ἀποσχισθέντες τὸ 1654 τῆς ὀρθοδοξίας.

Δ.

Οἱ 12 χῶρες

Εἶστε δυνατὸς στὴ γεωγραφία; Θὰ τὸ ἐξακριβώσετε βρίσκοντας μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ πολύ, τὶς 12 χῶρες ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἀφαιρέσαμε κατωτέρω ὅλα τὰ σύμφωνα. Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε ἀντικαταστήσαμε μὲ μιὰ τελεία τὸ κάθε γράμμα ποὺ λείπει.

1) . E . O Y . I . . A
2) A . . E . . . I . H
3) . O . . O . A . I A
4) A . H . . Y . I A
5) . E . E . O Y E . A
6) A . . A . I . . A .
7) . . E . O . . O . A . I A
8) I . . O E I . A
9) . O Y . E . . O Y . . O .
10) I . . A H . .
11) . O Y A . E . A . A
12) . I . . A . . I A

Σωστὸ—Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ἡ κατασκευὴ τῶν πιθαλιουχουμένων ἀεροστάτων ἐγκατελείφθη ὁριστικά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ἡ Χρυσὴ Ἀκτὴ εἶναι σήμερα Βρεταννικὴ ἀποικία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Ὁ ἥλιος περιστρέφεται, ὅπως καὶ ἡ Γῆ, γύρω ἀπὸ ἕνα φανταστικὸ ἄξονά του: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Τὰ ταξιδιωτικὰ περιστέρια πρωτοχρησιμοποιήθηκαν γιὰ στρατιωτικοὺς σκοποὺς κατὰ τὸ Μεσαίωνα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ περίφημος κολοσσὸς τῆς Ρόδου ἦταν ἕνα τεράστιο ἄγαλμα τοῦ Διός: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Ὁ κολοσσὸς τῆς Ρόδου δὲν ξεπερνοῦσε σὲ ὕψος τὰ 35 μέτρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ βάκιλλος τῆς φυματιώσεως ἀνακαλύφτηκε πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ βάκιλλο τῆς χολέρας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Ἡ «Κάρμεν» πρωτοπαίχτηκε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπιζέ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Τὸ ἄλογο καὶ ἡ φοράδα ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ δοντιῶν: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Τὸ αἷμα ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὸν ὀργανισμό μας διατηρεῖ συνεχῶς τὴν ἴδια σύνθεσι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
11) Ἡ Γῆ καὶ ὁ Ἥλιος ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια περίπου συστατικά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
12) Οἱ κανονισμοὶ τοῦ πίνγκ - πόνγκ εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ τέννις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Παιγνίδια μὲ ἀριθμοὺς

1) 9 9 9 9 9 9

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σχηματίσετε τὸν ἀριθμὸ 100 χρησιμοποιῶντας τὰ ἕξη αὐτὰ 9; Προσέξετε: ὑπάρχουν δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς λύσεις καὶ πρέπει νὰ τὶς βρῆτε καὶ τὶς δυό.

*

2) I V X L C

Δὲν πρόκειται γιὰ γράμματα ξένου ἀλφαβήτου ἀλλὰ γιὰ λατινικοὺς ἀριθμοὺς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους σᾶς εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τὰ ρολόγια. Καὶ τώρα σᾶς ζητοῦμε νὰ βρῆτε δυὸ ἀριθμοὺς ποὺ νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ πιὸ μικρός, οἱ ὁποῖοι νὰ μποροῦν νὰ σχηματισθοῦν μὲ τὴ χρησιμοποίησι καὶ τῶν πέντε αὐτῶν ψηφίων συγχρόνως.

*

3) ... + ... : ... = 4
... X ... : ... = 4
... + ... — ... = 4

Στὶς θέσεις τῶν στιγμῶν τοποθετήσετε τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), χρησιμοποιῶντας μιὰ φορὰ τὸν καθένα καὶ εἰς τρόπον ὥστε κάνοντας τὶς ἀριθμητικὲς πράξεις ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα νὰ βρῆτε πάντα γιὰ ἀποτέλεσμα 4.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός.
2 8 4 5 6 2 3 = Ντροπή.
3 2 1 4 8 = Διάσημος μουσουργός.
4 5 6 2 3 = Πρᾶγμα ἀλλὰ καὶ ποιότης.
5 1 1 2 3 = Ζῶον.
6 4 5 1 8 2 8 = Γεῦμα.
7 6 4 5 2 8 = Σχολεῖον.
8 7 4 = Βιβλικὸ πρόσωπο.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Στοιχειόγριφος

"Οπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
μέσ' στοὺς κήπους εὐωδιάζω
"Ενα Ξὶ ἂν μοῦ κολλήσης,
«Φιλικὸν» σοῦ παρουσιάζω.

Λεξίγριφος

Χρονικὸ τὸ πρῶτο μου,
ἀντωνυμία τ' ἄλλο.
"Ονομα δέντρου τ' ὅλο μου,
γνωστό σου, ἂν δὲν σφάλλω.

Οἱ δύο ὅμοιοι κυνηγοί

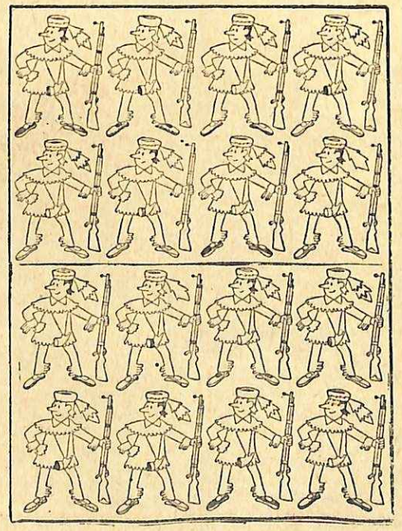

Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυνηγοὺς μόνο δυὸ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Προσπαθῆστε νὰ τοὺς βρῆτε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολύ, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει ὅποιος βρῆ πρῶτος τὴ σωστὴ λύσι.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΓΟΥΣΤΟ

ΔΡ. 9.-
ΜΙΚΡΟ
ΔΡ. 4,50

ΓΙΑ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ σιγαρέττο ποὺ σᾶς προσφέρει
τὰ πιὸ ἀκριβὰ καὶ εὔγευστα Ἑλληνικὰ καπνά

delice Ματσάγγος

ΦΙΛΤΡΟ * ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Σ. Ρ. Κ., Μαρούσι: Ἄν τὸ περιστατικὸ εἶναι στὴν πραγματικότητα ὅπως μοῦ τὸ περιγράφετε, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, πῶς δὲν σᾶς ἔκαναν διάγνωσι στὸ νοσοκομεῖο ποὺ πήγατε τόσες φορές. Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή σας, λοιπόν, σᾶς συνιστῶ τὰ κάτωθι, ποὺ θὰ τὰ ἐπαναλαμβάνετε σὲ κάθε ὑποτροπή: Μέσα σὲ ἕνα ποτήρι χλιαρὸ νερὸ (ὅσο τὸ δέχεστε) θὰ στάξετε 4 σταγόνες Sol. Nitrate d'argent 6% καὶ θὰ ἐμβαπτίζετε τὸ πάσχον μέλος. Ἀφοῦ κρυώση τὸ νερὸ θὰ τὸ σκουπίσετε μὲ βαμβάκι καὶ θὰ τὸ πουδράρετε μὲ Poudre Calomel. Αὐτὸ θὰ γίνεται πρωῒ καὶ βράδυ. Μοῦ ξαναγράφετε, ἂν χρειαστῆ.

Ἀναγνώστρια Κ. Ε.: Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλὴ τοῦ γυναικολόγου γιατροῦ, ποὺ σᾶς ἐξέτασε, ἐκτὸς ἂν δὲν σας ἱκανοποιῆ ἐπιστημονικῶς, ὁπότε νὰ ἀποταθῆτε σὲ ἄλλο τῆς προτιμήσεώς σας, ἀλλὰ πάντοτε εἰδικὸ γυναικολόγο.

Κ. Μ. Λ., Ἐνταῦθα: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητο γιὰ ἕνα κάτοικο τῶν Ἀθηνῶν νὰ ζητάη μὲ ἀλληλογραφία διάγνωσι καὶ θεραπεία ἀπὸ ἕνα γιατρό. Περάσετε ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο νὰ ἐξεταστῆτε.

Ε. Μ. 10, Λάρισα: Διάβασα μὲ προσοχή, ὅπως μοῦ συνιστᾶτε, τὸ γράμμα σας. Δυστυχῶς, ἡ περίπτωσι, ποὺ μὲ τόσο ζωηρὰ χρώματα μοῦ περιγράφετε, εἶναι τελείως ὑποκειμενικὴ καὶ ἡ θεραπεία της ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ σᾶς τὸν ἴδιο. Λίγη θέλησι χρειάζεται καὶ τὸ φαινόμενο θὰ ὑποχωρήση. Τότε τὸ πρῶτο ἐλάττωμα θὰ διορθωθῆ αὐτομάτως χωρὶς καμμιὰ ἐκ μέρους σας προσπάθεια.

Ἀναγνώστη Κ. Μ., Ἐπαρχία: Τὸ νὰ ἀφαιρέσετε τὴ χοληδόχο κύστι μὲ τὴν ὑποψία ὅτι ὑπάρχει λίθος, δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ πρᾶγμα, ὅσο σᾶς τὸ παρέστησαν οἱ ἐκεῖ συνάδελφοι. Πολλὲς φορὲς ἡ κλινικὴ διαπίστωσι τῆς ὑπάρξεως τοῦ λίθου εἶναι ἀπατηλή, καὶ ὁδηγεῖ σὲ ἄσκοπες ἐπεμβάσεις, ἐνῶ πρόκειται ἁπλῶς περὶ χολοκυστοπαθείας. Ἡ γνώμη μου εἶναι, ἐφόσον διαθέτετε ὑλικὴ δυνατότητα, νὰ εἰσαχθῆτε σὲ ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἢ τῶν Ἀθηνῶν γιὰ διαπίστωσι τῆς παθήσεώς σας.

Κομοτιναῖο: Ἡ ἀπάντησι μου στὴ δεύτερη ἐπιστολή σας εἶναι ἡ ἑξῆς: «Ὅπου λαλοῦν πολλὰ κοκκόρια κλπ.». Δὲν ἀρκεστήκατε στὴ δική μου ἀπάντησι, ἡ ὁποία ἦταν ἀρνητική, ἀλλὰ θελήσατε νὰ ἐκμαιεύσετε καὶ ἄλλη, ἴσως περισσότερο ἱκανοποιητική. Καὶ τώρα μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς δικαιολογήσω ἐπιστημονικὰ τὴ γνώμη μου (τὴν ἀρνητική). Σᾶς παραπέμπω στὸν ἕτερο συνάδελφο νὰ σας δικαιολογήση ἐκεῖνος τὴ γνώμη του. Πάντως, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ κάθε γιατρὸς ἀνάλογα μὲ τὶς μελέτες καὶ τὴν πεῖρα του, ἔχει καὶ τὶς πεποιθήσεις του.

Ἐπαρχιώτη Φ. Χ.: Ἡ ἀπογοήτευσι στὸν ἄνθρωπο εἶναι πάντοτε κακὸς σύμβουλος. Δὲ βλέπω τὸ λόγο τῆς ἀπογοητεύσεώς σας. Ἁπλῶς μόνο, ἡ θεραπεία ποὺ σᾶς σύστησαν ἦταν τελείως ἀνεπαρκής, καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Θὰ ἐξακολουθήσετε, λοιπόν, ἀνὰ δίμηνο καὶ μέχρι ἱκανοποιητικοῦ ἀποτελέσματος νὰ κάνετε ἐπὶ 4 ἑβδομάδες ἀπὸ δυὸ ἐνέσεις τὴν ἑβδομάδα Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. καὶ στὰ μεσοδιαστήματα ἐπὶ 15 ἡμέρες θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὸ ἴδιο μὲ τὶς ἐνέσεις φάρμακο.

Τρελλοκόριτσο Μ. Κ. Δ.: Δὲ μπορεῖτε, δυστυχῶς, νὰ συνιστᾶτε στὶς φίλες σας νὰ κάνουν χρῆσι σκευασίας, ποὺ σᾶς συνέστησε ὁ γιατρός. Σὲ σᾶς συνέστησε τὴ χρῆσι τῆς Lecithin Cream τῆς Lydia P. γιατὶ ἡ κατάστασι τοῦ δέρματός σας ἦταν τέτοια ὥστε νὰ ἐπιδέχεται καὶ νὰ παρουσιάση τὴ βελτίωσι, ποὺ σας ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ συστήσετε στὴ φίλη σας τὴν ἴδια κρέμα, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, γιατὶ ἀσφαλῶς τὸ δέρμα τῆς φίλης σας βρίσκεται σὲ διαφορετικὴ κατάστασι ἀπὸ τὸ δικό σας. Ἄς κάνη, λοιπόν, τὸν κόπο ἡ φίλη σας νὰ μοῦ γράψη ἡ ἴδια.

Ἀρρωστοφοβία: Σπανίως συμφωνοῦν δυὸ ἀκτινολόγοι στὴν ἐξήγησι μιᾶς ἀκτινογραφικῆς πλάκας, ἀκόμα περισσότερο ὅταν εἶναι δυὸ διαφορετικές. Πάντως, ἀπὸ τὴν ἀντιγραφὴ ποὺ μοῦ στείλατε, βλέπω ὅτι καὶ οἱ δυὸ λένε τὰ ἴδια πράγματα καὶ καταλήγουν στὸ ἴδιο συμπέρασμα. Διαφέρουν μόνο στὰ λόγια, δηλαδὴ ὅτι ἡ παλαιὰ πάθησι ἔχει φτάσει σὲ σημεῖο, ποὺ νὰ μὴ διατρέχετε κανένα κίνδυνο. Ὅπως λένε οἱ φυματιολόγοι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι «ἔχετε κλινικῶς ἰαθῆ». Σᾶς συνιστῶ, λοιπόν, νὰ ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὲς τῶν φυματιολόγων, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεστε γιὰ κάθε ἄλλη γνώμη.

Ἄσκοπη ζωή: Ζητάει κανεὶς ἀπὸ τὸ γιατρὸ βοήθεια γιὰ κάποιο νόσημα, ποὺ ἔχει ἢ ὑποψιάζεται ὅτι ἔχει. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε νόσημα ποὺ ἔχει ἀνάγκη τῆς βοηθείας τοῦ γιατροῦ, γι' αὐτό, ἐκεῖνο ποὺ ἔχω τὴ δυνατότητα νὰ σᾶς συμβουλέψω εἶναι νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν κακὴ ἕξι, ποὺ ἀκολουθεῖτε καὶ νὰ προσαρμοσθῆτε στὴ φυσικὴ ζωή, καὶ τὸ ταχύτερο μάλιστα.

Ἀνήσυχη μητέρα: Δὲ βλέπω τὸ λόγο τῆς ἀνησυχίας σας. Ὁ μικρὸς πέρασε ἕνα λοιμῶδες ἐμπύρετο νόσημα. Ἑπόμενο εἶναι νὰ παρουσιάζη ἀκόμα ἕνα μικρὸ πυρέτιο μὲ ἀνάλογη, βέβαια, καταβολή, συνοδευομένη καὶ μὲ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου, ἡ ὁποία δὲ σημαίνει πάντοτε καὶ ἀναιμία ποὺ ἄλλωστε θὰ ἀποδειχθῆ ἀμέσως, μὲ μιὰ γενικὴ ἐξέτασι τοῦ αἵματος. Ἀκολουθήσετε μιὰ καλὴ ὑγιεινοδιαιτητικὴ ἀγωγή, καὶ δῶστε του πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἕνα κουταλάκι Bedoc 12 Liq.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ada, Λ. Σ. 38, Ἐνταῦθα: Τὰ νευροψυχικὰ ἐνοχλήματά σας ὀφείλονται πιθανῶς σὲ ἀρχομένη ἐμμηνόπαυσι. Νὰ σταματήσετε ὅλα τὰ φάρμακα καὶ νὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Forte. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροψυχικῶν ἐνοχλημάτων καὶ ἰδίως τὸ δεκαήμερο ποὺ προηγεῖται τῆς περιόδου θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Μ. Σ. Α., Ἄνδρο: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Μαίρη Τ. 141, Ἐνταῦθα: Τὰ φάρμακα ποὺ σᾶς γράφω εἶναι τελείως ἀκίνδυνα, καθαρὲς γυναικεῖες ὁρμόνες καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ προκαλέσουν διαταραχὲς κλπ. Τὰ χάπια Ormonal θὰ τὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες. Τὶς ἐνέσεις Luteol τῶν 10 m.g. θὰ τὶς κάνετε στὴν ἀρχὴ τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου, κάθε ἡμέρα μιὰ ἔνεσι.

Φοιτητὴ ὀδοντιατρικῆς, Ἀμπελόκηποι: Ἡ σύλληψι εἶναι δυνατὸ νὰ λάβη χώρα καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ περιοδικοῦ κύκλου, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ποσοστὸ συλλήψεων (70%) παρατηρεῖται κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ὠοτοκίας, δηλαδὴ μεταξὺ τῆς 12ης καὶ 18ης ἡμέρας τοῦ κύκλου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου.

Μενεξέ, Ἐνταῦθα: Ἡ ἐμμηνόπαυσι στὴν περίπτωσί σας εἶναι ὁριστικὴ καὶ κάθε προσπάθεια πρὸς ἐπαναφορά της θὰ σᾶς προξενήση κακό.

Πονεμένη χωρὶς παιδί, Π. Χ. Π. 105: Ἡ πάθησί σας προῆλθε ἀπὸ τὴν κακὴ ἐπέμβασι. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε παιδί, πρέπει νὰ θεραπευθῆτε ριζικὰ ἀπὸ τὴ χρονία σαλπιγγίτιδα. Βοηθητικῶς θὰ κάνετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. καὶ θὰ παίρνετε κατὰ τὴ διάρκεια ὁλοκλήρου τοῦ μηνὸς τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Forte. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tab. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ροζάνα 100, Ἰωάννινα: Σᾶς ἔγραψα, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἡ ἐπιστολή μου δὲν ἔφτασε στὰ χέρια σας. Σᾶς γράφω πάλι στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Μαραμένο ἀγριολούλουδο, Ἄνδρο: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Ν. Γ. Α. Ν., Κάλυμνο: Ἡ ἐλάττωσι ὀφείλεται στὴν περίπτωσί σας σὲ νευροψυχικὰ αἴτια καὶ ἀνεπαρκῆ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρες. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Κόκκινο τριαντάφυλλο, Ἰωάννινα: Ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ ἀρχομένη ἐμμηνόπαυσι. Ἄν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 25 m.g. Μελλοντικῶς, ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα καθημερινῶς καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες κατὰ συνέχεια, ἀπὸ ἕνα χάπι Tabl. Orga - Steron τοῦ 1 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Evit - Forte. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Β. Ν. Α. Ν., Αἴγιο: Ἡ κατάστασί σας ὀφείλεται σὲ δευτεροπαθῆ ἀμηνόρροια ἐπιμόνου μορφῆς. Συχνὰ ἡ θεραπεία ἀστοχεῖ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται συστηματικὴ καὶ μὲ ὑπομονή. Θεραπευτικῶς θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ φάρμακο Tabl. Primolut. N τῶν 5 m.g., ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ πάρετε ἐπὶ δυὸ ἡμέρες ἀπὸ τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, δυὸ τὸ πρωῒ καὶ δυὸ τὸ μεσημέρι. Ἄν δὲν ἔχετε ἀποτέλεσμα θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες.

Emily 6022, Brooklyn, N. Y.: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἁμαρτωλὴ 21, Ἐνταῦθα: Ἐφόσον ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι ἦταν θετική, ἔπρεπε ἀμέσως νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία. Κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾶ θὰ χειροτερεύση τὴν κατάστασι καὶ θὰ προκαλέση ἐπιπλοκές. Ἐπὶ πέντε ἡμέρες πρωῒ καὶ βράδυ θὰ κάνετε ἀπὸ ἕνα φιαλίδιο Combiotique τοῦ ½ m.g. Θὰ ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φαγητὰ καὶ θὰ τρῶτε γαλακτερὰ καὶ ὥριμα φροῦτα.

Ἄστρο τῆς ἀνατολῆς, Βόλο: Τώρα, ποὺ διατρέχετε τὸν τέταρτο μῆνα, ὁ ὀργανισμός σας γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὶς αὐξημένες ἀνάγκες ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ διατροφὴ τοῦ ἐμβρύου, ἔχει ἀνάγκη καλῆς διατροφῆς καὶ φαρμακευτικῆς τονώσεως. Ἀπὸ τώρα καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ θὰ παίρνετε ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Θὰ ἀποφεύγετε τὴν κόπωσι, τὴν ὀρθοστασία, τὰ λιπαρὰ φαγητά, τὰ πολλὰ ζυμαρικά, τὰ πολλὰ γλυκὰ καὶ θὰ χρησιμοποιῆτε λίγο ἀλάτι στὸ φαγητό σας. Ἀντιθέτως θὰ τρῶτε πολλὰ λαχανικά, χόρτα, φροῦτα καὶ γαλακτερά. Τέλος, κάθε μῆνα θὰ κάνετε γενικὴ ἐξέτασι οὔρων καὶ θὰ ἐξετάζεστε ἀπὸ τὸ γιατρό σας.

Α. 35, Δ., Ἐνταῦθα: Ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες ἢ μονίλια. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου, θὰ διακόπτετε κατὰ τὴ διάρκειά της καὶ θὰ συνεχίσετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι της ἐπὶ δεκαήμερο, πρωῒ καὶ βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ χλιαρό. Ἀκολούθως τὸ βράδυ θὰ τοποθετῆτε τὸ περιχόμενο μιᾶς σύριγγος ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Jelly βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς (ἡ σύριγγα εἶναι ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ βρίσκεται μέσα στὸ κουτὶ τοῦ φαρμάκου). Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

G. B., Barnoolut, Victoria: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

W. G., Αὐστραλία: Ἡ σωματικὴ διάπλασι ἔχει συνήθως συντελεσθῆ περὶ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μὲ σπάνιες ἐξαιρέσεις γιὰ λίγα χρόνια ἀκόμη. Μεταβολὴ τῆς καταστάσεως στὸ 41ον ἔτος, ἂν ὄχι ἀδύνατη, εἶναι πολὺ δύσκολη. Μετὰ μακροχρόνιο θεραπεία ἔστω καὶ μικρὴ διαφορὰ στὸν τομέα, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, πρέπει ἀπολύτως νὰ σᾶς ἱκανοποιῆ. Μπορεῖ νὰ γίνη ἐπανάληψι τῆς θεραπείας κατὰ τὸν αὐτὸ τρόπο μετὰ τρίμηνο ἀνάπαυσι.

Τόνη Μ. Φ., Φάρσαλα: Στὴν ἐμφάνισι τοῦ ἰλίγγου καὶ τῆς ζάλης συνετέλεσαν ἡ κεφαλαλγία καὶ τὰ ἄλλα νευρικὰ ἐνοχλήματα. Πολὺ λίγο ἴσως ἐπέδρασαν καὶ τὰ φάρμακα, ὡς τοξικὸς παράγων βέβαια. Πρέπει νὰ γίνη ἐξέτασι κοπράνων γιὰ παράσιτα. Ἐξέτασι γενικὴ αἵματος καὶ κυρίως γιὰ οὐρία, σάκχαρο, R. Wasserman καὶ R. Kahn. Ἐφόσον οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς ἀποβοῦν ἀρνητικές, νὰ κάνετε Amp. Bédoc 100 γ. No 10 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Ἐσωτερικῶς δὲ τρία τὴν ἡμέρα Tab. Miltown 400 m.g. No 50. Τὰ φαινόμενα θὰ ὑποχωρήσουν βαθμιαίως.

Κ. Β., Κεφαλληνία: Ἡ ἀρρώστεια σας εἶναι πολὺ βαρειά. Ἡ ἐπιστήμη μέχρι σήμερα δὲν ἔχει εἰδικὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσί της. Οἱ προσπάθειές της στρέφονται στὴν ἐνίσχυσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀναστολὴ τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ θεωρῆται μεγάλο κέρδος. Μαζὶ μὲ τὶς Novocaines νὰ κάνετε κατὰ διαστήματα ἐνέσεις ὅλων τῶν εἰδῶν βιταμίνης Β. Ταυτοχρόνως ν' ἀντιμετωπίζετε τὰ διάφορα συμπτώματα. Ἡ παρακολούθησι ἀπὸ τὸ γιατρό σας εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἐμ. Μπ., Χαλκιδική: Νὰ κάνετε Amp. Testoviron Dépot de 100 m.g. No 5, ἐνδομυϊκῶς κάθε εἴκοσι ἡμέρες. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. E - Vite fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἐπίσης νὰ γίνουν 2—3 σειρὲς Amp. Chrocaine Boite No 1. Νὰ γίνουν θαλάσσια λουτρὰ καὶ προσεκτικὴ ἡλιοθεραπεία. Τὰ συμπτώματα ἀπὸ τὸ στομάχι εἶναι νευρικῆς φύσεως. Τὰ δόντια δὲν ἔχουν παίξει κανένα ρόλο στὴ δημιουργία τῆς ἀρρώστειας.

Ἀναγνώστη, Ν. Φάληρο: Πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε, γιὰ νὰ καθορισθῆ τὸ προκαλοῦν αἴτιο. Μοῦ γράφετε πολὺ λίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπολύτως ἀνεπαρκῆ, γιὰ νὰ μορφώσω γνώμη καὶ νὰ σᾶς ὑποδείξω τὴν πιὸ σωστὴ θεραπεία.

Δέσποινα, Ν. Φάληρο: Ἡ ἀρτηριοσκλήρυνσι εἶναι ἀρρώστεια φθορᾶς. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἰωδιοῦχα καὶ βιταμίνες Β. Ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα τριῶν μηνῶν νὰ πάρη Tab. Laril fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Νὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως τὴν κένωσι τοῦ ἐντέρου.

Γ. Π., Σέρρες: Ὁ πυρετὸς ποὺ πέρασε τὸ παιδὶ δὲν ἦταν ἁπλὸ κρυολογηματάκι, ἀλλὰ κάτι πολὺ πιὸ σοβαρό. Ἐπρόκειτο περὶ ἐγκεφαλίτιδος. Ἡ σημερινὴ κατάστασι εἶναι ἡ ἀναπηρία, ποὺ ἄφησε ἡ ἀρρώστεια αὐτή. Νὰ γίνουν θαλάσσια λουτρά, ἐντριβὲς στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια. Ἐπίσης νὰ γίνουν Amp. Bedoc 100 γ. No 20, τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Ἐσωτερικῶς νὰ συνεχίσετε Tab. Acide Glutamic γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Εἰδικὸ δημόσιο ἵδρυμα γιὰ ἀνώμαλα παιδιὰ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα.

Κ. Κ: Σ. Τ. Γ. 917: Ὁ λαβύρινθος τῶν συμπτωμάτων ἀπὸ ὅλα τὰ συστήματα καὶ τὰ ὄργανα, μέσα στὸν ὁποῖο βασανίζεστε τόσα χρόνια τώρα, δὲν ἀφήνει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι πρόκειται γιὰ ψυχονεύρωσι. Ἐκτὸς τῶν νευρωσικῶν ἐκδηλώσεων ὑπέστη ἐπίδρασι καὶ ὁ ψυχικὸς παράγων. Ὅλα τὰ συμπτώματα σωματικά, νευρικὰ καὶ ψυχικὰ εἶναι τῆς ἰδίας αἰτιολογίας καὶ θὰ φύγουν ὅλα, ὅταν ὑποχωρήση ἡ ψυχονεύρωσι. Ἡ θεραπεία δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ μακρυὰ καὶ μὲ ἀλληλογραφία. Θὰ παραδώσετε τὸν ἑαυτό σας γιὰ ἕνα διάστημα στὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιὰ νὰ γίνη ριζικὴ θεραπεία.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ - ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25-426

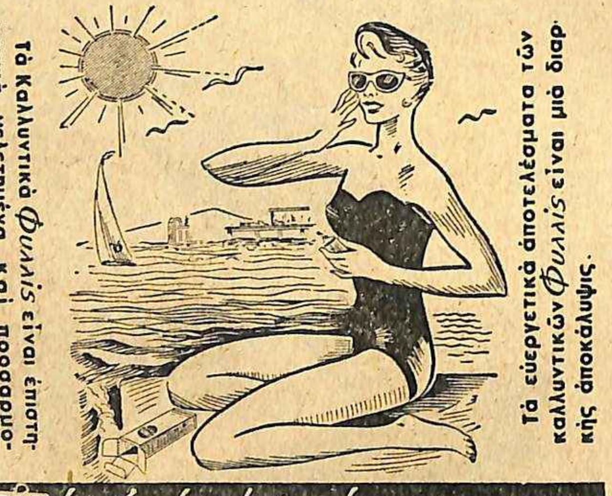

Τὰ Καλλυντικὰ Φυλλὶς εἶναι ἐπιστημονικὰ μελετημένα καὶ προσαρμοσμένα στὸ Ἑλληνικὸ κλίμα

Τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῶν καλλυντικῶν Φυλλὶς εἶναι μιὰ διαρκὴς ἀποκάλυψις

Πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο... Πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιόλουτρο...

Ἡ Crème „Φυλλὶς„ ὄχι μόνον προστατεύει ἀπὸ τὰ ἡλιακὰ ἐγκαύματα καὶ τὴν ἁλμύρα τῆς θαλάσσας, χάρις εἰς τὰ πολύτιμα συστατικά της ἀνανεώνει τὸ δέρμα.

Ἀφοῦ ἀπολαύσετε τὴν θάλασσα καὶ τὴν ἀμμουδιὰ καθαρίστε προσεκτικὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ Mousse „Φυλλὶς„

Γιὰ τὴν προστασία τῆς ἐπιδερμίδος ὅλη τὴν ἡμέρα Neige „Φυλλὶς„

CREME - NEIGE
MOUSSE - PERLE

Φυλλὶς

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἀναμονὴ

Ἡ Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ στέλνει ἕνα γράμμα μὲ πολλὰ παράπονα.

Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια εἶχε γνωρίσει ἕνα νέο. Ἦταν τότε εἴκοσι ἐτῶν κι' ἐκεῖνος εἴκοσι πέντε. Ἐκείνη εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο κι' ὁ νέος τὴν Ἐμπορικὴ Σχολή. Ἀγαπήθηκαν, ἀντάλλαξαν ὅρκους αἰωνίας ἀγάπης, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπου κάποιοι συγγενεῖς του εἶχαν μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι καὶ τὸν πῆραν κοντά τους.

Ὁ χωρισμός τους ἦταν δραματικός, καὶ ἡ ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσαν γονατιστοὶ σὲ μιὰ ἐκκλησούλα ἦταν, πὼς ἐκείνη θὰ τὸν περίμενε νὰ γυρίση, καὶ πὼς ἐκεῖνος δὲ θὰ παντρευόταν ἄλλη ἀπ' αὐτήν.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν μὰ δὲν ἔλειψε βδομάδα ποὺ νὰ μὴν εἶχε γράμμα του καὶ νὰ μὴν τοῦ ἀπαντοῦσε κι' ἐκείνη.

Παρουσιάστηκαν πολλοὶ νέοι, μεγάλες τύχες, καὶ τὴ ζήτησαν. Ἐκείνη ὅμως διαρκῶς ἀρνιόταν. Οἱ γονεῖς της ζοῦσαν μὲ τὸ παράπονο ὅτι δὲ θὰ ἔβλεπαν τὴν κόρη τους ἀποκαταστημένη. Κι' οἱ φίλες της ἄρχισαν νὰ τῆς λένε ὅτι θὰ ἔμενε γεροντοκόρη...

Μὰ ἐκείνη πίστευε στὰ λόγια καὶ τοὺς ὅρκους τοῦ ἀγαπημένου της, πίστευε στὰ γράμματά του.

Δεκαπέντε χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Τὰ καλύτερα χρόνια της.

Πῶς νὰ παντρευτῆ ἄλλον, ἀφοῦ οὔτε ἡ ἀλληλογραφία τους ἔχει σταματήσει, οὔτε οἱ ὑποσχέσεις του ἄλλαξαν; Διαρκῶς τῆς γράφει νὰ κάνη ὑπομονή, καὶ ὅτι σὲ πρώτη εὐκαιρία θἄρθη νὰ τὴν παντρευτῆ.

Κάποτε τοὔγραψε πώς, ἂν δυσκολεύεται ἐκεῖνος νἄρθη, νὰ πάη ἐκείνη νὰ τὸν βρῆ. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς τὸ ἀπαγόρευσε καὶ τῆς ἔγραψε ὅτι θὰ τοῦ ἔκανε μεγάλο κακό, ἂν πήγαινε νὰ τὸν βρῆ.

Ἄρχισε τότε νὰ ὑποπτεύεται μήπως εἶχε μπλέξει μὲ κάποια ἄλλη.

Ζήτησε, λοιπόν, πληροφορίες ἀπὸ κάποιον ποὺ ὁ ἀδελφός του βρισκόταν στὸ μέρος, ὅπου ἦταν ὁ ἀγαπημένος της, καὶ ἔμαθε ὅτι δὲν εἶναι παντρεμένος καὶ ὅτι ἐργάζεται στὴν ἐπιχείρησι ἑνὸς θείου του, ὡς διευθυντής.

Μ' ἐρωτᾶ, λοιπόν, τί νὰ κάνη.

Τῆς ἀπαντῶ, νὰ κάμη ἀκόμη λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ ἐκτιμηθῆ πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνον, ἡ ἀναμονή της.

Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη τοὺς λόγους του, ποὺ δὲ θέλει νὰ πάη ἐκείνη νὰ τὸν βρῆ, καὶ τοὺς λόγους του ἐπίσης, ποὺ δὲ γύρισε ἀκόμη. Πιθανὸν νὰ τὸν δεσμεύη κανένα συμβόλαιο καὶ θέλει νὰ μείνη ἀκόμη ἐντελῶς ἀνεξάρτητος.

Πονεμένη μικρούλα, Ε. Ρ.: Εἶστε πολὺ μικρή, ὅπως γράφετε, μόλις δεκαπέντε χρόνων, ἀκόμη μαθήτρια καὶ δὲ διστάζετε νὰ μοιράζετε τὴ σκέψι σας καὶ τὰ χαμόγελά σας, μεταξὺ δυὸ νέων!

Ἄν σᾶς ρωτήσουν ποιὸν ἀγαπᾶτε ἀπὸ τοὺς δυό, θὰ σαστίσετε καὶ θὰ δώσετε λανθασμένη ἀπάντησι. Καὶ ξέρετε γιατί;

Γιατὶ δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ἀπὸ τοὺς δυό!

Σᾶς συμβουλεύω, βγᾶλτε ἀπὸ τὸ μυαλό σας καὶ τοὺς δυό. Ὁ φίλος τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἂς μείνη ἕνας ἁγνὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ δικός σας. Μὴ τὸν βάζετε σὲ δύσκολη θέσι. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεστε καὶ νὰ χάνετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας.

Ἄγγελο: Ἔχετε δίκηο γιὰ ὅσα γράφετε, ὑπάρχει ὅμως ἕνα μεγάλο «ἀλλὰ» στὴν ὑπόθεσί σας.

Μὴν παρασύρεστε τόσο εὔκολα! Ἀκοῦστε τοὺς γονεῖς σας. Δὲν κάνατε κανένα κακό. Θὰ τακτοποιήσετε τὴ δική σας θέσι ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῶν γονέων σας, ὅπως θὰ τακτοποιήση κι' ἐκείνη τὴ θέσι της ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς μητέρας της.

Ἀποσυρθῆτε, λοιπόν, καὶ μὴν πικραίνετε τοὺς γονεῖς σας.

Δυστυχισμένη μάνα: Εἶναι περίεργη ἡ θέσι σας, ἀλλὰ τὴν κατάστασι αὐτή, βρίσκω ὅτι τὴ δημιουργήσατε μόνη σας. Δώσατε σημασία σ' ἕνα κοριτσάκι 10 ἐτῶν καὶ ἐνεργεῖτε σὰν μιὰ ἀφελὴς γυναῖκα.

Ζητᾶτε ἀπὸ αὐτὸν ν' ἀποσυρθῆ καὶ ἐκεῖνος σᾶς περιφρονεῖ.

Μιλᾶτε σ' αὐτὸ τὸ ἄμυαλο ἀκόμη κοριτσάκι κι' αὐτὸ σᾶς φοβερίζει.

Καὶ σεῖς; Ἔχετε τρομοκρατηθῆ σὰν νὰ εἶσθε μόνη στὸν κόσμο, σὰν νὰ μὴν ἔχετε προστάτη, οὔτε σεῖς, οὔτε τὸ κοριτσάκι σας.

Δὲν ἔχετε ἄντρα; Ἐγκληματεῖτε, ποὺ κρύβετε μιὰ τόσο σοβαρὴ κατάστασι ἀπὸ τὸν ἄντρα σας.

Φαντάζομαι πόσα ἄλλα θὰ τοῦ ἔχετε κρύψει, γιὰ νὰ φτάση ἕνα κοριτσάκι δέκα χρόνων νὰ περιφρονῆ καὶ νὰ φοβερίζη τοὺς πάντας!

Προσέξτε γιατὶ ἡ εὐθύνη σας εἶναι μεγάλη. Ὁμολογῆστε τὰ ὅλα στὸν ἄντρα σας.

Κεραυνό: Τινάζετε ἀπὸ πάνω σας κάθε εὐθύνη καὶ βγαίνετε ἀθῶο περιστεράκι.

Δυστυχῶς, αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς νέους τῆς ἡλικίας σας.

Ὑπερηφανεύονται ὅτι ἔχουν κι' αὐτοὶ μιὰ κατάκτησι, τὸ διαδίδουν στοὺς συμμαθητάς τους, ἐκθέτουν μ' αὐτὸν τὸ τρόπο τὴν κοπέλλα καὶ νομίζουν ὅτι αὐτὸ λέγεται ἀγάπη.

Ἔρχεται κατόπιν ἡ στιγμή, ποὺ κάποιος καλοθελητὴς τῆς τὰ λέγει ὅλα, εἴτε ἀπὸ συμφέρον ἀτομικό, εἴτε γιὰ νὰ ἐκθέση ἐσᾶς καὶ τότε ἡ νέα πικραίνεται γιὰ τὴ στάσι σας.

Μπορεῖ νὰ εἶναι ψέματα ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπαν, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ λέτε ὅτι τὴ μισήσατε. Ὁπωσδήποτε, φανῆτε εὐγενικὸς καὶ τίμιος ἀπέναντί της. Μὴ τὴν ἐνοχλήσετε ἄλλη φορὰ καὶ μὴν κάνετε ποτὲ κουβέντα μὲ ἄλλους γι' αὐτήν.

Χίλιες ὧρες εὐτυχισμένες: Εἶνε πολὺ περίεργο τὸ γράμμα σας, γιατὶ ἔχει πολλὰ ὑπονοούμενα. Δὲ μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει κι' ἐγὼ πάλι δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω ποιὰ ἄβυσσος σᾶς χωρίζει! Ἀσφαλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σας εἶναι παντρεμένος ἢ καὶ οἱ δύο.

Τὸν σφίγγετε στὴν ἀγκαλιά σας ἐνῶ περιμένετε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ σᾶς χωρίση ἡ μοῖρα.

Ὁπωσδήποτε αὐτὴ ἡ τακτική σας μιᾶς ἐφήμερης καταστάσεως, δὲν εἶναι φρόνιμη, γιατὶ ξεμυαλίζετε αὐτὸν τὸν ἄντρα.

Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, ἀφοῦ ξέρετε ὅτι ὁ ἄντρας αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ γίνη δικός σας γιὰ πάντα, νὰ μὴ τὸν παρασύρετε σὲ πράξεις, ποὺ μπορεῖ νὰ φέρουν καταστροφὴ στοὺς δικούς του καὶ σ' αὐτόν.

Ὑπάρχουν τόσοι νέοι, ἐλεύθεροι, ποὺ ἀναποῦν μὲ σκοπὸ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια.

Ἄν εἶστε, λοιπόν, ἐλεύθερη, γιατὶ δὲν γνωρίζετε κανένα ἀπ' αὐτούς; Ἀλλ' ἂν εἶστε παντρεμένη, γιατὶ δὲν ἀφοσιώνεστε στὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου σας;

Φανῆτε πιὸ λογική.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ 1958

Ἡ ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ τοῦ 1958 δὶς Μαρίλω Καλλιμοπούλου, ἡ ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων δώρων ἐκέρδισε τὴν τουαλέτα «MIRACLE» ποὺ προσέφεραν τὰ μοντέρνα ἐργαστήρια Καλλυντικῶν. Εἰς τὰς χεῖρας της ἡ ΣΤΑΡ ΕΛΛΑΣ κρατεῖ τὴν ὡραίαν κασσετίνα ποὺ τῆς προσέφεραν τὰ ὡς ἄνω ἐργαστήρια καὶ ἡ ὁποία περιέχει μεταξὺ τῶν 23 μοντέρνων καλλυντικῶν καὶ τὸ περίφημο λάδι HELIOTROPE «MIRACLE» ποὺ μαυρίζει τὸ σῶμα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὰ μπάνια

Ἡ Ἐφταλία πῆρε τὸ Νικολάκη τση πού ᾽χε βγάλει βροτίδα καὶ τραβήξανε γιὰ τὰ μπάνια.

— Ἠβοί, καλὲ —τοῦλεγε γκιζτισμένη— ποῦναι ἐκείνη ἡ κατρεφτένια θάλασσα τσὶ Σμύρνης μας, ποὺ τὴν εἴχαμε τζάμπα!

— Μὰ κι᾽ ἐδῶ, βρὲ Φταλία, εἶναι ὄμορφη καὶ χιλιοτραγουδισμένη!

— Ἐμένα μοῦ λές; Ἐδῶ, καλέ, τὴν ἐμπορευτήκανε. Τὴν σπεκουλάρανε. Βάλανε λαμπιόνια, μικρόφωνα, τζάζ, τὴν κάνανε νεγότσιο!

— Μὴν εἶσαι ὑπερβολικιά, βρὲ γυναῖκα!

Μὰ ἐκείνη τὸ βιολί τση, ἀφρίζει καὶ συνεχίζει:

— Καλέ, στὴ Σμύρνη ἀπ᾽ τὸ Σαλαχανέ, Καρατάσι, Καραντίνα, Γκιὸζ Τεπέ, Κοκαργιαλὴ κι᾽ ἀπ᾽ τὴν ἄλλη Μερσινλὴ Πετρωτά, Μπαριακλή, Ἅγια Τριάδα, Κορδελιό, Πατὰ Σκάλα, ὡς τοῦ Τομάζου, τὸ κάθε σπίτι εἶχε μέσα στὴ θάλασσα τὸ μπάνιο του καὶ τὴ βάρκα του ἀκόμα. Ἐκεῖ, τὸ μπούζι τοῦ Γιαμανλὰρ Ντάγ, τὰ Μελεμενιὰ μπαρδάκια μὲ τ᾽ ἀγιαζλήδικο νερὸ τοῦ Χαλκὰ Μπουνάρ, ἤτανε μπόλικο, χωνευτικό, βροσιστικό, ἐδῶ ὅμως, ἡ Οὐλεν τὸ δίνει μὲ τὸ φάρμακο καὶ τὸ πλερώνεις μὲ τὸ κυβικό!

— Μὰ κι᾽ ἐδῶ Φταλία μου ἔχει τσοὶ τζαμπατζῆδες τσὴ θάλασσας, μπορεῖ νὰ χαρεῖς τὰ πάντα, γιατὶ ὑπάρχει πυκνὴ συγκοινωνία, τραμβάγια. λεωφορεῖα βελουστέ. Στὸ μουμέντο εἶσαι στὰ ντελεῖα ἀκρογιάλια κι᾽ ἀνοίγεις τὰ μάτια καὶ τὰ ρουθούνια σου στὴν ὁμορφιὰ καὶ στὴ μυρωδιά τους.

— Καλέ, ποιά μυρωδιά;... Ἐδῶ ἐπειδὴ δὲν ἔχουνε κὸρκ-κουγιοῦ, ἡ θάλασσα εἶναι μπολιασμένη ἀπ᾽ τὰ πράσινα γκερίζια, καὶ τ᾽ ἀκρογιάλια τους εἶναι ξερὰ καὶ ἄρρωστα!

Κι᾽ ἔτσι μὲ τσὶ κουβέντες καὶ τὸν καυγὰ φτάσανε στὰ μπάνια.

— Ἠβοί, ἄντρα μου! ξεφώνισε πάλι ἡ Ἐφταλία. Ἐδῶ οἱ καμπίνες εἶναι γαρνιρισμένες μὲ τ᾽ ἀποτελέσματα. ποὺ φέρνουνε τὰ φρούτα! Ἔλα, πᾶμε ἀλλοῦ νὰ κάνης πλάτς-πλούτς!

Καὶ τὸν πῆρε γκουστοῦρι καὶ πήγανε σὲ μιὰ παραμεργιά, πίσω ἀπ᾽ ἕνα βράχο σὰν φρούριο.

Σὲ λίγο ὁ Νικολάκης τύλιξε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ μπανιερό του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τσουρουφλίση ὁ ἥλιος τὸ καύκαλο. Κι᾽ ἡ Ἐφταλία τοῦ ξαναφώναξε:

— Καλὰ ἤκανες κι᾽ ἤβαλες σκούφια τὸ μπανιερό σου, γιατὶ πιότεσος κίνδυνος ὑπάρχει νὰ ντροπιαστῆς ἀπ᾽ τὸ κεφάλι σου, παρὰ ἀπὸ τὰ ρέστα τοῦ κορμιοῦ σου, ποὺ κάνεις ξεποζισιόν.

Δυστυχῶς, ἐκείνη τὴ στιγμὴ πέρασε ἕνας μπαχριελὴς τοῦ λιμεναρχείου καὶ τοῦ φώναξε:

— Τί χάλια εἶναι αὐτά;... Ντύσου γρήγορα... Κι᾽ ἔλα μαζί μου! Ντροπὴ σου!...

— Γιατί, ντροπὴ μου; "Αν μὲ γενοῦσε ἡ μάνα μου κορίτσι ἤθελε νὰ σουλατσάρω ὄχι ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ τσιτσιπλάκ!

Κι᾽ ἡ Ἐφταλία σὰν μπουρινᾶτο μπογάζι μουγκρίζει καὶ ξεφωνίζει:

— Τί φταίει αὐτός, κύριε πολιτσμάνε μου; Φταίει ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἤστειλε γυμνὸ στὸν κόσμο, καὶ δὲν τοῦ χάρισε τὸ φυσικὸ κοστούμι, ποὖχει ἐφοδιάσει οὖλα τὰ ζῶα, ἀκόμα καὶ τσοὶ οὐραγκοτάγκοι!....

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ.

Στριπ - τήζ.

—"Αχ, τί ὡραῖο ράδιο! Εἶναι γιὰ ἕνα πρόσωπο ἢ μποροῦν ν᾽ ἀκούσουν καὶ δυὸ μαζί;

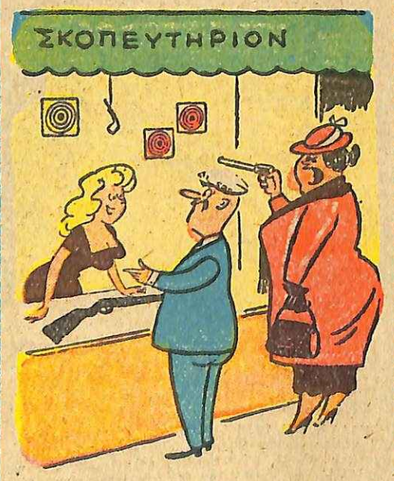

— Πρόσεχε, 'Αντώνη, γιατὶ θὰ ἀλλάξω στόχο!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ρετιρὲ

Γιαβρούμ, ἕνας φίλος μου ἱσπίτι καινούργιο ἀγορασμένο ἔκανε, ἐμένα καὶ τὸ Σουρπουΐτσα μου καλεσμένους ἔκανε. Τὸ σπίτι τοῦ φίλος μου — 'Ιορδάνη τὸ λένε, ἄμμα πολλὰ λεφτὰ ἔχει — μέσα σὲ πολυκατοικία ἔνεται καὶ τὸ Σουρπουΐτσα μου ὅλο γκρίνια ἔνεται.

— Καϋμένε Καραμπέτ, μὲ λέει, ὅλοι σὲ πολυκατοικίες πηγαίνουνε καὶ κάθονται καὶ μόνο ἐμεῖς μένουμε σὲ μονοκατοικία.

— Τί νὰ κάνουμε, γιαβρούμ, λέω, ὅλο τὸ κόσμος κομπίνες ἑκάνει, λεφτὰ ἐβγάζει, ζωή του, ἱσπίτι του, ἀλλαγμένα ἐκάνει. Ἐμεῖς γίτς οὔτε κομπίνες ἑκάνουμε, οὔτε λεφτὰ πολλὰ ἐβγάζομε.

— Καὶ τί θὰ γίνη:

— Σούς, κουζούμ, λέω. Τὸ Θεὸς εἶναι μεάλος!

'Ιστὲ τὰ καλά μας ροῦχα βαλμένα ἑκάνουμε, ἐγὼ καλοκαιρινός μου κουστουμάκι, Σουρπουΐτσα μου ἄσπιρο φουστανάκι ἔβαλε, ἀριστοκρατία ἱσπίτι ἤτανε, ἱστὲ καὶ ἐμεῖς ἀριστοκρατία Ινήκαμε. Τὸ λοιπόν, Ισπίτι τοῦ φίλος μου τοῦ 'Ιορδάνης πέμπιτο πάτωμα ἤτανε, ἀσανσέρι Ιπαίρνουμε, κουμπτὶ ἀριθμὸς πέντε πατημένο ἑκάνουμε, ἀπάνω Ιβγαίνουμε. Ἐκεῖ μία ὐναίκα Ιβλέπω.

— Τὸ φίλος μου τὸ 'Ιορδάνης ἐδῶ κάθεται;

— Ἀπὸ δῶ, κύριε.

Κουδοῦνι χτυπημένο ἑκάνω, πόρτα ἀνοιγμένο ἔνεται, τὸ κυρία Νίτσα Ιβγαίνει, καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε, σοῖλὲ-μποϊλέ, λέει, ὕστερα τὸ φίλος μου τὸ 'Ιορδάνης, μπρέ, μπρέ, μπρέ, χὸς κελντὶν Καραμπέτ-ἐφέντη, σεφὰ κελντίν, τέτοια λέει. Τέλος, ἔξω στὸ βεράντα μᾶς ἐβγάζουν, τί νὰ Ιβλέπω, κουζούμ, πολὺ ὑψηλὰ ἤτανε.

Βάϊ, βάϊ, κουζούμ, λέω. τοῦτο ἐδῶ μιναρὲς ἔνεται! Χὶτς Ισπίτι ντὲν εἶναι.

— Ρετιρὲ εἶναι, Καραμπέτ.

— Ρετιρὲ-μετιρέ, ντὲν ἠξέρω, ἄμμα, ἀπὸ ἐντῶ Ιστὲ πολλὰ πιράμματα Ιβλέπεις.

Στὸ βεράντα, τὸ λοιπόν, καθισμένοι εἴνήκαμε, ἄμμα καὶ τί ντὲν Ιβλέπαμε, γιαβρούμ. 'Από ἐντῶ πολυκατοικία ἤτανε, ἀπὸ ἐκεῖ ἄλλο πολυκατοικία ἤτανε καὶ μπροστά μας κοτζὰμ ἄλλο πιράμμα ἕνα πολὺ μεάλο πολυκατοικία ἤτανε, βεράντες, μεράντες. μπαλκόνια. μαλκόνια, δωμάτια, κρεβατοκάμαρες. ὅλα ἀνοιχτά.

— 'Αμάν, γιαβρούμ, λέω, ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω κενεματογράφος ἔνεται. Καὶ τί ντὲν Ιβλέπεις, κουζούμ!

'Ιστέ, τὸ λοιπόν, ἐκεῖνοι κουβέντα πιασμένο ἐκάνανε κι᾽ ἐγὼ μάτιας μου ἀπέναντι κολλημένα ἦναν, βιραδάκι ἤτανε, φῶτα ἀναμμένα εἴχανε, ὐναῖκες, ἄντιρες, ἄλλος μὲ τὸ πυτζάμες του, ἄλλος μὲ τὰ σώβρακα, τὸ ὐναῖκες μὲ τὰ κομπινιαζά, τὸ κορίτσια μὲ τὰ κοντά. βάϊ. βάϊ, βάϊ!

— Καὶ νὰ δῆς τὸ βράδυ, ποὺ κοιμοῦνται, τί βλέπει κανένας μέσα στὶς κρεβατοκάμαρες!...

'Εμένα μάτια μου γουρλωμένα ἦνε.

— Τί βλέπει, Ιστέ:

— Οὔ! Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου! Τί νὰ κάνουν; Οἱ ὐναῖκες δὲν κλείνουν τὰ παράθυρα, γιατὶ κάνει ζέστη.

'Αμάν! Χὶτς ἄλλο ἀπὸ βεράντα ξεκολλημένος ντὲν ἔνομαι. Λέω ἔντεκα, δώδεκα, Ιστέ, ἐκεῖ θὰ περιμένω, ὡραῖα πιράμματα νὰ Ιβλέπω. "Ωρα ντέκα εἶνε. Τὸ Σουρπουΐτσα μου μὲ λέει:

— Πᾶμε, Καραμπετάκι;

— Σούς γιαβρούμ. λέω. Κάτσε λίο ἀκόμα.

"Ωρα ἔντεκα εἶνε, τὸ φίλος μου τὸ 'Ιορδάνης χασμουρημένος εἰνόταν, ἄμμα ἐγὼ ἐπερίμενα ἀπέναντι ὐναῖκες νὰ Ιβλέπω.

— Πᾶμε, Καραμπετάκι. Εἶναι δώδεκα!

— Σούς, γιαβρούμ! 'Εγὼ χὶτς νυσταγμένος ντὲν εἶνα!

Μία ἐφύαμε, γιαβρούμ. Καὶ ἠξέρεις τί λέω; 'Ιστὲ κι᾽ ἐγὼ ρετιρὲ-μετιρὲ νοικιασμένο θὰ ἐκάνω!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΙ ΜΑΘΑΙΝΟΜΕ ἀπὸ τοὺς ΔΟΡΥΦΟΡΟΥΣ

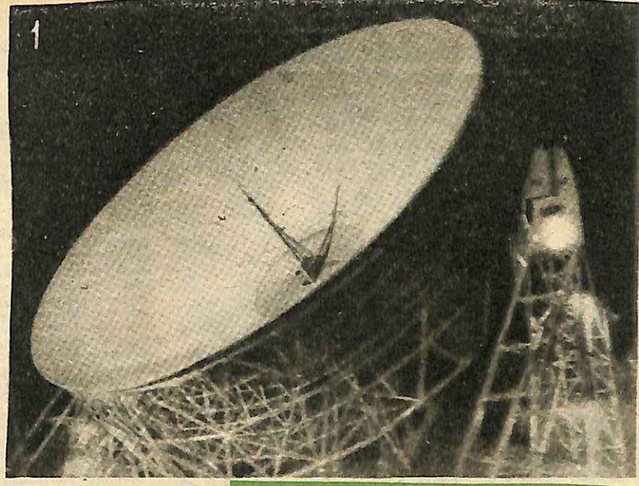

Ἐνθαρρυντικὰ μυνήματα ἀπὸ τὸ διάστημα

Πρὶν ὁ ἄνθρωπος ἀποτολμήση ν᾽ ἀψηφήση τοὺς κινδύνους τοῦ Διαστήματος, πρέπει νὰ μελετήση συστηματικὰ τὰ μηνύματα, ποὺ στέλνουν ἀπὸ τὰ ὕψη οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι, τόσο οἱ ἀμερικανικοί, ὅσο κι᾽ οἱ ρωσικοί. Κι᾽ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολη δουλειά.

Τὰ στοιχεῖα π. χ., ποὺ συγκέντρωσαν διάφοροι σταθμοὶ παρατηρήσεως, σκορπισμένοι σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο (ἀπὸ τὴ Νιγηρία ὡς τὴ Σιγκαπούρη) μέσα σὲ μιὰ μέρα μόνο, ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ «Ἐξερευνητὴ Ι», ἦσαν ἀποτυπωμένα σὲ μαγνητικὲς ταινίες πλάτους 27 πόντων καὶ συνολικοῦ μήκους 40 χιλιομέτρων! Οἱ ταινίες αὐτὲς ταξίδεψαν μὲ κάθε μεταφορικὸ μέσο — ἀπὸ ἀεροπλάνο μέχρι... ἁραμπᾶ — γιὰ νὰ φτάσουν στὸν προορισμό τους: σ᾽ ἕνα εἰδικὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τῆς Πασαντένα, ὅπου ἔγινε ἡ «ἀποκρυπτογράφησι» κι᾽ ἡ μελέτη τους.

"Ετσι, οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν ν᾽ ἀποκαλύψουν ἀρκετὰ μυστικὰ τοῦ Διαστήματος, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀμερικανικοῦ αὐτοῦ δορυφόρου — ποὺ εἶχε σχῆμα σφαίρας ὅπλου, μήκος 2 μέτρων, τροχιὰ ἐλλειπτικὴ σὲ ὕψος 219 — 1.600 μιλίων καὶ δυὸ ραδιοπομποὺς μέσα στὸ χαλύβδινο ρύγχος του, ποὺ λειτουργοῦσαν συνεχῶς.

Πολλὰ ἀπ᾽ τὰ «μηνύματα» αὐτά, πῆγαν χαμένα, γιατὶ δὲ φτάσανε ποτὲ στὴ Γῆ. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ὁ δορυφόρος περνοῦσε πάνω ἀπὸ ἕνα σταθμὸ παρατηρήσεως, κι᾽ ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου, συλλαμβάνονταν οἱ ἐκπομπές του κι᾽ ἀποτυπώνονταν μὲ μαγνητόφωνο, γιὰ νὰ μελετηθοῦν ἔπειτα συστηματικά.

Τὰ πρῶτα καὶ γενικώτερα συμπεράσματα αὐτῆς τῆς μελέτης εἶναι, ὅτι τὸ Διάστημα δὲν παρουσιάζει καὶ τόσο μεγάλους κινδύνους γιὰ τοὺς πρώτους ἀστροναῦτες ποὺ θὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Γῆ.

Καί, πρῶτα-πρῶτα οἱ θερμοκρασίες ἀποδείχτηκε πὼς εἶναι ὑποφερτές. Στὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ «Ἐξερευνητοῦ», ἡ θερμοκρασία κυμαινόταν ἀπὸ 0 ἕως 65 βαθμούς, καθὼς ὁ δορυφόρος περνοῦσε κάθε τόσο ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς σκιᾶς στὸ ἡλιακὸ φῶς καὶ ἀντιθέτως. Τὴ μετροῦσαν μὲ ἀκρίβεια εἰδικὰ «θερμόμετρα ἀντιστάσεως», συνδεδεμένα μὲ τοὺς ραδιοπομπούς. 'Ακόμη μικρότερες — κι᾽ ἀπόλυτα ὑποφερτὲς — ἦσαν οἱ διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δορυφόρου. Δὲν ἐνόχλησαν καθόλου τὶς λεπτὲς συσκευὲς καὶ τὰ εὐαίσθητα ὄργανα ποὺ περιεῖχε. Θὰ εἶναι, λοιπόν, ἀκόμα πιὸ ἀνεκτὲς ἀπὸ τοὺς ἀστροναῦτες, ποὺ θὰ βρίσκωνται μέσα σὲ καμπίνες μὲ κατάλληλη θερμικὴ ἀπομόνωσι.

"Ενας μετρητὴς Γκέϊγκερ, ποὺ μετροῦσε τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, ἔδωσε, σὲ διάφορα σημεῖα τῆς τροχιᾶς τοῦ δορυφόρου, τοὺς ἀριθμοὺς 29, 31 καὶ 41. Βέβαια, εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὴ αὐτὴ ἡ ἀκτινοβολία, ἀλλ᾽ ὄχι καὶ ἐπικίνδυνη — ὅπως φοβόνταν οἱ ἐπιστήμονες. Μπορεῖ, λοιπόν, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὸν προστατεύει συνήθως ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες.

"Οσο γιὰ τὶς συγκρούσεις μὲ μετεωρίτες, ἦσαν, κατὰ μέσον ὅρο, μία σὲ κάθε 100 τετραγωνικὰ μέτρα στὸ δευτερόλεπτο. 'Αλλ᾽ οἱ μετεωρίτες αὐτοὶ εἶχαν ἀπειροελάχιστες διαστάσεις, χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου. 'Η μέτρησί τους ἔγινε μ᾽ ἕνα εὐαίσθητο μικρόφωνο, ποὺ σημείωνε τοὺς ἤχους τῶν προσκρούσεών τους στὸ περίβλημα τοῦ δορυφόρου, καθὼς καὶ μὲ μιὰ ἐξυπνη συσκευὴ μὲ πολὺ λεπτὰ σύρματα, ποὺ τὰ ἔκοβαν οἱ μετεωρίτες, καθὼς χτυποῦσαν ἀπάνω τους. Αὐτὴ ἡ «κοσμικὴ σκόνη», ποὺ βομβάρδιζε συνεχῶς τὸ δορυφόρο, δὲν εἶναι βεβαίως καθόλου ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ διαστημόπλοια τοῦ μέλλοντος.

'Ο δεύτερος ἀμερικανικὸς «Ἐξερευνητὴς» εἶχε μιὰ ἀκόμη τελειότερη συσκευή, ποὺ κατέγραφε τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες κι᾽ ὕστερα «ἐλάθαζε» τὶς πληροφορίες της ὅταν δεχόταν ἕνα σῆμα ἀπὸ κάποιο σταθμὸ παρατηρήσεως.

'Ο μικρὸς δορυφόρος «Βάνγκουαρντ Ι» εἶχε ἕνα ραδιοπομπό, ποὺ τὸν τροφοδοτοῦσε μιὰ «ἡλιακὴ μπαταρία», ἐξασφαλίζοντας τὴ λειτουργία του ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια — ἐνῶ οἱ κοινὲς μπαταρίες διαρκοῦν μόλις μερικὲς βδομάδες.

"Οσο γιὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐστειλαν στὴ Γῆ οἱ ρωσικοὶ «Σπούτνικ», δὲν τὰ ξέρουμε ἀκόμη, γιατὶ δὲν τὰ ἔχουν ἀνακοινώσει οἱ Σοβιετικοὶ ἐπιστήμονες — ἐνῶ οἱ Δυτικοὶ συνάδελφοί τους δὲν ἤταν σὲ θέσι νὰ τὰ ἑρμηνεύσουν, ἐφ᾽ ὅσον ἀγνοοῦσαν τὸ κρυπτογραφικὸ «κλειδί» τους.

'Ωστόσο, ἀπὸ τὴν παρακολούθησι τῆς τροχιᾶς τοῦ «Σπούτνικ Ι» μὲ τηλεσκόπια, διαπιστώθηκε, ὅτι ἡ πυκνότης τοῦ ἀέρος στὸ ὕψος ἐκεῖνο ἤταν περίπου ἐννεαπλάσια ἀπ᾽ ὅση περίμεναν οἱ ἐπιστήμονες. Βέβαια, εἶναι τόσο ἀραιὸς ὁ ἀέρας ἐκεῖ φηλά, ὥστε πλησιάζει τὸ «ἀπόλυτο κενόν» (3 δισεκατομμύρια φορὲς ἀραιότερος παρὰ ὅσο στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης). 'Ωστόσο, ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὶς προβλέψεις ἔγινε αἰτία νὰ καταστραφῆ ὁ δορυφόρος αὐτὸς μετὰ 3 μῆνες μόνο, ἐνῶ ἀρχικὰ ὑπολόγιζαν πὼς θἄμενε στὴν τροχιά του πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ 'Αμερικανοὶ φρόντισαν νὰ στείλουν τοὺς δικούς τους δορυφόρους σὲ ὑπερβολάσιο ὕψος ἀπὸ τοὺς «Σπούτνικ». Γι᾽ αὐτὸ ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ βρίσκωνται πιὸ ψηλὰ οἱ «σταθμοὶ τοῦ Διαστήματος», ποὺ προβλέπεται νὰ χρησιμέψουν γιὰ τὰ ταξίδια πρὸς τὴ Σελήνη καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες.

'Ο «Σπούτνικ Ιι», μὲ τὴ σκύλα, ποὺ εἶχε μέσα του, ἀπέδειξε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἕνα ζωντανὸ πλάσμα μπορεῖ νὰ ζήση μιὰ βδομάδα δίχως βάρος. Τὰ προηγούμενα πειράματα μὲ ζῶα μέσα σὲ ρουκέτες, εἶχαν διαρκέσει μόνο λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

"Εξ ἄλλου, παρακολουθῶντας τὶς τροχιὲς τῶν «Σπούτνικ», οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ ὑπολογίσουν πόσο διογκωμένη εἶναι ἡ Γῆ στὸν 'Ισημερινό. "Ετσι, θὰ βρεθοῦν μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια οἱ ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων τόπων καὶ ἠπείρων.

"Ενα περίεργο φαινόμενο παρατηρήθηκε μὲ τὸ «Σποῦτνικ Ι». Κάποτε οἱ σταθμοὶ παρατηρήσεως δέχονταν τὰ σήματά του σὰ νὰ βρισκόταν ἀπὸ πάνω τους, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶχε φτάσει στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς Γῆς. Θἄλεγε δηλαδὴ κανείς, ὅτι ὁ ρωσσικὸς δορυφόρος ἄφηνε πίσω του ἕνα «φάντασμά» του... Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκαλεῖται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ἰονόσφαιρα, τὸ ἠλεκτρισμένο στρῶμα τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ βρίσκεται περὶ τὰ 50 χιλιόμετρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς.

Τὰ συμπεράσματα ἀπ᾽ ὅλες τὶς παρατηρήσεις τῶν δορυφόρων, θὰ συγκεντρωθοῦν καὶ θὰ συνδυασθοῦν μεταξύ τους στὸ τέλος τοῦ Διεθνοῦς Γεωφυσικοῦ "Ετους.

Στὸ μεταξύ, δὲν ἀποκλείεται νὰ δοκιμάσουν οἱ ἐπιστήμονες μιὰ τελείως ἀπροσδόκητη ἔκπληξι. Μπορεῖ, δηλαδή, καθὼς παρακολουθοῦν τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, ν᾽ ἀνακαλύψουν, ξαφνικά, πὼς ὑπάρχει καὶ κάποιος φυσικὸς δορυφόρος, τόσο γρήγορος, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἔχουν ἀντιληφθῆ ὡς τώρα τὰ ἀστρονομικὰ τηλεσκόπια!

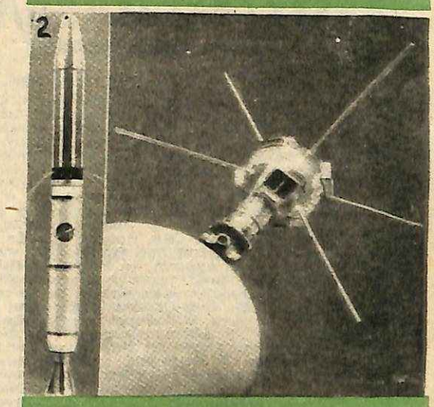

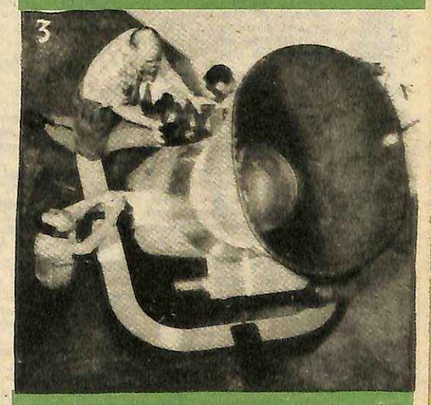

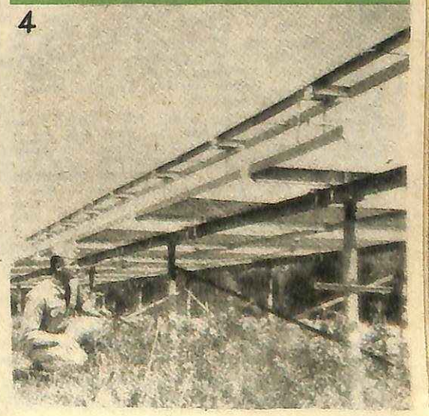

1) Μὲ τὸ πελώριο αὐτὸ ἀγγλικὸ «ραδιοτηλεσκόπιο» παρακολουθοῦνται οἱ κινήσεις τῶν τεχνητῶν δορυφόρων. 2) Ἀριστερά: 'Ο ἀμερικανικὸς («Ἐξερευνητὴς Ι»). Δεξιά: 'Ο ἐπίσης ἀμερικανικὸς δορυφόρος («Βάνγκουαρντ») εἶναι μιὰ σφαῖρα διαμέτρου 16 πόντων. 3) Αὐτὴ ἡ πελώρια φωτογραφικὴ μηχανὴ φωτογραφίζει τοὺς δορυφόρους, γιὰ τὴν ἀκριβέστερη παρακολούθησι τῆς τροχιᾶς τους. 4) "Ενας ἀπὸ ταὺς σταθμοὺς παρατηρήσεως τοῦ ἀμερικανικοῦ δικτύου («Μινιτράκ»), ποὺ βρίσκονται σκορπισμένοι σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ ὁριζόντιες αὐτὲς κεραίες συλλαμβάνουν τὰ μηνύματα τῶν δορυφόρων.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α. ντὲ ΜΠΡΕΑ

Τὸ Ναυτόπουλο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Βρετάννης ζῆ ὁ φτωχὸς ψαρᾶς 'Αντώνης Μοράνδος μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τρία παιδιά του: Τὸ μικρὸ γυιό του 'Αντρῖκο καὶ τὶς δυὸ κόρες του, τὴ Διονυσία καὶ τὴν Ροζαλία. 'Η ἱστορία μας ἀρχίζει ὅταν ὁ 'Αντρῖκος ἦταν ἐννιὰ χρόνων καὶ δὲν εἶχε ἄλλο ὄνειρο, παρὰ νὰ γίνη ναυτικός. Μὰ ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἔπαιρνε ἀκόμη μαζί του στὸ ψάρεμα. 'Ο 'Αντρῖκος εἶχε νὰ φροντίση γιὰ τὰ ζῶα, ποὺ τὰ ἔβγαζε στὴ βοσκή. Μιὰ ἡμέρα ποὺ τὰ ἔβοσκε, γνώρισε μιὰ μικρὴ ὀρφανή, τὴ Μαρούσα. Μιλώντας, ὅμως, μαζί της, ξεχάστηκε καὶ τὰ ζῶα μπῆκαν στὸ γειτονικὸ κτῆμα κι' ἔκαναν ζημιές. "Ενα μεγάλο παιδὶ τότε, ἀπὸ τὸ κτῆμα αὐτό, ὁ Μαθουρῖνος, ἅρπαξε τὸν 'Αντρῖκο, τὸν ἔδειρε ἄγρια καὶ τὸν ἔκλεισε στὸν ἀχυρῶνα. 'Η Μαριάννα, ποὺ τὴν εἰδοποίησε ἡ Μαρούσα, ἐλευθέρωσε τὸν 'Αντρῖκο κι' ἕνας ναύτης φίλος τους, ὁ Τζανῆς Λεταλέκ, τιμώρησε, ὅπως τοῦ ἄξιζε, τὸ Μαθουρῖνο. "Υστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ 'Αντώνης Μοράνδος πνίγηκε στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα κι' ἄφησε τὴ Μαριάννα ἀπαρηγόρητη. Τὰ παιδιὰ δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν τὴ συμφορά τους...

8ον

— Ναί, μητέρα, θὰ γυρίση! βεβαίωνε κι' ἡ Ροζαλία.

'Η Διονυσία ἔκλαιγε κι' αὐτὴ σιγανά, ἐνῶ ἡ Μαρούσα ἀπαρηγόρητη, ἤθελε νὰ εἶχε πεθάνει αὐτή, παρὰ ὁ καλὸς 'Αντώνης.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαριάννα ζήτησε νὰ τῆς πῆ ὁ Τζανῆς πῶς ἔγινε ἡ συμφορά, ποὺ τὴν ἄφησε χήρα.

— 'Ο 'Αντώνης εἶναι στὸν οὐρανὸ μὲ τοὺς ἁγίους... ψιθύρισε, ἀφοῦ ἄκουσε ὅλη τὴν ἱστορία. Θὰ τὸν βρῶ ξανά, ὅταν τὰ παιδιά μου θὰ μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς ἐμένα...

— Ναί, Μαριάννα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζανῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἔκανε καλύτερα, ἂν ἔπαιρνε ἐμένα, ἀντὶ νὰ πάρη τὸν καϋμένο τὸν 'Αντώνη...

'Η Μαριάννα ἦταν γυναῖκα γενναία κι' εὐσεβής. 'Η ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιά της τῆς ἔδωσε δύναμι νὰ νικήση τὴ λύπη της. 'Αλλὰ κι' ἡ Διονυσία κι' ἡ Μαροῦσα ἔδειξαν μεγάλη ἀφοσίωσι. Αὐτὲς μαγείρευαν, αὐτὲς συγύριζαν τὸ σπίτι, περιποιόντουσαν τ' ἄλλα παιδιά.

Αὐτὰ εἶχαν συγκινήσει τὸν Τζανῆ καὶ τὴ Μαριάννα.

'Αλλὰ κι' ὁ 'Αντρῖκος ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, παρ' ὅλο ποὺ ὁ χαμὸς τοῦ πατέρα του, τὸν εἶχε ἀναστατώσει. Μέρες ὁλόκληρες τὶς περνοῦσε μὲ τὸν Κιντοὺ στὴν ἀκρογιαλιά, ἐρευνώντας μὲ τὸ βλέμμα του ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα κι' ἐλπίζοντας μήπως φανερωθῆ ὁ πατέρας του. 'Η Μαρούσα πήγαινε καὶ τὸν ἔπαιρνε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τὴν ἀκολουθοῦσε μηχανικὰ καὶ πάλι ξαναγύριζε στὴ θέσι του. 'Απὸ τὸ στόμα του δὲν ἄκουγες παρὰ τὴ λέξι: «Πατέρα μου»!

Τὸ δύστυχο παιδί. Τώρα μόλις καταλάβαινε τὴ συμφορά, ποὺ τοὺς εἶχε βρῆ. 'Η Διονυσία, ἂν καὶ μικρότερη, τὸ ἔνοιωθε περισσότερο. Εὕρισκε πάντα λόγια καὶ χάδια—τὰ ἄθῶα λόγια τῶν μικρῶν — νὰ παρηγορῆ τὴ μητέρα της.

'Απὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ Τζανῆς ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ διορθώση τὶς βλάβες, ποὺ εἶχε πάθει ἡ βάρκα τοῦ 'Αντώνη. 'Αλλὰ κι' ὁ ἴδιος μήπως εἶχε πάθει λιγώτερες; Εἶχε μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἀριστερό του χέρι ἦταν γεμᾶτο πληγές. 'Η καρδιά του ὅμως ἦταν τέτοια, ποὺ τοῦ ἐρχόταν σὲ κακὸ νὰ ἐγκαταλείψη τὴν οἰκογένεια τοῦ φίλου του.

"Επειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἡ βάρκα ἦταν ἕτοιμη. 'Ο Τζανῆς ἔφυγε γιὰ ψάρεμα μ' ἕναν ναύτη ποὺ τὸν εἶχε πάρει μὲ πληρωμὴ καὶ μὲ τὸ μικρὸ μοῦτσο, ποὺ συνώδευε πάντα τὸν πνιγμένο 'Αντώνη. 'Αλλοίμονο! Τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ κερδίση τὸ ψωμί του, καὶ παρ' ὅλο ποὺ κι' αὐτὸ κινδύνεψε νὰ πνιγῆ, τὸ καθῆκον τοῦ ἐπέβαλλε νὰ ξαναμπῆ σ' ἐκείνη τὴ βάρκα.

"Ο,τι ἔπιανε ὁ Τζανῆς στὸ ψάρεμα τὸ διέθετε ὅλο στὴν οἰκογένεια Μοράνδου. 'Η οἰκογένεια αὐτὴ εἶχε γίνει πιὰ δική του. Θεωροῦσε ὑποχρέωσί του νὰ προστατεύη τὰ ὀρφανά, σὰν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τους νὰ τὸν εἶχε ἐξουσιοδοτήσει.

Γιὰ νὰ εἶναι μάλιστα πιὸ ἐλεύθερος, εἶχε ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ καλύβα ἐκεῖ κοντὰ κι' ἔτρωγε στὸ σπίτι τοῦ Μοράνδου. Τὸν περισσότερο ὅμως καιρὸ τὸν περνοῦσε στὸ πέλαγος, παρὰ στὴν ξηρά. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἄξιους ναῦτες, ποὺ κάθε καπετάνιος θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔχη μαζί του, γι' αὐτὸ πέτυχε εὔκολα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πλοιοκτήτη τοῦ «'Αργοναύτη» νὰ μείνη στὸ Λαμοντὲζ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θἄφευγε τὸ καράβι. "Ολον τὸν καιρό, ποὺ τοὔμενε ἀπ' τὸ ψάρεμα, φρόντιζε γιὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ τὴ μητέρα τους.

'Αφοῦ πέρασε ἕνας μήνας καὶ πλησίασε ὁ καιρὸς νὰ φύγη, ρώτησε τὴ Μαριάννα τί σκόπευε νὰ κάνη, ὅταν αὐτὸς θ' ἀπουσίαζε, γιὰ νὰ κυβερνάη τὴν ψαρόβαρκα.

— Θὰ κυττάξω νὰ νοικιάσω τὴ βάρκα στὸ ναύτη μας, ποὺ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μοῦ δίνη τὰ μισὰ ἀπὸ τὸ ψάρεμα, ἀποκρίθηκε ἡ χήρα.

— Πολὺ σωστὰ μιλᾶς, εἶπε ὁ Τζανῆς. Εἶναι ἡ πιὸ καλὴ λύσι. 'Αλλὰ τὸ παιδί;

— 'Ο 'Αντρῖκος;

— Ναί, ὁ 'Αντρῖκος. Δὲν ξέρεις, καϋμένη Μαριάννα, ὅτι τὸν ἐρχόμενο μῆνα θὰ κλείση τὰ δέκα; Γιὰ τὴν ἡλικία του εἶναι ψηλὸς καὶ γερός. Μπορεῖ νὰ μπῆ ἀπὸ τώρα στὸ καράβι.

— Μὰ εἶναι πολὺ μικρός.

— 'Εγὼ στὴν ἡλικία του ἤμουν κιόλας μοῦτσος!

— Μὴ μοῦ τὸν πάρης ἀκόμα, Τζανῆ! Εἶμαι τόσο πληγωμένη μ' αὐτὸ ποὺ μὲ βρῆκε! "Αφησέ τον δυὸ-τρία χρόνια ἀκόμη. "Επειτα, φοβᾶμαι τὴ θάλασσα.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, Μαριάννα. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν κάνη ναυτικό. 'Εκτὸς δὲ ἀπ' αὐτὸ ἄφησέ τον νὰ φάη λίγο ψωμὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα του καὶ νὰ δῆς πῶς θὰ τὸν ὠφελήση. Εἶναι καλὸ παιδὶ καὶ τὸ μόνο ποὺ φοβᾶμαι εἶναι νὰ μὴ γίνη τεμπέλης.

— 'Εγὼ φταίω γι' αὐτό...

— Τέλος, πολλὰ εἴπαμε γιὰ σήμερα. Τὰ ξαναλέμε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο...

— Καὶ σ' ἕνα χρόνο θἄχης γυρίσει;

— Καὶ βέβαια! "Ακουσέ με ὅμως: Πρέπει νὰ συνηθίσης τὸ παιδὶ στὴ σκληρὴ ζωή, ποὺ θὰ κάνη. "Οταν εἶναι καλὸς καιρός ,νὰ τὸν στέλνης στὸ ψάρεμα. Σὲ κανένα μεγάλο καράβι δὲν παίρνουν ἀγύμναστους. Μάθε τον ἀκόμα καὶ λίγα γράμματα, ποὺ ὠφελοῦν σὲ ὅλα καὶ δὲ βλάπτουν σὲ τίποτα. "Ελα, Μαριάννα, κάνε κουράγιο, συλλογίσου καλὰ καὶ μὴν κλαῖς τώρα σὰν παιδί.

— Δὲ μπορῶ, Τζανῆ... "Οσο συλλογίζομαι τί μοῦ στοίχισε ὡς τώρα ἡ θάλασσα, πῶς θέλεις ν' ἀφήσω τὸ παιδί μου;

'Ο Τζανῆς παρηγόρησε τὴ χήρα, ὅσο μποροῦσε. Θὰ ἔφευγε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ξανάφτιαξε τὴ βάρκα, διόρθωσε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ψαρέματος κι' ἔκλεισε συμφωνία μὲ τὸν παληὸ ναύτη τοῦ 'Αντώνη. 'Ο ναύτης αὐτός, ὁ Κωνσταντῆς, ἀνάλαβε νὰ διατηρῆ σὲ καλὴ κατάστασι τὴ βάρκα, τὰ δίχτυα καὶ νὰ μοιράζεται τὸ προϊὸν τοῦ ψαρέματος μὲ τὴν οἰκογένεια Μοράνδου.

Παληοὶ σύντροφοι τοῦ 'Αντώνη ὑποσχέθηκαν στὸ Τζανῆ νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ νὰ παίρνουν μαζί τους τὸν 'Αντρῖκο γιὰ νὰ τὸν συνηθίσουν στὴ ζωὴ τοῦ ναυτικοῦ.

Τώρα ὁ Τζανῆς ἔπρεπε νὰ φύγη. Φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ παιδιά, ποὺ ἔκλαιγαν γιὰ τὸ χωρισμὸ κι' ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς Μαριάννας. 'Εκείνη τὸν εὐχαρίστησε ξεχωριστὰ γιὰ ὅσα εἶχε κάνει γι' αὐτούς. "Επειτα, γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει, βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα. Εἶχε περάσει τόσες εὐτυχισμένες ὧρες κοντὰ στὸ μακαρίτη φίλο του...

"Εφυγε πεζῆ γιὰ τὸ Παιμπόλ. 'Απὸ κεῖ πῆρε τὸ καΐκι, ποὺ πήγαινε στὴ Χάβρη, γιὰ νὰ μπαρκαριστῆ στὸν «'Αργοναύτη».

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαριάννα τακτοποιώντας ἕνα συρτάρι βρῆκε ἕνα μικρὸ πέτσινο πουγγί, ποὺ εἶχε μέσα ἑξῆντα φράγκα.

"Ηταν τὸ πουγγὶ τοῦ Τζανῆ.

Φεύγοντας ὁ καλὸς ναύτης εἶχε ἀφήσει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του ὅσα χρήματα τοῦ ἔμεναν ἀκόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Πέρασαν πολλοὶ μῆνες.

"Υστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ 'Αντώνη, ἡ Μαροῦσα ἔγινε ἡ ἀχώριστη σύντροφος τῆς Μαριάννας καὶ τῶν παιδιῶν. "Ηταν καλή, περιποιητικὴ καὶ τὴν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφή. 'Η Μαριάννα μάλιστα τὴν ἀγαποῦσε ξεχωριστά, γιατὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ τῆς ἔδειχνε μὲ κάθε τρόπο τὴν εὐγνωμοσύνη της. 'Επειδὴ ὅμως ἡ Μαροῦσα δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιβαρύνη τὴ χήρα γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί της, μπῆκε στὸ σπίτι ἑνὸς κτηματία, ἐκεῖ κοντά. Τῆς φέρονταν καλά. "Οταν εὕρισκε καιρὸ ἔτρεχε νὰ δῆ τοὺς φίλους της καὶ νὰ τοὺς βοηθήση στὶς δουλειές. 'Ο καλός της χαρακτῆρας κι' ἡ προκοπή της ἐκίνησαν τὴν προσοχὴ τοῦ γέρου ἐφημέριου, ποὺ ἦταν θεῖος τοῦ ἀφεντικοῦ της. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε ὁ παπᾶς στὸ κτῆμα τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἔπιανε κουβέντα μὲ τὴ Μαροῦσα καὶ τὴ ρωτοῦσε διάφορα πράγματα γιὰ τὴ ζωή της.

'Η Μαροῦσα δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐπιθυμία: Νὰ μάθη γράμματα γιὰ νὰ διαβάζη καὶ νὰ μπορῆ νὰ παρακολουθῆ τὴ λειτουργία τῆς Κυριακῆς.

— Μικρή μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ παπᾶς, ἀφοῦ τόσο σ' ἀρέσουν τὰ γράμματα, νἄρχεσαι κάθε βράδυ, ὅταν θὰ τελειώνης τὶς δουλειές σου, νὰ σὲ μάθω νὰ διαβάζης καὶ νὰ γράφης...

'Η χαρὰ τῆς Μαρούσας δὲν περιγράφεται. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀκούση κανένα παράπονο ἀπ' τὸν ἀφεντικό της, ὅτι παρατοῦσε τὶς δουλειές της, ἔκλεβε λίγη ὥρα ἀπ' τὸν ὕπνο της γιὰ νὰ κάθεται νὰ διαβάζη τὸ ἀλφαβητάριό της καὶ νὰ γεμίζη τὴν πλάκα της μὲ ψηφία. "Ετσι, σὲ λίγο καιρὸ εἶχε καταφέρει νὰ διαβάζη περίφημα τὶς προσευχές της.

Κι' ἐπειδὴ ἡ σκέψι της τριγύριζε πάντα στὴν οἰκογένεια Μοράνδου, θέλησε ὅσα ἐκείνη εἶχε μάθει νὰ τὰ δείξη καὶ στὸν 'Αντρῖκο. Τοῦ πρότεινε μάλιστα νὰ τοῦ κάνη μάθημα κάθε Κυριακὴ ἀπόγευμα.

— Φτάνει, τοῦ εἶπε, νὰ θέλης. Μὲ τὴ βία δὲ γίνεται τίποτα...

Κι' ὁ 'Αντρῖκος, θὲς γιατὶ φιλοτιμήθηκε, θὲς γιατὶ κατὰ βάθος δὲν τοῦ ἄρεσε νἆναι ζῶο ἀνάμεσα στὰ ζῶα, ποὺ ἔκανε ὁλημερὶς παρέα, δέχτηκε τὴν πρότασί της.

Κάθε Κυριακή, λοιπόν, τὰ δυὸ παιδιὰ πήγαιναν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο κι' ἐκεῖ ἡ Μαροῦσα προσπαθοῦσε νὰ χώση στὸ κεφάλι τοῦ φίλου της ὅσα ἤξερε. Μὰ κατάλαβε καὶ μόνη της ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ ξέρης κάτι κι' ἄλλο νὰ κάνη κανεὶς τὸ δάσκαλο. "Ετσι ὁ 'Αντρῖκος ἔμενε ἀμαθὴς ὅπως καὶ πρῶτα καὶ τὸ μυαλό του ἦταν τὶς ὧρες ἐκεῖνες θολωμένο!...

Μιὰ μέρα, ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ βρῆκε τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ κάθωνται ἀμίλητα. 'Ο 'Αντρῖκος ἦταν κάπως κατσουφιασμένος, γιατὶ ἡ Μαροῦσα ἐπέμενε νὰ τοῦ πῆ μερικὰ γράμματα ἀπ' ἔξω, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ξαναϊδῆ πιὰ στὰ μάτια του ἐκεῖνα τὰ μαῦρα σημεῖα, ποὺ οὔτε τὸ σχῆμα τους οὔτε τὴν προφορά τους μποροῦσε νὰ θυμηθῆ. Τὸ βιβλίο ἦταν πεταμένο χάμω κι' ἡ Μαροῦσα φαινόταν στενοχωρημένη.

— "Ε, παιδιά, τοὺς εἶπε ὁ καλὸς δάσκαλος, δὲ τὰ καταφέρνετε. "Αν σοῦ ἔκανα μάθημα ἐγώ, 'Αντρῖκο, θὰ μάθαινες;

— Δὲν ξέρω. "Ισως... μουρμούρισε ὁ 'Αντρῖκος ἀπὸ σεβασμὸ περισσότερο.

— Καλά, παιδί μου, θὰ τὰ βολέψουμε... Θὰ μιλήσω μὲ τὴ μητέρα σου.

"Ολοι ἐνδιαφερόντουσαν γιὰ τὴ δυστυχισμένη χήρα.

Κι' ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ θεώρησε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, ποὺ τοῦ δινόταν τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ τῆς φανῆ χρήσιμος. Τὴ συνάντησε, λοιπόν, καὶ τῆς ἀνακοίνωσε ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ διδάξη τὸ γυιό της ἀνάγνωσι, γραφὴ καὶ λίγη ἀριθμητική. 'Ο 'Αντρῖκος, ὁ κοιμισμένος 'Αντρῖκος, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ φανῆ ἄξιος τῆς καλωσύνης τοῦ δασκάλου του. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀπόρησε κι' ὁ ἴδιος ποὺ ἤξερε νὰ διαβάζη ὅπως κι' ἡ Μαροῦσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

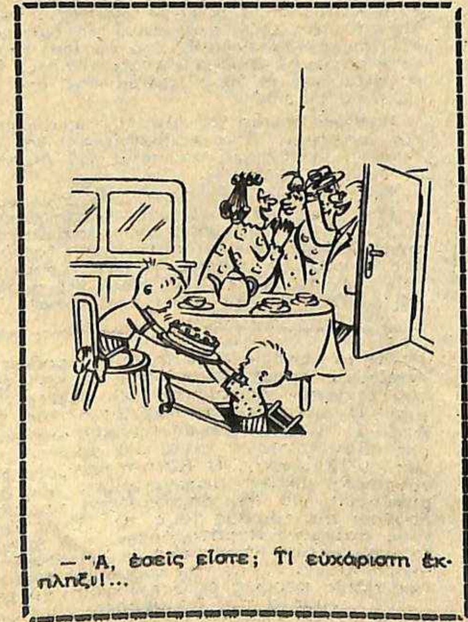

—Α, ἐσεῖς εἶστε; Τί εὐχάριστη ἔκπληξι!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΧΑΤΙΜ

Σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα τῆς 'Ανατολῆς — τὴ Μαλαισία — ζοῦσε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Χατίμ. Τὸν καλὸ ὅμως τὸν ζηλεύουν οἱ κακοί, γι' αὐτὸ βρέθηκαν ἄνθρωποι ποὺ κατηγόρησαν τὸν Χατὶμ στὸ Σουλτάνο, πὼς τάχα ἤθελε νὰ τὸν σκοτώση.

'Ο Σουλτάνος πίστεψε τὶς κατηγορίες καὶ διέταξε νὰ συλλάβουν τὸν Χατίμ. 'Εκεῖνος ἀναγκάστηκε τότε νὰ κρυφτῆ σὲ μιὰ σπηλιά, στὰ βουνά.

"Οταν ὁ Σουλτάνος πληροφορήθηκε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Χατίμ, θύμωσε πολύ. Τὸν θεώρησε πιὸ πολὺ ἔνοχο κι' ὑποσχέθηκε νὰ δώση 500 χρυσᾶ φλουριὰ σ' ὅποιον πρόδινε τὸ μέρος, ὅπου κρυβόταν. Κανένας ὅμως δὲν ἤξερε τὴν κρυψῶνα του. 'Αλλὰ καὶ νὰ τὴν ἤξερε, δὲ θὰ τὴ μαρτυροῦσε στὸ Σουλτάνο, γιατὶ ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸν Χατίμ.

★

Στὸ δάσος καὶ κοντὰ στὴ σπηλιά, ὅπου κρυβόταν ὁ Χατίμ, ζοῦσε σὲ μιὰ καλύβα ἕνας φτωχὸς ξυλοκόπος. Δούλευε σκληρά, μὰ ἦταν εὐτυχής, ἀντίθετα μὲ τὴ γυναῖκα του, ποὺ ὁλοένα παραπονιόταν γιὰ τὴ ζωή της.

Μιὰ μέρα, ὁ 'Ιμπραὴμ μὲ τὴ γυναῖκα του, κουβαλώντας ξύλα ἀπὸ τὸ βουνό, κάθησαν σὲ μιὰ πέτρα νὰ ξαποστάσουν. 'Εκεῖ ἡ γυναῖκα βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀρχίση πάλι τὰ παράπονά της.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, 'Ιμπραήμ, τοῦ εἶπε. Τὰ παιδιά μας δὲν τρέφονται καλὰ καὶ θ' ἀρρωστήσουν. Τὸ καλύβι δὲ μᾶς χωράει. "Αν εἴχαμε λεφτά, θ' ἀγοράζαμε κτήματα, θὰ σπέρναμε καὶ θὰ εἴχαμε ἀρκετὰ νὰ φᾶμε. "Αχ! Νὰ εἴχαμε μιὰ πιὸ μεγάλη καλύβα! "Ολοι τότε θὰ ἤμαστε εὐτυχισμένοι. "Αν μπορούσαμε νὰ πιάσουμε τὸν κρυμμένο Χατίμ, ὁ Σουλτάνος θὰ ἔδινε σὲ μᾶς τὰ πεντακόσια φλουριά, ποὺ ὑποσχέθηκε.

— Πάψε! φώναξε ὁ 'Ιμπραήμ. Ζητᾶς νὰ εὐτυχήσης μὲ τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου!

— Τὰ παιδιά μας πεινᾶνε, 'Ιμπραήμ! ἐπέμεινε ἡ γυναίκα.

'Εκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς, ὅπου κρυβόταν ὁ Χατίμ. "Ακουσε τὰ λόγια τῆς γυναίκας καὶ σκέφτηκε:

«Τὴν καϋμένη! Μὲ πεντακόσια φλουριὰ θὰ γινόταν εὐτυχισμένη! 'Εγὼ γέρασα πιὰ καὶ δὲ θέλω νὰ ζήσω περισσότερο.

Βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ εἶπε στὸν 'Ιμπραήμ:

— Εἶμαι ὁ Χατίμ! Πηγαίνετέ με στὸ Σουλτάνο! Θὰ σᾶς δώση τὰ 500 φλουριὰ καὶ θὰ εἶσθε τότε εὐτυχισμένοι!

— "Οχι! ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ 'Ιμπραήμ. 'Ο Σουλτάνος θὰ σὲ σκοτώση! Εἶσαι ἕνας καλὸς ἄνθρωπος! Δὲ χρειαζόμαστε αὐτὰ τὰ φλουριά. Θὰ εἶναι καταραμένα!

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ διάβαιναν τέσσερις κυνηγοί. Τοὺς εἶδαν καὶ κοντοστάθηκαν.

— Αὐτὸς θαρρῶ πὼς εἶναι ὁ Χατίμ, εἶπε ὁ ἕνας, ποὺ τὸν ἔλεγαν 'Αβδουλλάχ. Θὰ τὸν πάω στὸ Σουλτάνο γιὰ νὰ πάρω τὰ πεντακόσια φλουριά.

— Μὴ βιάζεσαι, εἶπε ὁ δεύτερος κυνηγός, ὁ Ραχμάτ. 'Εγὼ θὰ πάρω τὰ φλουριά, γιατὶ ἐγὼ τὸν εἶδα πρῶτος!

— 'Εσὺ δὲν τὸν ἤξερες! Πῶς τὸν ἀναγνώρισες; παρατήρησε ὁ τρίτος κυνηγός, ὁ 'Αχμάδ.

— 'Εγὼ τὸν διέκρινα πιὸ μακρυὰ ἀπὸ σᾶς! εἶπε ὁ Κασίμ. Δὲν εἶπα ὅμως τίποτα, γιατὶ πίστευα πὼς δὲν τὸν ξέρατε. Γιατί, λοιπόν, νὰ πάρετε ἐσεῖς τὰ φλουριὰ κι' ὄχι ἐγώ;

Τέλος, οἱ τέσσερις κυνηγοὶ πῆραν τὸν Χατὶμ καὶ τὸν πῆγαν στὸ Σουλτάνο. 'Ο 'Ιμπραὴμ κι' ἡ γυναίκα του ἀκολούθησαν. "Ηθελαν νὰ βοηθήσουν τὸν Χατίμ, μὰ δὲν ἤξεραν μὲ τί τρόπο.

★

Σὲ λίγη ὥρα ἔφτασαν στὸ παλάτι κι' ἐκεῖ τοὺς παρουσίασαν ὅλους στὸ Σουλτάνο.

— "Α, Χατίμ! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ μεγάλος ἄρχοντας τῆς Μαλαισίας, μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ἐπικηρύξει μὲ πεντακόσια φλουριά. Περίμενα πὼς τὰ λεπτὰ θὰ ἔβαζαν σὲ πειρασμὸ τὸν κόσμο κι' ὅσο κι' ἂν σ' ἀγαποῦσαν καὶ σὲ προστάτευαν, κάποιος θὰ βρισκόταν νὰ σὲ προδώση!...

Στράφηκε στοὺς ἄλλους καὶ ρώτησε:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τὸν ἀνακάλυψε;

— 'Εγώ, πρόλαβε κι' εἶπε πρῶτος ὁ 'Αχμάντ.

— 'Εσὺ μίλησες πρῶτος, εἶπε ὁ Ραχμάτ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν εἶδα πρῶτος.

— "Οχι, μπῆκε στὴ μέση κι' εἶπε ὁ Κασίμ. 'Εγὼ τὸν εἶδα πρῶτος, γιατὶ βλέπω ἀπὸ πολὺ μακρυά. Τὸν εἶδα πρὶν τὸν δῆτε ἐσεῖς!

Στὸ μεταξύ, ὁ 'Ιμπραὴμ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ τῆς προδοσίας καί, μὲ θλιμμένο πρόσωπο, σκεφτόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήση τὸν Χατίμ.

Τέλος, ὁ Σουλτάνος, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ βγάλη κρίσι, ρώτησε τὸν Χατίμ:

— Πές μου ἐσύ, Χατίμ, ποιὸς ἀπὸ αὐτούς, ποὺ σ' ἔφεραν ἐδῶ συνοδεία, δικαιοῦται νὰ πάρη τὰ πεντακόσια φλουριά; Ποιὸς σὲ βρῆκε;

— 'Ω μεγάλε καὶ δίκαιε Σουλτάνε! ἀποκρίθηκε ὁ Χατίμ. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μίλησαν ὡς τώρα δὲ μὲ βρῆκε. Τὰ φλουριὰ νὰ τὰ δώσετε στὸν 'Ιμπραήμ. Αὐτὸς μὲ βρῆκε!

'Ο Σουλτάνος κύτταξε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔδειξε ὁ Χατὶμ καὶ τὸν πρόσταξε:

— Πλησίασε!

'Ο 'Ιμπραὴμ ἔκανε δειλὰ τρία βήματα μπροστά.

— Πῶς σὲ λένε;

— 'Ιμπραήμ...

— 'Εσὺ βρῆκες ποῦ κρυβόταν ὁ Χατίμ;

— "Οχι, πολυχρονεμένε μου Σουλτάνε, ἀποκρίθηκε ὁ 'Ιμπραήμ.

— Δὲν τὸν βρῆκες οὔτ' ἐσύ; ἀγρίεψε ὁ Σουλτάνος. Τότε ποιὸς τὸν βρῆκε;

— Κανείς, εἶπε, μὲ θάρρος καὶ εἰλικρίνεια, ὁ 'Ιμπραήμ. "Ακουσε ὁ Χατὶμ τὴ γυναῖκα μου νὰ λέη πὼς εἴμαστε φτωχοὶ κι' ὅτι, ἂν εἴχαμε πεντακόσια φλουριά, θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιά, ὅπου κρυβόταν καὶ μᾶς εἶπε: «Πηγαίνετέ με στὸ Σουλτάνο κι' ἐκεῖνος θὰ σᾶς δώση ἀμέσως τὰ πεντακόσια φλουριά». Μὰ ἐγὼ δὲ δέχτηκα τὴν προσφορά του.

"Εκπληκτος τότε ὁ Σουλτάνος, ρώτησε τὸ Χατίμ, ποὺ κρατοῦσε τὸ κεφάλι του σκυμμένο.

— Προτίμησες, λοιπόν, νὰ πεθάνης, γιὰ νὰ εὐτυχήση αὐτὸς ὁ φτωχὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του;

— Γέρασα πιά, ἀπάντησε ὁ Χατίμ, καὶ δὲ ζητῶ νὰ ζήσω περισσότερο. 'Ενῶ αὐτοὶ εἶναι νέοι καὶ μποροῦν νὰ ἔχουν πολλὰ εὐτυχισμένα χρόνια μπροστά τους...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν τὴν ἀπόδειξι στὸ Σουλτάνο, πὼς ὁ Χατὶμ ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος κι' ὅτι ἄδικα τὸν εἶχαν κατηγορήσει.

— "Ελα κοντά, Χατίμ, τοῦ εἶπε, καὶ κάθησε στὸ πλευρό μου. Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ θὰ μπορέσης νὰ μὲ βοηθήσης νὰ γίνω ἕνας καλὸς καὶ δίκαιος Σουλτάνος.

Κατόπιν πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες του:

— Πάρτε ἔξω καὶ τοὺς τέσσερις κυνηγοὺς καὶ δῶστε στὸν καθένα ἀπὸ διακόσιες βουρδουλιές.

Κι' ὅταν ὁ Σουλτάνος ἔμεινε μόνος μὲ τὸν 'Ιμπραήμ, τοῦ ἔδωσε τὰ πεντακόσια φλουριά!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Μέλισσα καὶ μυῖγες

Κήρυξε ἕνας μάγειρας πόλεμο στὶς μυῖγες
κι' ὅσες κι' ἂν ἐπιάνονταν ἢ πολλὲς ἢ λίγες
ἀπ' τὸ μυιγοπιάστη του, τὶς ἐσκότωνε ὅλες,
γιατὶ ράφια λέρωναν, πιᾶτα, κατσαρόλες.

★

Μιὰν ἡμέρα μέλισσα βρέθηκε πιασμένη
μὲ τὶς μυῖγες, κι' ἄρχισε καταπρομαγμένη,
νὰ φωνάζη: «Μάγειρα, νὰ μὴ μὲ σκοτώσης!
Δές με! Εἶμαι μέλισσα, πρέπει νὰ μὲ σώσης!»

Μὰ ἐκεῖνος ἄπονα εἶπε: «"Οποιος τύχη
μὲ κακούς, μοιράζεται τῶν κακῶν τὴν τύχη».

Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

'Ο δικός του φτωχὸς

'Ο Τοτὸς εἶναι πολὺ τυχερὸ παιδί. Παίρνει χαρτζηλίκι ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴ γιαγιά του, τὸ θεῖο του καὶ ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ ἀκόμη συγγενεῖς!

'Αλλὰ εἶναι πολὺ τσιγκούνης καὶ μόλις πάρει τὶς δραχμοῦλες, τὶς ρίχνει ὅλες στὸν κουμπαρᾶ του.

— 'Εγὼ δὲ σκορπάω τὰ λεφτά μου! λέει μὲ καμάρι σ' ὅσους τὸν πειράζουν.

— Καλὰ καὶ τί θὰ κάνης τόσα λεφτά, ποὺ μαζεύεις; τὸν ρωτοῦν.

— "Οταν μεγαλώσω, θ' ἀγοράσω ἕνα αὐτοκίνητο! ἀπαντάει ὁ Τοτός.

Μὰ τὸ ἔχει παρακάνει καὶ μιὰ μέρα ὁ πατέρας του τὸν φωνάζει κοντά του καὶ τοῦ λέει αὐστηρά:

— Δὲν εἶναι κακὸ νὰ κάνης οἰκονομία, μὰ ὄχι ὡς ἐκεῖ! Γιατὶ βλέπω μὲ λύπη μου ὅτι δὲ δίνεις τίποτα στοὺς φτωχούς.

'Ο Τοτὸς κατεβάζει τὸ κεφάλι καὶ δὲν βγάζει τσιμουδιά.

— Κι' ἐγώ, παιδί μου, ἂν καὶ δὲν εἶμαι πλούσιος δὲν παραλείπω νὰ κάνω ἐλεημοσύνη, προσθέτει ὁ πατέρας του.

— Τί εἶπες, μπαμπᾶ; Δὲν εἶσαι πλούσιος; φωνάζει ἔκπληκτος ὁ Τοτός.

Κι' ἀφοῦ τρέχει στὴν κάμαρά του, γυρίζει σὲ λίγο μὲ τὸν κουμπαρᾶ του.

— 'Ορίστε, μπαμπᾶ! λέει μὲ καμάρι. 'Αφοῦ εἶσαι φτωχός, θὰ δώσω σὲ σένα, παρὰ νὰ δώσω σὲ ξένους... φτωχούς!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Ἦτα ἕνας πλούσιος, ποὺ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ πὼς πλούτισε γδύνοντας τὸν κόσμο.
— Τόσο τίμιος ἦταν;
— "Οχι, ἀλλὰ... ἦταν ράφτης!

★

Στὸ μάθημα τῆς ἱστορίας:
— Ποῦ ἐνίκησε ὁ Λεωνίδας τοὺς Πέρσας;
— Στὴ σελίδα 38, δάσκαλε!

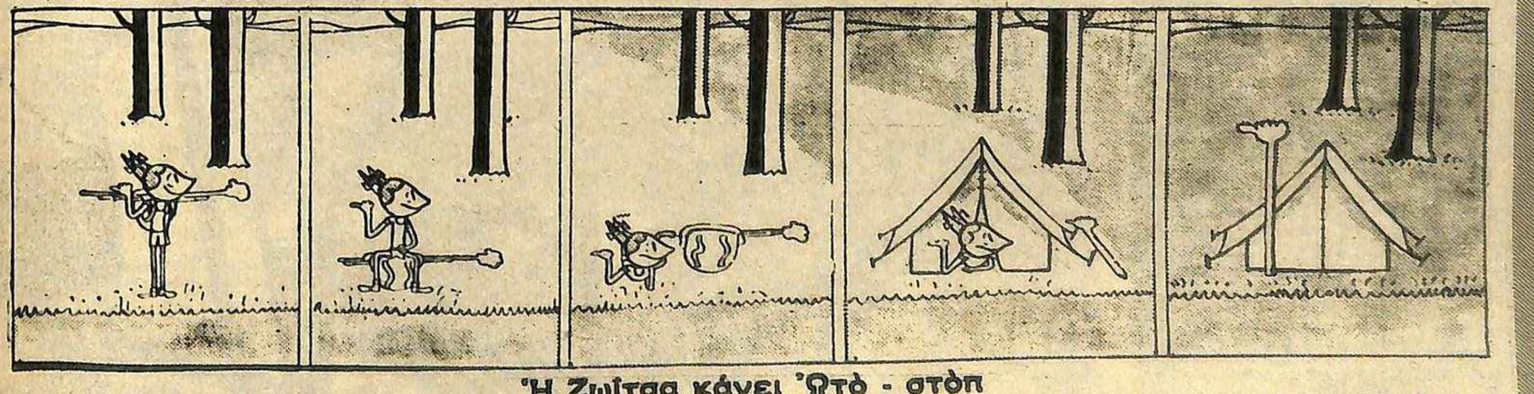

'Η Ζωίτσα κάνει 'Ωτο - στὸπ

Η μόδα της γυναίκας

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΑΓΙΩ 1958

ΝΤΥΜΕΝΑ, σεμνά καί «φρόνιμα» εἶναι τά μαγιώ, πού λανσάρονται ἐφέτος στίς κοσμικές πλάζ τῆς Εὐρώπης

Ἡ μόδα αὐτή τῆ χρονιά θέλει νά φέρη πίσω τά πρῶτα κουστούμια τοῦ μπάνιου, αὐτά πού φορέθηκαν κατά τό 1900, καί τά ὁποῖα καλύπτουν τούς μηρούς, ἔχουν ἕνα μέτριο ντεκολτέ κορσάζ καί φαρδειές μπρετέλλες ἤ κοντό μανικάκι.

Τά μοντέρνα αὐτά μαγιώ, πού θεωροῦνται ὡς ἡ «νουθωτὲ» τοῦ 1958, δίνουν λεπτή, ὡραία γραμμή στό σῶμα. Εἶναι ὅμως ἀσυμβίβαστα μέ τό πνεῦμα τῆς συγχρόνου ὑγιεινῆς καί αἰσθητικῆς.

Γι' αὐτό, δέ φοριοῦνται παρά σάν εἶδος πολυτελείας στίς διάφορες πλάζ καί μόνον γιά τή δημιουργία ἐντυπώσεως.

Ὅλα τά ἄλλα μαγιώ, ἀκολουθοῦν τή νέα γραμμή, ἀλλά γίνονται λιγώτερο «ντυμένα» ἀπό τά μαγιώ τῆς μόδας 1900.

Ἔτσι, ἡ πλάτη μαυρίζει ὁμοιόμορφα, καθώς καί τά μπράτσα μαζί μέ τούς ὦμους καί ὅλο τό ντεκολτέ.

Ἀκόμη καί τά κοσμήματα τῆς πλάζ, πού λανσάρει ἡ ἐφετεινή μόδα, δέ φοριοῦνται παρά ἐλάχιστα καί μόνο τήν ὥρα τῆς πρώτης ἐμφανίσεως, ἀκριβῶς γιά νά μήν ἀφίνουν σημάδια στό μαύρισμα, πού γιά νά εἶναι ὡραῖο, πρέπει νά εἶναι στρωτό σέ ὅλη τήν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος.

Ἡ μόδα τῶν ριγωτῶν ὑφασμάτων, τῶν «καρρώ» καί τῶν «πιέ-ντέ-πούλ» ἐπεξετάθη ἐφέτος καί στά μαγιώ.

Τά νέα μοντέλα γίνονται στό μοντέρνο αὐτό τύπο καί ἔχουν ἕναν ἐντελῶς ξεχωριστό χαρακτῆρα ἀπό ὅλα τά ἄλλα κοστούμια τοῦ μπάνιου.

Τά καινούργια ριγωτά, «καρρώ» καί «πιέ-ντέ-πούλ» μαγιώ ταιριάζουν περισσότερο σέ νέα, ἀθλητικά σώματα, γιατί δίνουν μιά ἔκφραση «σπορτίφ» στίς γυναῖκες, πού τά φοροῦν.

Ὅπως βλέπετε στό φιγουρίνι μας, τό μαγιώ «πιέ-ντέ-πούλ» εἶναι σέ κλασσικό τύπο, μοντερνοποιημένο ὡς πρός τή φούστα, πού κατεβαίνει καί σκεπάζει ὅλο τό ἐπάνω μέρος τῶν μηρῶν καί παράλληλα σφίγγει καί «εἰσιώνει» τούς γοφούς.

Μέσα ἀπό τό φουστάνι τοῦ μονοκόμματου μαγιώ, φοριέται κυλοτάκι ὅμοιο, πού ἐφαρμόζει καλά καί «μαζεύει» τό σῶμα ἀκόμη περισσότερο.

Τά μοντέρνα μαγιώ, ἄλλοτε γίνονται ἀπό λαστέξ, ἄλλοτε εἶναι μάλλινα καί πολύ συχνά γίνονται ἀπό χοντρό ὄφασμα, ὅταν τό σῶμα τό ἐπιτρέπη.

Μιά κοπέλλα π.χ. λεπτή, μέ ὡραῖο σῶμα, μπορεῖ ἄφοβα νά φορέση μαγιώ ἀπό ὄφασμα, εἴτε ριγωτό, εἴτε καρρώ ἤ «πιέ-ντέ-πούλ», ἀρκεῖ νά εἶναι καλά ραμμένο καί νά ἐφαρμόζη ὡραῖα στό σῶμα.

Οἱ γυναῖκες, πού ἔχουν κάτι ἐνά μαζέψουν», κάτι νά περιορίσουν ἤ νά καλύψουν κάποια ἀτέλεια τῆς σιλουέττας τους, εἶναι προτιμότερο νά διαλέγουν μάλλινο μαγιώ ἤ λαστέξ, πού καί τά δυό περιορίζουν τό σῶμα καί δίνουν, μιά ἄνετη κομψότητα γραμμῆς.

Ὅσο γιά τίς σκούφιες, ἡ μόδα τίς ἔχει μεταβάλει σέ λουλούδια καί τίς γαρνίρει μέ κάθε λογῆς στολίδι.

Οἱ περισσότερες σκούφιες καί κυρίως ἐκεῖνες, πού συνοδεύουν τά «φρόνιμα» μαγιώ τῆς τελευταίας μόδας, εἶναι ἐξαιρετικά ἐντυπωσιακές.

Ἄλλες μοιάζουν μέ ἐξωτικά λουλούδια καί ἄλλες μέ ὑπερπολυτελῆ σκουφάκια χοροῦ καί διακοσμοῦνται μέ τά πιό περίεργα καί ἀνομοιογενῆ στοιχεῖα.

Πάντως ἐκεῖνο, πού πρέπει νά τονιστῆ ἰδιαιτέρως στίς γυναῖκες, πού ἐνδιαφέρονται γιά τή μόδα τῆς πλάζ, εἶναι πῶς οἱ σκούφιες τοῦ 1958 ἐνῶ σφίγγουν καλά τό κεφάλι, γιά νά μή βρέχωνται τά μαλλιά, ὅπως ὅλες οἱ καλές σκούφιες, πού ξέρουμε, παρουσιάζουν ἕνα ἀσυνήθη ὄγκο γενικά, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται ἀπό πρόσθετες γαρνιτοῦρες (λουλούδια, φιογκάκια, κοχύλια, πλαστικές χάντρες κλπ.), πού στολίζουν κοκκέτικα τή σκούφια καί πλαισιώνουν χαριτωμένα τό πρόσωπο.

Ἡ γνωστή λαστιχένια σκούφια, ἡ ὁποία ἁπλῶς προφυλάσσει τά μαλλιά, χωρίς ἀπαιτήσεις κοκκεταρίας, δέν εἶναι φέτος τῆς μόδας. Ἁπλῶς τίς φορεῖ ὅποια ἔχει τέτοια σκούφια ἀπό πέρσι ἤ πρόπερσι.

ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ «ΦΑΝΤΑΙΖΙ»

Ὁ τύπος τοῦ ἀνδρικοῦ πουκάμισου, χρησιμεύει φέτος γιά μοντέλο στό ντύσιμο τῆς θάλασσας καί εἰδικώτερα τῆς πλάζ.

Τό στύλ αὐτό ἀρέσει ὑπερβολικά στίς κομψές γυναῖκες καί θεωρεῖται πιά τό κατ' ἐξοχήν μοντέρνο ντύσιμο. Φορίεται δέ ριχτό καί συνήθως ἁπάνω ἀπό τό σόρτ ἤ τό παντελόνι τῆς πλάζ.

Ὅσο γιά τό μάκρος του, κυμαίνεται ἀπό τή μέση τῶν γοφῶν, ὡς πιό κάτω ἀπό τό σημεῖο πού τελειώνουν.

Μπορεῖτε νά σταματήσετε τό πουκάμισο τῆς πλάζ, ἐκεῖ πού σᾶς πηγαίνει καί κολακεύει περισσότερο τή σιλουέττα σας

Γιά τά πουκάμισα αὐτά, πού γίνονται ἴδια μέ τά ἀνδρικά, θά χρησιμοποιήσετε ἐξαιρετικά «φαντεζί» ὑφάσματα καί ἀρκετά τολμηρά μάλιστα, σέ χρώματα καί «ντεσέν».

Τά γιγαντιαῖα πολύχρωμα καρρώ ἀποτελοῦν τήν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ἀλλά παχαίνουν. Ἄς τό ἔχουν ὑπ' ὄψι τους οἱ γυναῖκες, πού ἔχουν λάγο νά μή φοροῦν πράγματα, πού προσθέτουν ὄγκο, στή σιλουέττα.

Τά «πουαντιγιέ» σέ ζωηρόχρωμο φόντο, συνηθίζονται ἐπίσης πολύ καί εἶναι περισσότερο συντηρητικά ἀπό ἀπόψεως γραμμῆς. Συνεπῶς μποροῦν νά φορεθοῦν ἀπό κάθε γυναίκα.

Τά ριγωτά, στό κόντρα, εἶναι ἡ «τρέλλα» τῆς σαιζόν σέ ὅλους τούς τομεῖς τοῦ γυναικείου ντυσίματος.

Φορέματα, μαγιώ καί ντύσιμο τῆς πλάζ, γίνονται ἐφέτος ὅλα ἀπό ριγωτά ὑφάσματα καί γνωρίζουν δόξες μεγάλες ἐπιτυχίας.

Ἡ Νίνα Ρίτσι, μαζί μέ τά πουκάμισα τῆς πλάζ, λανσάρει ἐπίσης καί κάτι μακρυά «τζέμπερ», πού γίνονται τόσο μακρυά, ὅσο νά καλύπτουν ὁλόκληρο τό ἀσορτί ἡ τό μαγιώ, πού φορίεται ἀπό μέσα.

Τά περίεργα αὐτά «τζέμπερ» ἔχουν μεγάλο ντεκολτέ «μπατώ» καί μιά φάσα τριγύρω, πού ἔρχεται καί πέφτει στόν ὦμο καί σχηματίζει μανίκι.

Τά πουκάμισα τῆς πλάζ χρησιμεύουν ἀκόμη καί γιά ζακέττες «μετά τό μπάνιο», ὅταν ὁ καιρός ἐπιβάλλη νά φορέσουμε κάτι, γιά νά μήν κρυώνουμε.

Βέβαια, οἱ γυναῖκες πού ἀκολουθοῦν κάθε μόδα, δέν ἐνδιαφέρονται συνήθως γιά τόν καιρό, παρά μόνο γιά τό τί συνηθίζεται.

Ἔτσι φοροῦν τά πουκάμισα καί τίς ζακέττες «μετά τό μπάνιο» κι' ὅταν ἡ ζέστη εἶναι μεγάλη!

Σ' ἐμᾶς ἐδῶ ἐλάχιστα φοριοῦνται αὐτές οἱ ἐκκεντρικότητες, πού γίνονται γιά ἄλλα κλίματα, ψυχρά ἤ ὁπωσδήποτε ψυχρότερα ἀπό τό δικό μας.

Οἱ περισσότερες γυναῖκες, ἄλλωστε, εἶναι συντηρητικές καί ἀκολουθοῦν μιά μέση ὁδό, πού εἶναι πάντοτε ἡ πιό σίγουρη ἰδίως γιά τίς ἐργαζόμενες γυναῖκες καί γιά ὅσες δέν ἔχουν τή δυνατότητα νά ράβουν πολλά φορέματα.

1) Μαγιώ «πιέ-ντέ-πούλ» σέ ἐκμοντερνισμένη γραμμή. 2) Μοντέρνο «φρόνιμο» κοστούμι τοῦ μπάνιου, τύπου 1900. 3) Μαγιώ τελευταίου στύλ, τοῦ ὁποίου ἡ πλάτη μόνο εἶναι γυμνή. 4) Λαστιχένια σκούφια τοῦ μπάνιου.

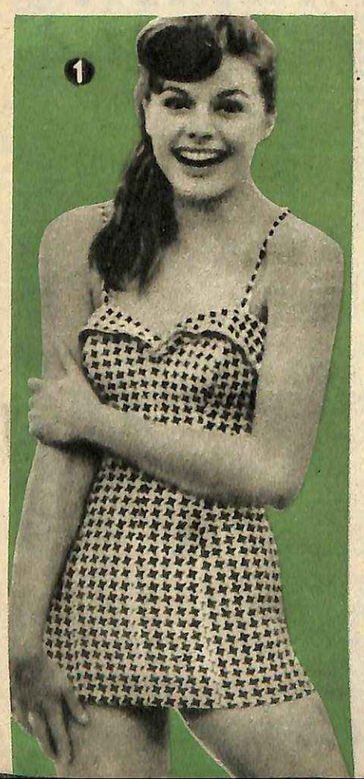

1) Καινούργιος τύπος «ρόμπ-ντέ-πλάζ» ἀπό «καντριγιέ» ποπλίνα, μέ κοντό μπλερό, πού κουμπώνει μέ δύο κουμπιά στό κέντρον τοῦ ἀνοίγματος. 2) Μοντέρνο φορεματάκι, πού ἀποτελεῖται ἀπό διάφορα μέρη κομμάτια ὑφάσματος «πουαντιγιέ» καί λουρίδες ἀπό κεντητό γαλόνι. 3) Βραδυνή τουαλέττα ἀπό ὀργκαντίνα μέ καρρώ, πού σχηματίζονται ἀπό φαρδειές μαῦρες ρίγες καί κεντιοῦνται ἡ ζωγραφίζονται, ἐδῶ καί κεῖ μέ πολύχρωμα λουλούδια. Ἕνα μπουκέτο στολίζει τό κορσάζ. 4) Ἐμπριμέ «ντέ-πιές» ἀπό ἄσπρο πικέ μέ μαῦρα σχέδια, τοῦ ὁποίου τό φόρεμα εἶναι ἴσιο, μέ τετράγωνο ντεκολτέ καί ἡ ζακέττα μέ μεγάλο γιακά ξεκεντλωτό καί ἀρκετά ἀνοιχτόν ἐμπρός.

«ΡΟΜΠ - ΝΤΕ - ΠΛΑΖ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

Ἕνας καινούργιος τύπος «ρόμπ-ντέ-πλάζ» λανσάρεται τελευταῖα στό Παρίσι, εἶναι δέ κάτι μεταξύ φορέματος καί «ντέ-πιές» καί μᾶς ἐξυπηρετεῖ περίφημα στήν πλάζ καί στήν πόλι.

Ἡ μοντέρνα αὐτή «ρόμπ-ντέ-πλάζ» ἔχει ἕνα πολύ κοντό, ριχτό μπολερό, μέ τετράγωνο ντεκολτέ καί φαρδειές τιράντες.

Ἀπό μέσα, τό φορεματάκι τῆς πλάζ, εἶναι «στράπλες» καί ἐφαρμόζει καλά στό σῶμα.

Τό καινούργιο αὐτό ντύσιμο παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία, στήν ἐμφάνισι καί συγχρόνως εἶναι ἀφάνταστα πρακτικό.

Μπορεῖ νά πῆ κανείς πῶς ἀποτελεῖ ζωηρή ἀντίδρασι στή γραμμή «σάκκος», πού ἐλάχιστα κολακεύει τό νυναικεῖο σῶμα καί βρίσκεται πιά σέ παρακμή..

Ἡ νέα «ρόμπ-ντέ-πλάζ» γιά τήν πόλι, ὅπως ἔχουν ὀνομάσει τό κοκκέτικο αὐτό ἀνσάμπλ, εἶναι μιά χαριτωμένη ἐπινόησι τῆς παρισινῆς μόδας, γεμάτη νεανική ἔκφρασι καί ἁπλότητα.

Ὅπως βλέπετε στό μοντέλο μας, τό κορσάζ-μπολερό κλείνει μέ δύο μεγάλα κουμπιά ἐμπρός, πού τοποθετοῦνται στό κέντρο, τό ἕνα ἐπάνω καί τό ἄλλο κάτω ἀπό τό στῆθος.

Ἡ φούστα κόβεται «ἀν-φόρμ» καί ἔχει ἄνεσι, χωρίς πολύ φάρδος, γιά νά μή καταστρέφη τήν ἁπλότητα τῆς μοντέρνας γραμμῆς.

Τά ὑφάσματα, πού χρησιμοποιοῦνται γιά τό νέο αὐτό τύπο τῆς «ρόμπ-ντέ πλάζ» εἶναι μόνο τά βαμβακερά, ὥστε παρέχεται ἡ εὐχέρεια νά πλένωνται καί νά σιδερώνωνται εὔκολα, χωρίς νά χάνουν τή φρεσκάδα τους.

Ἐπίσης, ἡ ἴδια αὐτή φούστα μπορεῖ νά γίνη ἀνοιχτή ἐμπρός, μέ κουμπιά καί κουμπότρυπες, καί νά φοριέται ἀνοιχτή, στήν πλάζ, μέ ἀσορτί σόρτ, ἀπό μέσα.

Θαυμάσια ταιριάζουν στό μοντέρνο αὐτό ντύσιμο, γιά τήν πλάζ καί γιά τήν πόλι τό πρωί, τά φτηνά ὑφάσματα, ὅπως οἱ ἀλατζάδες, τά τσίτια καί τά κοινότατα ὑφάσματα πού μοιάζουν μέ βαμμένο δίμητο.

Στήν περίπτωσι, πού θά χρησιμοποιήσετε βαμμένο δίμητο ἤ ὁ,τιδήποτε ἄλλο φτηνό μονόχρωμο ὕφασμα, νά προτιμήσετε τό ναυτικό στύλ. Νά τό γαρνίρετε δηλαδή μέ βαμβακερό ἄσπρο τρεσάκι, σέ τρεῖς καί τέσσερις σειρές, τή μιά δίπλα στήν ἄλλη.

Ἐκεῖνο μόνο πού πρέπει νά προσέξετε εἶναι νά μήν ξεβάφη τό ὕφασμα. Γι' αὐτό καλό εἶναι νά τό δοκιμάζετε προηγουμένως καί τότε μόνον νά τό χρησιμοποιήσετε, ἀφοῦ πεισθῆτε πῶς δέν ξεβάφει.

1) Πουκάμισο τῆς πλάζ, μέ μεγάλα πολύχρωμα «καρρώ» καί σόρτ ἀσορτί. 2) Ἀνσάμπλ τῆς πλάζ ἀπό ριγωτό ἐμπριμέ ὕφασμα. Ἡ ζακέττα «μετά τό μπάνιο» γαρνίρεται μέ λουρίδες ἀπό τό ἐμπριμέ τοῦ μαγιώ.

ΕΜΠΡΙΜΕ «ΝΤΕ — ΠΙΕΣ»

Ὁ οἶκος Ντιόρ παρουσίασε τήν περασμένη βδομάδα, τά καινούργια ἀμπιγιέ «ντέ-πιές» ἀπό ἄσπρο βαμβακερό πικέ μέ μπλέ, μαῦρα, πράσινα ἤ κίτρινα πουά.

Ἡ βέστα τοῦ «ντέ-πιές» ἔχει ξεχειλωτό γιακᾶ καί μανίκι «τρουά-κάρ» μέ γυριστά ρεβέρ καί κουμπώνει ἐμπρός χαμηλά, μ' ἕνα μόνο κουμπί.

Τό φορεματάκι ἀπό μέσα εἶναι ἴσιο, μονοκόμματο καί ἔχει ἀτσάκιστες πένσες γύρω ἀπό τήν τάλια.

Συχνά, ὅμως, γίνεται καί σέ γραμμή «Τραπέζ».

Τό ἄσπρο χρῶμα κατέχει ξεχωριστή θέσι φέτος στήν καλοκαιρινή μόδα καί κυριαρχεῖ στό γυναικεῖο ντύσιμο.

Ἀκόμη καί στό Παρίσι, πού ποτέ δέν ἔχουν ἀσπροφορεθῆ οἱ Παριζιάνες, τά λευκά ταγιέρ καί ἐπανωφόρια θριαμβεύουν τήν ἐποχή αὐτή.

Οἱ Παρισινοί δημιουργοί τῆς γυναικείας κομψότητος χαρακτηρίζουν ὡς «λευκό κῦμα» τήν ἐπικράτησι τοῦ ἄσπρου. Βρίσκουν δέ πῶς τό χρῶμα αὐτό τῆς ἀγνότητος ἔχει μοναδική εὐγένεια καί κολακεύει πολύ τό μαυρισμένο δέρμα ἀπό τόν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τό ἄσπρο παρουσιάζει ἐπίσης τό μεγάλο πλεονέκτημα ὅτι πηγαίνει σέ ὅλες τίς ἡλικίες καί ἐμφανίζει κομψότατα τά καλοκαιρινά ἀνσάμπλ.

Ἐκτός ἀπό τά ἄσπρα ἐμπριμέ «ντέ-πιές», συνηθίζονται πολύ καί τά ἐμπριμέ μέ λουλούδια ἡ «πουά» σέ διάφορα χρώματα.

Γενικά, ἡ μόδα τῶν ἐμπριμέ «ντέ-πιές», ἔχει σήμερα γενικευτῆ.

Ὁλομέταξα ὑφάσματα ἐμπριμέ, κοτονάντ καί ρεγιόν, σέ κάθε εἶδους στάμπα, γίνονται καλοκαιρινά «ντέ-πιές» καί φοριοῦνται σάν ντεκολτέ φορέματα στή μεγάλη ζέστη καί σάν ντυμένα ἀνσάμπλ, μέ τό ζακεττάκι, σέ στύλ μπολερό, μακρύ καί ριχτό.

Τό ντεκολτέ τοῦ φορέματος, ὅπως βλέπετε στό μοντέλο τοῦ Ντιόρ, πού σᾶς δίνουμε, εἶναι μεγάλο, τετράγωνο καί ἀφίνει νά φαίνεται ἕνα μεγάλο πλαστρόν, μέσα ἀπό τό ἄνοιγμα τοῦ ξεχειλωτοῦ γιακᾶ τῆς βέστας.

Τά πλαστρόν αὐτά, πού λέγονται «Σαστέ» εἶναι φέτος πολύ τῆς μόδας, τόσο στά φορέματα, ὅσο καί στά «ντέ-πιές».

Προβλέπεται δέ πῶς τό χειμῶνα θά φορεθοῦν πολύ οἱ «σαστέ» ἀπό μουσελίνες σουρωτές, δαντέλλες καί διάφορα κεντήματα σέ ἀνοιχτούς χρωματισμούς, πού δίνουν μιά χαρούμενη νότα, κοκκεταρίας, στό βαθύχρωμο χειμωνιάτικο ντύσιμο.

Τά «ντέ-πιές» σέ στύλ «Τραπέζ» ἐξακολουθοῦν νά εἶναι πολύ τῆς μόδας καί δίνουν ἕνα ἄνετο φάρδος, στό ἄνοιγμα κάτω, τῆς φούστας, χωρίς ὑπερβολές καί «γκωντέ», πού δέ συνηθίζονται καθόλου.

Ἐπίσης, τά κοντόμεσα θεωροῦνται πολύ τῆς μόδας καί ἡ ἐπικράτησί τους φαίνεται βέβαιη, ὄχι μόνο γιά τό ντύ-

σιμο τοῦ τέλους τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ νέα ἐποχή.

Τὰ περισσότερα χειμωνιάτικα μοντέλα π.χ., εἶναι σχεδιασμένα στὴ νέα αὐτὴ γραμμή, καὶ οἱ μεγάλες Παρισινὲς ράφτρες τὰ εὐνοοῦν ὑπερβολικά, κυρίως γιατί μεταβάλλουν τὴ γραμμὴ τοῦ γυναικείου σώματος καὶ προσθέτουν νεανικότητα στὴ σιλουέττα.

Τὸ μειονέκτημα τῆς κοντόμεσης γραμμῆς εἶναι πὼς πηγαίνει μόνο σὲ σώματα βεργολυγερὰ καὶ πὼς οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν μικρὸ στῆθος, δὲ μποροῦν νὰ τὴ φορέσουν.

Ἕνα ψηλὸ λεπτὸ σῶμα δείχνει ἀκόμη ψηλότερο μὲ τὸ καινούργιο στὺλ τῆς κοντόμεσης σιλουέττας.

Ἡ παχουλή, ὅμως, γυναῖκα, ποὺ θὰ ἐπιχειρήση νὰ φορέση κοντόμεσο, εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Ἡ μόδα μεταβάλλει τὰ πάντα τώρα τὸ καλοκαῖρι. Τὰ θέλει ὅλα πιὸ ἁπλᾶ, πιὸ ἀνάλαφρα, πιὸ δροσερά.

Ἔτσι καὶ γιὰ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, τὸ νυχτερινὸ ντύσιμο ἔχει ἀλλάξει.

Οἱ γυναῖκες ποὺ συνηθίζουν νὰ φοροῦν πυζάμες, πρέπει νὰ κοντήνουν τὰ παντελόνια καὶ νὰ τὰ φτάσουν ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας. Ὅσο γιὰ τὰ σακκάκια τῆς πυζάμας, ἔχουν γραμμὴ «Τραπέζ». Ἡ μοντερνοποίησι αὐτὴ τοῦ στύλ, δὲν ἀφίνει τὸ σακκάκι τῆς πυζάμας νὰ κολλάη στὸ σῶμα καὶ νὰ ζεσταίνη καὶ δίνει χάρι καὶ νεανικότητα στὴ σιλουέττα.

Τὰ ὑφάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται οἱ πυζάμες τῆς μόδας, εἶναι οἱ ἐμπριμὲ ποπλίνες καὶ οἱ βατίστες, ποὺ εἶναι δροσερὲς τώρα τὸ καλοκαίρι.

Ὅσο γιὰ τὰ νυχτικά, χωρίζονται σὲ κοντά, τὰ «Μπέμπυ ντὸλ» καὶ σὲ μακρυά.

Τὰ πρῶτα, γίνονται ἁπλούστατα, σὲ τῦπο ριχτῆς πουκαμίσας καὶ συμπληρώνονται μὲ κοντὸ σουρωτὸ παντελονάκι ἀσορτί.

Τὰ μακρυὰ νυχτικὰ πάλι ἀκολουθοῦν τὴ μόδα τῆς κοντόμεσης γραμμῆς καὶ παίρνουν μιὰ πολὺ ρομαντικὴ νότα. Ὅπως βλέπετε στὸ σχετικὸ μοντέλο μας, ἡ φούστα τοῦ μοντέρνου αὐτοῦ νυχτικοῦ ἔχει ὅλη τὴν ἁπλοχωριὰ τοῦ φάρδους, δίχως «γκωντὲ» φυσικὰ καὶ κρατιέται ἀνοιχτή, στὸ κάτω μέρος, μ' ἕνα φαρδὺ σουρωτὸ βολάν.

Ἡ τάλλια τοῦ νυχτικοῦ ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ σουρώνει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος μὲ μιὰ περαστὴ κορδέλλα-ζώνη, ποὺ δένει ἐμπρὸς καὶ ἀφίνει νὰ πέφτουν μακρειὲς ἄκρες ἀπάνω στὴ φούστα.

Γιὰ νὰ μὴ στενοχωρῆ, κατὰ τὸν ὕπνο, τὸ σφίξιμο αὐτὸ τῆς μέσης, λύνεται ἡ ζώνη καὶ ξεσουρώνει τὸ νυχτικό, πρᾶγμα ποὺ δίνει ἄνεσι καὶ δὲ σφίγγει πουθενὰ τὸ σῶμα.

Τὰ βαμβακερὰ βουαλάζ καὶ τὰ λεπτὰ νάϋλον ὑφάσματα, καθὼς καὶ οἱ ἐμπριμὲ βατίστες εἶναι τὰ ὑφάσματα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ καλοκαιρινὰ νυχτικὰ τῆς μόδας 1958.

ΛΙΛΙΑΝ

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας εἶναι τὰ ψαθωτὰ κοσμήματα ἀπὸ μέταλλο. Δηλαδή, τὸ μέταλλο εἶναι μὲ τέτοιο τρόπο κατεργασμένο, ὥστε ν' ἀπομιμῆται τὴν ψάθα ἢ ἄλλα πλεξίματα, ὅπως τὴν κάλτσα.

Αὐτὸ τὸν τῦπο τῶν κοσμημάτων θὰ τὸν δοῦμε ἰδίως σὲ βραχιόλια, ἀλλοτε μαλακὰ καὶ ἄλλοτε σκληρά. Τὰ σχήματά τους ποικίλλουν κι' εἶναι σὰν λουρίδες ἢ πολὺ πιὸ πλατύ.

Πολὺ συχνὰ συνδυάζουν στὸ δέσιμο τους καὶ κρυστάλλινες πέτρες, ποὺ σχηματίζουν διάφορα μοτίβα, πάνω στὸ ψαθωτὸ φόντο.

Ἄλλη ἰδιοτροπία τῆς μόδας στὰ μεταλλινα κοσμήματα εἶναι ὁ συνδυασμὸς μὲ πέρλες.

Τὸ μέταλλο σχηματίζει μιὰ στριφτὴ ἁλυσίδα κι' ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς

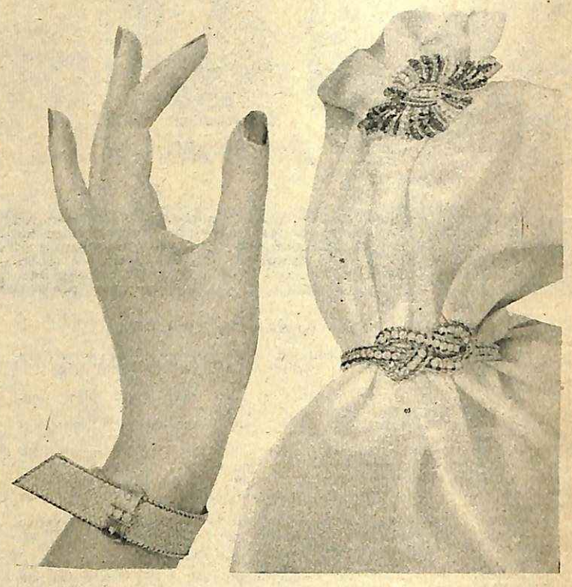

Ἀριστερά: Ψαθωτὸ βραχιόλι ἀπὸ μέταλλο. **Δεξιά:** Ζώνη καὶ «κλὶπ» ἀπὸ πλεχτὸ μέταλλο καὶ πετράδια χρωματιστά.

ἀπὸ τέτοιες ἁλυσίδες μπαίνει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πέτρες. Μὲ τέτοια βασι σχηματίζονται ποικίλα σχέδια κι' ἔχουμε π.χ. καρφίτσες, γιὰ νὰ στολίζουν τὸ κορσὰζ μιᾶς ἀμπιγιὲ τουαλέττας. Ἔχουμε, ἐπίσης, ἁπλᾶ «κλίπς», γιὰ νὰ συμπληρώνουν ἕνα κλασσικὸ σεμιζιὲ ἢ ἕνα ἀμπιγιὲ ταγιέρ.

Τὸ ἴδιο «κλὶπς» στερεώνει ἕνα ντραπάρισμα τῆς ζώνης.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας τὰ κολλιὲ ἀπὸ μικρὲς καὶ μεγάλες πέρλες. Δὲν εἶναι περασμένες ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ σχηματίζουν μπροστὰ διάφορα μοτίβα μὲ μεγάλες πέρλες καὶ ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὰ πίσω, τὰ μοτίβα γίνονται μὲ μικρές.

Ἐπὶ πλέον, μπροστὰ σχηματίζεται κι' ἕνα εἶδος παντατὶφ ἀπὸ ἀκόμη μεγαλύτερες πέρλες.

Ἕνα τέτοιο κολλιέ, καθὼς καταλαβαίνετε, φοριέται μὲ βραδυνὴ ντεκολτὲ τουαλέττα καὶ τῆς δίνει μιὰ ἰδιαίτερη πολυτελὴ ἐμφάνισι.

Περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι γιὰ συμπλήρωμα ἔχουμε καὶ τὰ σχετικὰ σκουλαρίκια.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι παρουσιάζει μαζὶ μὲ τὰ ψάθινα καὶ καπέλλα ἀπὸ ὑφασμα. Ἡ νέα αὐτὴ μόδα ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία. Γιατὶ αὐτὰ τὰ καπελλάκια, σὲ σκερτσόζικα σχήματα, συμπληρώνουν τὰ ἀνάλαφρα φορέματα.

Οἱ σταμπάτες κοτονάντ ἔχουν ἐδῶ τὸ λόγο. Μὲ αὐτὲς κάνομε καπελλάκια, ἄλλοτε χωστά, ποὺ θυμίζουν κάσκες ἢ «νινὶς» κι' ἄλλοτε μὲ μικρὰ μπὸρ σηκωτὰ στὸν τῦπο τῶν μπρετόν.

Αὐτὰ τὰ καπέλλα ἀπὸ σταμπάτες κοτονάντ προορίζονται γιὰ τὶς πρωϊνὲς ἐξόδους καὶ γενικὰ γιὰ καθημερινὴ χρῆσι.

Γιὰ πιὸ ἀμπιγιὲ καπέλλα χρησιμοποιοῦ

1) Εἶδος τουρμπὰν ἀπὸ ριγὲ καὶ μονόχρωμο μεταξωτό. 2) Καπέλλο-κάκα ἀπὸ σταμπάτη κοτονάντ.

1) Βατιστένιο φορεματάκι μὲ πουὰ καὶ ἰδιόρρυθμο ἀμπιεσμάν. 2) Παιδικὸ φόρεμα ἀπὸ καντριγιὲ ζεφύρι μὲ ἴσιο νωμίτη καὶ μία πάτ στὸ πλάϊ. 3) Λινὸ φορεματάκι μονόχρωμο, γαρνιρισμένο μὲ λευκὸ γιακᾶ καὶ ζώνη. 4) Φόρεμα ἀπὸ λευκὴ ποπλίνα μὲ κόκκινα πουά, ὅλο πλισσεδωτό. 5) Καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ ρατίν. 6) Ἐπανωφόρι ραγκλὰν, ποὺ γίνεται ἀπὸ ἀνοικτόχρωμο λαινάζ.

με μεταξωτὰ ὑφάσματα, σταμπάτα ἢ μονόχρωμα.

Ὅλοι οἱ συνδυασμοὶ χρωμάτων ἐπιτρέπονται καὶ ὅλα τὰ σχέδια ὑφασμάτων, ἀκόμη καὶ τὰ ριγωτά.

Τὰ σχήματα τῶν καπέλλων ποικίλλουν, ἀλλὰ πλεονάζουν τὰ μικρὰ κλός, τὰ μπουὲ καὶ τὰ τουρμπάν.

Βέβαια, δὲ θὰ παραλείψωμε ποτὲ νὰ συνδυάζωμε τὸ καπέλλο μὲ τὸ φόρεμα ἢ μὲ κάποιο ἄλλο ἀξεσουὰρ τῆς ὅλης ἐμφανίσεως.

Δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ ὁμοιομορφία ἰδίως γιὰ τὰ πρωϊνά.

Τὸ καπελλάκι δηλαδὴ γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος ἔστω καὶ ἂν εἶναι ριγὲ ἢ σκωτσέζικο.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

Ἡ μόδα τῆς χρησιμοποιήσεως ὑφάσματος γιὰ καπέλλα ἐπεκτείνεται καὶ στὶς τσάντες.

Οἱ σταμπάτες κοτονάντ εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται, γιὰ ν' ἀποκτήσωμε μιὰ πρακτικὴ ἄνετη πρωϊνὴ τσάντα.

Τὴ συνδυάζομε συνήθως μ' ἕνα μονόχρωμο φόρεμα ποὺ νάχη κάποια ἀπὸ τὶς ἀποχρώσεις τῆς τσάντας.

Αὐτὲς οἱ πρωϊνὲς τσάντες γίνονται σὲ μεγάλα σχήματα στὸν τῦπο ταγαριοῦ ἢ σακκούλας μὲ στρογγυλὰ κοκκάλινα ἢ ξύλινα κρεμάσματα. Ἄλλοτε πάλι παίρνουν τὴ φόρμα συνηθισμένης τσάντας μὲ καπάκι ἢ μὲ φερμουάρ.

Ἕνα πρωτότυπο σχέδιο εἶναι ἡ τσάντα ποὺ κλείνει μὲ φερμουὰρ κι' ἔχει σκληρὴ τὴν κάτω βάσι, σὰν βαλίτσα. Ἀπ' ἔξω, στὸ ἕνα πλαῒ ἔχει δύο μικρὲς θῆκες, ποὺ κλείνουν μὲ καπάκια.

Στὶς ἀμπιγιὲ τσάντες θὰ παίξη ἐπίσης ρόλο τὸ ὕφασμα. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ὅπως στὰ καπέλλα, θὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ γι' αὐτὲς μεταξωτὰ ὑφάσματα, μονόχρωμα ἢ σταμπάτα μὲ βαθύχρωμα φόντα.

Μὲ ὅλα αὐτά, μὴ νομίζετε ὅτι παραμερίζονται οἱ δερμάτινες τσάντες. Κρατᾶνε σταθερὰ τὴ θέσι τους σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ κομψότερα ἀξεσουάρ.

Τὰ δέρματα, ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ καθημερινὴ χρῆσι ἔχουν τὸ φυσικὸ χρῶμα τους.

Γι' ἀπογεύματα, χρησιμοποιοῦμε κόκκινο τελατίνι, μπόξ σὲ διάφορα χρώματα καὶ ἄσπρο.

Συνδυάζομε μὲ τὴν τσάντα καὶ κάτι ἄλλο: τὰ παπούτσια, τὴ ζώνη ἢ τὰ γάντια.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Εἴτε πρόκειται γιὰ κλασσικὴ γόβα εἴτε γιὰ ἀνοιχτὸ παποῦτσι μὲ μπαρέτα θὰ δοῦμε νὰ χρησιμοποιοῦνται δυὸ χρώματα.

Στὰ παπούτσια μὲ μπαρέτα τὸ βαθύτερο χρῶμα μπαίνει στὸ ποντίνι καὶ πτὸ τακοῦνι.

Δὲ μποροῦμε, ὅμως, νὰ ποῦμε ὅτι δὲ φοριοῦνται καὶ τὰ μονόχρωμα παπούτσια. Ἀλλὰ τότε ἡ μονοτονία κόβεται μὲ γαρνιρίσματα ἀπὸ διάφορες ρυμπίτσες, ποὺ μπαίνουν στὰ ποντίνια καὶ πίσω στὶς φτέρνες.

Τὸ χρῶμα τῆς φετεινῆς σαιζὸν εἶναι τὸ γκρὶ-πέρλ σὲ σουέντ ἢ σεβρώ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὅσο προχωρεῖ τὸ καλοκαῖρι τόσο μᾶς προσφέρει ἡ μόδα καινούργιες ἰδέες γιὰ τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν.

Σᾶς προσφέρουμε σήμερα τρία κομψὰ μοντέλα φανταζί, καὶ τὰ τρία ἀπὸ βατίστα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀπὸ βατίστα, ποὺ ἔχει χρωματιστὸ φόντο σὲ ἀνοιχτὴ ἀπόχρωσι κι' ἔχει σκόρπια λευκὰ πουά. Ἕνα στρογγυλὸ ἀμπιεσμὰν στὴν πλάτη φτάνει ὡς μπροστά, μὲ δυὸ μῦτες στὰ πλάγια. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς μῦτες ἔχουμε ἀπὸ μιὰ κουφόπιεττα καὶ τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται στὴν πλάτη, κάτω ἀπὸ τὸ στρογγύλεμα τοῦ ἀμπιεσμάν.

Οἱ κουφόπιετες εἶναι πιασμένες στὴ μέση τῆς πλάτης μὲ μιὰ στενὴ ζώνη ποὺ καταλήγει στὰ πλάγια σὲ δυὸ φιογκάκια. Αὐτὰ συγκρατοῦν καὶ τὶς μπροστινὲς κουφόπιεττες. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω οἱ πιέττες ἀνοίγουν ἐλεύθερες καὶ δίνουν στὴ φούστα τὸ φάρδος ποὺ τῆς χρειάζεται.

Κοντὰ μανικάκια στὸν τῦπο φουσκίτσας κι' ἕνα λευκὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι συμπληρώνει τὸ φόρεμα.

Τὸ δεύτερο παιδικὸ φόρεμα εἶναι ἐπίσης ἀπὸ βατίστα καντριγιέ. Τὸ φόντο εἶναι λευκὸ καὶ οἱ διασταυρούμενες ραβδώσεις εἶναι χρωματιστές.

Ἔχομε κι' ἐδῶ ἕνα ἀμπιεσμάν, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ σχηματίζει κοντὰ μανίκια, ποὺ καταλήγουν σὲ φάσα.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμάν, τὸ μπουστάκι σχηματίζει σουρίτσες, ἐνῶ μιὰ κάθετη πάτ, σὰν συνέχεια τοῦ ἀμπιεσμάν, τὸ στολίζει καὶ συγχρόνως χρησιμεύει γιὰ τὸ κούμπωμα.

Ἡ φούστα τοῦ παιδικοῦ φορέματος εἶναι κι' αὐτὴ φαρδειά, σχηματίζοντας τριγύρω σοῦρες.

Τὸ φόρεμα συμπληρώνεται μὲ μιὰ μάλλον φαρδειὰ ζώνη, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ δένει πίσω ἕνα φιόγκο κι' ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ λευκὸ γιακαδάκι.

Στὸ τρίτο μοντέλο ἡ βατίστα τοῦ φορέματος εἶναι ἁπαλὴ ρὸζ μὲ σκόρπια

χρωματιστὰ πουά.

Εἶναι ὅλο πλισσεδωτὸ καὶ τὸ μπουστάκι καὶ ἡ φούστα, μὲ πλαγιαστὲς πιέτες καὶ μιὰ κουφωτὴ στὴ μέση. Στὴν πλάτη, ὡστόσο, μόνο ἡ φούστα ἔχει πιέτες, ἐνῶ τὸ μπουστάκι εἶναι σκέτο.

Μιὰ φαρδειὰ ζώνη κορσελὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα στολίζει τὸ μπροστινὸ μόνο μέρος, ἐνῶ στὴν πλάτη φούστα καὶ μπουστάκι ἑνώνονται χωρὶς ζώνη.

Κοντὰ μανίκια μὲ λευκὰ ρεβὲρ κι' ἕνα λευκὸ γιακαδάκι συμπληρώνουν τὸ φόρεμα.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Ὁ τῦπος σεμιζιὲ εἶναι πολὺ τῆς μόδας γιὰ μεγαλύτερες κοπέλλες.

Γι' αὐτὰ χρησιμοποιοῦμε πολὺ τὰ ριγὲ ζεφύρια καθὼς καὶ τὶς μονόχρωμες ποπλίνες.

Πολὺ συχνὰ οἱ κοὺπ σεμιζιὲ παρουσιάζουν τὸ κούμπωμα τοῦ φορέματος σὲ ὅλο τὸ μῆκος του, ἀπὸ τὸ κορσὰζ ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας.

Τὰ κουμπιὰ εἶναι φιλντισένια ἢ κοκκάλινα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ τὸ κούμπωμα εἶναι κρυφό.

Σᾶς δείχνομε ἕνα τέτοιο μοντέλο ἀπὸ μονόχρωμη ποπλίνα.

Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορσὰζ σχηματίζει ἕνα εὐθύγραμμο νωμίτη μπροστὰ καὶ πίσω. Συνεχίζεται καὶ σχηματίζει τὰ κοντὰ μανίκια.

Τὸ φόρεμα κάτω ἀπὸ τὸν νωμίτη ἔχει κουφωτὲς πιέττες, πιασμένες στὴ μέση καὶ πιὸ κάτω ἐλεύθερες, ὥστε νὰ εἶναι ἄνετη ἡ φούστα.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μυτερὸ καὶ στολίζεται μὲ λευκὸ γιακᾶ καὶ ρεβέρ. Λευκὸ στόλισμα ἐπίσης βλέπομε στὰ μανίκια καὶ στὴ μέση μὲ τὴ ζώνη.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας πάντα ὁ τόσο πρακτικὸς συνδυασμὸς φούστας καὶ μπλούζας, ὄχι μόνο γιὰ καθημερινὸ ντύσιμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ πιὸ λουσάτο. Γιὰ τὴν καθημερινὴ χρῆσι, ἡ μόδα προτιμάει τὶς φαρδιὲς φοῦστες κλὸς ἢ μὲ πιέττες. Γιὰ ἀμπιγιὲ ὅμως σόνολα, ἡ φούστα εἶναι εὐθύγραμμη.

Οἱ μπλοῦζες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φανταζὶ γιὰ καθημερινὴ χρῆσι: ἀπὸ ζεφύρι, ποπλίνα, τσελόϊ.

Οἱ ἀμπιγιὲ μπλοῦζες εἶναι μεταξωτὲς καὶ φοριοῦνται κάποτε πάνω ἀπὸ τὴ φούστα. Ἔχουν στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ πολὺ κοντὰ μανίκια ραγκλὰν ἢ κιμονό.

Οἱ φοῦστες, ποὺ συνοδεύουν τὶς ἀμπιγιὲ μπλοῦζες, εἶναι πάντα σκοῦρες καὶ μονόχρωμες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Βέστα ραγκλὰν μὲ φάσα στὸ κούμπωμα. 2) Βέστα-μπολερὸ μὲ μανικοκόλλητσι καὶ 3 τσέπες. 3) Φούστα μονόχρωμη καὶ μπλούζα πικὼ. 4) Ριγὲ μπλούζα μὲ φαρδειὰ ζώνη καὶ φούστα κλός. 5) Ἀμπιγιὲ μεταξωτὴ μπλούζα καὶ μαύρη φούστα.

Η Κόρη Του ΑΡΧΙΑΤΣΙΓΓΑΝΟΥ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι τσιγγάνοι είχαν στήσει τὰ τσαντήρια τους στὴν ὄχθη τοῦ Δούναβι, κοντὰ στὸ Ρουσιούκ. Ἐγὼ ἔμενα τότε ἀντίκρυ, στὸ Τζιούρτζοβο. Περνοῦσα κάθε βράδυ τὸ ποτάμι κι' ἔπαιρνα τὸν καφέ μου στὸ μικρὸ ἀναπολίτικο καφενεῖο τοῦ 'Αχμέτ.

"Ενα βράδυ, ἀφοῦ φλυάρησα μὲ τὸν καφετζῆ, βγῆκα νὰ κάνω ἕνα περίπατο στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Κάθησα σὲ λίγο νὰ ξεκουραστῶ, κοντὰ στὴν ὄχθη. Τί βαθειὰ σιωπή! Θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωντανὴ ἐκεῖ γύρω...

"Εξαφνα, ἄκουσα νὰ τρίζουνε τὰ χαμόκλαδα, πίσω μου, σὰν νὰ περνοῦσε κάποιος κρυφὰ καὶ μὲ προφύλαξι. Ποιὸς νάταν ἄραγε; Κανένας κλέφτης;...

Μ' ἕνα γαργὸ πήδημα, βρέθηκε μπροστά μου ἕνα ὅμορφο καὶ πρόσχαρο κορίτσι. 'Απ' τὸ ζωηρόχρωμο φόρεμά της κι' ἀπ' τὰ φλουριὰ ποὺ εἶχε γύρω στὸ λαιμό της, κατάλαβα πὼς ἦταν τσιγγάνα.

— Φοβήθηκες; μὲ ρώτησε κυττάζοντάς με μὲ τὰ γλυκὰ μαῦρα μάτια της. Δός μου τὸ χέρι σου. Θὰ σοῦ πῶ τὴ μοῖρα σου...

Καί, δίχως νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί μου, κάθησε δίπλα μου, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀγριοκαρυδιά.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησα.

— Ντάρμα...

— Καὶ πῶς γυρίζεις μονάχη σου στὴν ἐρημιά, τέτοια ὥρα; Δὲ φοβᾶσαι; Δὲν κρυώνεις;

— Νὰ κρυώσω;... Μὰ εἶναι τόσο ὅμορφα ἐδῶ! Φαίνεται πὼς θᾶναι κρύα ἡ καρδιά σου... "Οσο γιὰ τὴ μοναξιά, μάθε πὼς ἡ Ντάρμα δὲ φοβήθηκε ποτὲ κανένα, οὔτε τὸ Ζίρμα...

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; Κανένας ἀρχιληστής;

—"Οχι. Εἶν' ὁ ἀρραδωνιαστικός μου. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπάω. Μὲ κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, σὰν νἄβλεπε νὰ μαντέψη κάτι.

— Γιατί ἔρχεσαι κάθε βράδυ στὸ Ρουσιούκ; μοῦ εἶπε. Ποιὸν ἀγαπᾶς; Δὲ σὲ εἶδα ποτὲ ν' ἀνταμώνῃς μὲ γυναίκα.

Τὰ λόγια της μ' ἔκαναν νὰ παραξενευτῶ. Πῶς μ' ἤξερε αὐτὴ ἡ ὄμορφη τσιγγάνα;

— Περνάω κάθε βράδυ ἀπ' τὸ καφενεῖο τοῦ 'Αχμὲτ καὶ σὲ βλέπω νὰ μιλᾶς μαζί του, μοῦ ἐξήγησε. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴ μοῖρα σου;

— Εἶν' ἀργὰ πιά, Ντάρμα... Μοῦ τὴν ἔχουν πῆ κι' ὅλας τὰ μάτια σου!

Κι' ἔκανα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω. Μὰ γλύστρησε σὰν φείδι ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

★

'Απὸ κεῖνο τὸ βράδυ, ἔπαψα πιὰ νὰ κάθωμαι στὸ καφενεῖο τοῦ 'Αχμέτ. Πήγαινα κι' εὔρισκα τὴ Ντάρμα, κάτω ἀπ' τὴν ἀγριοκαρυδιά.

"Ηταν ἡ κόρη τοῦ ἀρχιατσίγγανου. Μοῦ διηγιόταν, ὁλόχαρη, τὶ εἶχε κάνει ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μοῦδειχνε τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε μαζέψει.

— Θὰ πάρω γιοριτάνια καὶ βραχιόλια, γιὰ νὰ γίνω πιὸ ὅμορφη! μοῦλεγε γελῶντας.

— Γιὰ ποιόν, Ντάρμα; τὴ ρωτοῦσα, σὰν νὰ μὴν ἤξερα τάχα.

— Γιὰ κάποιον, μοῦ ἀπαντοῦσε πονηρά.

"Υστερα μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μοῦ ψιθύριζε μὲ μισόσβυστη φωνή:

— Μ' ἀρέσεις... Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς καὶ σύ... Θὰ μ' ἀγαπήσῃς!

— Νὰ σ' ἀγαπήσω; Μὰ δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς μιὰ βασίλισσα... Εἶσαι ὅμορφη σὰν βασίλισσα, Ντάρμα!

Καὶ τὴ φιλοῦσα φλογερὰ στὸ στόμα.

—'Αλλοίμονό σου ἂν σὲ δῶ μ' ἄλλη γυναῖκα!... μὲ φοβέριζε ἐκείνη.

"Ενα βράδυ ὅμως; δὲν ἦρθε στὸ ραντεβού μας. 'Ο νοῦς μου πῆγε ἀμέσως στὸ Ζίρμα. Τὸν εἶχα συναντήσει πολλὲς φορὲς στοὺς δρόμους τοῦ Ρουσιοὺκ νὰ πουλάῃ χάλκινα γουδιὰ καὶ μύλους.

"Ηταν ἕνας μελαψὸς τσιγγάνος, μὲ ἄγρια καὶ σκληρὰ μάτια καὶ μὲ βλογιοκομένο πρόσωπο. Μὲ λοξοκύτταζε κάθε φορὰ μὲ μῖσος, σὰν νὰ μοὔλεγε:

«Φυλάξου! Δὲν παίζουνε μὲ τὸ Ζίρμα!»

Γιατί δὲν εἶχε ἔρθει λοιπὸν ἡ Ντάρμα; Μήπως εἶχε καμμιὰ ἱστορία μαζί του;...

Ξαφνικά, ἕνα χέρι μὲ τράβηξε ἀπ' τὸν ὦμο καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Φύγε γρήγορα! Τὸ θέλει ἡ Ντάρμα!...

Γύρισα ἀπότομα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα μιὰ τσιγγάνα νὰ χάνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ 'Αϊσά, μιὰ φίλη τῆς ἀγαπημένης μου...

Πρὶν προφτάσω ὅμως νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν ἔκπληξί μου, μὲ περικύκλωσαν τέσσερις τσιγγάνοι, μὲ τὰ στιλέτα τους στὸ χέρι, καὶ μὲ δέσανε σφιχτὰ μὲ σκοινιά... "Υστερα ἕνοιωσα ἕνα πόνο στὸ κεφάλι κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου...

"Οταν συνῆλθα, βρισκόμουν μπροστὰ στὸν ἀρχιατσίγγανο, τὸν πατέρα τῆς Ντάρμας. Δίπλα του στεκόταν ὁ Ζίρμα καὶ μὲ κύτταζε μὲ μῖσος.

"Ερριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου, μήπως τυχὸν ἰδῶ τὴν ἀγαπημένη μου. 'Ο πατέρας της τὸ κατάλαβε καὶ μοῦ εἶπε:

—"Αδικα τὴ γυρεύεις... Δὲ θὰ τὴν ξαναδῆς πιά! Τὴν ἀχτικα ἀπ' τὴ θέσι μου. Μὰ δυὸ χέρια σιδερένια μὲ κράτησαν ἀκίνητο.

— Εἶναι δικός σου, Ζίρμα! φώναξε ὁ ἀρχιατσίγγανος. Κάνε τον ὅ,τι θέλεις.

"Εσκυψε ὕστερα τὸ κεφάλι του κι' ἔφυγε. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τὰ μάτια του βουρκωμένα. Μὰ ὁ νόμος τῆς φυλῆς τους ἦταν σκληρὸς καὶ δὲ χωροῦσε πιὰ καμμιὰ συμπόνια. 'Εγώ, ἕνας ἄπιστος, εἶχα ἀγαπήσει μιὰ τσιγγάνα...

'Ο Ζίρμα κι' οἱ φίλοι του μὲ πέταξαν μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ τσαντῆρι, δεμένο χειροπόδαρα.

'Η νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ ἄγρια. Φυσοῦσε ἕνας λυσσασμένος βοριᾶς.

Καταλάβαινα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένω βοήθεια ἀπὸ κανένα. 'Ο Ζίρμα θὰ μοῦ κάρφωνε τὸ μαχαῖρι του στὴν καρδιά μου!...

"Ακουσα σὲ λίγο ἤχους ἀπὸ βιολιὰ καὶ ντέφια. Οἱ τσιγγάνοι γλεντοῦσαν μὲ τὸ Ζίρμα. Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀργά, μ' ἀγωνία.

Τί ὥρα ἦταν ἄραγε; Μεσάνυχτα;... Οἱ φρουροί μου ἀπ' ἔξω θὰ κοιμόνταν, σίγουρα...

Ξαφνικά, ἄκουσα νὰ σκίζεται μ' ἕνα μαχαῖρι τὸ ὕφασμα τοῦ τσαντηριοῦ. Κι' ἔνοιωσα τὴ Ντάρμα νὰ μ' ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ μὲ φιλάῃ στὸ πρόσωπο, σὰν τρελλή, κλαίγοντας μὲ πνιγμένους λυγμούς. "Υστερα ἔκοψε γρήγορα τὰ δεσμά μου καὶ μοῦδωσε τὸ μαχαῖρι της.

— Φεῦγα, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου! μοῦ εἶπε. Μὰ ἐγὼ τὴν ἔσφιξα στὸ στῆθος μου:

— Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα, πρόσθεσε. Δὲν ἀγγίζει κανεὶς τὴν κόρη τοῦ ἀρχιατσίγγανου! 'Εσὺ πρέπει νὰ σώσῃς τὴ ζωή σου... Νά, πάρε κι' αὐτὸ τὸ φυλαχτό, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι! Μὲ τράβηξε ἀπ' τὸ χέρι, ὡς τὸ ποτάμι. Μιὰ βάρκα ἦταν δεμένη στὴν ὄχθη.

— Μὴ μὲ ξεχάσῃς! μοῦ φώναξε μ' ἕνα λυγμὸ ἡ ἀγαπημένη μου. Αὐτὴ εἶν' ἡ μοῖρα μου! Δὲ μπορῶ ν' ἀγαπήσω ὅποιον θέλω...

Τὰ τελευταῖα λόγια της χάθηκαν μέσα στὴ βοὴ τοῦ ἀνέμου. Εἶχε γίνει κι' ὅλας ἄφαντη ἀνάμεσα στὰ τσαντήρια, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν πάντα τὰ ντέφια, καὶ τὰ βιολιά...

Πέρασα τὸ ποτάμι μὲ ματωμένη τὴν καρδιὰ κι' ἔφτασα στὸ Τζιούρτζοβο τὴν ὥρα πιὰ ποὺ ξημέρωνε καὶ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες γιὰ τὸν ὄρθρο...

'Απ' τὴν ἡμέρα κείνη, δὲν ξαναπάτησα στὸ καφενεῖο τοῦ 'Αχμέτ. Μὰ ἔφερα πάντα κρεμασμένο στὸ στῆθος μου τὸ φυλαχτὸ τῆς Ντάρμας...

Φ. ΜΑΡΤΙΝΙ

Ξαφνικά, ἄκουσα νὰ σκίζεται μ' ἕνα μαχαίρι τὸ ὕφασμα τοῦ τσαντηριοῦ...

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕ'ΙΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Ὁ ματωμένος μονόφθαλμος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Τούρλεϋ εἶναι ἕνας περίεργος τύπος, φανατικός, ἐκκεντρικὸς καὶ μισάνθρωπος. Τώρα ἔχει ἐρωτευθῆ τὴν Κάρολυν, καὶ γι' αὐτὸ ἰδίως θέλει νὰ στείλῃ τὸ Χάρντιν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Τοῦ κάνει πόλεμο νεύρων, γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ. Τηλεφωνεῖ δὲ στὴν Κάρολυν, μέσα στὴ νύχτα, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἀμέσως μόλις τὸν χρειαστῆ. "Υστερα ἀπειλεῖ τὸ Χάρντιν, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ μὴν ξαναπλησιάσῃ τὴν Κάρολυν. 'Ο Χάρντιν συμβουλεύεται τὸ φίλο του Ρομάνο πῶς θὰ μπορέσῃ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν προκατειλημμένο καὶ ἀνισόρροπο αὐτὸ ἀστυνομικὸ ποὺ τὸν ἐχθρεύεται, ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ πῶς εἶναι ἀδύνατο, ἐφόσον δὲν ἔχει νὰ καταγγείλῃ συγκεκριμένα στοιχεῖα ἐναντίον του. "Αν τὰ βάλῃ μαζί του, θὰ βγῆ ζημιωμένος, καθὼς κι' ἡ Κάρολυν. 'Ενῶ φεύγει ὁ Μπάρτ ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ρομάνο, τὸν συναντάει ὁ καθηγητὴς Τάρα καὶ τοῦ φωνάζει πὼς ἔχει νὰ τοῦ πῆ κάτι σπουδαῖο γιὰ τὴ Λουΐζα. 'Ο Χάρντιν ὅμως ἔχει ξεκινήσει στὸ μεταξὺ μ' ἕνα ταξί. Κι' ὥσπου νὰ πηδήσῃ ἔξω καὶ ν' ἀναζητήσῃ τὸν Τάρα, αὐτὸς ἔχει χαθῆ μέσα στὸν κόσμο. 'Ο Χάρντιν βρίσκει τὴ διεύθυνσί του καὶ πληροφορεῖται ἀπ' τὴ σπιτονοικοκυρά του πὼς μπορεῖ ἴσως νὰ τὸν συναντήσῃ λίγο ἀργότερα στὰ παρασκήνια κάποιου θεάτρου. Στὸ μεταξύ, ὁ Χάρντιν πηγαίνει νὰ βρῆ τὸν Κράϋλ, στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ του. Τὸν δέχεται ἐκεῖ ἡ ἀρχισυντάκτις του Τερέζα Λύντς, ἡ ὁποία δὲ χωνεύει τὸν Κράϋλ καὶ ὑπάσχεται στὸ Μπάρτ τὴ βοήθειά της, γιὰ νὰ βρῆ στοιχεῖα ἐναντίον του. Μεταξὺ ἄλλων, τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Κράϋλ ἔδιωξε τελευταίως τὸ λογιστὴ του Κρῆτη, γιὰ κάποιον ἄγνωστο λόγο. "Υστερα ὁ Χάρντιν παρουσιάζεται στὸν Κράϋλ καὶ τοῦ προτείνει νὰ τοῦ πουλάῃ πληροφορίες γιὰ τὸ περιοδικό του.

5ον ἀπ' τὸ τί θἄχετε νὰ μοῦ προμηθέψετε. Γενικά, εἴμαστε ἀνοιχτοχέρηδες, κύριε Χάρντιν. Πολὺ ἀνοιχτοχέρηδες. 'Αλλά...

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται

'Ο Κράϋλ σταμάτησε μιὰ στιγμή. Τέντωσε πρὸς τὸ Μπάρτ τὸ γαντοφορεμένο δάχτυλό του καὶ συνέχισε:

— Ἀλλὰ θέλομε τὴν ἀλήθεια, κύριε Χάρντιν. Δὲν πουλάω σκάνδαλα στὸ περιοδικό μου. Τὴν ἀλήθεια μονάχα! Δὲ θέλω ἀόριστες φῆμες. Θέλω ἱστορίες στηριζόμενες σὲ σοβαρὰ στοιχεῖα.

»Φαντάζοντοι μερικοὶ πὼς ἡ «Γυμνὴ 'Αλήθεια» ἀπευθύνεται στὰ ταπεινὰ καὶ νοσηρὰ γοῦστα τοῦ κοινοῦ. "Οχι, καθόλου! 'Η «Γυμνὴ ἀλήθεια» εἶναι τὸ καλλίτερο περιοδικὸ τῆς 'Αμερικῆς. Γιατί; Γιατὶ λέμε τὴν ἀλήθεια! Δείχνομε στὸ μεγάλο ὄγκο τῶν ἔντιμων ἀνθρώπων πόσο ψεύτικα καὶ σάπια εἶναι τὰ εἰδωλά τους. Παρουσιάζομε τὶς διασημότητες τοῦ Μπροντγουσάϊη καὶ τοῦ Χόλλυγουντ ὅπως εἶναι πραγματικά, μ' ὅλα τους τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματα. Τοὺς ἐμφανίζομε στὸν κόσμο, ὄχι σὰν θρύλους δημιουργημένους ἀπὸ τοὺς διαφημιστικοὺς πράκτορές τους, ἀλλὰ σὰν ἀξιοθρήνητα ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας, διεφθαρμένους, ἀλκοολικούς...

»'Η «Γυμνὴ 'Αλήθεια» προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν κοινωνία, κύριε Χάρντιν!

'Ο Μπάρτ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ μάτια τοῦ Κράϋλ εἶχαν μεγαλώσει ἀκόμα περισσότερο πίσω ἀπ' τὰ ματογυάλια του, καθὼς τὸν μεθοῦσαν τὰ ἴδια του τὰ λόγια καὶ ἡ φωνή του. Τὸ κουκλίστικο πρόσωπό του εἶχε κοκκινίσει.

— Καταλαβαίνετε, κύριε Χάρντιν, συνέχισε, ὅτι τὰ θλιβερὰ αὐτὰ πρόσωπα τοῦ κόσμου τῶν θεαμάτων, ποὺ κάνουν πὼς ἀγνοοῦν τὴ «Γυμνὴ 'Αλήθεια», διευθύνουν οὐσιαστικὰ αὐτὴ τὴ χώρα καὶ τὴν κάνουν περίγελῳ ὅλου τοῦ κόσμου; Ξέρετε ὅτι οἱ πολιτικοί μας κηδεμονεύονται στὶς δημόσιες ἐμφανίσεις τους ἀπὸ ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ ἢ τοῦ Μπροντγουσάϊη; Νοιώθετε τὴ ντροπὴ μιᾶς τέτοιας καταστάσεως; Ξέρετε ὅτι ἕνα πρόσφατο πολιτικὸ συνέδριο εἶχε ὀργανωθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ βρωμιὰ τοῦ κόσμου τῶν θεαμάτων; Τὰ θηλυκὰ τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὰ ὑπερτροφικὰ στήθη, κάθησαν κοντὰ-κοντὰ μὲ τοὺς διασημότερους πολιτικοὺς μας παράγοντες, μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς κυβερνοῦνε!

»'Ο ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς «Γυμνῆς 'Αλήθειας» εἶναι νὰ στιγματίσῃ αὐτὸ τὸν ξεπεσμὸ καὶ νὰ ἐξυγιάνῃ τὴν ἐθνικὴ ζωή μας!

'Ο Χάρντιν κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν ἀνθρωπάκο ποὺ τοῦ μιλοῦσε. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι πίστευε ἀκλόνητα σ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε.

"Αν εἶχε συνεχίσει τὴν ἔκδοσι τῆς «Γυμνῆς 'Αλήθειας», παρ' ὅλες τὶς ἀμέτρητες δίκες ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν, δὲν τόκανε μόνο γιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ ἀφινε. Θεωροῦσε τὸ περιοδικό του σὰν μιὰ ἐξωτερίκευσι τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Φοβᾶμαι πὼς ἐγὼ ἀτομικὰ ἐνδιαφέρομαι περισσότερο γιὰ τὰ κέρδη ποὺ μπορῶ νὰ ἔχω, παρὰ γιὰ τοὺς εὐγενικοὺς αὐτοὺς σκοπούς, παρατήρησε ὁ Χάρντιν. Πόσα ὑπολογίζετε νὰ μοῦ πληρώνετε;

'Ο Κράϋλ ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Πόσα ζητᾶτε σεῖς, κύριε Χάρντιν; εἶπε. Δὲν εἶμαι κλέφτης, ἐγώ. "Οταν μ' ἐνδιαφερη κάτι, τὸ καλοπληρώνω. Πέστε μου τί ἔχετε νὰ μοῦ προτείνετε, καὶ θὰ κανονίσουμε τὴν ἀξία. Δὲ θέλω νὰ σᾶς καθορίσω ἕνα ξεκομμένο τιμολόγιο. "Εχετε μιὰ θέσι προνομιοῦχο καὶ μπορεῖτε νὰ μᾶς φανῆτε πολύτιμος.

»Συνήθως δίνω 200 δολλάρια γιὰ μιὰ ἄγνωστη καὶ ἀξιόλογη πληροφορία, καὶ 1.000 ἢ περισσότερα γιὰ ἕνα γραμμένο ἤδη κομμάτι, κατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. Γιὰ σᾶς ὅμως μπορῶ ν' ἀνεβῶ παραπάνω, πολὺ παραπάνω. Θὰ σᾶς δίνω μέχρι 5.000 δολλάρια, ἂν ἡ πληροφορία ἀξίζῃ!

'Ο Χάρντιν σηκώθηκε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε. Εἴμαστε σύμφωνοι κατ' ἀρχήν. Θὰ μελετήσω καλλίτερα ὁρισμένα ἐκμεταλλεύσιμα στοιχεῖα ποὺ ἔχω στὸ νοῦ μου, καὶ θὰ ξανάρθω ὕστερα νὰ σᾶς δῶ... Οἱ προτάσεις τοῦ Μπίλυ Μπήτσερ καὶ τῆς Μπέτσυ Φαίρμπανξ δὲ μοῦ πολυαρέσανε...

— Πόσα σᾶς προσφέρανε αὐτοί;

—'Ο Μπήτσερ μοῦ πρότεινε 100 δολλάρια τὴ βδομάδα, γιὰ νὰ τοῦ δίνω τηλεφωνικὰς πληροφορίες. Οἱ ὅροι τῆς μίς Φαίμπανξ ἦταν ἀκόμα χειρότεροι.

'Ο Κράϋλ φαινόταν ἔξω φρενῶν.

— Πρῶτον, ἦταν θράσος καὶ ἀναίδεια ἐκ μέρους τους νὰ σᾶς προτείνουν ὁ,τιδήποτε! δήλωσε. Εἶμαι ὁ μόνος ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τῆς «Γυμνῆς 'Αλήθειας». Καὶ θὰ φροντίσω νὰ δώσω στὴ μίς Φαίρμπανξ νὰ τὸ καταλάβῃ, σήμερα τ' ἀπόγεμα... Καλὰ κάνατε ποὺ ἤρθατε καὶ βρήκατε ἀπ' εὐθείας ἐμένα, κύριε Χάρντιν.

—"Ετσι νομίζω κι' ἐγώ... "Ισως ὅμως θάταν προτιμώτερο νὰ μὴν ἀναφέρετε καθόλου τὴν ἐπίσκεψί μου στὴ μίς Φαίρμπανξ. "Εχω ραντεβοὺ μαζί της σήμερα τ' ἀπόγεμα στὶς 5.

'Ο Κράϋλ κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ δώσω ὁδηγίες γιὰ νὰ σᾶς ἀφήνουν ἀμέσως νὰ μπῆτε στὸ γραφεῖο μου, κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλετε νὰ μὲ δῆτε.

'Ωστόσο, δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ σηκωθῆ, ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσε ὁ Χάρντιν. Εἶχε βγάλει τὰ ἄσπρα γάντια του κι εἶχε ξαναρχίσει νὰ τρίβη τὰ χέρια του μὲ τὴν ἀλοιφή.

Στὸν προθάλαμο, ἡ ξανθειὰ γραμματέας κι' ὁ «φονιᾶς» εἶχαν ζωηρὴ συζήτησι.

— Προσπαθῆστε νὰ μοῦ κανονίσουν αὐτὸ τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὰ ἔξοδα, ἔλεγε ὁ δεύτερος. "Εχω μείνει ἀπέναντος. Πλήρωσα ἀπ' τὴν τσέπη μου χτὲς ποὺ πῆγα στὸ "Αλμπανυ.

— Καλά, καλά, ἀπάντησε ἡ ξανθειά. Ξέρετε ὅμως, Πύντσον, ὅτι χρειάζεται ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κ. Κράϋλ. Καὶ δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ μιλήσω σήμερα, γιατὶ ἦταν ἀπασχολημένος ὅλο τὸ πρωΐ.

«Φαίνεται πὼς ὁ Κράϋλ συνοδεύεται ἀπ' τὸ σωματοφύλακά του σ' ὅλες τὶς μετακινήσεις του» σκέφτηκε ὁ Μπάρτ.

'Ακολούθησε τὸ διάδρομο ὡς

Μικρές ιστορίες

"Ενα πρωτότυπο γράμμα

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία τῆς Κηφισιᾶς εἶχε μιὰ γάτα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά. 'Η γάτα αὐτὴ ἐκτελοῦσε εὐσυνείδητα τὸ καθῆκον της, κυνηγώντας τοὺς ποντικοὺς τοῦ παληοῦ ἀρχοντικοῦ. Αλλά, μιὰ μέρα, μιὰ φίλη τῆς κυρίας, ποὺ φιλοξενήθηκε στὸ Κηφισιώτικο μέγαρο γιὰ λίγες μέρες ζήλεψε τὴ γάτα καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς φιλοξενίας θεώρησε καλὸ νὰ τὴν πάρη κρυφά.

'Η κάτοχός της, ἀπαρηγόρητη γι' αὐτὴν τὴν ἀπώλεια, ἔτρεξε στὰ γειτονικὰ σπίτια, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. 'Η γάτα εἶχε γίνει ἄφαντη.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ ἕνας γνωστός της ἔμπορος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πουλοῦν εἴδη μὲ δόσεις. 'Η σεβαστὴ κυρία τοῦ διηγήθηκε κλαίγοντας τὴν ἀπώλεια τῆς γάτας της. Κι' αὐτὸς τῆς ὑποσχέθηκε. ὅταν τὴ βρῆ, νὰ τῆς τὴν φέρη πίσω.

"Υστερ' ἀπὸ ἕνα μήνα, ὁ ἴδιος ἔμπορος ἔτυχε νὰ μπῆ σὲ κάποιο σπίτι, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία ἦταν κι' αὐτὴ πελάτισσά του, καὶ νὰ δῆ τὴ γάτα, ποὺ τὴ γνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς κατόχου της.

Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ κάνη;

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀπαρηγόρητη σεβαστὴ κυρία;

Δὲν ἤθελε ὡστόσο νὰ τὰ χαλάση καὶ μὲ τὴ δεύτερη πελάτισσά του καὶ κατέφυγε στὸ ἑξῆς ἀμίμητο:

"Εγραψε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Πολυαγαπητή μου καὶ σεβαστή μου κυρία. Σὲ προσκυνῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια κι' ἂν ρωτᾶς καὶ γιὰ λόγου μου, βρίσκομαι στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λορίδη, ποὺ μ' ἔκλεψε. "Αχ! κυρία μου, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειψα ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ψωμὶ δὲν εἶδα στὰ μάτια μου κι' ἂν μὲ ἀγαπᾶς, στεῖλε τι σου, ἤρθε νὰ μὲ πάρῃς! Σὲ ξαναπροσκυνῶ καὶ μένω ἡ γάτα σου Ριρίκα».

"Υστερ' ἀπ' αὐτό, ἡ σεβαστὴ κυρία ἔστειλε τὴν ὑπηρέτριά της καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις πῆρε τὴ γάτα της.

Κι' ἔτσι, ὁ ἔμπορος ἔμεινε εὐχαριστημένος, γιατί, χωρὶς νὰ τὰ χαλάση μὲ τὴ μία πελάτισσά του, ἔδωσε στὴν ἄλλη τὴ χαμένη γάτα της καὶ ἀλίστα.. ἐγγράμματη!

Νά ἡ πούδρα σας

Πολύ ἁπαλή στρώνει θαυμάσια στό δέρμα, ἐξαιρετικά ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μέ τό λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON **σέ** κουτί «CRYSTALE» θά σᾶς κάνη νά φαίνεσθε νεώτερη, ὡμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

ΠΡΟΣΟΧΗ

Μή παραλείφετε νά δοκιμάσετε τήν λοσιόν προσώπου
ANTHO—FRUTINE VITAMINEE
Ἀπεδείχθη ὅτι οἱ χυμοί τῶν φρούτων εἶναι αὐτοί πού δίδουν λάμψι καί ζωτικότητα στό δέρμα.
Ὄχι πλέον ρυτίδες, λεκέδες (παννάδες) καί μπιμπίκια.
Προϊόν τοῦ LABORATOIRE DE PRODUITS DE BEAUTE «P A R A D I S»
24 RUE PHILHELLENES, ATHENES
TEL. 27-198
Πωλεῖται σ' ὅλα τά κεντρικά Μυροπωλεῖα καί Φαρμακεῖα.

ἡ Μπύρα κόβει τή δίψα

ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Σᾶς βασανίζει μήπως ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ; Ὄχι, οὔτε νά τήν σκεφθῆτε πλέον! Τό Ἐπιστημονικόν Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» Πλατεία Καπνικαρέας 8, σᾶς ἀπαλλάσσει ταχύτατα, ΟΡΙΣΤΙΚΑ καί μέ ἐγγύησιν. Ἡ ἐπίσκεψίς σας θά σᾶς πείση διά τήν πραγματικότητα.
Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς
«ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»
Πλατεία Καπνικαρέας 8 (1ος ὄροφος)

τό γραφεῖο τῆς Τερέζας Λύντς. Ἡ πόρτα του ἦταν ἀνοιχτή.

— Πῶς τά πήγατε λοιπόν; ρώτησε ζωηρά ἡ Τερέζα.

— Ὁ κ. Κράϋλ γοητεύτηκε ποῦ θά μ' ἔχη μελλοντικό συνεργάτη του, ἀπάντησε ὁ Μπάρτ.

— Αὐτό εἶν' ὅλο; παρατήρησε ἡ νέα γυναῖκα μέ ἀπογοητευμένο ὕφος.

—Ἔρριξα τ' ἀγκίστρι μου σήμερα... καί μοῦ φάνηκε πώς ἔνοιωσα ἕνα - δυό μικρά τσιμπήματα.

Ἡ Τερέζα τοῦ ἔδωσε ἕνα φύλλο χαρτί.

— Νά ἡ διεύθυνσι τοῦ Κρῆντυ, τοῦ εἶπε. Τοὐλάχιστον αὐτή ἦταν ἡ διεύθυνσί του πρό τριῶν ἑβδομάδων. Δέ μπορῶ ὅμως νά ξέρω ἄν μένη ἐκεῖ ἀκόμα.

Ὁ Μπάρτ τήν εὐχαρίστησε, τής ὑποσχέθηκε νά τήν εἰδοποιήση σέ περίπτωσι ποῦ θ' ἀνακάλυπτε ἐνοχοποιητικά στοιχεῖα γιά τόν Κράϋλ, κι' ὕστερα ἑτοιμάστηκε νά φύγη.

— Εἶμαι ἀνύπαντρη καί νοιώθω πολλή μοναξιά, Χάρντιν, τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Θέλετε τόν ἀριθμό τηλεφώνου μου, γιά τήν περίπτωσι πού θἄσαστε καί σεῖς μονάχος;

— Θά εἶμαι πολύ εὐτυχής ἄν ἔχω τόν ἀριθμό σας, ἀπάντησε ὁ Κράϋλ.

Τοῦ τόν ἔδωσε. Τήν καληνύχτισε κι' ἔφυγε. Ὅταν κατέβηκε στό ἰσόγειο, παρατήρησε πώς εἶχε ἐκεῖ τά γραφεῖα του ἕνα πρακτορεῖο τῆς ἀεροπορικῆς γραμμῆς «Μοχόκ». Ἦταν λοιπόν λογικό νά σκεφτῆ κανείς ὅτι ὁ Κράϋλ θ' ἀγόραζε ἀπό κεῖ τά εἰσιτήρια γιά τά ἀεροπορικά ταξείδια του.

Ὁ Μπάρτ μπῆκε στό πρακτορεῖο κι' ἔμαθε ἀπό μιά νέα ὑπάλληλο ὅτι ἡ ἑταιρεία εἶχε κανονικά δρομολόγια γιά τό Ἄλμπανυ.

— Τώρα μόλις βγῆκα ἀπ' τά γραφεῖα τῆς «Γυμνῆς Ἀλήθειας», τῆς εἶπε. Ἔμαθα ἀπ' τόν κ. Κράϋλ πώς εἶχε κάνει χτές ἕνα θαυμάσιο ταξεῖδι μ' ἕνα ἀπ' τά ἀεροπλάνα σας. Ξέρετε ποιό ἀεροπλάνο πῆρε;

Ἡ νέα γυναῖκα συμβουλεύτηκε ἕνα βιβλίο κι' ἀπάντησε:

— Εἴχαμε κρατήσει χτές δυό θέσεις γιά τή «Γυμνή Ἀλήθεια». Ὁ κ. Κράϋλ πῆρε τό μεσημεριανό ἀεροπλάνο κι' ὁ κ. Πύντσον τῶν 2 καί 30΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Ὁ Ρομάνο εἶχε δηλώσει πώς ὑπάρχουν πολλοί τρόποι γιά νά ξεφύγη κανείς ἀπό μιά παρακολούθησι. Ἕνας ἀπ' αὐτούς ἦταν νά μπῆ κάπου ἀπ' τήν κυρία εἴσοδο καί νά ξαναβγῆ ἀπ' τήν πίσω πόρτα.

Στάθηκε τώρα στό χώλλ τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ, νοιώθοντας τόν πειρασμό νά δοκιμάση... Τό κτίριο εἶχε μιά πόρτα ὑπηρεσίας. Φαινόταν δέ ἀδύνατο νά βρίσκεται ὁ Τούρλεϋ στό χώλλ, γιατί δέν ὑπῆρχε ἡ παραμικρή γωνιά ὅπου θά μποροῦσε νά κρυφτῆ — ἐκτός ἄν ἦταν πραγματικά ὁ Ἀόρατος Ἄνθρωπος...

Ὁ Μπάρτ εὔρισκε πολύ παράξενο τό ὅτι ὁ Κράϋλ εἶχε πάρει τό ἀεροπλάνο γιά τό Ἄλμπανυ νωρίτερα ἀπ' τό σωματοφύλακά του. Κάποιος λόγος θά ὑπῆρχε, ἀσφαλῶς... Ἴσως ὁ Πύντσον εἶχε καθυστερήσει τήν ἀναχώρησί του γιά νά ἐκτελέση μιά κάποια ἀποστολή γιά τόν Κράϋλ. Κι' ἡ ἀποστολή αὐτή θά ἦταν ἡ δολοφονία τοῦ Μπίλυ Μπῆτσερ!

Μά ἡ ὑπόθεσι αὐτή φαινόταν ἀπίθανη. Ὁ Κράϋλ εἶχε σκεφτῆ προφανῶς ὅτι ὁ Μπῆτσερ θά μποροῦσε νά τοῦ φανῆ χρήσιμος κι' ὅτι τά στοιχεῖα τῶν φακέλλων του παρουσίαζαν ἀρκετό ἐνδιαφέρον γιά νά τοῦ προτείνη νά τόν πάρη συνέταιρο στήν ἐπιχείρησί του.

Μά ὅλ' αὐτά τά στοιχεῖα δέ μποροῦσε ποτέ νά χωρέσουνε στό σπασμένο κουμπαρά, πού ἦταν ἄλλωστε παραγεμισμένος μέ νομίσματα καί χαρτάκια. Ἄλλωστε κι' ὁ Μπῆτσερ εἶχε πῆ πώς τά εἶχε ἐξασφαλίσει μέσα σέ κάποιο χρηματοκιβώτιο.

Ὁ Μπάρτ κούνησε τό κεφάλι του καί βγῆκε στό δρόμο. Καθώς περίμενε στήν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, γιά νά πάρη ἕνα ταξί, χαμογέλασε ξαφνικά. Ἕνας ἀγνωστος μέ μπλοῦζα καί κασκέτο σωφέρ, πού τόν εἶχε δῆ πρό ὀλίγου στό χώλλ τοῦ κτιρίου, διέσχιζε τώρα μέ βιαστικά βήματα τό δρόμο, πηγαίνοντας πρός ἕνα καμιόνι σταματημένο λίγο μακρύτερα. Ἀνέβηκε σ' αὐτό τ' αὐτοκίνητο καί κάθησε δίπλα σ' ἕναν ἄλλο, ντυμένο μέ συνηθισμένο κοστούμι. Τό καμιόνι βρισκόταν μακρυά ὥστε νά μπορέση ὁ Μπάρτ νά διακρίνη καθαρά αὐτόν τό δεύτερο. Ἀπ' τή σιλουέτα του ὅμως τοῦ φάνηκε πώς ἦταν ὁ Τούρλεϋ.

Ἕνα ταξί σταμάτησε μπροστά του. Ὁ Μπάρτ ἀνέβηκε γρήγορα. Ἔρριξε μιά ματιά στό χαρτί πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ Τερέζα κι' ἔδωσε στό σωφέρ τήν τελευταία γνωστή διεύθυνσι τοῦ Κρῆντυ! Ἦταν στή γωνία τῆς Ἑκατοστῆς καί τῆς Ἐνδεκάτης Ὁδοῦ, ἀνάμεσα στό Μπροντγουαίη καί τό Ριβερσάϊντ Ντάϊβ, σέ μιά συνοικία κομψή ἄλλοτε, ἀλλά τώρα φτωχική καί ἄθλια.

Τή στιγμή πού ξεκινοῦσε τό ταξί, ὁ Μπάρτ κύτταξε πίσω. Κι' εἶδε πώς εἶχε ξεκινήσει καί τό καμιόνι, ἀκολουθώντας τήν ἴδια διεύθυνσι. Μολονότι τό καμιόνι ἔμενε σ' ἀρκετή ἀπόστασι ἀπ' τό ταξί, ὁ Χάρντιν τό εἶδε ἐπανειλημμένως στό διάστημα τῆς διαδρομῆς του, πού κράτησε 20 λεπτά.

Τό σπίτι τοῦ Κρῆντυ ἦταν παλιό καί βρισκόταν στά μισά τοῦ δρόμου ἀνάμεσα στό Μπροντγουαίη καί τόν ποταμό Χούδσον. Στό χώλλ, ὁ Μπάρτ διέκρινε τά ἴχνη μιᾶς περασμένης κομψότητας: μάρμαρα λερωμένα, μπρούντζους μαυρισμένους, γύψινα στολίσματα τριμμένα...

Χρειάστηκε λίγη ὥρα γιά ν' ἀνακαλύψη τ' ὄνομα τοῦ Κρῆντυ κάτω ἀπό ἕνα ἀπ' τά πολλά κουδούνια. Τό διαμέρισμα βρισκόταν στό πρῶτο πάτωμα.

Ἀνέβηκε μέ τά πόδια, γιατί τό ἀσανσέρ ἔλειπε. Βρῆκε τό διαμέρισμα τοῦ Κρῆντυ στήν ἄκρη ἑνός σκοτεινοῦ διαδρόμου.

Τοῦ ἄνοιξε μιά κοπελλίτσα ὡς 14 χρόνων, μέ πρόωρη ἀνάπτυξι — ὅπως πρόδινε εὐγλωττα ἕνα κίτρινο σουέτερ της, πού εἶχε στενέψει στό πλύσιμο...

Τό πρόσωπό της ὡστόσο ἦταν ἀκόμα παιδιάστικο, μέ στρογγυλά καί τριανταφυλλένια μάγουλα.

Τόν κύτταξε φιλόποπτα καί δήλωσε:

—Ἂν ἐρχόσαστε νά μᾶς πουλήσετε κάτι, δέ μᾶς χρειάζεται τίποτα. Ἂν τυχόν ὅμως ἀντιπροσωπεύετε τίς βοῦρτσες Φέλλερ, θἄθελα ἕνα δεῖγμα δωρεάν γιά τή γάτα μου.

— Δέν εἶμαι πλασιέ, ἀπάντησε ὁ Μπάρτ. Εἶναι μέσα ὁ κ. Κρῆντυ;

— Δέ μένει πιά ἐδῶ. Ἔφυγε.

— Αὐτό εἶναι τό σπίτι τῶν Κρῆντυ;

Ἡ κοπελίτσα ἔγνεψε «ναί».

— Μά ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε, ὅταν ἔχασε τή δουλειά του, πρόσθεσε.

— Ξέρεις ποῦ θά μποροῦσα νά τόν βρῶ;

Ἡ μικρή κούνησε ἀρνητικά τό κεφάλι της.

— Δέν ξέρουμε τίποτα γιά τό μπαμπᾶ, ἀπάντησε. Αὐτό μοῦ εἶπε ἡ μαμά νά λέω σ' ὅποιον τόν ζητάει...

— Μήπως θά μποροῦσα νά δῶ τή μαμά σου;

— Δέν εἶν' ἐδῶ. Δέν εἶναι πιά ποτέ ἐδῶ. Βρίσκεται ὅλη τήν ὥρα μέ τούς «Σταυροφόρους», ἢ στό δρόμο γιά νά μιλάη πάνω σέ μιά σκάλα.

— Νά μιλάη πάνω σέ μιά σκάλα; Τί θά πῆ αὐτό πάλι;

— Αὐτό κάνουν οἱ «Σταυροφόροι». Κουβαλάει καθένας τους μαζί του τή σκαλίτσα του, ἀνεβαίνει σ' αὐτήν καί κάνει θρησκευτική διδασκαλία στίς γωνιές τῶν δρόμων... Ἡ μαμά πῆγε μαζί τους, γιατί φαντάζεται ὅτι μέ τίς προσευχές θά κάνη νά μή μεθάη πιά ὁ μπαμπᾶς.

—Ἄ, καλά... Πιστεύεις λοιπόν πώς μπορῶ νά βρῶ κάπου τή μητέρα σου, πάνω στή σκάλα της;

—Ὄχι αὐτή τήν ὥρα. Δέ βγαίνουνε ποτέ πρίν ἀπ' τό φαγητό. Τώρα ἡ μαμά θά βρίσκεται στό «Ναό».

— Ποῦ εἶν' αὐτός ὁ «Ναός»;

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ**
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

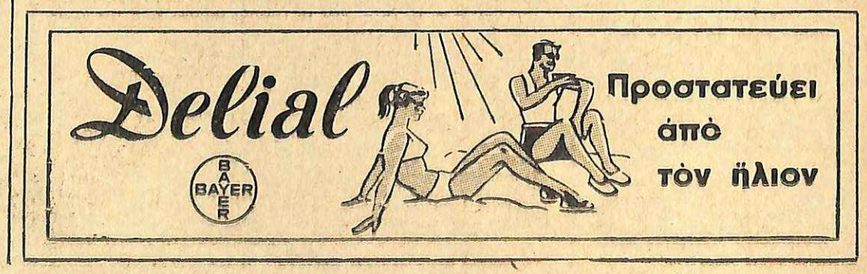

— Στήν Ἐννενηκοστή Ἕκτη Ὁδό.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Μπάρτ. Θά προσπαθήσω νά τήν πετύχω.

Καί γύρισε νά φύγη. Ἀλλ' ἡ μικρή τόν σταμάτησε, λέγοντάς του:

— Ξέρετε, δέ μοιάζετε πολύ μέ τό Τζώρτζ Ράφτ...

— Καί γιατί νά τοῦ μοιάζω;

— Μά δέν εἴσαστε γκάνγκστερ;... Γι' αὐτό τόσκασε ὁ μπαμπᾶς. Γιατί τόν κυνηγάνε οἱ γκάνγκστερ.

—Ἄ! Καί γιατί τόν κυνηγάνε;

Ἡ μικρή ἀνασήκωσε τούς ὤμους της.

— Δέν ξέρω! Εἶπε ὅμως πώς, ἄν τόν βροῦνε, θά τόν σκοτώσουνε. Γι' αὐτό τόσκασε... Ἡ μαμά λέει πώς πῆγε νά μεθύση, μά ἐγώ δέν τό πιστεύω. Ἔχω τήν ἰδέα πώς εἶχε τρομάξει... Καί μοῦ φαίνεται πώς εἴσαστε γκάνγκστερ καί σεῖς, μ' ὅλο πού δέ μοιάζετε τοῦ Τζώρτζ Ράφτ, ὅπως τόν βλέπουμε στήν τηλεόρασι!

Ἔσκασε στά γέλια, μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε τήν πόρτα.

Ὅταν ξαναδγῆκε στό δρόμο, ὁ Χάρντιν δέν εἶδε οὔτε τό καμιόνι οὔτε τούς ἐπιβάτες του. Τούς ἀνακάλυψε μόνο ὅταν εἶχε ἀνεβῆ σ' ἕνα ταξί. Ὁ ἀστυνομικός μέ τή μπλούζα καί τό κασκέτο τοῦ σωφέρ βγῆκε τότε πίσω ἀπό μιά μεγάλη πόρτα καί πῆγε γρήγορα ὡς τή γωνιά τοῦ δρόμου.

Τό καμιόνι εἶχε σταματήσει λίγο πιό πέρα. Ὁ Χάρντιν τό εἶδε, τή στιγμή ποὺ ἔστριβε τό ταξί του πρός τά νοτιανατολικά.

Ὁ «Ναός τῶν Σταυροφόρων τῆς Βίβλου» στεγαζόταν στήν σοφίτα μιᾶς παλιᾶς πολυκατοικίας, πού εἶχε μετατραπῆ σέ αἴθουσα συγκεντρώσεων. Μιά ἔδρα ἦταν στημένη στήν ἄκρη καί γύρω-γύρω καθίσματα πλιάν. Οἱ τοῖχοι σκεπάζονταν μέ ρητά τῆς Βίβλου, διαλεγμένα ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀνάμεσα στίς τρομακτικώτερες προφητεῖες. Ἄντρες καί γυναῖκες, ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπό ἕνα μεγάλο τραπέζι καί ξεδιάλεγαν σωρούς ἀπό φέϊγ-βολάν.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ψηλός, ἀδύνατος καί μαυροφορεμένος, προχώρησε πρός τό Μπάρτ καί τόν ρώτησε:

— Εἰσαστε καί σεῖς ἐπιθεωρητής τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας, κύριε; Εἴδαμε τόν ἰδιοκτήτη. Ὑποσχέθηκε νά σεβαστῆ τόν κανονισμό καί νά μᾶς προμηθέψη ἕνα πυροσβεστῆρα.

— Δέν εἶμαι ἐπιθεωρητής, τόν καθησύχασε ὁ Μπάρτ. Θἄθελα νά δῶ τήν κ. Κρῆντυ. Μοῦ εἶπαν πώς μπορῶ νά τή βρῶ ἐδῶ.

Ὁ ψηλός ἄντρας φάνηκε «ξαλαφρωμένος».

—Ἀδελφή Κρῆντυ! Σᾶς ζητᾶνε! φώναξε.

Μιά ἀπ' τίς γυναῖκες σηκώθηκε καί προχώρησε διστακτικά πρός τό Μπάρτ. Ἦταν μικροκαμωμένη, μέ ὡραία καί γκρίζα μαλλιά. Τό πρόσωπό της γυάλιζε ἀπ' τόν ἱδρώτα.

—Ἔρχομαι ἀπ' τό σπίτι σας, κυρία, τῆς ἐξήγησε ὁ Μπάρτ. Ἡ κόρη σας μοῦ εἶπε πώς θά σᾶς εὕρισκα ἐδῶ.

—Ἦταν στό σπίτι ἡ Μάμπελ, τέτοια ὥρα; εἶπε ἡ κ. Κρῆντυ, φανερά στενοχωρημένη. Τί θά γίνη μ' αὐτή τή μικρή;... Τό σκάζει διαρκῶς ἀπ' τό σχολεῖο! Μά τί μπορεῖ νά περιμένη κανείς ἀπό ἕνα φτωχόπαιδο πού δέν ἔχει ποτέρα; Τό μόνο πού μποροῦμε νά κάνουμε, εἶναι νά παρακαλοῦμε τό Θεό νά δείξη στή νέα γενεά τό δρόμο τοῦ καθήκοντος καί τῆς ἀρετῆς.

— Πρέπει νά δῶ τόν ἄντρα σας, κυρία Κρῆντυ, εἶπε ὁ Μπάρτ. Εἶναι πολύ σπουδαῖο... Μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε ποῦ θά τόν βρῶ;

— Τόν ἄντρα μου; Μά ποιός εἴσαστε σεῖς;

Ὁ Μπάρτ ἔβγαλε μιά κάρτα του καί τήν ἔδωσε στή γυναῖκα.

— Λέγομαι Μπάρτ Χάρντιν, κυρία Κρῆντυ, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη ἔρριξε μιά ματιά στήν κάρτα κι' ὕστερα κύτταξε τό Μπάρτ, ξετρέλλαμένη.

—Ἀστυνομικός εἴσαστε; τραύλισε.

—Ὄχι, κυρία Κρῆντυ. Δημοσιογράφος... Πιστεύω πώς ὁ ἄντρας σας ξέρει κάποιες πληροφορίες σπουδῆς γιά μένα. Εἶμαι πρόθυμος νά τοῦ τίς καλοπληρώσω. Θά μποροῦσα μάλιστα νά τόν βοηθήσω νά βρῆ δουλειά.

Ἡ κ. Κρῆντυ κούνησε τό κεφάλι της μ' ἀπελπισία.

— Κανείς δέ μπορεῖ πιά νά βοηθήση τόν ἄντρα μου... κανείς ἄλλος ἀπ' τό Θεό, εἶπε. Εἶναι μιά χαμένη ψυχή, ἕνας ἀδιόρθωτος μεθύστακας.

—Θά ἤθελα πάντως νά τόν δῶ. Ἡ Κρῆντυ δάγκασε τά χείλια της, δίστασε μιά στιγμή κι' ἀπάντησε:

— Δέ βλέπω τί μπορεῖ νά ξέρη ὁ ἄντρας μου, πού νά σᾶς ἐνδιαφέρη. Μ' ἔχει βάλει νά τοῦ ὁρκιστῶ πώς δέ θά πῶ σέ κανένα πού βρίσκεται. Παθαίνει παραισθήσεις. Τόν ἔχει τρελλάνει τό πιοτό. Πιστεύει πώς τόν κυνηγάνε οἱ γκάνγκστερς γιά νά τόν δολοφονήσουνε.

»Τό παιδί μου κι' ἐγώ ζοῦμε μονάχα μέ τό ἐπίδομα ἀνεργίας πού παίρνει. Μέ συναντάει μιά φορά τή βδομάδα, σέ διαφορετικό μέρος πάντα, ὑπογράφει τό τσέκ, τό εἰσπράττει καί μοῦ δίνει ὅλα τά λεφτά. Κρατάει γιά τόν ἑαυτό του μόνο λίγα δολλάρια. Ὕστερα ξαναφεύγει καί δέν τόν βλέπω πιά, ὥσπου νά μοῦ τηλεφωνήση γιά νά μοῦ ὁρίση ἄλλο ραντεβού.

Ἡ κ. Κρῆντυ κούνησε τό κεφάλι της καί συνέχισε:

— Θἄπρεπε νά τόν κλείσουνε σέ κανένα ψυχιατρεῖο. Τό ἀλκοόλ τόν ἔχει τρελλάνει... Ὅταν θά πάψη πιά νά παίρνη ἐπίδομα ἀνεργίας, ἡ κόρη του κι' ἐγώ θά μείνουμε χωρίς πεντάρα... Εἴμαστε κι' ὅλας χρεωμένοι ὡς τό λαιμό. Θάμαι ὑποχρεωμένη τότε νά βρῶ κάποια δουλειά... νά γίνω καθαρίστρια, ἀφοῦ δέν ξέρω νά κάνω τίποτ' ἄλλο. Καί θά ὑποχρεωθῶ νά ἐγκαταλείψω τήν ἱερή δουλειά πού κάνω ἐδῶ.

— Ποιά μέρα πρόκειται νά ξαναδῆτε τόν ἄντρα σας, κυρία Κρῆντυ; ρώτησε ὁ Μπάρτ.

— Τή Δευτέρα. Τότε φτάνει τό τσέκ.

Ἦταν Τετάρτη. Ὁ Μπάρτ δέ μποροῦσε νά περιμένη τόσες μέρες, ὡς τήν ἐρχομένη βδομάδα.

— Κυρία Κρῆντυ, δήλωσε, ἄν μπορέσω νά βρῶ τόν ἄντρα σας, θά τοῦ δώσω λίγα λεφτά γιά νά ξελασπώσετε καί νά μπορέσετε νά συνεχίσετε περισσότερο καιρό τήν ἱερή ἐργασία σας ἐδῶ.

Ἡ γυναῖκα δίστασε πάλι, πρίν ἀπαντήση. Στό τέλος πῆρε τήν ἀπόφασί της:

— Μοῦ εἶπε πώς ἔμενε σέ κάποιο παλιοξενοδοχεῖο, μιά τρώγλη τοῦ Μπόβερυ, μαζί μ' ἄλλους μπεκρῆδες καί ναναγία τῆς ζωῆς. Αὐτό μονάχα ξέρω... Τό ξενοδοχεῖο του λέγεται «Λούκυ Σάμροκ» κι' ὁ ἄντρας μου ἔχει πάρει τό ψευδώνυμο "Αρτουρ

πράσουν.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε, κυρία Κρῆντυ;

Ἡ γυναῖκα δάγκασε τὰ χείλια της κι' ἀπάντησε:

— Εἶναι φοβερὰ ἀδύνατος. Δὲν τρώει σχεδὸν τίποτα. Πίνει μονάχα καὶ καταστρέφει τὸ στομάχι του... Ἄ, σταθῆτε! Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἀπάνω μου μιὰ φωτογραφία του!

Ἔψαξε σὲ μιὰ παλιὰ τσάντα ἀπὸ νάϋλον κι' ἔβγαλε ἕνα πορτοφολάκι μὲ φωτογραφίες ἐνσταντανέ. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς παρίσταναν τὴν κόρη της νὰ χαϊδεύη ἕνα χοντρὸ μαῦρο γάτο.

Ἐπιτέλους βρῆκε τὴ φωτογραφία τοῦ ἀντρός της. Ὁ Χάρντιν τὴν πῆρε, τῆς ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ἤξερε πὼς δὲ θἄβρισκε τὸν Κρῆντυ πρὶν ἀπ' τὸ βράδυ. Τὰ «ξενοδοχεῖα» τοῦ Μπόβερυ διώχνουν τοὺς πελάτες τους ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀπολυμανθοῦνε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία Κρῆντυ, εἶπε ὁ Χάρντιν.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα-χαρτονόμισμα τῶν 20 δολλαρίων καὶ τῆς τὸ ἔβαλε στὸ χέρι.

— Χρειάζεστε ἴσως λίγα λεφτά, πρόσθεσε. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ἄντρας σας δὲ θἄχη ἀντίρρησι νὰ σᾶς δώσω ἕνα μέρος ἀπ' τὸ ποσὸν ποὺ προορίζω γι' αὐτόν.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της σοβαρά.

— Δέχομαι, κύριε, ἀπάντησε. Μὰ ὄχι γιὰ μένα...

Κι' ὁ Μπάρτ, κατάπληκτος, τὴν εἶδε νὰ διασχίζη τὴ σάλλα καὶ νὰ ρίχνη τὸ χαρτονόμισμα μέσα σ' ἕνα κουτὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Εἰσφορὲς γιὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου».

Τὸ καμιόνι δὲ φαινότανε πουθενά, ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ «Ναό». Τὸ ξαναείδε ὅμως μέσ' ἀπὸ ἕνα ταξί, ποὺ τὸν πήγαινε πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν 1½ περασμένη. Οἱ θεατρίνες θὰ ἑτοιμάζονταν αὐτὴ τὴν ὥρα, στὰ καμαρίνια τους, γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς παραστάσεις. Ἔπρεπε νὰ φάξη ὁ Μπάρτ γιὰ τὸν καθηγητὴ Τάρα σὲ μιὰ ντουζίνα λυρικὰ θέατρα...

Ἀφοῦ γύρισε τρία ἢ τέσσερα ἀπ' αὐτά, ἀνακάλυψε ἐπιτέλους τὰ ἴχνη τοῦ Πρώτου παγκοσμίου ἀστρολογικοῦ συμβούλου: Ὁ θυρωρὸς τοῦ «Μανχάταν Πλεϋχάους» τὸν πληροφόρησε πὼς ὁ καθηγητὴς βρισκόταν στὰ παρασκήνια.

— Ἔχει ζαλιστῆ στὴ δουλειά, ὁ γέρος! πρόσθεσε. Τὰ κορίτσια δὲν τὸν ἀφίνουνε νὰ πάρη ἀνάσα... Ποιὸς τὴ χάρι του! Πληρώνεται καὶ συγχρόνως χορταίνει τὸ μάτι του γύμνια!

Ὁ Χάρντιν γέλασε.

— Ἀλήθεια, εἶναι τυχερός, παραδέχτηκε. Τόσοι ἄλλοι συνομήλικοί του πληρώνουνε 8 δολλάρια γιὰ μιὰ θέσι, καὶ δὲ μποροῦνε νὰ δοῦνε ἀπὸ τόσο κοντὰ τὶς κοπέλλες!

Ὅταν ὁ Μπάρτ μπῆκε στὸ καμαρίνι τοῦ μπαλέτου, οἱ χορεύτριες βάλανε τὶς φωνές. Ὁ Χάρντιν χαμογέλασε. Δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ ντρέπωνται, ἀφοῦ φοροῦσαν τώρα κοντὲς ρόμπες κι' ἦταν πολὺ πιὸ ντυμένες ἀπ' ὅπως θὰ ἐμφανίζονταν σὲ λίγο στὴ σκηνή, μπροστὰ στὴ γεμάτη σάλλα!

Ὁ καθηγητὴς καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι τοῦ μακιγιάζ κι' ἔλεγε τὴν τύχη σὲ κάμποσες χαριτωμένες κοπέλλες. Μὲ τὰ μαῦρα ροῦχα του, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς γέρικου ὄρνιου ἀνάμεσα σὲ ἄσπρα περιστέρια.

— Μπορῶ νὰ σᾶς δῶ μιὰ στιγμή, κύριε καθηγητά; τοῦ εἶπε ὁ Μπάρτ.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του, τὸν κύτταξε καὶ φώναξε:

— Ἐσεῖς, κύριε Χάρντιν!... Ποτὲ δὲν περίμενα νὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ! Σᾶς γυρεύω ἀπὸ χτές.

Κι' ἔτρεξε κοντά του, ἀφίνοντας σύρλες τὶς μπαλαρινοῦλες. Βγῆκαν μαζὶ ἀπ' τὸ καμαρίνι καὶ προχώρησαν στὰ παρασκήνια.

— Κάτι θέλατε νὰ μοῦ πῆτε, σήμερα τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγα μὲ τὸ ταξί, ἄρχισε ὁ Μπάρτ. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἀπὸ χτὲς προσπαθῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ! Ψάχνω νὰ σᾶς βρῶ, ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθα τὴ δολοφονία τοῦ Μπίλυ Μπῆτσερ... Φαίνεται πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνη συνέταιρος στὴ «Γυμνὴ Ἀλήθεια»... Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς πηγαίνω συχνὰ στὸ σπίτι τῆς Λουΐζας, στὸ Γουέστσεστερ. Ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν ἀρχαία ἐπιστήμη τῆς ἀστρολογίας... Ἔμαθα λοιπὸν ἀπ' αὐτὴν κάτι, ποὺ πιστεύω νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη.

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Λουΐζα; ρώτησε ὁ Μπάρτ.

— Ξέρετε τὸ Μόε Σέλιγκ, τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας ποὺ κυβερνάει τὸ Μπροντγουαίη;

— Καὶ βέβαια!

— Ἡ Λουΐζα εἶναι λοιπὸν ἡ γυναῖκα τοῦ Μόε Σέλιγκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Χάρντιν τράβηξε τὸν καθηγητὴ σὲ μιὰ ἡσυχη γωνιὰ τῶν παρασκηνίων. Ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ λίγο. Σκεφτόταν αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ γέρος ἀστρολόγος...

Εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὴ Λουΐζα Σέλιγκ. Ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, κάπου στὸ Γουέστσεστερ.

Εἶχαν παντρευτῆ ἀπὸ πολὺ νέοι οἱ δυό τους καὶ δὲν εἶχαν χωρίσει καθόλου. Ἦταν συνομήλικοι, καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρόνων τώρα.

Ὁ Μπάρτ εἶχε μάθει πὼς εἶχαν στείλει τὴν κόρη τους σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα κολλέγια, μὲ ψεύτικο ὄνομα.

Ἤξερε ἀκόμα πὼς ὁ Σέλιγκ εἶχε κρατήσει πάντα τὴ γυναίκα του μακρυὰ ἀπὸ τὴ δράσι του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ διασώσῃ κάτως τὴν ὑπόληψί της.

— Μὰ ποιὰ σχέσι μπορεῖ νἄχη ἡ Λουΐζα Σέλιγκ μὲ τὸ Μπίλυ Μπῆτσερ ἢ μ' ἕνα περιοδικὸ σὰν τὴ «Γυμνὴ Ἀλήθεια»; ἀπόρησε ὁ Μπάρτ.

— Αὐτὸ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, ἀπάντησε ὁ Τάρα, ἐσεῖς ὅμως δὲ στέκεστε νὰ μ' ἀκούσετε! Ἡ Λουΐζα Σέλιγκ πιστεύει στὴν ἀστρολογία. Πηγαίνω λοιπὸν στὸ σπίτι της μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ἢ καὶ συχνότερα, γιὰ νὰ τῆς δώσω τὶς συμβουλές μου. Φροντίζω νὰ τὴ βρίσκω μονάχη της, γιατὶ δὲ θέλει νὰ τὸ μάθουν ὁ Μόε ἢ ἡ κόρη της καὶ νὰ τὴν κοροϊδέψουνε.

»Περνάει μιὰ ζωὴ μοναχική, αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ μοῦ ἔχει πολλὴ ἐμπιστοσύνη. Δὲν ἐννοεῖ ὡστόσο νὰ πιστέψη πὼς ὁ Σέλιγκ εἶναι παλιάνθρωπος. Ὑποστηρίζει πώς, ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ τὸν κατηγοροῦνε οἱ ἐφημερίδες, θὰ τὸν ἔκλεινε ἡ ἀστυνομία στὴ φυλακή... Κι' εἶναι γεγονὸς πὼς δὲν ξέρω τί νὰ τῆς ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημά της!...

»Λέει πὼς ὁ Μόε εἶναι καλὸς ἄνθρωπος καὶ οἰκογενειάρχης... ὅτι γυρίζει τὸ βράδυ στὸ σπίτι του ὅσο ἐνωρίτερα μπορεῖ, παίζει κοντσίνα μαζί της... καὶ τὶς τρώει κάποτε μὲ τὴν παντόφλα! Δὲ μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω, ὅταν τ' ἄκουσα. Γιὰ φανταστῆτε τὸν τρομερὸ Τζὸε Σέλιγκ νὰ τρώη ξύλο ἀπὸ μιὰ γυναῖκα!...

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη μιὰ εἰσαγωγή. Ὁ σκηνοθέτης οὐρλιασε στὶς χορεύτριες καὶ τὶς θεατρίνες ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὰ παρασκήνια:

— Ὅλοι στὶς θέσεις σας!

— Ἐλᾶτε στὸ θέμα, κύριε καθηγητά! εἶπε ὁ Μπάρτ μ' ἀνυπομονησία.

— Ναί, ναί, ἀμέσως... Σᾶς μιλοῦσα γιὰ τὴ Λουΐζα Σέλιγκ. Αὐτὸ σᾶς ἐνδιαφέρει... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Θέλω νὰ μέθω ποιὰ σχέσι ἔχει ἡ Λουΐζα Σέλιγκ μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Μπῆτσερ.

— Καμμιὰ σχέσι δὲν ἔχει, ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Δὲν καταλάβατε τί προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω;... Πιστεύει πὼς ὁ ἄντρας της δὲν εἶναι οὔτε γκάνγκστερ οὔτε παλιάνθρωπος, ἀλλὰ ἕνας τίμιος ἐπιχειρηματίας. Λέει πὼς διευθύνει μιὰ μεγάλη ἑταιρεία, ποὺ ἔχει θέατρα, κινηματογράφους, καταστήματα ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ διάφορες ἄλλες δουλειές... Εἶναι περήφανη δέ, γιατὶ ἡ ἑταιρεία αὐτὴ ἔχει διαθέσει κεφάλαια γιὰ ἕνα περιοδικό. Θεωρεῖ πὼς αὐτὸ τῆς δίνει μεγαλείτερο κύρος. Λέει ὅμως ὅτι, γιὰ κάποιο λόγο ποὺ δὲν τὸν ξέρει, οἱ σχέσεις μεταξὺ ἑταιρείας καὶ περιοδικοῦ πρέπει νὰ μείνουν μυστικές. Πρέπει δηλαδὴ νὰ φαίνεται πὼς τὸ περιοδικὸ ἀνήκει σὲ κάποιον ἄλλον, κι' ὄχι στὴν ἑταιρεία ποὺ ἔβαλε τὰ κεφάλαια γιὰ τὴν ἔκδοσί του.

»Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι ἡ «Γυμνὴ Ἀλήθεια».

Ὁ καθηγητὴς σταμάτησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερη ἐντύπωσι τὰ λόγια του στὸ Μπάρτ.

Τὰ παρασκήνια ἦταν τώρα σχεδὸν ἀδειανά. Εἶχε ἀνοίξει ἡ αὐλαία.

— Ἡ Λουΐζα εἶναι πολὺ περήφανη γι' αὐτὴ τὴν ἑταιρεία, συνέχισε ὁ καθηγητής. Πιστεύει πὼς ἀνήκει κυρίως στὸν ἄντρα της. Ξέρετε ὅμως, ὅπως κι' ἐγώ, ὅτι ὁ Μόε εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ «Συνδικάτου». Ἑπομένως, αὐτὴ ἡ ἑταιρεία ἀνήκει στοὺς γκάνγκστερς, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες ἐπιχειρήσεις μὲ νόμιμη ἐμφάνισι... Ἡ Λουΐζα ὅμως περηφανεύεται γι' αὐτὴ τὴν ἑταιρεία, ἐπειδὴ τῆς ἔχουν δώσει τ' ὄνομά της: «Ἑταιρεία Λουΐζα».

Ὁ Μπάρτ ἔμενε ἀμίλητος, συλλογισμένος, σταθμίζοντας αὐτὴ τὴν πληροφορία.

— Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; πρόσθεσε ὁ καθηγητής. Ἀφοῦ ἡ συμμορία ἔχει δική της τὴ «Γυμνὴ Ἀλήθεια», μπορεῖ ν' ἀποφάσισε νὰ ξεκάνη τὸ Μπῆτσερ, ἐπειδὴ προσπαθοῦσε νὰ χωθῆ κι' αὐτὸς στὴν ἐπιχείρησι.

Ὁ Μπάρτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, δὲν ἀποκλείεται αὐτὴ ἡ πιθανότης, εἶπε. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε καθηγητά! Ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε στὸ γραφεῖο μου, τὴν ἐρχομένη βδομάδα. Θὰ δώσω ὁδηγίες στὴ Μπέρτα, γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσῃ ν' ἀνεβῆτε... Δὲ μοῦ φαίνεται πολὺ πρακτικὴ ἡ ἰδέα τοῦ ὡροσκοπίου 15 χιλιάδων ἀλόγων. Ἡ ἄλλη ὅμως πρότασί σας γιὰ τὴν ἀστρολογικὴ στήλη στὴν ἐφημερίδα μας δὲν εἶναι ἄσχημη!

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ θέατρο, ὁ Μπάρτ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ θυρωροῦ ἕνα δολλάριο. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, δὲν ἔψαξε κὰν νὰ βρῆ τὸ καμιόνι. Ἦταν βέβαιος πὼς κρυβόταν κάπου ἐκεῖ γύρω.

Εἶχε ἀνάγκη νὰ σκεφτῆ... Προχώρησε πρὸς τὴν πλατεῖα Ροκφέλλερ καὶ μπῆκε στὸ κτίριο ποὺ στέγαζε τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας «Μοχώκ».

Παρουσιάστηκε ὡς δημοσιογράφος καὶ ζήτησε νὰ μιλήσῃ στὸ διευθυντὴ τοῦ διαφημιστικοῦ τμήματος. Τὸν δέχτηκε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του ἕνας δυναμικὸς νέος ὀνόματι Φίλλιπς, μελαχροινὸς καὶ κομψοντυμένος.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένο ποὺ σᾶς βλέπω, τοῦ εἶπε θερμά. Θὰ ἐγκαινιάσουμε μιὰ εἰδικὴ γραμμὴ γιὰ τὶς κοῦρσες τῆς Σαρατόγκα, τὸν Αὔγουστο. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἀναγνώστες τῆς ἐφημερίδας σας.

— Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ! ἀπάντησε ὁ Χάρντιν. Θὰ γράψω σχετικά... Στὸ μεταξύ, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε πρόθυμα ὁ ἄλλος.

— Θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν χρησιμοποιήθηκαν πραγματικὰ δυὸ εἰσιτήρια ποὺ εἶχαν ἐκδοθῆ χτὲς γιὰ τὸ Ἄλμπανυ.

— Εἶν' εὔκολο νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε. Γιὰ ποιὰ ἀεροπλάνα προορίζονταν;

— Εἶχαν ἐκδοθῆ καὶ τὰ δυὸ γιὰ τὸ περιοδικὸ «Γυμνὴ Ἀλήθεια».

Ὁ Φίλλιπς σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του, μὲ μιὰ κωμικὴ ἔκφρασι φρίκης.

— Τὴ «Γυμνὴ Ἀλήθεια»; φώναξε. Αὐτὴ τὴ βρωμοφυλλάδα;... Δὲ θέλω ν' ἀκούω οὔτε τ' ὄνομά της!

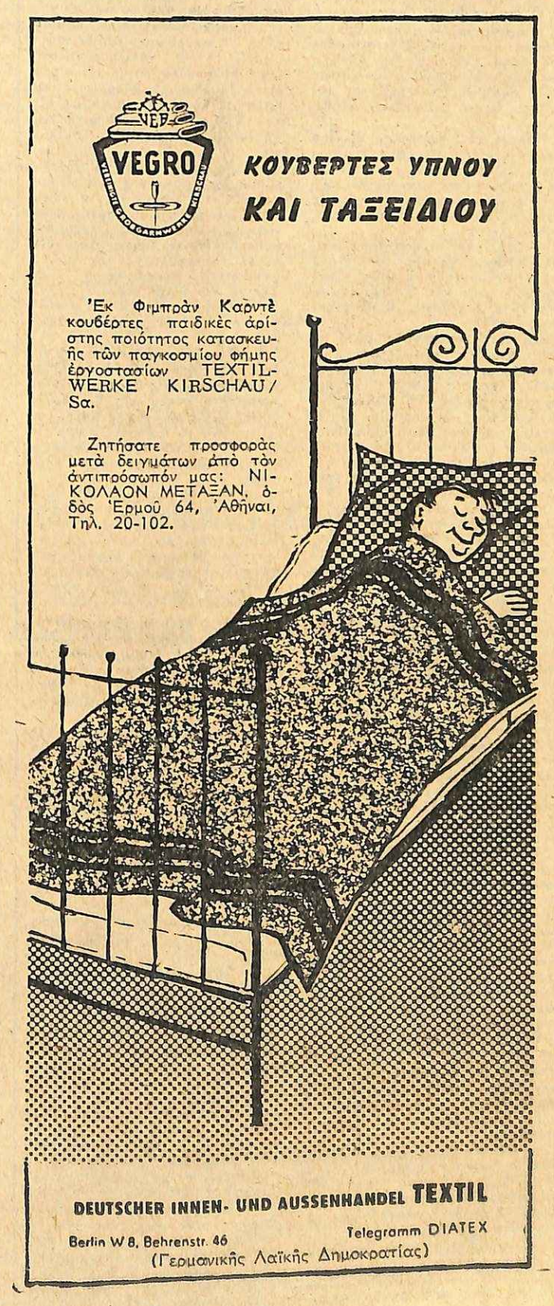

— Ὁ Χόλτον Κράϋλ, ὁ διευθυντής της, εἶχε κλείσει μιὰ θέσι γιὰ τὸ μεσημεριανὸ ἀεροπλάνο, κι' ἕνας κάποιος Πύντσον εἶχε ἐπίσης θέσι γιὰ τὸ ἀεροπλάνο τῶν 2 καὶ 30', Θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν ταξείδεψαν κι' οἱ δυό.

— Εὐχαρίστως νὰ σᾶς τὸ πῶ. Μιὰ στιγμή, νὰ κυττάξω...

Ὁ Φίλλιπς μίλησε γιὰ λίγο στὸ τηλέφωνο μὲ τὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο. Ὕστερα εἶπε στὸ Μπάρτ:

— Τὸ μεσημεριανὸ ἀεροπλάνο ἦταν πλῆρες. Δὲν Ἐλειφε κανεὶς ἐπιβάτης. Τὸ ἄλλο, τῶν 2 καὶ 30', εἶχε τέσσερις θέσεις κενές. Τὸ εἰσιτήριο ὅμως τοῦ Πύντσον χρησιμοποιήθηκε. Ὁ Κράϋλ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἄλμπανυ τὸ μεσημέρι. Ὁ Πύντσον στὶς 2 καὶ 30'.

Ὁ Μπάρτ τὸν εὐχαρίστησε καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Μὴν ἐχάστε, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ στείλετε τὸν Αὔγουστο τὰ διαφημιστικὰ σας ἔντυπα γιὰ τὴ γραμμὴ τῆς Σαρατόγκα. Ἴσως πάω κι' ὁ ἴδιος νὰ περάσω μιὰ-δυὸ μέρες ἐκεῖ.

— Πρώτης τάξεως ἰδέα! φώναξε ὁ Φίλλιπς. Ἡ ἑταιρεία μας θὰ θεωρήσῃ μεγάλη της τιμὴ νὰ σᾶς ἔχη προσκεκλημένο της.

Ὅταν ξανακατέβηκε στὸ δρόμο, ὁ Μπάρτ πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Μπέτσυ Φαίρμπανξ, στὴν Ἑβδομηκοστὴ Ὁδό.

Ἦταν ἕνα παλιὸ πέτρινο κτίριο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ Σέντρολ Πάρκ. Ὁ Μπάρτ συμβουλεύτηκε τὴν κάρτα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μπέτσυ καὶ εἶδε ὅτι τὸ διαμέρισμά της ἦταν τὸ 3—Ζ. Διαπίστωσε ὕστερα μὲ ἔκπληξι ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα τοῦ εἴδους του, στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ δὲν εἶχαν βάλει ἀκόμη αὐτόματα ἀσανσέρ.

Μονάχα τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ἀσανσὲρ φαινόταν νὰ λειτουργῇ, κι' ὁ Μπάρτ ἀναγκάστηκε νὰ περιμένη ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ ξαναπατεβῆ ἀπ' τὰ ἀπάνω πατώματα. Ἑτοιμαζόταν μάλιστα πιὰ ν' ἀνεβῆ ἀπ' τὴ σκάλα, ὅταν ἄνοιξε ἐπιτέλους ἡ πόρτα τοῦ ἀσανσέρ.

Βρῆκε τὸ διαμέρισμα 3—Ζ καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ, στὸ κέντρο τῆς πόρτας. Ἄκουσε τὸ κουδούνισμα ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Ξαναχτύπησε πολλὲς φορές, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Πρὶν πατήσῃ ὡστόσο τὸ κουμπί, εἶχε προσέξει μιὰ λεπτομέρεια: Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἦταν λίγο ἀνοιχτή. Δίστασε ὅμως νὰ τὴ σπρώξῃ, νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Γιατὶ θυμόταν τί εἶχε ἀνακαλύψει τὴν προηγούμενη μέρα, ὅταν ἔσπρωξε μιὰν ἄλλη πόρτα, ἐπίσης μισανοιχτή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ χώλ τοῦ διαμερίσματος χρησίμευε ἐπίσης γιὰ τραπεζαρία κι' ἔβλεπε σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ κουζίνα. Δεξιά, βρισκότανε τὸ λίβινγκ-ρούμ.

Ὁ Μπάρτ σταμάτησε στὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἄνετο δωμάτιο, κομψὰ διακοσμημένο. Κι, μέσα στὸ καλοβαλμένο ἐκεῖνο περιβάλλον βρισκόταν ἡ Μπέτσυ Φαίρμπανξ.

Ἦταν νεκρή, ἀνάμεσα στὰ πολύχρωμα μαξιλάρια, τὰ κοκέτικα τραπεζάκια, τὰ κάδρα καὶ τὰ χάλκινα καντηλέρια.

Ὁ δολοφόνος της εἶχε μεταχειριστῆ γιὰ ὅπλο ἕνα καντηλέρι ἐξαιρετικὰ βαρύ, ποὺ ἦταν τώρα πεταγμένο χάμω, δίπλα στὸ πτῶμα. Μιὰ λάμπα μὲ μεταξωτὸ ἀμπαζοὺρ φώτιζε τὸ σκοῦρο κόκκινο λεκέ, ποὺ ὑπῆρχε πάνω στὴ βάσι του...

Τὸ περίμενε σχεδὸν αὐτὸ τὸ θέαμα ὁ Χάρντιν. Ὡστόσο πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη.

Ἡ Μπέτσυ καθόταν σὲ μιὰ μικρὴ πολυθρόνα μὲ χαμηλὴ ράχη, ὅταν δολοφονήθηκε. Τὴν εἶχαν χτυπήσει ἀπὸ πίσω, καὶ τὸ σῶμα της ἔγειρε πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ κεφάλι της ἀκούμπησε σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι, ποὺ εἶχε σχῆμα φασολιοῦ.

Ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε χτυπήσει πολλὲς ὀρφές. Τὸ αἷμα της εἶχε τρέξει ἄφθονο πάνω στὸ τραπέζι.

Αἰσθάνεσθε ἀδιαθεσία;

"Οταν ὁ ὀργανισμός σας καταβάλλη κάποια προσπάθεια μεγαλύτερη ἀπό τίς συνηθισμένες, νοιώθετε μιά ἀδιαθεσία, γιά τήν ὁποία ὅμως δέν πρέπει νά ἀνησυχῆτε. Μπορεῖτε νά τόν βοηθήσετε νά ἐπανέλθη στήν μεγαλύτερη αὐτή προσπάθεια δίνοντάς του ἀθῶνες βιταμίνες Β, πού τόν ἀνανεώνουν καί τόν ἀναζωογονοῦν.

Λίγη μαγιά τῆς μπύρας κάθε μέρα θά σᾶς ἐξασφαλίση τήν βιταμίνη αὐτή, γιατί καμμιά ἄλλη σύσταση δέν περιέχει σέ τέτοιαν ἀφθονία τίς βιταμίνες Β, ὅσο ἡ μαγιά τῆς μπύρας.

Προτιμῆστε τήν γνήσια μαγιά τῆς μπύρας φίξ πού ἔχουν τά φαρμακεῖα.

Σχολή ΚΑΠΑΤΣΗ
Κομπιναζόν ἀπό δρχ. 19
Κυλότες ζερσεύ» » » 8
Νυχτικά » » » 35
Σουτιέν » » » 6
Φουρρώ, Μπλούζες καί
ὅλα τά ἐκλεκτά προϊόντα τοῦ ἐργοστασίου μας
ΚΑΠΑΤΣΗΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ "ΣΥΛΒΑΝΑ,,
ΕΡΜΟΥ 64
ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ & ΒΥΣΣΗΣ 6

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 μ.μ. καί 5—7 μ.μ. Δόδς Μεταξᾶ 25, 1ος ὄροφος (ἀπέναντι ἀπό τό Μουσεῖον). Τηλ. 810.975.

Μολονότι ἤξερε πῶς ἦταν ἀνώφελο, ὁ Μπάρτ ἔβαλε τά δυνατά του γιά νά πάη κοντά, ν' ἀναγκώση τό ἕνα ἀπ' τά παράλυτα χέρια τῆς Μπέτσυ καί νά τῆς πιάση τό σφυγμό. Δέ χτυποῦσε πιά.

'Ο Χάρντιν κύτταξε γύρω του. 'Εκτός ἀπ' τό πτῶμα στήν πολυθρόνα, τό καντηλέρι στό πάτωμα καί τά αἵματα πάνω στό τραπέζι καί στό μικρό χαλί, δέν ὑπῆρχε καμμιά ἀκαταστασία μέσα στό δωμάτιο. 'Η Μπέτσυ δέν εἶχε κουμπαράδες μέ χαρτάκια καί νομίσματα...

'Ο Μπάρτ βγῆκε βιαστικά ἀπ' τό διαμέρισμα. 'Η πόρτα εἶχε αὐτόματο σύρτη κι' ἔκλεισε μόνη της ὅταν τήν τράβηξε. Αὐτή ἡ προφύλαξι θά καθυστεροῦσε ἴσως τήν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος καί θά τοῦ ἄφηνε μιά μικρή προθεσμία...

Κάλεσε τό ἀσανσέρ. 'Η ὥρα πού περίμενε, τοῦ φάνηκε αἰώνας... "Οταν ἤφτασε ἐπιτέλους τό ἀσανσέρ, εἶπε στόν ὁδηγό του:

— Εἶχα ραντεβοῦ μέ τή μίς Φσίρμπανξ, ἀλλά δέν ἀπαντάει. Μήπως λείπει;

— Περίεργο! παρατήρησε ἐκεῖνος. Βγῆκε λίγο πρίν ἀπό τίς 3 καί ξαναγύρισε πρό μιᾶς ὥρας περίπου. Δέν τήν ξανακατέβασα ἀπό τότε. Μά ἴσως νά κατέβηκε ἀπ' τή σκάλα.

»Εἶναι πολύ μεγάλο αὐτό τό σπίτι γιά ἕνα μόνο ἀσανσέρ. Οἱ ἐνοικιασταί δέν ἐξυπηρετοῦνται καθόλου καλά... Κάποτε, μέ καλοῦνε τά παιδιά τοῦ τελευταίου πατώματος, γι' ἀστεῖο, κι' ὕστερα κρύβονται. Στό μεταξύ, οἱ παρακάτω ἔνοικοι βαρυοῦνται νά περιμένουνε καί κατεβαίνουν πολλές φορές ἀπ' τή σκάλα. Μά τί νά τούς κάνω ἐγώ;...

'Ο Μπάρτ σκέφτηκε ὅτι κι' ὁ δολοφόνος θά εἶχε περάσει ἀσφαλῶς ἀπ' τή σκάλα.

Βγῆκε στό δρόμο. Τό καμιόνι ἦταν σταματημένο ἕνα τετράγωνο πιό κάτω. Οἱ ἐπιβάτες του δέ φαίνονταν πουθενά.

'Ο Μπάρτ χαμογέλασε μέ πικρία. Μόλις ἀνακάλυπταν τή δολοφονημένη Μπέτσυ Φαίρμπανξ, ὁ Τούρλεϋ θά τόν ἔπιανε ἀσφαλῶς γιά δράστη τοῦ ἐγκλήματος. Εἶχε κάνει ἐπιτέλους τό «λάθος» πού περίμενε μέ τόση ὑπομονή ὁ ἀστυνομικός ἐπιθεωρητής!

Σταμάτησε ἕνα ταξί κι' ἔδωσε τή διεύθυνσι τοῦ Μάρτυ Λάντ. Μολονότι ὁ δικηγόρος εἶχε γυρίσει ἀπ' τό Κάπ, εἶχε προειδοποιήσει τό Μπάρτ ὅτι δέ θά πήγαινε στό γραφεῖο του πρίν ἀπ' τήν ἐρχομένη Δευτέρα.

'Ο Χάρντιν παρακαλοῦσε τό Θεό νά τόν βρῆ στό σπίτι του. Αὐτός ἀποτελοῦσε τήν τελευταία του ἐλπίδα!...

'Αναστέναξε μ' ἀνακούφισι, ὅταν τόν βρῆκε νά ξεκουράζεται στή βιβλιοθήκη τῆς κομψῆς βιλλίτσας του. Φοροῦσε μιά ἀκριβή μεταξωτή ρόμπα κι' ἔπινε σιγά-σιγά ἕνα κονιάκ, ἀπολαμβάνοντας συγχρόνως μιά συμφωνία τοῦ Σιμπέλιους.

Κάλεσε τόν ὑπηρέτη του καί τοῦ εἶπε:

—"Ανοιξε τή μποτίλια μέ τό ἰρλανδέζικο οὐίσκυ, πού φυλάμε εἰδικά γιά τόν κύριο Χάρντιν.

Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ ὑπηρέτης, πρόσθεσε:

— Βλέπω πῶς ὁ Τούρλεϋ δέ σ' ἔκλεισε ἀκόμα στό φρέσκο!

—"Οχι, ἀλλ' αὐτή τή φορά δέ θ' ἀργήση, ἀπάντησε ὁ Μπάρτ.

Καί διηγήθηκε λεπτομερῶς τά γεγονότα στό Μάρτυ.

"Οταν ἔφτασε στίς ἀποκαλύψεις τοῦ καθηγητοῦ Τάρα γιά τήν «Ἑταιρεία Λουΐζα» καί τή θεωρία τοῦ ἴδιου γιά τή δολοφονία τοῦ Μπήτσερ ἀπ' τή συμμορία, ὁ Μάρτυ τόν σταμάτησε καί τοῦ εἶπε:

—"Οπως θά ξέρης ἀσφαλῶς, ἔχω προσφέρει συχνά τίς δικηγορικές μου ὑπηρεσίες στό Μόε Σέλιγκ. Μοῦ δόθηκε ἔτσι ἡ εὐκαιρία νά ὑπερασπιστῶ μερικούς ἀπ' τούς ἀνθρώπους του, πού τούς κατηγοροῦσε ἡ ἀστυνομία γιά δολοφονίες κι' ἄλλα τέτοια... μικροπράγματα! Δέ μοῦ φαίνεται λοιπόν νά ἔγιναν ἀπ' τούς γκάνγκστερς τά δυό ἐγκλήματα πού μᾶς ἀπασχολοῦνε... Αὐτοί δέ μεταχειρίζονται τέτοια μικρά πιστολάκια, οὔτε καί καντηλέρια.

»Ὑπάρχει ἄλλωστε καί κάποια ἄλλη λεπτομέρεια, ἀκόμα πιό σπουδαία: 'Ο Μπίλυ Μπήτσερ ἦταν κάθε ἄλλο παρά γενναῖος! Ποτέ δέ θάχε τό θάρρος νά τά βάλη μέ τή συμμορία. Μιά λέξι τοῦ Σέλιγκ θά τόν ἔκανε νά χώση τήν οὐρά κάτω ἀπ' τά σκέλια του...

»Στίς ἡμέρες μας, τό «Συνδικάτο» ἔχει γίνει μιά σοβαρή ὀργάνωσι, πού ἀποφεύγει τό φόνο, ἐκτός σέ περίπτωσι ἀπόλυτης ἀνάγκης. Μέ τό Μπήτσερ ὅμως δέν ὑπῆρχε τέτοιος λόγος, ἀφοῦ θάσκυβε τό κεφάλι μέ τήν πρώτη ἀπειλητική προειδοποίησι. 'Ο Σέλιγκ τόν ἤξερε καλά...

'Ο Μπάρτ κούνησε τό κεφάλι του, γιά νά δείξη πῶς συμφωνοῦσε.

— Αὐτό ἀκριβῶς σκέφτηκα κι' ἐγώ, ἀπάντησε. "Ακουσέ με, Μάρτυ! Πιστεύω πῶς θά μπορέσω νά διασφωτίσω αὐτές τίς δυό δολοφονίες μέσα σέ μερικές ὧρες, ἀρκεῖ μονάχα νά ξεφορτωθῶ γιά λίγο τόν Τούρλεϋ καί νά μπορέσω νά συναντήσω ἀπόψε κάποιο πρόσωπο.

»Δέ μπορῶ ὅμως νά κάνω ἀπολύτως τίποτα, ὅσο ἔχω τόν Τούρλεϋ στή ράχη μου... προπάντων δέ ἄν ἀνακαλύψουν τό πτῶμα τῆς Μπέτσυ Φαίμπανξ, πρᾶγμα πού μπορεῖ νά συμβῆ ἀπό λεπτό σέ λεπτό, καί μέ τσακώση τότε ὁ Τούρλεϋ!

—"Α, φίλε μου, ἐξυπηρετῶ μ' ἀφοσίωσι τούς πελάτες μου, ἀλλά ὡς ἕνα ὅριο! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάρτυ. 'Εφόσον ξέρω μιά δολοφονία, δέ μπορῶ νά τήν κρύψω ἀπ' τήν ἀστυνομία καί νά δυσχεράνω τό ἔργο της.

»"Εχω ὅμως κάποιο σχέδιο στό νοῦ μου. "Αν κατορθώσουμε νά τό ἐφαρμόσουμε, θά σ' ἀφήσω κάποια προθεσμία κι' ὕστερα θά εἰδοποιήσω τήν ἀστυνομία, χωρίς νά φανερώσω τήν ταυτότητά μου, ὅτι ἡ Μπέτσυ Φαίρμπανξ εἶναι σκοτωμένη στό σπίτι της. Τίποτ' ἄλλο! "Επειτα θά μποροῦμε ν' ἀφίσουμε νά πιστέψουν, ἄν παραστῆ ἀνάγκη, ὅτι τό ἀνώνυμο τηλεφώνημα ἔγινε ἀπό σένα.

'Ο Μάρτυ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, συλλογισμένος. "Υστερα συνέχισε:

— Πήγαινε στό λίβινγκ-ρούμ; παραμέρισε λίγο τίς κουρτίνες καί ρίξε μιά ματιά ἔξω. Σβύσε ὅμως πρῶτα τό φῶς, γιά νά μή φαίνεσαι ἀπ' τό δρόμο... Κύτταξε ἄν μπορέσης ν' ἀνακαλύψης κάπου τό καμιόνι τοῦ Τούρλεϋ.

'Ο Μπάρτ ἔσβυσε τό φῶς τοῦ λίβινγκ-ρούμ, ἀνασήκωσε ἐλαφρά τήν κουρτίνα καί κύτταξε ἔξω, γρήγορα-γρήγορα. Εἶδε ἀμέσως τό καμιόνι, μολονότι εἶχε ἀρχίσει νά σκοτεινιάζη.

Ξαναγύρισε στή βιβλιοθήκη κι' ἀνάγγειλε στό Μάρτυ:

—'Ο Τούρλεϋ δέ λέει νά τό κουνήση. Δέν προσπαθεῖ κἄν νά κρυφτῆ — ἐκτός ἄν νομίζη πῶς δέ φαίνεται, μέσα στό καμιόνι. "Εχει σταματήσει στήν ἀντικρυνή πλευρά τοῦ δρόμου, δυό - τρεῖς πόρτες πιό κάτω.

20 ΦΥΣΙΚΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
Τό μόνον
ΣΑΜΠΟΥ - ΚΟΛΟΡ
ΠΟΥ Μ' ΕΝΑ ΛΟΥΣΙΜΟ ΚΑΝΕΙ ΑΜΕΣΩΣ
ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΑΦΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
Shampoo Color Femina
Ν. ΛΑΓΚΑΔΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 58—ΤΗΛ. 522.691

Τό ἀπαραίτητο βιβλίο γιά κάθε γυναῖκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μέ ταχυδρομική ἐπιταγή δρχ. 60 εἰς τήν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 1, Ἀθῆναι.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613.610

— Τόσο τό καλλίτερο! εἶπε ὁ Λάντ. Πιστεύω νά μπορέσουμε νά τόν ξεγελάσουμε, τουλάχιστον γιά λίγη ὥρα... Μά πολύ φοβᾶμαι πῶς ἡ μέθοδός μου δέ θά σ' ἀρέση. Πρέπει νά βασιστοῦμε στή νοσηρή ἀνάγκη τοῦ Τούρλεϋ νά παραστήση τόν προστάτη τῆς Κάρολυν Οὐΐλλιαμς!

—"Οχι, δέ δέχομαι! φώναξε ὁ Μπάρτ.

—'Η ἄλλη λύσι εἶναι ἀκόμα λιγώτερο εὐχάριστη, εἶπε ἥσυχα ὁ Μάρτυ. 'Ο Τούρλεϋ θά ἐξακολουθήση νά σέ παρακολουθῆ καί θά σέ γραπώση γρήγορα, μέ τήν κατηγορία τῆς δολοφονίας. "Ισως κατορθώση μάλιστα νά σέ στείλη στήν ἠλεκτρική καρέκλα.

Μά ὁ Μπάρτ κούνησε τό κεφάλι του μέ πείσμα.

— Δέ θέλω νά πλησιάση αὐτό ὁ ἄνθρωπος τήν Κάρολυν! δήλωσε κατηγορηματικά. Εἶμαι βέβαιος πῶς εἶναι ἀνώμαλος τύπος! Δέν εἶναι φρόνιμο νά μείνη μονάχη μαζί του...

— Σέ παρακαλῶ, ἄκουσέ με ὅς τό τέλος, πρίν παρασυρθῆς ἀπ' τά γελοῖα ἱπποτικά σου ἐνστικτα, εἶπε ὁ Μάρτυ. Δέν ἔχω σκοπό ν' ἀφίσω τή μίς Οὐΐλλιαμς μονάχη μέ τόν Τούρλεϋ περισσότερο ἀπό μερικά λεπτά τῆς ὥρας. Θέλω μονάχα νά κάνη ἕνα τηλεφώνημα στό ἀστυνομικό τμῆμα του, καί ν' ἀφίση παραγγελία ὅτι τόν παρακαλεῖ νά περάση ἀμέσως ἀπ' τό σπίτι της.

»Σίγουρα, ὁ Τούρλεϋ ἔχει προβλέψει αὐτή τήν πιθανότητα, γιατί περνάει τίς ἐπιθυμίες του γιά πραγματικότητες. Εἶναι πιθανό ἐξ ἄλλου νάχη ἀσύρματο τηλέφωνο τό καμιόνι του, ὁπότε θά τοῦ μεταδιβάσουν ἀμέσως τό μήνυμα.

»"Επειτα ἀπό λίγα λεπτά, θά φτάσω κι' ἐγώ στῆς μίς Οὐΐλλιαμς. Θά παρουσιαστῶ σάν δικηγόρος της. Θά προειδοποιήσω τόν Τούρλεϋ ὅτι ὑπερβαίνει τά δικαιώματά του ὡς ἀστυνομικοῦ. Θά τοῦ μιλήσω αὐστηρά, θά τόν φοβερίσω... Ξέρω νά παίζω κάτι τέτοιες κωμωδίες!

»'Ο Τούρλεϋ θά διαμαρτυρηθῆ, θά βάλη τίς φωνές... πάντως ὅμως θά κατορθώσω ἔτσι νά τόν διώξω ἀπό κεῖ. Θά φέρω τότε τή μίς Οὐΐλλιαμς ἐδῶ, στό σπίτι μου, γιά νά εἶμαι σέ θέσι νά τήν προστατέψω ἀπό πιθανά ἀντίποινα τοῦ Τούρλεϋ.

'Ο Μάρτυ χαμογέλασε καί πρόσθεσε:

— Ξέροντας δέ τίς ἀντιλήψεις σου περί γυναικείας ἀρετῆς, θά καλέσω ἐδῶ καί τήν πιστή μου γραμματέα, γιά νά τήν προσέχη... Μ' αὐτό τόν τρόπο, θά μείνης ἐλεύθερος γιά ἕνα χρονικό διάστημα νά συνεχίσης τίς ἔρευνές σου χωρίς νάχης γιά ἴσκιο σου τόν Τούρλεϋ!

— Μά θάναι ὁ ἄλλος ἀστυνομικός, παρατήρησε ὁ Μπάρτ. 'Εκεῖνος μέ τά ροῦχα τοῦ σωφέρ!

—'Εννοια σου, τό σκέφτηκα κι' αὐτό. Κόβει λιγάκι τό μυαλό μου... Πιστεύω πῶς βρῆκα μιά μέθοδο νά σ' ἀπαλλάξω ἀπ' τόν ἄλλο ἀστυνομικό... Πόσο ὕψος ἔχεις, Χάρντιν;

—"Ενα καί ἑβδομηνταπέντε. Γιατί;

— Πόσο ζυγίζεις;

— Ἑβδομήντα κιλά περίπου.

— Τί ἀριθμό καπέλλο φοράς;

— Πενηνταεπτά.

—"Εχομε τό ἴδιο κεφάλι, εἶσαι τρεῖς πόντους πιό ψηλός ἀπό μένα καί βαραίνεις πέντε κιλά παραπάνω. Μά δέν εἶναι μεγάλη αὐτή ἡ διαφορά...

»Ἀφοῦ λοιπόν φύγη βιαστικά ὁ ἱππότης Τούρλεϋ μέ τ' ἄσπρο ἄλογό του, γιά νά σώση τή δέσποινα τῶν λογισμῶν του, ἐγώ θά βάλω τά ροῦχα σου — αὐτό τό φριχτό κεντητό γελέκο σου. Βλέπεις τί θυσίες πού κάνω γιά σένα;... Θά τηλεφωνήσω στό γκαράζ μου νά μοῦ στείλουν ἀμέσως τ' αὐτοκίνητό μου. Θά περιμένη ἔξω ἀπ' τήν πόρτα. Θά βγῶ τότε ἀπό δῶ, μ' ἕνα μαντήλι κολλημένο στή μύτη μου γιά νά κρύβω τό γοητευτικό μουστάκι μου. Θ' ἀνεβάσω ἐπίσης τό γιακᾶ τῆς γκαμπαρντίνας σου, γιά νά κρύψω κάπως τό πρόσωπό μου... Μολονότι ἀμφιβάλλω ἄν χρειάζεται. 'Ο ἀστυνομικός δέ θά μπορῆ νά διακρίνη τά χαρακτηριστικά μου, ἀφοῦ ἔχει σχεδόν σκοτεινιάσει καί βρέχει. Πάντως, αὐτός σέ ξέρει λιγώτερο καλά ἀπ' τόν Τούρλεϋ.

»Θά τόν ξεγελάση ἀσφαλῶς ἡ ἐπιφανειακή ὁμοιότης, τό ἴδιο ντύσιμο... καί θά μέ πάρη ἀπό πίσω. Θά μπῶ στ' αὐτοκίνητό μου καί θά ξεκινήσω. Τό καμιόνι θά μέ παρακολουθήση. Καί σύ θά μείνης πιά τελείως ἐλεύθερος νά κινηθῆς!

— Μπορεῖ νά ἐπιτύχη τό σχέδιο, παραδέχτηκε ὁ Μπάρτ. Λοιπόν, νά τηλεφωνήσω στήν Κάρολυν;

—"Ας ἀρχίσουμε κανονικά, ἀπ' τήν ἀρχή. Θέλω πρῶτα νά βεβαιωθῶ πῶς θαρθῆ τ' αὐτοκίνητο. Θά τηλεφωνήσω λοιπόν στό γκαράζ. "Υστερα θά πάρω ἐγώ στό τηλέφωνο τή μίς Οὐΐλλιαμς. Γιατί ἐσύ πού τήν ἀγαπᾶς, θά τά χάσης καί δέ θά ξέρης τί λές... 'Εσύ θά τῆς πῆς μονάχα ν' ἀκολουθήση πιστά τίς ὁδηγίες μου. Τίποτ' ἄλλο. Σέ κάτι τέτοιες ἐπείγουσες περιπτώσεις, τό μυαλό πρέπει νά δουλεύη τελείως ξεκαθαρα, ὅπως τό δικό μου!

Πραγματικά, ὁ Μάρτυ εἰδοποίησε πρῶτα τό γκαράζ. "Οταν ἔκλεισε τό τηλέφωνο, ζήτησε ἀπ' τό Μπάρτ τόν ἀριθμό τῆς Κάρολυν. 'Εκεῖνος δίστασε.

—"Ακουσε, Μάρτυ... εἶπε. "Οταν φύγης ἀπό δῶ μέ τά ροῦχα μου, ὁ Τούρλεϋ θά σέ δῆ ἔτσι ντυμένο, θά καταλάβη ἀμέσως τί συνέβη καί θ' ἀφρίση ἀπ' τό κακό του! Μπορεῖ μάλιστα νά ἐκδικηθῆ τήν Κάρολυν... "Ισως θά κάναμε καλλίτερα νά παραιτηθοῦμε ἀπ' αὐτό τό σχέδιο.

— Μά δέ θά πάω μέ τά ροῦχα σου στό σπίτι τῆς Κάρολυν. Νομίζεις πῶς ἔχω διάθεσι νά κυκλοφορῶ μέ τέτοια χάλια;... Θά τά κρύψω μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἀφοῦ πρῶτα ἀπομακρύνω ἀπ' τό πόστο του τόν ἀστυνομικό σου!

»Θά παρουσιαστῶ στῆς μίς Οὐΐλλιαμς ξεσκούφωτος, χωρίς γελέκο καί χωρίς γκαμπαρντίνα. Αὐτό εἶν' ὅλο!

— Μά ὕστερα ὁ ἄλλος ἀστυνομικός θά διηγηθῆ στόν Τούρλεϋ πῶς τοῦ τήν ἔφερες! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπάρτ.

— Προηγουμένως ὅμως ἐγώ θάχω προλάβει νά φέρω ἐδῶ τή μίς Οὐΐλλιαμς. Κι' ἕνας δικηγόρος ξέρει τόν τρόπο νά κάνη τό σπίτι του ἀπαραβίαστο, τουλάχιστον γιά ἕνα χρονικό διάστημα!

'Ο Μάρτυ χτύπησε τό κουδούνι, γιά νά καλέση τόν ὑπηρέτη του. Συγχρόνως ἔλεγε στό Χάρντιν.

— Τ' αὐτοκίνητο θάναι ἐδῶ σέ μερικά λεπτά. "Ας ἀρχίσουμε τή μεταμφίεσι!

"Εβγαλε τή θαυμασία ρόμπα του καί τήν ἔρριξε ὅπως-ὅπως πάνω στή ράχη μιᾶς καρέκλας. 'Από μέσα φοροῦσε ἕνα ἄσπρο πουκάμισο μέ ξεκούμπωτο γιακά.

"Οταν μπῆκε ὁ ὑπηρέτης, τοῦ εἶπε:

— Φέρε μου τό σακκάκι αὐτοῦ τοῦ κοστουμιοῦ. "Οχι γελέκο. Φέρε μου ἐπίσης τό παλιό ἀδιάβροχο πού βρίσκεται στό πορτμαντώ τοῦ διαδρόμου, καί μιά ἀπ' τίς πιό στραπατσαρισμένες ρεμπούπλικές μου, πού δέν ἐνοεῖς νά τίς πετάξης... Νά φέρης ἐπίσης ἀπ' τό χωλ τό καπέλλο καί τή γκαμπαρντίνα τοῦ κ. Χάρντιν.

'Ο καμαριέρης δέ φάνηκε νά παραξενεύεται καθόλου γι' αὐτές τίς ὁδηγίες. "Ηταν συνηθισμένος, φαίνεται, νά παίρνη τίς πιό περίεργες διαταγές ἀπ' τόν ἀφεντικό του...

Μόλις μπῆκε, ὁ Μάρτυ εἶπε στό Μπάρτ:

— Βγάλε αὐτό τό σκοινί πού φοράς γιά γραβάτα, καί δῶσε μοῦ το.

'Ο Μπάρτ ὑπάκουσε. 'Ο Μάρτυ πέρασε τή γραβάτα γύρω ἀπ' τό λαιμό του καί τήν ἔδεσε.

— Σέ κλέφανε, ἄν τήν πλήρωσες πάνω ἀπό ἕνα δολλάριο! παρατήρησε. Θά σοῦδινα γι' ἀνταλλαγμα ἕνα ἀπ' τά παπιγιόν μου, ἀπό φυσικό μετάξι, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἄν θά ξέρης νά τό δέσης τῆς προκοπῆς... "Αλλωστε, θά περάσης πιό ἀπαρατήρητος δίχως γραβάτα, στή συνοικία πού πρόκειται νά πᾶς... Τό γελέκο τώρα!

'Ο Μπάρτ ἔβγαλε τό γελέκο του — γκρίζο, γαρνιρισμένο μέ κίτρινες τουλίτες.

'Ο Μάρτυ ἔκαμε μιά γκριμάτσα, ἀλλά τό φόρεσε.

'Ο ὑπηρέτης ξαναγύρισε, φορτωμένος ροῦχα, σάν παλιατζῆς... 'Ο Μάρτυ φόρεσε τό σακκάκι του κι' ἀποπάνω τή γκομπαρντίνα τοῦ Χάρντιν. "Εβαλε ὕστερα τό καπέλλο τοῦ Χάντιν στό κεφάλι του. Πέρασε στό λίβινγκ - ρούμ καί κυττάχτηκε σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη.

— Θεέ μου! φώναξε μέ κωμική ἀπελπισία. "Οσο σκέπτομαι πῶς μέ θεωροῦσανε τόν πιό καλοντυμένο ἄντρα τοῦ Μπροντγουαίη!...

Τή στιγμή ἐκείνη, χτύπησε τό κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. 'Ο ὑπηρέτης ἤρθε κι' εἰδοποίησε τό Μάρτυ ὅτι τ' αὐτοκίνητό του περίμενε ἔξω.

— Πρίν τηλεφωνήσω στή μίς Οὐΐλλιαμς, εἶπε ὁ Μάρτυ, δῶσε μου δυό δολλάρια γιά δικηγορική ἀμοιβή μου. "Ενα γιά σένα κι' ἕνα γιά κείνη. "Ετσι, θά εἶμαι ἐπισήμως ὁ δικηγόρος σας.

'Ο Μπάρτ τοῦδωσε τά δυό χαρτονομίσματα, ἐνῶ συγχρόνως σκεπτότανε ὅτι στίς σοβαρές ποινικές ὑποθέσεις ὁ Λάντ πληρωνότανε συχνά μέχρι 50 χιλιάδες δολλάρια...

"Υστερα ὁ Λάντ πῆρε στό τηλέφωνο τόν ἀριθμό τῆς Κάρολυν Οὐΐλλιαμς. Κι' ὅταν ἀπάντησε ἡ νέα γυναίκα, τῆς εἶπε:

— Μίς Οὐΐλλιαμς, ἐδῶ ὁ δικηγόρος Μάρτυ Λάντ. Βρίσκομαι τώρα μαζί μέ τό Μπάρτ Χάρντιν. "Εχομε ἀνάγκη ἀπ' τή βοήθειά σας. Θά σᾶς δώσω στό τηλέφωνο τό Χάρντιν, γιά νά σᾶς βεβαιώσω πῶς εἶναι ὅλα ἐν τάξει. "Υστερα θάθελα νά σᾶς μιλήσω λίγο κι' ἐγώ...

'Ο Χάρντιν πῆρε τ' ἀκουστικό.

—"Ακουσε, ἀγάπη μου, εἶπε. Τά πράγματα μπλέξανε. 'Ο Μάρτυ ἔχει κάποια ἰδέα. Μά, ἄν δέ

Δέν τήν ἀλλάζω...
...λέει κάθε στόμα πού δοκιμάζει τήν ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA
Τό νέο προϊόν τοῦ οἴκου BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

σ' ἀρέση, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μᾶς τὸ πῆς καί...

— Φτάνει! ἐπενέβη ὁ Μάρτυ, ἁρπάζοντάς του τὸ ἀκουστικό.

Μίλησε μερικὰ λεπτὰ κι' ἔδωσε στὴ νέα γυναῖκα λεπτομερεῖς ὁδηγίες. Ὕστερα πρόσθεσε:

—"Οταν φτάσῃ ἐκεῖ ὁ Τούρλεϋ, θὰ μείνετε μονάχη μαζί του πέντε λεπτὰ τὸ πολύ. Φροντίστε νὰ κάνῃ ὑπομονή. Πέστε του πὼς περιμένετε κάποια ἐπίσκεψι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ πὼς θέλετε νὰ τοῦ συστήσετε τὸ πρόσωπο ποὺ θαρθῇ.

»"Οταν φτάσω ἐγώ, παρουσιάστε με γιὰ δικηγόρο σας. Καὶ μὴ σᾶς νοιάζῃ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα. Μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας, ἂν δὲ σᾶς πῶ ἐγώ...

"Εκλεισε τὸ τηλέφωνο, χαμογέλασε στὸ Μπὰρτ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶναι πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα. Ὑπακούει, δίχως νὰ συζητῇ... Σπάνιο εὕρημα, Χάρντιν!

»Τώρα πρέπει νὰ σταθῇς στὸ παράθυρο καὶ νὰ παρακολουθῇς τὸ καμιόνι πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα. "Οταν φύγῃ ὁ Τούρλεϋ, εἰδοποίησέ με.

'Αφοῦ περίμενε δέκα λεπτά, ὁ Μπὰρτ εἶπε:

—"Αδικα χάνουμε τὴν ὥρα μας, Μάρτυ. Δὲν ἔπιασε τὸ κόλπο.

— Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονος, τοῦ σύστησε ὁ Μάρτυ.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Τούρλεϋ κατέβηκε ἀπ' τὸ καμιόνι, κουβέντιασε λίγο μὲ τὸ σωφέρ κι' ὕστερα πῆδησε σ' ἕνα περαστικὸ ταξί.

—"Εφυγε, ἀνάγγειλε ὁ Χάρντιν.

'Ο Λὰντ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἱκανοποίησι. "Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ χρυσὸ ρολογάκι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι του, καὶ εἶπε:

— Θ' ἀφίσουμε τώρα νὰ περάσουν πέντε λεπτά.

Μετὰ τὰ δυὸ λεπτά, ὁ Μπὰρτ τοῦ σύστησε:

— Δὲν πηγαίνεις τώρα; Δὲ θέλω νὰ μείνῃ πολλὴ ὥρα μονάχη μαζί του.

— Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ κάνῃς ὑπομονή, τὸν συμβούλεψε ὁ Μάρτυ. Εἶναι τὸ μεγαλείτερο προτέρημα!

Γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ ἀλλοῦ τὸ νοῦ του, ὁ Χάρντιν ἔψαξε στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, ζητῶντας τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου «Λοῦκυ Σάμροκ». Τὴ βρῆκε: "Ηταν στὴ διασταύρωσι τοῦ Μπόβερυ καὶ τῆς Μπλήκερ Στρήτ.

'Ετοιμαζότανε νὰ πῇ πάλι στὸ Μάρτυ νὰ φύγῃ, ὅταν ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ δήλωσε:

— Πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς. Πηγαίνω τώρα... Κύτταξε τὸ καμιόνι ἀπ' τὸ παράθυρο, Χάρντιν, γιὰ νὰ κανονίσῃς τὴ στάσι σου. Καὶ προσπάθησε νὰ κάνῃς τὸ γρηγορώτερο ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς. Καταλαβαίνεις πὼς δὲ μπορῶ νὰ ἐμποδίσω γιὰ πολὺ τὸ ἔργο τῆς Δικαιοσύνης!

Χαιρέτησε μ' ἕνα νόημα τὸ Χάρντιν κι' ἔφυγε.

'Ο Μπὰρτ παραμέρισε λίγο τὶ κουρτίνες. Εἶδε τὸ Μάρτυ νὰ σταματάῃ μιὰ στιγμὴ στὴν ἐξώπορτα, γιὰ νὰ δώσῃ καιρὸ στὸν ἀστυνομικὸ νὰ τὸν προσέξῃ. Προσποιότανε πὼς σκούπιζε τὴ μύτη του μὲ τὸ μαντήλι του. "Υστερα κατέβηκε γρήγορα τὰ λίγα σκαλοπάτια, μπῆκε στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε.

Τὸ καμιόνι δὲν τὸν παρακολούθησε ἀμέσως. 'Ο Μπὰρτ ἄρχιζε πιὰ νὰ πιστεύῃ πὼς εἶχε ἀποτύχει τὸ τέχνασμά τους, ὅταν εἶδε ἐπιτέλους τὸ καμιόνι νὰ ξεκολλάῃ ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ παίρνῃ ἀπὸ πίσω τὴν Καντιλὰκ τοῦ Μάρτυ.

Περίμενε λίγο ἀκόμα, ὥσπου νὰ στρίψουν ἀπ' τὴ γωνιὰ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα. "Υστερα φρεσε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μάρτυ καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ σπίτι.

Πῆγε μὲ τὰ πόδια ὡς τὴν Πὰρκ "Αβενιου, μέσα στὴν φιλὴ βροχή. 'Εκεῖ, σταμάτησε ἕνα περαστικὸ αὐτοκίνητο κι' εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πάῃ στὴ γωνιὰ τοῦ Μπόβερυ καὶ τῆς Μπλήκερ Στρήτ.

Εἶχε πάντα τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ καμιόνι θὰ ξαναγύριζε, ἀπὸ κάποιο θαῦμα, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ταξί.

"Ερριξε μιὰ ματιὰ πίσω του. Κανεὶς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε. "Ηταν ἐλεύθερος τώρα! Μὰ δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα στὴ διάθεσί του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Κατὰ τὶς 6 καὶ 40', τὸ ταξὶ τοῦ Χάρντιν σταμάτησε μπροστὰ στὸ «Λοῦκυ Σάμροκ». Πάνω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ὑπῆρχε μιὰ πράσινη φωτεινὴ ρεκλάμα, ποὺ παρίστανε ἕνα τριφύλλι τετράφυλλο. Κι' ἀπὸ κάτω διάβαζε κανείς, μὲ μικρότερα φωτεινὰ γράμματα τὶς τιμές:

«Κρεβάτια, 35 σέντς. Δωμάτιο, 75 σέντς. Εἰδικὸ τιμολόγιο γιὰ διαμονὴ μιᾶς ἑβδομάδας».

'Ο σωφὲρ τοῦ ταξὶ κύτταξε τὸ σκυθρωπὸ ἐκεῖνο κτίριο μὲ τοὺς ξεφτυσμένους τοίχους. Κούνησε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε στὸν Χάρντιν:

— Εἶν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παίρνω ἕνα πελάτη ἀπ' τὴν Πὰρκ "Αβενιου καὶ τὸν φέρνω σὲ μιὰ τέτοια τρώγλη τοῦ Μπόβερυ!

'Ο Μπὰρτ τὸν πλήρωσε καὶ τοῦδωσε ἕνα πουρμπουάρ.

'Εδῶ κι' ἐκεῖ, στὸν κακοφωτισμένο δρόμο, ἦταν συγκεντρωμένες μικρὲς ὁμάδες ἀπὸ ἀλήτες. Σὲ καθεμιά, ὁ ἕνας τοὐλόχιστον ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ μιὰ μποτίλια, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι γιὰ νὰ πιοῦνε ὅλοι.

Αὐτοὶ ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ στὸ «Λοῦκυ Σάμροκ», κύτταξαν μὲ περιέργεια τὸ ταξὶ ποὺ εἶχε σταματήσει ἐκεῖ. Καὶ καθὼς ὁ Μπὰρτ ἔμπαινε στὸ ξενοδοχεῖο, κάποιος ἀπ' ὅλους παρατήρησε:

— Νὰ ποὺ γίνανε τώρα καὶ μηχανοκίνητοι οἱ πελάτες τοῦ «Σάμροκ»!

'Ο Χάρντιν ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια, ὡς τὸ στενὸ κεφαλόσκαλο. 'Αναρωτιότανε μ' ἀπορία πῶς κατάφερναν οἱ μπεκρῆδες ν' ἀνεβαίουν μιὰ τόσο ἀπότομη σκάλα...

Στὸ διάδρομο, βρίσκονταν τρεῖς σειρὲς μετάλλινες καρέκλες πλιάντ. Καὶ κάθονταν σ' ὅλα κάτι τύποι, ποὺ φαίνονταν ἀποχαυνωμένοι ἀπ' τὸ μεθύσι καὶ τελείως ἀδιάφοροι στὸ περιβάλλον. 'Απὸ πάνω τους μιὰ μεγάλη πινακίδα ἔγραφε: «'Αποκλειστικὰ γιὰ τοὺς πελάτες ποὺ πληρώνουν. —'Απαγορεύεται τὸ ἀλκοόλ».

Δεξιά, πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο, ἦταν θρονιασμένος ἕνας ὑπάλληλος.

'Ο Χάρντιν καθυστέρησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐκείνους ποὺ κάθονταν στὶς καρέκλες. Μὰ κανεὶς τους δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του...

Προχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο. 'Ο ὑπάλληλος ἦταν ψηλός, φαλακρός, μὲ τραχειὰ φυσιογνωμία καὶ βλογιοκομμένο πρόσωπο. Φοροῦσε βελουδένιο παντελόνι καὶ πουκάμισο σπόρ, μὲ ἀνοιχτὸ γιακά, εἰκονογραφημένο μὲ φοινικόδεντρα καὶ μὲ Ταϊτιανὲς χορεύτριες.

Κύτταξε μὲ περιέργεια τὸ Μπάρτ.

Δὲ μποροῦσε, βέβαια, ὁ Χάρντιν νὰ ποζάρῃ γιὰ ὑπόδειγμα κομψότητας!... "Ηταν ὁλόιχνος γραβάτα. Τὸ παλιὸ ἀδιάβροχο ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ καμαριέρης τοῦ Μάρτυ, ἦταν κατακλεκισμένο, πολὺ στενὸ καὶ μὲ κοντὰ μανίκια. Τὸ ξεβαμμένο καὶ φθαρμένο καπέλλο του εἶχε φάει ὅλη τὴ βροχή, κι' ὁ Μπὰρτ ὑποπτευότανε πὼς θὰ μύριζε σὰν βρεγμένος σκύλος...

'Ωστόσο, τὸ ντύσιμό του ἦταν ἀσυνήθιστο γιὰ ἕνα πελάτη τοῦ ξενοδοχείου, γιατὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὰ ροῦχα ποὺ μοίραζε ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας στοὺς προστατευομένους του...

— Θάθελα νὰ δῶ ἕνα ἀπ' τοὺς ἐνοίκους σας, εἶπε στὸν ὑπάλληλο. Λέγεται "Αρτουρ Μπράουν.

'Εκεῖνος πῆρε φιλύποπτο ὕφος.

—'Αστυνομικὸς εἶσαστε; ρώτησε.

'Ο Μπὰρτ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Εἶμαι ἕνας ἁπλὸς πολίτης, ποὺ ζητάει ἕνα φίλο του. "Εχω κάποια σπουδαία παραγγελία γι' αὐτόν.

—'Εδῶ ὅλοι λέγονται Σμίθ, Τζὼνς ἢ Μπράουν. Ποῦ νὰ ξέρω ποιὸν γυρεύετε; γκρίνιασε ὁ ὑπάλληλος.

—'Ο φίλος μου λέγεται "Αρτουρ Μπράουν. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τὸν δῶ... νὰ τοῦ δώσω κάτι λεφτά.

'Ο ὑπάλληλος τὸν ξανακύτταξε φιλύποπτα.

—"Ισως νάμεινε σὲ κανένα ἄλλο ξενοδοχεῖο... εἶπε. Στὸ «Γοῦλντορφ 'Αστόρια», ἂς ποῦμε, ἢ στὴν «Πλάζα»!

'Ο Χάρντιν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε ἐμπιστευτῇ ἡ κ. Κρὴντυ καὶ τὴν ἔδειξε στὸν ὑπάλληλο, λέγοντάς του:

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητάω.

'Εκεῖνος δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Τῆς ἔρριξε μονάχα μιὰ γρήγορη ματιὰ κι' ἀπάντησε:

— Δὲ θυμᾶμαι φυσιογνωμίες, γέρο μου...

'Ο Μπὰρτ ξανάβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε τώρα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 10 δολλαρίων. Τὸ κράτησε μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ ὑπαλλήλου. 'Εκεῖνος τ' ἄρπαξε ἀμέσως καὶ τὸ τσέπωσε. "Υστερα ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ μιλήσῃ:

—'Ο ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶτε, μένει ἐδῶ, μὲ τὴ βδομάδα. 'Εχει καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέρες ποὺ ἦρθε. Δὲ ξεμυτίζει καθόλου ἀπ' τὴν κάμαρά του, παρὰ μονάχα γιὰ ν' ἀγοράσῃ κρασί!

»Τώρα εἶν' ἀπάνω. 'Ανεβῆτε αὐτὴ τὴ σκάλα καὶ τραβῆχτε ἀριστερά, ὡς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Εἶναι τὸ δωμάτιο 209... Μπῆτε μέσα κατ' εὐθείαν. Δὲν ἔχουν κλειδαριὰ οἱ πόρτες μας. 'Αλλοιῶς, οἱ μπεκρῆδες θὰ κλειδώνονταν μέσα, θὰ τὰ τινάζανε ἀπ' τὸ ντελίριουμ τρέμενς, καὶ θὰ βρωμοκοποῦσε ὅλο τὸ σπίτι.

'Ο Χάρντιν ξαναφύλαξε τὴ φωτογραφία στὴν τσέπη του κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου βρισκόταν ἕνας ἀπέραντος κοιτῶνας. 'Απ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ὁ Μπὰρτ εἶδε πὼς εἶχε τὸ λιγότερο ἑξῆντα κρεβάτια, σ' ἀποστάσεις 30 πόντων τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν κατειλημμένα ἀπὸ μεθυσμένους, ποὺ παραμιλούσανε, χωνεύοντας τὸ κρασὶ ποὺ εἶχαν πιῆ. 'Ο Μπὰρτ προσπέρασε κι' ἔστριψε ἀριστερά, ὅπως τὸν εἶχε ὁδηγήσει ὁ ὑπάλληλος.

"Εφτασε ἑξῶ ἀπ' τὸ δωμάτιο 209 καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστὴ καὶ φοβισμένη ρώτησε ἀπὸ μέσα:

— Ποιος εἶναι;

'Ο Χάρντιν γύρισε τὸ πόμολο κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

'Ο Κρὴντυ καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα, σκυμμένος μπροστά. Δίπλα του, πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι, βρίσκονταν μιὰ μποτίλια κρασὶ κι' ἕνα ποτῆρι.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μικροσκοπικό, 2 ἐπὶ 2. "Ενα ράντζο, μιὰ καρέκλα, ἕνα τραπέζι, ἕνα μεταλλινο ντουλάπι κι' ἕνας στενὸς νιπτήρας ἀποτελοῦσαν ὅλη του τὴν ἐπίπλωσι.

'Ο Κρὴντυ ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, φαλακρός, μὲ πρόσωπο σὰν λεπίδα μαχαιριοῦ. Κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ Χάρντιν, σὰν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὸν τρόμο, κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ οὐρλιάζῃ:

— Μὴ μὲ σκοτώστε! Μὴ μὲ σκοτώστε κι' ἐμένα, ὅπως τὸ Μπήτσερ! Θὰ κάνω ὅ,τι θέλετε!

'Ο Χάρντιν πῆρε ἀπειλητικὸ ὕφος. Στὴν ἀρχὴ σκόπευε νὰ φερθῇ διαφορετικὰ στὸν Κρὴντυ. Τώρα ὅμως στεκόταν ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ἀγριοκύτταζε.

— Μίλησε! μούγκρισε. Πές μου τί ἔκρυβε ὁ Μπήτσερ στὸν κουμπαρά του!

'Ο Κρὴντυ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Χτυποῦσαν τὰ δόντια του. "Ηταν τόσο τρομοκρατημένος, ὥστε ὁ Μπὰρτ ἀνησύχησε ἀπ' τὴν κατάστασί του.

— Λυ... λυπηθῆτε με! τραύλισε. 'Αφῆστε με νὰ ζήσω!... Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα... τὰ πήραμε ὅλα... Μὴ μὲ σκοτώστε! Δὲ θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα... 'Ο Μπήτσερ πέθανε. Κανεὶς ἄλλος δὲν ξέρει... Σᾶς ἱκετεύω!

—"Ησυχα, Κρὴντυ, εἶπε ὁ Μπάρτ. Πιὲς μιὰ γουλιὰ νὰ συνέλθῃς... Δὲν ἤρθα νὰ σὲ σκοτώσω, ἀλλὰ νὰ σὲ σώσω.

Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ ράντζου. 'Ο Κρὴντυ ἔβγαλε ἕνα πνιγμένο στεναγμὸ καὶ προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασί. Μὰ ἔτρεμε τόσο δυνατά, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πιάσῃ μὲ τὰ δυό του χέρια γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὰ χείλια του.

"Ηπιε μιὰ γουλιά. Τὸ κρασὶ κύλησε στὸ πηγοῦνι του καὶ λέρωσε τὸ πουκάμισό του.

"Οταν ἄδειασε τὸ ποτῆρι καὶ τ' ἄρισε στὴ θέσι του, εἶχε πάψει πιὰ ἡ τρεμοῦλα του. Μὰ ἦταν τώρα μουσκεμένος στὸν ἱδρώτα.

'Αφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητος, λαχανιασμένος, εἶπε ὕστερα:

— Δὲν καταλαβαίνω... Ποιὸς εἶσαστε σεῖς; Πῶς μὲ βρήκατε; 'Ο Κρόϋλ μοῦ εἶπε πὼς θὰ μοῦστελνε ἕνα φανιὰ, γι' αὐτὸ ποὺ εἶχα κάνει. Μὲ βεβαίωσε πὼς δὲ θὰ γλύτωνα... Γι' αὐτὸ κρύφτηκα ἐδῶ!

— Δὲν ἤρθα νὰ σὲ σκοτώσω, ξαναεῖπε ὁ Μπάρτ. 'Αποτελὼ μάλιστα τὴ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας ποὺ σοῦ ἀπομένει, Κρὴντυ... Ψάχνουν νὰ σὲ βροῦνε, εἶν' ἡ ἀλήθεια. Σκοτώσανε τὴ Μπέτυ Φαίρμανχ, τὴ γραμματέα τοῦ Μπῆτσερ, σήμερα τ' ἀπόγεμα, γιατὶ ἤξερε πάρα πολλά. Θὰ σὲ ξετρυπώσουνε καὶ σένα... ἐκτὸς ἂν μ' ἐμπιστευτῇς! Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς, Κρὴντυ. Καταλαβαίνεις;

— Ποιὸς εἶσαστε; ξαναρώτησε ὁ Κρὴντυ.

— Εἶμαι δημοσιογράφος. Λέγομαι Χάρντιν. 'Η γυναῖκα σου μοῦδωσε τὴ διεύθυνσί σου. Τὴν εἶδα καὶ τῆς μίλησα πρὶν ἀπὸ λίγο... Μ' ἐμπιστεύτηκε, Κρὴντυ. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃς καὶ σύ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι.

—"Οχι, ὄχι! φώναξε ὁ Κρὴντυ. Ποτὲ δὲ θὰ μιλήσω σὲ δημοσιογράφο!... "Ετσι ἄρχισαν ὅλα... ἐπειδὴ μίλησα στὸ Μπήτσερ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Νὰ σᾶς ζήσῃ...

Νὰ εἶναι χαροῦμενο κι' εὐτυχισμένο...

BÉBÉ-CONFORT

Πόρτ-μπεμπέ, στρατοῦλες, εἰδικὲς μπανιέρες, ζῶνες ἀσφαλείας, πάρκα καὶ ἄλλα 100 διάφορα καλοσχεδιασμένα εἴδη, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἄνετα τὸ παιδί σας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

καὶ φουμιά... κολώνιες Μαρινοπούλου

Bac-Stick

(ἀποσμητικόν)

Δροσιὰ

"Αρωμα

Φρεσκάδα

Πάντοτε φρέσκη!

Στὸ σπίτι, στὴν ἐργασία, στὸ πάρτυ, στὸ θέατρο, στὰ σπόρ, παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε φρέσκη καὶ δροσερή. Γι' αὐτὸ μὴ παραλείπετε νὰ χρησιμοποιεῖτε κάθε μέρα τὸ θαυματουργὸ Γερμανικὸ BAC-STICK κατὰ τῆς ὀσμῆς τοῦ ἱδρῶτος. 'Εκατομμύρια γυναῖκες σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐξασφαλίζουν χάρις εἰς τὸ BAC-STICK τὴν σωματικὴ φρεσκάδα καὶ δροσιά.

Μόνον τὸ BAC-STICK περιέχει τὸ βακτηριοκτόνον καὶ ἀποσμητικὸν BAC-43

BAC-STICK μικρὸ διὰ τὴν τσάντα

BAC-STICK μεγάλο διὰ τὸ σπίτι

BIN OLIVIN PRODUKT

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα

OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ ὀμορφιὰ λούζεται μὲ DOP

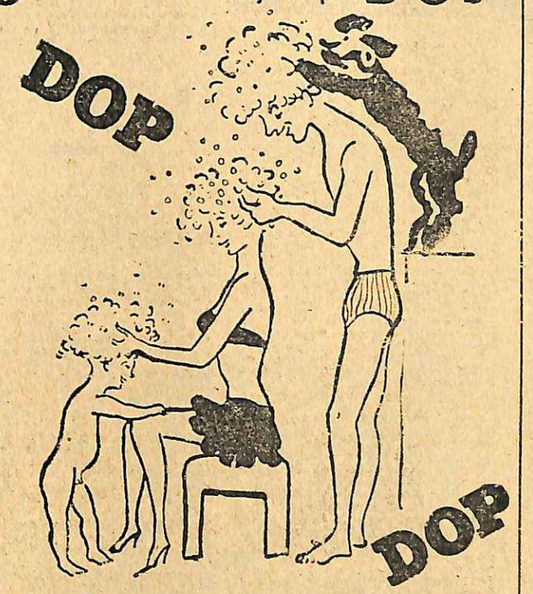

...κάνει ὡραῖα καὶ γερὰ μαλλιὰ σὰν μετάξι, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα.

"Ὄλυμπια"

Διὰ

ΚΑΝΑΔΑ - ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Τὸ μεγαλύτερον νεώτερον ταχύτερον Ἑλληνικὸν ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΝ 23.000 τόννων, ναυπηγήσεως 1953. ταχύτητος 21 μιλλίων

Τὸ "ΟΛΥΜΠΙΑ" προσφέρει σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐπιβάτας του πρωτοφανεῖς ἀνέσεις καὶ πολυτέλειαν:

22 αἴθουσαι ψυχαγωγίας, σαλόνια, αἴθουσαι χοροῦ, 5 μπάρ, μία ταβέρνα, δύο ὀρχηστρα, ἀναγνωστήρια, διάλειθήκαι, αἴθουσαι παιχνιδίων, γυμναστήρια, τρεῖς κολυμβητικαὶ πάνινα, κατοστήματα, κομμωτήρια, κινηματογράφος, αἴθουσαι γιὰ τὰ παιδιὰ, καθημερινὰ λουκούλλεια γεύματα

GREEK LINE

ΓΕΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

17-19 ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΤΗΛ. 470.271

ΧΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

'Αντιγόνη Σ.-Δ., 'Ενταύθα: Τά έλληνικά φίλμ πού προεβλήθηκαν στούς αθηναϊκούς κινηματογράφους κατά την περίοδο 1957—58 ανέρχονται σέ 26, είναι δέ κατά σειρά τά ακόλουθα: 1) «Τό παιδί τού δρόμου» μέ τούς Ν. Τζόγια, Στέλα Στρατηγού, Ν. Ρίζο καί Γιάννη 'Αργύρη. 2) «Ό Μεγαλοκαρχαρίας» μέ τό Μ. Φωτόπουλο, τή Σμαρούλα Γιούλη καί τήν 'Ελ. Χατζηαργύρη. 3) «'Εχει θ.ιο τό κορίτσι» μέ τούς Βασ. Αυλωνίτη, Γκέλη Μαυροπούλου, Ν. Καζή, Βασ. Μεσσολογγίτη καί Κώστα Χατζηχρήστου. 4) «Ό γυναικας» μέ τούς Χρήστο Εύθυμίου, Σμαρούλα Γιούλη, Σμαρώ Στεφανίδου καί Μπέμπα Κυριακίδου. 5) «Ό Φανούρης καί τό σόϊ του» μέ τό Μίμη Φωτόπουλο, τή Γκέλη Μαυροπούλου καί τό Λ. Διανέλλο. 6) «Η θεία άπό τό Σικάγο» μέ τή Γεωργία Βασιλειάδου, τόν Θρέστη Μάκρη, τή Τζένη Καρέζη, τή Γκέλη Μαυροπούλου καί τόν Π. Ζερβό. 7) «Μαρία ή Πενταγιώτισσα» μέ τήν 'Αλ. Βουγιουκλάκη, τόν 'Ανδρέα Μπάρκουλη καί τό Λ. Κωνσταντάρα. 8) «Όπου φτώχεια καί φιλότιμο» μέ τήν 'Ελ. Χατζηαργύρη, τό Ν. Τζόγια καί τό Διον. Παπαγιαννόπουλο. 9) «Η λίμνη τών πόθων» μέ τό Γ. Φούντα, τή Τζένη Καρέζη καί τή Σονία Ζωίδου. 10) «Ό άνθρωπος τού τραίνου» μέ τήν "Αννα Συνοδινού, τό Γιώργο Παππά καί τό Μιχάλη Νικολινάκο. 11) «Ό κόμης Χατζηχρήστος» μέ τόν Κώστα Χατζηχρήστο, τό Φρ. Μανέλη καί τό Βασ. Μεσσολογγίτη. 12) «Απηγορευμένη άγάπη» μέ τήν "Αννα Μπράτσου, τό Γιώργο Φόρα καί τήν 'Ελ. Ζαφειρίου. 13) «Δυό άγάπες, δυό κόσμοι» μέ τήν Γκέλη Μαυροπούλου, τό Λ. Κωνσταντόρα καί τό Γιώργο Καμπανέλλη. 14) «Η φτώχεια θέλει καλοπέρασι» μέ τό Νίκο Σταυρίδη, τό Στολίγκα, τό Γκιωνάκη, τή Μπελίντα καί τή Μελάγια. 15) «Το εισπρακτοράκι» μέ τό Βασ. Αυλωνίτη, τό Ν. Ρίζο καί τήν 'Αφροδίτη Γρηγοριάδου. 16) «'Αδέκαροι ερωτευμένοι» μέ τούς Στολίγκα, Ρίζο, Γκιωνάκη καί τή Σπεράντζα Βρανά. 17) «Οί καυγατζήδες» μέ τό Φρ. Μανέλη. 18) Μιά ζωή τήν έχουμε μέ τήν Υβόν Σανσόν, τό Δημ. Χόρν καί τό Βασ. Αυλωνίτη. 19) «Διακοπές στήν Αίγινα» μέ τήν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, τό Λάμπρο Κωνσταντάρα, τόν 'Ανδρέα Μπάρκουλη καί τήν 'Αλέκα Στρατηγού. 20) «Μόνο γιά μιά νύχτα» μέ τό Γιώργο Φούντα καί τήν 'Αλίκη Ζουμπουλάκη. 21) «Ό λεφτάς» μέ τό Βασ. Αυλωνίτη, τή Σμαρούλα Γιούλη καί τό Γιώργο Καμπανέλλη. 22) «Μέλπω» μέ τή Σπ.ράντζα Βρανά, τό Ν. Τζόγια καί τό Ντίνο 'Ηλιόπουλο. 23) «Ό μισογύνης» μέ τό Μίμη Φωτόπουλο, τή Σμαρούλα Γιούλη, τό Χρ. Τσαγανέα καί τό Γ. Δαμασιώτη. 24) «Ραντεβού μέ τόν έρωτα» μέ τή Σμαρούλα Γιούλη, τήν 'Ιωάννα 'Αλβα, τόν Τάκη Μηλιάδη, τή Μ. Μελάγια καί τό Φρ. Μανέλη. 25) «Χαρουμένοι άλήτες» μέ τήν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, τόν Κούλη Στολίγκα καί τό Ν. Ρίζο καί 26) «Φτώχεια, Έρως καί κομπίνες» μέ τή Γκέλη Μαυροπούλου, τό Ν. Σταυρίδη καί τό Φρ. Μανέλη. "Οπως βλέπετε είδ:με έφετος μόνο 26 έλληνικά φίλμ ένώ κατά την περίοδο 1956—57 προεβλήθηκαν 36 νέα έλληνικά έργα. Θά σάς δώσουμε σέ προσεχές τεύχος μας τίς διευθύνσεις τών Ελλήνων ηθοποιών πού σάς ενδιαφέρουν.

Νοσταλγό τού 'Αττικού ούρανού, Λονδίνο: Προεβλήθησαν εφέτος στήν 'Αθήνα καί γενικά στήν 'Ελλάδα πολλά άγγλικά φίλμ. Μόνο πέρυσι είχαν αποκλεισθή γιά μερικούς μήνες άπό τήν αγορά μας τά άγγλικής περαγωγής έργα. Η Ντιάνα Ντόρρ μάς είναι γνωστή άπό πολλά φίλμ της μεταξύ τών οποίων «Λεφτά, σέξ καί πειρασμός» μέ τόν Γκρέγκισον, «Ενα τέλειο έγκλημα» μέ τόν Ρόυτ Στάϊγκερ καί «Υπόκωφο στόν περισσμό» μέ τόν Μάτκ Κρέγκ πού είδαμε έφτος. Πάντων δέν έχει κάνει στούς 'Ελληνες τήν έντύπωσι πού έκαναν ή Μονρόε καί ή Μάνσφιλντ.

'Ελ Γκρέκο, 'Ενταύθα: 'Η Ζυλιέτ Γκρεκό γεννήθηκε στό Μονπελιέ της Γαλλίας στίς 7 Φεβρουαρίου 1927. Φέρει τό πραγματικό της όνοματεπώνυμο, έχει μαύρα μαλλιά καί μάτια καί ύψος 1 μ. 68. Τό 1953 παντρεύτηκε τό συνάδελφό της Φίλιπ Λεμαίρ, τόν οποίο χώρισε δυό χρόνια άργότερα, άφού άπέκτησε μαζί του μιά κορούλα τή Λωράνς - Μαρί, ή οποία γεννήθηκε στίς 23 Μαρτίου 1954. Άρχισε τήν καριέρα της ώς τραγουδίστρια καί στόν κινηματογράφο πρωτοεμφανίστηκε τό 1948 μέ τό φίλμ «'Οδυσσέας, ή οί δισάρεστες συναντήσεις». Τό 1949 γύρισε ύπό τή διεύθυνσι τού Ζυλιέν Ντιβιέ τό φίλμ «Στό βασίλειο τών ούρανών» μέ παρτεναίρ τόν Σέρζ Ρετζιανί. Τό 1950 τόν «Ορφέα» μέ παρτεναίρ τό Ζάν Μαραί καί σκηνοθέτη τόν Κοκτώ. Τό 1953 γύρισε μέ τόν Φίλιπ Λεμαίρ τό φίλμ «Όταν διαβάσης αύτό τό γράμμα». Τό 1956 έπαιξε μέ τήν Ινγκριντ Μπέργκμαν καί τό Ζάν Μαραί στό φίλμ «Έλενα». Τόν ίδιο χρόνο γύρισε μέ τόν 'Εντυ Κωνσταντίν τό φίλμ «Ο άνδρας καί το παιδί» καί μέ τή Τζιάννα - Μαρία Κανάλε καί τό Ζάν - Κλώντ Πασκάλ τό φίλμ «Η πυργοδέσποινα τού Λιβάνου». Έφετος τήν είδαμε στό φίλμ τού Ντάρρυλ Τζάννουκ «Ο ήλιος άνατέλλει ξανά» καί γυρίζει τώρα στό Παρίσι τό φίλμ «Οί ρίζες τού ούρανού» γιά λογαριασμό τού ίδιου παραγωγού, τού οποίου είναι ή σύνοψις μένη. 'Η Ζυλιέτ Γκρεκό κάνει έπίσης μιά σύντομη έμφάνισι καί στό φίλμ τού "Οττο Πρέμινγκερ «Καλημέρα θλίψη» παρά τό πλευρό της Ντεμπόρα Κέρρ καί τού Ντέϊβιντ Νίβεν. 'Η διεύθυνσί της στό Παρίσι είναι: Juliette Greco: 26 Rue de Berri, Paris 8e, France.

'Ονειροπαρμένη, Κυψέλη: 'Ο Μοντγκόμερυ Κλίφτ γεννήθηκε στήν 'Ομάχα (Η.Π.Α.) στίς 17 'Οκτωβρίου 1920. "Εχει καστανά σκούρα μαλλιά, μάτια γκριζοπράσινα καί ύψος 1 μ. 78. 'Η διεύθυνσί του είναι: Montgomery Clift, C)o 20th Century - Fox, 10201 W. Pico Blvd, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Μαρία - 'Αντζελα, 'Ενταύθα: 10 Πάτ Μπούν γεννήθηκε στή Τζάκσονβιλ τής Φλωρίδος τήν 1η 'Ιουνίου 1934. Έχει καστανά μαλλιά καί μάτια, καί ύψος 1 μ. 83. Τόν είδαμε σέ δυό φίλμ μέχρι σήμερα «Το κορίτσι τών όνείρων μου» καί «Νύχτες τ' 'Απρίλη». Δανεισε έπίσης τή φωνή του στό φίλμ «Ο άνθρωπος δίχως όπλα» στό οποίο τραγουδούσε τό λάϊτ-μοτίβ, χωρίς όμως νά έμφανίζεται καθόλου. 'Η διεύθυνσί του είναι: Pat Boone, C)o 20th Century - Fox, 10201 West Pico Blvd, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U.S.A.

ΚΥΠΡΙΕΣ

'Η Στέλλα Γεωργίου, 'Αγίου 'Ιωάννου No 42, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η «Χαρούμενη συμφωνία» (17 χρόνων), άπό τήν Πάφο, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ "Ελληνες όμογενείς άπό τήν 'Αμερική. 'Η «Νυχτερινή όπτασία» (19 χρόνων), άπό τά Βαρώσια, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν 'Αθήνα. 'Η «Μαρίκα Μ.» άπό τή Λεμεσό, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. 'Η «Αλκυόνη» (16 χρόνων), άπό τή Λευκωσία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τή Θεσσαλονίκη. "Οσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

'Ο Ζουμαζής Δημητρίου (18 χρόνων) καί ό Σάββας Πέτρου (18), Κεντούρου 48Α, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Κώστας Κωνσταντινίδης (27 χρόνων), Β. Γεωργίου ΣΤ' 22, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιας καλής φιλίας.

'Ο Κυριάκος Κωνσταντίνου (17 χρόνων), Γρίβα No 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 14—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής φιλίας.

'Ο 'Αντωνάκης Τουμαζή (18 χρόνων), Κασταλίας No 3, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνόπουλα άπό τό έξωτερικό, ήλικίας μέχρι 18 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Σωκράτης Νικολάου Φλάσου Σολέας, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μαίρη 1958» άπό τό Ηράκλειο Κρήτης.

'Ο Παύλος Νικολάου, 'Ελευθερίας No 43Γ, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογρεφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, τήν Κρήτη καί τήν Κύπρο, ήλικίας κάτω τών 20 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας καθώς καί τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Νίκος Α. Βούρκας (17 χρόνων), Βικτωρίας 28, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τή Ροδεσία, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ορφανή άπό άγάπη».

'Ο Ζουμαζής Δημητρίου (18 χρόνων) καί ό Σάββας Πέτρου (18), Κεντούρου 48Α, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο 'Ανδρέας Μήτσιου (17 χρόνων), Λάρνακος Στροβίλι, Βαρώσια, Κύπρος, μαθητής, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 15—17 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Κώστας Κωνσταντινίδης (27 χρόνων), Β. Γεωργίου ΣΤ' 22, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής φιλίας.

'Ο Κυριάκος Κωνσταντίνου (17 χρόνων), Γρίβα No 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 14—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής φιλίας.

'Ο 'Αντωνάκης Τουμαζή (18 χρόνων), Κασταλίας No 3, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνόπουλα άπό τό έξωτερικό, ήλικίας μέχρι 18 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Σωκράτης Νικολάου Φλάσου Σολέας, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μαίρη 1958» άπό τό Ηράκλειο Κρήτης.

'Ο Παύλος Νικολάου, 'Ελευθερίας No 43Γ, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογρεφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, τήν Κρήτη καί τήν Κύπρο, ήλικίας κάτω τών 20 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας καθώς καί τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Νίκος Α. Βούρκας (17 χρόνων), Βικτωρίας 28, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τή Ροδεσία, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ορφανή άπό άγάπη».

'Ο Γιανάκης Ε. Πανής, Ταχ. Κιβ. No 29, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν 'Αθήνα, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Πονεμένη όρφανή».

'Ο Χαράλ. Χαραλαμπίδης, Ιερός Κήπος, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τή «Βαλέρσκα» άπό τό Βόλο τού 1016 τεύχους.

'Ο Στυλιανός 'Ιωάννου (18 χρόνων), Κάτω Πύργος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι μέ τήν «'Αθηνά Β.» άπό τήν 'Αλεξάνδρεια.

'Ο Γεώργιος Πιερίδης (25 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Κωστάκης Νεοφύτου (19 χρόνων), Περσεφόνης No 1, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Νίκος Παρασκευά καί ό Νεόφυτος Πολυκάρπου (20 χρόνων καί οί δυό), 'Αγιος 'Επιφάνιος 'Ορεινής, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί στέρεης φιλίας.

'Ο Χαράλαμπος 'Ιωάννου (24 χρόνων), Ορμήδεια, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα, μέ σκοπό τή σύναψι μιας καλής φιλίας.

'Ο Χριστάκης Νικολάου καί ό Κώστας Νικολαΐδης (22 χρόνων), Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπό τό έξωτερικό, ήλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ηθελε έπακολουθήσει.

'Ο Athanassios Antonopoulos καί ό Charalambos Doukas, S)T World Enterprise Co Niarchos London Ltd 41)43 Park Street, London W. 1, England, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τή «Μικρή έρωτιάρα» καί τήν «Απελπισμένη μικρούλα» τού 1013 τεύχους.

'Ο Stelios Athanasiou, S)S Cornwall Co N. J. Goulantris Ltd., 27 Leandenhall Str. Baltic House, London E.G. 3, England, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Δάκρυ τής εύτυχίας» τού 1016 τεύχους.

'Ο P. Andronikos, S)S Panagiotis Lucas Co Seres Shipping Inc., 19 Rector St., New York 6, N. Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό καθώς καί μέ 'Ιαπωνέζες στήν άγγλική ή ιαπωνική γλώσσα.

Δυό φίλοι, ό Kiriakos Ntonilias καί ό Spiridon Moraitis (25 χρόνων), 'Ι Stamatios G. Embirikos Ltd, S)O M. S. G. Embirikos Ltd, Drist House 17)19 Mark Lane London E.G. 3, England, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ήλικίας κάτω τών 25 χρόνων, στήν άγγλική καί έλληνική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς άγνής φιλίας καί την άνταλλαγή σκέψεων.

'Ο δόκιμος Constantinos Fragos, M)V Anna C., Co Hermes Steamship Agency 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση.

Δυό φίλοι άξιωματικοί τού Ε. Ν., ό Takis Aravanis (24 χρόνων) καί ό Styl Tsouris (22), M)V Hellenic Lines Ltd. 39 Broadway, New York 6, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Georgios Dimitropoulos, S)T World, Inspiration, Niarchos London Ltd, 41)43 Park Street London W., England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλίας καί ό,τι άλλο ηθελε έπακολουθήσει.

Τρείς φίλοι, ό Marios Zappas (25 χρόνων), ό Athanassios Vissis (20) καί ό N. Satrapis (26), S)S Marshall, Seawys Shipping G. Corp., 39 Broadway N.Y. 6, New York, U.S.A., ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες μέ σκοπό ό,τι ηθελε έπακολουθήσει. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Frangiskos Ploumidis, S)S World Study, Niarchos, London 41)43 Park Street, London, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νές άπό τά Χανιά.

'Ο Panayiotis Moukas, S)T Sweet Water Co Delek Tanker Ltd Box 1831 Tel Aviv, Israel, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς αναγνώστριές μας άπό τήν Πάτρα, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Παιγνιδιάρα» καί «Σεβιλιάνα».

'Ο Minas Taktikos, S)I Nicolas M. Co Cargo and Tankship Management Corp. Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Γαλάζιο γιασεμί» άπό τή Θεσσαλονίκη.

'Ο Charalambos Nikolaidis (21 χρόνων), S)T Adoration Co Carras Ltd, 21 West Str., N.Y. 6, New York, U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο G. Viridakis, ό M. Giannisis καί ό I. Koukkis, S)T Anna Chase Leavill Co 179 Commerual St., Portland Maine U.S.A., θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας μέχρι 20 χρόνων. Παρακαλούν δσες άπαντήσουν, νά έσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

'Ο Ioannis Mpeis, S)T W. Beauty Transoceanic Marine 39 East 51 Street New York 22, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπό τό έσωτερικό καί έξωτερικό στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλίας καί τήν καλύτερη έκμάθησι τής άγγλικής.

'Ο Nicos καί ό V. Soulis, S)T Olympic Thunder Co Lambert Bros Ltd, Port Said, Egypte, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν άντιστοίχως μέ τίς αναγνώστριες μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Μικρή έρωτιάρα» καί «Απελπισμένη μικρούλα».

'Ο Eftimios Kritikos, ό Antonios Karis, ό Dimitrios Petras καί ό Marios Galanos, S)S Ocean Sailor Co Ocean Freiting Cor. 80 Broad St. New York N.Y. 4, U.S.A., θέλουν ν' άλληλογραφήσουν άντιστοίχως μέ τίς αναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Κινέζικη νύχτα», «Μικρή πεταλουδίτσα», «Ελένη της Τροίας» καί «Λαβαγιάντες».

'Ο Dimitris Petrakis, S)S Jennifer F. W. Chambers Co, 5 Clarks Place Bishopgate London E.G. 2, England, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες τού έσωτερικού, ήλικίας 17—21 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η Liana Varenti (15 χρόνων), Poste Restante, Alexandrie, Egypte, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογρ άφία τους.

'Η Γεωργία Αναγνώστου, Σκολιαστήρι No 2, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή καρτ-ποστάλ.

'Η Marinella (20 χρόνων), Heybeli Ada Nevicat Sokak No 112, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

'Η «Εσμεράλδα» (19 χρόνων), άπό τό Σοφιάν, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

'Η «Λευκή Ιδέα» (16 χρόνων), άπό τό Πασίσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ σπουδαστές τού Πολυτεχνείου άπό τήν 'Αθήνα. "Οσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

'Η Dafni Ellina (17 χρόνων), 97 Hales Worth Rd., Lewisham S.E. 13, London, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν Κύπρο, 'Αμερική καί Καναδά. Θά άπαντήση μόνο σέ όσους συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Δυό άδελφές, ή Litsa καί ή Emma Papadopoulou, Aynali Cesme Cattikas Sok. No 34, Istanbul, Turkiye, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική ή τουρκική γλώσσα. Παρακαλούν όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η Angelika (23 χρόνων) καί ή Olympia (20) P.O. Box 8017 Causeway, Salisbury S. Rhodesia, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τήν 'Ελλάδα.

'Η «Μελαχρινή Μίνα» (18 χρόνων), άπό τήν Κωνσταντινούπολι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική γλώσσα. 'Η «Μικρή Σεβιλιάνα» (19 χρόνων), άπό τό Κάιρο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ όμογενείς άπό τήν 'Αμερική. 'Η «Αιωνία ανοιξη», έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν 'Αθήνα καί κατά προτίμησι μέ όσους άγαπούν τά θαλάσσια σπόρ. "Οσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Προϊὸν τῶν Γερμανικῶν Ἐργοστασίων WELLA A.E.

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καὶ Ξενοφῶντος 14
Τηλ. 32.749

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64) τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ.— 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

ΝΥΦΕΣ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΝΥΦΙΚΑ

Σὲ πολλοὺς γάμους ποὺ γίνονται τελευταίως βλέπομε τὶς χαριτωμένες νυφοῦλες ντυμένες μὲ ὡραιότατα νυφικὰ ἔξτρα μοντέρνα, ποὺ θυμίζουν Εὐρώπη. Εὐτυχῶς τὸ ζήτημα τοῦ νυφικοῦ ἔχει σήμερα λυθῆ κατὰ τρόπον ἁπλὸ καὶ πολιτισμένο. Στὰ εἰδικὰ καταστήματα ποὺ διαθέτουν νυφικὰ οἱ ποψήφιες νύφες ξέρουν ὅτι θὰ βροῦν νὰ διαλέξουν τὸ νυφικὸ τῆς προτιμήσεώς τους. Ἰδιαιτέρα κίνησις στὸ καλὸ νυφικὸ παρατηρεῖται στὸ εἰδικὸ τμῆμα εἰδῶν γάμου τοῦ νέου καταστήματος ΒΑΜΒΙΝΟ ὅπου προβάλλονται πρωτότυπα νυφικά, αὐθεντικὰ μοντέλα τῶν μεγαλυτέρων εἰδικῶν οἴκων ραπτικῆς τῶν Παρισίων. Τὰ νυφικὰ αὐτὰ γίνονται περιζήτητα καὶ φιγουράρουν ἰδίως σὲ γάμους τῆς καλῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης), Τηλ. 532.563.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Eftimios Razis, 17 Mellen Street, Cambridge Mass., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βιολέττα» καὶ «Μαργαρίτα». Παρακαλεῖ ὅταν ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Theodoros Gavutsis, Place Chef Lieu No 12 Jumet, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λευκὸς κρίνος» καὶ «Γαλάζιος Δούναβις».

Ὁ John Komas (25 χρόνων), 63 Abercrombie St., Sydney, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Nick Katlacas (29 χρόνων), 13 Lambeth Pl. St. Kilda, Melbourne, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τελειοφοίτους Γυμνασίου. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Bill Baletas, 35 Dennison Street, Wollongong N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Nick Loucas (22 χρόνων), 710 St. Catherine St. W. Montreal, Q. Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Φλογερὴ μικρούλα», καὶ τὶς δυὸ ἀδελφὲς «Παιγνιδιάρα» καὶ «Σεβιλιάνα».

Ὁ Antonios Y. Yemis, Derebasi Sok. No 72, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Arthur Tricolas (23 χρόνων), 266 Glebe Road Glebe Point Sydney, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Τρίπολι, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Christos Perdikis (25 χρόνων), P.O. Kampi Yamoto, Kenya Colony B.E. Africa, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ A. Papadimitriou (26 χρόνων), σπουδαστής, Rue Vanderve de No 1, Codelinsart Ouest, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ προάστια, ἡλικίας 25—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Georgios Christoforos, Rue des Francais No 312, Ans Liege, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σοφίτσα», τοῦ 1018 τεύχους.

Ὁ Costas Katsotas, Sing'e Quartes Lochinvar, Salsbury, S. Rhodesia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινὴ ὀνειροπόλα».

Ὁ Ioannis Kri, Uzun Carsi Han No 318 Kat. 3 Thatakale, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γαλάζιο νούφαρο» καὶ «Γαλάζιο κρίνο», τοῦ 1015 τεύχους.

Ὁ Peter Contos (22 χρόνων), 19 Montgomery St., Richmond, Melbourne, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18—22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Leg)re Agis Zervos (25 χρόνων), 3eme Cie S.P. 88734 A.F.N., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ St. Zaganidis (24), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nick Loucas, 710 St. Catherine St. West Montreal, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κατω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βαλέφσκα», «Ναζούσκα» καὶ «Ντούνια». Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Gregorio Purecas, Presso Grasso, Viale San Martino, Isolato 56 No 10, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ θεά».

Ὁ Spiros Kyriakoulas (21 χρόνων), 19 Montgomery St. Richmond, Melbourne Vic., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείστουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolaos Moutafis, ὁ Zacharias Christodoulou καὶ ὁ Argirios Ioannou, 18 Rue des Dames Paris 17eme, France, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ A. Patroclos, 140 Camb Alice Springs, N. T. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὡς πότε θλιμμένη».

Ὁ Achileas Varos, 140 Cab, Alice Springs, N. T. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ περιστέρι» ἀπὸ τὴν Πάφο.

Ὁ Con. Kokkas (28 χρόνων), Po. Mina Greek Via Innsfal Qld, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Takis Licoudis (18 χρόνων), 10 Gayswater Road King's Croos, Sydney, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ ἁπλῆς φιλίας.

Ὁ Tony Johnsone, 15 Tavistock St. Drummoyne Sydney, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Andreas Sofocleous, 34 Aucland St. S.E. 11 London, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστὰλ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ S. Robotis, 101 Richmond Ter. Richmond, Melbourne Vic. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Panagyiotis Vretos, 185 Lonsdale St. Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κὰρτ-ποστὸλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ John Vlachopoulos, 382 Bay St. Port Melbourne, Vic. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ George Lucas, 1331 3RD Ave. N. Birmingham 4, Ala, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ περιστέρι». Ὁ Peler Jaron, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι» τοῦ 1015 τεύχους.

Ὁ John N. Sfondouris, 816 W. Shecidan Road, Chicago 13, Illinois, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Θλιμμένη Σοράγια» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Christos Georgopoulos καὶ ὁ Georgios Carabetsos, P.O. Box 166, Murwillumbay, N.S.W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ T. Papadopoulos, 10 Kamel Sidky, Faggala Caïro, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πικραμένη ἀπὸ τὴ θάλασσα».

Ὁ Tom Lemnos (22 χρόνων) καὶ ὁ Jesse James (23), 35 Bastings St. Northcote No 16, Melbourne, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπακολουθήση.

Ὁ Kimon Ntolos καὶ ὁ Athanassios Voyiatzis, Köln Weidenpesch, Olddenburcer St. 44 Deutscland, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Paul Anthlropoulos (27 χρόνων), Place Chef No 12, Jumet Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Spiridon Stoupas (24 χρόνων), Rue Petites Roches No 38, Vottem Liege, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Louis Mavropoulos καὶ ὁ Georgios Avgerinos, 22 Latrobe St., Brunswick, Melbourne, Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

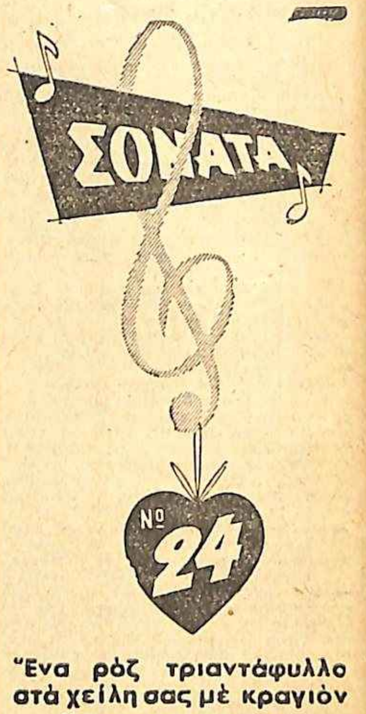

"Ἕνα ρὸζ τριαντάφυλλο στὰ χείλη σας μὲ κραγιὸν "ΖΙΝΝΙΑ Νο 24,,

Παρατείνεται μέχρι 20 Ἰουλίου ἡ ΔΩΡΕΑΝ παροχὴ ἑνὸς ἀνταλλακτικοῦ ΣΟΝΑΤΑ Νο 24 μαζὺ μὲ κάθε θήκη κραγιὸν ΖΙΝΝΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Εὐαίσθητη καρδιὰ» (18 χρόνων), ἀπὸ τὴ Νάουσα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἰταλία, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Ἡ «Θλιμμένη αὐτοκράτειρα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ «Παγώνα» καὶ τὸ «Ἀγριολούλουδο», ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σοβαροὺς νέους, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Πεταλούδα τοῦ Θερμαϊκοῦ», θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἕνα ὁμογενῆ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 30—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Κόρη τῶν Φαραὼ» καὶ τὸ «Διαμάντι τοῦ Νείλου» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴ Σύρο, εὐπαρουσίαστες, μαθήτριες Γυμνασίου, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ τουρκικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ «Ἀγριολούλουδο τῆς Ἀθήνας», θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ναυτικούς, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς κρατήση μιὰ εὐχάριστη συντροφιὰ στὰ μακρυνά τους ταξίδια. Ἡ «Πιρόσκα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀμερική.

Ἡ «Ὀρφανὴ Ἰωάννα» καὶ ἡ «Τία» ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο Κρήτης, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ. Τὰ «Γκρίζα μάτια» ἀπὸ τὴ Νάουσα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Τρίπολι. Τὸ «Ὀνειρεμένο ἀκρογιάλι» (24 χρόνων), ἀπὸ τὸ Ληξούρι, φοιτήτρια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἐπιστήμονες, κατὰ προτίμησι τεχνικούς.

Δυὸ ἐξαδέλφες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἡ «Πέγκυ» (20 χρόνων) καὶ ἡ «Ντιάνα» ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καλῶς ἐγκατεστημένους, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Ἡ «Θλιμμένη μαθητριούλα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἰταλία, ποὺ ἀγαποῦν τὰ σπὸρ καὶ τὸν κινηματογράφο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸ Ξυλόκαστρο Κορινθίας, ὁ «Παρήγορος ἄγγελος» καὶ ἡ «Ἱέρεια τοῦ πόνου» (17 χρόνων), μαθήτριες Γυμνασίου, εὐπαρουσίαστες, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καθὼς καὶ μὲ ναυτικούς. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ «Μάρω» καὶ ἡ «Λίλιαν» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δυὸ φίλες μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀναλόγου μορφώσεως, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων.

Ἡ «Ἄτυχη στὴ ζωή», μιὰ κυρία ἡλικίας 40 χρόνων, ὑψηλή, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους κυρίους, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ρουμανικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ζητοῦν καὶ οἱ δυὸ φίλες της, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λευκὸ σύννεφο» καὶ «Οὐράνιο τόξο». Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Μάκης Ἀγαπίου, Ἀφύτης Νο 4, Παγκράτι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μελαχροινὸ κουνελάκι», τοῦ 1010 τεύχους. Ὁ Παναγ. Πετόγλου, Διοικητηρίου 13Α, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ποντία κυρία». Ὁ Σταῦρος Ὑφαντῆς, Δωδώνης Νο 14, Ἰωάννινα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Κῶ, Κάλυμνο καὶ Καστελόριζο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Ὁ Βασίλ. Χαραλαμπίδης, Λ. Κ. Νάστου 81, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνεμώνη» ἀπὸ τὴ Λευκωσία.

Ὁ Κώστας Τσάμης, Κομνηνῶν 37, Ἀθῆναι 7 Τ., Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες, ἡλικίας 15—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Χιώτης (18 χρόνων), Πλαταιῶν Νο 51, Ξάνθη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Βασίλ. Παυλίδης (20 χρόνων) καὶ ὁ Ἰωάννης Φωτιάδης (24), Ε. Ε. Σ. Ἀσκληπιεῖον, Λέρος, Δωδεκάνησος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἀντώνιος Ἀντωνίου (20 χρόνων), Δεσφίνα, Παρνασίς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικρούλα», μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Κανέρης (21 χρόνων) καὶ ὁ Γεώργιος Μπενέτας (18), Τρύπες, Χίος, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—23 χρόνων. Ὁ Κλεῖτος Γαϊτάνος (20 χρόνων), Ἀθηνᾶς 87, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ροδεσία, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεγάλη καρδιά». Ὁ Ἰωάννης Τσακανίκας (18 χρόνων), Βαθὺ Αὐλίδος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ» καὶ «Πράσινος κρίνος». Παρακαλεῖ ὅταν ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Π. Παπαδημητρίου, Γ. Ὀλυμπίου 21, Κουκάκι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ὡραία Πολίτισσα». Ὁ Νικόλαος Ἀλεξανδρόπουλος, Poste Restante, Πάτραι, Πελοπόννησος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τρυφερὴ καρδούλα» καὶ τὸ «Κῦμα τοῦ Βοσπόρου». Ὁ Κωνστ. Γρανιτσιώτης, Μ. Καρaολῆ - Α. Δημητρίου 42, Κερατσίνι, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ Νικόλαος Δεδεγκίκας, M)S Assimina, Μ. Τάμπη, Ἀκτὴ Μιαούλη 19, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα.

Ὁ Β. Μπιλάλης, Παλαμᾶ Νο 4, Καλάμαι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη καρδιὰ» τοῦ 997 τεύχους. Ὁ Μάκης Κυφωνίδης, Κυρηνείας 14, Χολαργός, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γλυκειὰ Μαρίνα» καὶ τὸ «Γιασεμί». Ὁ ἴδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Κ. Κουσίδης, Λ. Ἰασωνίδου 11, Σούρμενα, Γλυφάδα, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη καρδιὰ» ἀπὸ τὴ Ροδεσία. Ὁ Ἀντώνης Παπαδόπουλος, Κομνηνοῦ 42, Εὐγένεια, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἰωάννης Χρυσουλίδης, Ε.Ε. 24, Ἄνω Τούμπα, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνεμώνη» καὶ τὸ «Μικρὸ διαβολάκι» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Παναγ. Μαυρόπουλος Ἐγνατίας 119, Θεσσαλονίκη, καὶ ὁ Σωτήρης Καρακάσης, Β. Ὄλγας 306, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Δυὸ φίλοι, ὁ Τάκης Κουρούσης (22 χρόνων) καὶ ὁ Σάββας Κουράκος (25), Ἀστερίου Νο 23, Γουδί, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 18—26 χρόνων.

Ὁ Δημήτριος Χριστοδούλου καὶ ὁ Μίμης Κορομπόκης, Ἐξοχικὸ Κέντρο «Ρέμβη», Νέα Κίος, Ἀργολίς, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Θεοδωρίδης, μηχανικός, Συν)σμὸς 151, Πέρδικα Νο 3, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Ὁ Μάκης Ζερβὸς (26 χρόνων), Πέτρου Ράλλη, 7η Πολυκατοικία, Νίκαια, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μίμης Παπαδημητρίου, Κονίστρες, Εὔβοια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσοῦκο», τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Πάρις Γαρυφαλλίδης, Poste Restante, Ἔδεσσα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Ἀριστείδης Τομάκος, Μουσῶν Νο 63, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πλουσία Τ. 16».

Ὁ Γιώτης Πάκμας, Τέρμα Νικοτσάρα, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία». Ὁ Νικηφόρος Νησιώτης (19 χρόνων), Λαχανᾶ Νο 18, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Μιχαὴλ Κίτσιος, Σταθμὸς Χωροφυλακῆς Κάτω Κλεινῶν, Φλώρινα, Δ. Μακεδονία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄρτεμις».

Ὁ Μιχάλης Μερκουριάδης, Ἁγίας Λαύρας 9, Νεάπολις, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁπλῆς φιλίας. Ὁ Σπῦρος Μακρυγιόγλου, Θουκυδίδου 75, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀπελπισμένη μικρούλα». Ὁ Μάριος Τσιρέκας καὶ ὁ Μιχαὴλ Παναγιωτίδης, Σωκράτους 57, Περιοδικὸ «Εἰκόνες», Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πράσινη ἀνεμώνα» (22 χρόνων) καὶ «Διψασμένο λουλούδι». Ὁ Γεώργ. Δούκας (26 χρόνων), Ἀριδαία Πέλλης, Μακεδονία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γεώργ. Κωνσταντινίδης (26 χρόνων) γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Ὁ Βασίλ. Δασκαλάκης, Ἐμπεδοκλέους 14, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ρώμη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αἰωνία ἄνοιξι» τοῦ 1011 τεύχους. Ὁ Σταῦρος Σκαρβελάκης, Σητεία, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χαρούμενη ὕπαρξι». Ὁ Σ. Ψαρρίδης, Β' Πάροδος Ξενοφῶντος Νο 5, Νησάκι, Καλάμαι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Θ. Καστόπουλος, Π. Γρηγορίου 56, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ θεά». Ὁ Νῖκος Σπανός, Μεταλλουργικὸν Ἐργοστάσιον Λαρύμνης, Λάρυμνα, Λοκρίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αἰωνία ἐλπίδα». Δυὸ φίλοι, ὁ Ε. Μέξης (18 χρόνων). Γ. Ἀβέρωφ 27, Κορυδαλός, Πειραιεύς, Grèce, καὶ ὁ Ε. Κολοκοτρώνης (18), Σουλίου Νο 11, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Κόφφας, Κασσάνδρου 10, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νίκη Ε.». Ὁ Χρῆστος Ἀνδρωνᾶς (20 χρόνων), Ἀμπελόκηποι, Ζάκυνθος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἐγκατεστημένες στὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Φίλιππος Ἀργύρης, Σκουζὲ 32, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γόησσα τοῦ ὀλέθρου» καὶ «Κορίτσι τοῦ ποταμοῦ».

Ὁ Μίμης Οἰκονόμου, ὄπισθεν γηπέδου «Νίκης», Νέα Ἰωνία, Βόλος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Τάκης Βαγενᾶς, Νεαπόλεως 46, Παγκράτι, Λαμία, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μικρὴ τσιγγάνα» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Γεώργ. Παναγιωτόπουλος, Καισαρείας Νο 3, Κοζάνη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Αἰωνία ἐλπίδα» ἀπὸ τὸ Σουέζ. Ὁ Κωνστ. Σκάγιας (20 χρόνων), Συν. Γηροκομείου 35, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ Η ΜΠΥΡΑ...

Ἡ μπύρα παρασκευάζεται ἀπὸ ἐκλεκτὸ κριθάρι εἰδικῶς κατεργασμένο καὶ λυκίσκο, μὲ προσθήκη μαγιᾶς τῆς μπύρας. Ποτὸ κατ' ἐξοχὴν **ἁγνό**, ἡ μπύρα περιέχει:

- ✓ Συστατικὰ ἐνεργὰ
- ✓ Συστατικὰ μεταλλικὰ
- ✓ Μικρο-συστατικὰ μεταλλικὰ
- ✓ Τὶς βιταμίνες τῆς μαγιᾶς τῆς μπύρας

συνολικὰ **πενήντα ὠφέλιμα συστατικά.**
Εἶναι ἰδιαιτέρως πλούσια σέ:

- Φωσφόρο (μυϊκὴ δύναμις)
- Βιταμίνη PCa (ξανανίωμα)
- Βιταμίνη B2 (ἀνάπτυξις)
- Βιταμίνη PP (ἀντίληψις)
- Βιταμίνη B6 (καλὴ χώνευσις)

Γιὰ νὰ αἰσθανθῆτε καλύτερα πάρετε καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια, γιὰ ὀρεκτικό... μὲ τὸ φαγητό σας ...καὶ ἀνάμεσα στὰ γεύματα, νά...

...Πίνετε **ΦΙΞ**

Φορέματα - Φοῦστες - Ταγιέρ. Μαντὼ - Παλτὰ ΑΜΕΡΙΚΗΣ εὐκαιρίας. Μόνον ἀπὸ Δρχ. 40 καὶ ἄνω
ΓΕΜΠΑ - Παπαρρηγοπούλου 17.

ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ρόδο τοῦ μεσονυκτίου». Δυὸ φίλοι, ὁ Βασίλης Φωκᾶς (19 χρόνων) καὶ ὁ Βασίλης Γαλάνης (19), Ἱερὰ Ὁδὸς Νο 61, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Φώτιος Παπαδημητρίου (21 χρόνων), Παιανία, Ἀττική, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μικρὴ σκανδαλιάρα», «Κουκλίτσα» καὶ «Ἀγρίμι». Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ Κωνστ. Χάρμπας, Κύπρου Νο 11, Χαϊδάρι, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ντελὶξ Τ. Γ.». Ὁ Νέστωρ Γεροστάθης, Ἱστιαία, Εὔβοια, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πληγωμένη καρδιὰ» ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ὁ Δημήτριος Τριαντόπουλος, Μεταλλουργικὸν Ἐργοστάσιον, Χημεῖον, Λάρυμνα, Λοκρίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ θεά».

Ὁ Κωνστ. Ριζιώτης, Χατζηχρήστου 52, Τρίπολις, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Λευκὴ θεὰ» ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Ὁ Ἀθανάσιος Δούμουρας, Γερβίνου Νο 9, Γαλάτσι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ρόδο τοῦ μεσονυκτίου» ἀπὸ τὴν Πάφο τῆς Κύπρου. Ὁ Δημητρ. Μπραΐμης, ὁδὸς Συν)τος Νο 4, Γουδί, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀνυπόμονο κυκλάμινο». Ὁ Ρούλης Ἀλεξίου (20 χρόνων), Σωκράτους 23, Παγκράτι, Λαμία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ἡ Ἡρακλῆς Καραγιάννης, Συνοικισμὸς Δημητρίου 151, Ἡράκλειο Κρήτης, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τρυφερὴ Μαρίνα» ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ὁ Παναγ. Γρηγοράκος (20 χρόνων) καὶ ὁ Π. Μενιουδάκος (26), Χοσιάριο, Γύθειο, Λακωνία, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Β. Δασκαλάκης, Ἐμπεδοκλέους 14, Παγκράτι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἁγνὸ λουλούδι». Ὁ Κ. Γιαΐτσης, Ἴριδος Νο 5, Παγκράτι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινούλα».

Ὁ Χρῆστος Φ. Παΐσιος (21 χρόνων), Μεσσηνία, Λοκρίδος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀθηνᾶ Β.» τοῦ 1017 τεύχους. Ὁ Ἠλίας Δοῦμπρος, Καραΐσκου 121, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Π. Μαρκάκης, Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου 139Α, Πάτραι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τρυφερὴ κοροδούλα». Ὁ Α. Φασουλάκης, Χ. Σφακίων, Χανιά, Κρήτη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Π. Παλλίδης, Σταδίου 38, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «G. P. K.» ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ὁ Παναγ. Σκλήρης, Μελιγαλᾶ, Μεσσηνία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιὰ καὶ μόνη», τοῦ 1021 τεύχους. Ὁ Νικ. Οἰκονομόπουλος, Εὐφροσύνης Νο 17, Ἀκαδημία Πλάτωνος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χρυσὴ ἄνοιξι» ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ὁ Παναγιώτης Μπάστας, Παιάνων Νο 7, Νέα Κυψέλη, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 15—18 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικρούλα» καὶ τὸ «Νούφαρο στὴ λίμνη τῆς ζωῆς».

Ὁ Τάκης Πολίτης (18 χρόνων), Νεωρείων Νο 32, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἐρωτευμένη Κολομπίνα». Ὁ Ἀλέξανδρος Παναγιωτάκης, Πέλλης 28Α, Βοτανικός, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λιλιουβάνα». Ὁ Κωνστ. Νικολόπουλος καὶ ὁ Γεώργιος Χούλιαρης, (26 χρόνων), Διόδια, Μεσσήνη, Μεσσηνία, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Φώτιος Παπαδημητρίου, Παιανία, Ἀττική, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ ὄνειρο» καὶ τὴ «Φλόγα» ἀπὸ τὴν Πάφο.

Ὁ Σταῦρος Κόρμος, Σταυρούπολις, Ξάνθη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Τσὲν Λῆ». Μὲ τὴν ἴδια θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Ἰορδάνης Ξενιτόπουλος, Κομνηνῶν Νο 20, Νίκαια, Πειραιεύς. Ὁ Ν. Σαββόπουλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μικρὴ τσιγγάνα» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἀναστ. Μακρῆς, Τέρμα Κυδωνιῶν, Χαλκίς, Εὔβοια, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Σφραγισμένα χείλη» καὶ «Κύμα τοῦ Βοσπόρου».

Ὁ Σωτήριος Σιγοῦρος, Ἰωαννίνων Νο 10, Πύργος Ἠλείας, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ θεά», τοῦ 1014 τεύχους.

Ὁ Ἀναστ. Κόσσιβας, Λευκωσία καὶ Κριεζώτου Νο 7, Α' τομεὺς Ἡλιουπόλεως, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μικρὴ Σίσσυ», «Ξενητεμένη τῶν ὀνείρων» καὶ «Κατερίνα» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Σπυρ. Βελισσάρης, Σπινθάρου Νο 58, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ ὄνειρο» ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Ὁ Σπῦρος Τριανταφύλλου, Ἀλκυονίδων 10, Γούβα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἐμμ. Στεφανίδης, Ζαχαροπλαστεῖο Διαμαντοπούλου, Βαθύ, Σάμος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μικρὴ σκανδαλιάρα».

Ὁ Θεόδ. Τσακλίδης, Καρυαὶ Ἁγίου Ὄρους, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μόνη στὴ ζωή». Παρακαλεῖ ὅταν ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της. Ὁ Βασίλειος Κεσκίνης (25 χρόνων), Βύρωνος 29, Κομοτινή, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μιτσοῦκο», «Χαμένη ἐλπίδα» καὶ «Μικρὴ σκανδαλιάρα». Ὁ Δημ. Ζυμβραγουδάκης, Τραλλέων Νο 45, Ἄνω Πατήσια, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Σουδάν, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φωτεινὴ νύχτα».

Ὁ Γεώργιος Γκίκας (23 χρόνων), Τερψιχόρης 77, Π. Φάληρον, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀπόστολος Μέντας καὶ ὁ Ἀντώνιος Καρδομάτης, Ἀκαταμαχήτου 11, Βέρροια, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Μελαχροινούλα» καὶ τὸ «Ἁγνὸ λουλούδι» τοῦ 1002 τεύχους.

Ὁ Νίκος Μπαλτόπουλος, 3ου Ὀρειβατικοῦ 44, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Νούφαρο στὴ λίμνη τῆς ζωῆς» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, τοῦ 1012 τεύχους. Ὁ Τάκης Παπαδημητρίου, Νέες Καρυές, Λάρισα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μαραμένο γιασεμὶ» ἀπὸ τὰ Τρίκαλα. Ὁ Γεώργ. Λύνδος, Ἄνω Βάθεια, Χαλκίς, Εὔβοια, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἄρτεμις» καὶ «Φωτεινὴ νύχτα». Ὁ Δ. Μακρῆς, Μαιάνδρου 76, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαμένη ἐλπίδα» ἀπὸ τὴν Πάφο. Τρεῖς φίλοι, ὁ Χάρης Φραντζῆς, ὁ Βλάσης Σακατιὰς καὶ ὁ Λάκης Μαυρόπουλος, Ὁμονοίας 163, Καβάλα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς νέες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀγγέλα», «Γιάννα» καὶ «Νιννέτα».

Ὁ Σάκης Τοκατλίδης, Π. Π. Γερμανοῦ Νο 85, Βύρων, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κὶμ Νόβακ». Ὁ Ἀθανάσιος Γκόγκος (18 χρόνων), Γαλλίας 158, Βόλος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Διανέλος (18), Βλαχάβα 29, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Θεόδωρος Μπάκας (20 χρόνων), Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι, Grèce, σπουδαστὴς τεχνικῆς σχολῆς Ἡφαίστου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἰωάν. Κατσαρδῆς, Μάρνη Νο 48, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας.

Ὁ Παναγ. Σάμιος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔλσα Π. Δ.» τοῦ 1019 τεύχους. Ὁ Παν. Μπελόπουλος, Δράμας Νο 18, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ λογιστικὴ καὶ τὴ λογοτεχνία.

Ὁ Νῖκος Λαζαρίδης (19 χρόνων), Θ. Ρέντη 9, Γαργαρέττα, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βερόνικα» τοῦ 1021 τεύχους καθὼς καὶ μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὸ Παρίσι ἢ τὴ Βιέννη στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Νικόλαος Μαρκουτσᾶς, Λαμπροπούλου Νο 10, Περιστέρι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀλκυόνη τῆς Μεσογείου».

Ὁ Χρῆστος Μάρκου, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ ὄνειρο». Ὁ Λάκης Καραγιαννάκης, Ντερὲ Χανίων, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Σοφίτσα» καὶ τὴ «Ζητῶ καρδιὰ σὰν τὴν καρδιά μου». Ὁ Βασίλειος Πραμαντιώτης, Θηβῶν 2, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Ροδεσία, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Ὁ Γεράσιμος Διονυσᾶτος, Βιλατώρια, Ληξοῦρι, Κεφαλληνία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξενητεμένη Κεφαλλωνιτοπούλα». Ὁ Κ. Καπαμῆς, Ἀγ. Μαρκέλας 2, Τ. 3, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀταλάντη» τοῦ 1016 τεύχους. Ὁ Π. Καλάβαντης, Καλλονή, Λέσβος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξενητεμένη τῶν ὀνείρων» τοῦ 1017 τεύχους. Ὁ Παῦλος Ρήνιος, Τύρναβος, Θεσσαλία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τρυφερὴ μικρούλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1017 τεύχους.

Ὁ Γιῶργος Σαχτούρης, Θουκυδίδου 70, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Χριστάκης, Ἁγίας Μαρίνης 32, Λάρισα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Καρδιοκλέφτρα» καὶ «Μαύρη τουλίπα». Ὁ Θεόδ. Βαφειάδης, Ν. Πλαστήρα 2, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πλουσία Τ. 16». Ὁ Φραγκίσκος Ἀλτουβᾶς, Ἀσημάκη Φωτήλα Νο 14, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη μικρούλα» καὶ τὴ «Λιλιουβάνα», τοῦ 1012 τεύχους.

Ὁ Κώστας Κατσαμάκης, Μ. Μπότσαρη 14, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σκλάβα τῆς νύχτας» τοῦ 1015 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Ζωοδόχου (25 χρόνων), Ζωοδόχου Πηγῆς, Κοζάνη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, κατὰ προτίμησι μὲ νέες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, Αἰγυπτο καὶ Ἀφρική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

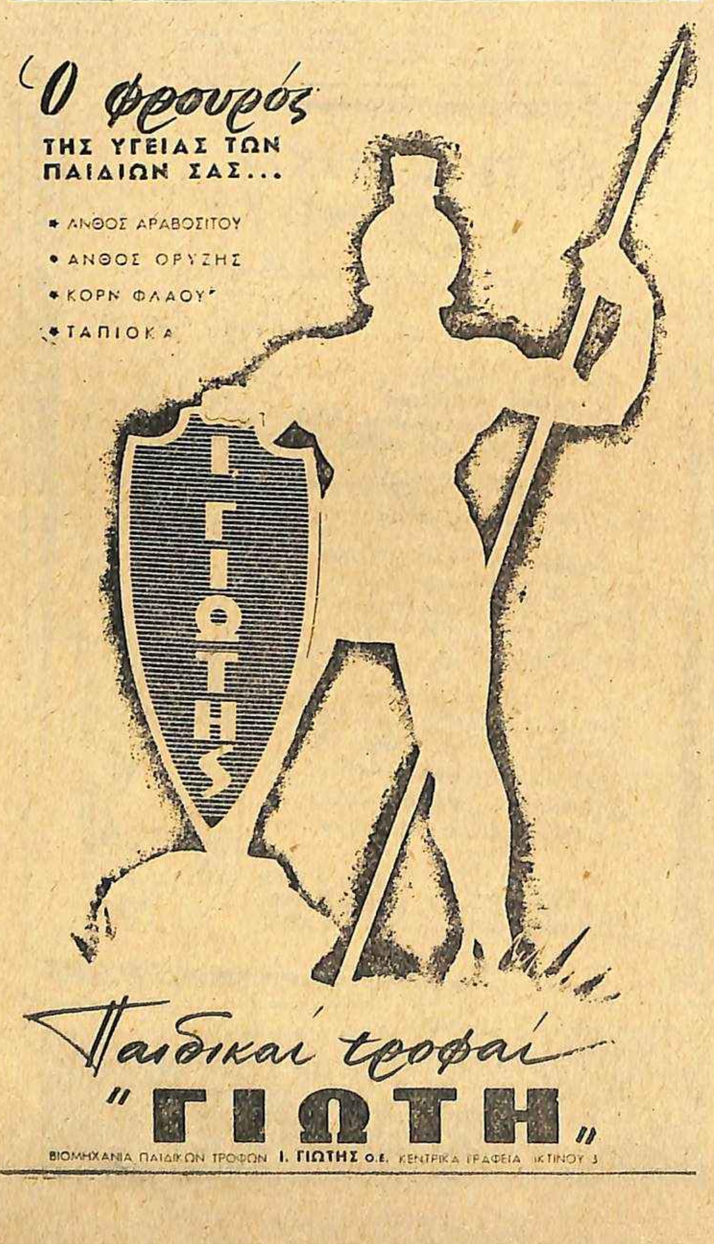

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Γιάννης Εὐσταθίου (21 χρόνων), 123 ΠΒΕ, ΣΑΒ, Μοῖρα «Σ», ΣΤΓ 925, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Πάτρα, Αἴγιο καὶ Ἀθῆνα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ Γεώργιος Κατσέας, 111 Π.Μ., Μ.Μ., Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Παναγ. Γιαρένης, 112 Π.Μ. Μοῖρα, Ε.Μ.Α., ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 23 χρόνων. Ὁ Ἀναστάσιος Δούμτσης, ὁ Κ. Μπέγκας, ὁ Κ. Γιωργιώνης καὶ ὁ Ἀθανάσιος Οἰκονομόπουλος, Μ.Ε.Α.Σ., ΣΕΔΕΣ, ΒΣΤ 903, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Εὐάγγελος Γαβρίλας, 129 ΣΑΒ, Μα, ΜΑΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη μικρούλα» καὶ «Ροσσάνα Ποντεστά» τοῦ 1012 τεύχους. Ὁ Ε. Ἀμβροσιάδης καὶ ὁ Θ. Μαρκετάκης, Σ.Τ.Α. 123, ΠΤΕ 2α Μ., ΚΕΤΕΣ, ΤΓΑ 1010, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὁ Ἐλευθέριος Παπαϊωάννου, ὁ Γ. Χαλᾶς, ὁ Ν. Χιουντούρης καὶ ὁ Γ. Σαριπαπαζίδης, ΣΤΑ 123, ΠΤΕ, 2α Μ. ΚΕΤΣ, 1010 ΤΓΑ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Μάκης Οἰκονόμου καὶ ὁ Πίπης Κούμανος, 111 Π. Μάχης, Μ. Συντηρήσεως, Β. Νέας Ἀγχιάλου, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Ὁ Τάκης Σαχινίδης, 111 Π.Μ. 336, ΜΑΥΒ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Χαραλαμπόπουλος καὶ ὁ Νικόλαος Ἀμπατρίδης, 110 Π. Μάχης, Μ. Ἐφοδ. Α.Α. Γεντικίου, ΒΣΤ 904, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Ναύπακτο.

Ὁ Κ. Μπούρας, 2α Μ., ΣΕΠ, ΣΤΓ 910, Κέρκυρα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Νικ. Ζαφειρόπουλος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι. Ὁ Φ. Μπούμπουλης, 129 ΣΑΒ, ΜΑΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι μὲ ὅσες ἀγαποῦν τὸ τραγούδι, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ Γεώργιος Ζῶτος, ΣΤΑ 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σαμία Γκαμάλ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Εὐστάθιος Παπακωνσταντίνου (20 χρόνων), ὁ Νικόλαος Σουρής (22) καὶ ὁ Γεώργιος Μεταξᾶς (20), 11 Π. Μ., ΜΣΒ, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Ἀνδρέας Οἰκονομόπουλος καὶ ὁ Παναγιώτης Καραγκούνης, 111 Π.Μ., ΜΣΒ, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Σπυρίδων Γεωργιάδης, 111 Π.Μ., ΜΣΒ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Θεσσαλία καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ Τρίκαλα καὶ τὴν Καλαμπάκα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀλέξ. Βρυζώνης, 124 ΠΒΕ, 3η ΜΕ, ΣΤΓ 925, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δροσερὴ αὐγούλα» ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὁ Δημ. Χουζούρης, 112 Π.Μ., Μ. Ἐφοδιασμοῦ, ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα καὶ τὶς ἐκδρομές. Ὁ Στέλιος Κανελλόπουλος, 110 Π.Μ. 407, ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μεσσηνία καὶ τὸν Πύργο τῆς Ἠλείας, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Εὐάγ. Τσάκωνας, ὁ ον Σ.Α.Ρ. Πόρου, Τροιζηνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας.

Ὁ Ἀντ. Ματθίδης, ΕΒΑ ΣΤΑ 123, ΠΤΕ, ΙΙ Μ. ΚΤΕΣ, 1010 ΤΓΑ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Σπανιόλικα μάτια» τοῦ 1015 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Ἀντωνιάδης καὶ ὁ Ἰωάννης Χαραλαμπόπουλος, 110 Π.Μ., Μ. Ἐφοδιασμοῦ, ΒΣΤ 904 Α.Α., Γιεντίκι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς αἰσθηματικῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Σ. Πανουσάκης, Α)Γ Ἀχελῶος, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γιούλι» τοῦ 1015 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Δεληνταδάκης, Α)Γ Χίος, ΓΕΝ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 16—21 χρόνων. Ὁ Μιχαὴλ Τριγώνης, Α)Γ Ἀχελῶος, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, τοῦ 1015 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Βιολέττα».

Ὁ Βασίλειος Παπακυριακόπουλος (19 χρόνων), Κ. Ε. Σκαραμαγκᾶ, Α' τομεὺς ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Λυγερὴ Γιαννιωτοπούλα», «Γιούλι» καὶ «Σκλάβα τῆς νύχτας» ἀπὸ τοὺς Μολάους. Ὁ Ἀναστάσιος Κώνστας, Β. Π. Χατζηκωνσταντῆς, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Γαλάζιο κρίνο». Δυὸ φίλοι μηχανικοί, ὁ Κωνσταντῖνος Ράζος καὶ ὁ Ἰωάννης Τσαπραλῆς, Α)Γ Λῆμνος, ΓΕΝ, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Ἀνδρέας Καρλοβασίτης, Δ. Ναυτ.)Τμῆμα Ἀσφαλείας, ΝΝΣ, ΓΕΝ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, Ἄνδρο, Κέρκυρα καὶ Σάμο, ἡλικίας 15 — 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Κ. Κρεμαστᾶς, Τμῆμα Ἀσφαλείας, ΒΝΣ, ΒΣΤ 902 ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Βασίλισσα τῆς ζούγκλας». Ὁ δίοπος Κ. Βῆχος, Κ. Ἐκπαιδεύσεως, Β' Τάξις, ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἀγρίμι».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Νικόλ. Σταθόπουλος, 398 ΣΚΑ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀταλάντη» ἀπὸ τὴν Κρήτη, τοῦ 1016 τεύχους.

Ὁ Βασίλειος Σταματογιαννόπουλος, Φωκίδος Νο 34, Ἀνάστασι, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γιούλι» καὶ «Σκλάβα τῆς νύχτας» ἀπὸ τοὺς Μολάους. Ὁ Μιχαὴλ Πέτρου, 568 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὴν Ἀθῆνα, ἡλικίας 16—27 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Στέλιος Δημητρακάκης, ΕΣΕ 391, ΣΑ, ΣΤΓ 901Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ λοχίας Δ. Καφτήρης, 569 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 916Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Διψασμένο λουλούδι» τοῦ 1016 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Καμπερῆς, 568 Τ.Π. 3ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λαμία καὶ τὸ Καρπενήσι, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Νικόλαος Γκαρέλας, 116 Στρατολογικὸν Γραφεῖον, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας τοῦ 1016 τεύχους, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονῶ πάντα τὸ βράδυ» καὶ «Χλωμὸ ἀστέρι». Ὁ Στέλιος Μιχαηλίδης καὶ ὁ Συμεὼν Κατσανίδης, 750 Μονάς, Γ.Υ.Σ., ΒΣΤ 902, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

Ὁ Νικόλαος Ἀθανασάκης καὶ ὁ Ἀντώνιος Καράμπελας, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 908, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Βιολέττα» καὶ τὸν «Ἀλῆ Πασᾶ». Ὁ Δημήτριος Γιακουμῆς, ΚΕΜ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ Δημήτριος Ἀντωνίου, 724 Τ.Μ., Ὄρχος, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σύλβια». Ὁ Γεώργιος Μαυρόπουλος, ΚΕΜ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων. Ὁ Κ. Δημόπουλος καὶ ὁ Νικόλαος Μήλιος, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 908, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Σκλάβα τῆς νύχτας» καὶ «Γιούλι». Ὁ Ἀντώνιος Χαραλάμπους, 487 Τ.Δ., Λόχος Λ.Υ.Σ.Ε., ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ἔλμα» καὶ «Ντενὶζ» τοῦ 1009 τεύχους.

Ὁ Σταῦρος Χαμπίδης, 563 Τ.Π., ΛΒΟ 903, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Δημήτριος Χαραλαμπόπουλος, 566 Τ. Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 916Β, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—23 χρόνων. Ὁ Βλάσιος Κοροβῆλος, 513 ΕΣΠ, ΛΒΟ, ΣΤΓ 914Α, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Βαρώσια, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κίτρινη φλόγα» καὶ «Φτωχὴ μικρούλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν. Ὁ λοχίας Βασίλειος Χρονόπουλος, Σχολὴ Πεζικοῦ, Χαλκίς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀθανάσιος Ἀναστασόπουλος, 501 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 912Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὁ Χαράλαμπος Καργιωτάκης, Εἰδικὸς Λόχος Μηχανικοῦ, Θήρα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴ γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Νικόλαος Διαλυνάκης, 726 Τ.Μ., ΣΤΓ 904Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούμενη ὕπαρξι» ἀπὸ τὸ Σουδὰν τοῦ 1009 τεύχους.

Ὁ Ἀρσένιος Ξενόπουλος, 415 Σ.Λ.Ε.)Κ.Β., ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «18χρονη Φατμὲ τοῦ Ἰσημερινοῦ». Ὁ Α. Πανταζῆς, 415 Σ.Υ.Υ., Λ. ΒΣΤ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χιονάτη» καὶ τὴ «Δαφνούλα», τοῦ 1015 τεύχους. Ὁ Στέργιος Σπάσος, 515 Τ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἠλίας Μπούμης, 415 Σ.Λ.Ε., ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸν «Ἀλῆ Πασᾶ».

Ὁ Ἀλέξανδρος Μακόπουλος, 398 ΣΚΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ὡραία μικρούλα» ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ Βασίλ. Ἀντωνάκης, Φ.Φ. Γαύρου, Κυκλάδες, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ναυσικᾶ» καὶ τὴ «Θλιμμένη φυσιογνωμία» ἀπὸ τὴ Σύρο. Ὁ Γεώργιος Χρυσίνας, ὁ Ἰωάννης Δήμας καὶ ὁ Δημήτριος Ἀγαπητός, 397 ΕΣΕ, Σύνταγμα Ἁρμάτων, ΣΤΓ 901Α, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μιχαὴλ Δώριας, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Λουτράκι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ζητῶ ἀληθινὴ ἀγάπη», «Ὡραία μικρούλα» καὶ «Μελωδία ἔρωτος».

ΟΙ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Βροχὴ ἑκατομμυρίων γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν πρωταθλητῶν τοῦ κόσμου. — 170.000.000 γαλλικὰ φράγκα γιὰ τὸν Ντίντι

Ὁ ποδοσφαιρικὸς ἐνθουσιασμὸς ἑκατομμυρίων φιλάθλων ὅλου τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν θρίαμβο τῆς Βραζιλίας κατὰ τῆς Σουηδίας στὸν τελικὸ τοῦ Παγκοσμίου Κυπέλλου (5—2) δὲν εἶχε προφτάσει καλὰ-καλὰ νὰ κοπάση καὶ βροχὴ ἔπεσαν οἱ προτάσεις γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἀνυπέρβλητων ἄσσων καὶ πρωταθλητῶν τοῦ κόσμου. Ὁ Γκαρίνχα, ὁ Πελέ, ὁ Σάντος, ὁ Ὀρλάντο, ὁ Ντίντι, ὁ Βάβα, ὁ Ζάγκαλο, ὁ Γκίλμαρ, ὁ Σίτο, ὁ Μπελλίνι, βγῆκαν στὸ σφυρί. Ἰταλικές, ἰσπανικές, γαλλικὲς ὁμάδες φιλοδόξησαν νὰ προσφέρουν μυθικὰ ποσά, γιὰ νὰ τοὺς περιλάβουν στὴ δύναμί τους.

Ἡ «Ἀτλέτικο» τῆς Μαδρίτης, μονάχα γιὰ μιὰ τριετία, ἔδωσε 170.000.000 γαλλικὰ φράγκα, ποὺ εἶναι 94.000 χάρτινες ἀγγλικὲς λίρες ἢ 340.000 δολλάρια ἢ 10.200.000 δραχμές, γιὰ ν' ἀποκτήση τὸν ἀπαράμιλλο Ντίντι. Ὁ Ντίντι ζήτησε ἀκόμη ν' ἀναλάβη ἡ «Ἀτλέτικο» τὰ ἔξοδα τῆς ἀνατροφῆς τῆς τριετοῦς κόρης του Ρεβέκκας μὲ τὴν ἀποστολή της ὡς ἐσωτερικῆς σὲ ἑλβετικὸ νηπιαγωγεῖο. Ἀπ' τὸ μυθῶδες ὅμως ποσὸ τῶν 10.200.000 δραχμῶν, ὁ Ντίντι θὰ εἰσπράξη μόνο τὰ 3.400.000 δραχμές, τὰ δὲ ὑπόλοιπα θὰ δοθοῦν στὸ σύλλογο τοῦ «Μποταφόγκο».

Ὁ Πελέ, ὁ καταπληχτικὸς ἔφηβος, ποὺ ἐνθουσίασε τὶς 52.000 τῶν θεατῶν τοῦ σταδίου τῆς Στοκχόλμης καὶ αὐτὸν τὸ βασιλιὰ τῶν Σουηδῶν Γουσταῦο, ἄκουσε μὲ ζωηρὴ ἱκανοποίησι τὸν πρόεδρο τῆς «Ρεάλ» τῆς Μαδρίτης, κ. Σαντιάγκο Μπερναμπέ, νὰ τοῦ προσφέρη 10.000.000 δραχμές, γιὰ νὰ ὑπογράψη τριετὲς συμβόλαιο.

Ἡ ἰταλικὴ «Γιουβέντους» πρόσφερε γιὰ τὸν Γκαρίνχα 9.000.000 δραχμές. Ἡ ἰταλικὴ «Μίλαν» στὸν Βάβα 6.000.000 δραχμές. Ἡ ἰταλικὴ «Νάπολι» στὸν Ζαγκάλο 5.000.000.

Ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν ἑκατομμυρίων πιθανὸν νὰ συνεχισθῆ καὶ μέχρις ὅτου δημοσιευθοῦν οἱ γραμμὲς αὐτές, δὲν εἶναι καθόλου παράδοξο νὰ αὐξηθοῦν τὰ ποσὰ αὐτά, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦν οἱ πλούσιοι αὐτοὶ ἐπαγγελματικοὶ σύλλογοι ν' ἀποχτήσουν τὰ βραζιλιανὰ ἀστέρια.

★

Ὅσοι ἀπόλαυσαν τὸν τελικὸ τοῦ Παγκοσμίου Κυπέλλου στὴ Στοκχόλμη μεταξὺ Βραζιλίας καὶ Σουηδίας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶδαν τοὺς προηγούμενους ἀγῶνες τῆς βραζιλιανῆς ἐνδεκάδος, δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τὶς οἰκονομικὲς θυσίες τῶν εὐρωπαϊκῶν ὁμάδων, γιὰ τὴν... ἀποσύνθεσι τῆς πρωταθλητρίας ὁμάδος τοῦ κόσμου.

Ὁ Γκίλμαρ, ὁ Τζάλμαρ Σάντος, ὁ Νίλτον Σάντος, ὁ Ὀρλάντο, ὁ ἀρχηγὸς Μπελλίνι, ὁ Ζίτο, ὁ Γκαρίνχα, ὁ Πελέ, ὁ Βάβα, ὁ Ντίντι, ὁ Ζαγκάλο, ὑπῆρξαν ἄφθαστοι σὲ τέχνη, σὲ ὁρμή, σὲ ταχύτητα, σὲ δυναμισμό, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀποτελεσματικότητα. Οἱ Βραζιλιάνοι ἀγωνίστηκαν στὸν τελικὸ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Διατήρησαν τὴν ἐδαφικὴ καὶ τεχνικὴ ὑπεροχή. Ἐπέβαλαν τὴν ἀνωτερότητά τους στοὺς ἀντιπάλους των Σουηδούς.

★

Οἱ Σουηδοὶ πρῶτοι ἐξόρμησαν καὶ ἐξαπέλυσαν σοὺτ στὸ 1'. Ἀντεπετέθηκαν οἱ Βραζιλιάνοι μὲ τὸν Γκαρίνχα. Ἀνακόπησαν ὅμως κι' ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς σουηδικοὺς διαξιφισμούς, οἱ Σίμονσον - Γκρὲν - Λίντχολμ, προωθοῦν τὴν μπάλλα πρὸς τὴν ἑστία τοῦ Γκίλμαρ, ὅπου ὁ δεξιοτέχνης Λίντχολμ, μὲ μιὰ βολίδα, σημείωσε τὸ πρῶτο σουηδικὸ τέρμα στὸ 4'.

Σὰ διεγερτικὸ ἐνήργησε τὸ γκὸλ στὰ βραζιλιανὰ νεῦρα. Μὲ ταχύτατες καὶ ἀστραπιαῖες ἐναλλαγές, πιέζουν οἱ Βραζιλιάνοι τὴ σουηδικὴ ἄμυνα καὶ τὴν πανικοβάλλουν μὲ τὶς βολίδες τους. Στὸ 7' ὁ Ντίντι, μετὰ ἀριστοτεχνικὸ συνδυασμό, ἀστοχεῖ, ἀλλὰ ὁ Γκαρίνχα, στὸ 9' στέλνει στὸ Βάβα, ποὺ μὲ ἀστραπιαῖο σοὺτ ἰσοφαρίζει.

Οἱ Βραζιλιάνοι χορεύουν... Καριόκα, ψιθυρίζουν ἔκπληκτοι οἱ φίλαθλοι. Ὁ Πελὲ στὸ 10' στέλνει ἕνα κεραυνὸ στὴ δοκό. Ὁ Βάβα ἀποκρούεται ἀπὸ τὸν Σβένσον. Ὁ Ντίντι ἀπὸ τὸν Γκρέν. Ὁ Γκαρίνχα ἀπὸ τὸν Ἄξμπομ. Κυριαρχοῦν ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ 25'. Ὁ Ζάγκαλο ὅμως γλυστρᾶ καὶ πέφτει στὸ 26' τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ σουτάρη.

Ἡ ἀτυχία ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ. Στὸ 32' ὁ Γκαρίνχα ντριπλάρει γιὰ τρίτη φορὰ τὴ σουηδικὴ ἄμυνα. Σεντράρει στὸ Βάβα καὶ μιὰ βολίδα γράφει τὸ 2—1.

★

Μανιώδεις οἱ Βραζιλιάνοι ἀρχίζουν στὸ β' ἡμίχρονο μὲ σκληρὲς ἐπιθέσεις, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς νίκης. Μ' ἕνα ἀριστουργηματικὸ συνδυασμὸ Ντίντι, Ζάγκαλο, Πελὲ καὶ βολίδα τοῦ τελευταίου, στὸ 55' σημειώνουν τὸ 3—1. Στὸ 68', ἀπὸ πάσα τοῦ Ντίντι, ὁ Ζάγκαλο ἐπισφραγίζει τὸ 4—1.

Ἀπ' τὸ 75' οἱ Βραζιλιάνοι χαλαρώνουν καὶ κάνουν ἐπίδειξι τῆς ποδοσφαιρικῆς τέχνης των. Οἱ Σουηδοὶ βρίσκουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀντεπιτεθοῦν καί, στὸ 80', ὁ Σίμονσον, ἀπὸ πάσα τοῦ Χάμριν, βελτιώνει τὸ σκὸρ σὲ 4—2.

Οἱ Βραζιλιάνοι, ὅμως θέλουν νὰ εἰποῦν τὴν τελευταία λέξι. Στὸ 89' ὁ Πελὲ ἐπιτυγχάνει τὸ 5—2.

★

Οἱ Βραζιλιάνοι ἀποθεώνονται! Ὁ βασιλιὰς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος Ἀδόλφος ἀπονέμει στὸν ἀρχηγό τους Μπελλίνι τὸ κύπελλο τῶν πρωταθλητῶν τοῦ κόσμου. Ἡ φιλαρμονικὴ ἀνακρούει τοὺς ἐθνικοὺς ὕμνους Βραζιλίας καὶ Σουηδίας.

Ἔτσι, ἡ Βραζιλία κατακτᾶ μὲ 16—4 τὴν πρώτη θέσι. Ἡ Σουηδία τὴ δευτέρα μὲ 12—7 τέρματα. Ἡ Γαλλία τὴν τρίτη μὲ 17—12 τέρματα. Ἡ Γερμανία, πρωταθλήτρια τοῦ 1954, τὴν τετάρτη μὲ 9—8 τέρματα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Φάσι ἀπὸ τὸν θρισμβευτικὸ ἀγῶνα τῶν Βραζιλιάνων κατὰ τῶν Γάλλων στὸ στάδιο τῆς Στοκχόλμης γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

1) ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ. 2) ΠΟΝΟΣ — ΝΑΜΥΡ. 3) ΟΝΑΡ — ΑΡΚ — ΦΑΡΑ. 4) ΝΟΡΜΑΝ — ΑΛΥΣΙΣ. 5) ΟΣ — ΑΛΕΚΤΩΡ — ΑΚ. 6) ΑΝΕΥ — ΙΡΑΚ. 7) ΕΑΡ — ΡΑΛ. 8) ΚΑΤΙ — ΕΚΛΑ. 9) ΑΝ — ΛΩΡΙΚΙΑ — ΑΙ. 10) ΛΑΦΥΡΑ — ΛΑΜΑΡΚ. 11) ΟΜΑΣ — ΚΡΑ — ΑΥΓΟ. 12) ΣΥΡΙΑ — ΑΡΓΟΙ. 13) ΡΑΣΚΟΛΝΙΚΟΙ.

Οἱ 12 χῶρες

1) ΒΕΛΟΥΧΙΣΤΑΝ. 2) ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ. 3) ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ. 4) ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ. 5) ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ. 6) ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ. 7) ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ. 8) ΙΝΔΟΚΙΝΑ. 9) ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ. 10) ΙΣΡΑΗΛ. 11) ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ. 12) ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ.

Σωστὸ—Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (Εἶχε ἐγκαταλειφθῆ τὸ 1937 μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ «Χίντενμπουργκ», σήμερα ὅμως οἱ Η.Π.Α. διαθέτουν 200 ἐφοδιασμένα μὲ ραντὰρ γιὰ τὴν ἄμυνα κατὰ τῶν ὑποβρυχίων καὶ οἱ Γερμανοὶ πρόκειται νὰ κατασκευάσουν ἕνα νέο «Ζέππελιν»). 2) ΛΑΘΟΣ (Στὶς 6 Δ)βρίου 1957 ξαναπῆρε τὸ παλαιό της ὄνομα «Γκάνα» καὶ ἔγινε ἀνεξάρτητο κράτος). 3) ΣΩΣΤΟ (Σὲ 25 μέρες καὶ 6 ὧρες). 4) ΛΑΘΟΣ (Τὸ 43 π.Χ. ἀπὸ τὸ Βροῦτο. 5) ΛΑΘΟΣ (Ἦταν ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου). 6) ΣΩΣΤΟ (34 μέτρα). 7) ΛΑΘΟΣ (Ἀνακαλύφτηκαν καὶ οἱ δυὸ τὸν ἴδιο χρόνο, 1883, ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐπιστήμονα, τὸν Κώχ). 8) ΛΑΘΟΣ (Ὁ Μπιζὲ πέθανε τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν πρεμιέρα). 9) ΛΑΘΟΣ (Τὸ ἄλογο ἔχει 40 ἐνῶ ἡ φοράδα μόνο 36). 10) ΣΩΣΤΟ. 11) ΣΩΣΤΟ. 12) ΛΑΘΟΣ (ἐντελῶς διάφοροι).

Παιγνίδια μὲ ἀριθμοὺς

1) 99 99)99 ἢ (9 Χ 9) + 9 + 9 9)9.
2) Ὁ πιὸ μεγάλος CLXVI (166) καὶ ὁ πιὸ μικρὸς CXLIV (144).
3) 7 + 5 : 3 = 4
8 Χ 2 : 4 = 4
9 + 1 — 6 = 4

Κρυπτογραφικὸ

1) ΠΟΣΕΙΔΩΝ. 2) ΟΝΕΙΔΟΣ. 3) ΣΟΠΕΝ. 4) ΕΙΔΟΣ. 5) ΙΠΠΟΣ. 6) ΔΕΙΠΝΟΝ. 7) ΩΔΕΙΟΝ. 8) ΝΩΕ.

Στοιχειόγριφος

ΑΝΘΟΣ — ΞΑΝΘΟΣ

Λεξίγριφος

Πρίνος (Πριν - Ὅς).

Οἱ δύο ὅμοιοι κυνηγοὶ

Εἶναι ὁ τρίτος τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ ὁ τελευταῖος.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 700 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΝΙΛΛΑ — ΠΑΛΙΜΠΑΙΣ. 2) ΑΡΑΛΗ — ΝΟΡΜΑ — ΜΟΝΑΙ. 3) ΡΙΝΗ — ΠΩΛΟΙ — ΛΕΓΩ. 4) ΤΣΑ — ΚΑΣΟΣ — ΠΟΣΙΜΟΝ. 5) ΙΤ — ΔΟΣΙΣ — ΜΕΡΙΚΟΣ. 6) ΝΟΤΑΡΑΣ — ΠΑΛΑΜΑΣ. 7) ΦΟΝΟΣ — ΚΟΖΑΚΟΙ — ΑΝ. 8) ΝΑΞΟΣ — ΠΑΤΑΤΕΣ — ΑΛΤ. 9) ΟΝΟΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΟΜΕΡ. 10) ΜΗΝ — ΚΑΝΑΠΕΣ — ΔΟΞΑ. 11) ΟΣ — ΘΕΜΙΤΟΝ — ΑΤΙΝΑ. 12) ΚΑΡΑΚΑΣ — ΑΝΑΚΙΝΩ. 13) ΜΑΛΑΚΟΣ — ΑΝΑΦΗ — ΔΔ. 14) ΤΑΜΕΣΙΣ — ΚΡΑΜΑ — ΕΡΙ. 15) ΟΝΑΡ — ΛΙΑΝΑ — ΑΛΕΚ. 16) ΣΟΡΟΣ — ΓΩΝΙΑ — ΠΛΟΙΑ. 17) ΑΝΑΙΣΘΗΤΑ — ΣΑΡΙΣΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΡΤΙΝ — ΝΟΜΟΣ — ΤΟΣΑ. 2) ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ — ΜΑΝΟΝ. 3) ΝΑΝΑ — ΤΟΞΟΝ — ΚΑΜΑΡΑ. 4) ΙΛΗ — ΔΑΝΟΣ — ΘΑΛΕΡΟΙ. 5) ΛΗ — ΚΟΡΟΣ — ΚΕΡΑΣ — ΣΣ. 6) ΠΑΣΑΣ — ΚΑΜΑΚΙΑ. 7) ΑΝΩΣΙΣ — ΠΑΝΙΚΟΣ — ΓΗ. 8) ΟΛΟΣ — ΚΑΝΑΤΑΣ — ΛΩΤ. 9) ΠΡΟΣ — ΠΟΤΑΠΟΣ — ΚΙΝΑ. 10) ΑΜΙ — ΜΑΖΑΡΕΝ — ΑΡΑΙ. 11) ΛΑ — ΠΕΛΑΤΗΣ — ΑΝΑΝΑΣ. 12) ΚΟΡΑΚΕΣ — ΑΝΑΜΑ. 13) ΜΜ — ΣΙΜΟΣ — ΑΤΑΦΑ — ΠΡ. 14) ΠΟΛΙΚΑΙ — ΟΔΙΚΗ — ΑΛΙ. 15) ΑΝΕΜΟΣ — ΑΜΟΝΙ — ΕΛΟΣ. 16) ΙΑΓΟΣ — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. 17) ΣΙΩΝ — ΑΝΤΡΑ — ΩΔΙΚΑΙ.

Ἀνοιξιάτικη ΝΥΧΤΑ

Παράξενο διήγημα

Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου, ἡ Νεφελὶς στολισμένη περίμενε.

Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ἡ νύχτα ἦταν τόσο σκοτεινή, ποὺ δὲ διέκρινες τίποτα καὶ μονάχα ἡ μυρωδιὰ τῶν φύλλων φανέρωνε τὴν ὕπαρξί τους. Ὅλα κοιμόνταν: Οἱ ἄνθρωποι, τὰ κρυμμένα πουλιά, τὰ ἔντομα.

Ἡ Νεφελὶς περίμενε ὑπομονετικά, μεθυσμένη ἀπὸ ἐλπίδα. Ἔξαφνα, ἕνα χτύπημα ἁπαλὸ ἀκούστηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Τράβηξε ἀθόρυβα τὸ βαρὺ σύρτη κι' ἡ πόρτα ἔτριξε. Ἄκουσε βήματα, ἀλλὰ δὲν εἶδε μέσα στὸ σκοτάδι ποιὸς ἦταν.

— Ἐδῶ εἶμαι, ψιθύρισε, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ φίλος της. Ἔλα γρήγορα, γιατὶ φοβᾶμαι μήπως μᾶς ἀκούσουν οἱ σκλάβοι. Ἔλα!

Περπάτησε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της. Τὰ μικρὰ της σανδάλια μόλις πατοῦσαν στὴν ἄμμο.

Ἔτρεξε τώρα καὶ μπῆκε πρώτη στὴν κάμαρα ὡς τὴ γωνιά, ὅπου εἶχε σκεπάσει τὸ λύχνο, γιὰ νὰ θαμπώση τὸ φῶς του. Ἔπειτα κύτταξε πίσω της.

— Θεοί! φώναξε. Δὲν εἶναι Ἐκεῖνος!..

Ὁ ἄγνωστος προχώρησε ὡς τὴ μέση τῆς κάμαρας. Ἡ Νεφελὶς ὀπισθοχώρησε στὸ βάθος.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Δὲν εἶμαι... Ἐκεῖνος, ἐσὺ τόπες! Δὲ σοῦ φτάνει αὐτό; Ὑπάρχει Ἐκεῖνος κι' ὁ ἄλλος κόσμος. Ἐγὼ εἶμαι «ὁ ἄλλος κόσμος», τὸ πλῆθος ποὺ τὸ περιφρονοῦν!...

Ἡ Νεφελὶς τὸν κύτταξε σὰν χαμένη. Ἦταν ἕνας ἄντρας κοκκαλιάρης, μὲ μαλλιὰ ὀρθωμένα, ἀξύριστος κι' ἀδύνατος.

Τέσσερα μεγάλα δόντια ἔλειπαν ἀπ' τὴν ἀπάνω ὀδοντοστοιχία του. Ὁ ἀδύνατος λαιμός του ξεπετιόταν ἀπ' ἕνα μάλλινο χιτῶνα, ἀκάθαρτο. Τὰ πόδια του ἦταν πιὸ κοντὰ ἀπ' τὸν κορμό του.

Σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ ρουθούνισε τὸν ἀέρα:

— Ἄ! εἶπε ἱκανοποιημένος, τὸ κρεβάτι εἶναι μυρωμένο! Γεμᾶτο ἀπὸ τριαντάφυλλα! Νά, βλέπω, κι' ἕναν ἀμφορέα γεμᾶτο κρασί! Κάποιον ἄλλο θὰ περίμενες, μικρούλα μου, κι' ὄχι ἐμένα. Ὅταν ὁ ἄντρας εἶναι στὸν πόλεμο, ἡ γυναῖκα του γλεντάει!... Τὸ μῦρο ἐδῶ μέσα εἶναι τόσο πολύ, ποὺ μοῦ ἔρχεται νὰ λιγοθυμήσω... Ὅλα, ἐδῶ μέσα, δείχνουν πὼς εἶσαι μιὰ γυναῖκα τοῦ ἔρωτα. Ἐμπρός! Βιάζομαι. Νά, πάρε μιὰ δραχμή!...

Ἔρριξε τὸ ἀσημένιο νόμισμα μὲ τόση δύναμι, ποὺ βρῆκε τὴ Νεφελὶς στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἔκανε νὰ τσιρίξη.

— Ἀγροῖκε! τοῦ φώναξε, τώρα θὰ δῆς τί στοιχίζει, ὅταν μοῦ μιλοῦν ἔτσι. Μάλιστα, ἔχω ἄντρα καὶ φίλο! Δικαίωμά μου. Ἄκου: ἡ πόρτα τοῦ κήπου ξανάνοιξε, ὁ φίλος μου ἔρχεται κι' ἂν σὲ βρῆ ἐδῶ θὰ σὲ σκοτώση!

— Θὰ μὲ σκοτώση; εἶπε ὁ ἄγνωστος. Τί μὲ νοιάζει; Εἶμαι νεκρὸς ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια! Εἶμαι ἕνας βασιλιᾶς τῆς Αἰγύπτου μπαλσαμωμένος!

«— Εἶμαι χαμένη, συλλογίστηκε μὲ τρόμο ἡ Νεφελίς, εἶναι τρελλός».

— Βοήθεια! φώναξε.

— Μὴ φωνάζης, μικρή μου, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω. Γιὰ σένα ὁ θάνατος θᾶναι κάτι φριχτό! Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ χρόνια ἕνα πτῶμα, μιὰ μούμια!

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι πέταξε τὰ ροῦχα του.

— Ἔλα, ὡραία μου κοπέλλα, πάψε νὰ φωνάζης. Σὲ πλήρωσα...

Ἡ Νεφελίς, ξέροντας πὼς δὲν πρέπει νὰ πεισμώνη κανεὶς ἕναν τρελλό, συγκέντρωσε τὸ θάρρος της καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουόταν ἀπ' τὸν τρόμο της:

— Ναί, τὸ βλέπω, εἶσαι ἕνας βασιλιᾶς τῆς Αἰγύπτου. Εἶσαι μούμια. Πήγαινε νὰ βρῆς τὴ βασίλισσά σου κι' ἄφησε ἥσυχη μιὰ δούλη...

— Τί βασιλιᾶς; φώναξε ὁ τρελλός. Κουταμάρες! Δὲ βλέπεις πὼς εἶμαι θεός; Πῶς μπῆκα δῶ μέσα, ἀφοῦ ἡ πόρτα εἶναι κλειδομανταλωμένη; Πῶς θὰ ἔμπαινα, ἂν δὲν ἤμουν θεός; Εἶμαι ὁ Βάκχος!

Ἅρπαξε ἀπ' τὸ κρεβάτι ἕνα στεφάνι μὲ τριαντάφυλλα, τόβαλε στὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε ἕναν ἐξωφρενικὸ χορό. Ἡ Νεφελὶς τὸν κύτταξε μὲ φόβο, προσπαθῶντας νὰ βρῆ κάποια γωνιά, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη. Κατάφερε, ὅσο ὁ τρελλὸς χόρευε, νὰ φτάση ὡς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας. Ἀλλ' αὐτὸς τὴν εἶδε, ὅρμησε πάνω της καὶ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸν ὦμο.

Ἡ Νεφελὶς ἀνατρίχιασε.

— Ἔ, κόρη μου, ἔχεις ὡραῖο κι' ἁπαλὸ δέρμα!...

Καθὼς τώρα τὴν κρατοῦσε σφιχτά, τῆς ξέσκισε τὸ χιτῶνα. Ἡ Νεφελίς, ἀκουμπῶντας στὸν τοῖχο, δὲ μποροῦσε νὰ κάνη καμμιὰ κίνησι. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν καὶ καμμιὰ φωνὴ δὲν ἔβγαζαν. Ὁ ἄντρας κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Ἡ Νεφελίς, μὲ μεγάλη προσπάθεια, τοῦ ξέφυγε καὶ ἅρπαξε τὸν τρελλὸ ἀπ' τὸ λαιμό, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ ἦταν πιὸ δυνατός, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια καὶ τῆς παράλυσε κάθε κίνησι. Ἔπειτα πῆρε ἀπ' τὰ μαλλιά της τὴν κορδέλα καὶ τραβῶντας τὰ χέρια της πρὸς τὰ πίσω τῆς τάδεσε σφιχτά.

Ἡ Νεφελὶς ἤθελε νὰ φωνάξη, μὰ κάτι τὴν ἔπνιγε. Μιὰ ἐλπίδα τὴν παρηγοροῦσε σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη ὥρα. Δὲν ἦταν δυνατό, ὁ φίλος της θἄρχόταν καὶ θὰ τὴν ἔσωζε. Ἄ! πῶς τὸν περίμενε, μὲ πόση ἀγωνία!

Ὁ τρελλὸς τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση, τὴ σήκωσε σὰν πούπουλο καὶ τὴν ἔρριξε στὸ κρεβάτι.

— Ἄ! Κόρη τῆς νύχτας! Αὐτὸ τὸ μῦρο ποὺ ἔχυσες πάνω σου μὲ τρελλαίνει! Εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ Ἥλιου, ὁ Φαραώ!..

Ἡ Νεφελὶς εἶχε κουλουριαστῆ στὸ κρεβάτι καὶ τὸν κύτταζε τρέμοντας σύγκορμη.

Δὲ θἄρχόταν, λοιπόν, Ἐκεῖνος, νὰ τὴ σώση; Ὁ ἄντρας τὴν κύτταζε μὲ μάτια, ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

— Εἶσαι πολὺ ὄμορφη, τῆς εἶπε γλυκά. Εἶσαι ἡ ὡραία μου γυναῖκα. Πῶς σὲ λένε;... Μὴ φοβᾶσαι. Εἶμαι γέρος, εἶμαι νεκρός, ἐδῶ καὶ δυὸ αἰῶνες. Δὲ θέλω παρὰ νὰ φιλήσω τὰ χείλη σου...

Ἅπλωσε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάση, ἀλλ' ἕνας νευρικὸς σπασμὸς τὸν συγκλόνισε κι' ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι. Ἡ Νεφελίς, ὅταν τὸν εἶδε ἀκίνητο, κατάφερε μὲ κόπο νὰ λύση τὰ χέρια της, πήδηξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἅρπαξε ἕνα βαρὺ χάλκινο βάζο ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ χτύπησε δυνατὰ τὸν τρελλὸ στὸ κεφάλι. Ὁ ἄντρας ἀπ' τὸ δυνατὸ χτύπημα κύλησε χάμου στὸ πάτωμα κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος. Λίγο αἷμα φάνηκε στὸ μέτωπό του, ἀλλὰ δὲν ἦταν νεκρός.

Ἡ Νεφελίς, πῆρε ἀπὸ ἕνα βάζο μὲ λεπτὸ λαιμὸ τὶς μακρειὲς καρφίτσες τῶν μαλλιῶν της, ποὺ ἦταν καμμιὰ δεκαριά, καὶ τὶς βύθισε ὅλες, ὑπομονητικὰ στὸ ἰσχνὸ στῆθος, στὰ πλευρά, στὴν κοιλιά, στὸ στομάχι τοῦ τρελλοῦ.

Κι' ὅταν οἱ σκλάβες ξύπνησαν ἀπ' τὰ οὐρλιάσματά της, τὴ βρῆκαν γεμάτη αἵματα, νὰ ποδοπατῆ τὸ πτῶμα, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὸν οὐρανό, σὰ μαινασμένη Ἀνδρομέδα, ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ σκοτώση τὸ τέρας

ΠΙΕΡ ΛΟΡΑΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἑξάμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες	7.—
»	Δολλάρια	20.—
»	Φρ. Γαλ.	8.000
»	Φρ. Βελγ.	1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

Περιποίησι τοῦ κανονικοῦ δέρματος τὸ καλοκαῖρι

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιά σας πρέπει νὰ φροντίζετε γιὰ τὸ δέρμα σας. Ὅπως μιὰ μηχανή, γιὰ νὰ διατηρηθῆ πολλὰ χρόνια, πρέπει νὰ τὴν προσέχετε, νὰ τῆς δίνετε τὸ ἀπαιτούμενο λάδι τακτικά, νὰ τὴ γρασσάρετε, ἔτσι καὶ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς θέλει περιποίησι γιὰ νὰ διατηρηθῆ γιὰ πολλὰ χρόνια σὲ καλὴ κατάστασι.

Ἡ καλὴ τροφή, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ γυμναστική, τὰ θαλάσσια λουτρά, ὁ ὕπνος καὶ ἡ ἀνάπαυσι παίζουν τὸν σπουδαιότερο ρόλο γιὰ τὴν διατήρησι σὲ καλὴ φόρμα τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ παντὸς εἴδους καταχρήσεις, πρὸ πάντων οἱ στενοχώριες, τὸ πιοτὸ καὶ τὰ ξενύχτια, τσακίζουν καὶ κουράζουν τὸν ὀργανισμὸ καὶ συντελοῦν στὴ κακὴ ὑγεία καὶ τὸ γρήγορο τέλος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικὴ ζωή, χρειάζεται καὶ ἰδιαιτέρα περιποίησι τοῦ δέρματος. Τὸ δέρμα ἐπηρεάζεται πολὺ ἀπὸ τὶς τροφές, τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα, τὴ σκόνη, τὶς καταχρήσεις καὶ τὰ ξενύχτια καὶ χρειάζεται μιὰ εἰδικὴ περιποίησι. Τὸ δέρμα δὲν εἶναι σὲ ὅλους τὸ ἴδιο. Πολλοὶ ἔχουν λιπαρὸ δέρμα, ποὺ βγάζει πολὺ λῖπος ἀπὸ τοὺς σμηγματογόνους ἀδένες καὶ εἶναι παχὺ καὶ διατηρεῖται χωρὶς ρυτίδες γιὰ πολλὰ χρόνια, χρειάζεται μόνο μεγάλη καθαριότης καὶ στυπτικὲς λοσιὸν καὶ ἄλλα, γιὰ νὰ ἐλαττώνεται τὸ λῖπος καὶ νὰ γίνεται τὸ δέρμα πιὸ κανονικό. Ἄλλοι ἔχουν ξηρὸ δέρμα, ποὺ εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ γερνᾶ εὔκολα καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ τὴ συντήρησί του. Οἱ περισσότερες ἔχουν κανονικὸ δέρμα καὶ μ' αὐτὸ θὰ ἀσχοληθοῦμε σήμερα.

Πρωΐ-πρωΐ μόλις σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πλύσιμο τοῦ σώματος μὲ ζεστό, χλιαρὸ ἢ καὶ κρύο νερὸ καὶ λίγη σαπουνάδα. Τρίψιμο μὲ μιὰ βοῦρτσα, τρίφτη ἢ σφουγγάρι καὶ ξέβγαλμα πάντα μὲ κρύο νερό, ποὺ σᾶς φρεσκάρει. Τὸ πλύσιμό σας μπορεῖ νὰ γίνη μέσα σὲ μπανιέρα ἢ μὲ τὸ ντοὺς ἢ καὶ μὲ νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη. Μετὰ ἀπὸ τὸ μπάνιο μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ μιὰ ἐντριβὴ μὲ κολώνια ἢ τονωτικὴ λοσιόν. Θὰ καθαρίσετε καλὰ καὶ θὰ περιποιηθῆτε τὰ χέρια σας καὶ τὰ νύχια σας. Θὰ βουρτσίσετε καὶ θὰ χτενίσετε τὰ μαλλιά σας καὶ μετὰ θὰ τοὺς κάμετε μιὰ ἐντριβὴ μὲ λοσιὸν Πιλοκαρπίνης. Ἡ λοσιὸν αὐτὴ καθαρίζει καλὰ τὰ μαλλιά σας καὶ δυναμώνει τὶς τρίχες.

Τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμό σας θὰ τὸ καθαρίσετε μὲ ἕνα μέτριο γάλα ντεμακιγιάζ. Μὲ ἕνα μπαμπάκι ἢ ἕνα πανάκι ποὺ θὰ βουτήξετε στὸ γάλα θὰ καθαρίσετε τὸ δέρμα σας καλά. Ἐφ' ὅσον τὸ μπαμπάκι ἢ τὸ πανάκι δὲ βγαίνει ὁλότελα καθαρό, τότε θὰ βουτήξετε στὸ γαλάκτωμα καὶ δεύτερο καὶ τρίτο καὶ θὰ καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμὸ πολὺ καλά. Γιὰ ὅσες ἐργάζονται καὶ θὰ βγοῦν ἔξω λίγη πούδρα εἶναι ἀρκετὴ πάνω στὸ γαλάκτωμα.

Γιὰ ὅσες πάλι ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ δέρμα τους παθαίνει ἀπὸ πανάδες καὶ πιτσίλες προτοῦ βγοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι τους θὰ ἀλείφουν χέρια, μπράτσα, πρόσωπο καὶ λαιμὸ μὲ κρέμα ἡλίου, μὲ δυνατὸ φίλτρο ποὺ τὶς προφυλάσσει.

Τώρα ὅσες θὰ μείνετε στὸ σπίτι θὰ βάλετε στὸ πρόσωπό σας καὶ στὸ λαιμὸ κρέμα βιταμίνης Α. Ἡ κρέμα αὐτὴ μπαίνει βαθειὰ μέσα στὸ δέρμα καὶ προκαλεῖ τὴ χαλάρωσί του. Τὴν κρέμα αὐτὴ θὰ τὴν ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ τονωτικὴ λοσιὸν ἢ μὲ τὸ γαλάκτωμα Νο 2. Ἂν στοὺς κροτάφους καὶ στὶς γωνίες τῶν ματιῶν ἢ ἀλλοῦ πουθενὰ στὸ πρόσωπο ἀρχίζουν νὰ διαφαίνωνται ρυτίδες, τότε θὰ βάλετε σ' αὐτὰ τὰ μέρη λίγη κρέμα λεκιθίνης καὶ θὰ τὴ χτυπήσετε μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας, ὅπως χτυπᾶτε τὰ δάκτυλά σας στὸ πιάνο καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπορροφᾶται καλὰ ἀπὸ τὸ δέρμα σας καὶ προλαμβάνει τὸ σχηματισμὸ τῶν ρυτίδων, τὸ μαλακώνει καὶ τὸ φρεσκάρει.

Ἂν τὸ σπίτι σας τὸ χτυπᾶ ἥλιος ἢ ἔχετε πολλὴ ἀντηλιά, νὰ βάζετε στὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματός σας, πρόσωπο, λαιμό, μπράτσα, χέρια, τὴν κρέμα ἡλίου, γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὶς πανάδες καὶ τὶς πιτσίλες.

Ἂν κατεβῆτε στὴν ἀκρογιαλιὰ γιὰ μπάνιο καὶ ἡλιοθεραπεία θὰ βάλετε στὸ πρόσωπο, λαιμὸ καὶ χέρια, τὴν κρέμα ἡλίου, ποὺ σᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὸ ἀκανόνιστο μαύρισμα (πιτσίλες, πανάδες καὶ ἀρρώστειες τοῦ ἡλίου). Σύγχρονα μὲ τὴν κρέμα τοῦ ἡλίου θὰ ἀλείφετε ὅλο τὸ σῶμα σας μὲ λάδι ἡλίου.

Μετὰ τὸ μπάνιο καὶ τὴν ἡλιοθεραπεία καθαρίζετε πρόσωπο καὶ λαιμὸ μὲ τὸ γαλάκτωμά σας Νο 2 καὶ μετὰ πάλι κρέμα ἡλίου καὶ τὴ πούδρα σας. Ἡ πούδρα βγαίνει πιὸ καλὰ καὶ καθαρίζει τὸ πρόσωπό σας ἂν τὴ βάλετε ἀπάνω στὸ γαλάκτωμα ἢ τὴν κρέμα ἡλίου. Τὸ ἀπόγευμα ἀφοῦ κάνετε ἕνα ντοὺς μὲ κρύο νερό, φρεσκάρετε λίγο τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμὸ μὲ λίγο γαλάκτωμα. Τὸ βράδυ ἀφοῦ πλυθῆτε λίγο, θὰ καθαρίσετε πάλι τὸ πρόσωπό σας μὲ γαλάκτωμα, θὰ χτενισθῆτε καὶ θὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας. Θὰ πλύνετε τὸ στόμα σας καὶ τὰ δόντια καὶ θὰ βάλετε μιὰ κρέμα χεριῶν, κάμνοντας ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ. Θὰ κοιμηθῆτε χωρὶς κρέμες στὸ πρόσωπο.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς-Δερματολόγος

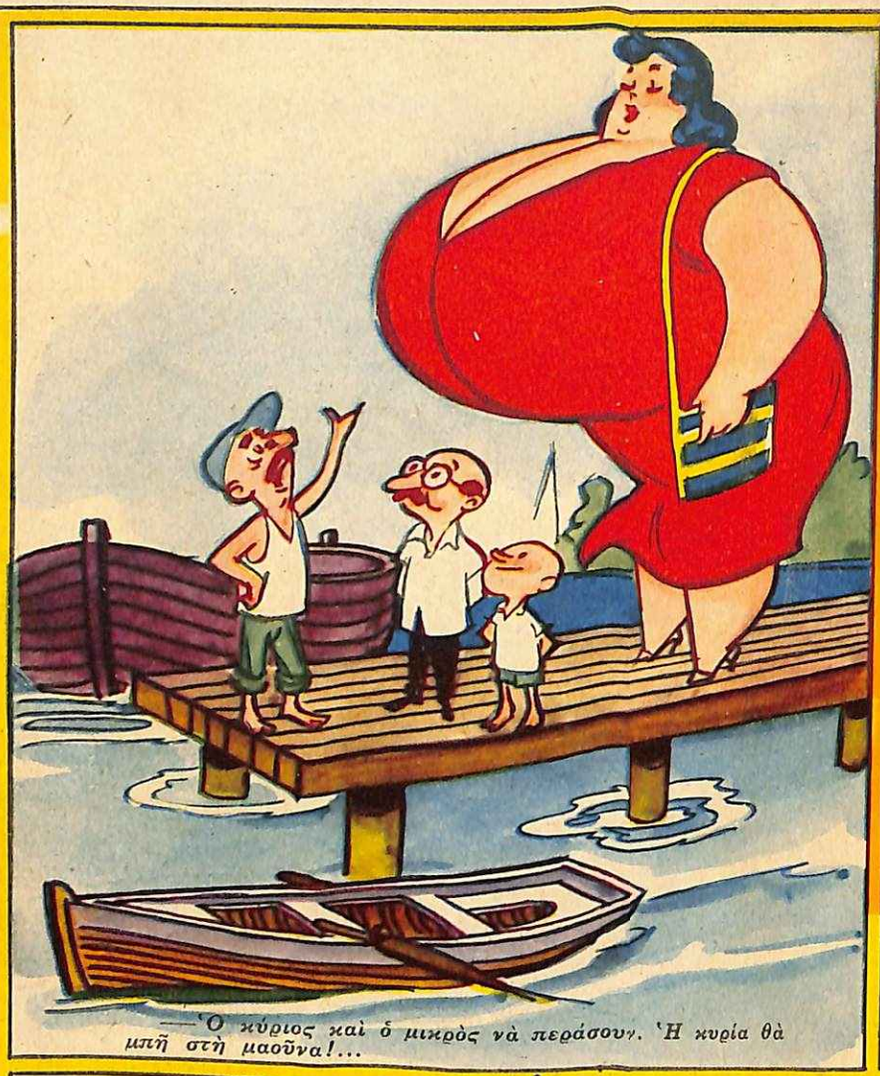

—Ὁ κύριος καὶ ὁ μικρὸς νὰ περάσουν. Ἡ κυρία θὰ μπῆ στὴ μαοῦνα!...

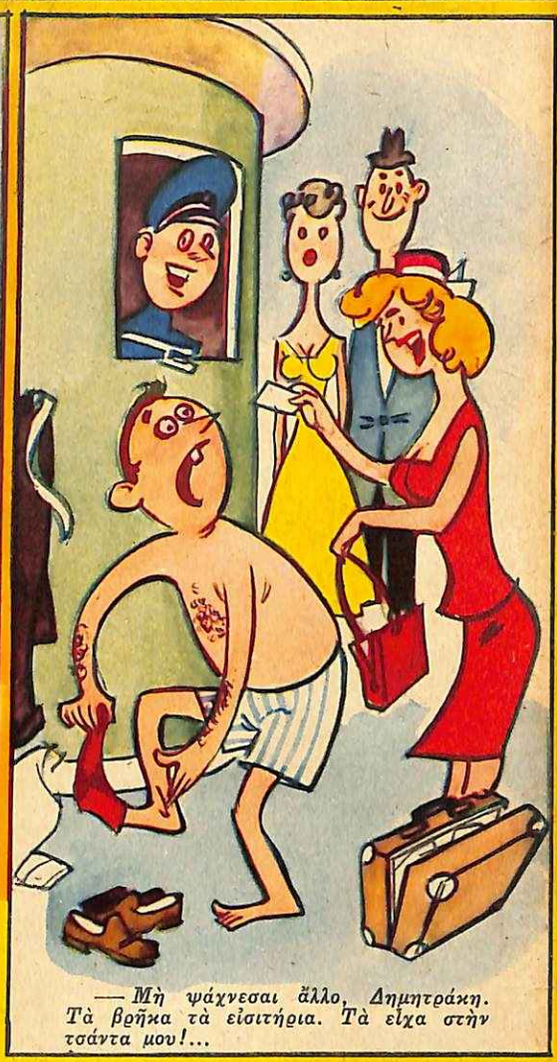

— Μὴ ψάχνεσαι ἄλλο, Δημητράκη. Τὰ βρῆκα τὰ εἰσιτήρια. Τὰ εἶχα στὴν τσάντα μου!...

—Ἔβαλα τὸ ξυπνητῆρι στὶς ἕξη καὶ τέταρτο, γιατὶ ἡ μαμᾶ θέλει νὰ κάνη μπάνιο πολὺ πρωΐ!...

—Ὁ ἑπόμενος!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ